ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Πόλεμος του Ηγεμόνα

Απομειναρηδες και Ζωντανοί Νεκροί

βιβλίο δεύτερο

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ISBN(set): 978-618-5031-38-1
ISBN: 978-618-5031-41-1

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Πόλεμος του Ηγεμόνα

Απομεινάρηδες και Ζωντανοί Νεκροί
Βιβλίο Δεύτερο

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Πρόλογος
Η Αρχόντισσα και ο Ψυχοφύλακας

Η Μάλκαριλ ήταν μια πόλη οικοδομημένη επάνω σε πολλά σταυροδρόμια. Το μονοπάτι που ξεκινούσε από τη βόρεια πύλη της πήγαινε προς τη Βιλγκέροβ και την Άλενραθ, στις όχθες του Διχαλωτού Ποταμού, και συνέχιζε προς τη Λάεντριλ. Το μονοπάτι που ξεκινούσε από τη νότια πύλη της πήγαινε προς τη Βολδέριλ, τη Ζέρνιελ, τη Σελκόρβιλ. Έτσι, η Μάλκαριλ βρισκόταν ανάμεσα στον βορρά και τον νότο των δυτικών Ενδότερων Πολιτειών.

Το μονοπάτι που ξεκινούσε από τη δυτική πύλη της κατέληγε στο πέρασμα των βουνών το οποίο ήταν γνωστό ως Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού, αν και κάποιοι το έλεγαν, επίσης, Πέρασμα του Κρουάμε, είτε επειδή το είχαν ακούσει ότι λεγόταν κι έτσι είτε, σπανιότερα, επειδή ακόμα θυμόνταν πως αυτό ήταν το πανάρχαιο όνομα του τρίτου φεγγαριού της Φεηνάρκια. Κι από το πέρασμα των βουνών, το μονοπάτι τούτο κατέληγε στις όχθες του ποταμού Νίρφεβ και στις περιοχές ανάμεσα στις μεγάλες πόλεις Νασόλκαθ και Χόλκεραλ. Έτσι, η Μάλκαριλ ένωνε τις Ενδότερες Πολιτείες με τη δυτική Φεηνάρκια.

Ανατολικά και νότια της Μάλκαριλ απλώνονταν οι Πυκνοί Τόποι: αυτά τα βαθιά επικίνδυνα δάση που ήταν γεμάτα άγρια θηρία και δαιμονικούς θεούς. Βόρεια και δυτικά της Μάλκαριλ φαίνονταν τα ψηλά βουνά που άκουγαν στο όνομα Πυρόκενα Όρη, και που μέσα στις μεγάλες σπηλιές τους ήταν γνωστό στους εξερευνητές πως ξεπηδούσαν φωτιές άγνωστης προέλευσης. Κι όσο πιο βαθιά καταδυόταν κάποιος εκεί, τόσο περισσότερες μεγάλες σπηλιές με φωτιές συναντούσε· έτσι έλεγαν. Επομένως, η Μάλκαριλ δέσποζε στη στενή πεδιάδα που ανοιγόταν ανάμεσα στους Πυκνούς Τόπους και στα βουνά.

Ήταν σταυροδρόμι πολλών ειδών. Ταξιδευτές, έμποροι, μισθοφόροι, προσκυνητές, και εξερευνητές περνούσαν συνεχώς από εδώ, είτε επάνω σε άλογα, είτε επάνω σε κάρα, είτε επάνω σε μηχανοκίνητα οχήματα. Ακόμα και κανένα αεροσκάφος προσγειωνόταν στη Μάλκαριλ, αν και επίσημο αερολιμένα η πόλη

δεν είχε. Η δύναμή της στην περιοχή ήταν μεγάλη, και όλοι ήξεραν ότι τούτο οφειλόταν στην εύνοια των θεών. Ή μάλλον, στην εύνοια ενός θεού που ήταν ισχυρότερος από άλλους και είχε προαιώνια συμφωνία με τους άρχοντες της πόλης. Οι περισσότεροι τον έλεγαν *ο Θεός της Μάλκαριλ*, ή *ο Θεός του Δάσους*· αλλά ορισμένοι, λιγότεροι, τον αποκαλούσαν *ο Ψυχοφύλακας της Δασοσκέπαστης Γης*. Πώς ονόμαζε ο ίδιος τον εαυτό του, κανείς δεν ήξερε…

Στη Μάλκαριλ, κάθε πενταετία άλλαζαν άρχοντα, γιατί ήταν η πεποίθησή τους πως η εξουσία διαφθείρει και κανένας δεν πρέπει να έχει τη βεβαιότητα της εξουσίας για πολύ. Μάλιστα, ορισμένοι έλεγαν πως αυτή ήταν η συμφωνία που είχε κάνει ο Προπάτορας – ο πρώτος, αρχαίος άρχοντας της Μάλκαριλ – με τον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης. Ο θεός, έλεγαν, είχε επιμείνει σ’αυτό. (Κάποιοι, από άλλες περιοχές της Φεηνάρκια, το κατέκριναν: ισχυρίζονταν πως το έκανε για να είναι εκείνος, ο Ψυχοφύλακας, πραγματικός άρχοντας, και μόνο εκείνος να έχει αληθινή δύναμη στον τόπο, ενώ οι άλλοι να μη μπορούν να στεριώσουν ποτέ. Δεν ήταν, όμως, τέτοια η γνώμη όλων των ξένων.)

Κάθε πενταετία, λοιπόν, γινόταν ψηφοφορία στη Μάλκαριλ. Ψήφιζαν οι αγρότες και οι φύλακες της πόλης που είχαν δει δεκαεπτά χειμώνες και άνω. Οι άλλοι – έμποροι, προηγούμενοι άρχοντες, καλλιτέχνες, ιερείς, μάγοι, μηχανουργοί, ταβερνιάρηδες, χασομέρηδες – δεν ψήφιζαν. Σημαντικότεροι θεωρούνταν στη Μάλκαριλ εκείνοι που φρόντιζαν τη γη κι εκείνοι που φυλούσαν τους τόπους του Θεού. Άρχοντας ή αρχόντισσα, όμως, μπορούσε να εκλεγεί οποιοσδήποτε ή οποιαδήποτε, φτάνει να το δήλωνε από τον προηγούμενο χρόνο. Ελάχιστοι δήλωναν τέτοια επιθυμία, φυσικά, διότι το να είσαι άρχοντας ήταν βαριά δουλειά. Πληρωνόσουν λίγο, έπρεπε να ασχολείσαι με κάθε πρόβλημα που παρουσιαζόταν στην πόλη και στα περίχωρά της, έπρεπε να προστατεύεις την πόλη σε περίπτωση κινδύνου, και, κυρίως, έπρεπε να περάσεις από τη Δοκιμασία της Ψυχής. Αυτό το τελευταίο ήταν, ίσως, που προβλημάτιζε τους περισσότερους και τους έκανε να δειλιάζουν. Διότι πολλοί είχε ακουστεί να χάνονται για πάντα εκεί, ή να χάνουν τα λογικά τους και να τρέχουν, αλλόφρονες, στους Πυκνούς Τόπους, ζώντας μαζί με τα θηρία ή παλεύοντας εναντίον τους σαν κι οι ίδιοι να είχαν μεταμορφωθεί σε θηρία. Αν ο εκλεγμένος άρχοντας είχε

τέτοια μοίρα, τότε τη θέση του έπαιρνε αυτός με τους αμέσως λιγότερους ψήφους... ο οποίος, ασφαλώς, έπρεπε επίσης να περάσει από τη Δοκιμασία της Ψυχής.

Κάποιοι άρχοντες της Μάλκαριλ την είχαν περάσει δύο ή και περισσότερες φορές, διότι δεν υπήρχε μέγιστος αριθμός πενταετιών που μπορούσε κάποιος να είναι άρχοντας στη Μάλκαριλ. Όσοι είχαν περάσει από τη Δοκιμασία της Ψυχής παραπάνω από δύο φορές φημολογείτο πως είτε διέθεταν τρομερά αποθέματα ψυχικής αντοχής είτε ήταν πια λιγάκι τρελοί. Ωστόσο, τους προτιμούσαν για άρχοντες απ'ό,τι άλλους, καινούργιους. Συνήθως.

Η Αρκάμι βγήκε από την Πύλη του Δάσους, ή τη Σκοτεινή Πύλη, όπως την έλεγαν: την ανατολική πύλη της Μάλκαριλ που έβγαζε στις παρυφές των Πυκνών Τόπων, όπου η βλάστηση ήταν χαμηλότερη και λιγότερο πυκνή για τα δεδομένα αυτής της περιοχής, αλλά όχι και για τα δεδομένα πολλών άλλων περιοχών στη Φεηνάρκια. Η Αρκάμι ήταν ντυμένη με μια στολή από σκούρο πράσινο ύφασμα, η οποία τυλιγόταν εφαρμοστά επάνω στο λυγερό σώμα της, και στο κεφάλι φορούσε κουκούλα, καμωμένη από το ίδιο ύφασμα και ενωμένη με την υπόλοιπη στολή. Τα πορφυρόδερμα πόδια της ήταν γυμνά. Καθώς γλιστρούσε προς τους Πυκνούς Τόπους μέσα στο σούρουπο, η βλάστηση ολόγυρά της έμοιαζε να την καταπίνει, ή εκείνη έμοιαζε να βουλιάζει εκεί, να γίνεται ένα με τη βλάστηση. Αυτός ήταν και ο σκοπός της σκούρας πράσινης στολής της: να την κάνει μέρος του δάσους, άλλο ένα από τα στοιχεία του.

Η Αρκάμι προχωρούσε αργά, νιώθοντας το χώμα και τα χόρτα κάτω από τα πέλματά της. Είχε προετοιμαστεί γι'αυτή τη στιγμή, αλλά και πάλι αισθανόταν ανήσυχη. Ο φόβος δάγκωνε την πανοπλία της ψυχής της.

Καθώς πήγαινε ολοένα και πιο βαθιά μέσα στο δάσος, είδε ομίχλες να έρχονται από δεξιά κι από αριστερά της, σαν πελώρια φίδια καπνού, να κινούνται έχοντας αναμφίβολα δική τους νοημοσύνη. *Ο Ψυχοφύλακας,* συνειδητοποίησε αμέσως.

—Εσύ είσαι η καινούργια που στέλνουν

Δεν ήταν βέβαιο αν η φωνή που αντήχησε ήταν ερωτηματική ή όχι, αλλά έμοιαζε να είχε προέλθει από το δεξί κι από το αριστερό φίδι ομίχλης συγχρόνως.

«...Ναι,» άρθρωσε η Αρκάμι κάτω απ'την κουκούλα της.

—Καλύτεροι από εσένα έχουν έρθει εδώ

Η Αρκάμι έπνιξε εντός της μια αίσθηση αποστροφής ακούγοντας την ασώματη φωνή. Πάντοτε υπήρχε κάποιος καλύτερος από εκείνη, θυμήθηκε. Πάντοτε κάποια κοπέλα ήταν πιο όμορφη· πάντοτε κάποιος είχε καλύτερες κοινωνικές ικανότητες· πάντοτε κάποιος ήταν ικανότερος στην ιππασία· πάντοτε κάποιος καλύτερος με τα θηρία· πάντοτε κάποιος καλύτερος στο σημάδι, τις λίγες φορές που είχε πάει για να κυνηγήσει· πάντοτε κάποιος καλύτερος ακόμα και στη δουλειά της, την υφαντική... *Αλλά επέλεξαν εμένα!* σκέφτηκε – και οι αμφιβολίες που την είχαν παραλύσει προς στιγμή, τώρα διαλύθηκαν. Και πρόσεξε ότι, από δεξιά κι από αριστερά, τα φίδια ομίχλης είχαν ζυγώσει, υψώνοντας τα κεφάλια τους κι ανοίγοντας επικίνδυνα στόματα για να τη δαγκώσουν–

Με μια πνιχτή κραυγή, η Αρκάμι τινάχτηκε σαν ελάφι και βρέθηκε παραπέρα. Και, κοιτάζοντας πίσω της, συνειδητοποίησε τότε πως δεν υπήρχαν φίδια, τελικά – ήταν της φαντασίας της; – αλλά η ομίχλη είχε απλωθεί παντού: σκέπαζε το χόρτο και τη γη, και τυλιγόταν γύρω από τα χαμόδεντρα και τους κορμούς των ψηλότερων δέντρων.

Η Αρκάμι προχώρησε βαθύτερα μέσα στη Δασοσκέπαστη Γη, την περιοχή των Πυκνών Τόπων που αποτελούσε βασίλειο του Ψυχοφύλακα της Μάλκαριλ. Τα βήματά της ήταν γρήγορα, βιαστικά, σαν να προσπαθούσε να ξεφύγει από κάτι που ούτε η ίδια δεν μπορούσε ακριβώς να κατονομάσει. Αλλά έβλεπε ολοένα και περισσότερα μάτια να γυαλίζουν μέσα απ'τα σκοτάδια του δάσους, άκουγε ολοένα και περισσότερους τρομαχτικούς θορύβους – σουρσίματα, γρυλίσματα, αλυχτήματα, φτεροκοπήματα – μύριζε ολοένα και περισσότερες οσμές που έφερναν στο νου της αποκρουστικά πράγματα. Και ο φόβος της μεγάλωνε, και όλα τα υπόλοιπα μαζί του.

Ήταν περικυκλωμένη!

Σταμάτησε, καθώς τα γυμνά της πόδια πατούσαν σε λάσπες και οι ομίχλες είχαν πυκνώσει. Και τα θηρία του δάσους ζύγωναν από παντού. Δόντια γυάλιζαν, σάλια έτρεχαν από μισάνοιχτες μουσούδες, σώματα τσιτώνονταν για να της χιμήσουν, πόδια γαντζώνονταν σε κλαδιά για να δώσουν ώθηση– Αλλά η Αρκάμι δεν μπορούσε να τα διακρίνει όλα τούτα· πώς τα ήξερε;

Κοκάλωσε προς στιγμή, από τον τρόμο.

Και μετά, ο τρόμος διαλύθηκε σαν πάγος που έγινε χίλια κομμάτια γύρω από την ψυχή της.

Τα άγρια θηρία που την απειλούσαν εξαφανίστηκαν. Έμεινε μονάχα η ομίχλη, η νύχτα, το δάσος, και το υγρό χώμα.

Ένα απόμακρο γέλιο αντήχησε, και κάτι φάνηκε να χάνεται ανάμεσα σε δύο κορμούς, πίσω από τη φεγγαροφώτιστη καταχνιά. *Ο Ψυχοφύλακας.*

Η Αρκάμι τον ακολούθησε, νιώθοντας ένα βάρος να έχει φύγει από μέσα της. Έτρεξε ξωπίσω του. Τον είδε να της κάνει νόημα να έρθει: ένας ψηλός, ομιχλώδης άντρας με αστραφτερά μάτια, πολύ όμορφος, κατάλευκος, εξωτικός, σαν ασήμι. Η Αρκάμι συνέχισε να τον ακολουθεί, συνέχισε να τρέχει– Μια τάφρος άνοιξε από κάτω της, κλαδιά και χόρτα έσπασαν, κάτι καρφώθηκε στον αριστερό της αστράγαλο– Άπλωσε το χέρι της και πιάστηκε από κάτι πέτρες, την τελευταία στιγμή προτού κατρακυλήσει μες στο άνοιγμα που στον πάτο του διακρίνονταν ερπετοκρόταλοι να σαλεύουν, συρίζοντας και χτυπώντας τις ουρές τους.

Το γέλιο του θεού αντηχούσε ξανά.

—Πολύ απρόσεχτη είσαι Ακολουθείς συνεχώς

Οι πέτρες απ'όπου ήταν πιασμένη η Αρκάμι άρχισαν να φεύγουν απ'τη θέση τους. Εκείνη ούρλιαξε, έμπηξε τα νύχια και των δύο χεριών της, και των ποδιών της, στο χώμα της πλαγιάς της τάφρου, μες στα χόρτα. Πιάστηκε γερά και σκαρφάλωσε επάνω, σαν θηρίο, ενώ οι ερπετοκρόταλοι έκαναν φασαρία από κάτω της.

Έφτασε στην κορυφή κι έμεινε, για λίγο, εκεί, διπλωμένη, βαριανασαίνοντας. Οι ομίχλες τη σκέπασαν, κι όταν κοίταξε ξανά γύρω της τα πάντα ήταν τυλιγμένα σε λευκά, ημιδιαφανή πέπλα. Σηκώθηκε αργά και βάδισε ακόμα πιο αργά, προσέχοντας να μην ξαναπέσει στην τάφρο. Αλλά η τάφρος έμοιαζε τώρα να έχει εξαφανιστεί…

Γιατί ακολούθησα εκείνη τη μορφή; αναρωτιόταν η Αρκάμι. Ήταν ανόητο, το καταλάβαινε, αλλά τότε είχε αισθανθεί μια τόσο ισχυρή *παρόρμηση*… Ήταν κόλπο του Ψυχοφύλακα, αναμφίβολα. Δεν έπρεπε να είχε πέσει στην παγίδα του.

Ένας θόρυβος από πίσω της. Κάτι ερχόταν τρέχοντας. Και γρυλίζοντας.

Η Αρκάμι τινάχτηκε, κόλλησε πάνω στον κορμό ενός δέντρου, και είδε να περνά από μπροστά της ένας μεγάλος, μαυρότριχος

λυκόχοιρος, με χαυλιόδοντες που ξεπρόβαλλαν αιχμηροί και επικίνδυνοι από τη λυκίσια μουσούδα του. Στη ράχη του καθόταν ένας νεαρός κοκκινόδερμος άντρας, γυμνός από τη μέση κι επάνω, εκτός από δύο λουριά που περνούσαν σταυρωτά από το στέρνο του κι από τα οποία κρέμονταν τα όπλα του: μια καραμπίνα στην πλάτη, κι ένα σπαθί· ένα πιστόλι μπροστά στην κοιλιά, και δύο ξιφίδια.

Ο αδελφός της, ο Φέκταρελ, που είχε σκοτωθεί πολεμώντας για την Επανάσταση!

Δεν ήταν δυνατόν να βρισκόταν εδώ. *Ακόμα ένα κόλπο.*

«Αρκάμι, έλα! Θα σου δείξω το δρόμο,» της είπε, κάνοντάς της νόημα να πλησιάσει. «Ακολούθησέ με.» Εκείνη, όμως, στράφηκε κι έτρεξε από την άλλη. Αποκλείεται να ήταν ο αδελφός της. *Ακόμα ένα κόλπο.*

Ομίχλες γύρω της... σκοτεινοί, χοντροί, ψηλοί κορμοί δέντρων... βλάστηση, ψηλή και χαμηλή...

Μορφές ανθρώπων με όπλα στα χέρια: τουφέκια και καραμπίνες και πιστόλια. Ντυμένοι με λευκές στολές που έφεραν ένα σύμβολο το οποίο η Αρκάμι γνώριζε πολύ καλά. *Πολεμιστές της Παντοκράτειρας!* Αλλά, κι αυτοί, *αποκλείεται* να ήταν εδώ!

«Σταμάτα!» της φώναξαν, και δύο ήρθαν καταπάνω της. Η Αρκάμι έκανε να τους αποφύγει, αλλά την άρπαξαν, τράβηξαν τα ρούχα της και την έριξαν κάτω. Αισθανόταν τα χέρια τους επάνω της σαν να ήταν πραγματικά. Την κλότσησαν καθώς βρισκόταν στο έδαφος. «Σου είπαμε να σταματήσεις!»

«Ψάξτε τη για όπλα!» πρόσταξε κάποιος που ακουγόταν για αρχηγός τους. Αμέσως μετά, όμως, αντήχησε ένα δυνατό γρύλισμα, και η Αρκάμι στράφηκε, πονεμένα, για να δει τον αδελφό της να εφορμά καβάλα στον λυκόχοιρό του, πυροβολώντας με την καραμπίνα του. Ένας Παντοκρατορικός σωριάστηκε, κι άλλος ένας· κι ύστερα, οι υπόλοιποι χίμησαν στον Φέκταρελ απ'όλες τις μεριές, ενώ η Αρκάμι ξεγλιστρούσε ανάμεσά τους. Ο αδελφός χτυπήθηκε στον ώμο από μια σφαίρα κι έπεσε από τον λυκόχοιρό του· δύο τουφέκια πυροβόλησαν χτυπώντας τον λυκόχοιρο και χύνοντας το αίμα του στη γη. «Όχι!» φώναξε η Αρκάμι καθώς σηκωνόταν όρθια και κοίταζε να βρει όπλο. Ο Φέκταρελ ορθώθηκε σπαθίζοντας έναν Παντοκρατορικό καταπρόσωπο, καρφώνοντας μια άλλη στο στήθος. Δέχτηκε, όμως, μια λεπίδα στην πλάτη κι έπεσε πάλι. «Όχι!» φώναξε η Αρκάμι ξανά, και τώρα πήρε ένα από τα πιστόλια των σκοτωμένων

και πυροβόλησε έναν λευκοντυμένο πολεμιστή. Είχε ξεχάσει ότι όλα τούτα δεν μπορεί να ήταν πραγματικά, ότι πρέπει να ήταν παραισθήσεις. Τα αποδεχόταν ως αληθινά πλέον. Εξάλλου, τα χτυπήματα των Παντοκρατορικών επάνω της ήταν αληθινά· ο αδελφός της αιμορραγούσε πραγματικά· το πιστόλι στο χέρι της ήταν στέρεο. Οι εχθροί τώρα πυροβολούσαν τον Φέκταρελ καθώς εκείνος ήταν πεσμένος στο έδαφος, οι κρότοι των όπλων τους αντηχούσαν. «*Όχι!*» ούρλιαξε η Αρκάμι πυροβολώντας έναν, κι άλλον έναν. «*ΟΧΙ!*» Ο αδελφός της ήταν νεκρός, η Αρκάμι σκότωσε ακόμα έναν Παντοκρατορικό και τον είδε να διαλύεται–

Τους είδε όλους – τους Παντοκρατορικούς και τον Φέκταρελ και τον λυκόχοιρο – να διαλύονται, να γίνονται καπνός – ομίχλη – σκοτάδι – δάσος – και ένα νυχτοπούλι φτερούγισε ανάμεσα στη βλάστηση, κρώζοντας ξέφρενα.

Η Αρκάμι συνειδητοποίησε ότι είχε τα χέρια της υψωμένα χωρίς να κρατά πιστόλι. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και η αναπνοή της ήταν γρήγορη.

Ολόγυρά της, ησυχία βασίλευε.

Ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να συνέλθει. Και συνέχισε να βαδίζει μέσα στη Δασοσκέπαστη Γη, ενώ μονάχα μια αραιά ομίχλη απλωνόταν τώρα γύρω από τα πόδια της. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της, καθώς στο μυαλό της ήταν ακόμα πολύ έντονη η εικόνα του αδελφού της να πεθαίνει. Πάλεψε, όμως – και τα κατάφερε – να την απομακρύνει, γιατί ήξερε πως έπρεπε να συνεχίσει με τις αισθήσεις της σε εγρήγορση, όχι έτσι θολωμένες.

Ένας θόρυβος ακούστηκε από δίπλα, σε λίγο, και η Αρκάμι στράφηκε ξαφνιασμένη. Είδε έναν μεγάλο λαγό ανάμεσα στους θάμνους, να την ατενίζει με γυαλιστερά μάτια και τα αφτιά του ορθωμένα. Πίσω του πλησίαζε ένας ερπετοκρόταλος, αθόρυβα, με τα τέσσερα πόδια του να μην κάνουν τον παραμικρό θόρυβο επάνω στη γη, με την ουρά του υψωμένη, και το κεφάλι του επίσης. Δηλητήριο γυάλιζε στα δόντια του. Ο λαγός δεν φαινόταν να έχει πάρει είδηση ότι κινδύνευε· όμως, την τελευταία στιγμή, έτρεξε. Το βλέμμα της Αρκάμι τον ακολούθησε καθώς εκείνος εξαφανιζόταν μες στα σκοτάδια· και η Αρκάμι πρόσεξε, τότε, με την άκρια του δεξιού της ματιού, μια σκιά. Στράφηκε ξανά, απότομα – κι αντίκρισε έναν πελώριο, γιγαντιαίο ερπετοκρόταλο πίσω της!

Κραυγάζοντας πνιχτά, σκόνταψε κι έπεσε, χτυπώντας τη ράχη της.

Δεν ήταν δυνατόν να υπάρχει τόσο μεγάλος ερπετοκρόταλος! Βλεφάρισε για να διώξει την παραίσθηση. Αλλά η παραίσθηση δεν έφυγε. Το πελώριο ερπετό την πλησίασε, κροταλίζοντας την ουρά του, ατενίζοντας την με μάτια που δεν ανοιγόκλειναν. Η γλώσσα μπαινόβγαινε ανάμεσα από τα δόντια του. Τα πόδια του τσάκιζαν το χορτάρι σαν τα πόδια ελέφαντα.

Η Αρκάμι είχε παραλύσει. Ανέκαθεν τους φοβόταν τους ερπετοκρόταλους. Νόμιζε πως ήταν πάλι μικρή, όταν είχε δει έναν στην αυλή του πατρικού της, και την πλησίαζε ενώ εκείνη τον κοίταζε και έτρεμε... όπως τώρα.

Αλλά τότε δεν ήταν τόσο μεγάλος.

Της είχε *φανεί* μεγάλος, όμως. Της είχε φανεί *πολύ* μεγάλος.

Η σκιά του τη σκέπασε.

Δε μπορεί νάναι τόσο μεγάλος! Η Αρκάμι άρπαξε μια πέτρα και την τίναξε πάνω στη μουσούδα του. Το ερπετό, χτυπημένο, αιμορραγώντας, έκανε πίσω, κροταλίζοντας την ουρά του. Η Αρκάμι τινάχτηκε πάνω κι έτρεξε μες στα σκοτάδια του δάσους.

Έφτασε σ’ένα μικρό ξέφωτο και, λαχανιασμένη, σταμάτησε να τρέχει.

Αντίκρυ της, εκείνος ο μεγάλος λαγός στεκόταν στα πίσω πόδια και την ατένιζε. Κι έμοιαζε να χαμογελά. Αλλά μετά δεν ήταν πια λαγός: ήταν ένας γέρος καθισμένος σ’έναν βράχο, ακουμπώντας τα χέρια του επάνω στο στριφτό μπαστούνι του. Ένας γέρος όλο φουντωτά μούσια και μαλλιά. Κατάλευκα. Με δύο μάτια σαν φεγγάρια.

—Ξέρεις ποιος είμαι εγώ

Αυτή η φωνή ξανά...

Η Αρκάμι γονάτισε. «Κύριέ μου...»

—Είμαι ο Προπάτορας

Και η μορφή του άλλαξε πάλι. Η Αρκάμι δεν αντίκριζε τώρα έναν γέροντα αλλά ένα αχνό, λευκό φως τυλιγμένο από βλάστηση η οποία σχημάτιζε περίπου τη μορφή ενός ανθρώπου.

—Είδες τον πρώτο άρχοντα Έχει περάσει καιρός πολύς για εσάς αλλά για εμένα μερικές στιγμές μονάχα Μιλήσαμε οι δυο μας τότε Ξέρεις τι είπαμε Αρχόντισσα της Πόλης

Η Αρκάμι κούνησε το κουκουλωμένο κεφάλι της αρνητικά.

—Δεν έχεις ακούσει

Αδύνατον να ξεχωρίσει αν ήταν ερώτηση ή όχι, αλλά *πρέπει* να ήταν. Οπότε απάντησε: «Έχω ακούσει, Κύριέ μου του Δάσους. Σου

ζήτησε να τον αφήσεις να χτίσει την πόλη του κοντά στο βασίλειό σου, και δέχτηκες, αρκεί κάθε πέντε χρόνια να σου στέλνει έναν καινούργιο άρχοντα για να ανανεώνει τη συμφωνία.»

—Ναι ξέρεις Το όνομά σου είναι Αρκάμι Τι έχεις να δώσεις στην πόλη μας

«Ό,τι μου επιτρέπουν οι δυνάμεις μου.»

—Έχεις πολεμήσει Γι'αυτό σε διάλεξαν

«Θα διάλεγαν τον αδελφό μου, αν δεν ήμουν εγώ. Αλλά είναι νεκρός, και του χρωστάω να οδηγήσω την πόλη όσο καλύτερα μπορώ. Σκόπευε να δηλώσει την επιθυμία του για τη θέση του άρχοντα· μου το είχε πει.»

—Όμως δεν είσαι ο αδελφός σου Είσαι εσύ

Και η Αρκάμι, ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι τόση ώρα μιλούσε σε μερικά μπλεγμένα κλαδιά και φυλλωσιές...

Σηκώθηκε όρθια κοιτάζοντας γύρω της, αναζητώντας τον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης. Αλλά δεν τον είδε πουθενά. Διέκρινε, όμως, ένα μονοπάτι μέσα από τα δέντρα και το ακολούθησε, βαδίζοντας σταθερά, νιώθοντας μια μεγάλη βεβαιότητα εντός της. Νιώθοντας πως είχε πάρει την έγκριση του θεού. Η Δοκιμασία της είχε τελειώσει.

Το μονοπάτι την οδήγησε πίσω, στη Μάλκαριλ, έξω από τη Σκοτεινή Πύλη, όπου αυτοί που την περίμεναν ήταν συγκεντρωμένοι. Και οι ενθουσιώδεις φωνές τους γέμισαν τ'αφτιά της.

Η Αρκάμι, χαμογελώντας, έβγαλε την κουκούλα της, αφήνοντας τα μακριά, πρασινόξανθα μαλλιά της να χυθούν στους ώμους της.

Κι εκείνη η νύχτα
η νύχτα της Δοκιμασίας της Ψυχής
για την Αρχόντισσα Αρκάμι της Μάλκαριλ
βούλιαξε στο παρελθόν.

Είχε συμβεί πριν από τέσσερα χρόνια. Έναν χρόνο ύστερα από τη θραύση της Παντοκρατορικής εξουσίας στη Φεηνάρκια.

Σήμερα, η Αρχόντισσα Αρκάμι καθόταν στον Θρόνο της Πόλης, μέσα στην Αίθουσα Υποδοχής του Αρχοντικού Μεγάρου, και άκουγε τον Φράλδελ, έναν από τους εμπόρους της Μάλκαριλ. Νεαρός και αρκετά όμορφος, όφειλε να παραδεχτεί η Αρκάμι. Και πρασινόδερμος, επίσης. Ανέκαθεν της άρεσαν οι άντρες με πράσινο

δέρμα, και στη Μάλκαριλ υπήρχαν πολλοί. Ήταν από τις ελάχιστες περιοχές στη Φεηνάρκια – και σ’όλο το Γνωστό Σύμπαν, απ’ό,τι είχε ακούσει – όπου υπήρχαν τόσοι άνθρωποι με πράσινο δερματικό χρωματισμό.

«Με τη ζωή μας γλιτώσαμε, Αρχόντισσά μου, και με το ζόρι,» έλεγε ο Φράλδελ, αφού είχε διηγηθεί ότι ληστές τον είχαν σταματήσει στην έξοδο του Περάσματος του Τρίτου Φεγγαριού απαιτώντας να τους δείξει το εμπόρευμά του. Εκείνος είχε υπακούσει και είχε πει πως ήταν πρόθυμος να πληρώσει κάποιον... δασμό. Αλλά μία από αυτούς τού είχε αποκριθεί *Η Γαλανή Βασίλισσα δεν ζητά δασμούς· παίρνει ό,τι θέλει!* Ο Φράλδελ προσπάθησε να υπερασπιστεί την πραμάτεια του μαζί με τους φρουρούς του, αλλά ήταν ανέλπιδο· οι ληστές ήταν περισσότεροι· έτσι ο έμπορος αναγκάστηκε να τραπεί σε φυγή έχοντας χάσει τα πάντα.

Η Αρκάμι αναστέναξε πλέκοντας τα δάχτυλά της μπροστά της καθώς οι αγκώνες της ακουμπούσαν στους βραχίονες του θρόνου. «Τις προηγούμενες φορές, είχαν δεχτεί μια πληρωμή για ν’αφήσουν τους εμπόρους μας να περάσουν. Σίγουρα δεν τους προκαλέσατε, κύριε;»

«Βεβαιότατα, Αρχόντισσά μου!»

«Και σας μίλησαν για κάποια Γαλανή *Βασίλισσα*; Όχι για τη Γαλανή Δράκαινα;»

«Νομίζω πως αναφέρονταν στο ίδιο πρόσωπο, όμως. Δεν μπορεί να πρόκειται για άλλη.»

«Έχει αρχίσει να αυτοαποκαλείται ‘Βασίλισσα’ τώρα, λοιπόν;...» είπε, σκεπτικά, η Αρκάμι.

«Δεν ξέρω περισσότερα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Φράλδελ. «Πρέπει, πάντως, η δύναμή της να έχει μεγαλώσει στους δυτικούς τόπους πέρα από το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού.»

«Γι’αυτό κιόλας δεν έρχονται πια καθόλου έμποροι από εκεί,» είπε ο Σύμβουλος Οικονομίας, ο Κελμέκρης, που στεκόταν παραδίπλα φορώντας την ξύλινη μάσκα του αξιώματός του.

«Κι όμως έρχονται,» του είπε η Αρκάμι, ξεμπλέκοντας τα δάχτυλά της καθώς στρεφόταν να τον κοιτάξει. «Από ένα άλλο πέρασμα των βουνών, έχω ακούσει.»

«Άλλο πέρασμα; Στα βόρεια, Αρχόντισσά μου;» Η έκφραση του Κελμέκρη δεν φαινόταν επάνω στο γηραιό πρόσωπό του, κρυμμένη από τη μάσκα, αλλά η φωνή του ήταν, αναμφίβολα, ξαφνιασμένη.

Κανονικά, εκείνος δεν θα έπρεπε πρώτος να είχε μάθει για το καινούργιο πέρασμα, καθότι Σύμβουλος Οικονομίας; Ορισμένοι έλεγαν ότι η Αρχόντισσα ποτέ δεν κοιμόταν· και η Αρκάμι το ήξερε ότι το έλεγαν αυτό, και ούτε την κολάκευε ούτε τη δυσαρεστούσε.

Είπε στον Κελμέκρη: «Έτσι άκουσα.» Και προς τους άλλους δύο συμβούλους, τη Σύμβουλο Δόμησης και τον Σύμβουλο Μεταφορών και Τηλεπικοινωνιών: «Κανένας άλλος δεν το έχει ακούσει;»

«Το έχω ακούσει, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο δεύτερος πίσω από την ξύλινη μάσκα του. «Τρεις έμποροι έχουν έρθει, ώς τώρα, από εκεί. Οι δύο πέρασαν από την πόλη, ο ένας πήγε προς τα ανατολικά. Νομίζω πως ονομάζουν το πέρασμα 'Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη'.»

«Του Χρυσού Καβαλάρη; Γιατί λέγεται έτσι;»

«Πρέπει να έχει να κάνει με κάποιον θρύλο, Αρχόντισσά μου. Θέλεις να μάθω περισσότερα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αρκάμι. Και προς τον Φράλδελ τον έμπορο: «Με συγχωρείτε γι'αυτό που συνέβη, κύριε. Θα προσπαθήσω να κάνω ό,τι περνά από τις δυνάμεις μου για να μην ξανασυμβεί.»

Ο όμορφος πρασινόδερμος άντρας υποκλίθηκε. «Αρχόντισσά μου. Το φταίξιμο δεν είναι δικό σου. Κακούργοι περιφέρονται στις ερημιές πολύ περισσότερο απ'ό,τι παλιά· είναι γνωστό.» Κανένας από τους ανθρώπους της Μάλκαριλ δεν μιλούσε στον άρχοντα ή στην αρχόντισσα στον πληθυντικό, μόνο στον ενικό· αυτός ήταν ο Νόμος. Ο άρχοντας ή η αρχόντισσα, όμως, ήταν υποχρεωμένος, σε επίσημες συναντήσεις όπως ετούτη, να μιλά στους πολίτες στον πληθυντικό αποκαλώντας τους *κύριε* ή *κυρία*. Αυτό δεν φανέρωνε έλλειψη σεβασμού από τους αρχόμενους προς τον άρχοντα, αλλά ένδειξη σεβασμού από τον άρχοντα προς τους αρχόμενους.

«Υπάρχει κάτι άλλο που θέλετε να μου αναφέρετε, κύριε;» ρώτησε η Αρκάμι.

«Όχι, Αρχόντισσά μου.»

«Η πόλη θα προσπαθήσει να σας αποζημιώσει όσο το δυνατόν περισσότερο,» δήλωσε η Αρκάμι, κι έριξε ένα βλέμμα στον Κελμέκρη, ο οποίος καθάρισε τον λαιμό του πίσω από τη μάσκα του και είπε:

«Κάποιο μικρό χρηματικό ποσό, ίσως, καθώς η ζημιά συνέβη πολύ μακριά από την πόλη μας...» Η Μάλκαριλ, παρότι δεν είχε πληγεί άσχημα από τον ξεσηκωμό εναντίον των Παντοκρατορικών, είχε

οικονομικά προβλήματα ετούτα τα χρόνια όπως όλες οι μεγάλες πόλεις της Φεηνάρκια.

«Ευχαριστώ,» είπε ο Φράλδελ, κι αφού χαιρέτησε την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ αποχώρησε από την Αίθουσα Υποδοχής.

«Αναρωτιέμαι τι κάνουν οι άρχοντες της δύσης γι'αυτό το πρόβλημα με τους ληστές στις περιοχές τους...» είπε η Αρκάμι στους συμβούλους της που στέκονταν γύρω από τον θρόνο.

«Έχουμε κι εμείς ληστές στις δικές μας περιοχές, Αρχόντισσά μου,» της θύμισε ο Κελμέκρης. «Περισσότερους από ποτέ.»

«Ωστόσο, έμποροι *μπορούν* να ταξιδέψουν προς τα βόρεια και προς τα νότια, παρά τους κινδύνους.»

Ο Σύμβουλος Μεταφορών και Τηλεπικοινωνιών είπε: «Στα δυτικά είναι αλήθεια πως ακούγεται ότι το πρόβλημα είναι μεγαλύτερο, Αρχόντισσά μου. Εξαιτίας αυτής της Γαλανής Δράκαινας, κυρίως. Της Σαρντίκα-Νοθ. Παλιά, ήταν ταγματάρχης στον Παντοκρατορικό Στρατό, λένε.»

«Μάλιστα...» Η Αρκάμι σηκώθηκε από τον Θρόνο της Πόλης. Ο Φράλδελ ήταν ο τελευταίος από αυτούς που είχαν έρθει σήμερα να της μιλήσουν στην Αίθουσα Υποδοχής. «Καλό θα ήταν, νομίζω, να ειδοποιήσουμε τους εμπόρους μας για τον κίνδυνο. Να μην πηγαίνουν από το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού.»

«Να τηλεμεταδώσουμε ανακοίνωση, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Σύμβουλος Μεταφορών και Τηλεπικοινωνιών, που ονομαζόταν Τάμπριελ και ήταν νεότερος από τον Κελμέκρη αλλά καμια δεκαετία μεγαλύτερος από την Αρκάμι.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αρχόντισσα. Τα περισσότερα σπίτια της Μάλκαριλ είχαν ραδιόφωνο, και το μήνυμα θα ακουγόταν παντού μέσα στην πόλη. Πλησίασε τη Γραμματέα, που καθόταν μπροστά στο γραφείο της, σε μια γωνία της αίθουσας. «Γράψε...» Τα χέρια της Γραμματέα πήγαν στη γραφομηχανή μπροστά της. «Γνωστοποιείται σε όλους τους πολίτες της Μάλκαριλ ότι» – η Γραμματέας άρχισε να δακτυλογραφεί και μαύρα γράμματα να παρουσιάζονται στην ορθωμένη περγαμηνή εμπρός της, αποτυπωμένα από μικρές ενεργειακές εκκενώσεις της γραφομηχανής – «το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού δεν θεωρείται πλέον ασφαλές για μεταφορά εμπορευμάτων προς τα δυτικά, αλλά, πολύ πιθανόν, και για ταξίδι γενικότερα...» Τα δάχτυλα της Γραμματέα συνέχιζαν να κινούνται επιδέξια επάνω στο

πληκτρολόγιο και γράμματα να παρουσιάζονται επάνω στην περγαμηνή ενώ μικρές λάμψεις φαίνονταν από το εσωτερικό της γραφομηχανής, μέσα από τα κρυστάλλινα τμήματά της.

Κεφάλαιο Πρώτο
Η Αναζήτηση Ενός Εμπόρου· Μια Νυχτερινή Αλλαγή

Αφού τα συμφώνησε με τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο, ο Καντάρφιλ της Χόλκεραλ δεν έχασε ούτε στιγμή. Από την ίδια ημέρα κιόλας άρχισε να ψάχνει για άλλους εμπόρους που ενδιαφέρονταν να ταξιδέψουν στις Ενδότερες Πολιτείες έχοντας την προστασία των Ζωντανών-Νεκρών. Σκοπός του Καντάρφιλ ήταν να επιστρέψει στη Χόλκεραλ, αλλά δεν μπορούσε να πάει εκεί μόνος· χρειαζόταν δυο, τρεις εμπόρους ακόμα ώστε να μοιραστεί μαζί τους τα έξοδο των μισθοφόρων του Ζαώρδιλ. Έτσι, οι έμποροι θα πλήρωναν λιγότερο ο καθένας, ενώ οι Ζωντανοί-Νεκροί θα αμείβονταν περισσότερο. Όλοι θα κέρδιζαν.

Το βασικό πρόβλημα ήταν ο Καντάρφιλ να βρει ενδιαφερόμενους σχετικά γρήγορα, γιατί δεν είχε καιρό για χάσιμο. Όσο καθόταν στη Νασόλκαθ, τόσο έπρεπε να ξοδεύει χρήματα για στέγαση και σίτιση του εαυτού του και των ανθρώπων του, καθώς και για χώρο στάθμευσης των οχημάτων του. Επιπλέον, ήταν βέβαιος πως η γυναίκα του, η Νελμίρα, θα ανησυχούσε γι'αυτόν στη Χόλκεραλ. Έσπευσε, λοιπόν, στην Πάνω Αγορά και στην Κάτω Αγορά της Νασόλκαθ και μίλησε σε γνωστούς του και σε ανθρώπους που συναναστρέφονταν διάφορους εμπόρους. Ήξερε πως μπορούσε να ζητήσει και τη βοήθεια της Έρικας Σάλκερκοφ, αν ήθελε· εκείνη, σίγουρα, θα μπορούσε να του βρει εμπόρους πρόθυμους να ταξιδέψουν στις Ενδότερες Πολιτείες πολύ εύκολα· αλλά ο Καντάρφιλ φοβόταν ότι θα τον χρέωνε για τις υπηρεσίες της, και τώρα δεν είχε θηρεύσιμα για πέταμα. Ειδικά για μια δουλειά που μπορούσε, άνετα, να κάνει και μόνος του. *Δε χρειάζομαι την Έρικα για να βρω άλλους εμπόρους. Δεν είναι η πρώτη φορά που έρχομαι στη Νασόλκαθ!*

Η Νασόλκαθ, όμως, ήταν μεγάλη πόλη, πολυπληθής, και, παρότι ο Καντάρφιλ είχε κάμποσες διασυνδέσεις εδώ, δεν ήταν και *τόσες*

πολλές. Ήταν οι βασικές διασυνδέσεις που χρειάζεται ένας έμπορος για να μπορεί να κινηθεί – και ίσως *λίγο* περισσότερες. Το σούρουπο πλησίαζε και δεν είχε ακόμα βρει κανέναν έμπορο πρόθυμο να ταξιδέψει αύριο, μεθαύριο, ή, το πολύ, αντιμεθαύριο στις Ενδότερες Πολιτείες. Παρότι η Ρίλκα κι άλλος ένας είχαν επιστρέψει από εκεί σώοι και αβλαβείς, πολλοί ακόμα δίσταζαν να χρησιμοποιήσουν το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, λέγοντας πως δεν τα ήξεραν αυτά τα μέρη, δεν χρειαζόταν να βιάζονται. Ωστόσο, ο Καντάρφιλ δεν μπορούσε να πιστέψει πως δεν υπήρχαν άνθρωποι που επιθυμούσαν να ταξιδέψουν προς τα εκεί, και τελικά η αναζήτησή του τον οδήγησε σ’ένα άτομο που η αλήθεια ήταν πως δεν συμπαθούσε...

Καθώς η νύχτα είχε πέσει και ενεργειακές λάμπες ήταν αναμμένες στους κεντρικούς δρόμους της Νασόλκαθ, ο Καντάρφιλ διέσχιζε την Κάτω Αγορά πηγαίνοντας προς το μέρος όπου ο Βερνάντελ ο δουλέμπορος είχε στημένες τις σκηνές του. Παραδίπλα ήταν ένα μεγάλο όχημα με καγκελωτή καρότσα, που μέσα της φαίνονταν άντρες και γυναίκες. Δούλοι. Τριγύρω στέκονταν φρουροί με ρόπαλα και κοντόκαννες καραμπίνες. Ο Βερνάντελ καθόταν μπροστά από μια βαθυκόκκινη σκηνή καπνίζοντας νωχελικά μια μακριά πίπα. Ήταν πρασινόδερμος και μαυρομάλλης, με άγρια μάτια και άγρια μούσια. Η μύτη του ήταν γαμψή, τ’αφτιά του πεταχτά. Στον Καντάρφιλ φάνταζε σαν τέρας.

Αλλά τον πλησίασε.

«Καλησπέρα,» είπε. «Μια φορά είχαμε ξανασυναντηθεί. Είμαι ο Καντάρφιλ της Χόλκεραλ. Έμπορος ενδυμάτων, υποδημάτων, έργων τέχνης, και κρασιού.»

Ο Βερνάντελ σηκώθηκε από τη λυόμενη καρέκλα του. «Νομίζω πως είχα πάρει κρασί από σένα, και κάτι σανδάλια για μια γυναίκα.»

«Σωστά,» ένευσε ο Καντάρφιλ. «Με θυμάσαι.»

«Το κρασί ξίνισε γρήγορα και τα σανδάλια έσπασαν.»

Ο Καντάρφιλ τον κοίταξε ανέκφραστα.

Ο Βερνάντελ μειδίασε πλατιά, δείχνοντας δόντια άγρια σαν τα μούσια του. «Χωρατεύω, συνάδελφε! Χα-χα!» Και γρονθοκόπησε τον Καντάρφιλ στον αριστερό ώμο, κάνοντάς τον να πάρει ακούσια ένα βήμα όπισθεν. «Τι θέλεις; Κανέναν δούλο για αχθοφόρο; Έχω κάτι *πέτρινα* σώματα στο κλουβί!»

Ο Καντάρφιλ προσπάθησε επίσης να χαμογελάσει. «Δεν είμαι εδώ για ν’αγοράσω κάτι. Ήρθα να σου κάνω μια πρόταση...»

Ο Βερνάντελ συνοφρυώθηκε, και δάγκωσε την άκρη της πίπας του.
Ο Καντάρφιλ τού είπε τι είχε κατά νου.
«Χμμ...» μούγκρισε ο Βερνάντελ καπνίζοντας.
«Μου είπαν ότι σχεδιάζεις να πας στις Ενδότερες Πολιτείες μετά από εδώ,» εξήγησε ο Καντάρφιλ, «και σκέφτηκα ότι ίσως να ήθελες να ταξιδέψεις από έναν πιο ασφαλή δρόμο, και με συντρόφους πρόθυμους να σε προστατέψουν.»
«Η αλήθεια είναι,» αποκρίθηκε ο Βερνάντελ βγάζοντας την πίπα από το στόμα του, «ότι η Σαρντίκα-Νοθ είναι... ασταθής χαρακτήρας. Κάποιες φορές με γδύνει ασυζητητί· μου παίρνει δυο, τρεις δούλους, με το έτσι θέλω. Και τι να πω; – άμα δεν τους δώσω θα με τσακίσει. Άλλες φορές πάλι έχει να μου πουλήσει δούλους, από τους αιχμαλώτους της – και σε καλή τιμή! Οπότε είναι δίκοπο μαχαίρι... Είχα ακούσει, όμως, κι εγώ γι'αυτό το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη. Είναι όντως ασφαλές;»
«Φυσικά. Τον ξέρω τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο και τους δικούς του. Αφού λένε ότι έτσι είναι, έτσι είναι.»
«Χμμ...» Ο Βερνάντελ μάσησε πάλι την πίπα του. «Φέρεται πως τάχει καλά με τον Ηγεμόνα.»
«Ναι, τον βοήθησε. Αλλά έχει αυτό καμια σημασία τώρα;»
«Αφού τον εμπιστεύεται ο Ηγεμόνας, δε μπορεί νάναι απατεώνας· αυτό εννοώ.»
«Μα σ'το λέω κι εγώ: είναι πολύ καλός στη δουλειά του,» επέμεινε ο Καντάρφιλ.
«Χμμμ...»
«Ενδιαφέρεσαι ή όχι;»
«Για αντιμεθαύριο πώς σου φαίνεται; Θα φύγετε πιο νωρίς;»
«Αντιμεθαύριο,» συμφώνησε ο Καντάρφιλ. «Κανένα πρόβλημα.»
Αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία. Και ο Βερνάντελ ρώτησε: «Και πόσο παίρνουν οι Νεκροί;»
«Μη σ'ανησυχεί αυτό· θα το κανονίσουμε. Θα βρω κι άλλους εμπόρους, όπως σου είπα. Ο καθένας θα πληρώσει λίγα.» *Τουλάχιστον,* σκέφτηκε, *ελπίζω να βρω κι άλλους εμπόρους...*
Τους βρήκε, όμως. Ήταν αποφασισμένος και δεν το έβαζε κάτω. Μέσα στην επόμενη ημέρα, ρωτώντας παντού στη Νασόλκαθ, πηγαίνοντας από δω κι από κει, έμαθε για μια εμπόρισσα και για έναν έμπορο που σκέφτονταν να ταξιδέψουν σύντομα στις Ενδότερες Πολιτείες μέσω του Περάσματος του Χρυσού Καβαλάρη.

Την πρώτη δεν την είχε ξανακούσει, αλλά πήγε να της μιλήσει. Ονομαζόταν Ταλράνδη και εμπορευόταν λαχανικά, φυτά, μπίρα, και κρασί. Τη συνάντησε στην αποθήκη της και της εξήγησε ποιος ήταν και τι ακριβώς είχε να προτείνει, τονίζοντας ότι καλύτερη προσφορά δεν υπήρχαν πιθανότητες να βρει, τέτοιοι άγριοι καιροί που ήταν τώρα. Η Ταλράνδη – μια εύσωμη, ερυθρόδερμη γυναίκα με γαλανά μαλλιά δεμένα κότσο – του αποκρίθηκε πως θα το σκεφτόταν και θα επικοινωνούσε μαζί του ώς το βράδυ. Είχε τηλεπικοινωνιακό πομπό; Ο Καντάρφιλ είπε πως φυσικά και είχε, και της έδωσε έναν κωδικό για να μπορεί να έρθει σε επαφή μαζί του. Κι αν έκρινε από την όψη της, μάλλον είχε ήδη αποφασίσει να του πει ναι.

Ο άλλος έμπορος, τον οποίο ο Καντάρφιλ συνάντησε το απόγευμα, ονομαζόταν Ρίναμελ και πουλούσε όπλα. Τον είχε ξανακούσει, γιατί δεν ήταν καθόλου άγνωστος στη Νασόλκαθ, και μάλιστα τον είχε συναντήσει μια, δυο φορές. Η οικογένειά του είχε βιομηχανία παραγωγής όπλων στην πόλη. Τα έφτιαχναν εδώ και τα διακινούσαν και στις γύρω περιοχές. Ο Καντάρφιλ τον βρήκε στην Πάνω Αγορά, στο πετρόχτιστο κατάστημά του που ήταν γεμάτο κρεμασμένα τουφέκια, καραμπίνες, δόρατα, σπαθιά, τσεκούρια, ενώ σε προθήκες υπήρχαν διαφόρων ειδών πιστόλια, ξιφίδια, στιλέτα... Ο Ρίναμελ ήταν ένας λιγνός, ψηλός άντρας με καστανά μαλλιά και γαλανό δέρμα. Γηγενής, όμως, της Φενηάρκια παρά το χρώμα του. Η μητέρα του απλώς τύχαινε να είναι εξωδιαστασιακή, αλλά τώρα πια ζούσε εδώ· ο Καντάρφιλ το είχε ακούσει.

«Δε θα με θυμάσαι,» είπε, «αλλά ονομάζομαι Καντάρφιλ της Χόλκεραλ. Είμαι έμπορος.»

«Η αλήθεια είναι πως, πράγματι, δεν σε θυμάμαι,» αποκρίθηκε ο Ρίναμελ, κοιτάζοντας τον στεκόμενος πίσω από μια γυαλιστερή προθήκη με πιστόλια και σφαίρες. «Πώς μπορώ να σε εξυπηρετήσω;»

«Έχω μια πρόταση να σου κάνω,» είπε ο Καντάρφιλ, και του εξήγησε.

Ο Ρίναμελ τον άκουγε σιωπηλά και, τελικά, απάντησε: «Συνήθως παίρνω μαζί μου μισθοφόρους από τα Οπλισμένα Κτήνη. Ξέρεις, τους δίνω όπλα πιο φτηνά, μου κάνουν κι αυτοί μια κάποια διευκόλυνση στις αμοιβές τους. Τώρα, όμως, έχουν σχεδόν διαλυθεί. Ακόμα και το Μεγάλο Κτήνος είναι νεκρό...»

«Ναι, το άκουσα. Δυστυχώς. Μεγάλη απώλεια.» Αν και, στην πραγματικότητα, τον Καντάρφιλ δεν τον ενδιέφερε καθόλου για την κακή μοίρα του Μάρβωντ, του αρχηγού των Οπλισμένων Κτηνών.

«Λίγοι απ'αυτούς έχουν απομείνει,» είπε ο Ρίναμελ, «και τώρα εργάζονται κυρίως για τον Ηγεμόνα. Η καινούργια τους αρχηγός είναι κάποια που ονομάζεται Φιστάμα, η οποία ήταν – κι ακόμα είναι – σωματοφύλακας του Ηγεμόνα· και τη λένε τώρα 'η Φονική Λέαινα', έχω ακούσει.»

«Δεν το ήξερα,» παραδέχτηκε ο Καντάρφιλ.

«Είναι αλήθεια,» είπε ο Ρίναμελ. «Τέλος πάντων· δεν την εμπιστεύομαι, όμως, όσο εμπιστευόμουν τον Μάρβωντ. Μάλλον είναι αρχηγός μόνο και μόνο επειδή έχει την εύνοια του Ηγεμόνα. Τέλος πάντων, τέλος πάντων. Δεν είναι διαθέσιμα και πολλά Οπλισμένα Κτήνη για να προσλάβω τώρα, οπότε μ'ενδιαφέρει η πρότασή σου, Καντάρφιλ. Οι Ζωντανοί-Νεκροί, μάλιστα, βοήθησαν τον Ηγεμόνα, απ'ό,τι άκουσα. Σωστά;»

«Ναι. Οι ικανότητές τους είναι τρομερές, δίχως αμφιβολία. Σ'το λέω εκ πείρας.» Και του διηγήθηκε πώς τον είχαν φέρει στη Νασόλκαθ περνώντας πίσω από τη διαστασιακή δίοδο για Χάρνταβελ και αντιμετωπίζοντας, επιπλέον, έναν πολύ άγριο θεό των Καταρρακτών.

«Εντυπωσιακό,» παραδέχτηκε ο Ρίναμελ. «Είμαστε σύμφωνοι, αν και η τιμή είναι συμφέρουσα.»

«Να είσαι βέβαιος πως είναι.»

Τώρα που είχε θηρεύσιμα για πέταμα και, ούτως ή άλλως, εκείνος κι οι μισθοφόροι του κάθονταν επί του παρόντος στη Νασόλκαθ, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό να επισκεφτεί ξανά εκείνο το πορνείο που του είχε προτείνει η Έρικα, σε μια από τις γειτονιές ανάμεσα στην Οδό του Ηγεμόνα και στην Πάνω Αγορά. Θυμόταν πώς να πάει και, όταν η νύχτα είχε πέσει, πήρε ένα από τα άλογα των Ζωντανών-Νεκρών και διέσχισε τους σκοτεινούς δρόμους ώς εκεί. Βρέθηκε σύντομα μπροστά στη δερματόπορτά του που ήταν γεμάτη κεντήματα με όμορφες δαιμονικές γυναίκες (που θα μπορούσαν να ήταν ακόμα κι οι Λάμιες), κι από πάνω της κρεμόταν μια πινακίδα με γράμματα που φώτιζαν κόκκινα, πράσινα, μοβ, κόκκινα, πράσινα... ΑΓΡΥΠΝΕΣ ΚΑΙ ΕΞΑΛΛΕΣ, έγραφε η πινακίδα· και, αναμφίβολα, οι κυρίες του μέρους

ήταν και τα δύο, όπως ο ίδιος ο Ζαώρδιλ είχε διαπιστώσει από την προηγούμενη επίσκεψή του εδώ.

Άφησε το άλογό του σ'έναν κοντινό στάβλο (η περιοχή ήταν πολυσύχναστη) και πήγε στο πορνείο ανοίγοντας τη δερματόπορτά του και μπαίνοντας στην αίθουσα υποδοχής, όπου τον συνάντησε η ίδια γυναίκα με την προηγούμενη φορά, ντυμένη με άλλο φόρεμα τώρα το οποίο, όμως, την άφηνε εξίσου ημίγυμνη. Έμοιαζε να τον θυμάται. Περίεργο ίσως. *Η Έρικα τούς είχε πει για εμένα;* Από την πρώτη του επίσκεψη είχε αναρωτηθεί γι'αυτό. Νόμιζε ότι του είχαν κάνει σκόντο.

Η γυναίκα τού έφερε, σ'ένα άλλο, πλευρικό δωμάτιο, κρυμμένο με κουρτίνα, πέντε κοπέλες για να διαλέξει έως δύο. Μπορούσε, βέβαια, να πάρει και περισσότερες, είπε, αλλά θα χρεωνόταν επιπλέον. «Όχι, ασφαλώς, πως έχουμε εμείς κανένα πρόβλημα μ'αυτό, κύριε,» πρόσθεσε αγγίζοντας τον ώμο του Ζαώρδιλ και χαμογελώντας θελκτικά.

Ο Σκοτωμένος η αλήθεια ήταν πως δεν ήξερε ποιες να διαλέξει, καθώς του φαίνονταν η μία ομορφότερη από την άλλη· τελικά, όμως, έδειξε μια χρυσόδερμη (σίγουρα εξωδιαστασιακή) ντυμένη με μαύρο στηθόδεσμο και φούστα με ανοίγματα ολόγυρα, και μια πορφυρόδερμη με μακριά πράσινα μαλλιά, ντυμένη με λεπτή δερμάτινη φορεσιά, κίτρινη με μαύρες ρίγες, που έμοιαζε να γίνεται ένα με το δέρμα της, και το φερμουάρ ήταν κατεβασμένο ανάμεσα στα μυτερά στήθη της.

Η ματρόνα οδήγησε τον Ζαώρδιλ σ'ένα δωμάτιο (αυτό όπου τον είχαν φιλοξενήσει και την άλλη φορά, παρατήρησε εκείνος – σίγουρα τον θυμόνταν) και του είπε να περιμένει μέχρι οι κοπέλες να ετοιμαστούν. Εν τω μεταξύ... του έδειξε έναν δίσκο με γλυκίσματα και ποτά, και εγκατέλειψε το δωμάτιο κουνώντας τον πισινό της προκλητικά κάτω από το στενό φόρεμά της.

Ο Ζαώρδιλ γέμισε μια κούπα με κρασί και, καθίζοντας στην άκρη του κρεβατιού, άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο. Το τελείωσε χωρίς βιάση, το έβαλε στο στόμα του, και το άναψε. Πήρε μια βαθιά τζούρα και φύσηξε τον καπνό προς το πάτωμα. Έπιασε την κούπα και ήπιε μια γουλιά κρασί. Ντόπιο, της Νασόλκαθ· το αναγνώριζε πλέον.

Το ενεργειακό φως του δωματίου έσβησε. Ξαφνικά, μονάχα η καύτρα του Σκοτωμένου φώτιζε τον χώρο.

Τι σκατά; Είχαν καμια βλάβη με τα καλώδια ή την παροχή ενέργειας;

Ένας ήχος ακούστηκε, σαν – *σαν τι;* Το φως άναψε ξανά, και ο Ζαώρδιλ, βλεφαρίζοντας ξαφνιασμένος, είδε αντίκρυ του, μπροστά στη δερματόπορτα του δωματίου, να στέκεται μια μορφή τυλιγμένη σε μαύρη κάπα, με την κουκούλα κατεβασμένη στο κεφάλι. Μόνο τα πόδια της φαίνονταν, από την κνήμη και κάτω, και ήταν γυμνά και λευκόδερμα. Γυναικεία, με νύχια βαμμένα μαύρα.

«Εεε...» έκανε ο Ζαώρδιλ, μπερδεμένος. «Δε ζήτησα τίποτα... ιδιαίτερα θεατρικό...»

Ένα γνώριμο γέλιο ακούστηκε μέσα από την κουκούλα, και μετά η κλειστή κάπα παραμερίστηκε από δύο γυναικεία χέρια – κι από μέσα ο Ζαώρδιλ είδε ότι η γυναίκα ήταν γυμνή όπως την είχε γεννήσει η μάνα της. Τα χέρια υψώθηκαν, έπιασαν τις άκριες της κουκούλας, και την κατέβασαν. Και οι υποψίες του Σκοτωμένου βγήκαν αληθινές.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» είπε, καθώς το τσιγάρο καιγόταν στο χέρι του και λίγη στάχτη έπεσε στο πάτωμα.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι λοξά, ενώ τα γαλανά μάτια της γυάλιζαν. «Θέλεις να φύγω;» Βάδισε προς το μέρος του, χωρίς να κλείσει την κάπα της. Ο Ζαώρδιλ παρατήρησε ότι τα στήθη της δεν ήταν τόσο μικρά όσο φανταζόταν, και κάτω απ'την επίπεδη κοιλιά της υπήρχε μόνο μια λεπτή, κάθετη γραμμή από ξανθές τρίχες. Επάνω στο αριστερό στήθος ήταν, επίσης, ένα σημάδι, πρόσεξε. Και σαν σημάδι από παλιό τραύμα τού έμοιαζε.

«Δεν είπα να φύγεις... Όμως...»

Η Έρικα στάθηκε μπροστά του, καθώς εκείνος εξακολουθούσε να είναι καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού. Μπορούσε να μυρίσει το δέρμα της και το άρωμά της. Ποτέ άλλοτε δεν την είχε προσέξει να φορά άρωμα. «Η ματρόνα μού χρωστά μερικές χάρες,» εξήγησε η Έρικα. «Της είπα ότι δεν θα την παρεξηγούσες.»

«Δε νομίζω ότι θα την παρεξηγήσω...»

Η Έρικα, χαμογελώντας λιγάκι στραβά, κάθισε στα γόνατά του. «Ωραία.» Η αναπνοή της ήταν ζεστή επάνω στο πρόσωπό του, τα χείλη της κοντά στα χείλη του, και πρόθυμα· ο Ζαώρδιλ, πετώντας το τσιγάρο μέσα στην κούπα με το κρασί, την έσφιξε στην αγκαλιά του φιλώντας την.

Μετά από λίγο, με το ένα του χέρι επάνω στο μάγουλό της, τη ρώτησε ξέπνοα: «Τώρα που το σκέφτομαι, με παρακολουθούσες ξανά;»

«*Αυτό* σκεφτόσουν τώρα;» του είπε, χαμογελώντας λιγάκι στραβά. Όταν τη φιλούσε, το στόμα της δεν του έμοιαζε καθόλου στραβό, πάντως· επομένως, πρέπει απλά το χαμόγελό της να ήταν έτσι.

«Καλά,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, «θα το συζητήσουμε μετά»· και την παρέσυρε στο κρεβάτι μαζί του: το κρασί χύθηκε από την κούπα, μαζί με το σβησμένο τσιγάρο· η Έρικα έβγαλε μια ξαφνιασμένη κραυγή, κι ύστερα γελούσε. Σκαρφάλωσε επάνω του, σαν ο Σκοτωμένος να ήταν θηρίο του δάσους, κι άρχισε να τον γδύνει με λίγη υπομονή για τα κουμπιά και τα λουριά των ρούχων του. Κοίταζε τις ουλές στο σώμα του, τις άγγιζε με τα δάχτυλά της, και τις φιλούσε με τα χείλη της. Ο Ζαώρδιλ το μόνο που είχε να βγάλει από πάνω της ήταν η κάπα της, η οποία εύκολα έφυγε, και μετά τα χέρια του όλο κατέληγαν στα στήθη της. Τσιμπούσε τις ρώγες και πίεζε τους μαστούς· την κρατούσε από εκεί σα να φοβόταν ότι θα του έφευγε.

«Ε, πρόσεχε!» του είπε η Έρικα, γελώντας, καθώς έσπρωχνε κάτω, με τα δύο χέρια, τον δεξή του ώμο. «Δεν είμαι από πηλό.» Έσκυψε και ρούφηξε τα χείλη του.

«Θεοί…» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ, και αγκαλιάζοντάς την τη γύρισε ανάσκελα και την καβάλησε, λογχίζοντάς την βαθιά. Η Έρικα άρπαξε τα μαλλιά του και τύλιξε τα πόδια της δυνατά γύρω από τη μέση του, φιλώντας τα μούσια, τους ώμους, τ'αφτιά του και λέγοντάς του πράγματα που ήταν προκλητικά, μαζί με άναρθρες κραυγές και γρυλίσματα που έμοιαζαν να δικαιώνουν τα χρόνια που είχε περάσει στη Φενηνάρκια.

Όταν κι οι δυο τους είχαν κορεστεί, έμειναν για λίγο ακίνητοι, ξαπλωμένοι ο ένας πλάι στον άλλο, βαριανασαίνοντας, με τα σώματά τους ιδρωμένα.

Ο Ζαώρδιλ άγγιξε το σημάδι επάνω στο αριστερό της στήθος. «Από σπαθί;»

«Ναι. Δεν έχεις μόνο εσύ ούλες. Αλλά, μα τους θεούς, είσαι–»

«Πού;»

«Όταν έγινε ο μεγάλος ξεσηκωμός εναντίον μας.» Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει ότι αυτό το «μας» σήμαινε τους Παντοκρατορικούς. «Τραυματίστηκα. Αλλά, μα τους θεούς,» συνέχισε από εκεί όπου

είχε μείνει προτού τη διακόψει, «δεν περίμενα ότι εσύ θα είχες *τόσες* ουλές επάνω σου!»

«Σου έχω πει γιατί με λένε ‘ο Σκοτωμένος’, δεν σου έχω πει;» μειδίασε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι αλλά και πάλι...» μόρφασε η Έρικα, κοιτάζοντας το γυμνό, πορφυρόδερμο σώμα του και τα δεκάδες σημάδια που το στόλιζαν. Προς στιγμή, νόμιζε πως διέκρινε ότι ο Ζαώρδιλ είχε μόνο ένα αρχίδι. Αλλά πήρε το βλέμμα της από εκεί, και δεν ρώτησε τίποτα. Ίσως να ήταν η ιδέα της, σκέφτηκε.

«Με παρακολουθείς, λοιπόν;» τη ρώτησε ο Σκοτωμένος.

Και η Έρικα είχε την εντύπωση ότι εννοούσε το γεγονός πως τον κοίταζε τώρα τόσο παρατηρητικά. Μετά, όμως, κατάλαβε. Φυσικά, εννοούσε το γεγονός ότι είχε εμφανιστεί εδώ, μπροστά του, στο πορνείο, χωρίς καμία προειδοποίησε. «Όχι πάντα,» του απάντησε, ατενίζοντας το πρόσωπό του.

«Πάλι τα ίδια αρχίσαμε;»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Δεν είπα ποτέ ότι θα σταματήσω να παρακολουθώ τις κινήσεις των πιο καλών μου συμμάχων. Θέλω να ξέρω ότι είστε καλά.»

«Και ότι δεν θα σε προδώσουμε;»

«Δεν περιμένω να με προδώσετε, Ζαώρδιλ. Γιατί να με προδώσετε;»

Την κοίταξε ερευνητικά. «Θα μπορούσα να υποψιαστώ ότι μου λες αλήθεια...»

Η Έρικα σήκωσε τον έναν ώμο. «Αλήθεια σού λέω. Εσύ σκέφτεσαι να με προδώσεις;»

«Θα ήταν ανόητο. Ειδικά τώρα που μοιάζει να σ’έχει συμπαθήσει λιγάκι ακόμα κι η Νιρκέκα.»

«Αυτό δεν το πιστεύω.»

«Αληθεύει όμως. Έχει καιρό να σε βρίσει.»

Το στραβό χαμόγελο παρουσιάστηκε πάλι στο πρόσωπό της. Σηκώθηκε απ’το κρεβάτι, έπιασε την κούπα του Ζαώρδιλ από κάτω, και γέμισε αυτήν κι άλλη μία με κρασί. Επέστρεψε στο κρεβάτι, του έδωσε την κούπα του, και κράτησε τη δεύτερη για τον εαυτό της.

«Νομίζω πως η συνεργασία μας θα πάει πολύ καλά,» είπε, καθώς ήταν γονατισμένη επάνω στο στρώμα κι έπινε μια γουλιά απ’το ποτό της.

«Συνεργασία; Έτσι όπως παρουσιάστηκες, έλεγα πως θα μου προτείνεις γάμο στο τέλος,» την πείραξε.

Αλληλοκοιτάχτηκαν για λίγο, και το βλέμμα και των δυο τους φανέρωνε πως αυτή ήταν μια *τελείως* εξωδιαστασιακή ιδέα. Γελώντας, τελικά, τσούγκρισαν τις κούπες τους και ήπιαν.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

έχω τώρα πια σημειωμένα πολλά «γράμματα» για τη γλώσσα μου αλλά δεν ξέρω τι να κάνω μ'αυτά. είναι σχήματα που παρουσιάζονται ανάμεσα από τα αντικείμενα του φυσικού κόσμου, είναι μια γλώσσα του αντίστροφου κόσμου, ένας τρόπος για να τον διαβάζεις, ή ίσως μια γλώσσα πίσω από την κανονική πραγματικότητα. όμως δεν έχει καμια πρακτική χρησιμότητα. σαν κώδικας επάνω σε χαρτί είναι πολύ απλοϊκός, νομίζω, & ένας έμπειρος κατάσκοπος νομίζω ότι εύκολα θα τον έσπαγε. όχι, η γλώσσα αυτή έχει νόημα να διαβάζεται απευθείας από τον φυσικό κόσμο. αλλά & ο φυσικός κόσμος είναι τόσο απρόβλεπτος & περίπλοκος ~~που παρουσιάζονται τόσα άλλα σχήματα~~ ώστε παρουσιάζει τόσες άλλες μορφές που μπερδεύεσαι. ακόμα & εγώ μπερδεύομαι, & δεν βγάζω νόημα. δεν μπορώ να πάρω πληροφορίες όπως θα ήθελα – δεν έχω γίνει μάντισσα, δεν έχω εφεύρει ένα καινούργιο μαντικό σύστημα, ούτε κατά διάνοια. εμφανίζονται τόσα πολλά «γράμματα» όταν διαβάζεις τον αντίστροφο κόσμο που αυτά που έχω κατανοήσει είναι ελάχιστα, επομένως δεν καταλαβαίνω τίποτα. αν όμως περιόριζες κάπως τα γράμματα που παρουσιάζονται, τότε θα μπορούσες να μεταδόσεις μηνύματα έτσι ώστε μόνο κάποια συγκεκριμένα άτομα να μπορούν να τα διαβάσουν. πώς όμως να το κάνεις αυτό;

ίσως να χρειάζομαι τη βοήθεια κάποιου μάγου του τάγματος των Ερευνητών· μπορεί αυτό που ψάχνω να είναι κάτι σαν το ευαίσθητο χαρτί (που δεν χρησιμοποιείται πολύ εδώ στη Φεηνάρκια αλλά σε άλλες διαστάσεις το χρησιμοποιούν αρκετά), μπορεί & όχι. ένας Ερευνητής ίσως να με βοηθούσε.

κατέληξα ότι & ένας μάγος του τάγματος των Διαλογιστών μπορεί να με βοηθούσε επίσης, & θυμήθηκα ότι υπάρχει εκείνος ο Ναλτάφιρ'χοκ που δουλεύει για την Έρικα. δεν την εμπιστεύομαι

απόλυτα, ούτε αυτή ούτε το δίκτυό της, αλλά σε ποιον άλλο τώρα να πάω να μιλήσω; δε νομίζω ότι ένας του τάγματος των Δεσμοφυλάκων όπως εγώ θα είχε να μου δώσει απαντήσεις, ή έστω να μου πει κάτι χρήσιμο.

πήγα λοιπόν να δω τον Ναλτάφιρ'χοκ. είμαι τραυματισμένη & έπρεπε να κινούμαι προσεχτικά, αλλά αυτό δεν αποτέλεσε & μεγάλο πρόβλημα. βγήκα από το Οχυρό του Ηγεμόνα (όπου ακόμα φιλοξενούμαι) ένα απόγευμα που ο Φέκταρελ δεν ήταν εκεί γιατί προτιμούσα να μην έρθει μαζί μου & ήξερα πως αν ήταν εκεί θα επέμενε να έρθει (είναι υπερπροστατευτικός μαζί μου, τώρα που έχω τραυματιστεί). θυμόμουν πού είναι το κρησφύγετο της Έρικας, από την άλλη φορά που μας είχε η ίδια οδηγήσει εκεί. είναι σε ένα μαγαζί – μια δανειστική πλακετοθήκη μουσικής & ταινιών που λέγεται «ήχος & εικόνα». συνάντησα εκεί έναν ενοχλητικό τύπο που στην αρχή έκανε πως δεν καταλάβαινε τι του έλεγα! του είπα τελικά πως ήξερα την Έρικα Σάλκερκοφ, πως ήμουν η μάγισσα των Ζωντανών-Νεκρών, πως ήξερα τι μέρος ήταν αυτό στην ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, & νομίζω πως φοβήθηκε ότι θα έκανα φασαρία, έτσι μου είπε «μια στιγμή, μια στιγμή, περίμενε» & μίλησε σε κάποιον μέσω εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου. μετά μου είπε ν'ανεβώ μια σκάλα, ανέβηκα & έφτασα σ'ένα καθιστικό όπου με περίμενε ο Ναλτάφιρ'χοκ, παραξενεμένος, οφείλω να ομολογήσω, από την επίσκεψή μου. μαζί του ήταν & άλλοι δύο – άνθρωποι της Έρικας – τους είχα ξαναδεί αλλά δεν θυμόμουν τα ονόματά τους. είπα στον Ναλτάφιρ ότι ήθελα να μιλήσουμε μόνοι, ότι ήταν κάτι μόνο για μάγους

–τι με κοιτάτε έτσι; τους ρώτησα. –τι νομίζετε ότι ήρθα να κάνω; να σας καταδώσω;

& πρόσεξα, τότε, ότι & η Ανρίθα-Νοθ με κοίταζε από μια μισάνοιχτα πόρτα. στράφηκα στο μέρος της & τη χαιρέτησα χαμογελώντας, & με χαιρέτησε & εκείνη, & πλησίασε & μ'αγκάλιασε & φίλησε τα μάγουλά μου, λέγοντας πως χαιρόταν πολύ που ήμουν καλά & καλά έκανα που είχα έρθει. με συμπαθούσε από τότε που την είχα κρύψει στη σκηνή μου & του Φέκταρελ, μέσα στο μισθοφορικό φουσάτο του Ηγεμόνα. ήμουν η μόνη από τη Ρελκάμνια, όπως & εκείνη.

της είπα ότι τώρα ήθελα να μιλήσω με τον Ναλτάφιρ & μετά θα μιλούσαμε & οι δυο μας· η Ανρίθα δεν έφερε αντίρρηση. έφυγε από το δωμάτιο μαζί με τους άλλους· μας άφησαν μόνους, επιτέλους, με τον Ναλτάφιρ.

–δεν υπάρχει κανένα πιο ιδιαίτερο μέρος για να συζητήσουμε; τον ρώτησα. –δε θέλω κανένας να μας ακούει.

–δε νομίζω πως μας ακούνε, μου είπε, –αλλά, αν θέλεις, έλα στο δωμάτιό μου.

του αποκρίθηκα πως θα το προτιμούσα, έτσι πήγαμε εκεί. ήταν πολύ καλά τακτοποιημένο το δωμάτιό του, παρατήρησα: πάντοτε συγκροτημένοι αυτοί του τάγματος των Διαλογιστών. (εμένα τα πράγματά μου πάντα, κάπως, κατορθώνουν να είναι άνω-κάτω!) μου έδωσε καρέκλα να καθίσω, με ρώτησε ήθελα να πιω κάτι (δεν ήθελα τίποτα), & κάθισε αντίκρυ μου. έτσι, του μίλησα για τον αντίστροφο κόσμο & για τη γλώσσα που είχα αρχίσει να καταγράφω. ο Ναλτάφιρ έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον: βασικά, μου φάνηκε ΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ από το όλο θέμα!

–πιστεύεις λοιπόν ότι υπάρχει κάτι σημαντικό σ’αυτά που λέω;

–ακούγονται τρελά, αυτή είναι η αλήθεια, Φαίδρα, αλλά, ναι, σίγουρα υπάρχει κάτι το σημαντικό. κατά πρώτον, αυτή η ανακάλυψή σου σε βοηθά να αντιμετωπίζεις δαίμονες αποτελεσματικότερα, έτσι δεν είναι;

–συνήθως, όχι πάντα… εκείνο, όμως, που με προβληματίζει είναι πώς μπορώ να χρησιμοποιήσω τα «γράμματα» που έχω καταγράψει ως κώδικα επικοινωνίας. καταλαβαίνεις τι εννοώ;

–ναι, καταλαβαίνω.

–θέλω να είναι κάτι που το βλέπεις & αν το κατανοείς, αμέσως καταλαβαίνεις τι λέει· ενώ αν δεν το κατανοείς δεν καταλαβαίνεις τίποτα!

–ναι, όπως, για παράδειγμα, ένα άγαλμα στις πύλες μιας πόλης το οποίο δείχνει προς την ανατολή & αυτό σημαίνει κάτι για όσους είναι μυημένοι σε μια μυστική οργάνωση αλλά δεν σημαίνει τίποτα για όλους τους υπόλοιπους.

–ακριβώς!! (ήμουν ~~ενθουσιασμένη~~ ικανοποιημένη που με καταλάβαινε)

–αυτά τα σχήματα – τα «γράμματα» – που έχεις σημειώσει, είναι γεωμετρικά σχήματα; πώς είναι ακριβώς;

έβγαλα από την τσάντα μου το σημειωματάριό μου & του τα έδειξα. ο Ναλτάφιρ'χοκ κοίταξε τα «γράμματα» της γλώσσας μου εξακολουθώντας να μοιάζει γοητευμένος. ένα αχνό χαμόγελο υπήρχε στο πρόσωπό του. τελικά, παραδέχτηκε ότι είχα δίκιο στους συλλογισμούς μου: πράγματι, δεν θα είχαν κανένα νόημα ως κώδικας γραμμένος επάνω σε χαρτί – θα ήταν όπως ένας οποιοσδήποτε άλλος κώδικας. όμως αν κάποιος μπορούσε να τα παρατηρήσει επάνω σε φυσικό περιβάλλον...........

–το φυσικό περιβάλλον, όμως, παρουσιάζει & άλλα ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ τέτοια & παρόμοια «γράμματα», Ναλτάφιρ· δεν μπορείς να το ελέγξεις!

ο Ναλτάφιρ'χοκ ήταν συλλογισμένος· τελικά με ρώτησε αν μπορούσα να τον κάνω & εκείνον να δει τον αντίστροφο κόσμο.

–ίσως να είναι επικίνδυνο, τον προειδοποίησα.

–δεν πειράζει, μου είπε.

οπότε προσπάθησα, μες στο δωμάτιό του, να του δείξω τα σχήματα ανάμεσα στα πράγματα, αλλά αυτό δεν τον έκανε να καταλάβει & πολλά. για να σου δείξω περισσότερα, του είπα, θα πρέπει να βγούμε στην πόλη & να βαδίσουμε... αλλά προτού το κάνουμε αυτό, τον ρώτησα αν νόμιζε πως θα μπορούσε να γίνει κάτι με το ευαίσθητο χαρτί, ίσως.

ο Ναλτάφιρ κούνησε το κεφάλι & είπε: αποκλείεται· δεν έχει καμια σχέση το ευαίσθητο χαρτί μ’αυτά που περιγράφεις.

–μπορεί, όμως, να μεταδώσει οράματα, δεν μπορεί;

–ναι, προκειμένου να ξεκλειδώσουν μηνύματα επάνω του, για παράδειγμα, ή προκειμένου να βεβαιωθεί κάποιος ότι η επιστολή έρχεται από το σωστό πρόσωπο & δεν είναι πλαστή. δεν είναι το ίδιο πράγμα, Φαίδρα, καθόλου. δε νομίζω ότι το ευαίσθητο χαρτί θα σε βοηθούσε.

όμως μου φάνηκε πως δεν ήταν & τόσο βέβαιος!

–αν τα «γράμματα» εμφανίζονται πάνω στο ευαίσθητο χαρτί; τον ρώτησα.

–& λοιπόν; θα είναι πάλι, όπως έλεγες πριν, ακόμα ένας κώδικας· & σχετικά απλοϊκός μάλιστα.

είχε δίκιο σ’αυτό· όντως, είχε δίκιο...

βγήκαμε να κάνουμε μια βόλτα στην πόλη (ο Ναλτάφιρ διαβεβαίωσε τους άλλους ανθρώπους της Έρικας ότι δεν συνέβαινε τίποτα & να μην ανησυχούν) & έδειχνα στον Ναλτάφιρ διάφορα πράγματα από τον αντίστροφο κόσμο αλλά εκείνος δεν μπορούσε να τα δει από μόνος του, ούτε να τα κατανοήσει, παρότι υποτίθεται πως οι Διαλογιστές έχουν φοβερές δυνάμεις του μυαλού.

–αυτό που περιγράφεις μοιάζει με λαβύρινθος, μου είπε, –& οι Δεσμοφύλακες φτιάχνετε λαβυρίνθους, έτσι δεν είναι; (αναφερόταν, φυσικά, στις φυλακές που φτιάχνουμε για τους θεούς μας: ήξερε πως είναι ατέρμονοι λαβύρινθοι γι’αυτούς, από τους οποίους δεν μπορούν να ξεφύγουν.) μπορεί να είχε δίκιο ο Ναλτάφιρ’χοκ – μπορεί όντως να είμαι πιο κατάλληλη από εκείνον για να «βλέπω» τον αντίστροφο κόσμο – μπορεί & όχι όμως... τέλος πάντων...

μου είπε τελικά πως θα το σκεφτόταν & άλλο & θα έβλεπε αν μπορούσε να με βοηθήσει. του ζήτησα να μην πει τίποτα στην Έρικα· ας της έλεγε ότι συζητούσαμε για κάποια περίπλοκη μαγγανεία & πώς μπορεί να λειτουργήσει. ο Ναλτάφιρ γέλασε.

–& να της πω, τι νομίζεις ότι θα καταλάβει; μου είπε. –αλλά μην ανησυχείς· δεν θα της πω τίποτα.

όταν επέστρεψα στο Οχυρό του Ηγεμόνα, ο Φέκταρελ είχε ανησυχήσει για εμένα. πού ήμουν; με ρώταγε. δεν έπρεπε να τριγυρίζω μόνη μου, έτσι τραυματισμένη! δεν έβλεπα ότι με το ζόρι περπατούσα;

& είχε δίκιο: κρατάω μπαστούνι για να βαδίζω, & πρέπει να φαινόμουν πραγματικά κουρασμένη ύστερα από τόσο βάδισμα με τον Ναλτάφιρ.

του είπα: έχω μαζί μου την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων· τι ανησυχείς; & ξάπλωσα στο κρεβάτι για να ξεκουραστώ. μου άρεσε που κάθισε πλάι μου & μου έβγαλε τις μπότες.

–μη θυμώνεις, του είπα.

εκείνο λοιπόν που χρειάζομαι είναι, ουσιαστικά, ένα ελεγχόμενο φυσικό περιβάλλον όπου εμφανίζονται τα «γράμματα» που θέλω εγώ – όπως θέλω εγώ – ώστε να μεταδίδουν συγκεκριμένα μηνύματα. σ’αυτό το συμπέρασμα έχω ώς τώρα φτάσει, τουλάχιστον. πώς μπορείς να πραγματοποιήσεις κάτι τέτοιο; είναι εφικτό;

Κεφάλαιο Δεύτερο
Συμφωνίες και Διαφωνίες

Μετά την απρόοπτη συνάντηση με την Έρικα, ο Ζαώρδιλ επέστρεψε στο *Τέλος του Δρόμου* για να κοιμηθεί, ενώ εκείνη πήγε στο κρησφύγετό της μέσα στη Νασόλκαθ. Κανένας απ'τους δυο τους δεν ήθελε να μείνει στο πορνείο όλη τη νύχτα. Το πρωί, όταν ο Ζαώρδιλ ξύπνησε από το φως του ήλιου που γλιστρούσε ανάμεσα από τα πατζούρια του δωματίου του, μπορούσε ν'ακούσει τον άνεμο να ουρλιάζει στους δρόμους της πόλης. Και, καθώς σηκωνόταν και ετοιμαζόταν να κατεβεί, νόμιζε πως ακόμα αισθανόταν το σώμα της Έρικας να τρίβεται επάνω στο δικό του, ακόμα μύριζε το δέρμα της και το άρωμά της. Είχε καιρό να κοιμηθεί με γυναίκα χωρίς να είναι απλά για μια βραδιά. Η τελευταία ήταν μια μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων, στη Χόλκεραλ, η οποία είχε μετατεθεί από εκεί αρκετό καιρό πριν από τον μεγάλο ξεσηκωμό των επαναστατών στη Φενηνάρκια. Ο Ζαώρδιλ δεν είχε ιδέα πού να βρισκόταν τώρα. Αλλά αναρωτιόταν αν και με την Έρικα θα επαναλαμβανόταν ό,τι είχε συμβεί χτες βράδυ. Αναρωτιόταν αν ήταν κι αυτό για μια νύχτα ή όχι. Είχε την υποψία πως όχι... κι ετούτο τον έκανε ν'αναρωτιέται για άλλα πράγματα. Τι είχε στο μυαλό της η Έρικα, άραγε;

Ούτε εγώ την εμπιστεύομαι κατά βάθος, τελικά, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ καθώς έβαζε τις μπότες του και πήγαινε προς την ξύλινη πόρτα του δωματίου. *Μπορεί απλά να μ'έχει συμπαθήσει, και τίποτα το ύποπτο να μην υπάρχει στο μυαλό της.* Εξάλλου, κι εκείνος την είχε συμπαθήσει.

Άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου* από τη σκάλα. Φτάνοντας κάτω είδε τα βλέμματα διάφορων να στρέφονται προς το μέρος του και να τον κοιτάζουν με τρόπο που μαρτυρούσε πως τον αναγνώριζαν. Ήταν γνωστός πλέον ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος στη Νασόλκαθ. Είχε βοηθήσει τον Ηγεμόνα εναντίον των προδοτών και του Άσλατμιρ (που, στον υπόκοσμο, πολλοί αποκαλούσαν Γελαστό Άρχοντα). Ήταν ο αρχηγός των Ζωντανών-Νεκρών. Κανείς πια δεν φαινόταν να θυμάται το γεγονός ότι ήταν

και πρώην Παντοκρατορικός στρατιωτικός. *Αναρωτιέμαι πότε θα είναι βολικό να το ξαναθυμηθούν…*

Ανάμεσα στους πελάτες του πανδοχείου, ο Ζαώρδιλ διέκρινε και τον Καντάρφιλ. Ο έμπορος καθόταν σ'ένα γωνιακό τραπέζι, έχοντας πρωινό μπροστά του. Ύψωσε το χέρι του κι έκανε νόημα στον Σκοτωμένο να πλησιάσει.

Εκτός από αυτόν, ο Ζαώρδιλ είδε στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου* κι αρκετούς από τους Ζωντανούς-Νεκρούς: τη Νιρκέκα, τον Έλφοντελ, τον Ελεφαντάνθρωπο, μία ανιχνεύτρια του Φέκταρελ με δερματοστιξία στο ξυρισμένο πορφυρόδερμο κεφάλι της, και μερικούς ακόμα πολεμιστές. Η Νιρκέκα και κάποιοι άλλοι τού έγνεψαν σε χαιρετισμό καθώς περνούσε ανάμεσα από τα τραπέζια, κι ο Ζαώρδιλ τούς ανταπέδωσε το νεύμα, αλλά δεν πήγε προς τη μεριά τους. Πήγε στον Καντάρφιλ. Γιατί, για να τον καλεί, ο έμπορος μάλλον είχε βρει ανθρώπους για το ταξίδι στις Ενδότερες Πολιτείες που είχαν συζητήσει.

«Καλημέρα,» του είπε ο Σκοτωμένος, πλησιάζοντάς τον και καθίζοντας αντίκρυ του.

«Φίλε μου Ζαώρδιλ,» είπε ο Καντάρφιλ, χωρίς να χάσει χρόνο με καλημέρες και άλλους χαιρετισμούς, «βρήκα εμπόρους που ενδιαφέρονται να έρθουν μαζί μας.» Ήταν, έκδηλα, πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

«Πόσους;»

«Τρεις. Δεν είναι αρκετοί;»

«Φυσικά και είναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. Δεν ήταν λίγοι τέσσερις έμποροι για να συνοδέψει. Θα μάζευε αρκετά θηρεύσιμα. «Ξέρω κανέναν απ'αυτούς;»

Προτού ο Καντάρφιλ προλάβει ν'απαντήσει, μια σερβιτόρα πλησίασε ρωτώντας αν ο Ζαώρδιλ θα έπαιρνε κάτι. Εκείνος ζήτησε μια κούπα καφέ, και ο Καντάρφιλ προθυμοποιήθηκε να τον κεράσει. Μετά, καθώς η κοπέλα έφευγε, του είπε: «Υποθέτω πως έναν θα τον έχεις ακουστά. Ο Βερνάντελ, ο δουλέμπορος.»

«Τον ξέρω,» παραδέχτηκε ο Ζαώρδιλ. *Αυτός που πούλησε την Ανρίθα-Νοθ στον Άσλατμιρ.* «Αλλά δεν είχα ποτέ συναναστροφές μαζί του. Όμως αυτός έχει συναναστροφές με τη Σαρντίκα-Νοθ, αν δεν κάνω λάθος…» Από τη Γαλανή Δράκαινα είχε πάρει την Ανρίθα-Νοθ· έτσι του είχε πει η Έρικα.

«Ναι, αλλά ακόμα κι ο Βερνάντελ τη φοβάται. Αν μπορεί να την αποφύγει, θα την αποφύγει. Αν δεν μπορεί, εντάξει, θα έχει επαφή μαζί της.»

«Και τώρα θέλει να την αποφύγει;»

«Ασφαλώς. Γι'αυτό θα έρθει μαζί μας.»

«Του εξήγησες ότι θα πάμε από το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη...»

«Εννοείται. Εκεί είναι το όλο θέμα!»

«Αφού έχει επαφές με τη Σαρντίκα-Νοθ δεν τον εμπιστεύομαι,» είπε ο Ζαώρδιλ, και είδε ανησυχία ξαφνικά στο πρόσωπο του Καντάρφιλ, «αλλά–» Η σερβιτόρα ήρθε, τότε, με τον καφέ του Σκοτωμένου· τον άφησε αχνιστό μπροστά του και έφυγε. Εκείνος ήπιε μια γουλιά. Γευστικός, με μυρωδικά βρασμένα μαζί. «Αλλά ελπίζω να μη μας πουλήσει.»

«Δεν τον συμφέρει,» είπε ο Καντάρφιλ. «Κι επιπλέον, θα πάμε από περιοχές όπου η Γαλανή Δράκαινα δεν έχει επιρροή ακόμα.»

«Αυτό είν' αλήθεια.»

«Συμφωνείς λοιπόν; Να τον πάρουμε μαζί μας, εννοώ.»

«Αφού θα πληρώσει, ας έρθει.» Ο Ζαώρδιλ δεν πίστευε ότι ο Βερνάντελ θα τους πρόδιδε. Εκτός αν τον έβλεπε να φέρνει μαζί του κι άλλους μισθοφόρους, πέρα από αυτούς που, σίγουρα, θα είχε για να κουμαντάρει τους δούλους του. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο Σκοτωμένος θα έπρεπε να του ζητήσει τον λόγο και, ίσως, ν'αλλάξει τα σχέδιά του επιτόπου. Δεν ήθελε, γι'ακόμα μια φορά, να έχει επιθέσεις εκ των έσω. «Οι άλλοι δύο ποιοι είναι;»

«Η μία ονομάζεται Ταλράνδη. Εμπορεύεται λαχανικά, φυτά, μπίρα, και κρασί.»

«Δεν την έχω ακουστά.»

«Ο άλλος ονομάζεται Ρίναμελ. Είναι αρκετά γνωστός στην πόλη. Πουλά όπλα.»

«Αυτόν τον ξέρω. Έχουμε αγοράσει πυρομαχικά απ'το κατάστημά του. Φαίνεται αξιόπιστος.»

«Είμαστε εντάξει, επομένως;» ρώτησε ο Καντάρφιλ.

«Από τη δική μου μεριά, ναι. Σχετικά με την αμοιβή μας, τι τους έχεις πει;»

«Ήθελα να μιλήσω μαζί σου πρώτα. Τι προτείνεις;»

Μετά από λίγη συζήτηση, αποφάσισαν τι να χρεώσουν τους εμπόρους, και ο Καντάρφιλ είπε πως έβρισκε τις τιμές δίκαιες για

όλους. «Δε νομίζω κανένας να αρνηθεί, φίλε μου Ζαώρδιλ. Και θα πάω να τους μιλήσω τώρα.» Ήπιε μια τελευταία γουλιά από το τσάι του. «Οπότε με συγχωρείς...» Σηκώθηκε όρθιος.

«Στάσου λίγο,» του είπε ο Ζαώρδιλ. «Πότε σκέφτεστε να ξεκινήσουμε;»

«Αύριο, αν είναι οι μισθοφόροι σου έτοιμοι. Ο Βερνάντελ, τουλάχιστον, μου είπε ότι αύριο θα είναι έτοιμος να φύγει, χωρίς κανένα πρόβλημα.»

«Και οι άλλοι;»

«Μ’αυτούς δεν το έχω συζητήσει, αλλά θα πάω τώρα, όπως σου είπα. Εσείς θα είστε έτοιμοι;» ρώτησε.

«Αν θέλουμε, ναι, μπορούμε να είμαστε έτοιμοι για αναχώρηση αύριο το πρωί, έξω από τη Μεγάλη Πύλη.»

«Καλώς,» είπε ο Καντάρφιλ, ευχαριστημένος. «Καλώς. Θα ξαναμιλήσουμε.» Επιτέλους, η επιστροφή στην πατρίδα του, τη Χόλκεραλ, του φαινόταν κοντά. Έφυγε από το πανδοχείο αφήνοντας τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο μόνο του στο τραπέζι, μπροστά στο μισοτελειωμένο πρωινό.

Ο Ζαώρδιλ είδε τη Νιρκέκα να του γνέφει από αντίκρυ: *Τι γίνεται;*

Ο Σκοτωμένος σηκώθηκε και πλησίασε το τραπέζι της. Ήταν ώρα να ενημερώσει τους ανθρώπους του ότι σύντομα θα έφευγαν από τη Νασόλκαθ.

Το μεσημέρι, ενώ ο Ζαώρδιλ γευμάτιζε με τη Νιρκέκα, τον Νικηφόρο τον Κολπατζή (που ήταν καλύτερα τώρα, έξι μέρες ύστερα από τον τραυματισμό του), και τη Ραβάσλι, ο Καντάρφιλ μπήκε στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου* και τους πλησίασε. «Συγνώμη που σας διακόπτω,» είπε προς όλους, «συγνώμη που σας διακόπτω, όμως πρέπει να σου πω» – και τώρα κοίταζε τον Σκοτωμένο – «ότι, τελικά, δεν θα φύγουμε αύριο αλλά αντιμεθαύριο, δυστυχώς. Ο Ρίναμελ επέμενε, γιατί έχει κάτι δουλειές, και η Ταλράνδη συμφώνησε αμέσως. Του Βερνάντελ δεν του πολυάρεσε – φαίνεται πως κι εκείνος, σαν κι εμένα, θέλει να φύγει από εδώ – αλλά στο τέλος τον κατάφερα να συμφωνήσει κι αυτός.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Εμείς δεν έχουμε πρόβλημα από μια, δυο μέρες.»

«Φτάνει,» πρόσθεσε ο Νικηφόρος απευθυνόμενος στον Καντάρφιλ, «να μη μας κάνεις καμια στραβοτιμονιά πάλι.»

«Εγώ πότε δεν σας φέρθηκα σωστά;»

Μάλλον έχει ξεχάσει πως μαρτύρησε ότι ήμασταν κάποτε Παντοκρατορικοί, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, *παρότι του είχα ζητήσει να μην το αναφέρει πουθενά*. Αλλά, βέβαια, ο έμπορος δεν το είχε κάνει επίτηδες· του είχε ξεφύγει, καθότι λιγάκι πιωμένος. Αυτή ήταν η μοναδική του δικαιολογία, και όχι και τόσο καλή. Ο Νικηφόρος, προφανώς, δεν είχε ξεχάσει τίποτα.

«Ο Κολπατζής αστειεύεται,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Θα είμαστε έτοιμοι αντιμεθαύριο έξω από τη Μεγάλη Πύλη.»

Ο Καντάρφιλ ένευσε, τους ευχήθηκε καλό μεσημέρι, και πήγε προς τον ανελκυστήρα του πανδοχείου, προφανώς κατευθυνόμενος στο δωμάτιό του.

Ο Ζαώρδιλ ρώτησε τη Ραβάσλι: «Είναι κανένας απ’τους ανθρώπους σου από τις Ενδότερες Πολιτείες;»

«Δυστυχώς όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Από τούτα τα μέρη ήταν οι περισσότεροι που είχαν καταταγεί στους Ξεσηκωμένους.»

«Δε νομίζω, λοιπόν, πως έχουμε κανέναν για να μας οδηγήσει εκεί,» είπε ο Ζαώρδιλ προς όλους. «Κι εγώ, τουλάχιστον, δεν τις ξέρω αυτές τις περιοχές.»

«Ο Καντάρφιλ, μάλλον, έχει ξαναπάει,» είπε η Νιρκέκα· «κι αν ακολουθήσουμε τα μονοπάτια στους χάρτες, δε νομίζω να έχουμε κανένα πρόβλημα. Επιπλέον, ίσως κι ο Φέκταρελ να έχει ξαναπάει… αλλά δεν είμαι και σίγουρη γι’αυτό.» Συνοφρυώθηκε, καθώς προσπαθούσε να θυμηθεί.

Ο Νικηφόρος είπε στον Ζαώρδιλ: «Μπορείς να ρωτήσεις και την Έρικα. Αφού θέλει να είμαστε συνεργάτες θα μας βοηθήσει, υποθέτω. Και κατά πάσα πιθανότητα είναι το πιο κατάλληλο άτομο για να μας βρει έναν οδηγό.»

«Ελπίζω να μην είναι σαν τον Σάλβιθ τον Μονόφθαλμο και τους φονιάδες του,» είπε η Νιρκέκα. Αυτό το κάθαρμα είχε προδώσει τον Καντάρφιλ, τον Φέκταρελ, τη Φαίδρα’λι, και μερικούς από τους ανιχνευτές των Ζωντανών-Νεκρών στους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. Τους είχε στήσει παγίδα. Ο έμπορος είχε χάσει τις δύο άμαξές του που τις τραβούσαν ελέφαντες, και όλοι λίγο είχε λείψει να σκοτωθούν.

«Ο Σάλβιθ δεν ήταν οδηγός.»

Η Νιρκέκα ρουθούνισε αποδοκιμαστικά, σαν να ήθελε να πει πως αυτό μικρής σημασίας ήταν.

«Θα τη ρωτήσω και την Έρικα,» είπε ο Ζαώρδιλ, «και βλέπουμε.»

Τελικά, εκείνη ήρθε να τον βρει πρώτη.

Ήταν απόγευμα και ο άνεμος εξακολουθούσε να είναι δυνατός, σφυρίζοντας μέσα στους δρόμους της Νασόλκαθ και φέρνοντας κρύο και υγρασία από τους Καταρράκτες – τα βουνά δυτικά της πόλης, τα οποία δεν είχαν πάρει τυχαία το όνομά τους. Ο Ζαώρδιλ είχε μόλις βγει από το *Τέλος του Δρόμου* μαζί με τον Φέκταρελ – ο οποίος είχε έρθει από το Οχυρό του Ηγεμόνα, όπου διέμενε με τη Φαίδρα'λι λόγω του τραυματισμού της – και δύο ανιχνευτές του, προκειμένου να πάνε να αγοράσουν ενεργειακές φιάλες για τα οχήματά τους και προμήθειες για το ταξίδι που θα έκαναν στις Ενδότερες Πολιτείες. Μια κουκουλοφόρος μορφή τούς πλησίασε ξεπροβάλλοντας μέσα από τις σκιές της Πάνω Αγοράς· και ο Ζαώρδιλ δεν χρειαζόταν να δει το πρόσωπό της για να καταλάβει ότι ήταν η Έρικα. Αναγνώριζε, πλέον, αμέσως τη μορφή της. Παραδόξως, μόνο στο πορνείο δεν την είχε αναγνωρίσει μόλις την είχε δει.

«Πηγαίνετε κάπου;» ρώτησε η Έρικα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ.

«Οπότε δεν μπορούμε να μιλήσουμε;»

«Τι συμβαίνει;»

«Έμαθα ότι θα ταξιδέψετε στις Ενδότερες Πολιτείες. Αληθεύει;»

«Είμαι σίγουρος πως είσαι σίγουρη ότι αληθεύει.»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά μέσα από την κουκούλα της. «Μ'ενδιαφέρει το ταξίδι σας. Και τον Ηγεμόνα.»

«Τον Ηγεμόνα;»

«Τον Ηγεμόνα.»

«Δε μπορώ να φανταστώ γιατί,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Αποκλείεται να καταταγούμε στη φρουρά της πόλης ή του οχυρού του, αν αυτό θέλει.»

«Δεν είναι καθόλου αυτό. Πάμε εκεί που πηγαίνετε και θα το συζητήσουμε μετά.»

Ο Φέκταρελ τής είπε: «Δε μας ρώτησες αν σε θέλουμε μαζί μας.» Δε μιλούσε τελείως σοβαρά· ήταν προφανές από τον τόνο της φωνής του κι από τον τρόπο που τα μάτια του γυάλιζαν επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του.

«Μη μ’αναγκάσετε να σας ακολουθήσω.» Ούτε κι η Έρικα μιλούσε τελείως σοβαρά.

Χωρίς άλλη κουβέντα, την πήραν μαζί τους καθώς βάδιζαν μέσα στην Πάνω Αγορά.

«Δεν πάμε μακριά,» την πληροφόρησε ο Ζαώρδιλ. «Να πάρουμε ενέργεια και προμήθειες για το ταξίδι.»

Η Έρικα ένευσε με το κουκουλωμένο κεφάλι της.

«Θα επικοινωνούσα μαζί σου σε λίγο,» της είπε ο Ζαώρδιλ. «Ήθελα να σε ρωτήσω αν μπορείς να μου βρεις έναν οδηγό για τις Ενδότερες Πολιτείες, γιατί δεν έχω κανέναν άνθρωπο που νάναι από εκεί.» Προτού βγουν από το πανδοχείο είχε ρωτήσει τον Φέκταρελ αν είχε ποτέ παλιότερα πάει στις Ενδότερες Πολιτείες, κι εκείνος είχε αποκριθεί πως είχε επισκεφτεί μόνο, για πολύ λίγο, τη Βολδέριλ και τη Ζέρνιελ, οπότε δεν ήξερε καλά αυτά τα μέρη. Ο Ζαώρδιλ δεν ήξερε καν πού ήταν η Ζέρνιελ – δεν τη θυμόταν από τον χάρτη – αλλά δεν είχε πει τίποτα· είχαν, επί του παρόντος, άλλη δουλειά να κάνουν.

«Δε θα χρειαστεί να σου βρω οδηγό. Έχω ήδη έναν. Τον Σιωπηλό Σάλαθρελ. Τον έχεις δει, είμαι σίγουρη.»

«Νομίζω πως τον θυμάμαι.»

«Από τις Ενδότερες Πολιτείες είναι η καταγωγή του, και θα τον πάρω μαζί μου τώρα.»

«Σκοπεύεις, δηλαδή, να έρθεις κι εσύ στις Ενδότερες Πολιτείες;»

«Ναι. Θα σου εξηγήσω.»

Ο Ζαώρδιλ ήταν πολύ περίεργος. Και ανήσυχος λιγάκι. Όχι επειδή η Έρικα ήθελε να έρθει μαζί τους, αλλά επειδή είχε πει ότι ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ ενδιαφερόταν για το ταξίδι τους στις Ενδότερες Πολιτείες. Τι υπηρεσία μπορεί να τους ζητούσε όσο βρίσκονταν σ’εκείνες τις περιοχές; Να αναζητήσουν τον Εύβουλο και τους Επιφανείς Κρανοφόρους, ίσως; Είχε πάει ο Εύβουλος εκεί; Ο Ζαώρδιλ νόμιζε πως είχε κατευθυνθεί ανατολικά, προς τη Νάρθεσνιλ, έξω από τον δακτύλιο των βουνών μέσα στον οποίο βρίσκονταν οι Ενδότερες Πολιτείες και οι Πυκνοί Τόποι. *Θα δούμε... Θα δούμε...* Ό,τι κι αν ήταν, πάντως, ο Ζαώρδιλ ευχόταν ο Ηγεμόνας να πλήρωνε καλά. *Αν δεν πληρώνει καλά δεν είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε τίποτα γι’αυτόν. Δεν γίναμε ξαφνικά άνθρωποί του επειδή τον βοηθήσαμε εναντίον του Εύβουλου και του Άσλατμιρ!*

Οι αγορές ενεργειακών φιαλών και προμηθειών δεν άργησαν να τελειώσουν, καθώς ο Σκοτωμένος είχε ήδη κάποιους εμπόρους κατά νου, τους οποίους του είχε προτείνει ο Καντάρφιλ και οι οποίοι του έκαναν καλές τιμές. Γνώριζαν ότι οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν βοηθήσει την πόλη, και είχαν ξεχάσει τελείως ότι, κάποτε, κάποιοι απ’αυτούς ήταν πολεμιστές της Παντοκράτειρας. *Τα πάντα θέμα εντυπώσεων είναι, τελικά,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. *Και συμφέροντος. Με την εξαίρεση των ιδεαλιστών, πάντα, και των φανατικών…*

Αφού ολοκληρώθηκαν οι συμφωνίες του με τους εμπόρους – θα του έφερναν τα πράγματα αύριο το πρωί, εκεί όπου ήταν σταθμευμένα τα φορτηγά των Ζωντανών-Νεκρών – ο Ζαώρδιλ, η Έρικα, ο Φέκταρελ, και οι δύο ανιχνευτές επέστρεψαν στο *Τέλος του Δρόμου,* όπου σ’ένα τραπέζι ο Έλφοντελ έπαιζε ζάρια με τον Ράκαλωντ, ενώ ο Νικηφόρος και η Χριστίνα κάθονταν και τους κοιτούσαν, καπνίζοντας και πίνοντας μπίρες. Ο Φέκταρελ και οι ανιχνευτές πήγαν κοντά τους. Ο Ζαώρδιλ βάδισε προς τη σκάλα του πανδοχείου μαζί με την Έρικα, και στ’αφτιά του έφτασε η φωνή του Νικηφόρου: «Πού πάει ο Σκοτωμένος; Και ποια είν’ αυτή μαζί του; Η γνωστή ύποπτη;»

Ο Ζαώρδιλ γέλασε καθώς ανέβαιναν οι δυο τους τα σκαλοπάτια. «Έχουν αρχίσει όλοι να σε γνωρίζουν, είτε φοράς κουκούλα είτε όχι.»

Εκείνη χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Δε μπορείς να πεις ότι δεν προσπαθώ, όμως.»

«Είναι σοβαρή αυτή η υπόθεση;» άλλαξε, απότομα, θέμα ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα δεν αμφέβαλλε ότι αναφερόταν στο ενδιαφέρον της και του Ηγεμόνα για το ταξίδι στις Ενδότερες Πολιτείες. «Ναι, πολύ.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος…» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ κάτω απ’την ανάσα του.

«Αλλά μη σ’ανησυχεί κιόλας.»

Έφτασαν στο δωμάτιό του και ο Σκοτωμένος ξεκλείδωσε την ξύλινη πόρτα και μπήκαν. Έκλεισε πίσω τους.

Η Έρικα κατέβασε την κουκούλα της. «Γιατί θα πάτε στις Ενδότερες Πολιτείες;»

«Δεν ξέρεις;»

«Ξέρω, αλλά θέλω να μάθω και τις λεπτομέρειες από πρώτο χέρι.»

Ο Ζαώρδιλ γέμισε δύο κούπες με κρασί από τη μισογεμάτη καράφα και της έδωσε τη μία. Μετά, καθώς κι οι δυο τους στέκονταν, σαν τα πόδια τους να είχαν γίνει πόδια Ακάθιστων, της είπε τα πάντα για την υπόθεση. Δεν είχε, άλλωστε, λόγο να της κρύψει τίποτα.

«Ο Βερνάντελ, ε;» είπε η Έρικα όταν ο Σκοτωμένος ανέφερε το όνομα του δουλεμπόρου. «Το είχα ακούσει αλλά ήλπιζα πως ήταν ψέματα.» Ελάχιστοι συμπαθούσαν τους δουλεμπόρους παρότι όλοι οι πλούσιοι – και οι όχι και τόσο πλούσιοι – χρησιμοποιούσαν δούλους. Η Έρικα, που καταγόταν από τη Σεργήλη – μια πιο πολιτισμένη διάσταση, πίστευε – αντιπαθούσε τους δουλεμπόρους ακόμα περισσότερο. Και η ίδια απέφευγε να χρησιμοποιεί δούλους ακόμα και στις παλιές ημέρες, της Παντοκρατορίας. Ήταν βάρβαρο, νόμιζε, να εκμεταλλεύεσαι έτσι κάποιον, όποιος κι αν ήταν, ό,τι κι αν ήταν.

«Δεν είναι ψέματα,» τη διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ.

«Θα προτιμούσα να μην τον είχαμε μαζί μας…»

Ο Σκοτωμένος δεν μίλησε, ατενίζοντάς την σταθερά όμως.

«Αποκλείεται να ζητήσεις από τον Καντάρφιλ να τον διώξει, ε;»

«Μόνο σε μια… πολύ ειδική περίπτωση.»

Η Έρικα ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

«Αν ο Βερνάντελ σκοπεύει να φέρει μαζί του κι άλλους μισθοφόρους, περισσότερους από αυτούς που σίγουρα θα έχει για να φρουρεί τους δούλους του.» Και της εξήγησε ότι το έλεγε αυτό επειδή φοβόταν προδοσία από μέρους του. Άλλωστε, συναναστρεφόταν τη Σαρντίκα-Νοθ.

«Τι γνώμη έχεις για το δουλεμπόριο, Ζαώρδιλ;» τον ρώτησε, απρόσμενα, η Έρικα.

Εκείνος συνοφρυώθηκε, ξαφνιασμένος. «Γιατί ρωτάς;»

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Από περιέργεια.»

«Γεννήθηκα στη Ρελκάμνια,» της είπε· «μου φαίνεται, επομένως… παράξενο. Αλλά είμαι και Φεηνάρκιος, μην ξεχνάς· οπότε, από μια άλλη άποψη, δεν μου φαίνεται και *τόσο* παράξενο.»

Η Έρικα τον ατένιζε συλλογισμένα. Κι η ίδια δεν ήξερε τι την είχε βάλει να κάνει αυτή την ερώτηση. Δεν ήταν και πολύ σημαντική η άποψη του Ζαώρδιλ για το δουλεμπόριο, εξάλλου. Είχε αρχίσει να την ενδιαφέρει ο Σκοτωμένος περισσότερο απ’όσο ήταν συνετό; *Δεν πρέπει να παρασύρομαι μαζί του.*

«Τέλος πάντων,» του είπε· «δεν έχει σημασία. Απλώς δεν θέλω ο Βερνάντελ να μπλεχτεί στα πόδια μου. Γιατί θα έρθω μαζί σας εκ μέρους του Ηγεμόνα.»

«Δουλεύεις, τώρα, άμεσα γι'αυτόν;»

«Μη λες ανοησίες· μια εξυπηρέτηση τού κάνω, μονάχα. Η οποία, επιπλέον, κι εμένα με συμφέρει.»

«Πώς ακριβώς;»

«Θα έχω την ευκαιρία να εξαπλωθώ ίσως.»

Ο Ζαώρδιλ θεωρούσε τα παιχνίδια της αυτά επικίνδυνα, αλλά δεν είπε τίποτα· σκέφτηκε μόνο: *Ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας· ξέρει, δεν ξέρει;* «Τι θέλει ο Ηγεμόνας να κάνεις γι'αυτόν;»

«Ο Ηγεμόνας θέλει να οργανώσει όσες περισσότερες πόλεις μπορεί εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ. Επομένως, τον ενδιαφέρουν οι δυτικές Ενδότερες Πολιτείες όπου θα ταξιδέψετε, καθώς και η Χόλκεραλ. Σκέφτεται ότι αν συγκεντρωθεί στρατός από όλες τις μεριές θα νικήσει τη Γαλανή Δράκαινα.»

«Νόμιζα ότι δεν σκόπευε να ξεκινήσει πάλι καινούργια εκστρατεία αμέσως,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Μα εκεί είναι το θέμα. Επειδή δεν μπορεί να το κάνει μόνος του, θα ζητήσει βοήθεια.»

«Κι έχει βάλει εσένα να μιλήσεις στους άρχοντες των πόλεων που τον ενδιαφέρουν...»

«Ναι,» ένευσε η Έρικα. «Οπότε θα έρθω μαζί σας.»

«Κι εμείς τι θα κερδίσουμε; Θα μας πληρώσει;»

Της Έρικας τής κακοφάνηκε αυτό. Καταλάβαινε ότι ο Ζαώρδιλ δεν είχε άδικο που ρωτούσε, αλλά, και πάλι, της κακοφάνηκε. *Είμαστε συνεργάτες, δεν είμαστε;* «Δεν ήταν ιδέα του Ηγεμόνα να σας συνοδέψω,» του είπε, πιο απότομα απ'ό,τι σκόπευε. *Μην παρασύρεσαι μαζί του!* θύμισε στον εαυτό της. «Ο Ηγεμόνας δεν ήξερε για τη συμφωνία που έχεις κάνει με τον Καντάρφιλ. Ακόμα δεν ξέρει· δεν του το έχω πει. Του έχω υποσχεθεί, όμως, πως θα αναλάβω τις συμφωνίες που θέλει να κάνει. Κι αφού εσύ κι εγώ είμαστε συνεργάτες– Εξακολουθούμε να είμαστε συνεργάτες, έτσι δεν είναι;»

Το βλέμμα της τον προκαλούσε· ο Ζαώρδιλ το έβλεπε ξεκάθαρα. *Την τσάντισα,* παρατήρησε· κι αναρωτήθηκε αν έφταιγε επειδή είχαν συνευρεθεί στο πορνείο ή αν ο θυμός της δεν είχε να κάνει καθόλου μ'αυτό. «Φυσικά και είμαστε συνεργάτες,» της είπε. «Δεν

μου διευκρίνισες ότι ήταν δική σου ιδέα να έρθεις μαζί μας. Ωστόσο, αφού εξυπηρετούμε τον Ηγεμόνα γι’ακόμα μια φορά, δεν θα έπρεπε ο Ηγεμόνας, γι’ακόμα μια φορά, να μας αποζημιώσει;»

«Θέλεις, δηλαδή, να πάω να του το πω;»

«Αφού είμαστε συνεργάτες...»

«Εντάξει, θα πάω. Αλλά μην περιμένεις ξανά πέντε χιλιάδες θηρεύσιμα επειδή θα με πάρεις στο καραβάνι σου!» είπε η Έρικα και, αφήνοντας την κούπα της στο μικρό τραπεζάκι παραδίπλα, στράφηκε να φύγει.

Ο Ζαώρδιλ την έπιασε από τον αγκώνα κι έκανε να τη φιλήσει, θέλοντας να της δείξει ότι δεν προσπαθούσε επίτηδες να την ταλαιπωρήσει.

Η Έρικα, μην καταλαβαίνοντας την πρόθεσή του, τον απομάκρυνε. «Όχι τώρα,» είπε, κι έφυγε απ’το δωμάτιο. Το έκανε, συνειδητά, ως μικρή εκδίκηση επειδή δεν της άρεσε που την έβαζε να τρέχει τώρα στον Ηγεμόνα για να κανονίζει ένα τέτοιο θέμα. Θα ήταν σαν να του ζητιανεύει, και η Έρικα δεν ήθελε να δίνει την εντύπωση ζητιάνας, αλλά επαγγελματία που έπρεπε να τη σέβονται. Ο Ζαώρδιλ τής το χαλούσε τώρα αυτό, γαμώ τα μυαλά του. Κανονικά, ούτε θα έπρεπε να το συζητά να πληρωθεί για κάτι τέτοιο! Δεν είχαν πάρει αρκετά λεφτά οι Ζωντανοί-Νεκροί, άλλωστε;

Αυτά σκεφτόταν η Έρικα Σάλκερκοφ καθώς κατέβαινε τη σκάλα και, βγαίνοντας από το *Τέλος του Δρόμου,* πήγαινε προς τα εκεί όπου είχε αφήσει το καινούργιο της δίκυκλο μέσα στην Πάνω Αγορά. Δεν είχε καν μπει στον κόπο να σηκώσει την κουκούλα της κάπας της· το είχε ξεχάσει.

Και ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, βλέποντάς την να διασχίζει φουριόζα την τραπεζαρία του πανδοχείου, είπε στον Φέκταρελ: «Μαύρε άνθρωπε, μυρίζομαι ότι κάτι άσχημο μόλις παίχτηκε.»

«Κλέβεις, ρε μαλάκα, δεν υπάρχει άλλη εξήγηση!» μούγκρισε, εκείνη τη στιγμή, ο Ράκαλωντ ο νάνος, που έπαιζε ζάρια με τον Έλφοντελ.

Ο Έλφοντελ, μ’ένα χαμόγελο ώς τ’αφτιά επάνω στο σχεδόν παιδικό πρόσωπό του, μάζεψε τα πέντε θηρεύσιμα που ήταν ανάμεσά τους στο τραπέζι. «Βλέπεις, πατέρα; – τον *τσάκισα!*» είπε στον Νικηφόρο.

«Μπράβο, παιδί μου· μαθαίνεις,» αποκρίθηκε ο Κολπατζής, σφίγγοντάς του το γόνατο κάτω απ’το τραπέζι. Όμως

εξακολουθούσε να κοιτάζει τον Φέκταρελ, ο οποίος, επί του παρόντος, ήταν σιωπηλός σαν τη Χριστίνα Αλθέρβω.

Κεφάλαιο Τρίτο
Βρυχηθμοί και Φωνές

Βρυχηθμοί. Από κάτω. Από τα υπόγεια του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας.

Ο Άσλατμιρ ξύπνησε. Ανασηκώθηκε πάνω στο μικρό κρεβάτι, πιάνοντας το πιστόλι που είχε συνεχώς κάτω από το μαξιλάρι του γιατί δεν εμπιστευόταν κανένα μέσα σε τούτο το σκοτεινό φρούριο που ήταν γεμάτο ληστές και κακούργους πολύ χειρότερους απ'αυτούς που ήξερε, από πρώτο χέρι, ότι τριγύριζαν στον υπόκοσμο της Νασόλκαθ.

Οι βρυχηθμοί έπαψαν, και ησυχία απλώθηκε ξανά. Μονάχα, απόμακρα, οι φωνές ζώων αντηχούσαν: χρεμετίσματα αλόγων, γρυλίσματα λυκόχοιρων, σαλπίγματα ελεφάντων. Τα ζώα πάντοτε έκαναν φασαρία όποτε αυτοί οι μυστηριώδεις βρυχηθμοί ακούγονταν μέσα στο φρούριο, ενώ οι ληστές της Γαλανής Βασίλισσας (όπως ήθελε τώρα ν'αποκαλεί τον εαυτό της η Σαρντίκα-Νοθ) παρίσταναν πως δεν είχαν προσέξει τίποτα. Και απέφευγαν να δώσουν απαντήσεις.

Ετούτη ήταν η τρίτη φορά που ο Άσλατμιρ είχε ακούσει κάτι να βρυχιέται από τα βάθη του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Η πρώτη φορά ήταν όταν είχε πρωτοέρθει εδώ, πριν από μερικές μέρες, και στεκόταν μπροστά στον θρόνο της Σαρντίκα-Νοθ. Η δεύτερη ήταν ένα απόγευμα που βρισκόταν στην αυλή του φρουρίου. Η ίδια η Σαρντίκα δεν είχε καταδεχτεί να του δώσει καμια εξήγηση, όταν ο Άσλατμιρ την είχε ρωτήσει τι ήταν αυτό που βρυχιόταν έτσι. Και το ίδιο ίσχυε και για τους ληστές της. Κανένας δεν του απαντούσε, όποτε τους είχε ρωτήσει. Ή του έλεγαν «Μη δίνεις σημασία σε αηδίες, Αρχοντάνθρωπε» (και υπήρχε ειρωνεία σ'αυτό το *Αρχοντάνθρωπε*) ή «Να κοιτάς τη δουλειά σου αν θες να περάσεις καλά εδώ» (και τα βλέμματά τους τόνιζαν την απειλή στα λόγια τους).

Ο Άσλατμιρ έκρυψε πάλι το πιστόλι του κάτω από το μαξιλάρι – δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος κοντά του – και κοίταξε προς τη μεριά

του παραθύρου. Τα πατζούρια ήταν μισάνοιχτα και μπορούσε να δει το φως της αυγής να γλιστρά ανάμεσά τους. Σηκώθηκε και βάδισε ώς το παράθυρο, νιώθοντας το πέτρινο πάτωμα παγερό κάτω από τα γυμνά πέλματά του. Το δωμάτιο που του είχε παραχωρήσει η Σαρντίκα-Νοθ ήταν μικρό και χωρίς θέρμανση (άσχημο πράγμα ετούτη την εποχή), αλλά, τουλάχιστον, δεν τον είχε βάλει μαζί με καμια ντουζίνα από τους ληστές της. Ο Άσλατμιρ τούς είχε δει να κοιμούνται ο ένας πάνω στον άλλο σε ορισμένες από τις αίθουσες του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Σαν στάβλος ήταν.

Άνοιξε τα πατζούρια και κοίταξε κάτω, την αυλή. Οι σταβλίτες ακόμα προσπαθούσαν να ηρεμήσουν τα ζώα. Όταν αυτοί οι βρυχηθμοί ηχούσαν από τα βάθη, πάντοτε τα θηρία τρελαίνονταν. Την προηγούμενη φορά, ένας ελέφαντας παραλίγο να ποδοπατήσει τον φύλακά του, κι ένας λυκόχοιρος να ξεκοιλιάσει μια πολεμίστρια που προσπαθούσε να τον απομακρύνει με το δόρυ της. *Κάποιος δαίμονας, ίσως; Κάποιος θεός;* αναρωτήθηκε ο Άσλατμιρ. Τα ζώα ήταν γνωστό πως αντιδρούσαν απρόβλεπτα, φοβισμένα, όταν θεοί παρουσιάζονταν. *Είναι κάποιος θεός κρυμμένος κάτω από το οχυρό; Τι έχει κάνει η Σαρντίκα εδώ πέρα;*

Και πού είναι ο Άρχοντας Βάλγκερελ; Τον κρατά ακόμα ζωντανό, ή τον έχει σκοτώσει; Ο Άσλατμιρ δεν είχε καν μπει στον κόπο να τη ρωτήσει – εκείνη ή κανέναν από τους ληστές της – για τον προηγούμενο Άρχοντα του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Η Σαρντίκα-Νοθ, αρχικά, έλεγε πως τον είχε αιχμαλωτίσει, και ζητούσε από τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ λύτρα προκειμένου να τον ελευθερώσει, επειδή οι δυο τους ήταν μακρινοί συγγενείς. Η απάντηση του Ηγεμόνα ήταν να συγκεντρώσει ένα μισθοφορικό φουσάτο και να το στρέψει εναντίον της – το φουσάτο που ο Άσλατμιρ είχε φροντίσει να διαλυθεί, με προδοσία. Έκτοτε, κανένας δεν είχε ξανακούσει για τον Άρχοντα Βάλγκερελ· και ούτε η ίδια η Σαρντίκα-Νοθ είχε πει τίποτα στον Άσλατμιρ, τώρα που αυτός ήταν εδώ, εξόριστος από τη Νασόλκαθ. *Αν τον έχει ακόμα ζωντανό, πρέπει να είναι σε κάποιο κελί. Στα υπόγεια, πιθανώς, ετούτου του φρουρίου, κοντά στο μέρος απ'το οποίο ακούγονται οι βρυχηθμοί...* ή μήπως οι βρυχηθμοί έρχονταν από το ίδιο μέρος όπου ήταν φυλακισμένος ο Βάλγκερελ; *Έχει βάλει η Σαρντίκα κάποιον δαίμονα να τον φυλά;* Ανοησίες! Κατά πρώτον, κάτι τέτοιο δεν ήταν εύκολο να γίνει, απ'ό,τι ήξερε ο Άσλατμιρ, αν και μάγος δεν ήταν. Και κατά

δεύτερον, γιατί να θεωρεί κανείς τον Βάλγκερελ τόσο επικίνδυνο ώστε να βάλει δαίμονα να τον φυλά; Ένας βάρβαρος ήταν, ουσιαστικά. Αν δεν είχε υπό την κατοχή του το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, κανένας δεν θα του έδινε σημασία. *Όπως και ο Ραλνίβης δεν του έδωσε σημασία, όταν τον αιχμαλώτισε η Σαρντίκα και ζήτησε λύτρα. Τι τον νοιάζει για τον Βάλγκερελ; Ένας μακρινός ξάδελφος, τίποτα περισσότερο. Στοίχημα είναι αν τον έχει δει πέντε, δέκα φορές.*

Ο Άσλατμιρ συνέχιζε να κοιτάζει κάτω, στην αυλή, καθώς αυτές οι σκέψεις περνούσαν από το αγουροξυπνημένο μυαλό του, μεταξύ πραγματικότητας και μπερδεμένου ονείρου. Οι ληστές που ήταν ετούτη την ώρα ξύπνιοι δεν έμοιαζε να έχουν ανησυχήσει από τους υποχθόνιους βρυχηθμούς. Όπως πάντα. Γι'αυτούς δεν ήταν κάτι πιο παράξενο από τα απόμακρα αλυχτήματα ενός λύκου. Είχαν πείσει τον εαυτό τους πως δεν συνέβαινε τίποτα, ενώ ήταν προφανές ότι κάτι συνέβαινε. Κάτι περίεργο.

Τα μάτια του Άσλατμιρ έψαχναν για τον μάγο της Γαλανής Βασίλισσας: έναν άντρα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων ονόματι Άρδαλον'λι. Είχε το ίδιο όνομα με τον γιο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, αλλά καμια άλλη ομοιότητα με τον νεαρό άντρα. Ήταν γύρω στα πενήντα, σίγουρα· ίσως και πάνω από τα πενήντα. Ξερακιανός και νευρώδης, με άγρια γκρίζα μαλλιά και άγρια γκρίζα μούσια. Κόκκινο δέρμα τόσο σκούρο που, όταν το φως ήταν λίγο, φάνταζε μαύρο, κατάμαυρο. Τα μάτια του ήταν μάτια αρπακτικού πτηνού ή θανάσιμου αιλουροειδούς. Και, απ'ό,τι καταλάβαινε ο Άσλατμιρ, είχε δύο – *δύο!* – φυλακισμένους θεούς: έναν μέσα στο δαχτυλίδι του και έναν στο περιδέραιό του. Σπάνιοι ήταν οι μάγοι που είχαν πάνω από έναν δαίμονα να τους υπηρετεί. Σπάνιοι και πολύ δυνατοί. Ο Άσλατμιρ προσπαθούσε να θυμηθεί μήπως είχε ξανακούσει παλιότερα γι'αυτόν τον Άρδαλον'λι, μα δεν μπορούσε. Σίγουρα, δεν ήταν από τις περιοχές της Νασόλκαθ.

Την προηγούμενη φορά που είχε ηχήσει ο υπόγειος βρυχηθμός, ενώ ο Άσλατμιρ βρισκόταν στην αυλή του φρουρίου, είχε δει τον μάγο να φεύγει αμέσως από εκεί όπου στεκόταν επάνω στις επάλξεις και να μπαίνει στο εσωτερικό του πελώριου οικοδομήματος, βιαστικά. Δε μπορεί να ήταν τυχαίο, νόμιζε ο Άσλατμιρ: ο Άρδαλον'λι κάποια σχέση είχε μ'ό,τι κι αν ήταν αυτό που βρυχιόταν από τα βάθη του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας.

Αλλά η Σαρντίκα δεν φαίνεται να μ'εμπιστεύεται αρκετά για να μου αποκαλύψει τι συμβαίνει. Και όσο εκείνη δεν με εμπιστεύεται, κανένας από τους ανθρώπους της δεν με εμπιστεύεται, επίσης.

Τυχερός, όμως, ήταν που τον είχε αφήσει να μείνει εδώ, γιατί πού άλλου να πήγαινε; Και από πού αλλού θα είχε την ευκαιρία να εκδικηθεί τον Ραλνίβη για την εξορία που του είχε επιβάλει; *Μ'έδιωξε, για πάντα, από τη Νασόλκαθ: κι αυτό είναι, εν μέρει, σαν να με δολοφόνησε.*

Θα το μετανιώσει.

Τα πόδια του Άσλατμιρ είχαν πια παγώσει τελείως επάνω στο πέτρινο πάτωμα, και τον μάγο δεν μπορούσε να τον διακρίνει πουθενά στην αυλή· επέστρεψε, έτσι, κοντά στο κρεβάτι του, για να ντυθεί και να ποδεθεί. Δεν υπήρχε περίπτωση τώρα να τον ξανάπαιρνε ο ύπνος· πολλά ήταν στο μυαλό του.

Κατέβηκε από τον πυργίσκο του – γιατί το δωμάτιό του βρισκόταν σ'έναν μοναχικό πυργίσκο του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας – και πήγε στην τραπεζαρία, που διέθετε κάμποσα μακρόστενα ξύλινα τραπέζια, θέρμανση από δύο μεγάλα τζάκια, και φως από δύο σειρές μεγάλες λάμπες στο ταβάνι, λίγες από τις οποίες ήταν τώρα αναμμένες και, σύντομα, θα τις έσβηναν κι αυτές όσο το πρωινό φως δυνάμωνε· η Γαλανή Βασίλισσα δεν ήθελε να χαλάνε ενέργεια άσκοπα. Ήταν πολύτιμη.

Ο Άσλατμιρ είδε πως μονάχα πέντε ληστές βρίσκονταν τώρα στην τραπεζαρία, και μόνο οι δύο γυναίκες ήταν η μία κοντά στην άλλη, συζητώντας χαμηλόφωνα· οι υπόλοιποι τρεις άντρες ήταν σκορπισμένοι από δω κι από κει. Τον έναν ο Άσλατμιρ τον αναγνώρισε αμέσως. Ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος: ο άνθρωπος τον οποίο είχε στείλει να εισβάλει στο Οχυρό του Ηγεμόνα, να απαγάγει τον γιο του Ραλνίβη, και να φύγει με το ελικόπτερο – ώστε ο Ραλνίβης να χάσει και το μοναδικό του παιδί και το αεροσκάφος. Αλλά ο Σάλβιθ είχε αποτύχει· και μετά, με τον Καντάρφιλ τον έμπορο και τους Ζωντανούς-Νεκρούς, τα είχε σκατώσει ξανά. Ήταν ένας κρετίνος που είχε μεγάλη ιδέα για τις ικανότητές του και των ανθρώπων του.

Ωστόσο, παρά τις γκάφες του, δεν είχε δείξει να ντρέπεται καθόλου τον Άσλατμιρ. Από τότε που εκείνος είχε έρθει εδώ, ο

Σάλβιθ ήταν από τους πρώτους που του είχαν μιλήσει πιο φιλικά. Επομένως, ίσως τελικά να μπορούσε να αποδειχτεί χρήσιμος… Ίσως.

Τώρα, βλέποντας τον Άσλατμιρ να μπαίνει στην τραπεζαρία, του έγνεψε, με το κεφάλι, σε χαιρετισμό. Μπροστά του είχε μια κούπα με κάποιο ρόφημα (τσάι, μάλλον) και ένα τέταρτο καρβέλι ψωμί. Ο Άσλατμιρ τον αγνόησε. Πήγε στην κουζίνα, στο πλάι της αίθουσας, γέμισε μια κούπα με τσάι για τον εαυτό του και πήρε ένα ζυμωτό κουλούρι. Κανένας άλλος, μάγειρας ή μη, δεν ήταν εδώ· το μέρος έμοιαζε εγκαταλειμμένο, αν και σε λίγο μάλλον δούλοι θα έρχονταν για να ξεκινήσουν να φτιάχνουν φαγητό. Ο Άσλατμιρ βγήκε απ'την κουζίνα και πλησίασε τον Σάλβιθ, για να καθίσει κοντά του.

«Γιατί από τόσο νωρίς;» ρώτησε ο Μονόφθαλμος, ρουφώντας το τσάι του. Επάνω στο πρόσωπό του υπήρχε μια άσχημη ουλή: πρόσφατη, από τη σύγκρουσή του με τους Ζωντανούς-Νεκρούς. *Η μάγισσά τους έστειλε τον δαίμονά της καταπάνω μου, η καταραμένη!* είχε πει στον Άσλατμιρ, όταν εκείνος τον είχε ρωτήσει.

«Εσύ γιατί από τόσο νωρίς;»

«Ξυπνάω νωρίς,» αποκρίθηκε ο Μονόφθαλμος μορφάζοντας. «Δεν κοιμάμαι καλά.»

«Ποτέ;»

«Σπάνια.»

«Και νάθελες να κοιμηθείς, το αυγερινό μουγκρητό θα σε ξυπνούσε.» Ο Άσλατμιρ έκοψε ένα κομμάτι απ'το κουλούρι του και το έβαλε στο στόμα. Σα λάσπη ήταν. Οι δούλοι της Σαρντίκα-Νοθ δεν έκαναν καλή δουλειά.

Ο Σάλβιθ γέλασε ξερά. «Εδώ μέσα τόχουν συνηθίσει.»

«Έμαθες τι είναι;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Αυτοί που ξέρουν δε λένε.»

«Ούτε κατά τύχη;»

«Πόσοι νομίζεις ότι θα ξέρουν πραγματικά τι είναι; Μόνο οι πιο κοντινοί της Γαλανής Δράκαινας.» Ο Σάλβιθ, κάποτε, στη Νασόλκαθ, του μιλούσε στον πληθυντικό και τον αποκαλούσε *Άρχοντά μου*, αλλά όχι εδώ, όχι στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, όπου ο Άσλατμιρ ήταν εξόριστος. Εδώ οι δυο τους ήταν ίσοι – ή μάλλον, ο Μονόφθαλμος ήταν σε ανώτερη στάθμη ανάμεσα στους ληστές. Είχε και μερικούς ανθρώπους που τον υπάκουγαν, οσοδήποτε λίγους· ο Άσλατμιρ δεν είχε κανέναν, και κανείς δεν τον εμπιστευόταν, ούτε ήταν φίλος του.

«Ο μάγος της ξέρει, είμαι σίγουρος,» είπε. «Κάποιος θεός είναι κει κάτω, και είναι θυμωμένος. Ελπίζω ποτέ να μην έρθει επάνω...»

Ανησυχία καθρεπτίστηκε προς στιγμή στο μοναδικό μάτι του μαυρόδερμου Σάλβιθ: ένας φευγαλέος φόβος. «Μπα, δε νομίζω, φίλε. Αυτό από πάντα πρέπει να συνέβαινε εδώ. Από παλιά.»

«Προτού κατακτήσει η Δράκαινα το οχυρό;»

«Σίγουρα.»

Ο Άσλατμιρ ήπιε μια γουλιά κρύο τσάι. «Δεν τόχα ποτέ ξανακούσει, πάντως.»

«Ποιος θα τόλεγε σ'εσένα, στη Νασόλκαθ;»

«Η Νασόλκαθ δεν είναι και τόσο μακριά από εδώ, και ο Άρχοντας Βάλγκερελ ήταν μακρινός συγγενής του Ηγεμόνα. Πίστεψέ με, θα το είχα ακούσει.»

Ο Σάλβιθ δεν μίλησε καθώς έτρωγε λίγο από το ψωμί του – αναμφίβολα, το ίδιο άνοστο με το κουλούρι του Άσλατμιρ.

Μετά από λίγο, ο Μονόφθαλμος αποφάσισε να ρωτήσει: «Δηλαδή, μου λες ότι η Σαρντίκα-Νοθ έκανε κάτι και γι'αυτό ήρθε αυτός ο δαίμονας από κάτω μας, ό,τι κι αν είναι;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ. «Ξέρεις πώς κατέκτησε η Σαρντίκα το οχυρό;»

«Όχι, πώς;»

«Ούτε εγώ ξέρω. Κανονική ερώτηση ήταν, μήπως *εσύ* ξέρεις.»

Ο Σάλβιθ κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω, φίλε. Αλλά, απ'ό,τι λένε, το πήρε πολύ γρήγορα, με κάποιο κόλπο. Μες στη μαύρη νύχτα.»

«Βλέπεις, λοιπόν;»

Ο Μονόφθαλμος μασουλούσε για λίγο· μετά, είπε: «Και μ'έναν δαίμονα μονάχα κατόρθωσε να πάρει όλο το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας; Τρελό, φίλε. Τρελό. Αυτό που έχω ακούσει εγώ είναι ότι ήρθε εδώ, μες στη μαύρη νύχτα, με μερικούς έμπιστους ανθρώπους της – και με τον μάγο της μαζί – και πήραν το οχυρό. Πρέπει να βρήκαν κάποιο κρυφό πέρασμα.»

«Κανένας μέχρι στιγμής δεν είχε καταφέρει να πάρει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, Σάλβιθ.» Ο Άσλατμιρ έβγαλε μια ταμπακέρα και πρόσφερε τσιγάρο στον Μονόφθαλμο.

«Οι θεοί να σε καλοκοιτάζουν,» είπε εκείνος και, παίρνοντας το τσιγάρο, το άναψε με τον αναπτήρα του που λειτουργούσε με τσακμακόπετρα. Ο Άσλατμιρ άναψε ένα άλλο τσιγάρο με τον δικό του αναπτήρα που ήταν επάργυρος και ενεργειακός, ενώ ο Σάλβιθ

έλεγε: «Γι'αυτό κανένας δεν είχε πάρει τ'οχυρό, να πούμε: δεν είχαν βρει το κρυφό πέρασμα.»

«Παράξενο…» μουρμούρισε ο Άσλατμιρ κουνώντας το κεφάλι.

«Τι υποθέτεις εσύ ότι συνέβη, αν όχι αυτό; Σκλάβωσε ο μάγος της κάποιο δαίμονα κι έτσι πήραν ολόκληρο τ'οχυρό; Αποκλείεται! Ο Άρδαλον'λι έχει ήδη *δύο* θεούς υπό την κυριαρχία του, και κανένας απ'αυτούς δεν είναι που βρυχιέται έτσι.»

Ο Άσλατμιρ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, που έτριξε, και τράβηξε μια γερή τζούρα απ'το τσιγάρο του. «Ο Βάλγκερελ ξέρεις πού είναι; Ξέρεις καν αν είναι ζωντανός;» Δεν τον είχε ξαναρωτήσει γι'αυτόν.

«Ο προηγούμενος άρχοντας του οχυρού; Πού θες να ξέρω, φίλε; Δεν έχω ακούσει, πάντως, να τον καθάρισε η Γαλανή Δράκαινα. Αλλιώς, θάχε στολίσει το κεφάλι του πουθενά, ε;» Γέλασε, λαρυγγωδώς, δείχνοντας στραβά δόντια.

Αναρωτιέμαι πώς μπορώ να μάθω πού είναι κλεισμένος ο Βάλγκερελ, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ, παρατηρώντας ότι περισσότεροι κακούργοι είχαν αρχίσει να έρχονται στην τραπεζαρία, και κάποιοι τώρα ακούγονταν να δουλεύουν μες στην κουζίνα. Οι δούλοι της Σαρντίκα-Νοθ είχαν ξυπνήσει.

Για λίγο, ούτε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος ούτε ο Άσλατμιρ μιλούσε. Και μετά, ένας πανύψηλος, πρασινόδερμος άντρας μπήκε στην αίθουσα και φώναξε: «Ε, Αρχοντάνθρωπε! Πότε θα πάρουμε τη Νασόλκαθ;» Ονομαζόταν Νάρφεδελ, και ήταν ένας από τους Πέντε Δράκους, τους υπαρχηγούς της Σαρντίκα-Νοθ, αυτούς που έδιναν διαταγές μετά από εκείνη: τους ανθρώπους που οι υπόλοιποι φοβόνταν περισσότερο από κάθε άλλο εδώ πέρα εκτός από την ίδια τη Γαλανή Δράκαινα.

«Μόλις έχετε στρατό της προκοπής,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ, τελειώνοντας το τσιγάρο του και ρίχνοντάς το στο πάτωμα για να το σβήσει με το μποτοφορεμένο πόδι του.

«Αμφιβάλλεις για τη δύναμη του στρατού της Γαλανής Βασίλισσας;» είπε ο Νάρφεδελ ο Ψηλός, χωρίς όμως να δείχνει θυμωμένος ή ότι προσπαθούσε να τον προκαλέσει. Ήταν ακόμα όρθιος, ενώ οι άλλοι τρεις με τους οποίους είχε έρθει στην τραπεζαρία είχαν ήδη καθίσει.

«Καθόλου,» είπε ο Άσλατμιρ. «Αλλά δε νομίζω ότι είστε ακόμα έτοιμοι να πολιορκήσετε μια πόλη σαν τη Νασόλκαθ.»

«Γι’αυτό ρωτάμε *εσένα,* Αρχοντάνθρωπε!» Το *Αρχοντάνθρωπε* εξακολουθούσε, φυσικά, να είναι ειρωνικό όπως πάντα. «Είναι η πόλη σου, την ξέρεις όπως το βρακί της πουτάνας σου· δεν έχει κρυφά περάσματα για να μπούμε; Δεν υπάρχουν τρύπες στα τείχη της για να εισβάλουμε; Κάποιοι λένε ότι ήσουν η πρώτη μούρη στον υπόκοσμο εκεί!»

«Υπάρχουν τρύπες στα τείχη της, αλλά δεν είναι αρκετά μεγάλες για να κάνεις εισβολή με στρατό. Και παρακολουθούνται, αν όχι από ανθρώπους του Ηγεμόνα, από άλλους ανθρώπους – κανένας από τους οποίους δεν θα επωφεληθεί αν κατακτήσετε τη Νασόλκαθ.»

«Δε θα προδώσουν τον Ηγεμόνα, εννοείς!» Ο Νάρφεδελ κάθισε αντίκρυ στον Άσλατμιρ, ενώ πολλοί τούς παρακολουθούσαν τώρα, έχοντας στρέψει τα βλέμματά τους επάνω τους.

«Γιατί να τον προδώσουν; Τι θα κερδίσουν;»

«Εσύ γιατί τον πρόδωσες;»

«Είχα τους λόγους μου,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ, περιμένοντας αυτή την ερώτηση.

«Δε μπορείς λοιπόν να μας βρεις άλλους ανθρώπους με *λόγους;*»

Και ακούστηκαν διάφορες φωνές από γύρω: «Ναι! Βρες μας ανθρώπους!» – «Βρες μας προδότες που θ’ανοίξουν τις πύλες!» – «Βρες κάποιον να καθαρίσει τον Ηγεμόνα! Αυτό δε θες;»

Ο Άσλατμιρ γέλασε με τούτους τους ενθουσιώδεις ανόητους. Σηκώθηκε όρθιος. «Νομίζετε ότι ο Ραλνίβης είναι ηλίθιος; Είναι – πάντα ήταν – πολύ προσεχτικός! Και τώρα θα είναι *ακόμα* πιο προσεχτικός! Επιπλέον, μην ξεχνάτε ότι εγώ είμαι *εξόριστος*» – βγήκε σχεδόν σαν γρύλισμα από τα χείλη του – «δε μπορώ να μπω στη Νασόλκαθ. Θα με σκοτώσουν. Και ούτε μπορώ να κρυφτώ μέσα της, γιατί ακόμα κι οι παλιοί μου σύντροφοι στράφηκαν εναντίον μου για να πάρουν τα θηρεύσιμα του Ραλνίβη.» Η όψη του ήταν άγρια τώρα· οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ είχαν σωπάσει καθώς τον κοίταζαν καλά-καλά, φοβούμενοι μήπως χιμούσε σε κανέναν απ’αυτούς για να τον δαγκώσει στον λαιμό. «Αλλά ένα να ξέρετε: Αν, όντως, πάρετε την τρισκατάρατη πόλη, εγώ είμαι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να κάνει κουμάντο εκεί.»

Προς στιγμή κανένας δεν έβγαλε άχνα. Μετά ο Νάρφεδελ γέλασε. «Ωραία τα λες, Αρχοντάνθρωπε, γαμώ τις Λάμιες γαμώ! Θα πάρει η Βασίλισσα τη Νασόλκαθ και θα σε βάλει εσένα για Ηγεμόνα, ε; Αυτό λες;»

«Αν δεν το κάνει, την άλλη μέρα θα έχετε όλοι βρει φονιάδες να στέκονται πάνω απ'τα κρεβάτια σας.» Ο Άσλατμιρ κάθισε ξανά στη θέση του, αδιάφορα, κι άναψε και δεύτερο τσιγάρο. Ξέροντας πως είχε μιλήσει σαν να εκστόμιζε μια γενική αλήθεια, κι έχοντας παρατηρήσει πως, για κάποιον λόγο, τους είχε επηρεάσει.

Γι'ακόμα μια φορά, κανένας δεν μίλησε για μερικές στιγμές. Μετά ο Νάρφεδελ γέλασε πάλι και φώναξε: «Ας πιούμε στον Αρχοντάνθρωπο, τότε, ε; Ας πιούμε στον Αρχοντάνθρωπο! Χα-χα-χα-χα-χα!» Και ύψωσε την κούπα με τη μπίρα που του είχε μόλις φέρει μια δούλα.

Γέλια και φωνές αντήχησαν σ'όλη την τραπεζαρία: *Στον Αρχοντάνθρωπο! Στον Αρχοντάνθρωπο! Στον Αρχοντάνθρωπο!*

Ο Άσλατμιρ, όμως, αναρωτιόταν πόσοι τον περιγελούσαν και πόσοι πραγματικά ίσως να έπιναν σ'αυτόν...

Η Γαλανή Δράκαινα ετοιμαζόταν για αναχώρηση. Κάποιος πληροφοριοδότης της της είχε αναφέρει ότι εμπόρευμα ερχόταν. Σοβαρό εμπόρευμα. Από τη Βολδέριλ. Σ'ολόκληρο το οχυρό οι ληστές της εξοπλίζονταν. Θα έφευγαν πριν από το μεσημέρι, για να χτυπήσουν τον στόχο τους το απόγευμα. *Θα φάμε τις σάρκες τους αντί για μεσημεριανό!* έλεγαν, γελώντας.

Ο Άσλατμιρ στεκόταν τώρα στις επάλξεις του φρουρίου και τους έβλεπε να συναθροίζονται έξω από την πύλη, στις νότιες όχθες του ποταμού Νίρφεβ. Ένας παγερός άνεμος φυσούσε από τα δυτικά, από τους Καταρράκτες, και ο Άσλατμιρ είχε την κάπα του τυλιγμένη γύρω του. Τη Σαρντίκα-Νοθ δεν την είχε δει μέχρι στιγμής να βγαίνει από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Δεν την είχε δει, γενικά, καθόλου σήμερα. Μάλλον έκανε σχέδια. Παρότι λήσταρχος, ήταν προπάντων στρατιωτικός. Στον Παντοκρατορικό Στρατό κατείχε το αξίωμα της ταγματάρχη, και σίγουρα δεν είχε ξεχάσει την τέχνη του πολέμου που είχε μάθει. *Γι'αυτό κιόλας είναι τόσο επιτυχημένη ως λήσταρχος,* σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Οι άλλοι λήσταρχοι δρουν σαν ανοργάνωτοι αλήτες. Αλλά όχι η Σαρντίκα-Νοθ. Είναι πειθαρχημένη, παρότι το ξέρει πως διοικεί ένα τσούρμο από κακούργους.* Κάποιοι απ'αυτούς τους κακούργους, βέβαια, ήταν πρώην Παντοκρατορικοί πολεμιστές κι οι ίδιοι, κι αυτοί ήταν οι πιο έμπιστοι μαχητές της Γαλανής Δράκαινας.

Ο Άσλατμιρ άκουσε βήματα από δίπλα του και στράφηκε για να δει, ξαφνιασμένος, τη Σαρντίκα-Νοθ να τον ζυγώνει. Ήταν, φανερά, εξοπλισμένη για μάχη, φορώντας πανοπλία από αλεξίσφαιρα δέρματα και μεταλλικά τμήματα, κι έχοντας ένα σπαθί κι ένα πιστόλι κρεμασμένα από τη ζώνη της, μέσα σε θηκάρια. Οι μπότες της ήταν ψηλές και μαύρες. Κανένα πολύτιμο στολίδι δεν υπήρχε τώρα επάνω της, παρότι όσο βρισκόταν μέσα στο οχυρό ο Άσλατμιρ την έβλεπε συνέχεια να ντύνεται πλούσια, από τους θησαυρούς που οι άνθρωποί της έλεγαν πως είχαν μαζέψει εδώ αφού κατέκτησαν το γιγάντιο οικοδόμημα.

Η Σαρντίκα-Νοθ τράβηξε, απότομα, απρόσμενα, το σπαθί της, στρέφοντάς το προς τον Άσλατμιρ, κι εκείνος αναγκάστηκε να κάνει όπισθεν. Η μέση του χτύπησε πάνω στις πέτρες των επάλξεων· και μετά από τις πέτρες υπήρχε μονάχα αέρας. Κενό. Αν έπεφτε από εδώ, αναμφίβολα θα τσακιζόταν.

Η λεπίδα της Γαλανής Δράκαινας δάγκωσε ελαφρά τον λαιμό του. «Άκουσα ότι προσπαθείς να κάνεις αναταραχές ανάμεσα στους ανθρώπους μου,» είπε η Σαρντίκα-Νοθ. «Ελπίζω να μην ήταν πάρα κάτι... τυχαίο.»

Ο Άσλατμιρ ήταν, για λίγο, τόσο ξαφνιασμένος που δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Και προτού προλάβει να μιλήσει, η Σαρντίκα-Νοθ συνέχισε: «Φεύγω τώρα· κι αν, επιστρέφοντας, πληροφορηθώ από τ'αφτιά του οχυρού μου ότι συνεχίζεις αυτή την τακτική, να ξέρεις πως η συμφωνία μας θ'αλλάξει.» Πήρε το σπαθί της απ'τον λαιμό του και, θηκαρώνοντάς το, του έστρεψε την πλάτη και βάδισε προς μια σκάλα των επάλξεων.

«Σαρντίκα!» φώναξε πίσω της ο Άσλατμιρ, αλλά εκείνη δεν γύρισε να τον κοιτάξει· κατέβηκε τη σκάλα και κατέληξε στον περίβολο του οχυρού, όπου ένα πολεμικό τετράκυκλο την περίμενε: ένα όχημα που η μπροστινή μεριά του ήταν σκεπαστή με ενισχυμένα μέταλλα ενώ η πίσω ήταν ανοιχτή κι επάνω της ορθωνόταν ένα μεγάλο πολυβόλο. Η Σαρντίκα-Νοθ πιάστηκε από την άκρη και, παρά την πανοπλία που τη βάραινε, πήδησε άνετα πλάι στον πυροβολητή και φώναξε να ξεκινήσουν. Οι μεγάλοι, μεταλλικοί, οδοντωτοί τροχοί του οχήματος μπήκαν σε κίνηση, βγάζοντάς το από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, πηγαίνοντάς το προς τα εκεί όπου ήταν συναθροισμένοι οι υπόλοιποι ληστές που θα έρχονταν μαζί με τη Γαλανή Δράκαινα. Μισή ντουζίνα πάνοπλοι καβαλάρηδες την

ακολούθησαν σαν σωματοφύλακες γύρω απ’το πολεμικό τροχοφόρο της.

Τι ήταν αυτό; αναρωτήθηκε ο Άσλατμιρ, αγγίζοντας τον λαιμό του που ήταν λιγάκι ξεγδαρμένος από την κοφτερή λεπίδα της. *Επίδειξη ισχύος; Ή είναι δυνατόν να φοβάται εμένα;*

Καθώς ατένιζε τη Γαλανή Δράκαινα και τους ληστές της να απομακρύνονται από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, έχοντας όλοι τους ανεβεί σε φορτηγά και ανεβάσει και τα θηρία τους – άλογα, λυκόχοιρους, και μερικές τριχόσαυρες – άκουσε πάλι εκείνο τον εφιαλτικό βρυχηθμό από τα βάθη του φρουρίου.

Ο μάγος δεν νομίζω πως έχει πάει μαζί της, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Υπάρχει, άραγε, κανένας ιδιαίτερος λόγος που μένει πίσω;*

Κεφάλαιο Τέταρτο
Ταξίδι: Λοξοδρόμηση: το Πέρασμα του Διχαλωτού Ποταμού

Τη συμφωνημένη ημέρα, οι Ζωντανοί-Νεκροί συναθροίστηκαν έξω από τη Μεγάλη Πύλη της Νασόλκαθ, με το ξημέρωμα. Είχαν επισκευάσει τις ζημιές στα οχήματά τους που είχαν προκληθεί από την προδοσία του Εύβουλου των Επιφανών Κρανοφόρων, και είχαν αγοράσει καινούργια άλογα (είχαν στη διάθεσή τους τριάντα ξανά) και μερικούς επιπλέον λυκόχοιρους (οι οποίοι, τώρα, αριθμούσαν δέκα στο σύνολό τους). Τους χαμένους ελέφαντες ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος είχε αποφασίσει να μην τους αναπληρώσουν προς το παρόν, γιατί, τελικά, τα πέντε χιλιάδες θηρεύσιμα του Ηγεμόνα δεν είχαν αποδειχτεί και τόσα πολλά όταν έχεις να αγοράσεις τόσα ζώα. Πάντως, ο Ζαώρδιλ δεν παραπονιόταν: Αν δεν ήταν αυτά τα πέντε χιλιάδες θηρεύσιμα, οι δυνάμεις των Ζωντανών-Νεκρών θα ήταν τώρα τρομερά μειωμένες.

Επιπλέον, είχαν καταταγεί και κάποιοι καινούργιοι μισθοφόροι στην ομάδα του, και τώρα οι παλιοί μαχητές του – όλοι τους πρώην Παντοκρατορικοί – αριθμούσαν γύρω στους σαράντα-πέντε ενώ οι καινούργιοι γύρω του πενήντα. Κάπου εκατό μαχητές, δηλαδή, στο σύνολό τους. Μια αξιοσέβαστη μισθοφορική συντροφιά. Και είχαν και τους οκτώ εναπομείναντες μαχητές των Ξεσηκωμένων (που ως μισθοφορική ομάδα δεν υπήρχε πλέον): τη Ραβάσλι, τον Σάμελκον'λι, τον Ραμπνάιλ, τον Χαρσάντιλ (όλοι τους πρώην επαναστάτες που είχαν πολεμήσει εναντίον της Συμπαντικής Παντοκρατορίας), και άλλους τέσσερις (κανένας τους πρώην επαναστάτης).

Εκτός από αυτά, οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν πέντε δίκυκλα και δύο ορνιθόπτερα (που, κυρίως, χρησιμοποιούνταν σε ανιχνευτικές αποστολές), δύο μεγάλα εξάτροχα φορτηγά (για τη μεταφορά μαχητών, προμηθειών, και εξοπλισμών), και δύο τεθωρακισμένα τετράκυκλα με πυροβόλα.

Δεν ήταν, γενικά, μια ομάδα που μπορούσε εύκολα να την προσλάβει ολόκληρη ένας έμπορος μόνος του για να κάνει ένα ταξίδι. *Τέσσερις* έμποροι, όμως, μπορούσαν να προσλάβουν τους Ζωντανούς-Νεκρούς, άνετα· και όλοι θα έβγαιναν κερδισμένοι. Ο Ζαώρδιλ χρέωσε τον κάθε έμπορο ανάλογα με το εμπόρευμα και τον προορισμό του· έτσι, από τον Καντάρφιλ θα έπαιρνε 500 θηρεύσιμα, από τον Βερνάντελ τον δουλέμπορο 600 θηρεύσιμα, από την Ταλράνδη 800 θηρεύσιμα, και από τον Ρίναμελ 1.200 (μέρος των οποίων ο Ρίναμελ μπορούσε να πληρώσει και σε είδος – όπλα και πυρομαχικά – στους Ζωντανούς-Νεκρούς, αν το επιθυμούσε). Συνολικά, 3.100 θηρεύσιμα. Το ένα τέταρτο θα το πλήρωναν, ως προκαταβολή, με το ξεκίνημα του ταξιδιού, τα υπόλοιπα όταν έφταναν ο καθένας στον προορισμό του. Προορισμός του Καντάρφιλ ήταν η Χόλκεραλ, φυσικά· ο Βερνάντελ ήθελε, επίσης, να τον αφήσουν στη Χόλκεραλ· ο Ρίναμελ και η Ταλράνδη, όμως, θα επέστρεφαν στη Νασόλκαθ, οπότε ο δικός τους τελικός προορισμός ήταν εκεί, και ο Ζαώρδιλ είχε συμφωνήσει (χρεώνοντάς τους και για την επιστροφή, βέβαια).

Επιπλέον, η Έρικα είχε μιλήσει στον Ηγεμόνα και είχε, κατόπιν, ενημερώσει τον Σκοτωμένο πως ήταν πρόθυμος να του πληρώσει διακόσια θηρεύσιμα. Δεν ήταν κανένα μεγάλο ποσό, αλλά ο Ηγεμόνας δεν είχε ζητήσει από τον Ζαώρδιλ να πάρει μαζί του την Έρικα· είχε απλώς ζητήσει από την Έρικα να πάει στις Ενδότερες Πολιτείες και στη Χόλκεραλ: και δεν τον ενδιέφερε πώς θα το κατόρθωνε. Όταν η Έρικα τα είπε αυτά στον Ζαώρδιλ, το βλέμμα της φανέρωνε ότι ήταν ακόμα θυμωμένη μαζί του, και η έκφρασή της έλεγε πως, αν εκείνος δεν δεχόταν να τη βοηθήσει στην αποστολή της, η συνεργασία τους θα τελείωνε. Ο Ζαώρδιλ, όμως, σκόπευε ούτως ή άλλως να την πάρει μαζί του στο ταξίδι, είτε ο Ηγεμόνας πλήρωνε είτε όχι, και της το είπε, για να μη δημιουργούνται παρεξηγήσεις. «Αφού όμως μπορούμε να του πάρουμε και μερικά λεφτά ακόμα, γιατί να μην του τα πάρουμε; Δεν είναι ότι θα γίνει και τόσο πιο φτωχός με διακόσια θηρεύσιμα λιγότερα στο Οχυρό του Ηγεμόνα...»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά ακούγοντας ετούτα τα λόγια και, καθώς βρίσκονταν μέσα στο δωμάτιό του στο *Τέλος του Δρόμου*, του αποκρίθηκε πως καταλάβαινε γιατί ζητούσε μερικά χρήματα· ήταν

λογικό, άλλωστε· απλώς εκείνη ήθελε να έχει άλλου είδους… σχέση με τον Ηγεμόνα.

«Τι άλλου είδους σχέση;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, συνοφρυωμένος.

«Κατά πρώτον, δεν ήταν ανάγκη να ξέρει ότι θα πάω μαζί σας στις Ενδότερες Πολιτείες. Και κατά δεύτερον, δεν χρειαζόταν να φανεί σαν να έπρεπε να σας προσλάβω. Καλύτερα να νομίζει ότι η επιρροή μου είναι μεγάλη.»

Ο Ζαώρδιλ γέλασε κουνώντας το κεφάλι. «Και τι πιστεύεις ότι θα πετύχεις έτσι;»

Η Έρικα δεν γελούσε. «Κανένας δεν είναι αυτό που δείχνει, Ζαώρδιλ. Το πώς παρουσιάζεσαι στα μάτια των άλλων είναι πολύ σημαντικό.»

Αυτό τον έκανε να συνοφρυωθεί ξανά, καθώς αισθάνθηκε κάτι να γαργαλά τη μνήμη του· και, σαν η Έρικα να είχε διαβάσει το μυαλό του εκείνη τη στιγμή, έφερε με τα λόγια της τη συγκεκριμένη σκέψη στην επιφάνεια· του είπε, προτού εκείνος μιλήσει: «Δες τι γίνεται μες στη Νασόλκαθ όσον αφορά τους μισθοφόρους σου. Πριν από μερικές ημέρες, όλοι σάς ήθελαν νεκρούς επειδή ήσασταν 'σκυλιά της Παντοκράτειρας'. Τώρα, σας θεωρούν σωτήρες της πόλης.»

Ο Σκοτωμένος όφειλε να παραδεχτεί ότι η Έρικα είχε δίκιο σ'αυτό, και της το είπε.

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά. «Βλέπεις που δεν μπορείς να ζήσεις χωρίς εμένα;»

«Ίσως – *ίσως* – να τα παραλές λίγο,» της είπε, καθώς τύλιγε το χέρι του γύρω από τη μέση της, τραβώντας την κοντά του για να τη φιλήσει. Και η Έρικα, εκείνο το απόγευμα, δεν του έφερε αντίσταση.

Τώρα, καθώς ξημέρωνε, το πρωινό ήταν παγερό, και ο Ζαώρδιλ επάνω στο άλογό του έκανε μια γρήγορη επιθεώρηση των μαχητών του που ήταν παρατεταγμένοι μισό χιλιόμετρο απόσταση από τη Μεγάλη Πύλη της Νασόλκαθ. Οι έμποροι θα έρχονταν σύντομα για να τους συναντήσουν, και όλα έμοιαζαν να είναι όπως έπρεπε. Ακόμα κι ο Νικηφόρος ο Κολπατζής είχε συνέλθει από τα τραύματά του. Είχε περάσει πια ένα δεκαήμερο από τον τραυματισμό του, και μπορούσε άνετα να καθίσει στη σέλα ενός από τους καινούργιους λυκόχοιρους τον οποίο είχε συμπαθήσει και ονομάσει Δόντια, επειδή είχε κάτι τεράστιους χαυλιόδοντες.

Η Έρικα μονάχα έλειπε.

Ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε ο Ζαώρδιλ. Στην αρχή. Μετά, καθώς κατέβαινε από τη σέλα του αλόγου του, είδε τρεις σκιερές φιγούρες να ξεπροβάλλουν μέσα από το αχνό φως της αυγής, όλες τους με κουκούλες στα κεφάλια. Πλησίασαν τον Σκοτωμένο και εκείνος, μέσα από τις κουκούλες, διέκρινε τα πρόσωπά τους: η Έρικα, η Ανρίθα-Νοθ, και ένας πορφυρόδερμος άντρας που πρέπει να ήταν ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

«Καλώς τους,» είπε ο Ζαώρδιλ. Και προς την Ανρίθα: «Εσένα δεν σε περίμενα, για να είμαι ειλικρινής.»

Η Ρελκάμνια αριστοκράτισσα ανασήκωσε τους ώμους κάτω από την κάπα της. «Τι να έκανα στη Νασόλκαθ;» αποκρίθηκε λακωνικά.

«Καλύτερα να είναι μαζί μας,» πρόσθεσε η Έρικα. «Κι από δω, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, που σου έλεγα.»

«Το κατάλαβα,» είπε ο Ζαώρδιλ, κι ένευσε προς τη μεριά του κατασκόπου, ο οποίος του επέστρεψε το νεύμα, σιωπηλά. *Μάλλον δεν έχει πάρει τυχαία το παρωνύμιό του,* σκέφτηκε ο Σκοτωμένος. Ύστερα, είπε στην Ανρίθα-Νοθ: «Το ξέρεις ότι ο Βερνάντελ θα είναι μαζί μας, έτσι;»

Οργή άστραψε προς στιγμή στα μάτια της. «Το ξέρω. Δεν πρόκειται όμως να με δει.»

«Και να σε δει, δε μπορεί να σου κάνει τίποτα,» τη διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ. «Θα είμαστε μακριά από τη Νασόλκαθ. Και ούτως ή άλλως ο Άσλατμιρ, στον οποίο σε είχε πουλήσει, είναι τώρα εξόριστος από την πόλη.»

«Δε φοβάμαι τον Βερνάντελ,» δήλωσε η Ανρίθα-Νοθ.

«Αρχηγέ!» φώναξε η Νιρκέκα, τότε, στεκόμενη πάνω σ’ένα από τα τεθωρακισμένα οχήματα των Ζωντανών-Νεκρών. «Έρχονται!» Έδειξε προς τα βόρεια.

Ο Ζαώρδιλ, στρέφοντας το βλέμμα του, είδε πως, πράγματι, κάποιος έμπορος ερχόταν. Ή ίσως να ήταν και δύο μαζί. Αλλά αποκλείεται να ήταν κι οι τέσσερις.

Οι συζητήσεις σταμάτησαν καθώς τους περίμεναν να ζυγώσουν· κι όταν βρίσκονταν κοντά, φάνηκε πως ήταν ο Καντάρφιλ και η Ταλράνδη. Κάθονταν κι οι δυο τους μέσα στο τετράκυκλο όχημα του πρώτου, το οποίο ήταν ανοιχτό μπροστά και κλειστό με ύφασμα πίσω. Τους ακολουθούσαν δύο μηχανοκίνητα φορτηγά (το ένα απ’τα οποία ήταν του Καντάρφιλ· ο Ζαώρδιλ το αναγνώριζε), δύο άμαξες

που την καθεμία τραβούσε ένας ελέφαντες, και μία άμαξα που την τραβούσαν δύο άλογα.

Ο Ζαώρδιλ τούς χαιρέτησε και τους είπε πως όλα ήταν έτοιμα. «Περιμένουμε μόνο τους άλλους δύο εμπόρους.» Και τους ζήτησε να του δώσουν την προκαταβολή τους, πράγμα το οποίο εκείνοι πρόθυμα έκαναν. Ο Ζαώρδιλ έβαλε τα θηρεύσιμα – όλα σε χαρτονομίσματα ήταν – σε μια δερμάτινη θήκη.

«Κάνει, πάντως, γερό κρύο σήμερα, φίλε μου Ζαώρδιλ,» σχολίασε ο Καντάρφιλ, έχοντας κατεβεί από το τετράκυκλο όχημά του τυλιγμένος στην κάπα του.

«Μακάρι αυτό νάναι το μόνο πρόβλημα που θα συναντήσουμε ώσπου να φτάσουμε στη Νασόλκαθ, έμπορα.»

Στο μυαλό του Καντάρφιλ ήρθαν οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ και δεκάδες άλλοι δευτερεύοντες κίνδυνοι για τους οποίους είχε ακούσει ή τους οποίους μπορούσε να φανταστεί, και συνειδητοποίησε πως είχε ξαφνικά χάσει τη διάθεσή του για κουβέντα. Την Έρικα, που στεκόταν παραδίπλα, κουκουλωμένη, δεν την αναγνώρισε· αλλά, αν την είχε αναγνωρίσει, ίσως να σκεφτόταν πως θα έπρεπε ν'ανησυχεί και για άλλα πράγματα, που δεν του είχαν πει...

Η ίδια η Έρικα δεν το έκρινε σκόπιμο να χαιρετήσει τον Καντάρφιλ. *Καλύτερα,* σκέφτηκε, *να μην ξέρει ότι είμαι εδώ. Καλύτερα να μην το μάθει ποτέ.* Ή, αν αποδεικνυόταν αναπόφευκτο να το μάθει, ας το μάθαινε όσο το δυνατόν πιο μακριά από τη Νασόλκαθ.

Οι άλλοι δύο έμποροι ήρθαν μέσα στο μισάωρο που ακολούθησε. Πρώτος ο Βερνάντελ, φέρνοντας μαζί του ένα μηχανοκίνητο φορτηγό που τα τοιχώματά του ήταν σκεπασμένα με δέρματα, και μια άμαξα που την έσερνε ένας ελέφαντας και ήταν κι αυτή σκεπασμένη με δέρματα. Οι πάντες καταλάβαιναν ότι τα δέρματα ήταν για να κρύβουν τα κάγκελα, και τους δούλους πίσω από τα κάγκελα. Γύρω από τα τροχοφόρα ίππευαν έξι μισθοφόροι, ενώ μπροστά, επάνω σ'ένα μικρό, ανοιχτό τρίκυκλο όχημα, ήταν ο Βερνάντελ, μαζί με τον οδηγό του οχήματος κι ακόμα έναν μισθοφόρο ο οποίος κουβαλούσε ένα μεγάλο, δίκαννο τουφέκι.

Ο Ζαώρδιλ, κοιτάζοντας τους συνοδούς του δουλεμπόρου, έκρινε πως δεν ήταν περισσότεροι από τους απαραίτητους για να φρουρούν τους δούλους. *Δε χρειάζεται, επομένως, η συμφωνία μας ν'αλλάξει σε τίποτα.*

Ο Ρίναμελ ήρθε τελευταίος, μέσα σ'ένα ψηλό μηχανοκίνητο φορτηγό που είχε προσαρτημένο στην οροφή του ένα μικρό πυροβόλο. Ήταν θωρακισμένο με ανθεκτικά μέταλλα και, αναμφίβολα, μετέφερε πολλά πυρομαχικά, όπλα, και πανοπλίες. Ένα μικρότερο φορτηγό το ακολουθούσε, χωρίς ούτε θωράκιση ούτε όπλα. Όπως αυτά των άλλων εμπόρων.

Αφού ο Βερνάντελ και ο Ρίναμελ πλήρωσαν την προκαταβολή τους στον αρχηγό των Ζωντανών-Νεκρών, το καραβάνι ξεκίνησε κατευθυνόμενο προς τα ανατολικά.

Ταξίδευαν δύο ημέρες μέχρι να φτάσουν στις αρχές του Περάσματος του Χρυσού Καβαλάρη, και καθοδόν οι έμποροι προσπαθούσαν, φυσικά, να πουλήσουν ό,τι μπορούσαν στα χωριά και στους οικισμούς που αραίωναν ολοένα και περισσότερο όσο απομακρύνονταν από τη Νασόλκαθ. Ακόμα κι ο Καντάρφιλ προσπαθούσε να πουλήσει ό,τι του είχε απομείνει από τις αγορές της μεγάλης πόλης, και κατάφερε να δώσει δύο τελευταία ζευγάρια μπότες. Η Ταλράνδη πούλησε ένα βαρέλι μπίρα κι ένα βαρέλι κρασί σ'ένα ερημικό πανδοχείο. Ο Ρίναμελ μια καραμπίνα σ'έναν βοσκό που φοβόταν τους λύκους που κατέβαιναν για τα κατσίκια του, και δύο σπαθιά στους φύλακες ενός οικισμού, οι οποίοι ρωτούσαν αν η Γαλανή Δράκαινα σχεδίαζε νάρθει προς τα εδώ. (Οι έμποροι και οι μισθοφόροι τούς απάντησαν πως δεν είχαν ιδέα για τα σχέδια της Γαλανής Δράκαινας, αλλά ας πρόσεχαν, για καλό και για κακό.) Ο Βερνάντελ δεν ήταν τυχερός: κανείς δεν ήθελε, ούτε είχε χρήματα, ν'αγοράσει δούλους σε τούτες τις περιοχές.

Καθώς σουρούπωνε η δεύτερη ημέρα, έφτασαν στην αρχή του Περάσματος του Χρυσού Καβαλάρη. Ο Φέκταρελ είχε προπορευτεί ώς εδώ μαζί με τρεις ανιχνευτές του, τον Χαρσάντιλ (ο οποίος είχε δηλώσει πως είχε καλές ικανότητες ως ανιχνευτής), και τον Ράκαλωντ επάνω στο ορνιθόπτερό του, προκειμένου να δουν μήπως υπήρχε κανένας κίνδυνος. Το μέρος, όμως, φαινόταν ασφαλές. Καταυλίστηκαν έξω από το πέρασμα και πέρασαν τη νύχτα τους ήσυχα. Η Φαίδρα'λι έκανε ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, ερευνώντας για οτιδήποτε ύποπτο, αλλά το μόνο που κατόρθωσε να εντοπίσει ήταν τα συνηθισμένα πνεύματα της ερημίας που ήταν, κατά κανόνα, άκακα. Δεν το θεώρησε σκόπιμο να αναφέρει τίποτα στον Σκοτωμένο ή στον Φέκταρελ, και πήγε στη σκηνή του

δεύτερου, χαμένη στις σκέψεις της σχετικά με τον αντίστροφο κόσμο και τα «γράμματα» του.

Ο Ζαώρδιλ βγήκε απ'τη σκηνή του, έχοντας αφήσει μέσα την πανοπλία του, και βάδισε ανάμεσα στις υπόλοιπες σκηνές του καταυλισμού (πολλές από τις οποίες ακόμα στήνονταν) για να δει ότι όλα ήταν εντάξει. Έξω από ένα από τα καταλύματα, το μάτι του πήρε μια σκιερή μορφή να καπνίζει μέσα στο σούρουπο. Αναγνωρίζοντάς την, την πλησίασε.

«Καλησπέρα,» είπε στον Σιωπηλό Σάλαθρελ.

Εκείνος ένευσε σε χαιρετισμό, κοιτάζοντας τον Σκοτωμένο με τις άκριες των ματιών του, λιγάκι καχύποπτα ίσως.

«Η Έρικα μού είπε ότι είσαι από τις Ενδότερες Πολιτείες...»

«Ναι.»

Ο Ζαώρδιλ άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο. «Από ποιο μέρος ακριβώς;»

«Ξέρεις τις Ενδότερες Πολιτείες;»

«Έχω δει τον χάρτη.»

Ο Σάλαθρελ μειδίασε καθώς τώρα στρεφόταν να τον κοιτάξει ευθέως μέσα από την κουκούλα του. «Ο χάρτης δεν είναι η πραγματικότητα, Ζαώρδιλ των Ζωντανών-Νεκρών.»

«Μη με σοκάρεις έτσι· δε θα το φανταζόμουν.» Ο Σκοτωμένος δεν χαμογέλασε καθώς τελείωνε με το στρίψιμο του τσιγάρου του και το έβαζε στο στόμα.

Το μειδίαμα του Σάλαθρελ πλάτυνε. «Από τη Μάλκαριλ είμαι,» είπε.

Ο Ζαώρδιλ άναψε το τσιγάρο του, τράβηξε μια τζούρα, φύσηξε καπνό προς τα δίπλα. «Η μεγαλύτερη πόλη από τούτη τη μεριά των Ενδότερων Πολιτειών, έτσι;»

«Και η Βολδέριλ μεγάλη είναι.»

Λιγάκι πιο μακριά, όμως, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. *Πιο νότια.* Η Μάλκαριλ δεν απείχε πολύ από την έξοδο του Περάσματος του Χρυσού Καβαλάρη, σύμφωνα με τον χάρτη του. Κάπου εκατό χιλιόμετρα. «Από πότε έχεις φύγει απ'τις Ενδότερες Πολιτείες;»

«Χρόνια.»

«Και θυμάσαι τα μέρη καλά;»

«Τα μέρη δε φεύγουν από τη θέση τους.»

«Οι άνθρωποι, όμως, αλλάζουν· και οι πολιτικές καταστάσεις, επίσης,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Πράγματι.» Ο Σάλαθρελ έστρεψε πάλι το βλέμμα του προς τα σκοτεινά βουνά αντίκρυ τους, καπνίζοντας ό,τι είχε απομείνει απ'το τσιγάρο του. Δεν έκανε κανένα περαιτέρω σχόλιο.

Ο Ζαώρδιλ, μην ξέροντας τι άλλο να πει, έμεινε για λίγο σιωπηλός. Ύστερα ρώτησε: «Ήσουν στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας;»

Ο Σάλαθρελ κατένευσε κοφτά. Έριξε το τελειωμένο τσιγάρο του στη γη και το έσβησε με τη μπότα του.

«Πράκτορας;»

«Ναι.»

Ο Ζαώρδιλ ακόμα κάπνιζε· η καύτρα φαινόταν να τρεμοπαίζει στον παγερό άνεμο του σούρουπου. «Καλώς,» είπε. «Από αύριο νάσαι κοντά στον Φέκταρελ, τον Αρχιανιχνευτή μου. Θα σε χρειαστεί, αφού ξέρεις τις Ενδότερες Πολιτείες.»

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ έγνεψε καταφατικά.

Ο Ζαώρδιλ απομακρύνθηκε από αυτόν, συνεχίζοντας να κάνει τον γύρω του καταυλισμού. Στη νότια μεριά είδε τα σταματημένα αμάξια του Βερνάντελ. Οι μισθοφόροι του δουλεμπόρου είχαν σηκώσει τα δέρματα, είχαν ανοίξει τα πελώρια κλουβιά, και είχαν βγάλει τους δούλους για να τους ταΐσουν και να τους ποτίσουν. Τους ατένιζαν, όμως, σαν γεράκια και είχαν τα όπλα τους σε ετοιμότητα. Ένας απ'αυτούς κοπάνησε έναν δούλο στη ράχη με το κοντό μαστίγιό του. «Φρόνημα!» φώναξε. «Αλλιώς θα πάτε πάλι όλοι πίσω απ'τα κάγκελα!»

Ο Ζαώρδιλ είδε τον Βερνάντελ να κάθεται σε κάποια απόσταση από τους δούλους του, πλάι σε μια φωτιά, με μια κούπα στο χέρι. Βλέποντας κι εκείνος τον Σκοτωμένο, ύψωσε την κούπα προς το μέρος του και του έκανε νόημα να πλησιάσει.

Ο Σκοτωμένος πλησίασε. «Όλα εντάξει;» τον ρώτησε.

«Ναι, άψογα,» αποκρίθηκε ο Βερνάντελ. «Κάτσε να σε κεράσω λίγο καφέ. Σάρντλιος είναι. Πολύ καλός.»

Ο Ζαώρδιλ δέχτηκε, και πέρασε κανένα μισάωρο με τον δουλέμπορο καθώς εκείνος προσπαθούσε να μάθει όσο το δυνατόν περισσότερα για τους Ζωντανούς-Νεκρούς και ο Σκοτωμένος προσπαθούσε να του πει μόνο όσα έπρεπε να ξέρει και τίποτα παραπάνω. Δεν του χρειάζονταν οι λεπτομέρειες· είχε, άλλωστε, συναναστροφές με τη Σαρντίκα-Νοθ. Ο Ζαώρδιλ δεν τον εμπιστευόταν στο ελάχιστο.

Επωφελήθηκε, ωστόσο, από την ευκαιρία που του είχε παρουσιαστεί. Προσπάθησε κι εκείνος να πάρει πληροφορίες. Για τη Γαλανή Δράκαινα.

«Πώς κατέκτησε αυτή το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας; Δεν είναι δυνατόν να το πήρε με πολιορκία· δεν έχει τόσες δυνάμεις,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Χμ, ναι, είναι μυστήριο για όλους· όντως, είναι.» Ο Βερνάντελ, έχοντας τελειώσει τον καφέ του, έκανε νόημα σε μια δούλα, που ήταν γονατισμένη παραδίπλα, να του ξαναγεμίσει την ξύλινη κούπα από την καράφα. Η κοπέλα πάραυτα υπάκουσε. Ήταν πορφυρόδερμη, γηγενής της Φεηνάρκια μάλλον· ο Ζαώρδιλ αναρωτιόταν από ποιον λήσταρχο να την είχε αγοράσει ο δουλέμπορος, κι από ποιο χωριό ο λήσταρχος να την είχε αρπάξει.

«Δεν ξέρεις, λοιπόν;»

«Το μόνο που έχω ακούσει είναι ότι το φρούριο πάρθηκε δια νυκτός. Πήγε η Σαρντίκα και το πήρε μαζί με μερικούς έμπιστους ανθρώπους της.»

Φήμες ή αλήθεια; «Τόσο εύκολα;»

«Έτσι λένε. Αλλά, μάλλον, δεν το πιστεύεις κρίνοντας από τη φάτσα σου.»

«Είμαι στρατιωτικός· δε μπορώ να πιστέψω ότι ένα τέτοιο οχυρό μπορεί να παρθεί τόσο εύκολα. Εκτός αν η Σαρντίκα γνώριζε για κανένα κρυφό πέρασμα.»

«Αυτό υποθέτω κι εγώ. Κάποιοι που κατοικούν κοντά στις όχθες του Νίρφεβ ξέρεις τι λένε;» Ο Βερνάντελ ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ του. «Ότι η Γαλανή Δράκαινα χώθηκε κάτω απ'την Ψηλή Γέφυρα και βγήκε σ'ένα υπόγειο σύστημα σπηλαίων το οποίο–»

«–είναι γεμάτο αμύθητους θησαυρούς κι επικίνδυνους δαίμονες;»

«Τόχεις ακούσει, παρατηρώ,» μειδίασε πονηρά ο Βερνάντελ μέσα από τα άγρια μούσια του.

«Έχω ακούσει να λένε ότι υπάρχει, αλλά δε νομίζω νάναι αληθινό.»

«Ποιος ξέρει; ίσως και να είναι. Αυτές οι σπηλιές, εικάζουν ορισμένοι, οδηγούν και κάτω από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, αν ξέρεις πώς να πας εκεί.»

«Κι έτσι υποτίθεται ότι η Σαρντίκα-Νοθ κατέλαβε το φρούριο;» Ο Ζαώρδιλ είχε σχεδόν τελειώσει τον καφέ του.

Ο Βερνάντελ ένευσε. «Αυτό λένε γύρω απ'τις όχθες του Νίρφεβ. Αλλά υπάρχει, βέβαια, και η Σκιά της Γέφυρας. Ξέρεις για τη Σκιά;»

«Ο θεός που κατοικεί κάτω απ'την Ψηλή Γέφυρα...»

«Ναι. Δεν είναι φρόνιμο να τον πλησιάσεις. Οπότε η Γαλανή πρέπει, κάπως, να τον ξεγέλασε για να περάσει. Κι αν αληθεύουν οι φήμες και για τους δαίμονες στις σπηλιές, πρέπει να κατόρθωσε να ξεγελάσει κι αυτούς επίσης. Όχι μικρό, έτσι;»

Ο Ζαώρδιλ δεν ήξερε κατά πόσο ήταν συνετό να τα πιστέψει όλα τούτα. Στη Φεηνάρκια, άλλωστε, παρότι πολλά *πολύ* περίεργα πράγματα συνέβαιναν και πολύ περίεργες οντότητες υπήρχαν, κυκλοφορούσαν επίσης και αμέτρητοι μύθοι και θρύλοι που δεν είχαν καμια σχέση με την πραγματικότητα.

Μετά από λίγο, βλέποντας πως η ώρα περνούσε, ο Σκοτωμένος είπε στον Βερνάντελ ότι έπρεπε να επιστρέψει στους ανθρώπους του, κι ο δουλέμπορος τον ευχαρίστησε για την παρέα του και τον καληνύχτισε. «Θα τα ξαναπούμε,» υποσχέθηκε· και προθυμοποιήθηκε, επίσης, να του δώσει για τη νύχτα τη δούλα που ήταν γονατισμένη παραδίπλα. «Θεώρησέ το επιπρόσθετη πληρωμή· δε θα μου χρωστάς τίποτα.» Ο Ζαώρδιλ τον ευχαρίστησε αλλά αρνήθηκε και έφυγε.

Ενώ βάδιζε προς τη σκηνή του, αναρωτιόταν τι μπορεί ο Βερνάντελ να είχε, πιθανώς, κρύψει για τη Σαρντίκα-Νοθ...

«Τι έλεγες μ'αυτό το κάθαρμα;» ρώτησε η Έρικα, πλησιάζοντας τον Σκοτωμένο από το πουθενά, σαν να είχε απρόσμενα παρουσιαστεί πλάι του καθώς εκείνος έφτανε μπροστά στη σκηνή του.

«Με παρακολουθείς ξανά.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Σε είδα να κάθεσαι μαζί του. Και δεν είμαι η μόνη που σε είδε, είμαι βέβαιη.»

«Απαγορεύεται τώρα να μιλήσω με τους εμπόρους που συνοδεύω;» Ο Ζαώρδιλ σήκωσε την κουρτίνα της σκηνής του και μπήκε.

Η Έρικα τον ακολούθησε. «Απλώς περίεργη είμαι.» Και πρόσθεσε αμέσως: «Φρόντισε να μην του πεις τίποτα για την αποστολή μου. Ή για την παρουσία της Ανρίθα-Νοθ μαζί μας.»

«Νομίζεις ότι είμαι ηλίθιος, τελικά.» Ο Ζαώρδιλ κάθισε στο λυόμενο κρεβάτι του.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά και, προς στιγμή, έμοιαζε να μην ξέρει τι ν'αποκριθεί.

«Μου είπε για τη Σαρντίκα-Νοθ,» την πληροφόρησε ο Ζαώρδιλ κάνοντάς της νόημα να καθίσει πλάι του.

Εκείνη κάθισε. «Τη Σαρντίκα-Νοθ;»

«Ναι. Όπως ξέρεις, την ξέρει καλύτερα από εμάς. Τον ρώτησα πώς κατάφερε η Γαλανή να πάρει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας…» και της είπε ό,τι του είχε πει ο δουλέμπορος. «Τι νομίζεις;» τη ρώτησε.

Η Έρικα ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορεί όντως να υπάρχει κανένα υπόγειο πέρασμα που οδηγεί στο οχυρό…»

«Και οι αμύθητοι θησαυροί; Οι δαίμονες;»

«Κοίτα· η Σκιά της Γέφυρας είναι *πολύ* γνωστή: σίγουρα υπάρχει, δεν είναι παραμύθι. Για τα υπόλοιπα δεν γνωρίζω.»

«Την έχεις δει τη Σκιά;»

«Φυσικά και όχι, αλλά αν τίποτα δεν ήταν κάτω από την Ψηλή Γέφυρα αυτός ο θρύλος δεν θα είχε διαρκέσει τόσα χρόνια.»

«Μάλλον…»

«Βασικά, δε νομίζω η Σαρντίκα-Νοθ να πέρασε κάτω από τη γέφυρα, Ζαώρδιλ.»

«Γιατί;»

«Διότι κανένας δεν μπλέκει με τη Σκιά της Γέφυρας. Οι πάντες την αποφεύγουν.»

Ο Ζαώρδιλ άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο, σκεπτικός. *Κανένας Φεηνάρκιος, που φοβάται τον θρύλο. Η Σαρντίκα, όμως, είναι από τη Ρελκάμνια. Μπορεί ν'αποφάσισε να δοκιμάσει αν ο θρύλος είναι αληθινός… και μπορεί να στάθηκε τυχερή: να βρήκε ένα άνοιγμα που οδηγεί στα έγκατα του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Αφύλακτο.*

Υποθέσεις, όμως, μπορούσε κανείς να κάνει πολλές. Ο Ζαώρδιλ άναψε το τσιγάρο του.

Το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη αποδείχτηκε ακίνδυνο. Κανένας καινούργιος θεός δεν είχε παρουσιαστεί για να αντικαταστήσει τον προηγούμενο που είχε νικήσει η Φαίδρα'λι, ούτε καμια ομάδα ληστών είχε έρθει ακόμα εδώ. Οι ντόπιοι δεν εμφανίστηκαν καθόλου για να τους ενοχλήσουν, αν και ο Ράκαλωντ ανέφερε πως, πετώντας με το ορνιθόπτερό του, είχε διακρίνει κάποιες ανθρώπινες μορφές να τους παρατηρούν από ένα ύψωμα. Θηρία – τριχόσαυρες, κυρίως, και Ακάθιστοι – φαίνονταν να περιφέρονται στις πλαγιές δεξιά κι

αριστερά του καραβανιού, αλλά καμια από τις αγέλες δεν επιτέθηκε στους ανθρώπους που περνούσαν από την περιοχή τους. Γρυλίσματα και αλυχτήματα ακούγονταν απόμακρα, και κρωξίματα πτηνών.

Χωριά και οικισμοί, φυσικά, δεν υπήρχαν εδώ, για να πουλήσουν οι έμποροι την πραμάτεια τους. Αλλά η Ταλράνδη, το πρώτο μεσημέρι, ρώτησε τον Ζαώρδιλ: «Κανένας δεν κατοικεί σε τούτες τις περιοχές;» Εκείνος τής απάντησε πως βάρβαροι μονάχα, απ'ό,τι του είχαν αναφέρει οι ανιχνευτές του· «δε νομίζω να μπορείτε να κάνετε συναλλαγές μαζί τους. Και καλύτερα να μείνουμε μακριά τους, έτσι κι αλλιώς. Δεν ξέρουμε πολλά γι'αυτούς, κι ίσως να μας επιτεθούν αν τους ζυγώσουμε.» Η Ταλράνδη δεν διαφώνησε.

Επί μία ολόκληρη ημέρα διέσχιζαν το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, καθώς και τις περισσότερες ώρες της επόμενης: και το απόγευμα, ενώ ο ήλιος ήταν πίσω τους, βγήκαν από το πέρασμα και βρέθηκαν στην άλλη μεριά των Πυρόκενων Ορέων. Στους ανατολικούς πρόποδές τους. Αντίκρυ τους πεδινά μέρη φαίνονταν, καθώς και καπνός από κατοικημένες περιοχές.

Είχαν φτάσει στις Ενδότερες Πολιτείες, και ο Ζαώρδιλ ρώτησε τον Σάλαθρελ αν αναγνώριζε ετούτα τα μέρη.

«Τα αναγνωρίζω,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν στην αρχή του καραβανιού, επάνω σε άλογα. Ο Φέκταρελ ήταν επίσης κοντά, και έφιππος· εκείνος κι ο Σιωπηλός Σάλαθρελ είχαν μόλις επιστρέψει από την κατόπτευση των εδαφών μπροστά από το καραβάνι.

«Να καταυλιστούμε ή να προχωρήσουμε;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Είτε το ένα είτε το άλλο,» αποκρίθηκε ο Σάλαθρελ.

«Δεν προτείνεις κάτι;»

«Δεν είναι επικίνδυνες περιοχές. Μπορούσε να συνεχίσουμε μέχρι να πέσει η νύχτα.»

Το τετράκυκλο όχημα του Καντάρφιλ, τότε, τους πλησίασε, και στις μπροστινές, ανοιχτές θέσεις του καθόταν ο έμπορος μαζί με την Ταλράνδη και τον οδηγό. Ο τελευταίος σταμάτησε το όχημα κοντά στον Ζαώρδιλ, τον Φέκταρελ, και τον Σάλαθρελ.

«Αρχηγέ,» είπε η Ταλράνδη καθώς σηκωνόταν όρθια. «Προς τα πού σκοπεύεις να κατευθυνθείς τώρα;»

«Γιατί ρωτάς;» είπε ο Σκοτωμένος.

«Γιατί θέλω να πάω στη Βιλγκέροβ.»

«Στη Βιλγκέροβ;» Ο Ζαώρδιλ θυμόταν, από τον χάρτη του, πού ήταν αυτή η πόλη. *Δε βρίσκεται στο δρόμο μας.* Θα πήγαιναν νότια, κανονικά, προς τη Μάλκαριλ. Η Βιλγκέροβ ήταν ανατολικά, αν και όχι πολύ μακριά, ομολογουμένως.

«Ναι. Έχω εκεί κάποιους ανθρώπους που αγοράζουν πάντα πράγματα από εμένα. Συγνώμη που δεν σ'το ανέφερα από προτού ξεκινήσουμε. Το θεώρησα δεδομένο και δεν το σκέφτηκα αμέσως.»

Ο Ζαώρδιλ αναρωτήθηκε αν η Ταλράνδη το είχε «ξεχάσει» προκειμένου να μην τη χρεώσει περισσότερο γι'αυτή τη μικρή λοξοδρόμηση. *Ας μη γίνω κακός.* «Εντάξει,» της είπε. «Θα πάμε προς τ'ανατολικά, ώς τη Βιλγκέροβ, και μετά θα επιστρέψουμε πάλι προς τα νότια. Δε θες να πας πουθενά αλλού, έτσι;»

«Όχι. Μέχρι εκεί μόνο.»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε στον Σάλαθρελ. «Τι νομίζεις, αφεντικό;»

«Θα πρέπει να περάσουμε τον Διχαλωτό Ποταμό· αυτό είναι το μόνο πρόβλημα.»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε πάλι στην Ταλράνδη, που δεν είχε απομακρυνθεί. «Πώς περνάς συνήθως αυτόν τον Διχαλωτό Ποταμό; Υπάρχει γέφυρα;»

«Υπάρχουν δύο τρόποι, βασικά: ένας πόρος κι ένα οχηματαγωγό.»

«Εξήγησέ μου.»

«Ο πόρος είναι ένα ρηχό μέρος του ποταμού. Όταν ο ποταμός δεν έχει φουσκώσει, μπορείς άνετα να περάσεις. Το οχηματαγωγό είναι ένα μηχανοκίνητο σκάφος που το λειτουργούν κάτι ντόπιοι επειδή ξέρουν ότι περνάνε έμποροι απ'αυτά τα μέρη.»

«Μάλιστα. Και τι απ'τα δύο προτείνεις;»

«Ο πόρος είναι δωρεάν...» Η Ταλράνδη ανασήκωσε τους ώμους.

«Σε δυο μέρες όμως θα μπορούμε να περάσουμε από κει, υπολογίζω.» Ήταν ο Σιωπηλός Σάλαθρελ που είχε μιλήσει, και γυρίζοντας για να τον κοιτάξει ο Ζαώρδιλ τον είδε να ατενίζει τον ουρανό, εκεί όπου τα τρία φεγγάρια της Φεηνάρκια αχνοφαίνονταν μες στο απογευματινό φως.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε η Ταλράνδη.

«Τα φεγγάρια μού το λένε,» αποκρίθηκε ο Σάλαθρελ και κατέβασε πάλι το βλέμμα του.

«Πάμε και βλέπουμε,» πρότεινε ο Ζαώρδιλ. «Ο πόρος είναι μακριά από το μέρος με το οχηματαγωγό;»

«Όχι,» είπε η εμπόρισσα, «κοντά είναι.»

«Καλώς τότε. Ταξιδεύουμε ανατολικά ώσπου να πέσει η νύχτα. Φέκταρελ, προπορεύεσαι μαζί με τον Σάλαθρελ κι όποιον άλλο θέλεις.»

Ο Αρχιανιχνευτής κατένευσε κι άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

Κατασκήνωσαν, τελικά, σ’ένα πεδινό μέρος, κάπου τρία χιλιόμετρα απόσταση από ένα χωριό, όταν είχε πια νυχτώσει. Φυλούσαν σκοπιές μέχρι την αυγή, αλλά δεν παρουσιάστηκε κανένας κίνδυνος. Οι άνθρωποι του χωριού, αν τους είχαν δει, δεν είχαν επιχειρήσει να τους πλησιάσουν. Το πρωί, οι έμποροι συζήτησαν αναμεταξύ τους αν άξιζε να πάνε στο χωριό για να πουλήσουν τίποτα.

«Δε νομίζω ότι έχει και μεγάλο νόημα,» είπε ο Καντάρφιλ, που δεν ήθελε να χάνουν χρόνο, αφού κυρίως τον ενδιέφερε να επιστρέψει στην πατρίδα του· «τι λεφτά θα έχουν;»

«Κι εμένα άχρηστο μού φαίνεται, και θα μας καθυστερήσει,» είπε ο Βερνάντελ, που ήξερε ότι αποκλείεται να πουλούσε δούλους εδώ.

Ο Ρίναμελ και η Ταλράνδη, όμως, δεν συμφωνούσαν, και δήλωσαν πως εκείνοι, τουλάχιστον, θα πλησίαζαν το χωριό μεταφέροντας κάποια από την πραμάτεια τους. Ο Ζαώρδιλ πρόσταξε να τους συνοδέψουν, και μαζί τους πήγαν η Ραβάσλι κι άλλοι έξι μισθοφόροι. Μετά από λίγη ώρα, ενώ το καραβάνι ήταν έτοιμο να φύγει, οι έμποροι επέστρεψαν. Η Ταλράνδη είχε πουλήσει ένα βαρέλι μπίρα και ο Ρίναμελ πέντε καραμπίνες και πέντε κουτιά με σφαίρες.

«Παράξενο,» μούγκρισε ο Βερνάντελ, ακούγοντάς το.

«Ετοιμάζονται για πόλεμο;» είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, που ήταν εκεί κοντά, καβάλα στον Δόντια, και τους άκουγε να μιλάνε. Πλάι του στέκονταν ο Έλφοντελ και ο Ελεφαντάνθρωπος.

«Λένε πως ληστές τριγυρνάνε σε τούτες τις περιοχές,» αποκρίθηκε ο Ρίναμελ.

«Αυτό δεν είναι τίποτα καινούργιο...»

«Και ότι ειδικά στ’ανατολικά έχουν μαζευτεί πολλοί.»

«Ανατολικά; Προς τα εκεί δεν–;»

Η φωνή του Ζαώρδιλ ακούστηκε από μπροστά: «Είμαστε έτοιμοι γι’αναχώρηση;»

«Ναι,» του φώναξε ο Ρίναμελ κάνοντάς του νόημα με το χέρι.

Ο Σκοτωμένος σφύριξε, καθώς ήταν καβάλα στο άλογό του, κι έκανε κι εκείνος νόημα προς άλλους: και το καραβάνι άρχισε σιγά-σιγά να κινείται.

Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, αφήνοντας τους εμπόρους, τον Έλφοντελ, και τον Ελεφαντάνθρωπο πίσω του, οδήγησε τον λυκόχοιρό του βιαστικά προς την αρχή του καραβανιού, στον Ζαώρδιλ, ενώ σκόνη σηκωνόταν ολόγυρά του.

«Σκοτωμένε!»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι είναι;»

«Ο Ρίναμελ πούλησε πέντε καραμπίνες και πέντε κουτιά με σφαίρες στο χωριό.»

«Μπράβο του· τι να κάνω τώρα εγώ;»

«Και οι χωρικοί τού είπαν ότι οπλίζονται έτσι επειδή έχει πολλούς ληστές στ'ανατολικά – δηλαδή, προς τα εκεί που πηγαίνουμε.»

«Θα πρέπει να προσέχουμε, τότε.»

«Δε μου φαίνεται να ανησύχησες και πολύ.»

«Γιατί ν'ανησυχήσω; Αν δεν υπήρχαν πουθενά ληστές, θα μας προσλάμβανε κανένας;»

«Εγώ δε θ'αστειευόμουν, αρχηγέ,» είπε ο Νικηφόρος. «Οι χωρικοί ξέρουν, σίγουρα, τούτα τα μέρη καλύτερα από μας. Ίσως νάχουν λόγο που φοβούνται.»

«Χωρικοί είναι, Νικηφόρε· τέτοια πράγματα τούς φοβίζουν. Εμείς, αντιθέτως, υποτίθεται πως δεν πρέπει να φοβόμαστε. Αλλά να είμαστε έτοιμοι. Ειδοποίησε και τους υπόλοιπους, πες τους να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά· τι άλλο να κάνουμε; Να μην πάμε ανατολικά;»

«Κανονικά αυτή η Ταλράνδη θάπρεπε να μας το είχε πει από πριν ότι σκόπευε να ταξιδέψει στη Βιλγκέροβ, αλλά τέλος πάντων· μάλλον έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, κι απομακρύνθηκε μέσα στη σκόνη του καραβανιού.

Ο Ζαώρδιλ τον είδε να πηγαίνει προς τη Νιρκέκα, η οποία ήταν καθισμένη επάνω σ'ένα από τα τεθωρακισμένα άρματα σχεδόν σαν να απολάμβανε μια βόλτα στην ύπαιθρο.

Δίπλα στον Σκοτωμένο ίππευε η Έρικα, ενώ η Ανρίθα-Νοθ βάδιζε· δεν ήξερε ιππασία και φοβόταν να καθίσει σε άλογο. Αν μπορούσε να το αποφύγει το απόφευγε, είχε παρατηρήσει ο Ζαώρδιλ. Η Έρικα τώρα είπε: «Καλύτερα να ενημερώσεις τους ανιχνευτές γι'αυτό. Ίσως ο Σάλαθρελ να ξέρει τι να κάνει, σε περίπτωση κινδύνου.»

Ο Ζαώρδιλ, συμφωνώντας, άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τον Φέκταρελ και τους ανιχνευτές του οι οποίοι προπορεύονταν όπως συνήθως.

Ταξίδεψαν επάνω σε πεδινά μέρη, σε λοφότοπους, και σε αραιά δάση που μονοπάτια ανοίγονταν ανάμεσά τους αλλά αμαξιτή δημοσιά σαν αυτή που ένωνε τη Χόλκεραλ με τη Νασόλκαθ δεν υπήρχε πουθενά. Οι λιθόστρωτοι δρόμοι ήταν σπάνιοι στη Φεηνάρκια. Ευτυχώς τα οχήματα που φτιάχνονταν εδώ ήταν κατάλληλα για τα κακοτράχαλα μέρη της διάστασης. Και οι μεγάλοι, μεταλλικοί, οδοντωτοί τροχοί τους δεν είχαν πρόβλημα να διασχίζουν τα εδάφη των Ενδότερων Πολιτειών. Ο Ζαώρδιλ δεν ήθελε ούτε καν να φανταστεί τι θα πάθαιναν τα οχήματα με μικρότερους τροχούς, σαν αυτά που κυκλοφορούσαν στη Ρελκάμνια. Κάθε τρεις και λίγο θα συναντούσαν εμπόδιο. Στο τέλος θα διαλύονταν.

Ληστές το καραβάνι δεν συνάντησε πουθενά, παρά τις προειδοποιήσεις των χωρικών. Ούτε ο Φέκταρελ ή ο Ράκαλωντ ανέφεραν ότι είχαν δει οπλισμένες ομάδες να τους παρακολουθούν. Και αναμενόμενο ήταν, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Αυτό που έμοιαζε απειλητικό στους χωρικούς δεν θα ήταν απαραιτήτως απειλή και για μια μισθοφορική ομάδα με τόσους μαχητές, θηρία, και τροχοφόρα. *Ψάχνουν για εύκολη λεία οι ληστές· δεν πλησιάζουν εκείνους που φαίνονται ισχυρότεροι από τους ίδιους, εκτός αν είναι απεγνωσμένοι.*

Καθοδόν συνάντησαν χωριά και οικισμούς, και οι έμποροι – η Ταλράνδη και ο Ρίναμελ, βασικά – προσπάθησαν να πουλήσουν εμπόρευμα εκεί, χωρίς να σταματήσουν για πολύ. Πήγαιναν στον κεντρικό δρόμο ανάμεσα στα σπίτια, φώναζαν ότι είχαν έρθει για να εμπορευτούν, κι αν κανένας δεν ήθελε τίποτα έφευγαν πάλι. Σ’ένα απ’αυτά τα μέρη ο Σιωπηλός Σάλαθρελ τούς προειδοποίησε να μην πλησιάσουν γιατί οι κάτοικοι είχαν τη φήμη πως ήταν περίεργοι και λάτρευαν έναν θεό που είχε τη μορφή δέντρου και κουνώντας τα κλαδιά του έδιωχνε τους ξένους. Ο Ρίναμελ και η Ταλράνδη γέλασαν, και του είπαν ότι μάλλον φήμες ήταν μόνο. «Εγώ δεν έχει τύχει να ξαναπεράσω από εδώ,» πρόσθεσε η δεύτερη. «Ας ρίξουμε μια ματιά και βλέπουμε. Αν δε μας θέλουν δεν θα καθίσουμε με το ζόρι!» Ο Ζαώρδιλ πρόσταξε να τους συνοδέψουν, για να μη γίνει

κανένα άσχημο επεισόδιο. Είχε την υποψία ότι ο Σάλαθρελ είχε καλό λόγο που τους προειδοποιούσε κι αυτοί ήταν ανόητοι που τον αγνοούσαν. Ο ίδιος ο Σάλαθρελ, όμως, αφού τους μίλησε μία φορά, δεν τους ξαναμίλησε. Οι έμποροι πήγαν στο χωριό και, μετά από λίγο, έφυγαν κυνηγημένοι μαζί με τον Νικηφόρο τον Κολπατζή, τη Ραβάσλι, τον Σάμελκον'λι, τη Χριστίνα Αλθέρβω, κι άλλους τέσσερις μισθοφόρους. Από απόσταση, ο Ζαώρδιλ μπορούσε να διακρίνει τους χωρικούς να τους κουνάνε ρόπαλα, απειλητικά· κι επίσης είδε ένα μεγάλο δέντρο να περπατά σαν πελώριο σκιάχτρο τινάζοντας τα μακριά κλαδιά του λες κι ήταν μαστίγια.

«Μα τους θεούς!» έκανε η Έρικα, που κι εκείνη έβλεπε τη σκηνή. «Ήταν αλήθεια, τελικά!»

«Τους το είπα,» είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ. «Αλλά δεν με άκουσαν.»

Η Ανρίθα-Νοθ γελούσε μέσα από την κουκούλα της.

Κι οι τρεις τους βρίσκονταν αριστερά του Ζαώρδιλ, έφιπποι εκτός από τη Ρελκάμνια αριστοκράτισσα. Δεξιά του ήταν η Φαίδρα'λι επάνω στο άλογό της, και ο Σκοτωμένος γύρισε και τη ρώτησε: «Αν αυτό το δέντρο κάνει να μας κυνηγήσει, στείλε την Πολεμική Καρδιά να το διώξει.»

«Δε νομίζω να μας κυνηγήσει, αρχηγέ. Δε μου φαίνεται επιθετικό.»

«Δεν σου φαίνεται *επιθετικό;*»

Η Φαίδρα μειδίασε καθώς ο άνεμος τίναζε τα πράσινα μαλλιά της. «Δεν έχεις ακούσει να λένε 'γρυλαίος που χτυπιέται φοβισμένος είναι'; Αυτός ο θεός απλά δεν θέλει αγνώστους στην περιοχή του. Δεν είναι καν πολύ δυνατός, οπότε προσπαθεί να μας τρομάξει με θεατρινισμούς.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων μού ζητά να την αφήσω να τον κόψει κομμάτια, και δε μου φαίνεται πως νομίζει ότι αυτό θάναι δύσκολο.»

Οι έμποροι και οι μισθοφόροι που τους είχαν συνοδέψει επέστρεψαν στο καραβάνι, το οποίο είχε ήδη αρχίσει να κινείται ξανά για να μη χάνει χρόνο.

«Καλά,» μούγκρισε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, «αυτό το κωλόδεντρο θάρθω σήμερα το βράδυ και θα το κάψω! Ήταν μες στη

μέση της πλατείας, ακίνητο, και ξαφνικά άρχισε να κινείται και να μας κοπανά με τα κλαδιά του!»

Ο Ζαώρδιλ γελούσε. «Κι εσύ που ανησυχούσες για ληστές...»

«Μη γελάς, Σκοτωμένε, γιατί θα παίξουμε μπουνιές!»

Όταν η νύχτα απλώθηκε πάνω από τις Ενδότερες Πολιτείες κατασκήνωσαν ανάμεσα σε κάτι λόφους όλο φθινοπωρινό χορτάρι και άγρια χαμόδεντρα. Το κρύο ήταν δυνατό και, απόμακρα, ακούγονταν τα αλυχτήματα θηρίων και τα κρωξίματα πτηνών. Τα Πυρόκενα Όρη διακρίνονταν στα βόρεια: πελώριοι μαύροι όγκοι, πάνω κι ανάμεσα από τους οποίους φτερωτές μορφές φαίνονταν να πετάνε. Πτεροδάκτυλοι που δεν είχαν πάει ακόμα για ύπνο.

Ο Ζαώρδιλ ρώτησε τον Σιωπηλό Σάλαθρελ: «Γιατί δεν έχουμε φτάσει στον Διχαλωτό Ποταμό ακόμα;»

«Δεν είμαστε μακριά, αρχηγέ. Αύριο θα φτάσουμε. Το πρωί, μάλλον.»

«Τι σου λένε τα φεγγάρια; Θα μπορούμε να περάσουμε από τον πόρο;»

«Ίσως. Οριακά.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Ότι θα πρέπει να βρέξουμε τον κώλο μας λιγάκι. Αλλιώς, πάμε με το οχηματαγωγό.»

Οι δυο τους στέκονταν ανάμεσα στις σκηνές καθώς οι άλλοι τις έστηναν. Η Έρικα ήταν κοντά τους. Το ίδιο κι η Ανρίθα-Νοθ, η οποία είπε: «Δε θέλω να βρέξω τον κώλο μου, με τέτοιο κρύο.» Ήταν τυλιγμένη και κουκουλωμένη στην κάπα της.

«Έχει κάποιο δίκιο,» παρατήρησε ο Ζαώρδιλ. «Αλλά οι περισσότεροι θα είμαστε πάνω σε οχήματα και σε ζώα, οπότε αυτό μάλλον δεν θ'αποδειχτεί απαραίτητο.»

Το πρωί, ακολουθώντας ένα μονοπάτι που τους έδειξε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, δεν άργησαν να φτάσουν στις όχθες του Διχαλωτού Ποταμού ο οποίος φαινόταν να κατέρχεται από τα Πυρόκενα Όρη. Δεν ήταν τόσο μεγάλος όσο ο Νίρφεβ, αλλά ούτε και ρυάκι ήταν.

«Είμαστε στον πόρο,» είπε ο Σάλαθρελ. «Βόρεια από το χωριό που έχουν το οχηματαγωγό.» Κατέβηκε απ'το άλογό του, πλησίασε τον ποταμό, και βάδισε μέσα στο νερό ώσπου να του φτάνει στα γόνατα. Ύστερα επέστρεψε πάλι κοντά στον Ζαώρδιλ, τον Φέκταρελ, την Έρικα, και τη Νιρκέκα. «Δε γίνεται να περάσουμε ακόμα.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Σκοτωμένος.

«Δεν έχει πέσει η στάθμη. Αν είχε πέσει, ώς εκεί όπου βάδισα, το νερό θα μου έφτανε στους αστραγάλους ακόμα, όχι στα γόνατα.»

«Επομένως, πάμε με το οχηματαγωγό;»

«Εκτός αν θες να περιμένουμε ώς το βράδυ.»

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Από άλλους εξαρτάται.» Κι έκανε νόημα στην Ταλράνδη, η οποία εξακολουθούσε να κάθεται μαζί με τον Καντάρφιλ μέσα στο όχημά του. Φαινόταν να τα πηγαίνουν καλά οι δυο τους.

Βγήκαν από το όχημα και πλησίασαν τον Σκοτωμένο. Εκείνος τούς είπε τι συνέβαινε, και τους ρώτησε αν ήθελαν να περιμένουν.

«Ας περιμένουμε,» είπε η Ταλράνδη. «Μια μέρα δεν είναι και τόσος χαμένος χρόνος. Και στο οχηματαγωγό θα μας χρεώσουν πολλά λεφτά: έχουμε ένα σωρό οχήματα και ανθρώπους μαζί μας. Θα κάνουμε πολλά πέρα-δώθε για να περάσουμε όλοι στην αντίπερα όχθη του ποταμού.»

Του Καντάρφιλ δεν έμοιαζε να του αρέσει και τόσο αυτό, αλλά δεν διαφώνησε κιόλας. Παραδόξως, ούτε ο Βερνάντελ διαφώνησε όταν, σε λίγο, τον φώναξαν μαζί με τον Ρίναμελ για να τους ενημερώσουν τι θα γινόταν. «Εντάξει,» είπε. «Μας χρειάζεται λίγη ξεκούραση, εξάλλου.» Ίσως να φοβόταν ότι, στο οχηματαγωγό, θα τον χρέωναν επιπλέον για τους δούλους, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ.

Ο Ρίναμελ, όμως, διαμαρτυρήθηκε ότι ήταν τσιγκούνηδες. «Ο χρόνος είναι χρήμα. Είναι ανοησία να περιμένουμε. Άσε που αν έχει όντως ληστές εδώ γύρω δίνουμε στόχο.» Αλλά ήταν ένας εναντίον τριών, οπότε τελικά κατασκήνωσαν στις όχθες του ποταμού.

«Γιατί τον λένε Διχαλωτό Ποταμό;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τον Σάλαθρελ. «Δε μου φαίνεται διχαλωτός.»

«Διχαλώνει λίγο παρακάτω, περίπου μισό χιλιόμετρο μετά απ'το χωριό με το οχηματαγωγό,» εξήγησε εκείνος. Τα ήξερε, πράγματι, καλά ετούτα τα μέρη· το είχε πλέον αποδείξει.

Αργότερα, καθώς ο Ζαώρδιλ καθόταν έξω απ'τη σκηνή του μαζί με τη Νιρκέκα και κάπνιζε, ήρθαν και τον πλησίασαν ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, ο Χαρσάντιλ, ο Φέκταρελ, και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ. «Αρχηγέ,» είπε ο Αρχιανιχνευτής, «θα πάμε για κυνήγι εδώ γύρω. Να το έχεις υπόψη. Αν με θέλεις μπορείς να με καλέσεις μέσω πομπού.»

«Κυνήγι; Να κυνηγήσετε τι;»

«Είδαμε κάτι λυκόχοιρους να περιφέρονται,» αποκρίθηκε ο Χαρσάντιλ.

«Εσύ τούς είδες,» του είπε ο Νικηφόρος, «κι ελπίζω να μη μας δουλεύεις.»

«Είναι πίσω απ'το λόφο τώρα, γι'αυτό δεν τους βλέπετε.» Ο Χαρσάντιλ ήταν ένας ψηλός, πορφυρόδερμος άντρας με πρασινογάλανα μαλλιά και μούσι. Εκτός από ανιχνευτής φαίνεται πως ήταν και κυνηγός, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ.

«Στη Ραβάσλι μίλησες;» τον ρώτησε.

«Η Ραβάσλι δεν είναι αρχηγός μας, αρχηγέ. Ποτέ δεν ήταν. Παίρναμε αποφάσεις όλοι μαζί, όσο είχαμε τους Ξεσηκωμένους. Τώρα πρέπει να ρωτάμε μόνο εσένα. Αλλά τι να περιμένει κανείς από Παντοκρατορικούς;» πρόσθεσε μειδιώντας.

Ο Νικηφόρος τον έσπρωξε από τον ώμο. «*Σκάααασε*, ρε χοιροβοσκέ!»

«Πηγαίνετε,» τους είπε ο Ζαώρδιλ. «Αλλά μην αργήσετε να γυρίσετε, και φροντίστε να μην κάνετε τίποτα ριψοκίνδυνο.»

Ο Φέκταρελ τού είπε να μην ανησυχεί, και οι τέσσερις άντρες έφυγαν. Καθώς απομακρύνονταν, ο Χαρσάντιλ έλεγε: «Βλέπετε; Νομίζει ότι είναι μπαμπάς μας!»

«Την άλλη φορά που θα σ'ακούσω να εκτοξεύεις λάσπες για τον Σκοτωμένο, θα φας κλοτσιά στη μύτη,» τον προειδοποίησε ο Νικηφόρος. Και μετά, οι φωνές τους χάθηκαν μες στον καταυλισμό.

Η Νιρκέκα, που τους κοίταζε συνοφρυωμένη, στράφηκε στον Ζαώρδιλ. «Έχει δίκιο, ξέρεις…»

«Ποιος; Ο Χαρσάντιλ;»

«Ο Νικηφόρος.»

«Τι εννοείς;»

«Ορισμένες φορές, αυτά που λένε οι Ξεσηκωμένοι ούτε εμένα μ'αρέσουν. Ότι ήσουν κάποτε Παντοκρατορικός στρατιωτικός και, άρα, μας φέρεσαι με τρόπο απολυταρχικό.»

Ο Ζαώρδιλ δε νόμιζε πως κανένας μπορεί να το έλεγε αυτό στα σοβαρά. «Έχεις ακούσει τη Ραβάσλι να το λέει;»

«Δεν είναι μόνο η Ραβάσλι απ'τους Ξεσηκωμένους, αρχηγέ. Η Ραβάσλι, μπορώ να σου πω, είναι η πιο εντάξει. Οι άλλοι, όχι και τόσο. Με την εξαίρεση του Σάμελκον'λι, ίσως.»

«Θα τόχω υπόψη,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Αλλά δε νομίζω ότι είναι τίποτα περισσότερο από λόγια του αέρα. Τι πραγματικό λόγο μπορεί νάχουν για να στραφούν εναντίον μου, Νιρκέκα;»

«Δεν ξέρω. Ήταν κάποτε επαναστάτες.»

«Κι αυτοί λένε ότι ορισμένοι από εμάς είναι πρώην Παντοκρατορικοί. Αν όμως συνεχίσουμε όλοι να σκεφτόμαστε έτσι, είναι φυσικό και να συνεχίσουμε να βλέπουμε ο ένας τον άλλο εχθρικά.» Ο Σκοτωμένος πέταξε το τελειωμένο του τσιγάρο μέσα στις φλόγες της μικρής φωτιάς ανάμεσά τους.

Οι κυνηγοί επέστρεψαν το μεσημέρι με τρεις σκοτωμένους λυκόχοιρους, και φωνές και γέλια αντήχησαν στον καταυλισμό. Ο Φέκταρελ, ο Χαρσάντιλ, και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, αφού έφαγαν και ήπιαν, βάλθηκαν, νωχελικά, να γδάρουν τα ζώα και να τους βγάλουν τα εντόσθια. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής (που δήλωσε ότι τέτοιες δουλειές τον αηδίαζαν – «εγώ μόνο σκοτώνω, τα υπόλοιπα τ'αφήνω σε κατώτερους ανθρώπους») πήγε στη σκηνή του μαζί με τον Έλφοντελ. Και ο Ζαώρδιλ παρατήρησε πως η Νιρκέκα τούς κοίταζε ζηλιάρικα. Πάλι πρέπει να αισθανόταν παραμελημένη. *Ανοησία της,* σκέφτηκε ο Σκοτωμένος. *Ο Νικηφόρος πάει ακόμα και με λυκόχοιρους.*

Ύστερα, και ο Ζαώρδιλ μπήκε στη σκηνή του για να ξεκουραστεί. Αλλά ξαφνικά διαπίστωσε πως δεν ήταν μόνος εκεί. Η Έρικα ήταν τυλιγμένη μέσα στην κουβέρτα του λυόμενου κρεβατιού του, με το αριστερό της πόδι να ξεπροβάλλει μακρύ και καμπυλωτό, και κρατώντας μια επάργυρη κούπα στο δεξί χέρι, την οποία πρότεινε προς το μέρος του. Κάτω από την κουβέρτα αποκλείεται να φορούσε τίποτα περισσότερο από τα εσώρουχά της, και αν.

«Δε θα ρωτήσω καν πώς μπήκες εδώ, ή πότε,» είπε ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Σεργήλιος οίνος;»

Ο Ζαώρδιλ κάθισε πλάι της και, παίρνοντας την κούπα από το χέρι της, ήπιε.

Εν τω μεταξύ, έξω απ'τη σκηνή του Σκοτωμένου κι ανάμεσα στις υπόλοιπες σκηνές του καταυλισμού, οι μισθοφόροι είχαν αρχίσει να τραγουδάνε καθώς ο Φέκταρελ, ο Χαρσάντιλ, και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ έγδερναν τους σκοτωμένους λυκόχοιρους. Μια πολεμίστρια που ονομαζόταν Φρίντα (καταγόμενη από Ρελκάμνια) και ήταν η μόνη καλή μουσικός που είχαν οι Ζωντανοί-Νεκροί

κρατούσε μια μεγάλη κιθάρα και έπαιζε, χτυπώντας τις χορδές επιδέξια με την πένα της. Έμοιαζε σαν ξωτικό στους περισσότερους Φενάρκιους, με το κατάλευκο σαν χιόνι δέρμα της και τα πορφυρά μαλλιά της.

Κάμποσοι από τους Ζωντανούς-Νεκρούς τραγουδούσαν μαζί της, και οι φωνές τους αντηχούσαν:

Πάνω κει στα Όρη τα Χρυσά
μας φάγανε τ'άγρια τα στοιχειά!
Μας φάγανε τ'άγρια τα στοιχειά!
Και μας φτύσαν πάλι
ύστερ' από τρομερή δική μας πάλη!

Είμαστε τρομαχτικοί πολύ
είμαστε ζωντανοί νεκροί!
Είμαστε τρομαχτικοί πολύ
είμαστε ζωντανοί νεκροί!

Περάσαμε κι είδαμε τους Κρυφούς Θεούς
χωρίς αυτοί να δουν εμάς
χωρίς αυτοί να δουν εμάς!
Χο χο χο χο χο ΧΟ!

Είμαστε τρομαχτικοί πολύ
είμαστε ζωντανοί νεκροί!
Είμαστε τρομαχτικοί πολύ
είμαστε ζωντανοί νεκροί!

Προχτές βράδυ μια Λάμια μού το λάλησε
ο Νικηφόρος ο Κολπατζής πάνω στο χόρτο την εγλέντησε

Είμαστε τρομαχτικοί πολύ
είμαστε ζωντανοί νεκροί!
Είμαστε τρομαχτικοί πολύ
είμαστε ζωντανοί νεκροί!

Αυτή η προτελευταία στροφή ο Νικηφόρος ο Κολπατζής τούς είχε πει από παλιά πως, εκτός του ότι δεν είχε *καμία* ομοιοκαταληξία,

ήταν και αηδία, και ελεεινό το γεγονός πως δυσφημούσε έτσι το άτομό του. Κανένας δεν του είχε δώσει την παραμικρή σημασία, φυσικά. Ούτε καν ο Σκοτωμένος.

Τραγουδούσαν, τώρα, και γελούσαν, και δεν τους φαινόταν τελικά καθόλου κακή ιδέα που είχαν σταματήσει για μια μέρα στις όχθες του ποταμού περιμένοντας τη στάθμη του νερού να κατεβεί για να περάσουν στην αντικρινή όχθη. Οι άνθρωποι των εμπόρων και οι έμποροι οι ίδιοι είχαν έρθει για να διασκεδάσουν μαζί τους. Εκτός από τους μισθοφόρους του Βερνάντελ, ο οποίος τους είχε πει «Οι δούλοι και τα μάτια σας! Μην τυχόν και πάρει δρόμο κανένας, θα σας φάω ζωντανούς σαν κανίβαλος!»

Καθώς οι σκιές του απογεύματος πύκνωναν, οι κυνηγοί τελείωσαν με το γδάρσιμο των λυκόχοιρων και πήραν, επίσης, τους χαυλιόδοντές τους που μπορούσαν να φανούν χρήσιμοι. Τα κρανία τους τα έστησαν επάνω σε κοντάρια που κάρφωσαν στη γη, για να τρομάζουν τα πνεύματα της περιοχής και να τα κρατάνε μακριά.

«Τι λες, μάγισσα;» ρώτησε ο Ράκαλωντ ο νάνος, λιγάκι πιωμένος. «Έχουμε τρομάξει τους θεούς ή όχι;»

«Έχουν τρομοκρατηθεί όλοι, Ράκαλωντ,» αποκρίθηκε η Φαίδρα’λι, χαμογελώντας και υψώνοντας την κούπα της προς το μέρος του.

Τα τραγούδια συνεχίζονταν, και τώρα οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν ανάψει και μεγάλες φωτιές για να διώχνουν το αυξανόμενο κρύο. Η θερμότητα που είχε αναπτυχθεί στον καταυλισμό ήταν μεγάλη, και όλοι τους είχαν ευθυμήσει· έτσι, χόρεψαν. Η Φαίδρα’λι έβγαλε τα περισσότερα ρούχα της, μένοντας μόνο με το μάλλινο μεσοφόρι της, και χόρεψε ανάμεσα στις ψηλές φωτιές, τινάζοντας τα μακριά πράσινα μαλλιά της ενώ οι άλλοι φώναζαν γύρω της. Το τραύμα στα πλευρά της δεν την ενοχλούσε παρά ελάχιστα πλέον, καθώς είχαν περάσει περίπου δεκαπέντε μέρες από τότε που εκείνη η σφαίρα την είχε χτυπήσει· μπορούσε να κινείται με άνεση, και ήξερε καλά πολλούς από τους χορούς της Φενηνάρκια παρότι δεν ήταν γηγενής της διάστασης. Τους είχε μάθει, αν και σπάνια χόρευε πια. Ο Φέκταρελ ήταν η δεύτερη φορά που την έβλεπε να χορεύει, και αισθανόταν να την ξαναέχει ερωτευτεί από την αρχή. Ο ίδιος ήταν απαίσιος χορευτής και δεν επιχείρησε να χορέψει ανάμεσα στις φλόγες.

Αλλά χόρεψε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, ημίγυμνος, ενώ του φώναζαν αισχρολογίες και ορισμένοι τού πετούσαν ποτά και

μικροαντικείμενα. Ήταν καλός χορευτής κι αυτός, παρότι, όπως η Φαίδρα, δεν ήταν Φεηνάρκιος.

Μετά, πετώντας τα ρούχα της, ήρθε να χορέψει και η Ραβάσλι, σαν να ήθελε να τους δείξει ότι οι Φεηνάρκιοι ήξεραν να χορεύουν καλύτερα από τους εξωδιαστασιακούς. Το πορφυρό δέρμα της έμοιαζε να γίνεται ένα με τις φωτιές, και τα μακριά σαν μανδύας μενεξεδιά μαλλιά της κυμάτιζαν θυμίζοντας αφρισμένο καταρράκτη.

Καθώς νύχτωνε κι ακόμα χόρευαν και τραγουδούσαν, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ απομακρύνθηκε, αθόρυβα, από τον καταυλισμό και πήγε στην όχθη του ποταμού. Βάδισε μέσα στο νερό. Και μετά επέστρεψε στους υπόλοιπους και πλησίασε τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο, εκεί όπου αυτός καθόταν, οκλαδόν, μπροστά στη σκηνή του με μια κούπα κρασί από κοντά κι ένα στριμμένο τσιγάρο στο χέρι. Παραδίπλα ήταν ο Καντάρφιλ και η Νιρκέκα. Ο έμπορος είχε το βλέμμα του καρφωμένο στη Ραβάσλι που χόρευε, μοιάζοντας υπνωτισμένος από τις κινήσεις της.

Ο Σάλαθρελ ψιθύρισε κάτι στ᾽αφτί του αρχηγού των Ζωντανών-Νεκρών. Εκείνος ένευσε χωρίς να μιλήσει, και ο Σάλαθρελ απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας τώρα εκεί όπου κάθονταν η Έρικα και η Ανρίθα-Νοθ μέσα στις πυκνές σκιές, χωρίς να κάνουν φασαρία.

«Τι είναι;» ρώτησε η Έρικα, καθώς ο κατάσκοπός της κάθιζε κοντά της.

«Η στάθμη του ποταμού κατεβαίνει. Σε καμια, δυο ώρες πρέπει να μπορούμε να περάσουμε.»

«Αυτό είπες στον Ζαώρδιλ;»

Ο Σάλαθρελ κατένευσε.

Και για λίγο, κανένας δεν μιλούσε. Μετά, η Ανρίθα-Νοθ σχολίασε: «Οι χοροί τους είναι παράξενοι...»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά μέσα από την κουκούλα της. «Σίγουρα οι χοροί που ξέρεις από τη Ρελκάμνια είναι τελείως διαφορετικοί.»

«Αλλά δε νομίζω ότι αυτοί εδώ θα μπορούσαν να τους εκτιμήσουν. Επιπλέον, οι χοροί που ξέρω εγώ θέλουν να έχεις παρτενέρ· δεν είναι έτσι, σαν να χτυπιέσαι μόνος σου.»

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ γέλασε, αλλά δεν μίλησε.

Η Έρικα είπε: «Κι εμένα μού φαίνονταν *πολύ* περίεργα τα πράγματα στη Φεηνάρκια, όταν πρωτοήρθα. Τώρα πια έχω συνηθίσει.»

«Απορώ πώς η Φαίδρα έχει μάθει να χορεύει έτσι,» είπε η Ανρίθα-Νοθ. «Είναι κι αυτή από τη Ρελκάμνια, όπως εγώ. Ξέρεις κι εσύ να χορεύεις έτσι, Έρικα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε μ'αρέσει να χορεύω. Χορεύω μόνο αν υπάρχει λόγος.» Κι άλλαξε θέμα: «Όμως κι ο Νικηφόρος είναι από τη Ρελκάμνια αλλά μοιάζει καλός χορευτής των τοπικών χορών, δε νομίζεις;»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Ανρίθα, παρατηρώντας τις κινήσεις του γεροδεμένου, λευκόδερμου σώματός του. «Συμπαθητικός τύπος, γενικά. Ευχάριστος φαίνεται...»

Οι χορευτές κουράστηκαν, και άλλοι ήταν έτοιμοι να πηδήσουν όρθιοι για να συνεχίσουν τον χορό· όμως ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος δεν τους άφησε. Σηκώθηκε από τη θέση του και φώναξε, πλησιάζοντας την καρδιά της διασκέδασης: «Αρκετά! Μπορούμε τώρα να περάσουμε τον ποταμό, και καλό, νομίζω, θα ήταν να το κάνουμε. Ετοιμαστείτε.»

Διάφοροι ακούστηκαν να μουρμουρίζουν ότι τους χαλούσε το κέφι, αλλά γενικά δεν υπήρξαν διαφωνίες, και οι Ζωντανοί-Νεκροί άρχισαν να διαλύουν τον καταυλισμό τους.

Ο Ζαώρδιλ εξοπλίστηκε, ανέβηκε στο πολεμικό άλογό του, και ήταν από τους πρώτους που πλησίασαν τις όχθες του Διχαλωτού Ποταμού, μαζί με τον Φέκταρελ και τον Σιωπηλό Σάλαθρελ. «Είσαι σίγουρος γι'αυτό;» ρώτησε τον τελευταίο.

«Για τη στάθμη του νερού;»

«Ναι.»

Ο Σάλαθρελ, αντί ν'απαντήσει λεκτικά, έβαλε το άλογό του μέσα στον ποταμό και προχώρησε. Η στάθμη ήταν, πράγματι, χαμηλή, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ: πολύ πιο χαμηλή από πριν. Ο Σάλαθρελ έφτασε ώς τα μέσα του ποταμού ενώ οι άλλοι περίμεναν, συγκεντρωμένοι στη δυτική όχθη. Έστρεψε το κεφάλι πίσω και φώναξε στον Ζαώρδιλ: «Εδώ είναι το πιο βαθύ σημείο, αρχηγέ!» Το νερό έφτανε σχεδόν ώς τα γόνατά του καθώς ήταν καθισμένος στη σέλα του αλόγου.

«Πήγαινε μέχρι απέναντι!» του φώναξε ο Ζαώρδιλ.

Ο Σάλαθρελ, γυρίζοντας από την άλλη, συνέχισε να οδηγεί το άλογό του ανατολικά. Η στάθμη του νερού ολοένα και γινόταν πιο χαμηλή: παρότι νύχτα, το φως των φεγγαριών ήταν αρκετά δυνατό

ώστε να φαίνεται αυτό (τα φώτα των οχημάτων δεν έφταναν ώς απέναντι). Ο Σάλαθρελ βγήκε απ'το ποτάμι και τους έκανε νόημα, με το χέρι του, να έρθουν.

«Ξεκινάμε!» φώναξε ο Ζαώρδιλ. «Πάμε!» Και, χτυπώντας το άλογό του στα πλευρά με τα τακούνια των μποτών του, το έβαλε στον ποταμό. Προχώρησε, με τον Φέκταρελ δεξιά του και τον Νικηφόρο αριστερά του, έφιπποι όλοι τους (ο Κολπατζής επάνω στον Δόντια, φυσικά). Παραδίπλα ερχόταν το ένα από τα τεθωρακισμένα άρματα, επάνω στο οποίο καθόταν η Νιρκέκα μαζί με μερικούς άλλους. Η Έρικα καβαλούσε ένα άλογο, λιγάκι πιο πίσω, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ καθώς έστρεψε το βλέμμα του για να κοιτάξει· και μαζί με την Έρικα ήταν και μια άλλη κουκουλωμένη μορφή η οποία κρατιόταν γερά επάνω της, και φοβισμένα. *Η Ανρίθα-Νοθ. Προτίμησε, τελικά, να ανεβεί σε άλογο απ'το να βρέξει τον κώλο της.*

Φορτηγά και μικρότερα οχήματα, ζώα, καβαλάρηδες, και ελάχιστοι πεζοί πολεμιστές μπήκαν στον Διχαλωτό Ποταμό και τον διέσχιζαν προς τα ανατολικά, ενώ η σκοτεινή, έφιππη φιγούρα του Σιωπηλού Σάλαθρελ τούς περίμενε στην αντίπερα όχθη.

Ο Ζαώρδιλ αισθανόταν την ορμή του νερού ολοένα και δυνατότερη κάτω από το άλογό του, καθώς πλησίαζε τα μέσα του ποταμού. Ο Διχαλωτός Ποταμός ήταν άγριος· μπορούσε, σίγουρα, να σε παρασύρει αν πήγαινες πεζός και δεν πρόσεχες. Ολόκληρο το καραβάνι, όμως, φαινόταν να κινείται προσεχτικά· δεν βιάζονταν. Και ο Ζαώρδιλ δεν περίμενε κίνδυνος να παρουσιαστεί εδώ. Αν κανένας επιθετικός θεός κρυβόταν κάτω από τα νερά, η μάγισσα δεν θα τον είχε εντοπίσει; Ή ο Σάμελκον'λι; Και ούτε άγρια θηρία έμοιαζε να καιροφυλακτούν· τόσες ώρες που ήταν κατασκηνωμένοι στην περιοχή θα τα είχαν προσέξει.

Ωστόσο, κίνδυνος παρουσιάστηκε. Τελείως απρόσμενα.

«Βάρκες!» άκουσε ο Ζαώρδιλ τους πολεμιστές του να φωνάζουν και τους είδε να δείχνουν προς τα βόρεια. Στρέφοντας το βλέμμα του διέκρινε πως, όντως, μέσα απ'το σκοτάδι, βάρκες έρχονταν ακολουθώντας την ορμητική ροή του ποταμού.

Κραυγές αντήχησαν, από τη μεριά τους – πολεμικές κραυγές – και κάποιοι πυροβολισμοί: μικρές λάμψεις φαίνονταν μπροστά από μερικές από τις φιγούρες επάνω στις βάρκες.

«Ληστές!» ακούστηκε να ουρλιάζει ο Καντάρφιλ. «*Ληστές!*»

Οι βάρκες έρχονταν γρήγορα, και οι Ζωντανοί-Νεκροί βρίσκονταν σε δύσκολη θέση, έχοντας πλέον φτάσει στα μέσα του ποταμού. Ορισμένοι πρόλαβαν να πυροβολήσουν, αλλά οι περισσότεροι όχι· και το σκοτάδι ευνοούσε τους επιτιθέμενους. Δεν κουβαλούσαν ούτε ένα φως – επίτηδες, αναμφίβολα. Οι βάρκες τους, παρασυρόμενες από τον ποταμό, έπεσαν καταπάνω στους έφιππους πολεμιστές και στα οχήματα.

Ο Ζαώρδιλ είδε μια βάρκα με τρεις ληστές επάνω να εφορμά στον Νικηφόρο, ο οποίος τράβηξε το Δαγκωτό Φιλί από την πλάτη του και σπάθισε το χέρι ενός άντρα που κρατούσε πιστόλι, ακρωτηριάζοντάς τον. Οι άλλοι δύο έφεραν δόρατα, και το ένα έγδαρε την πανοπλία του Νικηφόρου χωρίς να την τρυπήσει. Το άλλο τον αστόχησε τελείως, περνώντας κάτω από τη μασχάλη του.

Ο Ζαώρδιλ τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε τον έναν από τους δύο δορυφόρους στο κεφάλι. Πυροβόλησε ξανά και σκότωσε και τον άλλο. Ο ακρωτηριασμένος ληστής ήταν σωριασμένος μες στη βάρκα, ουρλιάζοντας και προσπαθώντας να σταματήσει τον πίδακα του αίματος που πεταγόταν από το χέρι του. Η βάρκα αυτή ήταν ακυβέρνητη τώρα, αλλά πολλές άλλες ακόμα βρίσκονταν ολόγυρα, έχοντας κατακλύσει τους Ζωντανούς-Νεκρούς και τους εμπόρους που προστάτευαν. Ο Ζαώρδιλ, όμως, παρατήρησε ότι οι ληστές δεν ήταν ούτε καλά οπλισμένοι ούτε πολύ έμπειροι στη μάχη. Ελάχιστοι φορούσαν πανοπλίες, ελάχιστοι κρατούσαν πυροβόλα όπλα· οι περισσότεροι κάτι δόρατα κράδαιναν και μερικοί τσεκούρια ή σπαθιά. Δεν ήταν σαν αυτούς της Σαρντίκα-Νοθ, σίγουρα. Απλώς είχαν το πλεονέκτημα της ορμής του ποταμού· *και μας έχουν αιφνιδιάσει.*

Βγάζοντας μια άγρια κραυγή, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος ώθησε το άλογό του προς μια από τις συμπλοκές, πυροβολώντας τρεις ληστές τον έναν πίσω απ’τον άλλο, σωριάζοντας τους δύο κι αστοχώντας τον τρίτο. Θηκάρωσε το πιστόλι του και τράβηξε το σπαθί του, χτυπώντας δεξιά κι αριστερά, κόβοντας δόρατα (κακοφτιαγμένα, από απλό ξύλο), σκίζοντας σάρκα, διαλύοντας πέτσινους θώρακες, σπάζοντας κόκαλα.

Παραδίπλα είδε τον Νικηφόρο τον Κολπατζή να μάχεται, χωρίς να κρατά καθόλου τα γκέμια του λύκοχοιρού του (*ο ανόητος! κινδυνεύει άσκοπα!*), αλλά έχοντας πιστόλι στο ένα χέρι και το Δαγκωτό Φιλί στο άλλο, σπέρνοντας όλεθρο ολόγυρά του.

«*Φύγετε!*» φώναξε ο Ζαώρδιλ στους ληστές. «Φύγετε αν δε θέλετε όλοι να πεθάνετε και το ποτάμι να φάει τους νεκρούς σας!» Και σπάθισε έναν στον ώμο προτού προλάβει να πυροβολήσει με την καραμπίνα του κάποιον μισθοφόρο πάνω σ'ένα από τα εξάτροχα φορτηγά. «*Φύγετε! Φύγετε!*» Τα νερά είχαν γεμίσει κουφάρια, αίμα, κομμένα μέλη, σπασμένα ξύλα. Το χωριό που βρισκόταν παρακάτω στον ποταμό – το χωριό όπου ήταν το οχηματαγωγό – θα έβλεπε φρικτά πράγματα να έρχονται προς το μέρος του – και ίσως και κάποια λεία, για ορισμένους.

Οι ληστές, παρότι ήταν αφάνταστα κατώτεροι μαχητές από τους Ζωντανούς-Νεκρούς, δεν έλεγαν όμως να το βάλουν κάτω εύκολα. Ο Ζαώρδιλ τούς είδε να έχουν γαντζωθεί σαν μυρμήγκια πάνω στα οχήματα, προσπαθώντας να σκαρφαλώσουν. Τραβώντας τους μισθοφόρους του για να τους πάρουν τα όπλα. Κι ορισμένοι τα κατάφερναν: άρπαζαν πιστόλια, καραμπίνες, τουφέκια, και πυροβολούσαν. Ο Σκοτωμένος, κραυγάζοντας, οδήγησε το άλογό του προς ένα από τα εξάτροχα φορτηγά και σπάθισε αυτούς που προσπαθούσαν να σκαρφαλώσουν, χτυπώντας τους στην πλάτη, στα χέρια, στα πόδια· έναν τον κάρφωσε στον κώλο, κι ο άντρας έπεσε στον ποταμό ουρλιάζοντας.

Ο Ζαώρδιλ άκουσε έναν πυροβολισμό κι αισθάνθηκε μια σφαίρα να τον χτυπά και να τον σπρώχνει. Κρατήθηκε γερά απ'τα γκέμια του αλόγου του, καταλαβαίνοντας ότι τα αλεξίσφαιρα δέρματα της πανοπλίας του τον είχαν γλιτώσει από ένα πολύ άσχημο τραύμα. Συγχρόνως, γυρίζοντας, είδε μια βάρκα να έρχεται προς το μέρος του, κι επάνω της στεκόταν μια γυναίκα η οποία πυροβολούσε με τουφέκι, ουρλιάζοντας λόγια σε μια διάλεκτο που εκείνος δεν κατανοούσε. Έσκυψε πάνω στ'άλογό του, αποφεύγοντας σφαίρες. Άφησε το σπαθί του να πέσει και, τραβώντας το πιστόλι του, την πυροβόλησε τρεις φορές: οι δύο σφαίρες πρέπει να αστόχησαν μες στο σκοτάδι, αλλά η τρίτη σίγουρα την πέτυχε γιατί η γυναίκα έπεσε κραυγάζοντας. Οι άλλοι δύο που ήταν πάνω στη βάρκα συνέχισαν να οδηγούν το μικρό πλεούμενο προς τον Ζαώρδιλ. Κι εκείνος διαπίστωσε πως οι σφαίρες τού είχαν τελειώσει, και δεν είχε χρόνο τώρα ν'αλλάξει γεμιστήρα. Θηκάρωσε το πιστόλι και τράβηξε ένα ξιφίδιο – το σπαθί του το είχε χάσει μες στον ποταμό. Οι εχθροί του κράδαιναν ο ένας δόρυ κι ο άλλος μεγάλο ρόπαλο καθώς στέκονταν

πάνω στη βάρκα. Με χωριάτες τού έμοιαζαν καθώς τους έβλεπε, όχι με πραγματικούς ληστές. Τι σκατά συνέβαινε εδώ;

Ξαφνικά, ο Νικηφόρος ο Κολπατζής εφόρμησε από δίπλα, καβάλα στον Δόντια, πυροβολώντας τον δορυφόρο στο κεφάλι με το πιστόλι του και καρφώνοντας τον ροπαλοφόρο στο στήθος με το Δαγκωτό Φιλί.

«Όλα εντάξει, αρχηγέ;» ρώτησε τον Ζαώρδιλ.

«Έχασα το σπαθί μου,» είπε εκείνος, κοιτάζοντας τριγύρω και παρατηρώντας ότι, αναμενόμενα, οι Ζωντανοί-Νεκροί νικούσαν ετούτη τη μάχη. *Δε μπορεί, όμως, να μην είχαμε και καμια απώλεια. Ακόμα κι οι χαμένες σφαίρες είναι απώλεια εναντίον τέτοιου άχρηστου όχλου*.

Όσο αυτές οι σκέψεις περνούσαν απ'το μυαλό του Ζαώρδιλ, ο Νικηφόρος έλεγε γελώντας: «Μικρό το κακό.»

«Δεν είναι ληστές αυτοί, Κολπατζή...»

«Και τι είναι, Σκοτωμένε;»

Οι «ληστές» τώρα έπαιρναν τις βάρκες τους και προσπαθούσαν να απομακρυνθούν, πάλευαν να κωπηλατήσουν ενάντια στο ρεύμα, ενώ οι Ζωντανοί-Νεκροί τούς πυροβολούσαν από τα οχήματα και τα άλογα. Τα πλεούμενα δεν ήταν μηχανοκίνητα. Ούτε *ένα* δεν φαινόταν να είναι μηχανοκίνητο.

«Χωριάτες,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Δε βλέπεις τον εξοπλισμό τους; Δε βλέπεις τις φάτσες τους; Τις βάρκες;»

«Μπορεί νάναι βάρβαροι που ζουν στα βουνά και κατεβαίνουν τον ποταμό για να ληστέψουν.»

«Δεν είναι αυτοί από κείνες τις άγριες φυλές στις οποίες αναφέρεσαι.»

«Και τι θες τώρα να κάνω, Σκοτωμένε; Να λυπηθώ που δεν τους άφησα να με λιανίσουν;» μούγκρισε ο Νικηφόρος, σκύβοντας για να βάλει τη λεπίδα του Δαγκωτού Φιλιού μέσα στον ποταμό, ώστε να ξεπλυθεί από το αίμα.

«Πάμε να περάσουμε γρήγορα στην άλλη όχθη,» είπε ο Ζαώρδιλ, θηκαρώνοντας το ξιφίδιό του και μαζεύοντας τα ηνία του πολεμικού του αλόγου μέσα στα χέρια του.

«Ανασυγκροτηθείτε!» φώναξε ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος μόλις βγήκαν στην ανατολική όχθη του Διχαλωτού Ποταμού. «Ανασυγκροτηθείτε! Να δούμε τι απώλειες είχαμε.»

Η Νιρκέκα τον πλησίασε, έχοντας κατεβεί από το τεθωρακισμένο άρμα. «Δε νομίζω ότι είχαμε πολλές απώλειες, αρχηγέ. Δυο, τρεις ανθρώπους, ίσως· και μερικοί βέβαια τραυματίστηκαν. Ο εχθρός δεν ήταν τόσο επικίνδυνος όσο αρχικά φάνηκε.»

«Ναι, κι εγώ το παρατήρησα,» είπε ο Σκοτωμένος, και στράφηκε στον Σιωπηλό Σάλαθρελ, που κι αυτός είχε έρθει κοντά, ξεπεζεμένος και τραβώντας το άλογό του από τα ηνία, όπως κι ο Ζαώρδιλ. «Τι σκατά ήταν αυτοί, Σάλαθρελ; Από πού ξεπετάχτηκαν;»

«Ληστές, προφανώς, αλλά–»

«Δε μου φάνηκαν για ληστές.»

Ο Σάλαθρελ τον ατένισε ερωτηματικά.

«Ούτε όπλα της προκοπής είχαν, ούτε πανοπλίες· και δεν ήξεραν να μάχονται. Ακόμα κι οι βάρκες τους ήταν της πλάκας.»

«Δεν τους είδα καλά από εδώ,» παραδέχτηκε ο Σάλαθρελ. «Πυροβόλησα μόνο μερικούς με την καραμπίνα μου. Δεν ξέρω τι μπορεί να ήταν.»

«Σαν χωρικοί μού φάνηκαν, για νάμαι ειλικρινής,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Κι εμένα,» συμφώνησε η Νιρκέκα. «Ακριβώς αυτό σκέφτηκα, αρχηγέ, όταν τους είδα από κοντά. *Χωρικοί,* σκέφτηκα.»

«Λέτε να νόμιζαν ότι εισβάλουμε στις περιοχές τους;» ρώτησε ο Φέκταρελ, που είχε κι αυτός πλησιάσει μαζί με τη Φαίδρα'λι.

«Αποκλείεται,» είπε ο Σάλαθρελ. «Δεν υπάρχει καμια τέτοια φυλή εδώ. Λίγο παρακάτω είναι η Βιλγκέροβ!»

Μια έφιππη μορφή ήρθε δίπλα στον Ζαώρδιλ και μια φωνή είπε: «Μας είχαν παραφυλάξει. *Οπωσδήποτε.*»

Ο Σκοτωμένος στράφηκε για να δει την Έρικα. Ήταν βουτηγμένη στο νερό, μουσκεμένη από πάνω ώς κάτω· και το ίδιο κι η Ανρίθα-Νοθ, η οποία τώρα δεν ίππευε αλλά στεκόταν πλάι στο άλογο της Έρικας. «Τι πάθατε εσείς;»

«Πέσαμε απ'το άλογο, προφανώς,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Ευτυχώς ο Ραμπνάιλ και η Ραβάσλι παρουσιάστηκαν και μας βοήθησαν.»

«Πού είναι τώρα αυτοί;»

«Καλά είναι· δεν έχουν χτυπηθεί. Αλλά εκείνοι που μας επιτέθηκαν σίγουρα μας είχαν παρακολουθήσει, Ζαώρδιλ. Ίσως να μας άκουσαν να τραγουδάμε πιο πριν, ίσως να είδαν τις φωτιές μας. Όπως και νάχει, πρέπει να μας περίμεναν να διασχίσουμε τον ποταμό, ξέροντας πως τότε θα ήμασταν πιο ευάλωτοι.»

«Ναι,» είπε ο Νικηφόρος, «κάπως έτσι πρέπει να έγινε. Θα το σκέφτονταν αυτό χωρικοί, αρχηγέ;»

«Χωρικοί που έχουν αγριέψει, ίσως,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. Και προς τον Σάλαθρελ: «Πόσο μακριά είμαστε από τη Βιλγκέροβ; Μπορούμε να φτάσουμε εκεί απόψε;»

«Φυσικά.»

«Πάμε τότε. Εσύ μάς οδηγείς. Δε θέλω να το ριψοκινδυνέψουμε να κατασκηνώσουμε πάλι στην ύπαιθρο εδώ πέρα.»

Κεφάλαιο Πέμπτο
Μια Πόλη Χωρίς τον Θεό της

Η Έρικα ξεπάγιαζε, καθώς άρχισαν να κινούνται μέσα στη νύχτα. Ήταν μουσκεμένη ώς το κόκαλο από την πτώση της στον ποταμό. Κι ευτυχώς που ο ποταμός δεν ήταν βαθύς σ'εκείνο το σημείο, αλλιώς υποψιαζόταν πως μάλλον θα είχε πνιγεί αν δεν είχε προλάβει να λύσει την κάπα της· το βαρύ ένδυμα θα την είχε τραβήξει κάτω. Τώρα, έβγαλε την κάπα και την φόρτωσε στο άλογό της, άνοιξε έναν σάκο που κρεμόταν από τη σέλα, και–

«Γιατί δεν πας κι εσύ ν'αλλάξεις;» τη ρώτησε ο Ζαώρδιλ. Η Ανρίθα-Νοθ είχε πάει μέσα σ'ένα από τα δύο φορτηγά των Ζωντανών-Νεκρών, μαζί με τη Φαίδρα'λι, για να φορέσει στεγνά ρούχα. «Θα πεθάνεις απ'το κρύο μέχρι να φτάσουμε στην πόλη.»

«Δεν πεθαίνω,» αποκρίθηκε η Έρικα, και τράβηξε τον μαγικό της μανδύα από τον σάκο της σέλας – αυτόν που μέσα του ήταν ένας θεός. Τον έριξε επιδέξια στους ώμους της, καθώς ήταν καθισμένη στη σέλα, και έκλεισε την αγκράφα. Τον αισθάνθηκε αμέσως ν'αρχίζει να ρυθμίζει τη θερμοκρασία του σώματός της παρά το νερό που μούσκευε τα ρούχα της. «Εντάξει είμαι.»

«Είσαι τρελή,» της είπε ο Ζαώρδιλ. «Και το έδαφος είναι ανηφορικό – που σημαίνει ότι το κρύο θα αυξηθεί, δεν θα μειωθεί. Αυτός ο μανδύας δεν θα σε σώσει.»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά μέσα από την κουκούλα που είχε μόλις σηκώσει στο κεφάλι της. «Μ'αρέσει που ανησυχείς για μένα, αλλά δε χρειάζεται. Είναι ο μαγικός μου μανδύας.»

Ακολουθούσαν ένα μονοπάτι που τους ανέβαζε προς τα βουνά. Τα πάντα γύρω τους ήταν σκοτεινά, εκτός από εκεί όπου φώτιζαν οι προβολείς των οχημάτων τους και οι προβολείς των ορνιθόπτερων τα οποία φτεροκοπούσαν πάνω απ'το καραβάνι. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ προπορευόταν, μαζί με τον Φέκταρελ και μερικούς ανιχνευτές του, έφιπποι όλοι τους.

«Ο ίδιος μανδύας που κάνει για αλεξίπτωτο;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα γέλασε. «Ναι, ο ίδιος. Με κρατά ζεστή, όσο κρύο κι αν έχει.»

«Μήπως ψήνει και καφέ αυτός ο γαμημένος μανδύας;»

Η Έρικα γέλασε ξανά και τα γαλανά της μάτια γυάλισαν μέσα από την κουκούλα της. «Δεν το έχω ποτέ δοκιμάσει. Αλλά κάνει διάφορα, γενικά.»

«Τι διάφορα;»

Η Έρικα απέφυγε το βλέμμα του, κι αναρωτήθηκε τι της είχε έρθει να το αναφέρει αυτό. Ο μανδύας είχε κάποτε προσπαθήσει να της κάνει έρωτα, όταν τον είχε φορέσει γυμνή. Κουνιόταν, δεν έμενε ακίνητος· γι'αυτό κιόλας προτιμούσε να τον φορά μόνο όταν της ήταν απαραίτητος. Τη φρίκαρε. «Είναι… είναι ζωντανός, ουσιαστικά.»

Τώρα ήταν η σειρά του Ζαώρδιλ να γελάσει, ρουθουνίζοντας δύσπιστα. «Τι άλλο έχεις να μας πεις για τον καταπληκτικό σου μανδύα;»

«Είναι αλήθεια! Είναι, όντως, ζωντανός. Ένας θεός βρίσκεται μέσα του· σ'το έχω πει, δε σ'το έχω πει;»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Νομίζω πως ναι. Πού τον βρήκες, όμως, δεν μου έχεις πει ποτέ. Μάλλον δεν τους πουλάνε στην αγορά.»

«Δώρο ήταν.»

«Δώρο;»

«Από έναν άντρα.»

«Ζηλεύω.»

«Δεν είσαι καλός ψεύτης.»

«Τώρα με τραυματίζεις. Τι ήταν αυτός ο άντρας; Μάγος;»

«Είσαι, όμως, ικανοποιητικός μάντης,» είπε η Έρικα μειδιώντας λιγάκι λοξά.

«Ευτυχώς…»

«Δεν ξέρω τι έχει απογίνει,» συνέχισε η Έρικα μετά από μερικές στιγμές σιωπής. «Έχω χρόνια να τον δω. Από τότε που πρωτοήρθα στη Φεηνάρκια.»

«Μιλάμε για τόσο παλιά, δηλαδή…»

«Ναι. Εγώ έπρεπε να πάω στη Νασόλκαθ ενώ εκείνος στις νότιες Ενδότερες Πολιτείες. Το ξέραμε ότι, μάλλον, δεν θα ξαναβλεπόμασταν σύντομα, και μου έκανε δώρο αυτό τον μανδύα προτού φύγει. Τελικά, δεν τον ξαναείδα ποτέ.»

«Μπορεί να τον συναντήσεις τώρα,» της είπε ο Ζαώρδιλ. «Θα πάμε νότια, μετά.»

«Οι νότιες Ενδότερες Πολιτείες δεν είναι μόνο η Βολδέριλ, η Ζέρνιελ, και η Σελκόρβιλ. Αυτή είναι απλά η δυτική τους μεριά. Όλες οι νότιες Ενδότερες Πολιτείες είναι πολύ μεγάλη έκταση για να ερευνήσω· και τώρα, άλλωστε, έχω άλλη δουλειά.»

«Αυτός ο τύπος θα απογοητευόταν, ίσως, άμα σ'άκουγε να μιλάς έτσι,» την πείραξε ο Ζαώρδιλ.

«Δε νομίζω,» είπε η Έρικα, σοβαρά. «Εξάλλου, αν ήθελε μπορούσε να είχε έρθει στη Νασόλκαθ να με βρει, εδώ και χρόνια.»

«Πρέπει νάναι ισχυρός μάγος, πάντως, για να φυλακίζει δαίμονες μέσα σε ρούχα,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Το ξέρω ότι γίνεται, αλλά δεν είναι συχνό. Άλλες δυο φορές έχω συναντήσει τέτοιες περιπτώσεις.»

«Είμαι όλο αφτιά.»

«Και μάτια. Όλα θέλεις να τα ξέρεις.»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Λοιπόν;»

«Ένας κυνηγός επικηρυγμένων είχε μια καραμπίνα μέσα στην οποία ήταν κλεισμένος ένας δαίμονας. Δεν ξέρω πώς κατέληξε εκεί – αν τον παγίδεψαν ή αν μπήκε μόνος του – αλλά, όποτε η καραμπίνα πυροβολούσε, ακουγόταν να βρυχιέται σαν Μεγαθήριο και, εκτός από τις σφαίρες που πέταγε, έκανε και κάτι σαν ηχητική επίθεση αλλά χωρίς να χρειάζεται ενέργεια.»

«Δεν έβαζε μπαταρία;»

«Όχι. Ήταν η φωνή του θεού. Διέλυε τζάμια και άλλα εύθραυστα αντικείμενα, κι άμα βρισκόσουν στο διάβα της ηχητικής βολής μπορεί να κουφαινόσουν.

»Η άλλη περίπτωση ήταν μια βάρκα στον Ωκεανό–»

«Έχεις περάσει από τον Ωκεανό;»

«Από τις ακτές του, όταν με πρωτόστειλε στη Φεηνάρκια ο Παντοκρατορικός Στρατός. Τέλος πάντων· η βάρκα είχε έναν δαίμονα μέσα της και ταξίδευε με ό,τι καιρό μπορείς να φανταστείς. Δε γινόταν να βουλιάξει.»

«Είναι δυνατόν;»

«Ξέρω γω; Την είχα δει, πάντως, μια φορά να ταξιδεύει επάνω σε κάτι κύματα-γίγαντες. Κι εκτός αυτού είχε τρομερή δύναμη· μπορούσε να ρυμουλκήσει πελώρια σκάφη χωρίς κανένα πρόβλημα.»

«Με τι μηχανή;»

«Η μηχανή δεν έπαιζε ρόλο. Και κουπί να έκανες τα τραβούσε.»
«Δεν σε πιστεύω,» δήλωσε η Έρικα.
«Ενώ φοράς αυτό τον μανδύα;»

Η Βιλγκέροβ βρισκόταν γαντζωμένη σαν αρπακτικό πτηνό επάνω στις πλαγιές ενός βουνού. Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, τα φώτα της διακρίνονταν πίσω από τα τείχη της, καθώς κι επάνω σ'αυτά. Στις επάλξεις ο Ζαώρδιλ μπορούσε να δει τουλάχιστον ένα κανόνι, κοντά στην πύλη όπου οδηγούσε αυτόν και τους συντρόφους του το κακοτράχαλο μονοπάτι που ακολουθούσαν. Κανένας κίνδυνος δεν είχε παρουσιαστεί μέχρι στιγμής· οι ληστές που τους είχαν επιτεθεί στον Διχαλωτό Ποταμό, όποιοι κι αν ήταν, δεν είχαν τολμήσει να τους ξαναπλησιάσουν. Τώρα κόντευαν μεσάνυχτα. Η πόλη ήταν κοντά στον πόρο του ποταμού, αλλά, όπως είχε φανεί, όχι και *πολύ* κοντά – ειδικά μέσα στη νύχτα κι επάνω σε τούτα τα άτσαλα μέρη. Το μονοπάτι ήταν όλο πέτρες και λάκκους. *Θα έπρεπε να το διατηρούν σε καλύτερη κατάσταση,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ· *είναι μπροστά στο κατώφλι τους. Ο άρχοντάς της Βιλγκέροβ – όποιος κι αν είναι – δεν ενδιαφέρεται ούτε για τους εμπόρους που έρχονται εδώ;*
«Ποιος διοικεί την πόλη;» ρώτησε την Έρικα καθώς ζύγωναν την πύλη.
«Οι Προεστοί, απ'ό,τι έμαθα στη Νασόλκαθ.»
«Έτσι λέγονται; 'Προεστοί';»
«Ναι. Είναι κάποιο συμβούλιο, κι ο επικεφαλής του συμβουλίου – αυτός που κυρίως μιλά με τους ξένους – ονομάζεται Πρόκριτος.»
«Ο τίτλος του, υποθέτω, όχι το όνομά του...»
«Ναι.»
Είχαν πλέον φτάσει μπροστά στην πύλη, και ο Ζαώρδιλ έβλεπε πως ήταν κλειστή. Στις επάλξεις στέκονταν φρουροί πλάι στο κανόνι, οι οποίοι έστρεψαν έναν προβολέα προς εκείνον και το καραβάνι, τυφλώνοντάς τους με το δυνατό φως.
«Έμποροι είμαστε!» τους φώναξε ο Ζαώρδιλ. «Από τα δυτικά! Ανοίξτε μας!»
«Δε μου μοιάζεις για έμπορος,» αντήχησε μια αντρική φωνή.
«Είμαι ο αρχηγός των μισθοφόρων που τους συνοδεύει. Τα μέρη σας δεν είναι ακίνδυνα, όπως πριν από λίγο διαπιστώσαμε. Έχω μαζί

μου *τέσσερις* εμπόρους, και μάλλον δεν θα ήθελες να τους αφήσεις έξω απ’την πόλη, μες στην άγρια νύχτα, σε τούτα τα βουνά.»

Το φως του προβολέα μετακινήθηκε. Προσπαθούσαν να δουν ολόκληρο το καραβάνι, απ’τη μια άκρη ώς την άλλη.

«Το όνομά μου είναι Ταλράνδη της Νασόλκαθ!» φώναξε η εμπόρισσα που καθόταν στο όχημα του Καντάρφιλ. «Έχω ξανάρθει στη Βιλγκέροβ, αρκετές φορές. Ο Πρόκριτος με ξέρει.»

Η πύλη, τελικά, άνοιξε, μουγκρίζοντας, και πίσω της φάνηκαν οπλισμένοι άντρες και γυναίκες. «Περάστε,» είπε ένας που έμοιαζε για αρχηγός, «αλλά σιγά-σιγά, για να σας κοιτάξουμε.»

«Αν ήμασταν εδώ για να κάνουμε εισβολή, δεν θα ερχόμασταν έτσι,» του είπε ο Ζαώρδιλ καθώς έμπαινε πρώτος στην πόλη, μαζί με τον Νικηφόρο τον Κολπατζή, τον Φέκταρελ, και τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, και οι υπόλοιποι ακολουθούσαν. Ο δρόμος που φαινόταν πίσω από τους φρουρούς ήταν στενός, παρατήρησε. Τα εξάτροχα φορτηγά των Ζωντανών-Νεκρών ίσα-ίσα θα χωρούσαν για να περάσουν. *Αν αυτή είναι κεντρική λεωφόρος, δεν θέλω να φανταστώ πώς είναι τα σοκάκια τους*. Σήραγγες υπονόμων, αναμφίβολα.

«Μάλιστα... μάλιστα... μάλιστα...» έλεγε ο αρχηγός των φρουρών – ένας ψηλός, γενειοφόρος άντρας, πορφυρόδερμος και μελαχρινός – καθώς έβλεπε τα οχήματα και τους έφιππους να περνάνε από μπροστά του. Τα μάτια του κοίταζαν τα πάντα με καχυποψία.

«Με αναγνωρίζεις, δεν με αναγνωρίζεις;» του είπε η Ταλράνδη πηδώντας έξω απ’το όχημα του Καντάρφιλ.

«Νομίζω πως ναι, κυρία. Πρέπει να σας έχω ξαναδεί.» Κι ύστερα έστρεψε το βλέμμα του στον Ζαώρδιλ, που πλησίαζε την εμπόρισσα επάνω στο άλογό του, και στον Καντάρφιλ, που την πλησίαζε πεζός έχοντας κι αυτός μόλις κατεβεί από το όχημά του. «Καλωσορίσατε όλοι στη Βιλγκέροβ. Μη νομίζετε ότι είμαστε αφιλόξενοι· απλώς έχουν συμβεί πολλά, τελευταία. Θα σας συνοδέψουμε ώς το Κέντρο, όπου υπάρχει χώρος για εσάς· κι εκεί, το πρωί, θα γίνει καταμέτρηση για να δούμε τι έχετε και τι πρέπει να πληρώσετε. Καλώς;»

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Ταλράνδη. «Ελπίζω το πανδοχείο ‘*Ο Μακρινός Πτεροδάκτυλος*’ να λειτουργεί ακόμα.»

«Φυσικά και λειτουργεί, κυρία. Έχετε ξαναμείνει εκεί;»

«Ναι.»

«Θα χαρούν που θα σας ξαναδούν, είμαι βέβαιος.»

Η Βιλγκέροβ είχε αρκετά ψηλά οικοδομήματα, αλλά δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο η Νασόλκαθ. Δεν μπορούσε, άλλωστε, να είναι λόγω της θέσης της, νόμιζε ο Ζαώρδιλ. Εδώ πέρα, γαντζωμένη στην πλαγιά του βουνού όπου βρισκόταν, δεν υπήρχε και πολύς χώρος για επέκταση. Τα πάντα έπρεπε να χτίζονται το ένα πάνω στο άλλο. Υπήρχαν πολλές πέτρινες σκάλες στην πόλη, και πολλά κεκλιμένα επίπεδα για την άνοδο οχημάτων, κάρων, και ζώων. Επίσης, στις οροφές ορισμένων πολυκατοικιών, πτεροδάκτυλοι φαινόταν να κάνουν τις φωλιές τους.

«Πτεροδάκτυλοι είν' αυτοί, εμπόρισσα;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ την Ταλράνδη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Υπάρχει μια εταιρεία εδώ που τους χρησιμοποιεί για κοντινές μεταφορές. Η Βιλγκέροβ μπορεί να σου μοιάζει στενόχωρη και μικρή, αλλά μόνο στο πρώτο θα έχεις δίκιο. Δεν είναι τόσο μικρή όσο αρχικά φαίνεται. Σκαρφαλώνει, αν προσέξεις.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε κοιτάζοντας τις πλαγιές που έδειχνε η Ταλράνδη. Φώτα έσχιζαν τη νύχτα σε κάμποσα σημεία, και πρέπει να υπήρχαν τείχη οικοδομημένα ακόμα και στα πιο απίθανα μέρη.

«Σε κάποιες περιοχές της πόλης,» είπε η Ταλράνδη, «μπορείς να φτάσεις μόνο με πτεροδάκτυλο. Ή *σχεδόν* μόνο με πτεροδάκτυλο. Είναι πολύ επικίνδυνες.»

«Τους εκπαιδεύουν, δηλαδή.» Δεν ήταν και τόσο συνηθισμένο.

«Φυσικά. Δεν είναι άγριοι αυτοί που βλέπεις μέσα στην πόλη.»

Οι φρουροί τούς συνόδεψαν ώς το μέρος που ονομαζόταν «Κέντρο», όπου φαινόταν να βρίσκεται η κεντρική αγορά της πόλης, και μετά τους καθοδήγησαν ώστε να σταβλίσουν τα ζώα τους και να βάλουν τα οχήματά τους σε χώρους στάθμευσης. Υπάλληλοι ξύπνησαν μες στην άγρια νύχτα για να τους εξυπηρετήσουν, και να αμειφθούν ανάλογα, ασφαλώς. Δωμάτια έπρεπε, επίσης, να βρεθούν για τους Ζωντανούς-Νεκρούς καθώς και για τους ανθρώπους των εμπόρων. Ευτυχώς, τα πανδοχεία της πόλης δεν είχαν πρόβλημα χώρου· η κίνησή τους πρέπει να ήταν μειωμένη, νόμιζε ο Ζαώρδιλ. *Και δικαιολογημένα. Τέτοιοι που είναι τώρα οι καιροί, ποιος θα σκαρφαλώσει για νάρθει εδώ πάνω;*

Ο Καντάρφιλ τού ψιθύρισε, σε κάποια στιγμή: «Το μετανιώνω, φίλε μου Ζαώρδιλ, που δεν προσπάθησα να μεταπείσω την

Ταλράνδη απ'το να επισκεφτούμε τούτη την πόλη. Δε μ'αρέσει καθόλου η όψη της. Και *γενικά* δεν μ'αρέσουν τα πολύ ψηλά μέρη, έτσι κι αλλιώς.»

«Υπομονή, έμπορα· δε νομίζω να κάτσουμε για πολύ εδώ,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος.

Ο Ζαώρδιλ, οι κοντινοί του άνθρωποι, και οι έμποροι που συνόδευαν έκλεισαν δωμάτια στο πανδοχείο «*Ο Μακρινός Πτεροδάκτυλος*» και πέρασαν εκεί τη νύχτα. Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου φάνηκε να θυμάται την Ταλράνδη και να χαίρεται που την ξανάβλεπε, καθώς επίσης και για το γεγονός ότι είχε ξαφνικά τόση πελατεία. Το δωμάτιο του Ζαώρδιλ ήταν στον τρίτο όροφο του οικήματος, και ο Σκοτωμένος όφειλε να παρατηρήσει ότι ήταν καλοφτιαγμένο. Καμωμένο από πέτρα, με σύστημα θέρμανσης, μαλακό κρεβάτι, νεροχύτη, τουαλέτα, και μπάνιο. Το παράθυρο έβλεπε προς τα βόρεια, μέσα στα Πυρόκενα Όρη. Κοιτάζοντας από εκεί, ο Ζαώρδιλ μπορούσε να δει δύο φωτεινά σημεία, σε μεγάλη απόσταση. Σαν φωτιές μέσα σε σπηλιές. Και θυμήθηκε τι του είχε πει ο Φέκταρελ για τα Πυρόκενα Όρη, και για τη συνάντησή του με μια από τις άγριες φυλές εκεί, όταν εκείνος, οι ανιχνευτές του, και η Φαίδρα'λι είχαν πάει να ερευνήσουν το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη.

Ο Ζαώρδιλ έκλεισε το παράθυρο, γιατί ο αέρας που ερχόταν ήταν κρύος, και, αφού γδύθηκε, ξάπλωσε στο κρεβάτι με το πιστόλι του από κοντά. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να είναι τόσο προσεχτικός εδώ, αλλά δεν έβλαπτε κιόλας...

Το πρωί, ξύπνησε ακούγοντας φασαρία να αντηχεί από τον δρόμο. Στην αρχή, οι συνηθισμένοι θόρυβοι αγοράς, αλλά μετά – πυροβολισμοί. Ο Ζαώρδιλ πετάχτηκε όρθιος, πιάνοντας το πιστόλι του και πηγαίνοντας στο παράθυρο, παραμερίζοντας το παντζούρι και κοιτάζοντας από την άκρη. Όμως, πέρα από μερικούς ανθρώπους να τρέχουν μέσα στους στενούς δρόμους της Βιλγκέροβ κι έναν πτεροδάκτυλο, με καβαλάρη, να φτερουγίζει γρήγορα πάνω από τα οικοδομήματα, δεν είδε τίποτε άλλο· και οι πυροβολισμοί σύντομα έπαψαν.

Απομακρύνθηκε απ'το παράθυρο, ντύθηκε, εξοπλίστηκε, και κατέβηκε στην τραπεζαρία του πανδοχείου, όπου αρχικά συνάντησε τη Νιρκέκα (είχε κι εκείνη κατεβεί ακούγοντας τη φασαρία, όπως είπε) αλλά σύντομα ήρθαν κι οι υπόλοιποι από τους συντρόφους του,

καθώς κι άλλοι πελάτες και εργαζόμενοι στο πανδοχείο. Οι έμποροι ρώτησαν τι είχε γίνει, τι ήταν αυτός ο σαματάς πριν από λίγο.

«Μπορεί να κινδυνεύει η πραμάτεια μας;» είπε ο Βερνάντελ, που μάλλον φοβόταν μην του ξεφύγει κανένας δούλος μες στη φασαρία. Είχε αφήσει τα τροχοφόρα κλουβιά του σ'έναν ανοιχτό χώρο, φρουρούμενα από τους προσωπικούς του μισθοφόρους.

«Μην ανησυχείτε,» αποκρίθηκε ο πανδοχέας – ένας εξηντάρης άντρας που έμοιαζε κουρασμένος από τη ζωή. «Οι ταραξίες θάναι πάλι. Θόρυβο κάνουν μόνο· μες στην πόλη, τουλάχιστον...»

«Ποιοι ταραξίες;» ρώτησε η Ταλράνδη. «Την άλλη φορά που ήμουν εδώ, δεν είχατε ταραξίες.»

«Μέσα στην πόλη, όχι, δεν είχαμε. Έξω όμως τριγύριζαν, σίγουρα. Ληστεύουν και κλέβουν, κυρία. Και, τελευταία, ο αριθμός τους έχει αυξηθεί.»

«Ληστές, δηλαδή;»

«Ληστές,» ένευσε ο πανδοχέας. «Αλλά μην ανησυχείτε· εδώ, μες στην πόλη, δεν τολμούν να επιτεθούν σε εμπόρους. Η φρουρά δεν τους αφήνει.»

Ο Ζαώρδιλ αναρωτήθηκε αν αυτοί οι ταραξίες μπορεί να είχαν καμια σχέση μ'εκείνους που τους επιτέθηκαν στον Διχαλωτό Ποταμό, με τις βάρκες. Όμως δεν πρόλαβε να ρωτήσει γιατί τότε μπήκαν στην τραπεζαρία του πανδοχείου έξι φρουροί της πόλης και ένας άντρας ο οποίος στεκόταν ανάμεσά τους ντυμένος διαφορετικά αλλά ήταν φανερό πως τον είχαν για αρχηγό τους. Φορούσε μακρύ, βαθυγάλαζο χιτώνα με χρυσαφιά κεντήματα, και καφετί μανδύα με λευκό σιρίτι. Ήταν πορφυρόδερμος, με ξυρισμένο πρόσωπο, αραιά μαύρα μαλλιά, και πεταχτά αφτιά. Από τον λαιμό του κρεμόταν ένα περιδέραιο λαξεμένο έτσι ώστε να απεικονίζει, μέσα σ'έναν κύκλο, ένα βουνό κι έναν πτεροδάκτυλο εν πτήσει, με τις φτερούγες του ανοιχτές. *Το σύμβολο της πόλης;* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, και δεν νόμιζε πως έκανε λάθος.

«Πρόκριτε,» είπε η Ταλράνδη χαιρετώντας τον μ'ένα νεύμα.

«Ταλράνδη της Νασόλκαθ. Καλωσορίσατε στην πόλη μας. Μου είπαν ότι ήρθατε χτες τα μεσάνυχτα.»

«Ναι. Μια δύσκολη ώρα, δυστυχώς.»

«Καθόλου δύσκολη,» αποκρίθηκε ο Πρόκριτος. «Απλώς οι φρουροί μας είναι, δικαιολογημένα, επιφυλακτικοί.» Κι αλλάζοντας θέμα κάπως ξαφνικά: «Ελπίζω να μη σας ανησύχησε η φασαρία

πριν από λίγο. Ήρθα αμέσως για να σας διαβεβαιώσω πως δεν υφίσταται κανένας κίνδυνος. Πρόκειται για κάτι... ταραξίες· τίποτα περισσότερο. Η φρουρά, σύντομα, θα τους έχει εξαφανίσει από την πόλη μας.»

«Δε σκοπεύαμε να φύγουμε πρόωρα εξαιτίας αυτού του συμβάντος,» είπε η Ταλράνδη, αν και, φυσικά, δεν είχαν προλάβει να το συζητήσουν.

«Ποιοι είναι αυτοί οι ταραξίες, αν επιτρέπεται, Πρόκριτε;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, και τα μάτια του άντρα με τα αραιά μαλλιά και το ξυρισμένο πρόσωπο στράφηκαν με επιφύλαξη επάνω του, σαν να αναρωτιόταν γιατί μπορεί αυτός ο ξένος να ήθελε να μάθει λεπτομέρειες.

«Ταραξίες... Άνθρωποι ενάντιοι της πόλης...»

«Από άλλη πόλη; Εχθρική;» ρώτησε ο Ρίναμελ. «Αν χρειάζεστε όπλα προκειμένου να–»

«Όχι, όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Πρόκριτος· «δεν πρόκειται για εξωτερικούς εχθρούς. Εσωτερικό είναι το πρόβλημα.»

«Οι εργάτες από τα ορυχεία,» είπε κάποιος από τους πελάτες του πανδοχείου.

«Κι οι χωρικοί που, αντί να πιάσουν δουλειά, ληστεύουν!» είπε μια γυναίκα.

«Εντάξει!» τους σταμάτησε ο Πρόκριτος υψώνοντας το χέρι του. «Αρκετά! Η κυρία Ταλράνδη και οι άλλοι έμποροι δεν είναι εδώ για να τους ζαλίσουμε με τα εσωτερικά μας προβλήματα. Φτάνει να ξέρουν ότι στην πόλη μας είναι ασφαλείς.»

«Δεχτήκαμε επίθεση καθώς ερχόμασταν εδώ,» του είπε ο Ζαώρδιλ.

Ο Πρόκριτος τον ατένισε θυμωμένα τώρα. «Για την οποία είμαι βέβαιος πως δεν ευθυνόμαστε εμείς, κύριε. Ποιος είστε;»

«Ονομάζομαι Ζαώρδιλ, και είμαι αρχηγός των μισθοφόρων που συνοδεύουν τους εμπόρους. Η επίθεση έγινε στον πόρο του Διχαλωτού Ποταμού, με βάρκες που έρχονταν ορμητικά από τα βόρεια. Ληστές, νομίζαμε στην αρχή, αλλά όταν τους είδαμε από κοντά σκεφτήκαμε ότι περισσότερο χωρικούς θύμιζαν.»

«Αυτοί ήταν,» είπε ο πελάτης που είχε μιλήσει και πριν. «Οι άνθρωποι από τα ορυχεία και τα χωράφια.»

«Δε μπορούμε να είμαστε βέβαιοι!» πετάχτηκε αμέσως ο Πρόκριτος. «Μπορεί να ήταν *οποιοιδήποτε*. Ο τόπος έχει γεμίσει

κακούργους, τα τελευταία χρόνια μετά τη διάλυση της Παντοκρατορίας. Πάντως, ελπίζω οι ζημιές που σας έγιναν να μην ήταν σοβαρές.» Απευθυνόταν στην Ταλράνδη κυρίως καθώς έλεγε αυτό το τελευταίο.

Ο Ζαώρδιλ, όμως, ήταν που του απάντησε: «Οι ζημιές ήταν ελάχιστες επειδή οι ληστές δεν ήταν πραγματικοί ληστές, ενώ οι άνθρωποί μου είναι πραγματικοί μισθοφόροι.»

Ο Πρόκριτος αναγκάστηκε να τον ξανακοιτάξει – με τον ίδιο θυμό. «Πού θέλετε να καταλήξετε;»

«Ότι, μάλλον, ήταν όντως χωρικοί και εργάτες των ορυχείων, όπως είπε κάποιος άλλος εδώ μέσα.» Ο Ζαώρδιλ δεν είχε δει ποιος ακριβώς είχε μιλήσει, καθώς είχε πολύ κόσμο συγκεντρωμένο στην τραπεζαρία, και πολλοί στέκονταν πίσω από άλλους.

«Εγώ το είπα.» Ένας άντρας ξεπρόβαλε, φανερά νεότερος από τον Πρόκριτο, αλλά κοκκινόδερμος κι αυτός.

Ο Πρόκριτος τον κοίταξε με έκδηλη αντιπάθεια. «Λες και δεν το είχαμε καταλάβει ότι ήσουν εσύ, Όρκιβελ...»

«Τα προβλήματα συνεχίζονται – και επιδεινώνονται, όπως όλοι βλέπουμε, Πρόκριτε.» Κι ορισμένοι γύρω του μουρμούρισαν ότι είχε δίκιο, ότι έτσι ήταν. «Και τι θα γίνει με τον ερχομό του χειμώνα, τώρα που ο θεός μας έχει εξαφανιστεί;» Τα μουρμουρητά γύρω από τον Όρκιβελ εντάθηκαν.

«Αυτή τη στιγμή ήρθα για να καλωσορίσω τους εμπόρους,» αποκρίθηκε ο Πρόκριτος. «Ας μην είμαστε, λοιπόν, αγενείς προς αυτούς. Τα θέματα που θίγετε θα συζητηθούν αργότερα – παρότι έχουν *ήδη* συζητηθεί εκτενώς.» Και στρεφόμενος στην Ταλράνδη: «Θα πρέπει να γίνει έλεγχος της πραμάτειας σας, κυρία, διότι χτες, μέσα στη νύχτα, δεν μπορούσε να γίνει.»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Όσο πιο σύντομα, τόσο το καλύτερο,» πρόσθεσε ο Καντάρφιλ προσπαθώντας να μην ακουστεί προσβλητικός.

«Είναι μαζί μου μια κυρία που θα φροντίσει για τον έλεγχο, μόλις την οδηγήσετε στα οχήματά σας.» Ο Πρόκριτος κοίταξε μια γυναίκα δίπλα του η οποία ήταν ντυμένη ως μέλος της τοπικής φρουράς. Είχε κατάμαυρο δέρμα και κοντά πράσινα μαλλιά, και στη ζώνη της ήταν θηκαρωμένα ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο με στολιστή λαβή.

Όταν οι έμποροι, οι βοηθοί τους, και οι περισσότεροι από τους Ζωντανούς-Νεκρούς έφυγαν από την τραπεζαρία του πανδοχείου μαζί με τον Πρόκριτο και τους φρουρούς της πόλης, ανάμεσα σ'αυτούς που έμειναν πίσω, καθισμένες σ'ένα τραπέζι, ήταν η Έρικα και η Ανρίθα-Νοθ. Και η πρώτη είπε στη δεύτερη: «Περίμενε εδώ.»

«Πού πηγαίνεις;»

«Να μιλήσω σ'έναν κύριο.»

Η Έρικα σηκώθηκε απ'το τραπέζι και πλησίασε τη μεριά όπου στεκόταν ο άντρας που ο Πρόκριτος είχε αποκαλέσει Όρκιβελ. Γύρω του βρίσκονταν και μερικοί άλλοι, όλοι όρθιοι, και συζητούσαν. Η Έρικα δεν μίλησε αμέσως· κρυφάκουσε προς στιγμή την κουβέντα τους, από πιο κοντά.

«...και τίποτα δεν πρόκειται να γίνει πάλι. Αφού τόχουν ξαναπροσπαθήσει,» έλεγε ένας.

«Ναι αλλά, απ'το να μην κάνουν τίποτα, καλύτερο είναι,» διαφώνησε μια γυναίκα.

«Κι αυτό σαν τίποτα είναι· και σε λίγο θάρθει ο χειμώνας. Έχουμε μείνει ποτέ χωρίς τον θεό μας μες στον χειμώνα; Για πόσο λέτε η πόλη ν'αντέξει;»

Τότε, ο άντρας που ονομαζόταν Όρκιβελ πρέπει να πρόσεξε την Έρικα γιατί στράφηκε και την κοίταξε. «Θέλετε κάτι;»

Εκείνη χαμογέλασε λιγάκι στραβά, χωρίς να φορά την κουκούλα του μαγικού μανδύα της (η κάπα της δεν είχε στεγνώσει τελείως ακόμα κι έτσι την είχε αφήσει επάνω, στο δωμάτιο που μοιραζόταν με την Ανρίθα). «Συγνώμη, απλά έτυχε να βαδίζω κοντά σας... και μου έχει κάνει εντύπωση αυτό που λέτε. Είμαι από τους ανθρώπους του Ζαώρδιλ...»

Ο Όρκιβελ την κοίταξε συνοφρυωμένος· και το βλέμμα του ήταν υποψιασμένο, παρατήρησε εκείνη. «Δε φαίνεσαι για μισθοφόρος...»

«Δε φοράνε όλοι οι μισθοφόροι πανοπλίες. Αλλά θα μπορούσες να πεις ότι είμαι, περισσότερο, για τις δημόσιες σχέσεις.»

«Δεν έχουμε πρόβλημα με όμορφες κυρίες που είναι για τις δημόσιες σχέσεις,» μειδίασε ο Όρκιβελ.

Η Έρικα τού επέστρεψε το μειδίαμα, λοξά. «Ή,» πρόσθεσε, «θα μπορούσες να πεις ότι είμαι απλώς περίεργη, γιατί δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει εδώ. Και στον ποταμό είναι αλήθεια ότι δεχτήκαμε μια πολύ σοβαρή επίθεση. Αν οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν ήταν τόσο καλοί στη δουλειά τους, θα είχαμε πραγματικό πρόβλημα.»

«Οι Ζωντανοί-Νεκροί;»

«Οι μισθοφόροι του Ζαώρδιλ· έτσι ονομάζονται.»

Ένας άλλος γέλασε. «Ωραίο όνομα έχουν βρει!»

«Πίστεψέ με, τους ταιριάζει,» είπε η Έρικα. «Πολλές φορές έχουν γλιτώσει από τα νύχια των Κρυφών Θεών, και κάθε φορά έχουν γίνει λιγάκι πιο δυνατοί.»

«Θα μπορούσαν, τότε, ίσως, να διαλύσουν τους ληστές που μαστίζουν τις περιοχές μας,» είπε ο άντρας.

«Δυστυχώς δεν θα μείνουμε τόσο πολύ στην πόλη σας,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Έχουμε άλλες δουλειές. Ποιοι είναι, όμως, αυτοί οι ληστές; Είναι πράγματι χωρικοί και εργάτες των ορυχείων;»

«Ναι,» της είπε ο Όρκιβελ, «είναι. Και έχουν δίκιο – αυτό είναι το χειρότερο.»

«Δίκιο που ληστεύουν;»

«Αφού οι άνθρωποι δεν έχουν να φάνε, τι να–;»

«Κάποιοι, τουλάχιστον,» τον διέκοψε μια γυναίκα, «μπορούσαν να βρουν κι άλλους τρόπους για να επιβιώσουν. Ή ακόμα και να συνεχίσουν να εργάζονται στα ορυχεία.»

«Αν είναι δυνατόν, Σεϊλίκρα!» είπε ο Όρκιβελ. Και προς την Έρικα: «Από τότε που η Επανάσταση έκαψε τα χωράφια μας στα νότια, το πρόβλημα της σίτισης έχει γίνει *τεράστιο*. Μην τους ακούς τι λένε–»

«Η *Επανάσταση* έκαψε τα χωράφια σας;» Συνήθως για τους Παντοκρατορικούς άκουγες να λένε κακά πράγματα, όχι για τους επαναστάτες.

«Ναι, όταν πολεμούσε τους ανθρώπους της Παντοκράτειρας.» Η όψη του Όρκιβελ είχε σκοτεινιάσει. «Και, για τότε, ήταν καλό σχέδιο, δε λέω. Τους στέρησαν την τροφή εδώ γύρω, και στη Βιλγκέροβ δεν ήταν εύκολο ν'ανεβούν. Είναι σε πολύ καλή αμυντική θέση.»

«Δηλαδή, οι Παντοκρατορικοί είχαν ήδη διωχτεί από την πόλη σας και προσπαθούσαν να την ανακαταλάβουν;» Η Έρικα δεν είχε ακούσει τίποτα για τα γεγονότα στη Βιλγκέροβ κατά τον μεγάλο ξεσηκωμό της Φεηνάρκια.

«Δεν είχαν ποτέ τίποτα σοβαρές δυνάμεις εδώ,» εξήγησε ο Όρκιβελ. «Τους διώξαμε εύκολα μόλις μερικοί έμπειροι επαναστάτες ήρθαν στην πόλη μας. Μετά, όμως, έστειλαν στράτευμα για να ανακαταλάβει τη Βιλγκέροβ, όπως είπες.

Καταφέραμε να τους απομακρύνουμε, αλλά το κόστος ήταν μεγάλο, τελικά. Η καμένη γη ακόμα δεν έχει συνέλθει. Μόνο τα ορυχεία μάς μένουν. Αλλά τις πέτρες δεν μπορείς να τις φας. Πρέπει, επομένως, να στέλνουμε μεταλλεύματα προς τη Μάλκαριλ, νότια, και προς τη Λάεντριλ, ανατολικά· όμως αυτό έχει κόστος, ειδικά τώρα με τόσους ληστές και κακούργους που τριγυρίζουν – κάποιοι απ'τους οποίους είναι πρώην Παντοκρατορικοί, έχω ακούσει, οι οποίοι ξέμειναν εδώ. Τέλος πάντων· όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα οι χωρικοί να μην έχουν δουλειά, οι τιμές των σιτηρών και άλλων τροφών να έχουν αυξηθεί, και οι μισθοί των εργατών στα ορυχεία να έχουν πέσει – ενώ ποτέ δεν ήταν και πολύ ψηλοί. Μάλιστα, οι ιδιοκτήτες των ορυχείων έχουν *απολύσει* και εργάτες. Τι θα κάνουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που δεν έχουν να ζήσουν;»

«Δεν ήταν ανάγκη να μας ληστεύουν, όμως,» είπε η γυναίκα που είχε μιλήσει και πριν. «Κανένας δεν κερδίζει έτσι. Σαμποτάρουν το εμπόριο της ίδιας τους της πόλης!»

«Δεν τους *νοιάζει* για την πόλη, Σεΐλίκρα, μα τους θεούς! Τους νοιάζει να *φάνε!*»

Και μετά, πολλές φωνές άρχισαν ν'ακούγονται μαζί καθώς όλοι έμοιαζε να διαφωνούν με όλους την ίδια ακριβώς στιγμή. Η Έρικα δεν καταλάβαινε τίποτα. Αλλά είχε καταλάβει γενικά τι γινόταν στη Βιλγκέροβ – κι αυτό ήταν που την ενδιέφερε. Το πρόβλημα φαινόταν, όντως, σοβαρό. Ωστόσο, κάτι δεν έβγαζε νόημα...

«Πιο πριν μιλούσατε για έναν θεό που έχει εξαφανιστεί...» είπε στον Όρκιβελ, με την πρώτη ευκαιρία, ενώ η βαβούρα συνεχιζόταν, καθώς τώρα δεν μιλούσαν αναμεταξύ τους μόνο όσοι ήταν γύρω από αυτόν αλλά και σχεδόν όλοι όσοι βρίσκονταν μες στην τραπεζαρία του *Μακρινού Πτεροδάκτυλου* – ακόμα κι οι σερβιτόροι και ο πανδοχέας. Το θέμα ενδιέφερε άμεσα τους πάντες· ήταν προφανές. Ανησυχούσαν. Φοβόνταν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Όρκιβελ στην Έρικα, «τον θεό μας. Τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους. Και αυτός και η Ιέρεια εξαφανίστηκαν. Τους απήγαγαν, λένε κάποιοι.»

«*Απήγαγαν* τον θεό σας;»

«Η Ιέρεια τον συναντούσε πάντα στον Κύκλο των Λίθων, στα ανώτερα επίπεδα της πόλης. Και τον είχε συναντήσει πρόσφατα μια νύχτα. Την είδαν από κάποια σπίτια που βρίσκονται εκεί κοντά. Ήταν μες στον κύκλο μαζί με τον θεό, όταν από γύρω, από τους

βράχους, πήδησαν κάποια… πλάσματα. Έμοιαζαν μ'ανθρώπους αλλά δεν ήταν άνθρωποι, σύμφωνα μ'ό,τι λένε όσοι τα είδαν. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι είχαν μικρά φτερά, κάποιοι ότι είχαν λοφία ή κέρατα. Όπως και νάχει, έπεσαν πάνω στην Ιέρεια και στον θεό, τους άρπαξαν, και τους πήραν, σκαρφαλώνοντας μέσα στα βουνά.»

Της Έρικας τής έμοιαζε απίθανη τούτη η ιστορία. «Πώς είναι ο θεός σας; Τι μορφή έχει;»

«Δεν έχει μία μορφή. Εμφανίζεται με διάφορες μορφές, τις οποίες η Ιέρεια πάντοτε αναγνωρίζει αμέσως. Όταν τον απήγαγαν λένε πως είχε τη μορφή Ακάθιστου. Οι Προεστοί έχουν βάλει μέχρι στιγμής δυο μάγους να τον βρουν, μα κανένας δεν έχει εντοπίσει ούτε τις πατημασιές των πλασμάτων που τον πήραν.»

«Δεν ήταν 'πλάσματα',» παρενέβη ένας άλλος. «Θεός ήταν κι αυτός, αλλά που παρουσιάζεται σε πολλά σώματα.»

«Πώς το ξέρεις;» τον ρώτησε η Έρικα.

«Είναι *προφανές*. Αλλιώς πώς θα μπορούσε να απαγάγει τον θεό μας; Μόνο ένας άλλος θεός θα μπορούσε να το κάνει αυτό!»

Ο Όρκιβελ κούνησε το κεφάλι. «Ό,τι κι αν συνέβη, αν έρθει ο χειμώνας και δεν έχουμε τον θεό μας εδώ, η πόλη θα υποφέρει. Εκείνος πάντοτε ήταν που μας προστάτευε από το τρομερό ψύχος που έρχεται σε τούτα τα υψώματα. Ποτέ πριν η Βιλγκέροβ δεν ήταν χωρίς τον θεό της.»

Κεφάλαιο Έκτο
Ο Κύκλος των Λίθων

Αφού ο έλεγχος των εμπορευμάτων τελείωσε, οι έμποροι πλήρωσαν τον φόρο που αναλογούσε στον καθένα και πήγαν στο Κέντρο για να ξεκινήσουν τις δουλειές τους. Ο Ζαώρδιλ είχε ήδη ειδοποιήσει, μέσω πομπού, τους μισθοφόρους του και αρκετοί από αυτούς συνόδεψαν τους εμπόρους, γιατί, όπως είχε φανεί από το πρωί κιόλας, η Βιλγκέροβ δεν ήταν τελείως ασφαλής. Ο ίδιος ο Ζαώρδιλ και η Νιρκέκα, που ήταν μαζί του, άρχισαν να επιστρέφουν προς το πανδοχείο «*Ο Μακρινός Πτεροδάκτυλος*», όταν η Έρικα τούς συνάντησε ερχόμενη από ακριβώς εκείνη την κατεύθυνση.

«Πρέπει να μιλήσουμε,» είπε στον Σκοτωμένο.

«Για τι πράγμα;»

«Συμβαίνουν πολλά σ'ετούτη την πόλη, τα οποία είμαι σίγουρη πως θα σ'ενδιέφερε να μάθεις.»

«Κι εσύ πώς τα έμαθες;» Δεν είχε περάσει και τόση πολλή ώρα από τότε που ο Ζαώρδιλ, οι έμποροι, ο Πρόκριτος, και οι υπόλοιποι είχαν φύγει από τον *Μακρινό Πτεροδάκτυλο*. Ακόμα κι η Έρικα, σίγουρα, δεν μπορούσε να ερευνήσει μια ολόκληρη πόλη με τέτοια ταχύτητα!

«Θα σου εξηγήσω,» του αποκρίθηκε. «Πάμε στο πανδοχείο;»

«Εκεί πηγαίναμε ούτως ή άλλως,» είπε ο Ζαώρδιλ, ενώ παρατηρούσε πως η Νιρκέκα κοίταζε ξανά την Έρικα με καχυποψία, όπως παλιά.

Ανέβηκαν στο δωμάτιο της Έρικας επειδή εκείνη το ζήτησε· είπε πως καλύτερα να μη μιλούσαν στην τραπεζαρία, γιατί είχαν πολλά να συζητήσουν και δεν ήθελε κανένας να τους κρυφακούσει. Μαζί τους στο δωμάτιο ήταν μόνο η Ανρίθα-Νοθ. Και ο Ζαώρδιλ, καθισμένος στη μοναδική καρέκλα και κοιτάζοντας τις τρεις γυναίκες γύρω του, είχε ξαφνικά πολύ έντονη την αίσθηση του πόσο διαφορετικές ήταν η μία από την άλλη. Η Νιρκέκα στεκόταν όρθια κοντά στη γωνία, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της, ντυμένη με

την πανοπλία της και έχοντας τα όπλα της θηκαρωμένα επάνω της. Έμοιαζε με θεά του πολέμου. Άγρια και, πέραν κάθε αμφιβολίας, γηγενής της Φεηνάρκια, παρά τον χρυσαφένιο δερματικό της χρωματισμό ο οποίος οφειλόταν στον βιασμό από τον οποίο είχε γεννηθεί. Η Ανρίθα-Νοθ, εν αντιθέσει, ήταν καταφανώς εξωδιαστασιακή, καθώς ήταν μισοξαπλωμένη επάνω στο κρεβάτι της με τις μπότες της αφημένες παραδίπλα και τα ρούχα της να περιτυλίγουν κολακευτικά το σώμα της παρότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ταξιδιωτικά: ένα απλό πέτσινο παντελόνι κι ένα βαρύ υφασμάτινο πουκάμισο. Θα φαινόταν ότι ήταν εξωδιαστασιακή ακόμα κι αν το δέρμα της *δεν* ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, όπως της Έρικας, αλλά κόκκινο όπως του Ζαώρδιλ. Η Ανρίθα-Νοθ ήταν σαν ένα λουλούδι από άλλο κόσμο που κατά λάθος είχε βρεθεί στη Φεηνάρκια. Η Έρικα, που είχε μόλις καθίσει στην άκρη του δικού της κρεβατιού, φάνταζε σαν τον μέσο όρο ανάμεσα στη Νιρκέκα και στην Ανρίθα-Νοθ: ούτε πραγματικά εξωδιαστασιακή αλλά ούτε και ντόπια· ούτε άγρια σαν θεά του πολέμου ούτε ντελικάτη σαν λουλούδι από άλλο κόσμο. Ήταν κάποια που βάδιζε *ανάμεσα* στους κόσμους, σκιώδης και έξυπνη, μπορώντας εύκολα να γλιστρήσει είτε εδώ είτε εκεί. Ο Ζαώρδιλ, βλέποντάς την να καθίζει, νόμισε προς στιγμή ότι ο μανδύας της κινήθηκε σαν να ήταν ζωντανός για να τυλιχτεί γύρω απ'την αριστερή της κνήμη.

«Μίλησα με τον Όρκιβελ όταν φύγατε απ'το πανδοχείο,» του είπε η Έρικα, και μετά του εξήγησε τι συνέβαινε στη Βιλγκέροβ με τους εργάτες των ορυχείων και τους χωρικούς.

Ο Σκοτωμένος είπε: «Είχα δίκιο, λοιπόν, γι'αυτούς που μας επιτέθηκαν στον ποταμό…»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Δε μπορεί παρά να ήταν οι δυσαρεστημένοι χωρικοί και εργάτες των ορυχείων.»

«Ενδιαφέροντα όλα αυτά, αλλά δεν είναι, βέβαια, δικό μας πρόβλημα. Εμείς περαστικοί είμαστε από εδώ. Σε δυο, τρεις μέρες θα φύγουμε. Αποκλείεται οι έμποροι να καθίσουν περισσότερο.»

«Δεν τελείωσα,» εξήγησε η Έρικα, και του μίλησε τότε για τον χαμένο θεό της Βιλγκέροβ.

«Ούτε αυτό είναι δικό μας πρόβλημα.»

«Τους κατοίκους της πόλης, όμως, φαίνεται να τους ενδιαφέρει πάρα πολύ. Περισσότερο από όσα έχουν συμβεί με τους

δυσαρεστημένους χωρικούς και εργάτες των ορυχείων. Σύμφωνα μ'ό,τι λένε, αν ο χειμώνας έρθει και ο θεός τους δεν είναι εδώ, η Βιλγκέροβ θα έχει *τεράστιο* πρόβλημα. Επομένως, σκέψου το εξής: Δε θα ήταν ευγνώμονες αν τους βρίσκαμε τον θεό τους;»

«Δε σοβαρολογείς... Πώς να βρω εγώ τον θεό τους;»

«Η Φαίδρα'λι ίσως να μπορεί να κάνει κάτι. Ή ο Σάμελκον'λι.»

«Μου είπες, νομίζω, ότι ήδη δύο μάγοι έχουν αποτύχει να τον εντοπίσουν.»

«Δε βλάπτει, όμως, κι εμείς να προσπαθήσουμε,» επέμεινε η Έρικα. «Κανονικά, δεν είχα υπόψη μου να επισκεφτώ τη Βιλγκέροβ για να μιλήσω στον Πρόκριτο εδώ, αλλά, τώρα που το ξανασκέφτομαι, δεν θα μπορούσε κι αυτός να μας βοηθήσει εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ;»

Ο Ζαώρδιλ ρουθούνισε. «Με τέτοια προβλήματα που έχουν σε τούτα τα μέρη; Και τόσο μακριά που βρίσκονται από τον ποταμό Νίρφεβ και την Ψηλή Γέφυρα; Γιατί να δώσουν την παραμικρή σημασία, Έρικα;»

«Επειδή θα μας χρωστάνε ευγνωμοσύνη που τους βρήκαμε τον θεό τους.»

«Κατά πρώτον,» είπε ο Ζαώρδιλ, «ακόμα κι αν προσπαθήσουμε, μάλλον *δεν* θα καταφέρουμε να βρούμε τον θεό τους. Μισθοφόρους έχω στην ομάδα μου, όχι κυνηγούς δαιμόνων, μα τις Λάμιες! Κατά δεύτερον, δεν δουλεύουμε τσάμπα. Ο Ηγεμόνας δεν μας πλήρωσε για κάτι τέτοιο.»

Η Έρικα τον αγριοκοίταξε γιατί πάλι την κόντραρε στα σχέδιά της. «Θα σας πληρώσει ο Πρόκριτος! Νομίζεις ότι δεν θα σας πληρώσει; Τούτη τη στιγμή, η εξαφάνιση του θεού τους είναι το πιο σημαντικό πράγμα που συμβαίνει στην πόλη!»

«Σου ξαναλέω: *δεν μπορώ* να βρω τον θεό τους.»

«Ρώτα τη μάγισσα και τον Σάμελκον'λι. Ίσως εκείνοι να *μπορούν* να κάνουν κάτι.»

Ο Ζαώρδιλ το αμφέβαλλε, το αμφέβαλλε πολύ. Αλλά, από την άλλη, η μάγισσα είχε παραξενέψει ύστερα από ό,τι της συνέβη στα Χρυσά Όρη. Ποιος ξέρει; ίσως να είχε κατά νου κάποια μέθοδο... «Εντάξει,» είπε στην Έρικα. «Τους καλώ. Να δούμε.» Πήρε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη του και τον ενεργοποίησε.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

από την πρώτη στιγμή που μπήκαμε στη Βιλγκέροβ, μέσα στη νύχτα, μπορούσα να «διαβάσω» ότι κάτι συνέβαινε εδώ. το έβλεπα στα κενά ανάμεσα στις σκιές, ανάμεσα στα οικήματα. ...φόβος... ...οργή... δεν ήξερα όμως τι γινόταν & δεν είχα χρόνο να το ερευνήσω. άσε που δεν ήθελα να περιπλανηθώ μέσα σε μια άγνωστη πόλη μόνη μου, γιατί μπορεί πάλι να έβαζα σε μπελάδες τον Σκοτωμένο & τους άλλους. δεν ήθελα να τους ξαναβάλω σε μπελάδες όπως την προηγούμενη φορά στο μισθοφορικό στρατόπεδο του Ηγεμόνα, έξω από τη Νασόλκαθ. δεν ήθελα εγώ να είμαι ξανά η αιτία που έχουν προβλήματα...

(τώρα που το θυμάμαι, να γράψω & ότι περίπου τα ίδια πράγματα που «διάβασα» στη Βιλγκέροβ είχα διαβάσει & στη μάχη στον Διχαλωτό Ποταμό, ανάμεσα στους ληστές που μας επιτέθηκαν επάνω στις βάρκες. υπήρχε φόβος & οργή & σ'αυτούς – & σίγουρα δεν ήταν κανονικοί ληστές, τους νικήσαμε πολύ εύκολα, δεν ήξεραν να πολεμάνε. δεν θα έπρεπε εξαρχής να μας είχαν επιτεθεί αφού μας είδαν τόσους πολλούς & καλά οπλισμένους. νόμιζαν πραγματικά ότι θα αρκούσε το γεγονός πως θα μας έπιαναν στα μέσα του ποταμού; θα αρκούσε για να μας νικήσουν;)

κοιμηθήκαμε με τον Φέκταρελ σ'ένα από τα δωμάτια του πανδοχείου που ονομάζεται Ο ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΠΤΕΡΟΔΑΚΤΥΛΟΣ & είναι στο Κέντρο της Βιλγκέροβ. ήμουν κουρασμένη από τους χορούς προτού διασχίσουμε τον ποταμό & από τη μάχη καθώς διασχίζαμε τον ποταμό, όμως ήμουν συγχρόνως σε υπερδιέγερση & χίμησα στον Φέκταρελ έχοντας μια διάθεση να τον φάω ζωντανό! ανταποκρίθηκε πολύ πρόθυμα. κάναμε έρωτα δύο φορές & μετά κοιμηθήκαμε αγκαλιασμένοι. & το πρωί μας ξύπνησε η φασαρία από κάτω. τελικά κατεβήκαμε στην τραπεζαρία, όσο πιο γρήγορα μπορέσαμε να ετοιμαστούμε (γιατί τώρα ήταν που η κούραση μάς φαινόταν), & εκεί βρήκαμε τον Σκοτωμένο & τους εμπόρους, & άλλους από τους Ζωντανούς-Νεκρούς. μιλούσαν μ'έναν άντρα που είναι ο Πρόκριτος της Βιλγκέροβ (έτσι τον λένε τον άρχοντά τους

εδώ). κατάλαβα ότι όντως υπάρχει κάποιο πρόβλημα στην πόλη, αλλά τι ακριβώς;

μετά πήγαμε έξω για να γίνει έλεγχος στα εμπορεύματα των εμπόρων μας & να πληρώσουν τους ανάλογους φόρους. εγώ & ο Φέκταρελ, ύστερα, βαδίζαμε στο Κέντρο της Βιλγκέροβ (η οποία έχει πολλές σκάλες & κεκλιμένα επίπεδα, γιατί είναι χτισμένη πάνω στο βουνό, σε απόκρημνο μέρος). ρίχναμε μια ματιά στην πόλη, βλέπαμε τα καταστήματά της & τους ανθρώπους της. κανένας από τους δυο μας δεν είχε ξανάρθει εδώ. παρατηρούσα τον αντίστροφο κόσμο & αυτά που «διάβαζα» εξακολουθούσαν να είναι τα ίδια. κάποιος φόβος... κάτι συνέβαινε. μάλλον έφταιγαν αυτοί οι ταραχοποιοί που μας είχαν ξυπνήσει το πρωί. αλλά τελικά έμαθα πως ήταν κάτι πολύ περισσότερο, γιατί τότε κουδούνισε ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Φέκταρελ & ήταν ο Σκοτωμένος, & ήθελε να πάω στο πανδοχείο αμέσως & να τον συναντήσω στο δωμάτιο της Έρικας. δεν ήξερα ποιο ήταν το δωμάτιο της Έρικας αλλά μου είπε.

όταν έφτασα εκεί ήταν & ο Σάμελκον’λι, η Ανρίθα-Νοθ & η Νιρκέκα, εκτός από τον Σκοτωμένο & την Έρικα. τον Σάμελκον τον είχαν καλέσει τώρα & αυτόν όπως εμένα. η Έρικα μάς εξήγησε ότι κάποια πλάσματα (τα οποία ίσως να είναι ένας θεός όλα μαζί, υπάρχει μια φήμη) απήγαγαν τον θεό της πόλης, τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους, & την Ιέρειά του. Μόνο μία ιέρεια έχουν πάντα στην πόλη, & αυτή αναγνωρίζει τον θεό σ’όποια μορφή & αν παρουσιάζεται. τον συναντά σ’ένα μέρος που λέγεται Κύκλος των Λίθων, & είναι σ’ένα από τα ψηλότερα επίπεδα της Βιλγκέροβ, σ’ένα μικρό οροπέδιο.

–μπορεί όντως να ήταν κάποιος άλλος θεός αυτά τα πλάσματα που παρουσιάστηκαν; μας ρώτησε η Έρικα, εμένα & τον Σάμελκον.

–ναι, αποκρίθηκε ο Σάμελκον. –υπάρχει περίπτωση. κάποιοι θεοί εμφανίζονται ως πολλά πλάσματα.

–είναι συλλογικές νοημοσύνες, εξήγησα εγώ. –έχουν ένα πνεύμα σε πολλά σώματα.

–νομίζετε, λοιπόν, πως ήταν θεός που απήγαγε τον θεό της πόλης ή όχι; ρώτησε η Έρικα.

–είναι πολύ πιθανό, της είπα.

–θα μπορούσαν κάποια απλά πλάσματα να τον απαγάγουν; θα μπορούσε κάποιος άνθρωπος να τον απαγάγει, Φαίδρα;

–στη Φεηνάρκια υπάρχουν πολλών ειδών θεοί. συνήθως, βέβαια, ένας απλός άνθρωπος δεν μπορεί να βλάψει έναν θεό. θα ήταν πολύ σπάνια περίπτωση… τέλος πάντων, εδώ δεν μιλάμε για άνθρωπο ούτως ή άλλως, & για τέτοια πλάσματα όπως τα περιγράφεις – ανθρωπόμορφα, με πτερύγια, κτλ – δεν έχω ξανακούσει.

& κοίταξα τον Σάμελκον'λι ερωτηματικά, οπότε εκείνος κούνησε το κεφάλι του & είπε: ούτε εγώ έχω ξανακούσει για κάτι παρόμοιο, αλλά & οι περιγραφές που έχουν δώσει αυτοί που τα είδαν διαφέρουν, δεν είναι ίδιες.

η Έρικα συμφώνησε, & είπε ότι μάλλον οφειλόταν στο γεγονός πως ήταν νύχτα. μας ρώτησε αν θα μπορούσαμε να βρούμε τον χαμένο θεό της Βιλγκέροβ. ο Πρόκριτος σίγουρα θα μας πλήρωνε.

–του έχετε μιλήσει; ρώτησα, & η Έρικα απάντησε πως όχι ακόμα αλλά αυτό μπορούσε να γίνει πολύ εύκολα.

–δύο μάγοι, που τους είχαν προσλάβει οι Προεστοί, ήδη προσπάθησαν να βρουν τον θεό & απέτυχαν ~~να τον βρουν~~, μας προειδοποίησε ο Σκοτωμένος, & τα λόγια του μου φάνηκε πως θύμωσαν λιγάκι την Έρικα, η οποία είπε: πολύ πιθανόν να ήταν λιγότερο ικανοί μάγοι από τους δικούς μας.

κοίταξε πάλι εμένα & τον Σάμελκον, & εκείνος είπε: δεν ξέρω αν μπορούμε να κάνουμε κάτι, Έρικα. θα πρέπει να επισκεφτούμε αυτό τον Κύκλο των Λίθων κατ'αρχήν. από εκεί θα πρέπει να ξεκινήσει η αναζήτησή μας, να δούμε αν μπορούμε να βρούμε κανένα ίχνος για να ακολουθήσουμε. αλλά έχω την υποψία πως, για να επισκεφτούμε

τον Κύκλο των Λίθων, θα πρέπει να ζητηθεί άδεια από τον Πρόκριτο. οπότε, καλύτερα θα ήταν να μιλήσετε σ’αυτόν πρώτα.

η Έρικα κοίταξε τον Ζαώρδιλ, & ο Ζαώρδιλ κοίταξε την Έρικα. κανένας τους δεν μίλησε για λίγο, & μετά εκείνη είπε: θα του μιλήσεις;

–εγώ;

–ναι. να του ζητήσεις άδεια για να επισκεφτούν οι μάγοι τον Κύκλο των Λίθων.

–δεν ήταν αυτή η ιδέα δική μου, Έρικα.

–ναι αλλά οι μάγοι είναι στην ομάδα σου. ποιος θα μιλήσει στον Πρόκριτο;

–σκεφτόμουν ότι λογικά θα ήθελες να του μιλήσεις εσύ.

–εγώ δεν έχω καμια τέτοια δικαιοδοσία. ως τι θα του μιλήσω; εσύ πρέπει να του μιλήσεις.

–δεν σου έχει δώσει ο Ηγεμόνας κάτι που σε αναγνωρίζει ως αντιπρόσωπό του;

–αυτό δεν έχει καμία σχέση με τους μισθοφόρους σου! μπορώ να έρθω & εγώ – αν & δεν θα το προτιμούσα από τώρα – αλλά εσύ πρέπει να είσαι εκεί οπωσδήποτε.

–εμένα δεν μου άρεσε από την αρχή αυτή η ιδέα! είπε ο Σκοτωμένος καθώς σηκωνόταν από τη μοναδική καρέκλα στο δωμάτιο.

& η Έρικα σηκώθηκε αμέσως όρθια από την άκρη του κρεβατιού της όπου καθόταν. –τι νόημα έχει τώρα αυτό που λες; ή συμφωνήσαμε ή δεν συμφωνήσαμε! συμφωνήσαμε ή όχι, Ζαώρδιλ;

τελευταία, μου φαίνεται πως υπάρχει περισσότερη ένταση αναμεταξύ τους όποτε μιλάνε. έχουν παραγνωριστεί, ίσως; δεν

ξέρω... από καιρό υποπτεύομαι ότι ίσως να είναι εραστές· δεν ήμουν σίγουρη, αλλά τώρα γίνομαι ολοένα & πιο σίγουρη. υπάρχει κάτι το ~~ερωτικ~~ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ~~στους διαπληκτισμούς τους~~ στα λόγια που ανταλλάσσουν γενικά. δε νομίζω ότι ήταν ακριβώς έτσι παλιότερα. αλλά βέβαια τότε μόλις είχαμε γνωρίσει την Έρικα· τώρα δεν είναι το ίδιο. τώρα την ξέρουμε αρκετά καλά.

–συμφωνήσαμε, της αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, –αλλά η όλη ιδέα εξακολουθεί να μη μ’αρέσει γιατί δεν ήρθαμε εδώ με σκοπό να δουλέψουμε για τις αρχές της Βιλγκέροβ! δεν ξέρουμε καν αν έχουμε ΧΡΟΝΟ να εντοπίσουμε τον θεό τους!

–γι’αυτό λέμε ας προσπαθήσουμε, & αν μπορούμε, μπορούμε, αν όχι, όχι! τι πρόβλημα έχεις; θα σε πληρώσουν οι Προεστοί αν τους εξυπηρετήσεις!

–αυτός, είπε ο Ζαώρδιλ (& είχε δίκιο να είναι τσαντισμένος, νομίζω), –είναι ο μόνος λόγος που συμφωνώ να γίνει τούτη η ιστορία. πάμε λοιπόν να βρούμε τον Πρόκριτο & να ξεμπερδεύουμε. αν εξαρχής δεν μου δώσει κάποιο ποσό δεν πρόκειται να βάλω τους ανθρώπους μου να τρέχουν να κυνηγάνε χαμένους θεούς!

Βρήκαν την Ταλράνδη να κάνει διαπραγματεύσεις με δύο τοπικούς εμπόρους, στο Κέντρο της Βιλγκέροβ, δίπλα σ'ένα κάρο γεμάτο τόσο πολύ με κιβώτια ώστε να σχηματίζουν πύργο ο οποίος έμοιαζε επικίνδυνος να πέσει από στιγμή σε στιγμή. Ευτυχώς, το μουλάρι που τραβούσε το κάρο (και τώρα στεκόταν ακίνητο) φαινόταν ήσυχο. Η Ταλράνδη είδε τον Ζαώρδιλ και την Έρικα καθώς πλησίαζαν και τους έγνεψε να περιμένουν. Οπότε εκείνοι στάθηκαν παράμερα και την περίμεναν να τελειώσει να μιλά με τους τοπικούς εμπόρους.

«Ελπίζω να μην αργήσει,» είπε η Έρικα, «γιατί υπάρχουν κι άλλοι τρόποι για να βρούμε τον Πρόκριτο.» Είχαν έρθει για να ρωτήσουν την Ταλράνδη πώς μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί του· διότι, αφότου ο Πρόκριτος είχε φύγει από τον *Μακρινό Πτεροδάκτυλο,* κανένας από τους δυο τους δεν είχε ιδέα πού μπορεί να είχε πάει. Ακόμα κι η Έρικα, που ήξερε μερικά πράγματα για τη Βιλγκέροβ, δεν γνώριζε τέτοιες λεπτομέρειες, μην έχοντας ποτέ ξανά έρθει εδώ.

«Για να μας έκανε νόημα να περιμένουμε, δε νομίζω ν'αργήσει,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, που δεν τον ένοιαζε και πολύ αν θα μιλούσαν στον Πρόκριτο σήμερα ή αν δεν θα του μιλούσαν *ποτέ*. Είχε καλέσει τη μάγισσα και τον Σάμελκον'λι στο δωμάτιο της Έρικας, λίγο πιο πριν, κι εκείνοι, αφού είχαν ακούσει πώς ήταν η κατάσταση, είχαν αποκριθεί ότι, αν ήταν να ερευνήσουν την εξαφάνιση του θεού της Βιλγκέροβ, θα έπρεπε να ξεκινήσουν από τον Κύκλο των Λίθων. Κι αυτό σήμαινε πως, μάλλον, κάποιος πρώτα θα έπρεπε να πάρει την άδεια του Πρόκριτου, εφόσον αυτή η περιοχή ήταν προφανώς ιερή για τους κατοίκους της πόλης. Ο Πρόκριτος σίγουρα θα τους πλήρωνε αν κατόρθωναν να εντοπίσουν τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους, αλλά ο Ζαώρδιλ δεν θεωρούσε πως ήταν δική τους δουλειά τώρα να ψάχνουν γι'αυτόν. Θα προτιμούσε να μην έμπλεκαν καθόλου με την υπόθεση. Όμως η Έρικα επέμενε – νόμιζε ότι ίσως αυτό να τους εξυπηρετούσε για να αποκτήσουν τη βοήθεια της πόλης εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ – και ο Ζαώρδιλ δεν ήθελε να διαπληκτιστεί μαζί της για ένα τέτοιο θέμα. Ας έβλεπαν μήπως και μπορούσαν να εντοπίσουν αυτόν τον χαμένο θεό... πράγμα που αμφέβαλλε ότι θα κατάφερναν.

Η Ταλράνδη έσφιξε χέρια με τους τοπικούς εμπόρους, αντάλλαξε μερικά χρήματα μαζί τους, και μετά πλησίασε τον Ζαώρδιλ και την Έρικα ρωτώντας τους τι ήθελαν. Ο Σκοτωμένος τής είπε ότι έψαχναν τον Πρόκριτο ώστε να του μιλήσουν. Ήξερε πού μπορούσαν να τον βρουν;

«Στον Πολιτικό Οίκο,» αποκρίθηκε η Ταλράνδη. «Εκεί συγκεντρώνονται και εκείνος και οι Προεστοί κάθε μέρα, για όλα τα θέματα της πόλης. Αλλά γιατί θέλετε να του μιλήσετε;»

«Δεν έχει να κάνει με εσάς, τους εμπόρους,» τη διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ. «Για κάτι δικό μας είναι.»

«Όπως νομίζετε...» αποκρίθηκε η Ταλράνδη ανασηκώνοντας τους ώμους· και δεν έκανε καμια άλλη ερώτηση, αν και τους κοίταζε με περιέργεια.

«Πού είναι, λοιπόν, αυτός ο Πολιτικός Οίκος;» ρώτησε η Έρικα.

Η Ταλράνδη τούς έδωσε κατευθύνσεις, τις οποίες εκείνοι σύντομα άρχισαν να ακολουθούν, ανεβαίνοντας σκάλες στριφτές και ευθείες και διασχίζοντας, με τα πόδια, τους στενούς δρόμους της Βιλγκέροβ. Σκαρφαλώνοντας τα επίπεδα της πόλης που ήταν οικοδομημένα στην πλαγιά του βουνού. Από πάνω τους, κάπου-κάπου, πετούσε κανένας πτεροδάκτυλος με έναν, δύο, ή, το πολύ, τρεις καβαλάρηδες. *Η εταιρεία αερομεταφορών,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, *για την οποία μου είπε χτες η Ταλράνδη*. Τώρα που ήταν πρωί, μπορούσε να δει πιο καθαρά τους πτεροδάκτυλους που βρίσκονταν επάνω στις οροφές ορισμένων οικοδομημάτων της πόλης, μαζί με ανθρώπους που τους περιποιούνταν.

Ο Πολιτικός Οίκος ήταν ένα μεγάλο χτίριο αλλά όχι και τόσο ψηλό. Σαφώς χαμηλότερο από πολλές πολυκατοικίες της Βιλγκέροβ. Η στέγη του ήταν θολωτή, και μερικά σκαλοπάτια οδηγούσαν στη διπλή, τοξωτή είσοδό του. Πάνω από την είσοδο ήταν λαξεμένο το σύμβολο της πόλης: ένας κύκλος και μέσα του ένα βουνό κι ένας πτεροδάκτυλος με τις φτερούγες του ανοιχτές. Δύο φρουροί στέκονταν εκατέρωθεν της πύλης: ένας άντρας και μια γυναίκα, φορώντας πανοπλίες από μέταλλα και δέρματα, βαστώντας δόρατα κι έχοντας στον ώμο τουφέκια περασμένα. Πλάι τους, στον τοίχο, μεγάλες ασπίδες ήταν ακουμπισμένες – για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, προφανώς.

Δεν επέτρεψαν στον Ζαώρδιλ και την Έρικα να μπουν στον Πολιτικό Οίκο· αμέσως σταύρωσαν τα δόρατα μπροστά τους.

«Τι επιθυμείτε;» ρώτησε η φρουρός, επίσημα.
«Να μιλήσουμε με τον Πρόκριτο,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ.
«Σας περιμένει;»
«Δεν μας περιμένει, αλλά μας έχει γνωρίσει. Ονομάζομαι Ζαώρδιλ, και είμαι ο αρχηγός των μισθοφόρων που συνοδεύουν τους τέσσερις εμπόρους οι οποίοι πρόσφατα ήρθαν στην πόλη σας. Μαζί μου είναι μια γυναίκα της μισθοφορικής μου ομάδας.» Έκλινε το κεφάλι προς τη μεριά της Έρικας (η οποία του είχε, εκ των προτέρων, πει να μην αναφέρει το πραγματικό της όνομα). «Θέλουμε να μιλήσουμε στον Πρόκριτο για ένα θέμα που είμαι βέβαιος ότι θα τον ενδιαφέρει πολύ. Αφορά τον θεό σας. Τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους.»
Οι δύο φρουροί αλληλοκοιτάχτηκαν προς στιγμή. Ο άντρας ένευσε, και ξεσταύρωσαν τα δόρατά τους μπροστά από τον Ζαώρδιλ και την Έρικα. Η γυναίκα, όμως, τους είπε να περιμένουν, και άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό της πομπό φέρνοντάς τον στο αφτί της. Κρίνοντας από τα λόγια της πρέπει να μίλησε κατευθείαν στον Πρόκριτο. Μετά, τους ζήτησε να περάσουν: ν'ακολουθήσουν τον διάδρομο αριστερά και να μπουν στην τελευταία πόρτα δεξιά τους.
Ο Ζαώρδιλ και η Έρικα πέρασαν την πύλη και βρέθηκαν σε μια μεγάλη αίθουσα που πρέπει να ήταν προθάλαμος. Ένα γραφείο ήταν σε μια μεριά, κι ένας άντρας καθόταν από πίσω του κοιτάζοντας την οθόνη ενός πληροφοριακού συστήματος. Ούτε που γύρισε να τους δει καθώς πήγαιναν προς τον διάδρομο στ'αριστερά, ο οποίος ήταν πιο φαρδύς από μερικούς δρόμους της Βιλγκέροβ και είχε πόρτες κι από τις δύο μεριές – οι περισσότερες δερματόπορτες, ελάχιστες ξύλινες. Πλησίασαν την τελευταία στα δεξιά, η οποία ήταν κλειστή, και ο Ζαώρδιλ χτύπησε το σκληρό δέρμα με τη γροθιά του.
«Ο Ζαώρδιλ είμαι,» ανακοίνωσε.
«Περάστε, κύριε, περάστε,» αποκρίθηκε η φωνή του Πρόκριτου.
Ο Σκοτωμένος άνοιξε τη δερματόπορτα και μπήκε ακολουθούμενος από τον Έρικα. Το δωμάτιο όπου βρέθηκαν ήταν σαφώς μικρότερο από τον προθάλαμο, και ο Πρόκριτος καθόταν πίσω από ένα γραφείο, ενώ μπροστά του ήταν καθισμένη μια γυναίκα μάλλον γηραιότερη από αυτόν. Παραδίπλα βρισκόταν μια βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία και κυλίνδρους.
Ο Πρόκριτος σηκώθηκε όρθιος, και η γυναίκα επίσης. «Η φρουρός μού ανέφερε ότι έχετε κάτι να μου πείτε για τον θεό μας, κύριε Ζαώρδιλ.» Τους κοίταζε και τους δύο καχύποπτα.

«Μάθαμε ότι έχει εξαφανιστεί. Και μαζί και η Ιέρεια.»

«Αληθεύει. Από πού το μάθατε, αν επιτρέπεται;»

Ο Ζαώρδιλ δίστασε ν'απαντήσει προς στιγμή, έτσι η Έρικα είπε: «Το ακούσαμε στην πόλη. Δεν είναι κρυφό, Πρόκριτε.»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, «σίγουρα δεν είναι... Δεν είναι καθόλου κρυφό. Αλλά εσείς ποια είστε;»

«Το όνομά μου είναι Σεϊλίκρα. Είμαι με τους Ζωντανούς-Νεκρούς.» Δε θα μπορούσες να καταλάβεις με τίποτα ότι έλεγε ψέματα, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ. *Ή ίσως εγώ να μην είμαι και τόσο οξυδερκής...*

«Μάλιστα,» είπε ο Πρόκριτος. «Ξέρετε, λοιπόν, ότι κάποιος ή κάτι απήγαγε τον θεό μας. Έχετε καμια λύση να προτείνετε;»

Η Έρικα τώρα δεν μίλησε, περιμένοντας φανερά τον Ζαώρδιλ να πάρει τον λόγο. Πράγμα που εκείνος έκανε. «Θα μπορούσαμε, ίσως, να σας βοηθήσουμε να βρείτε τον θεό σας. Έχω δύο μάγους στην ομάδα μου.»

Ο Πρόκριτος αναστέναξε. «Με το αζημίωτο, είμαι βέβαιος...»

«Κανείς δεν εργάζεται δωρεάν,» είπε ο Ζαώρδιλ. Και η Έρικα σκέφτηκε ότι αυτό δεν ήταν και πολύ διπλωματικό από μέρους του. Θα μπορούσε να το είχε πει με καλύτερο τρόπο.

«Δύο μάγοι,» είπε ο Πρόκριτος, «έχουν *ήδη* ερευνήσει την υπόθεση και δεν έχουν καταφέρει να βρουν κανένα ίχνος.»

«Το γνωρίζουμε. Σκεφτήκαμε όμως πως ίσως να θέλατε κι εμείς να προσπαθήσουμε. Οι μάγοι μου μου είπαν πως είναι πρόθυμοι να ερευνήσουν, αν τους επιτρέψετε να πάνε στον Κύκλο των Λίθων.»

Ο Πρόκριτος φαινόταν διχασμένος· τα χείλη του ήταν πιεσμένα, τα φρύδια του σουφρωμένα, οι ρυτίδες στο μέτωπό του είχαν βαθύνει. Έριξε μια ματιά προς τη μεριά της γηραιότερης γυναίκας, η οποία ήταν σκεπτική – και έμεινε σιωπηλή. Ο Πρόκριτος, στρεφόμενος ξανά τον Ζαώρδιλ, είπε: «Κοιτάξτε. Δεν υπάρχουν χρήματα αυτή τη στιγμή. Εκτός αν έχετε κάποιον *συγκεκριμένο* λόγο για να πιστεύετε ότι εκεί όπου απέτυχαν οι μάγοι μας θα επιτύχουν οι δικοί σας, η πόλη δεν μπορεί να σας πληρώσει.»

Ο Ζαώρδιλ ήξερε ότι η Φαίδρα'λι είχε κάτι το παράξενο επάνω της – ή, μάλλον, μέσα στο μυαλό της – αλλά αυτό από μόνο του δεν σήμαινε τίποτα· δεν θα είχε νόημα να το αναφέρει στον Πρόκριτο. «Συγκεκριμένο λόγο, όχι, δεν έχουμε–»

«–αλλά, για αρχή, θα μπορούσαμε να ρίξουμε μια ματιά δωρεάν,» τον διέκοψε η Έρικα, που δεν ήθελε να εξανεμιστεί η ευκαιρία που είχε παρουσιαστεί. «Στον Κύκλο των Λίθων, εννοώ,» πρόσθεσε βλέποντας, με τις άκριες των ματιών της, τον Ζαώρδιλ να την αγριοκοιτάζει. «Θα μπορούσαν οι μάγοι μας να δουν αν υπάρχει εκεί κάποιο ίχνος για ν'ακολουθήσουν· και μόνο αν όντως κάποιο τέτοιο ίχνος υπάρχει θα μας πληρώσετε για να συνεχίσουμε την έρευνα.»

Κανένας δεν μίλησε για μερικές στιγμές. Ύστερα ο Πρόκριτος ρώτησε τον Ζαώρδιλ: «Εσείς δεν είστε υπεύθυνος για τους μισθοφόρους;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά συμφωνώ με τη... Σεΐλικρα.» *Και μπορώ να περιμένω λίγο προτού την πνίξω,* πρόσθεσε νοερά. Τώρα δεν ήθελε να διαφωνήσει μαζί της και να δώσει την εντύπωση ότι υπήρχε διχασμός μέσα στη μισθοφορική ομάδα του· αλλά μετά... μετά... *Ποιος της έδωσε το δικαίωμα να κάνει έτσι κουμάντο στους μισθοφόρους μου;*

Ο Πρόκριτος κοίταξε πάλι τη γηραιότερη γυναίκα και ρώτησε: «Τι νομίζεις, Νελμίρα; Εγώ δε νομίζω πως έχουμε κάτι να χάσουμε.»

«Ας δοκιμάσουμε,» αποκρίθηκε εκείνη – η οποία πρέπει να ήταν Προεστή, υποπτεύονταν και ο Ζαώρδιλ και η Έρικα.

Ο Πρόκριτος τούς είπε: «Εντάξει. Μπορείτε να επισκεφτείτε τον Κύκλο των Λίθων, κι αν όντως βρείτε κάποιο ίχνος για να ακολουθήσετε, τότε θα συζητήσουμε για την αμοιβή σας.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Θα ξαναμιλήσουμε, Πρόκριτε.» Κι αφού αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του, εκείνος και η Έρικα έφυγαν από τον Πολιτικό Οίκο.

Όταν είχαν βγει από την πύλη και κατεβεί τα σκαλοπάτια, της είπε: «Μπορεί να συνεργαζόμαστε, αλλά μην ξεχνάς ποτέ ότι *εγώ* διοικώ τους μισθοφόρους μου. Δεν τους διοικούμε μαζί!»

Η Έρικα καταλάβαινε ότι είχε περάσει κάποιο όριο στη συζήτησή τους με τον Πρόκριτο: ένα, ίσως, επικίνδυνο όριο, που μπορούσε να τη φέρει σε σύγκρουση με τον Ζαώρδιλ. «Δεν είπα ότι τους διοικούμε μαζί· απλώς δεν ήθελα να χαθεί η ευκαιρία–»

«Όλη τούτη η υπόθεση είναι μια τεράστια ανοησία! Δεν υφίσταται καμία 'ευκαιρία' για κανέναν, Έρικα! Επιπλέον, μπορεί ο Πρόκριτος να μας έδινε *εξαρχής* μερικά χρήματα για να ερευνήσουμε, ενώ τώρα δεν θα πάρουμε ούτε τέταρτο του θηρεύσιμου – εξαιτίας σου!»

«*Εξαιτίας μου;* Σιγά μη σας πλήρωνε προτού κάνετε μια αρχική έρευνα!» σύριξε θυμωμένα η Έρικα. «Δεν τον είδες πώς σε κοίταζε; Έτοιμος να μας διώξει ήταν, έτσι όπως του τα έλεγες!»

«Δε θα χάναμε και τίποτα,» ρουθούνισε ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα αισθανόταν πειραγμένη από τον τρόπο του, παρότι ήξερε πως δεν έπρεπε να αισθάνεται έτσι· δεν ήταν επαγγελματικό, ούτε συνετό. Και σίγουρα δεν έπρεπε να *αντιδρά* σαν ενοχλημένη, ακόμα κι αν το αισθανόταν. *Πρόσεχε,* προειδοποίησε τον εαυτό της η εσωτερική της φωνή· αλλά, την ίδια στιγμή, το στόμα της μιλούσε: «Εσύ το λες αυτό! Εμένα μ'ενδιαφέρει να αποκτήσω καλές σχέσεις ακόμα και με τους άρχοντες της Βιλγκέροβ! Για διάφορους λόγους.»

Τι σκατά νομίζει; σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ· *ότι επειδή κοιμηθήκαμε δυο φορές μαζί αγόρασε και τους μισθοφόρους μου;* «Οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν είναι η προσωπική σου συμμορία! *Εγώ* παίρνω αποφάσεις γι'αυτούς, όχι εσύ.»

«Μόλις σου έκλεισα μια δουλειά που θα είχες χάσει!» του είπε η Έρικα, δείχνοντας πίσω τους με τον αντίχειρά της, προς τον Πολιτικό Οίκο.

«Ευχαριστώ – αλλά *μην* το ξανακάνεις.»

Η Έρικα, ρίχνοντάς του ένα τελευταίο οργισμένο βλέμμα, στράφηκε κι έκανε να απομακρυνθεί απ'αυτόν μέσα στους στενούς δρόμους της Βιλγκέροβ.

Ο Ζαώρδιλ την άρπαξε από το μπράτσο – και ξαφνικά νόμιζε πως ο μαγικός μανδύας της προσπάθησε να τον χτυπήσει· αλλά ήταν μονάχα ύφασμα: τι μπορούσε να του κάνει; «Δεν αστειεύομ–»

Η Έρικα τον έσπρωξε γρυλίζοντας «Μη με πιάνεις!» κι έφυγε από κοντά του.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

ο Φέκταρελ με ρώτησε αν ήθελα να έρθει μαζί, εκείνος & κάποιοι από τους ανιχνευτές του· δεν είχαν άλλωστε τίποτ' άλλο να κάνουν, μου είπε· υπήρχαν παραπάνω από αρκετοί άνθρωποι για να φρουρούν τους εμπόρους, οι οποίοι δεν έμοιαζε να κινδυνεύουν & πολύ μες στην πόλη παρότι είχαν εμφανιστεί εκείνοι οι ταραξίες το πρωί (βασικά, από τότε δεν ξανακούστηκε να εμφανίζονται – δεν πρέπει νάναι επικίνδυνοι). απάντησα στον Φέκταρελ ότι δεν υπήρχε λόγος να έρθει, αλλά αν ο Σκοτωμένος συμφωνούσε ας ερχόταν – εγώ τον ήθελα, του είπα χαμογελώντας του & κάνοντάς τον να μου ρίξει εκείνο το βλέμμα που με γδύνει.

ο Σκοτωμένος, όπως φάνηκε, ούτως ή άλλως είχε υπόψη του να στείλει κάποιους μαζί με εμένα & τον Σάμελκον'λι στον Κύκλο των Λίθων. θα ερχόταν & ο ίδιος μαζί μας, & ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. παράξενο που δεν θα ερχόταν & η Έρικα· δεν την ενδιέφερε να δει αν θα βρίσκαμε τίποτα τελικά;

δεν αργήσαμε να φύγουμε από το πανδοχείο. περιμέναμε τον Σκοτωμένο στην τραπεζαρία, εγώ & ο Σάμελκον'λι & η Ανρίθα-Νοθ, & όταν ήρθε και μας είπε ότι ο Πρόκριτος είχε επιτρέψει να επισκεφτούμε τον Κύκλο των Λίθων δεν υπήρχε λόγος να καθόμαστε άλλο· μπορούσαμε να ξεκινήσουμε, & ξεκινήσαμε. η Ανρίθα-Νοθ δεν ήρθε μαζί· ρώτησε πού ήταν η Έρικα, ο Ζαώρδιλ τής απάντησε ότι θα ερχόταν σύντομα.

ανεβήκαμε τις πέτρινες σκάλες της πόλης, σκαρφαλώνοντας ολοένα & πιο ψηλά επάνω στην πλαγιά του βουνού. οι αέρηδες φυσούσαν πολύ δυνατά σε ορισμένα σημεία· τους αισθανόμουν να τραβάνε τα μαλλιά μου. ο Νικηφόρος είπε ότι αυτή δεν ήταν πόλη για ανθρώπους αλλά μόνο για πτεροδάκτυλους. φτάσαμε τελικά στο ψηλό μέρος όπου βρίσκεται ο Κύκλος των Λίθων. είναι ένα μικρό οροπέδιο όπου είναι οικοδομημένα αρκετά από τα οικήματα της Βιλγκέροβ, προστατευμένα, από τη μια μεριά, από τείχη, & από την άλλη μεριά από το ίδιο το βουνό. ανάμεσα στα οικήματα είναι ο

Κύκλος των Λίθων: ένα μέρος αφημένο εσκεμμένα ανοιχτό & δεντρόφυτο, όχι τόσο ώστε να είναι πυκνό, αλλά έχει κάποια βλάστηση. & μέσα από τη βλάστηση ορθώνονται μεγάλες πέτρες με λαξεύματα επάνω, σχηματίζοντας έναν απλό ναό, σχεδόν νοητό. τις είδα & τα διαστήματα ανάμεσά τους, & ανάμεσα σ'αυτές & τη βλάστηση, αμέσως μου μίλησαν! «διάβασα» για δυνατούς χειμώνες, για μια ισχυρή παρουσία, για έναν φύλακα. τόσα πολλά «γράμματα» παρουσιάζονταν σε τούτο το μέρος! γέλασα, & οι άλλοι με κοίταξαν περίεργα, αλλά δεν τους εξήγησα γιατί γελούσα.

οι υπόλοιποι έμειναν πίσω καθώς εγώ & ο Σάμελκον'λι βαδίζαμε μέσα στον Κύκλο των Λίθων, τον ναό του Πολύμορφου Διώκτη του Ψύχους, πατώντας τη βλάστηση που έτριζε κάτω από τα πόδια μας. άκουσα πλάι μου κροταλίσματα & κατάλαβα ότι ο Σάμελκον'λι είχε ξαμολήσει τον Τελευταίο Στραγγαλιστή του Αλαργινού Δάσους, μάλλον για να ερευνήσει το μέρος για ίχνη που μπορεί να είχαν αφήσει οι θεοί που συγκρούστηκαν εδώ. θα έκανα & εγώ το ίδιο με την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων (αν & οι ερευνητικές δουλειές δεν είναι η ειδικότητά της) όμως ήμουν τόσο ΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗ από τα «γράμματα» που έβλεπα παντού γύρω μου... ο τόπος μού μιλούσε, μου μιλούσε, μου μιλούσε... διέκρινα «γράμματα» που ήξερα & «γράμματα» τελείως καινούργια. προσπάθησα ~~να μην προσπαθώ να κατανοήσω~~ να μην ζαλιστώ από όλα όσα είχα τη δυνατότητα να διακρίνω γιατί ήταν αδύνατον όλα να τα κατανοήσω, φυσικά! & θύμιζα συνεχώς στον εαυτό μου τι έψαχνα. «ψάχνεις για τον εξαφανισμένο θεό, Φαίδρα» έλεγα στον εαυτό μου «ψάχνεις για το τι έγινε με τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους· μόνο αυτό, μόνο αυτό!»

...χειμώνας... φύλακας... ιερό πρόσωπο... προστάτης... επικοινωνία...

αλλά τι είχε συμβεί τότε που απήγαγαν τον θεό; κοίταξα τα σημεία ανάμεσα στη βλάστηση, & ανάμεσα στη βλάστηση & στη γη, & ανάμεσα στη βλάστηση & στις πέτρες του ναού, & ανάμεσα στη βλάστηση & στην πόλη, & ανάμεσα στη βλάστηση & στον ουρανό – «γράμματα»! – «γράμματα» μού παρουσιάζονταν παντού! σχηματισμοί, τόσοι πολλοί σχηματισμοί! έπρεπε να βάλω μια τάξη, να ΞΕΧΩΡΙΣΩ.

...εχθρός... ναι! «εδώ είμαι» σκέφτηκα «αυτό πρέπει να είναι» & δεν είχα άδικο. ...επίθεση... πάλη/σύγκρουση... εισβολή (αλλά αυτό πρέπει να ήταν πιο πριν)... αναστάτωση... ιερό πρόσωπο... θηρίο... παγίδευση... αρπαγή...

–από δω! είπα στον Σάμελκον’λι δείχνοντας ανάμεσα από δύο πελώριους ψηλούς λίθους όλο λαξεύματα & απεικονίσεις. –από δω, Σάμελκον, έλα!

–πού πας, Φαίδρα; τι είναι εκεί; τον άκουσα να μου φωνάζει καθώς με ακολουθούσε.

τα «γράμματα» με οδήγησαν έξω από τον Κύκλο των Λίθων, προς έναν από τους στενούς δρόμους της πόλης. πήγα χωρίς δισταγμό. η Πολεμική Καρδιά, μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου, απορούσε, ζητούσε να μάθει τι γινόταν. την πρόσταξα να σωπάσει! έπρεπε να συγκεντρωθώ! & με υπάκουσε, φυσικά.

«Φαίδρα!» νόμιζα πως άκουγα κάποιους πίσω μου να φωνάζουν. «Φαίδρα!» αλλά δεν έδινα σημασία, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ να δώσω σημασία: από τη μια το έκανα ηθελημένα (ήθελα να συγκεντρωθώ στα «γράμματα» για να μη χάσω το «νήμα» που ακολουθούσα), από την άλλη είχα, νομίζω, εν μέρει παγιδευτεί στον λαβύρινθο του αντίστροφου κόσμου, με είχε γοητεύσει τόσο πολύ που δεν μπορούσα παρά να ακολουθήσω!

κινιόμουν σαν μέσα σε όνειρο καθώς περνούσα από στενούς δρόμους. οι άλλοι με κυνηγούσαν αλλά κανένας δεν νομίζω ότι προσπάθησε να με αρπάξει & να με σταματήσει. ο «απόηχος» που είχε αφήσει η απαγωγή του Πολύμορφου Διώκτη του Ψύχους στον αντίστροφο κόσμο με οδήγησε σύντομα στο τείχος της πόλης. μπροστά σε μια σκάλα. την ανέβηκα & βρέθηκα επάνω, & οι φρουροί εκεί πρέπει να προσπάθησαν να με σταματήσουν (λέω «πρέπει» γιατί ήμουν σε τέτοια κατάσταση που δεν ήξερα & πολύ καλά τι μου γινόταν) αλλά ο Σκοτωμένος & οι άλλοι παρενέβησαν: τους άκουσα να φωνάζουν κάτι για τον Πρόκριτο, ότι είχαν άδεια.

στεκόμενη πάνω στο τείχος, στο χείλος του – σε επικίνδυνη θέση, καταλαβαίνω τώρα που το γράφω & σκέφτομαι πιο νηφάλια – ατένισα τους τόπους που απλώνονταν αντίκρυ μου. είδα όλη την οικοδομημένη πλαγιά του βουνού, τα οικήματα της Βιλγκέροβ, & είδα & πέρα από εκεί: πέρα από την πλαγιά, πέρα από τους πρόποδες, προς τα νότια, τα πεδινά μέρη που φωτίζονταν έντονα από τον μεσημεριανό ήλιο, είδα τα καμένα κτήματα της Βιλγκέροβ («διάβασα» τον πόνο εκεί, τον φόβο, την απόγνωση, την παλιά νίκη), ~~είδα~~ εστιάστηκα στα διαστήματα ανάμεσα στα πράγματα, στον αντίστροφο κόσμο, & για λίγο ήταν σαν να βρισκόμουν ΕΚΕΙ, κάτω από τα τείχη, κάτω από την πλαγιά, έξω από τη Βιλγκέροβ, στους τόπους που απλώνονταν & απλώνονταν & απλώνονταν. ακολουθούσα το «μονοπάτι» που είχε αφήσει ο εισβολέας θεός, με τη ματιά μου & μόνο με τη ματιά μου.

ο θεός που ήταν πολλά πλάσματα, αφού είχε απαγάγει τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους & την Ιέρεια, είχε ανεβεί στο τείχος όπου τώρα στεκόμουν (μάλλον έχοντας αποφύγει τους φρουρούς μες στη νύχτα) & είχε κατεβεί από εδώ (σκαρφαλώνοντας πηδώντας ή πετώντας, δεν ξέρω), είχε βγει από την πόλη, είχε κατεβεί από την πλαγιά, & είχε τρέξει προς τα νότια.

μετά δυσκολίας πήρα τη ματιά μου από τον αντίστροφο κόσμο & συνειδητοποίησα ξαφνικά πόσο κοντά στην άκρη του τείχους στεκόμουν, επάνω στις επάλξεις. νιώθοντας έναν στιγμιαία τρόμο, έκανα πίσω, γύρισα & κοίταξα τον Ζαώρδιλ, τον Φέκταρελ, & τους άλλους που ~~ήταν αναμιγμένοι με τους φρουρ~~ κρατούσαν τους φρουρούς μακριά μου για να μην ορμήσουν & με αρπάξουν.

είπα στον Σκοτωμένο: νομίζω πως ξέρω προς τα πού πήγε ο θεός τους, αρχηγέ. νότια. προς τα νότια.

Κεφάλαιο Έβδομο
Το Κυνήγι του Θεού της Οργής

Η Έρικα καθόταν στην τραπεζαρία του *Μακρινού Πτεροδάκτυλου*, με την κουκούλα του μανδύα της στο κεφάλι. Μπροστά της ήταν μια μισοτελειωμένη κούπα μπίρα, κι ένα μικρό πιάτο με κρέας τυλιγμένο σε φύλλα – μεζέδες που δεν τους είχε ακόμα αγγίξει. Εξακολουθούσε να είναι τσαντισμένη για ό,τι είχε συμβεί με τον Ζαώρδιλ· και δεν ήταν σίγουρη αν ήταν περισσότερο τσαντισμένη με εκείνον ή με τον εαυτό της που είχε αντιδράσει όπως είχε αντιδράσει. *Άσ'τον να διαμαρτυρηθεί. Άσ'τον ακόμα και να σε βρίσει,* σκεφτόταν. *Τι σε νοιάζει; Νομίζεις ότι πρόκειται να χαλάσει η συνεργασία του μαζί σου; Τόσο εύκολα; Αποκλείεται!* Αλλά την ένοιαζε η συμπεριφορά του. Κι αναρωτιόταν μήπως, τελικά, δεν είχε κάνει καθόλου καλά που είχε μπλέξει ερωτικά μαζί του. *Τι έχω κερδίσει;* Της άρεσε, βέβαια· δεν κοιμόταν μαζί του για επαγγελματικούς λόγους– *Και ίσως αυτό να είναι το πρόβλημα. Έχω μπερδέψει δύο πράγματα που, μάλλον, δεν πρέπει να είναι μπερδ–*

Κάποιος την πλησίαζε· τον πρόσεξε με την άκρια του δεξιού της ματιού. Το χέρι της πήγε κάτω από τον μανδύα της, ενστικτωδώς, εκεί όπου κρυβόταν το πιστόλι της. Αλλά δεν ήταν άλλος από τον άνθρωπο που βρισκόταν μόλις τώρα στο μυαλό της – *καταραμένος νάναι!*

Ο Ζαώρδιλ πλησίαζε με μια κούπα μπίρα σε κάθε χέρι. Κάθισε στην καρέκλα πλάι σ'αυτή της Έρικας και άφησε τη μία κούπα μπροστά της και την άλλη μπροστά του.

Η Έρικα έμεινε σιωπηλή, παρατηρώντας το σημαδεμένο πρόσωπό του: μια ουλή στο αριστερό μάγουλο, η οποία μισοκρυβόταν από τα γένια του· μια ουλή πάνω απ'το δεξί μάτι, χωρίζοντας το φρύδι στα δύο. Η Έρικα απρόσμενα θυμήθηκε πώς ήταν όταν αυτά τα γένια τρίβονταν επάνω στο δέρμα της, και ρίγησε άθελά της.

Ο Ζαώρδιλ δεν κατάλαβε το παραμικρό από εκείνο το ρίγος· ούτε που του πέρασε από το μυαλό ότι μπορεί το δικό της μυαλό να τον σκεφτόταν ερωτικά αυτή τη στιγμή. Θυμωμένη τού φαινόταν η

Έρικα, έτσι όπως τον κοίταζε. Και έκρινε πως δεν ήταν καλό σημάδι το γεγονός ότι ακόμα δεν είχε αρθρώσει λέξη. Έστριψε ένα τσιγάρο, δίνοντάς της χρόνο να μιλήσει.

Η Έρικα πάλι σιωπηλή έμεινε, εξακολουθώντας να τον παρατηρεί. Και αναρωτήθηκε: *Γιατί δεν μιλά; Ήρθε να μου πει κάτι ή να καπνίσει;*

Ο Ζαώρδιλ τελείωσε με το στρίψιμο του τσιγάρου. Το έβαλε στο στόμα του, το άναψε, και μετά της το πρόσφερε. Η Έρικα το πήρε και τράβηξε μια τζούρα. Αποφάσισε να μην του δείξει πως ήταν θυμωμένη· χαμογέλασε λιγάκι λοξά, λέγοντας: «Ήρθες λοιπόν να με δωροδοκήσεις;» Έδειξε, με το βλέμμα της, το τσιγάρο κι ύστερα την κούπα με την αφρισμένη μπίρα που είχε αφήσει ο Ζαώρδιλ πλάι στη μισοτελειωμένη δική της.

«Κοίτα,» είπε ο Σκοτωμένος παίρνοντας το τσιγάρο από τα δάχτυλά της για να τραβήξει μια τζούρα κι εκείνος· «δεν ήταν σωστό που άρχισα αμέσως να σε κατηγορώ. Αλλά είχα θυμώσει. Κι εξακολουθώ να θεωρώ ότι δεν έπρεπε να με είχες διακόψει ενώ μιλούσα με τον Πρόκριτο – αλλά αυτό είναι ένα άλλο θέμα τελείως.»

«Έχεις δίκιο.» Ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα της.

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε, αναρωτούμενος αν είχε ακούσει σωστά. «Δίκιο; Σχετικά με τι;»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά. «Σχετικά με το ότι δεν έπρεπε να είχα μιλήσει εγώ αντί για σένα στον Πρόκριτο για την εύρεση του θεού τους. Τουλάχιστον, έπρεπε να το είχαμε συζητήσει πιο πριν. Φοβήθηκα, όμως, ότι μπορεί να χάναμε την ευκαιρία...» Ανασήκωσε τους ώμους της.

Ο Ζαώρδιλ χαλάρωσε, βλέποντας πως τελικά δεν ήταν τόσο εξοργισμένη μαζί του όσο περίμενε ότι θα την έβρισκε. Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Αλλιώς μου τα είπες όταν βγήκαμε απ'τον Πολιτικό Οίκο... Αλλά μάλλον εγώ έφταιγα που αμέσως άρχισα να σου φωνάζω.»

Η Έρικα γέλασε και τα γαλανά της μάτια γυάλισαν. «Μην το κάνεις ν'ακούγεται τόσο τρομερό. Δεν υπάρχει πρόβλημα. Κι εγώ, για να είμαι ειλικρινής, θα τσαντιζόμουν αν κάποιος άλλος παρίστανε τον αρχηγό των κατασκόπων μου.» Αισθανόταν καλά που όλα έμοιαζαν, ξαφνικά, να είναι ξανά εντάξει με τον Ζαώρδιλ· και σκέφτηκε, ως δικαιολογία: *Δεν θα ωφελούσε κανέναν μας να χαλάσει η συνεργασία μας, φυσικά.* Ήταν κι οι δυο τους πρώην

Παντοκρατορικοί, σε μια διάσταση – σ'ένα *σύμπαν* – που γενικά εχθρευόταν τους πρώην Παντοκρατορικούς.

«Ούτε που θα το φανταζόμουν να παριστάνω τον αρχηγό των κατασκόπων σου,» της είπε ο Ζαώρδιλ. Πήρε ακόμα μια τζούρα απ'το τσιγάρο και της το έδωσε. Έπιασε την κούπα του και ήπιε μια γουλιά μπίρα.

«Η Ανρίθα μού είπε ότι πήγατε στον Κύκλο των Λίθων...» άλλαξε θέμα η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Πήγαμε– Αλήθεια, πού είναι η Ανρίθα τώρα;»

«Στο δωμάτιό μας, επάνω. Έχει ήδη φάει μεσημεριανό. Τι έγινε στον Κύκλο των Λίθων; Άφησες τους μάγους κι έφυγες;»

«Φυσικά και όχι. Έμεινα εκεί μέχρι που τελείωσαν την έρευνά τους – πράγμα που δεν άργησε να συμβεί. Η Φαίδρα κατάλαβε προς τα πού έχει πάει ο θεός της πόλης, Έρικα.»

«Σοβαρολογείς;» Παρότι εκείνη ήταν που τον είχε ωθήσει να βάλει τους μάγους να ψάξουν, δεν πίστευε ότι υπήρχαν πραγματικά πολλές πιθανότητες να καταφέρουν κάτι – και σίγουρα όχι τόσο γρήγορα!

«Σου έχω πει: κάτι άλλαξε μέσα της όταν μας κυνηγούσαν στα Χρυσά Όρη. Αυτό το *κάτι* ήταν που τη βοήθησε να εντοπίσει τον θεό. Μη ρωτάς πώς· δεν μου εξήγησε, κι έχω την αίσθηση πως ακόμα κι αν μου εξηγούσε δεν θα καταλάβαινα τίποτα. Κάπως, όμως, ανακάλυψε ότι ο θεός πήγε νότια, Έρικα. Έξω από τη Βιλγκέροβ.»

«Πού;»

«Δεν ξέρει ακριβώς. Αλλά λέει πως πιθανώς να μπορεί ν'ακολουθήσει τα ίχνη του.»

«Ίχνη; Τι είδους ίχνη;»

«Όχι σαν αυτά που αφήνουν τα ζώα στη γη.»

«Το υποπτευόμουν,» είπε η Έρικα.

«Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο. Έχει να κάνει με την όλη παραξενιά της Φαίδρας. Ούτε ο Σάμελκον'λι δεν το καταλαβαίνει.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε. «Περίεργο.»

«Σίγουρα, είναι περίεργο. Αλλά την εμπιστεύομαι: δε νομίζω ότι έχει κάνει λάθος. Ο θεός που απήγαγε τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους και την Ιέρεια της Βιλγκέροβ τούς έχει πάει νότια. Επομένως, το ερώτημα τώρα είναι: τον ακολουθούμε ή όχι;»

«Να μη μιλήσουμε στον Πρόκριτο πρώτα;»

«Φυσικά και θα μιλήσουμε στον Πρόκριτο. Όμως η Ταλράνδη θα θέλει, σίγουρα, να μείνει εδώ μια, δυο μέρες ακόμα· και η πρώτη μας υποχρέωση είναι να φυλάμε τους εμπόρους. Αν πρέπει να στείλω κάποιους νότια, θα στείλω τη Φαίδρα, τον Φέκταρελ, και μερικούς ανιχνευτές. Και τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, αν συμφωνείς.»

«Συμφωνώ,» είπε η Έρικα δίχως δισταγμό. «Πάμε τώρα να μιλήσουμε στον Πρόκριτο, να δούμε τι έχει να πει;»

«Πάμε. Και να θυμάσαι: εγώ λέω τι θα γίνει με την αμοιβή των μισθοφόρων μου.»

«Το υπόσχομαι,» αποκρίθηκε η Έρικα, μειδιώντας λιγάκι στραβά μέσα απ'την κουκούλα της. Ο τόνος του δεν ήταν απότομος, κι αυτό τής άρεσε καλύτερα από τον τρόπο με τον οποίο της είχε μιλήσει την προηγούμενη φορά.

Ο Πρόκριτος δεν ήταν πια στον Πολιτικό Οίκο, όταν πήγαν εκεί να τον επισκεφτούν για δεύτερη φορά. Και μάλιστα, ο Οίκος ήταν κλειστός για το μεσημέρι. Μονάχα δύο φρουροί στέκονταν μπροστά στην είσοδό του – διαφορετικοί από τους προηγούμενους που είχαν συναντήσει ο Ζαώρδιλ και η Έρικα.

«Πού είναι ο Πρόκριτος;» ρώτησε η δεύτερη. «Πού μπορούμε να τον βρούμε;»

«Δεν γνωρίζουμε, κύρια.» Ο φρουρός τούς ατένιζε και τους δύο ουδέτερα. Η όψη του έλεγε, ξεκάθαρα, *Δεν σας ξέρω, δεν σας εμπιστεύομαι.*

«Έχουμε να του αναφέρουμε κάτι πολύ σημαντικό,» τόνισε η Έρικα. «Σχετικά με τον θεό σας. Ξέρουμε πού βρίσκεται, περίπου.»

Τούτα τα λόγια έκαναν και τους δύο φρουρούς να διστάσουν να απαντήσουν. Τελικά, εκείνος που είχε μιλήσει και πριν είπε: «Θα τον ειδοποιήσω.» Τράβηξε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη του. «Πώς λέγεστε;»

Ο Ζαώρδιλ ήταν που αποκρίθηκε: «Πες του ότι ο Ζαώρδιλ θέλει να τον συναντήσει. Θα καταλάβει.»

«Μάλιστα.» Ο φρουρός κάλεσε τον Πρόκριτο και του μίλησε. Ύστερα είπε: «Έρχεται αμέσως. Περάστε.» Και ξεκλείδωσε τη διπλή πύλη του Πολιτικού Οίκου, επιτρέποντας στον Ζαώρδιλ και στην Έρικα να μπουν.

Οι δύο φρουροί τούς ακολούθησαν στο εσωτερικό, το οποίο ήταν άδειο από ανθρώπους. Οι πάντες είχαν πάει να ξεκουραστούν για το

μεσημέρι, και οι φύλακες δεν σκόπευαν ν’αφήσουν τους δύο αγνώστους μόνους εδώ. *Ίσως να φοβούνται ότι μπορεί να ψαχουλέψουμε τίποτα έγγραφα,* σκέφτηκε η Έρικα, *ή το πληροφοριακό σύστημα·* έριξε μια ματιά προς την οθόνη και την κονσόλα στο γραφείο μέσα στον προθάλαμο του Πολιτικού Οίκου.

Ο Πρόκριτος δεν άργησε να έρθει: και, περνώντας την πύλη, που το ένα της φύλλο ήταν μισάνοιχτο και το άλλο κλειστό, η απορία ήταν έκδηλη στο πρόσωπό του. «Είναι αλήθεια;» τους ρώτησε. «Βρήκατε κάτι για τον θεό μας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, και του εξήγησε πώς είχαν τα πράγματα, ενώ όλοι τους στέκονταν μέσα στον προθάλαμο και οι δύο φρουροί δεν είχαν ακόμα φύγει.

Ο Πρόκριτος ρώτησε: «Πώς ξέρω ότι μου λες αλήθεια;»

«Έχετε τον λόγο μου· δεν μπορώ να προσφέρω κάτι περισσότερο. Η μάγισσα μού είπε ότι ο θεός σας πήγε νότια. Να ακολουθήσουμε τα ίχνη του ή όχι;»

«Αν η απόφαση ήταν μόνο δική μου, θα απαντούσε ‘ναι’· όμως δεν είναι μόνο δική μου. Πρέπει να συζητήσω με τους Προεστούς.»

«Όσο αργούμε, πάντως, πιθανώς ο θεός σας να απομακρύνεται. Δεν ξέρουμε πού μπορεί να τον πηγαίνει αυτός που τον απήγαγε.»

«Το καταλαβαίνω. Δε θ’αργήσουμε να αποφασίσουμε. Ώς το απόγευμα θα σε ειδοποιήσω. Θα μου δώσεις έναν κωδικό τηλεπικοινωνίας;»

Ο Ζαώρδιλ τού έδωσε τον κωδικό του πομπού του. «Σχετικά με την αμοιβή μας, τι έχετε υπόψη σας, Πρόκριτε;»

«Εε… Κατά πρώτον, δεν θα πληρωθείτε αμέσως, βέβαια–»

«Χωρίς κάποια προκαταβολή δεν θα στείλω τους ανθρώπους μου να κυνηγάνε χαμένους θεούς.»

«Διακόσια ενδότερα είναι εντάξει;» Δεν χρησιμοποιούσαν θηρεύσιμα στις Ενδότερες Πολιτείες· το τοπικό νόμισμα ονομαζόταν *ενδότερο* και ήταν λιγάκι πιο ισχυρό από το θηρεύσιμο.

«Οριακά,» απάντησε ο Ζαώρδιλ.

«Δεν έχουμε περισσότερα χρήματα,» είπε ο Πρόκριτος, μοιάζοντας απεγνωσμένος, γιατί το θέμα της εξαφάνισης του Πολύμορφου Διώκτη του Ψύχους ήταν το σημαντικότερο στη Βιλγκέροβ τούτες τις ημέρες. «Θα σας πληρώσουμε, δηλαδή, και με το παραπάνω αν επιστρέψετε μαζί με τον θεό μας. Αλλά όχι από τώρα. Μας καταλαβαίνεις, ελπίζω…»

Τι να του πεις, τώρα; σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Ήταν αλήθεια πως υπήρχε οικονομικό πρόβλημα στη Βιλγκέροβ – όπως και παντού στη Φενάρκια όπου είχε περιπλανηθεί ο Σκοτωμένος – δεν ήταν ψέματα. «Καλώς,» αποκρίθηκε. «Διακόσια ενδότερα, και θα στείλω τη μάγισσα και τους ανιχνευτές μου στο κατόπι του θεού σας. Εγώ κι οι άλλοι μισθοφόροι μου θα μείνουμε εδώ, και μετά από καμια, δυο μέρες θα φύγουμε για να συναντήσουμε τους ανιχνευτές. Εκτός αν έχουν ήδη επιστρέψει. Είμαστε σύμφωνοι, Πρόκριτε;»

«Ασφαλώς και είμαστε. Ασφαλώς.» Ο Πρόκριτος τού έδωσε το χέρι του.

Ο Ζαώρδιλ το έσφιξε, σκεπτόμενος ότι δεν ήξερε ούτε καν το όνομα αυτού του ανθρώπου· γνώριζε μόνο το αξίωμά του – Πρόκριτος της Βιλγκέροβ· τίποτα περισσότερο. Προτού όμως έχει την ευκαιρία να τον ρωτήσει οτιδήποτε, η Έρικα είπε:

«Πρόκριτε, θα μπορούσα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως για λίγο; Χωρίς τους φρουρούς σας, δηλαδή.» Κοίταξε τους δύο οπλισμένους άντρες που στέκονταν παράμερα.

Ο Ζαώρδιλ σκέφτηκε: *Πάλι τα ίδια αρχίσαμε;*

Ο Πρόκριτος συνοφρυώθηκε. «Για ποιο λόγο;»

«Σχετικά με την προκαταβολή. Είναι μικρή – ο Ζαώρδιλ έχει δίκιο – αλλά αυτό δεν είναι θέμα. Θα μπορούσατε να κάνετε και κάτι ακόμα για εμάς, το οποίο δεν έχει κανένα χρηματικό κόστος.»

Θα. Την. Καθαρίσω, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. *Τι έχει στο μυαλό της πάλι;*

Το συνοφρύωμα του Πρόκριτου βάθυνε. Ήταν φανερά διχασμένος. «Δε σας καταλαβαίνω, αλλά...» Έριξε μια ματιά στους φρουρούς. «Βγείτε,» τους πρόσταξε. «Και κλείστε την πόρτα πίσω σας.»

«Μάλιστα, Πρόκριτε.» Οι δύο άντρες αποχώρησαν, και η διπλή πύλη έκλεισε.

Η Έρικα δεν είχε στραφεί καθόλου να κοιτάξει την όψη του Ζαώρδιλ, αλλά τον αισθανόταν τσιτωμένο πλάι της. Κι επιπλέον, μπορούσε να φανταστεί ότι ο Σκοτωμένος θα έβλεπε ετούτη την ενέργειά της αρνητικά. Αρχικά, τουλάχιστον. Διότι μετά – τώρα, δηλαδή – θα καταλάβαινε... εκτός αν ήταν τελείως χοντροκέφαλος!

«Πρόκριτε,» είπε η Έρικα. «Σας συστήθηκα ως Σεϊλίκρα, αλλά αυτό δεν είναι το πραγματικό μου όνομα. Ούτε είμαι μία από τους πολεμιστές του Ζαώρδιλ, παρότι βρίσκομαι σε συνεργασία μαζί τους.

Ονομάζομαι Έρικα Σάλκερκοφ και, επί του παρόντος, δουλεύω για τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Μπορώ, μάλιστα, να σας το αποδείξω.» Έβγαλε από τα ρούχα της ένα έγγραφο με τη σφραγίδα και την υπογραφή του Ηγεμόνα και το έδωσε στον Πρόκριτο. Επάνω του ήταν γραμμένο το εξής: *Η κάτοχος τούτου του εγγράφου φέρει το αξίωμα Διπλωματικής Εκπροσώπου της Νασόλκαθ, δοσμένο από εμένα, τον Ραλνίβη, Ηγεμόνα της Νασόλκαθ· και μπορεί να μιλήσει εκ μέρους μου, χωρίς όμως τα λόγια της να με δεσμεύουν πλήρως.*

«Μάλιστα...» είπε ο Πρόκριτος επιστρέφοντάς της την περγαμηνή. «Και...» Κόμπιασε. «Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω.»

«Κοιτάξτε, Πρόκριτε.» Η Έρικα τύλιξε την περγαμηνή και την έκρυψε κάτω απ'τον μαγικό της μανδύα. «Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ και οι Ζωντανοί-Νεκροί του Ζαώρδιλ βρίσκονται σε συνεργασία μεταξύ τους, κι εγώ βρίσκομαι σε συνεργασία και με τους δύο. Ο λόγος της παρουσίας μου σε τούτες τις περιοχές είναι επειδή ο Ηγεμόνας επιθυμεί να ειδοποιήσει τους άρχοντες των τοπικών πόλεων για το μεγάλο πρόβλημα που παρουσιάζει η λήσταρχος Σαρντίκα-Νοθ, γνωστή και ως Γαλανή Δράκαινα.»

«Νομίζω πως έχω ακούσει γι'αυτήν. Αλλά είναι μακριά από εδώ.»

«Παρακωλύει, όμως, το εμπόριο για όλους μας, Πρόκριτε, έχοντας, τελευταία, καταλάβει την Ψηλή Γέφυρα του ποταμού Νίρφεβ, καθώς και το οχυρό που βρίσκεται εκεί κοντά. Ο Ηγεμόνας θέλει να ζητήσει τη βοήθεια των πόλεων σε τούτες τις περιοχές, ώστε να τον συντρέξουν στον αγώνα του εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ. Από εσάς, το μόνο που θα–»

«Δεν έχουμε στρατό να διαθέσουμε, αν αυτό έχετε κατά νου,» τη διέκοψε ο Πρόκριτος. «Βλέπετε τι γίνεται με τους ληστές στα *δικά μας* μέρη! Κι έχουμε χάσει και τον θεό μας!»

«Δεν σας ζητώ στρατό. Θέλω όμως να μου υποσχεθείτε πως, αν βρούμε τον θεό σας και σας τον επιστρέψουμε, θα έχετε υπόψη σας να προσφέρετε κάποια βοήθεια στον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Οσοδήποτε αμελητέα κι αν σας φαίνεται, ίσως να είναι σημαντική για εκείνον. Οι πτεροδάκτυλοί σας, για παράδειγμα...»

«Τι έχουν οι πτεροδάκτυλοί μας;»

«Είναι εκπαιδευμένοι, και έχετε ανθρώπους που ξέρουν πώς να τους καβαλάνε. Αυτό μπορεί να μας φανεί χρήσιμο, για διάφορους λόγους. Ένα παράδειγμα φέρνω, βέβαια· ίσως ο Ηγεμόνας να χρειαστεί κάτι άλλο.»

«Εντάξει,» είπε ο Πρόκριτος, «αλλά δεν υπόσχομαι τίποτα. Δεν δεσμεύομαι. Κατανοητό;»

«Δεν ζήτησα να δεσμευτείτε· απλώς να δείξετε μια κάποια ευγνωμοσύνη αν καταφέρουμε να σας επιστρέψουμε τον θεό σας. Εκτός από την αμοιβή που, φυσικά, θα πρέπει να λάβουν οι Ζωντανοί-Νεκροί του Ζαώρδιλ.»

«Εννοείται,» αποκρίθηκε ο Πρόκριτος. «Εντάξει. Είμαστε σύμφωνοι. Αν ο Ηγεμόνας χρειαστεί κάτι, θα προσπαθήσω να τον εξυπηρετήσω. Εσείς, όμως, κυρία... Έρικα;» (Εκείνη κατένευσε.) «Εσείς, σίγουρα, δεν είστε γηγενής...» Ο Πρόκριτος την παρατηρούσε προσεχτικά τώρα. «Από την αρχή μού είχε φανεί περίεργο το δέρμα σας, σε σχέση με το όνομά σας, αλλά σκέφτηκα ότι... Τέλος πάντων. Τι ακριβώς κάνετε εδώ; Είπατε, αν δε λαθεύω, ότι *συνεργάζεστε* τώρα με τον Ηγεμόνα, όχι ότι βρίσκεστε υπό την εξουσία του...»

Η Έρικα σκέφτηκε: *Είναι παρατηρητικός· δεν του ξεφεύγουν και πολλά.* Αυτό μπορεί να ήταν και καλό και κακό για εκείνη, για οποιαδήποτε πιθανή μελλοντική συνεργασία μαζί του. «Διευθύνω ένα δίκτυο πληροφοριών, Πρόκριτε. Με πληρώνουν και συγκεντρώνω πληροφορίες.»

«Τώρα, όμως, η δουλειά σας είναι διπλωματική...»

«Μια από τις εξαιρέσεις που κάνω.»

«Τι άλλες εξαιρέσεις κάνετε, κύρια Έρικα;»

Εκείνη χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Εξαρτάται από το άτομο με το οποίο συνεργάζομαι, Πρόκριτε, και από τα λεφτά που έχει να διαθέσει. Πάντως, δεν κάνω μισθοφορικές δουλειές – γι'αυτές είναι ο Ζαώρδιλ – ούτε δολοφονίες, αν αναρωτιέστε.»

«Μάλιστα... Και πόσο εκτεταμένο δίκτυο έχετε;»

Η Έρικα θα προτιμούσε να μην της είχε κάνει αυτή την ερώτηση, αλλά... ήταν, όντως, εξονυχιστικός άνθρωπος. Μάλλον δεν ήταν τυχαίο που τον είχαν για Πρόκριτο εδώ. «Κυρίως στα δυτικά επικεντρώνεται το δίκτυό μου. Στην πόλη σας δεν έχω κάποιον άνθρωπο με τον οποίο θα μπορούσατε να επικοινωνήσετε άμεσα αν με χρειαστείτε. Όμως σύντομα πιθανώς να έχω. Θα σας ενδιέφερε να σας ενημερώσω;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Πρόκριτος. «Θα με ενδιέφερε πολύ.»

Θα με τρελάνει αυτή η γυναίκα... σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, βλέποντάς τους ν'ανταλλάσσουν μια γρήγορη χειραψία. Του έμοιαζε σχεδόν

υπερφυσικό το πώς είχε καταφέρει πάλι η Έρικα να τυλίξει την ουρά της γύρω από ακόμα έναν ισχυρό πολιτικό άρχοντα. *Μάλλον δεν αστειεύεται όταν λέει πως θέλει να εξαπλώσει το δίκτυό της παντού*.

Και συνειδητοποίησε πως είχε ξαφνικά ξεχάσει ότι βρισκόταν στα πρόθυρα να θυμώσει ξανά μαζί της. Αλλά το παιχνίδι που είχε παίξει τώρα η Έρικα δεν αφορούσε άμεσα τους Ζωντανούς-Νεκρούς… έτσι δεν ήταν;

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

ο Σάμελκον'λι με ρώτησε πώς είχα καταλάβει ότι ο θεός-εισβολέας είχε πάει τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους προς τα νότια, αλλά δεν μπορούσα να του απαντήσω γιατί δεν ήθελα να μπω στη διαδικασία να του εξηγήσω τι γινόταν με τον αντίστροφο κόσμο· του είπα μόνο ότι, όταν εγώ & οι άλλοι κινδυνέψαμε να σκοτωθούμε στα Χρυσά Όρη, ~~απέκτησα τη βοήθεια~~ ήρθα σε επαφή με μια θεά & από τότε αυτή μού προσφέρει τη βοήθειά της όποτε τη χρειάζομαι. δεν ξέρω αν ο Σάμελκον με πίστεψε· δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι με πίστεψε.

σουρούπωνε όταν τελικά φύγαμε από τη Βιλγκέροβ. ο Σκοτωμένος μάς συγκέντρωσε μέσα σ'ένα από τα φορτηγά μας & μας είπε πως οι Προεστοί της πόλης είχαν αποφασίσει να κυνηγήσουμε τον θεό τους, να τον σώσουμε αν μπορούσαμε, & να τους τον φέρουμε πίσω. ο Σκοτωμένος ρώτησε εμένα & τον Σάμελκον'λι αν νομίζαμε πως θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε. & οι δύο αποκριθήκαμε ότι αυτό θα έπρεπε να το δούμε στην πράξη· δεν είχαμε έρθει σε σύγκρουση με τον θεό-εισβολέα & δεν γνωρίζαμε πόσο δυνατός ήταν. όμως είχαμε & οι δύο, στο παρελθόν, αντιμετωπίσει διάφορους θεούς…

θα πηγαίναμε νότια, λοιπόν, εγώ, ο Σάμελκον'λι, ο Φέκταρελ, τέσσερις ανιχνευτές του, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ (ο άνθρωπος της Έρικας, που ήξερε, όπως έλεγε, τις περιοχές των Ενδότερων Πολιτειών), & η Ραβάσλι, η οποία δήλωσε πως θα ερχόταν αφού θα ερχόταν & ο Σάμελκον. ήταν σύντροφός της (όχι ερωτικός) τόσα χρόνια & δεν ήθελε να τον αφήσει μόνο του μαζί μας (λες & είμαστε ανθρωποφάγοι, αλλά τέλος πάντων…)

ξεκινήσαμε, μες στο σούρουπο, εννέα στο σύνολό μας, επάνω σε πέντε δίκυκλα (δηλαδή, πήραμε όλα όσα είχαμε). εγώ & ο Φέκταρελ καθόμασταν μαζί, η Ραβάσλι με τον Σάμελκον'λι, οι ανιχνευτές δύο & δύο, & ο Σιωπηλός Σάλαθρελ μόνος του. κοίταζα το τοπίο – κοίταζα τον αντίστροφο κόσμο – & τους καθοδηγούσα, δείχνοντας προς τα πού έπρεπε να κατευθυνθούμε. οι μηχανές μας γρύλιζαν μες

στο σιωπηλό τοπίο, τα φώτα μας τρυπούσαν το αυξανόμενο σκοτάδι. & εγώ έβλεπα ανάμεσα από τα αντικείμενα & τα παιχνιδίσματα των σκιών, διάβαζα τα «γράμματα» & διέκρινα το μονοπάτι που είχε ακολουθήσει ο θεός-εισβολέας. τα μέρη απ'όπου αυτή η οντότητα είχε περάσει μού γίνονταν ευδιάκριτα στο τοπίο... είχαν κάτι να κάνουν με ΟΡΓΗ & με ΑΠΟΓΝΩΣΗ... ήταν κάποιος θεός-εκδικητής; αναρωτιόμουν περιφερειακά, χωρίς να δίνω & πολύ σημασία σ'αυτές τις σκέψεις. ήταν κάποιος που είχε παλιά έχθρα με τη Βιλγκέροβ ή με τον θεό της; μπορεί στο τέλος της αναζήτησής μας να μάθαινα...

οι τόποι ολόγυρά μας, εκτός από σκοτεινοί, ήταν & φανερά τραυματισμένοι. καμένοι. η γη ακόμα δεν είχε συνέλθει από τότε που οι επαναστάτες την είχαν κάψει για να σταματήσουν τους Παντοκρατορικούς. ακόμα δεν είχε θεραπεύσει τις πληγές της. & ήταν κατανοητό γιατί σε τούτα τα μέρη οι κάτοικοι πρέπει, αναμφίβολα, να είχαν πρόβλημα σίτισης. τίποτα φαγώσιμο δεν φύτρωνε – ή μάλλον, ελάχιστα πράγματα: κάπου-κάπου κάτι μπορούσα να δω. αλλά κυρίως ήμουν επικεντρωμένη στον αντίστροφο κόσμο.

–Φαίδρα, μου είπε σε κάποια στιγμή ο Φέκταρελ που οδηγούσε το δίκυκλό μας ενώ εγώ καθόμουν πίσω του, –νομίζω ότι μας κάνεις κύκλους. γιατί να στρίψουμε εδώ που δείχνεις;

–στρίψε, του είπα, –μόνο αυτό ξέρω. πρέπει να στρίψεις. εδώ οδηγεί το μονοπάτι.

ο Φέκταρελ, αν & δυσανασχετούσε, έστριψε, & οι άλλοι μάς ακολούθησαν. περνούσαμε τώρα από μια περιοχή που παλιά πρέπει οπωσδήποτε να ήταν καλλιεργήσιμη αλλά τώρα ήταν όλο άγρια βλάστηση, ξερό χώμα, & πέτρα – τα αποτελέσματα της πυρκαγιάς των επαναστατών. (ορισμένες φορές απορώ πώς οι επαναστάτες είναι δυνατόν να πιστεύουν ότι ήταν καλύτεροι από εμάς ενώ έκαναν, κατά περίσταση, ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ πράγματα!)

τα «γράμματα» που φανέρωναν ΟΡΓΗ & ΑΠΟΓΝΩΣΗ πλήθυναν γύρω μου, & έγιναν πιο έντονα. «πρέπει να είμαι κοντά σε κάποιον πυρήνα» σκέφτηκα «κοντά σε κάτι σημαντικό»... & μετά αντίκρισα

το μέρος όπου οδηγούσε το μονοπάτι: ένα μέρος ανάμεσα σε κάτι μεγάλους βράχους, ένα μέρος που παλιά νομίζω πως πρέπει να ήταν καλλιεργήσιμο αλλά τώρα ήταν άγριο, & στο κέντρο του φύτρωνε μια μάζα από ~~πλεγμένη~~ άγρια βλάστηση που έμοιαζε να έχει εκούσια πλεχτεί, από μόνη της, με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργεί έναν αποτρόπαιο σχηματισμό αδύνατον να κατονομαστεί. μέσα στη νύχτα (γιατί είχε πια νυχτώσει), υπό το φως των προβολέων των δίκυκλών μας, ήταν, νομίζω, ακόμα πιο εφιαλτική αυτή η μορφή από ό,τι θα ήταν στο φως της ημέρας. ρίγησα βλέποντάς την. & πρόσεξα δύο πράγματα ακόμα…

πρώτο: διέκρινα «γράμματα» τα οποία αρχικά μού ήταν άγνωστα αλλά μετά συνειδητοποίησα ότι πρέπει να είχαν κάποια σχέση με ΓΕΝΝΗΣΗ – &, φυσικά, «διάβασα» & ΟΡΓΗ, ΑΠΟΓΝΩΣΗ, & άλλα παρόμοια ίσως «γράμματα» που όμως δεν τα έχω ακόμα κατατάξει & παρότι καταλάβαινα ότι ήταν «γράμματα» μού έμοιαζαν με ακατανόητους σχηματισμούς…

δεύτερο: μέσα από το άγριο πλέγμα της ξερής βλάστησης κάποια κομμάτια φαινόταν να έχουν φύγει & να έχουν μείνει ανοίγματα, τρύπες. & το ίδιο ίσχυε & για ορισμένα σημεία της γης κάτω & γύρω από το πλέγμα της άγριας βλάστησης.

κανένας δεν ήταν εδώ κοντά, ούτε θεός ούτε θηρίο ούτε άνθρωπος… ήμασταν σε μια απόλυτη ερημιά. οι μηχανές των οχημάτων μας ακούγονταν σαν τον μοναδικό ήχο μέσα στην ~~τρομερή~~ εφιαλτική ησυχία… μετά είπα:

–εδώ είναι. από εδώ προήλθε ο θεός που εισέβαλε στη Βιλγκέροβ!

ο Σάμελκον'λι, που καθόταν πίσω από τη Ραβάσλι, πήδησε από το δίκυκλό τους & ήρθε να σταθεί όρθιος πλάι σ'εμένα & τον Φέκταρελ (που ήμασταν ακόμα καθισμένοι στο δίκυκλο), αντίκρυ στο πλέγμα της άγριας βλάστησης. –ναι! αναφώνησε. –αυτό είναι! έχεις δίκιο, Φαίδρα. αμέσως το κατάλαβα ότι ήταν κάτι… κάτι περισσότερο από μπερδεμένα ξερά κλωνάρια & κορμοί.

& έκανε ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, μουρμουρίζοντας τα λόγια & υψώνοντας τα χέρια του εμπρός του, διαγράφοντας σύμβολα με τα δάχτυλά του. εγώ, όμως, ήξερα εξαρχής ότι δεν θα έβρισκε τίποτα· δεν υπήρχε καμια κρυμμένη οντότητα εδώ· ο αντίστροφος κόσμος μού το αποκάλυπτε. & ο Σάμελκον'λι, όντως, είπε:

–τίποτα δεν είναι εδώ τώρα. είμαστε μόνοι, νομίζω…

η Ραβάσλι πλησιάζοντας ρώτησε, εμένα, όχι τον Σάμελκον: δεν έφερε λοιπόν εδώ τον θεό τους αυτός ο άλλος θεός που τον απήγαγε;

–μάλλον όχι…, παραδέχτηκα

–τι!; έκανε η Ραβάσλι. –μας οδηγούσες σε λάθος δρόμο τόση ώρα!;

–δεν το έκανα επίτηδες, της είπα κατεβαίνοντας από το δίκυκλο του Φέκταρελ, –τα ίχνη διχάλωναν σε σημεία [& έλεγα αλήθεια, δεν έλεγα ψέματα] επέλεξα οπότε έναν δρόμο τυχαία, εκεί όπου τα «γράμματα» ήταν πιο δυνατά.

–ποια γράμματα; μούγκρισε η Ραβάσλι κοιτάζοντάς με με τρόπο που μου φανέρωνε ότι αναρωτιόταν αν ήμουν τρελή.

θύμωσα. –δεν έχει σημασία! της είπα. –δεν πρόκειται να καταλάβεις! θα επιστρέψουμε & θ'ακολουθήσουμε άλλο παρακλάδι, από τα ίχνη.

–τι μέρος όμως είναι αυτό, Φαίδρα; ρώτησε ο Φέκταρελ. –είπες ότι από εδώ προήλθε ο θεός που εισέβαλε στη Βιλγκέροβ…

–ναι, αποκρίθηκα, βέβαιη, –εδώ γεννήθηκε.

η Ραβάσλι είπε, απορημένα: είναι δυνατόν ένας θεός να… γεννηθεί;

–τα πάντα κάποτε, κάπως, γεννιούνται, της είπα. –εσύ έπεσες απ'τον ουρανό;

–ναι αλλά… η Ραβάσλι κοίταξε την πλεγμένη βλάστηση –αλλά από εκεί μέσα; πώς;…

–από οργή & από απόγνωση, είπα κοιτάζοντας & εγώ τη βλάστηση. –από οργή & απόγνωση, & από την καταστροφή του φυσικού κόσμου…

–γεννιούνται θεοί από τέτοια πράγματα;

–έτσι γεννιούνται οι θεοί, Ραβάσλι.

& η Ραβάσλι τώρα έμεινε σιωπηλή, συλλογισμένη.

ο Φέκταρελ με ρώτησε: αυτό που συνέβη εδώ, Φαίδρα, είναι που γέννησε τον θεό; η ~~φωτιά~~ πυρκαγιά;

–& η απόγνωση, & η οργή, πρόσθεσα.

–των ανθρώπων της περιοχής; επειδή δεν έχουν τροφή; επειδή υποφέρουν;

–ναι.

ο Σάμελκον'λι είπε: αυτό εξηγεί γιατί αυτός ο θεός ήθελε να απαγάγει τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους: για να κάνει τους ανθρώπους της Βιλγκέροβ να υποφέρουν.

–ναι, συμφώνησα, –μπορεί αυτή νάναι η αιτία.

–ας τον ακολουθήσουμε, είπε η Ραβάσλι· –μη χάνουμε άλλο χρόνο!

ανεβήκαμε πάλι στα δίκυκλά μας & συνέχισα να τους οδηγώ, ακολουθώντας τα ίχνη αλλά προς άλλη κατεύθυνση. & τώρα νόμιζα ότι διέκρινα πιο καθαρά τα «γράμματα» που φανέρωναν ΚΛΟΠΗ. ναι, από εδώ πρέπει σίγουρα να είχε πάει ο θεός-εισβολέας, ο θεός της οργής…

φτάσαμε στον Διχαλωτό Ποταμό, αλλά σ'ένα μέρος που δεν αναγνώριζα, & η νύχτα τώρα ήταν σκοτεινή. τα «γράμματα» όμως μου το φανέρωναν...

–από εδώ πέρασε! είπα στον Φέκταρελ & τους άλλους. –από εδώ πέρασε ο άγριος θεός.

–δεν υπάρχει γέφυρα, είπε ο Φέκταρελ. & μετά μίλησε στον Σάλαθρελ: μπορούμε να περάσουμε από εδώ; υπάρχει πόρος;

εκείνος αποκρίθηκε: είμαστε πολύ νότια, τώρα, Φέκταρελ. πιο νότια από το χωριό με το οχηματαγωγό. ο ποταμός έχει χωριστεί στα δύο, & βλέπουμε, μες στη νύχτα, μόνο το ένα παρακλάδι του. ανάμεσα στα δύο παρακλάδια ένας επικίνδυνος βούρκος απλώνεται. για πόρο δεν ξέρω εδώ, αλλά, αν αυτός ο θεός δεν είναι ιπτάμενος, τότε πρέπει να υπάρχει...

ο Σιωπηλός Σάλαθρελ κατέβηκε από το δίκυκλό του &, παίρνοντας ένα μακρύ ξύλο, ζύγωσε την όχθη. πάτησε μέσα στο νερό & ερεύνησε τον πυθμένα μπροστά του με το ξύλο. ολοένα & πιο μακριά πήγαινε, βαδίζοντας με μεγάλη προσοχή, & το νερό εξακολουθούσε να μην τον έχει καταπιεί, αν & σύντομα τού έφτασε ώς τους ώμους. μετά, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας.

ο Φέκταρελ φώναξε το όνομά του: μία, δύο φορές. & για μερικές στιγμές νομίζω πως όλοι ανησυχήσαμε ότι κάτι κακό μπορεί να είχε συμβεί στο Σάλαθρελ. ύστερα όμως εκείνος άναψε έναν φακό, στεκόμενος αντίκρυ μας. ήταν μουλιασμένος αλλά ζωντανός. βρισκόταν στην αντίπερα όχθη, η οποία δεν ήταν & τόσο μακριά μας – ήταν η αντίπερα όχθη του ενός παρακλαδιού του Διχαλωτού Ποταμού. το άλλο παρακλάδι δεν το έβλεπα από εδώ όπου ήμασταν.

ο Σιωπηλός Σάλαθρελ μάς έκανε νόημα να μην κινηθούμε. έσβησε τον φακό & επέστρεψε πάλι κοντά μας.

–λοιπόν, είπε, –τα δίκυκλα δεν μπορούμε να τα περάσουμε. αν βουλιάξουν τόσο πολύ μες στο νερό, πιθανώς να πάθουν ζημιές.

–ούτε να τ'αφήσουμε εδώ μπορούμε, μες στην ερημιά, του είπε ο Φέκταρελ. –ο Σκοτωμένος θα εξαγριωθεί.

–πρέπει, οπότε, να φτιάξουμε πρόχειρες σχεδίες γι'αυτά.

βαλθήκαμε, έτσι, να δουλεύουμε, κόβοντας ξύλα & συγκεντρώνοντάς τα. ευτυχώς ήμασταν μακριά από τις καμένες περιοχές τώρα (ο Σάλαθρελ είπε ότι βρισκόμασταν πιο κοντά στην πόλη που ονομαζόταν Άλενραθ παρά στη Βιλγκέροβ) & υπήρχε βλάστηση. ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν είχαμε έτοιμες τις πρόχειρες σχεδίες μας: ο Φέκταρελ, οι ανιχνευτές του, & ο Σιωπηλός Σάλαθρελ ήταν όλοι έμπειροι σε τέτοιες δουλειές. ανεβάσαμε τα δίκυκλα επάνω, χωρίς να τα καβαλάμε, & τα περάσαμε από τον ποταμό. σ'ένα σημείο το νερό έφτασε πάνω απ'το κεφάλι μου (γιατί είμαι φανερά πιο κοντή από τον Σάλαθρελ) & αναγκάστηκα να κρατήσω την αναπνοή μου μέχρι να μπορέσω να βγάλω πάλι επάνω το πρόσωπό μου. τελικά, όμως, φτάσαμε στην αντικρινή όχθη χωρίς πρόβλημα. τα ρούχα μου ήταν βρεγμένα, το πετσί μου ήταν βρεγμένο, & τουρτούριζα μες στη νύχτα. ευτυχώς δεν ήμασταν στα βουνά πια – όχι πως & εδώ είχε τόση ζέστη.

–προς τα πού τώρα; με ρώτησε ο Φέκταρελ.

κοιτάζοντας τον αντίστροφο κόσμο, του έδειξα, τρέμοντας από το κρύο.

ο Σιωπηλός Σάλαθρελ είπε: θα πρέπει να διασχίσουμε τον βούρκο, μέχρι να φτάσουμε στο άλλο παρακλάδι του ποταμού για να το περάσουμε & αυτό.

–εκτός αν ο θεός έστριψε προς τους Πυκνούς Τόπους, είπε ο Φέκταρελ.

–η Φαίδρα θα μας το πει αυτό, αν είναι έτσι, αποκρίθηκε ο Σάλαθρελ.

βρισκόμασταν μέσα σε έλος τώρα: τα φώτα των οχημάτων μας αποκάλυπταν την ελοχαρή βλάστηση & τα στάσιμα νερά. οι μπότες

μου βούλιαζαν στο μαλακό χώμα· το αισθανόμουν σαν να προσπαθούσε να με ρουφήξει. η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων μού είπε ότι μπορούσε να μυριστεί κάποιο αναιδές πνεύμα κοντά μας, & μου ζήτησε να την αφήσω να το λιανίσει. της είπα, αυστηρά, να μη με ενοχλεί, & ότι σύντομα μάλλον θα τη χρειαζόμουν για άλλο σκοπό. «θα αντιμετωπίσεις έναν πιο άξιο αντίπαλο, νομίζω» της είπα με το μυαλό μου.

αφού αλλάξαμε ρούχα (γρήγορα για να μην ξεπαγιάσουμε τελείως) αρχίσαμε να διασχίζουμε τον βάλτο, ενώ «διάβαζα» τα ίχνη του θεού της οργής στο αντίστροφο τοπίο. ο Φέκταρελ & ο Σάλαθρελ ερευνούσαν για φυσικές παγίδες, & δυο φορές μάς πέρασαν γύρω από σημεία που θεωρούσαν επικίνδυνα. ο βούρκος ευτυχώς δεν ήταν τόσο ~~τρομερός~~ δύσβατος ώστε τα δίκυκλά μας (με τους μεγάλους τροχούς & τις δυνατές μηχανές τους) να μη μπορούν να τον διασχίσουν στα περισσότερα σημεία του, οπότε τα καβαλούσαμε καθώς ταξιδεύαμε, & αυτό ήταν καλό γιατί κερδίζαμε χρόνο & δεν μουλιάζαμε τα πόδια μας μες στα στάσιμα νερά με κίνδυνο να μας τσιμπήσουν νυκτόβια ερπετά ή έντομα. οι ανιχνευτές του Φέκταρελ & η Ραβάσλι είχαν τα όπλα τους σε ετοιμότητα, σε περίπτωση που κανένα θηρίο μάς χιμούσε, αλλά τίποτα δεν μας επιτέθηκε παρότι κάμποσα πλάσματα φάνηκαν να απομακρύνονται από εμάς ή να περιφέρονται στα σκοτάδια γύρω μας.

δεν είχε ακόμα ξημερώσει αλλά το ρολόι μου μου έλεγε ότι πλησίαζε η αυγή, όταν τελικά φτάσαμε στο άλλο παρακλάδι του Διχαλωτού Ποταμού – εκεί όπου με οδηγούσαν τα ίχνη του θεού της οργής. ήμουν κουρασμένη από την παρατήρηση του αντίστροφου κόσμου. «διάβαζα» επί ώρες... ώρες... περισσότερο από ό,τι ποτέ. φοβόμουν ότι σε λίγο ίσως να άρχιζα να χάνω τη διαφορά ανάμεσα στον κανονικό κόσμο & στον αντίστροφο κόσμο. & τότε τι θα συνέβαινε; θα έπεφτα σε κάποιο χάσμα ανάμεσα στους δύο κόσμους; θα με εγκατέλειπαν τα λογικά μου; μου χρειαζόταν ξεκούραση.

είχαμε βρεθεί σ’ακόμα μια όχθη, λοιπόν, & ο Σιωπηλός Σάλαθρελ την ερεύνησε όπως & την προηγούμενη φορά, με το μακρύ ξύλο του. υπήρχε πόρος & εδώ· χειρότερος όμως από τον προηγούμενο. θα έπρεπε να είμαστε πιο προσεχτικοί. τις σχεδίες μας τις είχαμε πάρει

μαζί μας, φυσικά· τις τραβούσαμε μες στον βάλτο ώς εδώ, γιατί ξέραμε ότι θα μας χρειάζονταν ξανά. έτσι τώρα ανεβάσαμε εκεί τα δίκυκλα & τα περάσαμε στην αντικρινή όχθη. ο πόρος ήταν, πράγματι, χειρότερος από τον προηγούμενο, όπως είχε πει ο Σάλαθρελ: κάπου το νερό ήταν ρηχό, κάπου απότομα πιο βαθύ, ο πυθμένας έκανε σκαμπανεβάσματα, & επίσης κάπου-κάπου αισθανόμουν σαν πλάσματα να περνούσαν κοντά από το σώμα μου ή να τρίβονταν πάνω στα πόδια μου. για κάμποση ώρα έπρεπε να κρατήσω την αναπνοή μου, βυθισμένη πάλι ώς το κεφάλι, & μετά χρειάστηκε να κολυμπήσω & λίγο. ήμουν εξοντωμένη όταν τελικά βγήκα στην αντικρινή όχθη, & κάθισα στο χορτάρι. γύρω μου, η βλάστηση ήταν πυκνή, παρατήρησα χωρίς εκείνη τη στιγμή αυτό να με παραξενέψει καθόλου. μετά ήταν που κατάλαβα ότι βρισκόμασταν τώρα στις παρυφές των Πυκνών Τόπων, των απέραντων, επικίνδυνων δασών στο κέντρο των Ενδότερων Πολιτειών...

εγώ είχα βγει στην όχθη, καθώς & ο Φέκταρελ, ο Σάλαθρελ, & δύο από τους ανιχνευτές, αλλά οι άλλοι διέσχιζαν ακόμα τον ποταμό – & ξαφνικά άκουσα κραυγές από εκεί. είδα πως ο Φέκταρελ & ο Σάλαθρελ αμέσως έτρεχαν προς το νερό· κάτι πρέπει να είχε δαγκώσει τη Ραβάσλι & να την τραβούσε.

η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων αντιλήφτηκε την αναταραχή, την υπόσχεση της αιματηρής μάχης, & μου ζήτησε να την αφήσω να βγει, να πολεμήσει! να λιανίσει! να σκοτώσει! αλλά εγώ δίσταζα να το κάνω γιατί υπήρχαν & περιπτώσεις που η Πολεμική Καρδιά είχε τραυματίσει & συντρόφους μου όταν αυτοί ήταν περισσότεροι & οι εχθροί ελάχιστοι. την κράτησα μέσα στο βραχιόλι μου, επομένως, παρά τις διαμαρτυρίες της.

έστρεψα & το βλέμμα μου αλλού, ελπίζοντας πως αυτό ίσως να της έπαιρνε την προσοχή από τη συμπλοκή (όχι πως υπήρχαν & πολλές πιθανότητες, τέτοιος θεός του πολέμου που είναι η Καρδιά της Συναγωγής). κοίταξα προς την πυκνή βλάστηση. δεν είχε ακόμα χαράξει αλλά ερχόταν φως από τους προβολείς των δικύκλων μας (τους οποίους είχαμε αναμμένους καθώς τα περνούσαμε με τις σχεδίες από τον ποταμό) & υπήρχε ακόμα & κάποιο φως από τα τρία

φεγγάρια. & σ’αυτό το φως, εν μέρει τεχνητό, εν μέρει φυσικό, αντίκρισα ανάμεσα από τους κορμούς, τα κλωνάρια, & τις φυλλωσιές ένα πλάσμα που έκανε το υπερκουρασμένο μυαλό μου να φτάσει στα όρια της παραφροσύνης & ίσως να τα ξεπεράσει λίγο!

ήταν ένας βασιλίσκος, αλλά τότε δεν είχα τη νοητική ~~καθαρότητα~~ διαύγεια για να τον αναγνωρίσω ως τέτοιο. είδα ένα ερπετοειδές πλάσμα με γυαλιστερά μάτια να με ατενίζει με ενδιαφέρον, & μου φάνηκε ότι μου χαμογελούσε σαν να ήξερε κάτι για εμένα. όμως τίποτα από αυτά δεν ήταν που με έκανε να μισοτρελαθώ. εκείνο που χτύπησε το εξοντωμένο μυαλό μου σαν αστραπή ήταν το δέρμα αυτού του πλάσματος. το δέρμα του ήταν σαν ένα ολόκληρο σύμπαν για εμένα! διαρκώς χρώματα & αποχρώσεις παιχνίδιζαν επάνω του, σχηματίζοντας & ανασχηματίζοντας παράξενα «γράμματα».

θεοί! αισθάνθηκα όλη μου την ψυχή να κατρακυλά μέσα σ’αυτό το σύμπαν. δεν μπορούσα να συλλάβω πώς ένας ολόκληρος ΚΟΣΜΟΣ είναι δυνατόν να υφίσταται επάνω στο πετσί ενός πλάσματος! ήταν σαν να αντίκριζα ξαφνικά, τελείως απροειδοποίητα, & απίστευτα κουρασμένη, έναν κόσμο να περιέχεται μέσα σ’έναν άλλο. & συνειδητοποίησα, τρέμοντας από το κρύο & από την έκσταση της παρουσίας του μυστηριώδους πλάσματος, ότι ένας ολόκληρος κόσμος ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΙΝΗΤΟΣ! ένας ολόκληρος κόσμος μπορεί να μεταφέρεται παντού!

σηκώθηκα όρθια & ζύγωσα το πλάσμα. το πλάσμα έτρεξε & έφυγε. άρχισα να το κυνηγάω μέσα στους Πυκνούς Τόπους… & τότε ήταν που έχασα τα λογικά μου, γιατί δεν θυμάμαι τι ακριβώς έγινε καθώς καταδίωκα τον αντίστροφο κόσμο του βασιλίσκου μέσα στον αντίστροφο κόσμο της Φεηνάρκια.

ο Φέκταρελ & οι άλλοι λένε πως με είδαν να φεύγω έτσι ξαφνικά & μου φώναζαν, αλλά εγώ τότε δεν τους άκουγα. ήταν σαν να είχαν εξαφανιστεί για εμένα…

Κεφάλαιο Όγδοο
Φονικός Εισβολέας

Γύρω από τη Μάλκαριλ, στους αγρούς, μέσα στη νύχτα, υπήρχαν πολλά μέρη όπου μπορούσε κάποιος ή κάτι να περάσει ή να σταθεί αθέατο, αν δεν προκαλούσε φασαρία ώστε να τραβήξει την προσοχή των χωρικών ή των φυλάκων που περιπολούσαν ετούτους τους τόπους επάνω σε άλογα.

Τα ανθρωπόμορφα όντα ήταν συναθροισμένα σ'ένα από αυτά τα μέρη που πρόσφεραν κάλυψη. Δεν είχε αποδειχτεί δύσκολο να το βρουν, παρότι ετούτη ήταν η πρώτη φορά που έρχονταν εδώ· αισθάνονταν το φυσικό τοπίο ολόγυρά τους σαν προέκταση του εαυτού τους. Το αισθάνονταν όλα μαζί αλλά όχι και το καθένα ξεχωριστά. Το πνεύμα τους ήταν ένα, και ήταν γεμάτο οργή για τους άρχοντες της Φεηνάρκια. Είχε γεννηθεί από οργή και ερήμωση, και έβλεπε την ύπαρξή του ως ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων.

Ο Τιμωρός ήταν τώρα σκαρφαλωμένος σ'ένα δέντρο και τα μάτια του κοίταζαν την αντικρινή πόλη που τα πνεύματα της περιοχής τού είχαν ψιθυρίσει το όνομά της (*Μάλκαριλ... Μάλκαριλ... Μάλκαριλ...*). Ο Τιμωρός τώρα στεκόταν κάτω από το δέντρο, δεξιά κι αριστερά του, με τα γόνατα λυγισμένα, πίσω από ψηλό χορτάρι· ατένιζε τις περιπολίες των έφιππων φρουρών, άκουγε τις οπλές των αλόγων τους· το πνεύμα του άγγιζε τις ψυχές των ζώων, κάνοντάς τα ανήσυχα. Ο Τιμωρός τώρα ήταν συγκεντρωμένος γύρω από έναν Ακάθιστο δεμένο και φιμωμένο με χοντρές κληματίδες, και γύρω από μια γυναίκα, επίσης δεμένη και φιμωμένη με χοντρές κληματίδες. Τα μάτια της φανέρωναν τρόμο και απόγνωση, καθώς ατένιζαν μια τον ουρανό, μια τις μορφές των ανθρωπόμορφων πλασμάτων που ήταν συναγμένα γύρω της. Αισθανόταν τις κληματίδες να σφίγγουν τα μέλη της σαν να ήταν ζωντανές. Όποτε πάλευε για να λυθεί, τυλίγονταν δυνατότερα επάνω της· μπήγονταν σαν καλώδια στο δέρμα της, κι ορισμένες είχαν αγκάθια επάνω τους. Η γυναίκα αιμορραγούσε, αν και ελάχιστα. Προσευχόταν στον θεό

της να τη βοηθήσει, μα ήξερε ότι ο θεός της δεν μπορούσε, επί του παρόντος, ούτε τον εαυτό του να βοηθήσει. Ήταν κι εκείνος δεμένος παρόμοια: ήταν ο Ακάθιστος που βρισκόταν πεσμένος παραδίπλα, ανίκανος να χρησιμοποιήσει τα μακριά πόδια του ή τα φτερά του. Η Ιέρεια της Βιλγκέροβ αισθανόταν τον θυμό και την απελπισία του σχεδόν σαν να ήταν δικά της συναισθήματα, κι αυτό έκανε την προσωπική της απελπισία και τον τρόμο της να φουντώνουν. Φοβόταν πως το τέλος της είχε έρθει, και δεν ήθελε να πεθάνει έτσι...

Ένα από τα πλάσματα έτριψε τα νύχια του επάνω της, κουρελιάζοντας περισσότερο τα ήδη κουρελιασμένα ρούχα της. Χαμογέλασε – αν ήταν χαμόγελο αυτό – φανερώνοντας τα κοφτερά δόντια του. Τα μάτια του την παρατηρούσαν.

Τα υπόλοιπα πλάσματα γύρω από τη γυναίκα ή στέκονταν ακίνητα σαν φρουροί ή περιφέρονταν ανήσυχα ή έκαναν μικρές τούμπες μες στο χορτάρι. Εκείνο που ήταν σκαρφαλωμένο πάνω στο δέντρο πήδησε κάτω, αφήνοντας προς στιγμή τα μικρά φτερά του να το κρατήσουν στον αέρα.

Τα πλάσματα δεν μιλούσαν αναμεταξύ τους, αλλά δεν τους χρειαζόταν. Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων δεν χρειαζόταν να μιλήσει με τον εαυτό του για να πάρει αποφάσεις. Τα μισά ανθρωπόμορφα όντα έφυγαν από το μέρος που τους πρόσφερε κάλυψη μέσα στη νύχτα, και έγιναν ένα με τους αγρούς και το φυσικό τοπίο, καθοδηγούμενα από το αλάθητο ένστικτό τους. Οι φρουροί που περιπολούσαν τα περίχωρα της Μάλκαριλ δεν πήραν είδηση το παραμικρό. Ακόμα και τα άλογά τους ήταν ήσυχα· το πνεύμα του Τιμωρού τα είχε γαληνέψει. Τα ζώα δεν φοβόνταν ακόμα ένα στοιχείο της φύσης.

Η Αρκάμι καθόταν μέχρι αργά και δούλευε στον αργαλειό. Δεν είχε εγκαταλείψει το επάγγελμά της παρότι ήταν τώρα Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. Οι άρχοντες της πόλης έπαιρναν ελάχιστα χρήματα, και το μόνο που είχαν περισσότερο από τους άλλους πολίτες ήταν κάποια απαραίτητη προστασία και διευκολύνσεις. Η ζωή του άρχοντα ήταν μια ζωή υπηρεσίας στην πόλη. Η Αρκάμι, αν ήθελε να βγάλει μερικά ενδότερα παραπάνω απ'ό,τι της έδινε ο μισθός της αρχόντισσας, έπρεπε να δουλέψει. Και δεν ήταν αγγαρεία γι'αυτήν· της άρεσε ο αργαλειός, από μικρή.

Το μηχάνημα που τώρα χειριζόταν ήταν διπλής λειτουργίας: μπορούσες να το δουλέψεις και χειροκίνητα αλλά και αυτοματοποιημένα, με ελάχιστη ανθρώπινη συμβολή. Χρειαζόταν, βέβαια, ενέργεια για να λειτουργήσει αυτοματοποιημένα, και την κατανάλωνε με αξιοσημείωτη ταχύτητα. Ωστόσο, απόψε η Αρκάμι έτσι δούλευε τον αργαλειό, γιατί αισθανόταν πολύ κουρασμένη για να πατά συνεχώς τα πετάλια και να κάνει πέρα-δώθε τη σαΐτα. Μια μεγάλη ενεργειακή φιάλη ήταν συνδεδεμένη με το μηχάνημα, που γέμιζε τον χώρο με το βούισμά του.

Η Αρκάμι βημάτιζε ξυπόλυτη επάνω στο χαλί της μικρής αίθουσας, το οποίο είχε η ίδια πλέξει παλιότερα. Στο χέρι της ήταν μια κούπα όπου ελάχιστο κρασί απέμενε. Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ ήπιε την τελευταία γουλιά κι άφησε την κούπα στο τραπέζι, ανάμεσα στα κουτιά με τις κλωστές, τα μαλλιά, τα αδράχτια, τις σαΐτες, τις βελόνες, και τα άλλα εξαρτήματα. Οι δείχτες του ρολογιού που ήταν στημένο πίσω τους έδειχναν πως ήταν είκοσι λεπτά μετά τα μεσάνυχτα.

Η Αρκάμι έριξε μια ματιά έξω απ'το παράθυρο, βλέποντας την πόλη της από κάτω. Το Αρχοντικό Μέγαρο είχε την καλύτερη θέα, βρισκόμενο στο ψηλότερο σημείο της Μάλκαριλ, γιατί, όπως έλεγαν, ο άρχοντας έπρεπε, ει δυνατόν, να μπορεί με μια ματιά μόνο να ξέρει τι γινόταν στην πόλη. Ποτέ τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά, βέβαια, όπως είχε ανακαλύψει η Αρκάμι τα τέσσερα χρόνια που διοικούσε.

Ένα ξαφνικό μηχανικό μούγκρισμα ακούστηκε πίσω της.

Το δαιμονισμένο μηχάνημα είχε κολλήσει πάλι! Η Αρκάμι στράφηκε και πλησίασε, γρήγορα, τον αργαλειό, για να τον απενεργοποιήσει και να ξεμπλέξει τα μπερδεμένα νήματα. *Και πάνω που σκεφτόμουν να πάω για ύπνο!* Ο αργαλειός της ήθελε άλλαγμα· τον είχε χρόνια: από προτού την εκλέξουν για Αρχόντισσα της Μάλκαριλ.

Όταν κατάφερε να βάλει ξανά τον αργαλειό σε λειτουργία, το ρολόι έλεγε μία-παρά-είκοσι-πέντε. Η Αρκάμι άφησε τον αργαλειό να λειτουργήσει λίγο ακόμα, παρατηρώντας τον για να δει πως όλα ήταν εντάξει. Μετά, τον απενεργοποίησε, φόρεσε τα παπούτσια της, και έφυγε από τη μικρή αίθουσα κλείνοντας τη δερματόπορτα πίσω της.

Βάδισε μέσα στο Αρχοντικό Μέγαρο που τα τελευταία τέσσερα χρόνια ήταν σπίτι της. Αν και, φυσικά, δεν ήταν παρά φιλοξενούμενη εδώ. Φιλοξενούμενη της πόλης. Το Μέγαρο δεν της ανήκε. Όταν εκείνη έπαυε να είναι αρχόντισσα, στο Μέγαρο θα έμενε ο επόμενος άρχοντας ή η επόμενη αρχόντισσα.

Ανεβαίνοντας τις σκάλες, που ήταν στρωμένες με χαλιά, έφτασε στον τρίτο όροφο του Αρχοντικού Μεγάρου όπου βρισκόταν και το υπνοδωμάτιό της με την ξύλινη, λαξευτή πόρτα. Στον διάδρομο απέξω η Αρκάμι είδε ότι κάποια την περίμενε: η Μιρκάλη, η Πρώτη Σωματοφύλακας, η γυναίκα που διοικούσε τους Σωματοφύλακες – τους επίλεκτους μαχητές που καθήκον τους ήταν η προστασία του άρχοντα ή της αρχόντισσας της Μάλκαριλ. Η Μιρκάλη δεν ήταν τώρα ντυμένη με την πανοπλία της, είδε η Αρκάμι· μονάχα ένα πιστόλι ήταν θηκαρωμένο στη ζώνη της. Φορούσε ένα μαύρο, δερμάτινο φόρεμα με μακριά σκισίματα που πρόσφεραν ευκινησία στα πόδια. Το ένδυμα κολάκευε το κόκκινο δέρμα της, δεν μπόρεσε παρά να προσέξει η Αρκάμι, που στους άντρες έβρισκε το πράσινο δέρμα πιο ελκυστικό, αλλά στις γυναίκες το κόκκινο. Η Μιρκάλη είχε τα κορακίσια μαλλιά της δεμένα κότσο πίσω από το κεφάλι της, και τα χείλη της βαμμένα μαύρα, έντονα.

«Επιθυμεί η Αρχόντισσα τις υπηρεσίες μου;» ρώτησε.

Η Αρκάμι ζύγωσε τη λαξευτή πόρτα του υπνοδωματίου κι έπιασε το πόμολο. «Η Αρχόντισσα δεν απαιτεί παρά μόνο υπηρεσίες απαραίτητες για την πόλη…» είπε, υψώνοντας τα φρύδια με προσποιητή σοβαρότητα. Την πείραζε τη Μιρκάλη πολλές φορές, και ήταν βέβαιη πως η Μιρκάλη, κατά βάθος, δεν αισθανόταν ενοχλημένη από αυτό.

«Οι υπηρεσίες μου προσφέρονται ελεύθερα, Αρχόντισσά μου.» Η Πρώτη Σωματοφύλακας άγγιξε τον ώμο της Αρκάμι.

«…και είμαι πολύ κουρασμένη απόψε.» Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ άνοιξε την πόρτα και πάτησε τον διακόπτη στον τοίχο από πίσω της για να ανάψει το φως στο ταβάνι, αποκαλύπτοντας το υπνοδωμάτιο: ένα μεγάλο κρεβάτι σκεπασμένο με γούνες, χαλί απλωμένο στο πάτωμα, πέτρινο τζάκι, μεγάλο παράθυρο, ένα ηχοσύστημα στη γωνία, μια βιβλιοθήκη παραδίπλα. Όχι τίποτα περισσότερο από ό,τι μπορούσε να έχει κι ένας ευκατάστατος πολίτης της Μάλκαριλ.

«Κρίμα...» γρύλισε η Μιρκάλη και, βρισκόμενη πίσω από την Αρκάμι, τύλιξε το ένα της χέρι γύρω από τη μέση της Αρχόντισσας και φίλησε το πλάι του λαιμού της. Τα μαύρα χείλη της ρούφηξαν το κόκκινο δέρμα, κι ύστερα η Πρώτη Σωματοφύλακας έκανε να φύγει.

«Πού πας; Δεν είπα να φύγεις!» γέλασε η Αρκάμι καθώς έμπαινε στο δωμάτιο.

Η Μιρκάλη την ακολούθησε, δείχνοντας δυσαρεστημένη από τα πειράγματα της Αρχόντισσας αλλά και, συγχρόνως, ερεθισμένη. Έκλεισε την πόρτα πίσω της και, μ'ένα άγριο μειδίαμα στα χείλη, άρπαξε τα ρούχα της Αρκάμι, ξεθηλυκώνοντας κουμπιά και λύνοντας κορδόνια, τραβώντας τα για να τη γδύσει.

Η Αρκάμι γελούσε. «Μα τους θεούς! δεν αισθάνομαι ασφάλεια από τους Σωματοφύλακές μου· τι να κάνω;»

«Δε μπορείς να κάνεις τίποτα τώρα,» είπε η Μιρκάλη, ωθώντας την, ημίγυμνη, στο κρεβάτι και χιμώντας της σαν θηρίο των Πυκνών Τόπων, δαγκώνοντας τα στήθη και την κοιλιά της, βάζοντας τη γλώσσα της να παίξει με τον αργυρό κρίκο που είχε η Αρκάμι περασμένο στον αφαλό της...

Ήταν, έτσι, κι οι δυο τους απασχολημένες όταν, ύστερα από κάποια ώρα, μια σκοτεινή μορφή παρουσιάστηκε έξω απ'το παράθυρο. Μια μορφή που μετά βίας διακρινόταν μέσα στην εξίσου σκοτεινή νύχτα. Τα μάτια της ήταν κυρίως που φαίνονταν να γυαλίζουν: δυο σχισμάδες στο σκοτάδι.

Οι γυναίκες βρίσκονταν πάνω στο κρεβάτι, με τα μέλη τους μπερδεμένα, γυμνές, και η Αρκάμι ακόμα, κάπου-κάπου, πείραζε τη Μιρκάλη κάνοντάς τη να αντιδρά με τρόπους άγριους και απότομους.

«Να σου περάσω λουρί για να ησυχάσεις;» της είπε η Αρκάμι κρατώντας την εσκεμμένα μακριά της, από τον λαιμό. «Ε; ε;» και γελούσε. Η Μιρκάλη τής έδειξε τα δόντια της, και το δικό της χέρι πήγε ανάμεσα στους μηρούς της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ, κάνοντας την αναπνοή της να κοπεί.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος του δωματίου κουδούνισε, ξαφνιάζοντάς τες και τις δύο.

«Τι...;» έκανε η Αρκάμι, ξέπνοα.

«Τέτοια ώρα;» μούγκρισε η Μιρκάλη.

Η Αρκάμι σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, πηγαίνοντας προς τον τοίχο όπου κρεμόταν ο δίαυλος–

Το παράθυρο έσπασε· θραύσματα από κρύσταλλα τινάχτηκαν μέσα στο υπνοδωμάτιο· καθώς και μια ανθρωπόμορφη φιγούρα, μαυροπράσινη, με μικρά κέρατα στο κεφάλι· κι άλλη μία, ανθρωπόμορφη κι αυτή, με λοφίο στο κεφάλι· κι άλλες δύο από πίσω της–

Η Μιρκάλη, πάραυτα, πήδησε στο πάτωμα, όπου ήταν πεσμένη η ζώνη της, και τραβώντας το πιστόλι από εκεί πυροβόλησε ενώ κραύγαζε: «Τρέξε, Αρκάμι!» Η ριπή της χτύπησε ένα από τα πλάσματα στον ώμο, κάνοντάς το να τιναχτεί πίσω τσυρίζοντας. Δεν πετάχτηκε, όμως, αίμα απ'την πληγή αλλά κάτι που θύμιζε φυτικό χυμό. «*Τρέξε!*»

Η Αρκάμι, καταλαβαίνοντας πως δεν είχε χρόνο να πιάσει τον δίαυλο που κουδούνιζε, άρπαξε το φόρεμά της από το πάτωμα κι έτρεξε προς την πόρτα του δωματίου. Την άνοιξε και βγήκε στον διάδρομο. Πίσω της άκουγε πυροβολισμούς και γρυλίσματα – και μια κραυγή: κάτι είχε χτυπήσει τη Μιρκάλη. Βάζοντας βιαστικά το φόρεμά της, και συνεχίζοντας να τρέχει, η Αρκάμι ούρλιαξε: «*Φρουροί! ΦΡΟΥΡΟΙ!*»

Συνειδητοποίησε ότι οι Σωματοφύλακες πρέπει ήδη να έρχονταν προς τα εδώ, έχοντας ακούσει τους πυροβολισμούς, γιατί τους είδε σχεδόν αμέσως να ξεπροβάλλουν μπροστά της. Τέσσερις άντρες με σπαθιά και πιστόλια στα χέρια, φορώντας πανοπλίες.

Η Αρκάμι τούς έδειξε προς το δωμάτιό της. «Η Μιρκάλη! Είναι μέσα! Κι έχουν μπει κάτι πλάσματα! Τη χτυπάνε!»

Οι Σωματοφύλακες κινήθηκαν αμέσως· αλλά, προτού φτάσουν στην πόρτα του υπνοδωματίου, τρία ανθρωπόμορφα όντα πετάχτηκαν από εκεί. Και η Αρκάμι τα είδε να κινούνται με τρομερή ταχύτητα. Δεν είχε ποτέ της ξαναδεί κάτι παρόμοιο· δεν είχε ιδέα τι μπορεί να ήταν αυτά τα πλάσματα. Είχαν νοημοσύνη, ή ήταν ζώα με σουλούπι ανθρώπου, όπως οι γρυλαίοι;

Οι Σωματοφύλακες, σταματώντας απότομα, ξαφνιασμένοι από την έφοδο των ανθρωποειδών, ύψωσαν τα πιστόλια τους και πυροβόλησαν. Οι ριπές τα χτύπησαν όπως θα χτυπούσαν κορμούς δέντρων – αυτή την αίσθηση, τουλάχιστον, έδωσαν στην Αρκάμι – και δεν ανέκοψαν την έφοδό τους. Τα πλάσματα χίμησαν στους φρουρούς και άγρια πάλη αρχίνησε. Ακόμα δύο ανθρωποειδή βγήκαν απ'το υπνοδωμάτιο.

Πόσα είναι, μα τους θεούς; Και τι απέγινε η Μιρκάλη; Η Αρκάμι ήταν έτοιμη να φωνάξει το όνομά της, όταν ένα χέρι άρπαξε τον ώμο της. Προς στιγμή φοβήθηκε ότι ήταν κάποιο ακατονόμαστο τέρας κι έκανε να στραφεί για να το χτυπήσει με τα χέρια και τα πόδια της· αλλά είδε μια γνώριμη όψη. *Ο Φάρενμελ'λι.* Ο μάγος που προφύλασσε το Αρχοντικό Μέγαρο.

«Αρχόντισσά μου, προσπαθούσα να σε καλέσω. Κάτι έχει εισβάλει.»

Αυτός πρέπει να ήταν στον δίαυλο, συνειδητοποίησε η Αρκάμι. «Διώξ' τα!» του είπε δείχνοντας τα πλάσματα που μάχονταν με τους Σωματοφύλακές της. «Αυτά είναι! Διώξ' τα!» Ένας από τους Σωματοφύλακες ήταν ήδη νεκρός, ο λαιμός του ξεσκισμένος· ένας άλλος ήταν πεσμένος στο πάτωμα, αιμόφυρτος· μονάχα δύο στέκονταν ακόμα, κι ο ένας ήταν τραυματισμένος στο χέρι. Μαζί αυτοί οι τελευταίοι κάρφωσαν με τα σπαθιά τους ένα από τα πλάσματα, καταφέρνοντας να το σωριάσουν· και μετά ο τραυματισμένος Σωματοφύλακας σκοτώθηκε καθώς τα τέρατα τον διαμέλισαν, τραβώντας ένα πόδι κι ένα χέρι του και ξεριζώνοντάς τα. Ο διάδρομος είχε γεμίσει αίμα. Η Αρκάμι καταπολεμούσε την τάση να ξεράσει.

Ο Φάρενμελ'λι υποτονθόρυζε κάποιο ξόρκι ενώ, συγχρόνως, το δυνατό σφύριγμα ανέμου ακουγόταν και η Αρκάμι μπορούσε να αισθανθεί αέρα να σηκώνει το φόρεμά της. Οι ενεργειακές λάμπες μέσα στον διάδρομο τρεμόπαιξαν. Ο μάγος είχε ξαμολήσει τον δαίμονά του: το Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας.

Οι δαίμονες που είχαν βγει από το υπνοδωμάτιο της Αρκάμι φάνηκαν, επιτέλους, να κλονίζονται από κάτι. Η μαγική επίθεση του Φάρενμελ'λι τούς είχε, αναμφίβολα, ταρντάξει. Ωστόσο κατόρθωσαν να σκοτώσουν – ή, τουλάχιστον, να σωριάσουν – και τον τελευταίο όρθιο Σωματοφύλακα.

«Αρχόντισσά μου, φύγε,» είπε ο Φάρενμελ'λι μέσα από σφιγμένα δόντια ενώ έμοιαζε εστιασμένος στη μαγεία του.

Η Αρκάμι, όμως, δεν απομακρύνθηκε. *Δε μπορώ να τους αφήσω να πεθάνουν έτσι! Είμαι η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ!* Αλλά τι μπορούσε να κάνει; Και πόσοι ήταν, τελικά, αυτοί οι ανθρωποειδείς δαίμονες; Είχαν βγει κι άλλοι τώρα από το δωμάτιό της, ή ήταν η ιδέα της;

Σωματοφύλακες ήρθαν ξαφνικά, πυροβολώντας με πιστόλια και κραδαίνοντας σπαθιά, μέσα στον χαλασμό που είχε ξεσηκώσει το Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας. Κομμάτια τινάζονταν από τους ανθρωποειδείς δαίμονες, και η Αρκάμι τούς είδε να υποχωρούν, να πηγαίνουν στο υπνοδωμάτιό της.

«Πίσω τους!» φώναξε ένας Σωματοφύλακας.

Αλλά η Αρκάμι τούς σταμάτησε: «*Όχι!* Περιμένετε. Περιμένετε...» τους είπε κουρασμένα. «Είναι επικίνδυνοι.» Οι Σωματοφύλακες δεν κινήθηκαν αλλά φαινόταν να δυσανασχετούν.

Το Ξέφρενο Σφύριγμα μπήκε μόνο του στο δωμάτιο· η Αρκάμι το κατάλαβε από την αίσθηση του ανέμου στον διάδρομο. Και μετά, ο Φάρενμελ'λι είπε: «Αρχόντισσά μου, έφυγε.» Ακουγόταν καταπονημένος· η φωνή του ήταν βραχνή.

«Τι έφυγε;»

«Ο θεός που είχε εισβάλει στο Μέγαρο.»

«Θεός;... Μα... Κι αυτοί... αυτοί οι δαίμονες;»

«Δεν ήταν δαίμονες, Αρχόντισσά μου. Ήταν ένας δαιμονικός θεός. Τον αντιλήφτηκα να μπαίνει καθώς περνούσε μέσα από τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως. Ήταν ύπουλος, αλλά την έχω υφάνει προσεχτικά γύρω από το Μέγαρο και δεν κατόρθωσε να την ξεγελάσει. Προσπάθησα να σας ειδοποιήσω αμέσως ότι κάτι συμβαίνει–»

«Τώρα έχει φύγει;» τον διέκοψε η Αρκάμι. «Δεν είναι μες στο δωμάτιο;»

«Έχει φύγει,» επιβεβαίωσε ο Φάρενμελ'λι.

Η Αρκάμι έτρεξε στο υπνοδωμάτιό της, και οι Σωματοφύλακες, χωρίς να χάσουν στιγμή, έτρεξαν ξοπίσω της.

Το δωμάτιο ήταν ρημαγμένο από την επίθεση του δαιμονικού θεού, λες κι είχε περάσει στρόβιλος από εδώ. Η Μιρκάλη ήταν σωριασμένη στο πάτωμα, τυλιγμένη στο αίμα. Το πρόσωπό της ήταν διαλυμένο· νύχια έμοιαζε να το έχουν γδάρει και δόντια να το έχουν δαγκώσει. Τα μάτια της έλειπαν. Και είχε και πολλά άλλα τραύματα επάνω της τα οποία η Αρκάμι απέφευγε να κοιτάξει. Η Πρώτη Σωματοφύλακας ήταν, πέραν πάσης αμφιβολίας, νεκρή.

«Θεέ μου...» μουρμούρισε η Αρκάμι, αναρωτούμενη γιατί τώρα ο Ψυχοφύλακας της Δασοσκέπαστης Γης δεν την είχε βοηθήσει, γιατί δεν την είχε έστω *προειδοποιήσει* για τον ερχομό αυτού του δαιμονικού θεού.

«Τι ήθελε;» ρώτησε η Αρκάμι, στρεφόμενη απότομα να κοιτάξει τον Φάρενμελ'λι, ο οποίος είχε επίσης έρθει στο δωμάτιο τώρα. «Τι ήθελε;» Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

«Δεν ξέρω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο μάγος, και το γέρικο πρόσωπό του φανέρωνε θλίψη για ό,τι είχε συμβεί. «Δεν ξέρω. Αλλά καλύτερα να κάψουμε ό,τι έχει απομείνει από αυτόν.» Κοίταξε ένα σκοτωμένο ανθρωποειδές που ήταν ξαπλωμένο μες στο υπνοδωμάτιο – η Μιρκάλη δεν είχε πεθάνει χωρίς να πάρει μαζί της κάποιον από τους εχθρούς. Το πλάσμα θύμιζε νεκρό φυτό περισσότερο, όχι νεκρό θηρίο. Χυμοί κυλούσαν από το σώμα του, όχι αίμα.

«Μπορεί να ζωντανέψει ξανά;» ρώτησε η Αρκάμι.

«Δε νομίζω,» απάντησε ο μάγος. «Αλλά, και πάλι, καλύτερα να το κάψουμε – και αυτό εδώ και τα άλλα στον διάδρομο.»

Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων συναθροίστηκε ξανά στο καλυμμένο σημείο της υπαίθρου καθώς το μέρος του εαυτού του που είχε εισβάλει στη Μάλκαριλ τώρα επέστρεψε, γλιστρώντας αθέατο μέσα στη νύχτα. Και ηττημένο.

Είχε ηττηθεί!

Ο θυμός του ήταν μεγάλος. Αλλά, κυρίως, το *ξάφνιασμα*.

Είχε ηττηθεί!... Τα πράγματα εδώ δεν ήταν όπως στη Βιλγκέροβ. Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων πίστευε ότι, με τον ίδιο τρόπο που είχε απαγάγει την Ιέρεια και τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους, μπορούσε να απαγάγει και την Αρχόντισσα που το τοπίο τού είχε ψιθυρίσει ότι διοικούσε τη Μάλκαριλ... και δεν είχε δυσκολευτεί να τη βρει μέσα στη μεγάλη πόλη. Η Αρχόντισσα είχε την εύνοια κάποιας ισχυρής δύναμης, η οποία, παρότι δεν βρισκόταν μέσα στη Μάλκαριλ, είχε άμεση σύνδεση με την ευνοούμενή της. Ο Τιμωρός, μυρίζοντας και μόνο αυτή την εύνοια, είχε εύκολα φτάσει στην Αρχόντισσα. Και εύκολα είχε εισβάλει στη φωλιά της. Πίστευε ότι ίσως να συναντούσε κάποια αντίσταση από τη δύναμη που ευνοούσε την Αρχόντισσα, μα δεν περίμενε ακριβώς αυτό που είχε αντιμετωπίσει.

Είχε αντιμετωπίσει *ακόλουθους*. Πολλούς, πολλούς ακόλουθους που υπηρετούσαν την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ – που υπηρετούσαν τη δύναμη, τον θεό, που την ευνοούσε. Ο Τιμωρός είχε σκοτώσει και είχε τσακίσει, μα έρχονταν κι άλλοι! Ακόμα κι ένας

θεός (όχι αυτός που είχε δώσει την εύνοιά του στην Αρχόντισσα) είχε παρουσιαστεί για να πολεμήσει, καθώς κι ένας γέρος με μεγάλη ψυχική δύναμη.

Ο Τιμωρός είχε πανικοβληθεί, είχε υποχωρήσει.

Ηττημένος! Ηττημένος!

Πώς ήταν δυνατόν εκείνος να έχει ηττηθεί έτσι;

Δεν μπορούσε να το πιστέψει, και έτρεμε. Είχε ξεκινήσει με σκοπό να τσακίσει όλους τους άρχοντες της Φεηνάρκια, καθοδηγούμενος από την οργή που τον είχε γεννήσει, και τώρα – τόσο νωρίς! – είχε συναντήσει ένα τόσο μεγάλο εμπόδιο!

Τα μάτια του στράφηκαν όλα στη γυναίκα που ήταν Ιέρεια της Βιλγκέροβ και στον δεμένο Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους. Είχε εκδικηθεί εκείνη την πόλη και τους άρχοντές της – την είχε αφήσει να πεθάνει από τον παγερό χειμώνα. Την είχε αφήσει να αισθανθεί την *απόγνωση*. Να τιμωρηθεί.

Και σχεδίαζε να κρατήσει τον θεό της δεμένο, σχεδίαζε να πάρει κάτι από κάθε πόλη που θα τιμωρούσε. Από τη Μάλκαριλ σκεφτόταν να κλέψει την Αρχόντισσά της, φυσικά – την ευνοούμενη εκείνου του ισχυρού θεού. Αλλά είχε ηττηθεί!

Φρίκη! Φρίκη!...

Χρειαζόταν ακόλουθους· αυτό ήταν. Χρειαζόταν κι εκείνος, ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων, ακόλουθους! Χρειαζόταν ανθρώπους που θα έκαναν το θέλημά του. Ακόλουθους όπως αυτούς που είχε η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ και, κατ’επέκταση, ο θεός που την ευνοούσε. Μονάχα έτσι ο Τιμωρός θα μπορούσε να τσακίσει τους άρχοντες όλης της Φεηνάρκια για να εκτονώσει την οργή που τον γέμιζε!

Επομένως, δεν μπορούσε να φέρει εις πέρας τώρα αμέσως τα σχέδιά του. Και δεν μπορούσε να κρατά τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους άλλο φυλακισμένο. Του ήταν βάρος.

Τα μάτια του Τιμωρού τον ατένιζαν, τα σώματά του τσιτώθηκαν, νύχια και δόντια ετοιμάστηκαν για επίθεση.

Ο δεμένος Ακάθιστος πάλεψε με τα δεσμά του, με τις κληματίδες που τον κρατούσαν ακινητοποιημένο. Ήταν κι αυτές μέρος της δύναμης του Τιμωρού, και είχαν αποδυναμωθεί λίγο όταν ο Τιμωρός είχε τραυματιστεί μέσα στη Μάλκαριλ. Ο Πολύμορφος Διώκτης του Ψύχους το είχε καταλάβει, μα δεν είχε επιχειρήσει αμέσως να

ελευθερωθεί. Τώρα, όμως, συνειδητοποιούσε ότι ήταν απαραίτητο. Πάλεψε. Άγρια. Γρυλίζοντας. Δαγκώνοντας.

Ο Τιμωρός επιτέθηκε χωρίς καθυστέρηση. Νύχια και δόντια τρύπησαν τη σάρκα του Ακάθιστου, τινάζοντας αίμα και σκορπίζοντας την ψυχική του δύναμη στο νυχτερινό τοπίο.

Κληματίδες έσπασαν, και ο Πολύμορφος Διώκτης του Ψύχους δάγκωσε το χέρι ενός ανθρωποειδούς, κόβοντάς το. Κλότσησε ένα άλλο ανθρωποειδές στο κεφάλι, τινάζοντάς το πίσω. Αλλά αισθανόταν ήδη να χάνει τη δύναμή του. Ο εχθρός ήταν γαντζωμένος επάνω του, από παντού. Ο θεός της Βιλγκέροβ ένιωθε την ύπαρξή του να σκορπίζεται έξω από τη μορφή του Ακάθιστου, όχι προς κάποια άλλη, νέα μορφή, αλλά στο τοπίο, τυχαία, χαοτικά – ένας θάνατος.

Η Ιέρεια, που ήταν δεμένη παραδίπλα, έσκουζε πίσω από το φυτικό φίμωτρό της, καθώς αισθανόταν τον πόνο του θεού της και καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον βοηθήσει. Δάκρυα είχαν γεμίσει το πρόσωπό της. Πάλευε με τα δεσμά της αλλά το μόνο που κατόρθωνε ήταν να πληγώνει τον εαυτό της. Αγκάθια μπήγονταν στη σάρκα της.

Ο Πολύμορφος Διώκτης του Ψύχους χτύπησε, με το ένα μικρό φτερό του, ένα ανθρωποειδές στο πρόσωπο, αλλά μετά ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων άρπαξε τη φτερούγα και, με δόντια και νύχια, την έκοψε. Αιχμηρά φυτικά όπλα χώνονταν στα πλευρά και στην κοιλιά του Ακάθιστου, το χώμα έπινε αίμα. Ο λαιμός του Ακάθιστου σκίστηκε καθώς δύο από τα ανθρωποειδή έμπηξαν τα δόντια τους μέσα του.

Και ο Ακάθιστος, τελικά, πέθανε. Η ψυχή του Πολύμορφου Διώκτη του Ψύχους διασκορπίστηκε στο τοπίο, μην έχοντας βρει άλλη μορφή, στροβιλιζόμενη σε ψυχικές δίνες.

Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων έπαψε να κινείται. Ακόμα δυσαρεστημένος ήταν. Ο θάνατος του θεού της Βιλγκέροβ δεν αποτελούσε κανέναν σπουδαίο θρίαμβο γι’αυτόν. Είχε ηττηθεί! Στη Μάλκαριλ... Ήταν τραυματισμένος, και χρειαζόταν χρόνο για να επουλώσει τις πληγές του.

Τα μάτια του στράφηκαν στη δεμένη γυναίκα.

Η Ιέρεια... Να πέθαινε όπως ο θεός της;

Ο Τιμωρός την περικύκλωσε, βλέποντάς τη να τρέμει κάτω από τα δεσμά της. Τα μάτια της ήταν διασταλμένα, αίμα κυλούσε επάνω της, έχοντας ποτίσει τα κουρελιασμένα ρούχα της.

Θάνατος; Τώρα; Όχι! Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων είχε μια καλύτερη ιδέα. Και χρειαζόταν ακόλουθους.

Άρπαξε τη δεμένη γυναίκα και εξαφανίστηκε μες στη νύχτα.

Οι φύλακες της Μάλκαριλ απλώθηκαν από τη μια άκρη της πόλης μέχρι την άλλη, αναζητώντας τους δαίμονες που είχαν επιτεθεί στην Αρχόντισσα, γιατί υπήρχε ο φόβος ότι τα τέρατα μπορεί να προκαλούσαν κι άλλους θανάτους ώσπου να ξημερώσει. Κανένας όμως δεν τα βρήκε πουθενά. Ούτε αυτά, ούτε το παραμικρό ίχνος τους. Ούτε κανένας μάγος μπορούσε να τα εντοπίσει. Το συμπέρασμα ήταν πως πρέπει να είχαν τραπεί σε φυγή, αφού απέτυχαν να σκοτώσουν την Αρχόντισσα.

Καθώς η αυγή έκανε τους αγρούς να χρυσίζουν, η αναζήτηση συνεχίστηκε στην ύπαιθρο γύρω από την πόλη. Ίχνη πάλι δεν βρέθηκαν πουθενά, αλλά μια από τις έφιππες ομάδες που είχαν απλωθεί σ'όλο το τοπίο συνάντησε έναν κατακρεουργημένο Ακάθιστο σ'ένα μέρος που δεν ήταν άμεσα φανερό. Το μακρύ σώμα του πλάσματος ήταν ξεσκισμένο, τα δύο από τα τέσσερα ψηλά πόδια του σπασμένα με τρόπο φρικτό, το ένα από τα δύο μικρά του φτερά κομμένο, ο λαιμός του ανοιγμένος. Κοράκια είχαν μαζευτεί επάνω του, καθώς και δυο αγριόσκυλα. Οι φύλακες της Μάλκαριλ έδιωξαν τα σαρκοφάγα με πυροβολισμούς, και, μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού, κάλεσαν κι άλλους φύλακες. Σε δύο πράγματα όλοι τους συμφώνησαν: ήταν παράξενο που ένας Ακάθιστος είχε βρεθεί εδώ, διότι Ακάθιστοι δεν απαντιόνταν σε τούτους τους τόπους· και ό,τι κι αν τον είχε σκοτώσει, ούτε τέτοιο πράγμα κανονικά απαντιόταν εδώ – όχι πως κανένας τους μπορούσε να υποθέσει τι ήταν.

Η Αρχόντισσα ήρθε, σύντομα, να δει το κουφάρι, έφιππη, μαζί με Σωματοφύλακες και τον Φάρενμελ'λι.

Τα μάτια της στένεψαν κοιτάζοντας τον νεκρό Ακάθιστο. «Ναι,» είπε, «θα μπορούσε να ήταν ο ίδιος δαίμονας που τον σκότωσε.» Κι ατένισε τον γέρο-μάγο, ερωτηματικά.

«Πολύ πιθανό, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, και υποτονθόρυσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Μετά από λίγο, είπε: «Υπάρχει κάποιο πνεύμα διασκορπισμένο εδώ, Αρχόντισσά μου.»

«Τι πνεύμα;»

«Έχει χάσει την ενοποιημένη συνείδηση της ύπαρξής του, και ίσως ποτέ να μην την ανακτήσει, παρά μόνο μέσα στους αιώνες... Όμως νομίζω, Αρχόντισσά μου, πως σχετιζόταν με τον νεκρό Ακάθιστο. Ίσως, μάλιστα, να ενυπήρχε στο σώμα του.»

«Δηλαδή, ο θεός που μου επιτέθηκε σκότωσε κι αυτό το πνεύμα;» ρώτησε η Αρκάμι.

«Έτσι φαίνεται, Αρχόντισσά μου. Και νομίζω πως δεν ήταν ένα απλό πνεύμα, αλλά θεός.»

«Θεός; Σε τούτα τα μέρη;»

«Δεν πρέπει να ήταν από τούτα τα μέρη. Μάλλον, είχε έρθει από αλλού. Για ποιο λόγο, δεν γνωρίζω. Καλύτερα, όμως, να κάψουμε κι αυτό το πτώμα.»

«Τι φοβάσαι ότι μπορεί να συμβεί;»

«Να μαζευτούν κοράκια κι άλλοι πτωματοφάγοι, Αρχόντισσά μου.»

Κεφάλαιο Ένατο
Ο Αθέατος και η Μάγισσα

«Πού πάει αυτή; Πού πάει η μάγισσα;» γρύλισε ο ένας από τους δύο ανιχνευτές που είχαν περάσει στην αντίπερα όχθη του ποταμού.

«Μαύρε άνθρωπε!» φώναξε ο άλλος.

Και ο Φέκταρελ – που είχε ξαναμπεί στον ποταμό μαζί με τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, για να βοηθήσουν τη Ραβάσλι – στράφηκε και είδε τους δύο ανιχνευτές του να δείχνουν προς την πυκνή βλάστηση, και προς τη Φαίδρα, η οποία έτρεχε μοιάζοντας να κυνηγά κάτι.

«*Φαίδρα!*» της φώναξε αμέσως. «*ΦΑΙΔΡΑ!*» Μα εκείνη δεν φαινόταν να τον ακούει.

Καταρώμενος θεούς και δαίμονες, ο Φέκταρελ πετάχτηκε έξω από τον ποταμό, προστάζοντας τους ανιχνευτές του να βοηθήσουν τη Ραβάσλι (αν κι όσοι ήταν ακόμα μες στο νερό φαινόταν τώρα να έχουν καταφέρει να διώξουν ό,τι κι αν ήταν εκείνο που την είχε δαγκώσει) και τρέχοντας ξοπίσω της μάγισσας.

«*ΦΑΙΔΡΑ!*»

Ακόμα δεν τον άκουγε, κι ο Φέκταρελ μετά βίας τη διέκρινε τώρα μέσα από τη βλάστηση. Τι την είχε πιάσει; Τι είχε δει; Δεν έβλεπε πόσο πυκνός κι επικίνδυνος ήταν τούτος ο τόπος; (*Πρέπει να είμαστε στις παρυφές των Πυκνών Τόπων, μα τους θεούς!*) Δεν έβλεπε ότι δεν είχε καν ακόμα ξημερώσει; Θα χανόταν, η ανόητη!

«*ΦΑΙΔΡΑ – ΣΤΑΜΑΤΑ! – Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ – ΣΤΑΜΑΤΑ!*»

Τίποτα· καμία ανταπόκριση στις φωνές του. *Έχει κουφαθεί; Έχει τρελαθεί; Τι είδε; Τι κυνηγά;* Ό,τι κι αν ήταν, ο Φέκταρελ δεν το έβλεπε· με το ζόρι διέκρινε τη Φαίδρα· κι όσο έτρεχε, η βλάστηση γινόταν πιο πυκνή γύρω του. Παραλίγο να χάσει την ισορροπία του καθώς πηδούσε πάνω από έναν βράχο και προσγειωνόταν στο χώμα, στο χορτάρι, και στις μεγάλες ρίζες των δέντρων. Για μια στιγμή μονάχα πήρε το βλέμμα του από τη δυσδιάκριτη φιγούρα της μάγισσας, προκειμένου να ισορροπήσει – και μετά, εκείνη είχε εξαφανιστεί!

Προσπάθησε να την ξαναβρεί, μα δεν μπορούσε. Καταράστηκε, λαχανιασμένος. Άναψε τον φακό του και τον έστρεψε στη γη, ψάχνοντας για τα ίχνη της.

Τα βρήκε κι άρχισε να τ'ακολουθεί, μετά δυσκολίας μέσα στην πυκνή βλάστηση. Και παρατήρησε πως, κάπου-κάπου, έβλεπε και κάτι άλλα ίχνη. Δεν ήταν, όμως, συνεχόμενα. Ό,τι κι αν τα είχε κάνει – και, μάλλον, ήταν αυτό που ακολουθούσε η Φαίδρα – δεν πρέπει πάντα να πατούσε στο έδαφος· πρέπει να πηδούσε κι επάνω στα δέντρα, στα κλαδιά και στους κορμούς. Ο Φέκταρελ έκρινε πως ίσως να επρόκειτο για κάτι σαυροειδές, αλλά αξιοσημείωτου μεγέθους, τουλάχιστον σαν μεγάλος σκύλος, και με μακριά νύχια στα πόδια.

Τι θέλει και το κυνηγά; Τι την έπιασε;

Ο Φέκταρελ προσπαθούσε να βιαστεί αλλά δεν μπορούσε· το κατάφυτο τοπίο τού το απαγόρευε, αν ήθελε να μη χάσει τα ίχνη· κι αν έχανε τα ίχνη δεν πρόκειται να έβρισκε τη Φαίδρα.

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ και δύο ανιχνευτές δεν άργησαν να πεταχτούν από πίσω του, τρέχοντας, με φακούς και όπλα στα χέρια.

«Μαύρε άνθρωπε!» είπε ο ένας ανιχνευτής. «Τι έγινε; Πού είν' η μάγισσα;»

«Κάτι κυνηγά,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Υπάρχουν τα ίχνη του στη γη. Δεν ξέρω τι την έπιασε, γαμώ τις Λάμιες. Εσείς τι είδατε;»

«Δεν είδαμε τι κυνηγούσε. Την είδαμε ξαφνικά να φεύγει, να τρέχει,» είπε ο ένας ανιχνευτής, κι ο άλλος κατένευσε.

«Πρέπει να τη βρούμε,» είπε ο Φέκταρελ, «γρήγορα.»

«Όχι βιασύνη,» τόνισε ο Σάλαθρελ. «Εδώ είμαστε στους Πυκνούς Τόπους, και πας πιο βαθιά όπως κατευθύνεσαι. Είναι επικίνδυνα μέρη.»

«Ακριβώς γι'αυτό πρέπει να βιαστούμε!»

«Θα πάθουμε όλοι κακό,» τον προειδοποίησε ο Σάλαθρελ ατενίζοντάς τον σταθερά.

Ο Φέκταρελ καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. Είχε, φυσικά, ακούσει για τους Πυκνούς Τόπους. Δεν υπήρχαν μονάχα θανάσιμα θηρία εδώ, αλλά και πάρα πολλοί δαιμονικοί θεοί που μπορούσαν απ'το να σε τρελάνουν μέχρι να σε διαμελίσουν. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ μιλούσε συνετά.

«Εντάξει,» του είπε ο Φέκταρελ. «Δες, όμως, τα ίχνη. Μπορείς να καταλάβεις τι είναι αυτό που κυνηγά η Φαίδρα;»

Ο Σάλαθρελ πλησίασε, λυγίζοντας τα γόνατα πλάι στα χνάρια και φωτίζοντας το έδαφος με τον φακό του. Ύστερα ορθώθηκε. «Βασιλίσκος,» είπε.

«Βασιλίσκος;» απόρησε ο Φέκταρελ. «Κυνηγά *βασιλίσκο;*»

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ έγνεψε καταφατικά.

Μηχανικά μουγκρητά ακούστηκαν πίσω τους, και φως από προβολείς φάνηκε να σκίζει τη νύχτα. Η βλάστηση παραμερίστηκε από τέσσερα δίκυκλα, επάνω στα οποία κάθονταν η Ραβάσλι, ο Σάμελκον'λι, και οι δύο άλλοι ανιχνευτές του Φέκταρελ. Το πέμπτο δίκυκλο το είχαν, προφανώς, αφήσει πίσω.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ραβάσλι.

Ο Φέκταρελ είδε πως το παντελόνι της ήταν αιματοβαμμένο στον αριστερό μηρό. «Εσύ είσαι καλά;»

«Ναι. Κάποιο καταραμένο ψάρι, ή ερπετό, με δάγκωσε μες στο ποτάμι, ακριβώς εκεί όπου είχα τραυματιστεί και στ'Οχυρό του Ηγεμόνα. Αλλά το διώξαμε, και μπορώ να σταθώ. Εσείς πού τρέχετε; Τι γίνεται εδώ;»

«Η Φαίδρα έφυγε. Κάτι κυνηγάει. Έναν βασιλίσκο, μου λέει ο Σάλαθρελ.»

Εκείνος κατένευσε πάλι.

«Ο θεός που κυνηγάμε δεν είναι βασιλίσκος. Είναι βασιλίσκος;» ρώτησε η Ραβάσλι.

«Μάλλον δεν πρόκειται γι'αυτό τον θεό,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ.

«Τότε γιατί τρέχει πίσω του;»

«Δεν ξέρω. Αλλά αρκετό χρόνο χάσαμε ήδη.» Στράφηκε προς τα εκεί όπου πήγαιναν τα ίχνη. «Φέρτε και τ'άλλο δίκυκλο και *πάμε.*»

Τα δίκυκλα αποδείχτηκαν περισσότερο πρόβλημα παρά βοήθεια μέσα στους Πυκνούς Τόπους. Δε μπορούσαν να τα καβαλήσουν και να τρέξουν· έπρεπε συνεχώς να προσέχουν για ρίζες, λάκκους, απότομα σκαμπανεβάσματα, και αδιαπέραστη βλάστηση. Ο Φέκταρελ και ο Σάλαθρελ φώτιζαν το έδαφος, ακολουθώντας τα ίχνη, αλλά δεν συναντούσαν πουθενά τη Φαίδρα· πρέπει να συνέχιζε να τρέχει καταδιώκοντας τον βασιλίσκο.

«Πού είναι, μάγε;» ρώτησε ο Φέκταρελ τον Σάμελκον'λι, καθώς μετά βίας γινόταν αντιληπτό ότι χάραζε· οι Πυκνοί Τόποι εμπόδιζαν την πρόσβαση του ηλιακού φωτός: κλαδιά και φυλλωσιές

δημιουργούσαν ολόκληρα πλέγματα, ολόκληρες οροφές, πάνω από την ομάδα των Ζωντανών-Νεκρών. «Μπορείς να την εντοπίσεις;»

«Όχι,» απάντησε ο Σάμελκον'λι.

Η Ραβάσλι τον ρώτησε: «Υπάρχουν θεοί κοντά μας;»

«Υπάρχουν διάφορες παρουσίες. Καλύτερα να μην τους δώσουμε την αίσθηση ότι τους δίνουμε σημασία.»

Μακάρι να μη δώσουν σημασία στη Φαίδρα, σκέφτηκε ο Φέκταρελ. *Ούτε η Φαίδρα να δώσει σημασία σ'αυτές*. Διότι η μάγισσα συνεχώς κάπου έβρισκε την ευκαιρία να μπλέξει, κι όσο ο Φέκταρελ σκεφτόταν ότι ίσως να την έβρισκε σκοτωμένη εδώ πέρα, τόσο περισσότερο αισθανόταν σαν μια λεπίδα να σκίζει στα δύο το στήθος του. *Είναι δυνατόν να είναι τόσο ανόητη;*

Πολλοί έλεγαν ότι η Φαίδρα είχε χάσει τα λογικά της όταν τους είχαν κυνηγήσει οι επαναστάτες μέσα στα Χρυσά Όρη – τότε που δεν ονομάζονταν ακόμα Ζωντανοί-Νεκροί και ο Φέκταρελ δεν ήταν μαζί τους – τότε που ήταν όλοι τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας. Η Φαίδρα είχε συναντήσει κάποια μυστηριώδη θεά σ'εκείνα τα βουνά, κι έκτοτε είχε αλλάξει. Ο Φέκταρελ δεν την είχε γνωρίζει ποτέ όπως ήταν παλιά, όμως είχε ακούσει να λένε ότι η μάγισσα ήταν πολύ διαφορετική. Πολλούς τώρα τους τρόμαζε, και δεν το έκρυβαν. Ο Φέκταρελ τούς είχε κρυφακούσει να αναρωτιούνται πώς κοιμόταν μαζί της· δε φοβόταν ότι μπορεί να γινόταν τίποτα περίεργο; Ο Φέκταρελ το έβρισκε αστείο αυτό, αλλά δεν είχε ποτέ πει σε κανέναν τίποτα. Η Φαίδρα ήταν, για εκείνον, τόσο εξωτική – και στην εξωτερική της εμφάνιση και στο πώς σκεφτόταν – που του ήταν αδιανόητο να μην είναι ερωτευμένος μαζί της. Τον μάγευε, χωρίς η ίδια να χρειάζεται να κάνει τίποτα προς την επίτευξη αυτού του σκοπού πέρα από το να υπάρχει.

Του φάνηκε πως πέρασαν μέρες ολόκληρες όσο ακολουθούσε τα ίχνη της, και τα ίχνη του βασιλίσκου, στο άγριο τοπίο των Πυκνών Τόπων, αλλά στην πραγματικότητα δεν πρέπει να πέρασαν πάνω από δύο ώρες, ενώ απόμακρα γρυλίσματα και κρωξίματα αντηχούσαν μες στο ξημέρωμα, μαζί με απότομες κινήσεις που έκαναν τις φυλλωσιές να ταράζονται, και φτεροκοπήματα ξαφνικά και γρήγορα. Σε κάποια στιγμή, η ομάδα βρέθηκε αντίκρυ σε δύο μεγάλους λύκους, οι οποίοι τράπηκαν σε φυγή ύστερα από μερικούς πυροβολισμούς στη γη και στον αέρα.

Τελικά, βρήκαν τη Φαίδρα πεσμένη, και ακίνητη, μπροστά σ'έναν μεγάλο βράχο σκεπασμένο με βλάστηση. Κι επάνω στον βράχο στεκόταν ο βασιλίσκος, ατενίζοντάς τους με γυαλιστερά μάτια.

Ο Φέκταρελ δεν είχε ξαναντικρίσει βασιλίσκο. Ήταν σχετικά σπάνιος. Είχε, όμως, ακούσει πως πρόκειται για ένα ερπετοειδές πλάσμα που θυμίζει πελώρια σαύρα, κάνει μεγάλα άλματα – από δέντρο σε δέντρο, πολλές φορές – μπορεί να διασχίσει μικρά ρέματα τρέχοντας, μοιάζοντας να περπατά πάνω στην επιφάνεια του νερού, και το σάλιο του είναι καυστικό – πανίσχυρο οξύ. Φτύνοντας μπορεί να σε σκοτώσει.

Το πλάσμα που στεκόταν τώρα επάνω στον βράχο, σίγουρα, έμοιαζε με βασιλίσκο, αλλά διέθετε και μια ιδιότητα για την οποία ο Φέκταρελ δεν είχε ξανακούσει: το δέρμα του έκανε, διαρκώς, περίεργες ανταύγειες· από το κεφάλι ώς την ουρά, χρώματα κυμάτιζαν επάνω του, κι αναδεύονταν, σαν το πλάσμα να ήταν βυθισμένο σε πολύχρωμα υγρά.

Παραδίπλα, όχι πολύ μακριά από την ακίνητη, πεσμένη Φαίδρα, ήταν τα κουφάρια δύο λυκόχοιρων. Καμένα. Αλλά σίγουρα όχι από φωτιά. *Από το σάλιο του βασιλίσκου,* μπορούσε μονάχα να υποθέσει ο Φέκταρελ, και είπε στους συντρόφους του: «Προσέχετε. Σκοτώνει φτύνοντας.»

«Το ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, παίρνοντας στα χέρια το τουφέκι του, οπλίζοντάς το αλλά χωρίς να το υψώσει.

Ο βασιλίσκος σύριξε ξαφνικά προς το μέρος τους, κι έφτυσε. Μια υγρή ριπή τινάχτηκε από το στόμα του και, πέφτοντας το χορτάρι μερικά μέτρα μπροστά τους, το έκαψε χωρίς να του βάλει φωτιά, διαβρώνοντάς το.

«Σα να μας προειδοποιεί να μείνουμε μακριά...» μουρμούρισε ο Φέκταρελ, παραξενεμένος.

«Είναι φανερό,» είπε η Ραβάσλι, «ότι δεν είναι η πρώτη φορά που προστάτεψε τη μάγισσα.» Κι έδειξε τους νεκρούς λυκόχοιρους. «Γιατί συμβαίνει αυτό; Έχει η Φαίδρα κάποιου είδους δεσμό μ'ετούτο το πλάσμα;»

«Δεν μου έχει πει ποτέ τίποτα,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. Και κατέβηκε από το δίκυκλό του, βαδίζοντας αργά προς τη Φαίδρα με τα χέρια υψωμένα, χωρίς να βαστά όπλο. «Δε θέλουμε το κακό της!» φώναξε στον βασιλίσκο, νιώθοντας λιγάκι ανόητος, γιατί ήταν

προφανές ότι μιλούσε σε θηρίο, όχι σε κάτι που μπορούσε να τον καταλάβει. *Αν είναι όμως συνηθισμένος βασιλίσκος, γιατί προστατεύει τη Φαίδρα; Και γιατί το πετσί του κάνει αυτούς τους περίεργους χρωματισμούς;* «Είναι φίλη μας. Την ψάχνουμε.»

Ο βασιλίσκος έμεινε ακίνητος για λίγο, με τα γυαλιστερά μάτια του να τον παρατηρούν. Έπειτα σύριξε, κι ο Φέκταρελ φοβήθηκε ότι θα τον έφτυνε κι αυτό θα ήταν το τέλος του. Όμως το πλάσμα, τότε, πήδησε από τον βράχο και βρέθηκε, με τρομερή ταχύτητα, πιασμένο στον κορμό ενός δέντρου· ξαναπήδησε και χάθηκε μες στο δάσος.

Ο Φέκταρελ αμέσως πλησίασε τη Φαίδρα, γονατίζοντας πλάι της και σηκώνοντάς τη στα χέρια του, για να δει αν ανέπνεε. *Αναπνέει. Μονάχα τις αισθήσεις της έχει χάσει· δεν είναι τραυματισμένη.*

Οι υπόλοιποι συγκεντρώθηκαν γύρω από τον Αρχιανιχνευτή έχοντας αφήσει τα δίκυκλα πίσω τους.

«Ο βασιλίσκος δεν είχε φύγει,» είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Φέκταρελ, ακόμα γονατισμένος στο έδαφος με τη Φαίδρα στην αγκαλιά του.

«Περίμενε, μέσα στη βλάστηση, για να δει μάλλον τι θα κάνουμε με τη μάγισσα. Εκεί ήταν.» Έδειξε. «Τώρα έφυγε, όμως. Κατάλαβε ότι είμαστε, όντως, φίλοι της.»

Ο Φέκταρελ ορθώθηκε σηκώνοντας και τη Φαίδρα μαζί του, με το ένα του χέρι κάτω από τα γόνατά της και το άλλο στις ωμοπλάτες της. Το κεφάλι της έγερνε προς τη γη, και τα μακριά, πράσινα μαλλιά της έμοιαζαν με κάτι βγαλμένο από το φυσικό τοπίο, εξώκοσμα σε σχέση με το λευκό-ροζ δέρμα της. «Δεν είχα ποτέ ακούσει ότι οι βασιλίσκοι έχουν τέτοιο περίεργο πετσί που αλλάζει χρώματα, Σάλαθρελ.»

«Δεν έχουν, κανονικά,» αποκρίθηκε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

Ο Φέκταρελ στράφηκε να τον κοιτάξει ευθέως. «Τότε, αυτός δεν ήταν βασιλίσκος;»

«Βασιλίσκος ήταν, αλλά από ένα πολύ σπάνιο είδος που λένε πως υπάρχει στους Πυκνούς Τόπους. Μπορεί να πάρει ό,τι χρώμα ή απόχρωση επιθυμεί. 'Κατάσκοπος βασιλίσκος', έχω ακούσει να τον αποκαλούν, 'αθέατος βασιλίσκος', ή 'ο Αθέατος'.»

«Και η Φαίδρα πώς τον είδε και τον ακολούθησε;»

«Πού να ξέρω;»

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

δεν ξέρω πότε έχασα τις αισθήσεις μου καθώς ακολουθούσα τον βασιλίσκο μέσα στο δάσος, ούτε ξέρω πώς. αλλά όταν ξύπνησα συνειδητοποίησα ότι ο Φέκταρελ & οι άλλοι με είχαν βρει, & βρισκόμασταν τώρα στις παρυφές των Πυκνών Τόπων. με ρώτησαν τι είχε γίνει, & τους ~~απάντησα~~ είπα την αλήθεια: είδα τον βασιλίσκο & τον ακολούθησα. «γιατί;» με ρώτησαν. «γιατί τον ακολούθησες;» τους είπα ότι αυτό ήταν δύσκολο να τους το εξηγήσω. ήταν το δέρμα του που με είχε προσελκύσει. τόσα μυστικά είναι κρυμμένα στο δέρμα του! ποτέ δεν είχα ξαναδεί κάτι παρόμοιο σε ζωντανό πλάσμα, & τώρα νόμιζα πως είχα καταλάβει κάτι.

με κοίταζαν σαν να ήμουν παλαβή. η Ραβάσλι είπε: ο βασιλίσκος σε προστάτευε όσο ήσουν λιπόθυμη· σκότωσε δύο λυκόχοιρους που σε είχαν πλησιάσει· παραλίγο να κάψει & εμάς, αλλά φάνηκε τελικά να καταλαβαίνει ότι είμαστε φίλοι σου. γιατί; είχες κάποια επικοινωνία μαζί του;

–όχι, αποκρίθηκα. –νόμιζα, μάλιστα, ότι προσπαθούσε να με αποφύγει.

–αν ήθελε να σε αποφύγει, μπορούσε να το είχε κάνει αμέσως, Φαίδρα, μου είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

του ζήτησα να εξηγήσει τι εννοούσε & μου είπε ότι αυτός ο βασιλίσκος λέγεται «Αθέατος»: είναι ένα πολύ σπάνιο είδος το οποίο παίρνει ό,τι χρώμα θέλει· δεν μπορείς να τον εντοπίσεις μέσα στο φυσικό τοπίο.

–δηλαδή έπαιζε μαζί μου; ρώτησα.

–πολύ πιθανόν, απάντησε ο Σάλαθρελ, –αλλά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί. δεν τόχω ξανακούσει να συμβαίνει...

–τι ακριβώς είδες στον βασιλίσκο που σε προσέλκυσε, Φαίδρα; με ρώτησε ο Σάμελκον'λι. –τι ακριβώς;

–υπάρχει ένας… τρόπος που ανιχνεύω τον θεό που κυνηγάμε· σας το έχω πει ότι υπάρχει… αυτός ο τρόπος… η προέκταση αυτού του τρόπου είναι πάνω στο δέρμα του βασιλίσκου!

εννοείται πως δεν κατάλαβαν τίποτα, & δε νομίζω πως το είχα εξηγήσει επαρκώς ούτως ή άλλως. είναι δύσκολο να το εξηγήσω. ένας ολόκληρος κόσμος υπήρχε επάνω σ'αυτόν τον βασιλίσκο – & ένας ολόκληρος αντίστροφος κόσμος!

μα όλους τους θεούς! έχω βρει τη λύση που αναζητούσα! τη λύση για το πώς να χρησιμοποιήσω τα «γράμματα» ως επικοινωνιακή μέθοδο. έπρεπε να το είχα σκεφτεί από την αρχή! αλλά μόνο όταν είδα τον Αθέατο το σκέφτηκα. ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΡΟΥΧΑ. ένας αντίστροφος κόσμος μπορεί να είναι επάνω σε ρούχα, ανάλογα με τους χρωματισμούς & το φτιάξιμό τους. αν κάποιος έχει μάθει να αναγνωρίζει τα «γράμματα», τα ρούχα μπορούν να του μεταφέρουν μηνύματα χωρίς κανένας άλλος να καταλαβαίνει τίποτα!

(αναρωτιέμαι αν η Έρικα θα το έβρισκε χρήσιμο αυτό)

το μοναδικό πρόβλημα είναι ότι, για να μεταδόσεις διαφορετικό μήνυμα, θα πρέπει να φοράς άλλα ρούχα… εκτός αν οι χρωματισμοί επάνω τους μπορούν να αλλάξουν όπως αλλάζει το δέρμα αυτού του βασιλίσκου, σαν κυματισμοί. θα γινόταν, άραγε, να φτιαχτεί αυτό όπως το ευαίσθητο χαρτί; πρέπει να μιλήσω μάλλον με κάποιον μάγο του τάγματος των Ερευνητών, ή & των Τεχνομαθών. & δυστυχώς δεν είναι πολλοί τέτοιοι εδώ, στη Φεηνάρκια…

ο Φέκταρελ μού είπε ότι δεν έπρεπε, πάντως, να είχα ακολουθήσει τον βασιλίσκο· ήταν πολύ ριψοκίνδυνο. & η Ραβάσλι με ρώτησε αν τώρα μπορούσα να ξαναβρώ τα ίχνη του θεού που κυνηγούσαμε, για να συνεχίσουμε να τον ακολουθούμε.

προσπάθησα… προσπάθησα να τα εντοπίσω ξανά, αλλά τίποτα δεν γινόταν. δεν τα έβρισκα. μπορεί να έφταιγε το γεγονός ότι έπαψα να

ακολουθώ το «μονοπάτι» & δεν μπορούσα να ξαναμπώ σ’αυτό· ή μπορεί να έφταιγε το γεγονός ότι οι σκέψεις μου είχαν στραφεί αλλού & δεν μπορούσαν να επιστρέψουν εκεί όπου ήταν πριν. όπως & νάχε, παρότι ώς τη νύχτα περιφερόμασταν κοντά στις παρυφές των Πυκνών Τόπων & στις όχθες του Διχαλωτού Ποταμού, πουθενά δεν κατόρθωσα να ξαναβρώ τα ίχνη του θεού της οργής. τον είχα χάσει.

η Ραβάσλι θύμωσε μαζί μου· με κατηγόρησε ότι εξαιτίας μου είχαμε μόλις χάσει τόσο χρήματα. εκτός του ότι εξαιτίας μου η Βιλγκέροβ θα υπέφερε. έμοιαζε έτοιμη να με κρεμάσει. της είπα ότι είχα κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσα, & απέφυγα να τσακωθώ μαζί της.

είμαι βέβαιη πως & ο Σκοτωμένος θα τσαντιστεί όταν του πούμε τι έγινε. αλλά τι να τους κάνω; δεν μπορώ εγώ να κάνω τα πάντα!

–πάμε νότια, τους είπα το πρωί όταν ξυπνήσαμε. –σίγουρα, ό,τι & αν έχει γίνει, νότια θα έχει πάει.

–ακόμα μια από τις σοφίες σου; μούγκρισε η Ραβάσλι, αγριοκοιτάζοντάς με λες & είχε τίποτα προηγούμενα μαζί μου!

–εκτός αν πήγε βαθιά μέσα στους Πυκνούς Τόπους, νότια θα πήγε! της είπα. –πού αλλού να πήγε;

–αυτό είναι σωστό, σχολίασε συλλογισμένα ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

–& αν πήγε μέσα στους Πυκνούς Τόπους; επέμεινε η Ραβάσλι.

–αν πήγε εκεί, τότε δεν μπορούμε να τον ακολουθήσουμε, της είπε ο Σάλαθρελ. –εκτός αν θέλουμε να σκοτωθούμε.

–πάμε νότια, μήπως & γίνει κάτι, συμφώνησε ο Φέκταρελ. –εξάλλου, νότια θα πάει & ο Σκοτωμένος ξεκινώντας αύριο, μεθαύριο· θα τον συναντήσουμε ή στο δρόμο ή στη Μάλκαριλ. τι έχουμε να χάσουμε;

η Ραβάσλι δεν έφερε αντίρρηση, έτσι ταξιδέψαμε νότια. καβαλούσαμε τα δίκυκλά μας αλλά δεν κινούμασταν & πολύ

γρήγορα, μήπως & εντοπίσω ξανά τα ίχνη του θεού της οργής. δεν πίστευα ότι θα τα κατάφερνα, όμως δεν τους το είπα. επιπλέον, το μυαλό μου ήταν συνεχώς στο δέρμα του Αθέατου, στους χρωματικούς κυματισμούς που έκανε, στον αντίστροφο κόσμο που δημιουργούσε. ναι! σίγουρα μπορώ να φτιάξω ρούχα που να μεταδίδουν μηνύματα μέσω των «γραμμάτων» μου! ή τουλάχιστον μπορώ να δώσω οδηγίες για να φτιάξει κάποιος άλλος αυτά τα ρούχα – γιατί εγώ δεν έχω ιδέα από τέτοια πράγματα. ποιος όμως μπορεί να με βοηθήσει; χρειάζομαι έναν άλλο μάγο, κατά πρώτον, & τώρα ούτε ο Ναλτάφιρ'χοκ δεν είναι εδώ· έχει μείνει πίσω, στη Νασόλκαθ – & μέχρι να επιστρέψουμε εκεί......

καθώς σουρούπωνε φτάσαμε στη Μάλκαριλ, & φυσικά δεν είχα βρει τα ίχνη του θεού της οργής.

ο Σιωπηλός Σάλαθρελ παρατήρησα ότι ήταν πιο σιωπηλός απ'ό,τι συνήθως...

Κεφάλαιο Δέκατο
Κακούργοι, Προδότες, Θεοί του Σκοταδιού

Μετά από την τελευταία προειδοποίηση της Σαρντίκα-Νοθ, ο Άσλατμιρ αποφάσισε να είναι πιο προσεχτικός, διότι ήξερε πως η Γαλανή Δράκαινα δεν θα δίσταζε να τον σκοτώσει αν της έδινε την παραμικρή αφορμή. Δεν τον μισούσε, αλλά δεν είχε και κανέναν λόγο να τον συμπαθεί. Μέχρι στιγμής, της ήταν άχρηστος. Βάρος. Ο μόνος λόγος που του επέτρεπε να μένει εδώ ήταν επειδή θεωρούσε ότι, στο τέλος, πιθανώς να της φαινόταν χρήσιμος εναντίον του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ· τουλάχιστον, αυτό πίστευε ο Άσλατμιρ, και δεν είχε καμια ένδειξη που να του λέει πως λάθευε.

Επομένως, προσοχή χρειαζόταν. Εκείνο το πρωινό στην τραπεζαρία, το είχε παρατραβήξει μιλώντας όπως είχε μιλήσει· ήταν σαν να τους προκαλούσε, όλους αυτούς τους κακούργους, κι ανάμεσά τους κι έναν από τους Πέντε Δράκους της Σαρντίκα-Νοθ, τον Νάρφεδελ τον Ψηλό. *Αν δεν προσέχω δεν πρόκειται ποτέ να εκδικηθώ τον Ραλνίβη για ό,τι μου έκανε· ούτε πρόκειται ποτέ να επιστρέψω στη Νασόλκαθ.*

Το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας ήταν ένα απόρθητο μέρος γεμάτο μαχαιροβγάλτες οι οποίοι τον αντιπαθούσαν και τον ειρωνεύονταν με την κάθε ευκαιρία. Ο πιο ευγενικός ανάμεσά τους ήταν ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος. Με ελάχιστους άλλους μπορούσε ο Άσλατμιρ να μιλήσει πολιτισμένα και να τον πάρουν στα σοβαρά. Σκόπευε, όμως, να βρει, στο άμεσο μέλλον, έναν τρόπο για να τους κάνει να αλλάξουν συμπεριφορά προς το μέρος του. Τι τρόπο ακριβώς, δεν μπορούσε ακόμα να υπολογίσει, αλλά θα έπρεπε να είναι *προσεχτικός*. Πάντοτε προσεχτικός. Την άλλη φορά, είχε καταφέρει να τους εντυπωσιάσει μα αυτό παραλίγο να του κοστίσει τη ζωή του. *Η Σαρντίκα-Νοθ δεν πρέπει να νομίσει ότι προσπαθώ να σφετεριστώ την εξουσία της.* Ούτε και ήταν αυτή η πρόθεσή του, ούτως ή άλλως. Μονάχα η εκδίκηση εναντίον του Ραλνίβη τον

ενδιέφερε, και η επιστροφή στην πόλη του· το τι θα έκανε η Γαλανή Δράκαινα – ή *Γαλανή Βασίλισσα*, όπως ήθελε τώρα να τη λένε – του ήταν αδιάφορο.

Η περιέργεια του Άσλατμιρ, όμως, ήταν ανέκαθεν μια δύναμη πολύ ισχυρή μέσα στο μυαλό του, και ούτε τώρα τον άφηνε σε ησυχία. Ερωτηματικά σχετικά με τους παράξενους βρυχηθμούς από τα βάθη του οχυρού συνεχώς αναδύονταν στη σκέψη του. Καθώς επίσης και η απορία πού βρισκόταν ο Άρχοντας Βάλγκερελ – πού ήταν φυλακισμένος.

Ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος δεν μπορούσε να του δώσει απαντήσεις, και μήτε κανένας άλλος ήταν πρόθυμος να του μιλήσει – είτε ήξερε είτε όχι. Επιπλέον, ο Άσλατμιρ δεν ήθελε να γίνει πολύ επίμονος στις ερωτήσεις του και να φανεί ύποπτος· διότι αυτό πάλι θα είχε δυσάρεστα αποτέλεσμα για εκείνον. Αποφάσισε, λοιπόν, να κάνει κάτι που ήξερε αρκετά καλά: να είναι παρατηρητικός και να μην τραβά την προσοχή των άλλων επάνω του. Ακούγοντας, βλέποντας, δεν μπορεί, στο τέλος κάτι θα ανακάλυπτε...

Δεν είχε, όμως, υπολογίσει τα πράγματα και τόσο καλά. Εδώ δεν ήταν η Νασόλκαθ – μια μεγάλη πόλη γεμάτη λεωφόρους, σοκάκια, υπόγειες διόδους, οροφές, και σκάλες. Εδώ ήταν ένας κλειστός χώρος. Περιορισμένος. Κι όλοι οι κακούργοι της Γαλανής Βασίλισσας γνώριζαν τον «Αρχοντάνθρωπο», όπως τον αποκαλούσαν. Όσο και να μην τραβούσε την προσοχή τους, δεν μπορούσε και να εξαφανιστεί. Τον έβλεπαν αμίλητο και τον ειρωνεύονταν: τον ρωτούσαν αν δεν του άρεσε η φιλοξενία τους· αν είχε κανένα πρόβλημα που ήθελε ν'αναφέρει στη Βασίλισσα για να του το λύσει· αν η παρέα τους τον έκανε να βαριέται. Ο Άσλατμιρ υπέφερε τα λόγια τους χωρίς να τους προκαλεί – όχι τόσο, τουλάχιστον, ώστε να γίνουν φασαρίες, γιατί δεν ήθελε και να τον περάσουν για ηλίθιο. Ούτε ήθελε να θεωρήσουν πως τους φοβόταν. *Δώσε σ'αυτά τα σκυλιά τέτοια εντύπωση και είναι ικανά να σε φάνε ζωντανό,* θύμιζε στον εαυτό του, γνωρίζοντας από ανθρώπους του είδους τους. Στη Νασόλκαθ ήταν ο Γελαστός Άρχοντας, ο ισχυρότερος άνθρωπος του υπόκοσμου, και δεν το είχε καταφέρει τούτο δίχως να ξέρει πώς να μεταχειρίζεται καθάρματα σαν τους ανθρώπους της Σαρντίκα-Νοθ. *Υπομονή. Στο τέλος, θα με λένε Αρχοντάνθρωπο και θα εννοούν κάτι τελείως διαφορετικό απ'ό,τι εννοούν τώρα...* Από μια άποψη, του άρεσε τούτη η πρόκληση.

Έκανε το περιπετειώδες αίμα του να φλογίζεται! Οι συγγενείς του στη Νασόλκαθ πάντα το έλεγαν ότι ήταν ο πιο ατίθασος ανάμεσά τους.

«Αλλά τώρα το παράκανες, Άσλατμιρ. Το παράκανες!» του είχε πει η αδελφή του, η Ραλκάβδη, η Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ, όταν ο Ραλνίβης τον είχε εξορίσει. Και δεν υπήρχε κανένας οίκτος στα μάτια της. Πάντοτε πολύ πιο σκληρή από την άλλη του αδελφή, τη Νασίτλα, που ήταν τόσο γλυκιά και όμορφη – και είχε, δυστυχώς, παντρευτεί αυτό τον *ηλίθιο* μπάσταρδο τον Ραλνίβη! λες κι ήταν, επίσης, τυφλή! Τέλος πάντων: η Ραλκάβδη είχε κι έναν κάποιο λόγο τώρα για να μισεί τον Άσλατμιρ· ακόμα κι ο ίδιος όφειλε να το παραδεχτεί αυτό. Είχε βάλει τους ανθρώπους του να την απαγάγουν μέσα από το υπνοδωμάτιό της, στη μονοκατοικία τους, όταν είχε προσπαθήσει να ανατρέψει την εξουσία του καταραμένου Ραλνίβη. *Αλλά δεν θα της έκανα πραγματικό κακό. Ποτέ δεν θα της έκανα πραγματικό κακό. Ως συνήθως, με παρεξήγησε. Πάντα βιαστική η Ραλκάβδη. Πάντα βιαστική…*

Και τώρα, ο Άσλατμιρ ήταν καταδικασμένος να ζητά καταφύγιο από μια Λάμια σαν τη Σαρντίκα-Νοθ… *Παράξενα παιχνίδια μού παίζει η ζωή…* Αλλά ίσως τούτη να αποδεικνυόταν, τελικά, μια ευκαιρία. Θα έβλεπε…

Ένα απόγευμα, επιχείρησε να πάρει μια από τις δούλες της Γαλανής Βασίλισσας μαζί του, στο κρύο δωμάτιό του στον μοναχικό πυργίσκο. Ήταν λάθος του, όπως αμέσως φάνηκε. Η δούλα αντιστάθηκε, αν και όχι πολύ έντονα· μάλλον θα ερχόταν μαζί του αν ο Ζεράρ δεν είχε παρέμβει. Αρπάζοντας τη δούλα από το μπράτσο, την τράβηξε μακριά από τα χέρια του Άσλατμιρ, καθώς βρίσκονταν μέσα στην Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας χωρίς την παρουσία της ίδιας της Βασίλισσας αλλά με την παρουσία πολλών άλλων ληστών και κακούργων, πρώην Παντοκρατορικών και μη.

«Καυλωμένος ο Αρχοντάνθρωπος;» είπε ο Ζεράρ: ένας ψηλός, χρυσόδερμος άντρας, κάποτε αξιωματικός στον Στρατό της Παντοκράτειρας και τώρα ένας από τους Πέντε Δράκους της Σαρντίκα-Νοθ, τους πιο έμπιστους ανθρώπους της. «Να σου δώσουμε και τις γυναίκες μας, Αρχοντάνθρωπε;»

Ο Άσλατμιρ τον ατένισε με στενεμένα μάτια, ενώ το χέρι του πήγαινε ακούσια στο ξιφίδιο στη ζώνη του. «Αν δεν κάνω λάθος είναι δούλα…»

«Ναι. *Δική μας* δούλα – όχι δική σου! *Εμείς* την κλέψαμε, όχι εσύ! Καταλαβαίνεις;»

«Σε καταλαβαίνω,» του είπε ο Άσλατμιρ, ουδέτερα· κι εκεί ο διαπληκτισμός τους έληξε. Ο Ζεράρ απομακρύνθηκε, τραβώντας μαζί του τη δούλα. Ορισμένοι από τους άλλους που κοίταζαν έμοιαζαν λιγάκι απογοητευμένοι που η αντιπαράθεσή τους δεν είχε εξελιχτεί σε μονομαχία. «Θα ήθελαν να σε δουν να χτυπιέσαι μ'έναν από τους Πέντε Δράκους, έχω ακούσει,» είπε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος στον Άσλατμιρ, αργότερα. «Θα ήθελαν να δουν αν αξίζεις τίποτα ή αν είσαι τελείως άχρηστος· έτσι λένε. Αλλά μερικοί απλά θα γούσταραν, φίλε, τη φασαρία που θα γίνει. Τους αρέσουν αυτά. Αίμα, φωνές, στοιχήματα. Ξέρεις· φτιάχνονται.»

Ο Άσλατμιρ, όμως, δεν είχε καμια πρόθεση να τους δώσει εκείνο που ήθελαν· γιατί, είτε νικούσε είτε έχανε σε μια τέτοια αναμέτρηση, ήξερε ότι εκείνος θα κατέληγε χαμένος. Ήταν ο ξένος ανάμεσά τους· ο παρείσακτος.

Ύστερα από αυτό το περιστατικό με τη δούλα και τον Ζεράρ, οι γυναίκες της Σαρντίκα-Νοθ άρχισαν να ενοχλούν τον Άσλατμιρ. Ενώ πριν του έριχναν μόνο κάτι λοξές ματιές από μακριά, τώρα τον πλησίαζαν κιόλας λέγοντας πράγματα που, μάλλον, νόμιζαν πως ήταν έξυπνα. Πρέπει να περίμεναν να ανταποκριθεί κάπως, γιατί έδειχναν θυμωμένες που δεν ανταποκρινόταν με κανέναν θετικό τρόπο προς το μέρος τους. Τον είχαν, μέσα στο μυαλό τους, κατατάξει ως άντρα που έψαχνε για γυναίκα, υπέθετε ο Άσλατμιρ, και φαινόταν να απορούν που δεν ενέδιδε σε τουλάχιστον *κάποια* από αυτές.

«Τι γυναίκες αρέσουν στους άρχοντες της Νασόλκαθ, μπορείς να μας πεις;» τον ρώτησαν, ένα πρωινό επάνω στις επάλξεις, καθώς τέσσερις από αυτές περνούσαν από κοντά του. «Αναρωτιόμασταν…»

«Καλοχτενισμένες και πλυμένες,» τους απάντησε.

«Σοβαρά, ε…» Τον προσπέρασαν.

Μια βραδιά στην τραπεζαρία, μία απ'αυτές είπε, αρκετά δυνατά – και εσκεμμένα, αναμφίβολα – ώστε να την ακούσει: «Ο Αρχοντάνθρωπος μόνο με δούλες τη βρίσκει. Τι λέτε να κρύβει; *Τίποτα;* Κενό;» Ορισμένες και ορισμένοι γελούσαν. Ο Άσλατμιρ τούς

αγνόησε. («Μη δίνεις σημασία στις καριόλες· θέλουν να σε προκαλέσουν,» του ψιθύρισε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος, που, τελευταία, βρισκόταν ολοένα και πιο κοντά του, κι ο Άσλατμιρ αναρωτιόταν αν είχε κανέναν απώτερο σκοπό ή αν απλά κι εκείνος δεν έβρισκε πουθενά αλλού καλύτερη παρέα.)

Αλλά το αποκορύφωμα ήταν ένα μεσημέρι…

Ο Άσλατμιρ καθόταν μόνος του, στην άκρη ενός από τα μεγάλα μακρόστενα τραπέζια, και έτρωγε σούπα από κρέας προβάτου.

Μια πολεμίστρια της Σαρντίκα-Νοθ τον πλησίασε. Ονομαζόταν Σέρυ, και ήταν εξωδιαστασιακή, από τους πρώην Παντοκρατορικούς. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και μακριά ξανθά μαλλιά, που τώρα ήταν δεμένα πρόχειρα πίσω απ'το κεφάλι της. Είχε μόλις επιστρέψει από μια σύντομη (και εύκολη, απ'ό,τι καταλάβαινε ο Άσλατμιρ) επιδρομή, κι όλη τής φώναζαν πως ήταν ηρωίδα, οπότε η Σέρυ ήταν καταφανώς ανεβασμένη. Απλώνοντας τα χέρια της, άρπαξε απότομα το πιάτο του Άσλατμιρ, έβγαλε τη γλώσσα της, έγλειψε διεξοδικά τη σούπα, κι ύστερα άφησε πάλι το πιάτο μπροστά του, γλείφοντας τώρα τα χείλη της και μειδιώντας.

Και προφανώς περίμενε ότι εκείνος θα συνέχιζε το φαγητό του· ή ίσως ότι θα την προσκαλούσε να φάνε μαζί. Είχε, άλλωστε, την τιμητική της σήμερα. Ο Άσλατμιρ σκούπισε το στόμα του με το μανίκι του, σηκώθηκε από την καρέκλα, και βάδισε προς την έξοδο της τραπεζαρίας. Πίσω του, άκουσε τη Σέρυ να τον βρίζει, να του λέει να πάει να γαμήσει λυκόχοιρη πουτάνα.

Το ίδιο βράδυ, τον περίμενε στον απομονωμένο πυργίσκο όπου βρισκόταν το δωμάτιο που του είχε παραχωρήσει η Σαρντίκα-Νοθ. Μαζί της ήταν και δυο άλλες – μια γαλανόδερμη, που επίσης για εξωδιαστασιακή έμοιαζε, και μια πορφυρόδερμη, που μάλλον ήταν Φεηνάρκια. Τα ονόματα τους ο Άσλατμιρ δεν τα ήξερε. Και ξαφνιάστηκε που τις είδε να ξεπροβάλλουν μπροστά του, στις σκάλες έξω από τη δερματόπορτα του δωματίου του. Δεν περίμενε ότι η Σέρυ θα έφτανε ώς εδώ.

«Ο Αρχοντάνθρωπος νομίζει ότι είναι σπουδαίος, λοιπόν…» του είπε, σημαδεύοντάς τον μ'ένα μικρό πιστόλι.

Ο Άσλατμιρ κοίταξε την κάννη προσπαθώντας να μη χάσει την ψυχραιμία του. «Αν η Σαρντίκα-Νοθ με ήθελε νεκρό θα με είχε

σκοτώσει η ίδια,» είπε, κι άνοιξε τη δερματόπορτα μπαίνοντας στο δωμάτιό του.

«Δεν είπε όμως τίποτα για το πουλί σου!» γρύλισε η Σέρυ, κλοτσώντας τον στην πλάτη.

Ο Άσλατμιρ παραπάτησε μέσα στο δωμάτιο, και οι τρεις γυναίκες τον ακολούθησαν. Στράφηκε να τις αντικρίσει τραβώντας το ξιφίδιό του. Δεν τράβηξε το πιστόλι του γιατί δεν ήθελε να εξωθήσει τα πράγματα ακόμα χειρότερα, αν κι αισθανόταν πανικό να απειλεί να τον καταλάβει. «Τι σκατά θέλεις;» είπε, απευθυνόμενος στη Σέρυ, γιατί ήταν προφανές ότι εκείνη είχε υποκινήσει τούτη τη νυχτερινή επίσκεψη.

«Νομίζεις ότι είσαι τόσο σπουδαίος που θα γυρίζεις την πλάτη σου σ'εμένα;» είπε η Σέρυ, εξακολουθώντας να τον σημαδεύει με το πιστόλι της.

«Νομίζεις ότι εσύ είσαι τόσο καλοβαλμένη που μπορείς να φτύνεις μες στη σούπα μου;» αντιγύρισε ο Άσλατμιρ, αν και ήξερε ότι βάδιζε σε επικίνδυνο έδαφος.

Οι δύο άλλες, που είχαν ξεθηκαρώσει ξιφίδια, γέλασαν.

«Σκασμός!» γρύλισε η Σέρυ χωρίς να τις κοιτάξει. Στον Άσλατμιρ είπε: «Δεν *έφτυσα*· την έγλειψα.»

«Δεν παρατηρούσα τι έκανες.»

«Ακόμα παριστάνεις τον έξυπνο!» Η Σέρυ τον πλησίασε, αγνοώντας το γεγονός ότι εκείνος κρατούσε υψωμένο το ξιφίδιό του, βέβαιη πως δεν θα τη μαχαίρωνε. Ο Άσλατμιρ δεν κινήθηκε και η λεπίδα ακούμπησε πάνω από το αριστερό της στήθος, κοντά στον λαιμό της. Η κάννη του πιστολιού της βρέθηκε ξαφνικά να πιέζει το πουλί του. Και η Σέρυ έτριψε το όπλο επάνω στα γεννητικά του όργανα.

«Δεν έβαλα εγώ κανένα πυροβόλο στον κώλο σου...» της είπε. Η φωνή του δεν ήταν και τόσο σταθερή. Δεν πίστευε ότι θα τον πυροβολούσε, αλλά, από την άλλη, ποτέ δεν ξέρεις...

«Δε ρώτησες αν ήθελα.» Η Σέρυ συνέχιζε να τρίβει το όπλο της ανάμεσα στους μηρούς του. «Κι εξάλλου, *αυτό* δεν είναι αρκετά επικίνδυνο;» Πιάνοντας τη λεπίδα του ξιφιδίου του ανάμεσα στα δάχτυλά της, την παραμέρισε, και ο Άσλατμιρ δεν αντιστάθηκε.

Οι άλλες δύο γελούσαν και σχολίαζαν· ο Άσλατμιρ δεν καταλάβαινε ακριβώς τι έλεγαν, αισθανόταν ζαλισμένος, αποπροσανατολισμένος.

Η Σέρυ, δείχνοντάς του τα δόντια της, τον έσπρωξε απότομα προς τα πίσω ρίχνοντάς τον στο στενό κρεβάτι του δωματίου, ανάσκελα· και τον καβάλησε, ενώ το πιστόλι της είχε ξαφνικά εξαφανιστεί – πρέπει να το είχε αφήσει να πέσει στο πάτωμα καθώς κάθιζε επάνω του. Και δεν κάθισε ομαλά· ο Άσλατμιρ ένιωσε τα όργανά του να συνθλίβονται από κάτω της και η αναπνοή του κόπηκε προς στιγμή. Η Σέρυ έσκυψε και, ενώ τον κρατούσε κάτω, τον φίλησε· και ξανά, και ξανά, και ξανά. Στην αρχή, πιο γρήγορα· μετά, πιο αργά. «Σ'αρέσει η γλώσσα μου καλύτερα, τώρα,» του είπε, και δεν ήταν ερώτηση, καθώς ορθωνόταν από πάνω του, με τα στήθη της μερικά εκατοστά από το πρόσωπό του, κλεισμένα μέσα στην κουμπωμένη μπλούζα της αλλά φανερά ξαναμμένα.

«Θα μείνουν κι οι φίλες σου, για να βλέπουν;» τη ρώτησε ο Άσλατμιρ, γιατί με τις άκριες των ματιών του μπορούσε να τις δει να τους κοιτάζουν.

«Να μη σε καβαλήσουμε κι οι τρεις;»

«Μόνο εσύ,» της είπε, «όσο αντέχεις,» χαϊδεύοντας τα πισινά της.

Η Σέρυ γέλασε. Καταλάβαινε, αναμφίβολα, ότι προσπαθούσε να την καλοπιάσει αλλά μάλλον δεν την πείραζε. «Φύγετε,» είπε στις άλλες δύο. Εκείνες διαμαρτυρήθηκαν, όμως όχι πολύ έντονα, και ούτε τελικά φάνηκαν πολύ δυσαρεστημένες καθώς έβγαιναν απ'το δωμάτιο. Υπήρχαν περισσότεροι άντρες απ'ό,τι γυναίκες στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας· αν ήθελαν παρέα, μπορούσαν σίγουρα να τη βρουν.

Έτσι, τις τρεις τελευταίες ημέρες ο Άσλατμιρ ήταν εραστής της Σέρυ, κι αυτό, τουλάχιστον, είχε το καλό ότι οι άλλες γυναίκες της Σαρντίκα-Νοθ έπαψαν να τον ενοχλούν όσο πριν. Ήταν πιασμένος τώρα. Και τη Σέρυ φαίνεται πως την έπαιρναν στα σοβαρά. Τον είχε κάνει λάφυρό της.

Μετά, έγινε μια μεγάλη αναστάτωση στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Η μεγαλύτερη και η πιο ανησυχητική που είχε δει ο Άσλατμιρ τον λίγο καιρό που βρισκόταν εδώ. Αλλά υπέθετε ότι μάλλον ήταν η μεγαλύτερη και σημαντικότερη αναστάτωση από τότε που το οχυρό είχε κατακτηθεί από τη Σαρντίκα-Νοθ.

Αυτή τη φορά δεν ήταν βρυχηθμοί που τον ξύπνησαν μες στη νύχτα. Όχι *μόνο* βρυχηθμοί. Γενικευμένη φασαρία ακουγόταν. Ακόμα και κάποιοι πυροβολισμοί.

Ο Άσλατμιρ πήγε στο παράθυρο του δωματίου του κοιτάζοντας κάτω. Δε μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν. Άνθρωποι έτρεχαν παντού, φωνάζοντας. *Μας κάνουν επίθεση;* Αν όμως ήταν έτσι, πού ήταν οι επιτιθέμενοι; Σίγουρα, όχι έξω από το οχυρό. Δεν φαινόταν κανένα φουσάτο πέρα από τα τείχη. Τι συνέβαινε, λοιπόν;

Ο Άσλατμιρ ντύθηκε βιαστικά και κατέβηκε τις σκάλες του μοναχικού πυργίσκου, για να βρεθεί στον περίβολο του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, όπου ένα σωρό ληστές της Σαρντίκα-Νοθ ήταν συγκεντρωμένοι, και κραυγές και φωνές αντηχούσαν. Αλλά όχι πυροβολισμοί πια.

Ωστόσο, βρυχηθμοί εξακολουθούσαν να έρχονται από τα υπόγεια. Και μάλιστα, ό,τι κι αν βρυχιόταν πρέπει να ήταν εξαγριωμένο. Ο Άσλατμιρ ποτέ ξανά δεν το είχε ακούσει να κάνει έτσι. Τα γρυλίσματα τού πάγωναν το αίμα. Κι έβλεπε παντού τα ζώα να έχουν αφηνιάσει· άντρες και γυναίκες προσπαθούσαν απεγνωσμένα να τα ηρεμήσουν. Ήταν επικίνδυνα μες στον τρόμο τους.

Τι έγινε; Ο δαίμονας που κρατάνε κλεισμένο στα μπουντρούμια τούς ξέφυγε, επιτέλους, και θάρθει να μας σφάξει όλους;

Προς στιγμή, είδε τον Σάλβιθ τον Μονόφθαλμο να περνά, κι έκανε να τον πλησιάσει· αλλά μετά τον έχασε απ'τα μάτια του, μες στο πλήθος. Έτσι, ο Άσλατμιρ κινήθηκε στα άκρα της αναστάτωσης, προσεχτικά, μένοντας στα σκοτάδια του περίβολου, τα οποία δεν ήταν και λίγα μες στη νύχτα. Δεν άναβαν πολλά φώτα, για να μη χαλάνε ενέργεια· μονάχα κάτι λάμπες λαδιού και δαυλούς.

Τους είδε να φέρνουν κάποιον από μια πόρτα που οδηγούσε στα υπόγεια του οχυρού. Να τον τραβάνε, να τον σέρνουν, ενώ εκείνος ούρλιαζε, και πρέπει να ήταν τραυματισμένος. *Ποιος είναι αυτός ο τύπος;* Ο Άσλατμιρ τον είχε ξαναδεί, νόμιζε. Ήταν από τους ληστές της Σαρντίκα, δεν ήταν; Κι όμως τον τραβούσαν τώρα σαν να ήταν κάποιος εχθρός που είχαν πιάσει. *Κατάσκοπος; Δολιοφθορέας;* Αλλά ποιος να τον είχε πληρώσει; *Ο Ραλνίβης; Είναι δυνατόν;*

Ο Άσλατμιρ είδε τη Σέρυ, και γρήγορα τη ζύγωσε προτού εξαφανιστεί κι αυτή μέσα στο πλήθος. «Τι έγινε;» τη ρώτησε. «Μας επιτέθηκαν;»

«Κάποιοι προδότες,» είπε εκείνη, και βάζοντας το χέρι της στο στέρνο του τον έσπρωξε. «Αλλά πίσω εσύ, μείνε πίσω. Πήγαινε στον πύργο σου· τι θέλεις εδώ;»

«Είμαι περίεργος να–»

«Να *μην* είσαι περίεργος, αλογάκι μου. Φύγε!»

Δεν του άρεσε που τον αποκαλούσε *αλογάκι μου,* αλλά τι να της έλεγε; Τουλάχιστον, χρησιμοποιούσε το παρωνύμιο μόνο όταν ήταν οι δυο τους. «Εντάξει,» της απάντησε, κι απομακρύνθηκε, ξέροντας ότι, μες στο πλήθος και στα σκοτάδια, αμέσως θα τον έχανε. Δεν πήγε πίσω στον πύργο του, βέβαια. Πλησίασε τη μεριά όπου οι ληστές της Σαρντίκα είχαν τραβήξει τον προδότη, ρίχνοντάς τον κάτω και κλοτσώντας τον, χτυπώντας τον, φωνάζοντας, βρίζοντας. Ο Άσλατμιρ θα ορκιζόταν ότι οι περισσότεροι ήταν τρομαγμένοι και γι'αυτό αντιδρούσαν έτσι. Είχε, τελικά, όλη τούτη η ιστορία κάποια σχέση με τους βρυχηθμούς, ή ήταν τυχαίο που είχαν ακουστεί; *Δε μπορεί νάναι τυχαίο…*

«Σταματήστε!» Η φωνή της Γαλανής Βασίλισσας.

Οι ληστές έπαψαν να χτυπάνε τον προδότη, παραμερίζοντας για να τον αντικρίσει η Σαρντίκα-Νοθ. Δεν ήταν τώρα ντυμένη ούτε με τα πολύτιμα κοσμήματα με τα οποία στολιζόταν όταν παρουσιαζόταν στην Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας ούτε με την πανοπλία που έβαζε όταν πήγαινε για λεηλασία. Φορούσε μια γκρίζα μάλλινη τουνίκα, ένα μαύρο δερμάτινο παντελόνι, και ψηλές μαύρες μπότες. Στη ζώνη της ήταν θηκαρωμένο ένα πιστόλι, και στο χέρι της βαστούσε ένα γυμνολέπιδο σπαθί.

«Κάλριθ!» είπε αντικρίζοντας τον ξυλοκοπημένο άντρα: κι έμοιαζε ξαφνιασμένη.

«Μας πρόδωσε, Σαρντίκα!» φώναξε ο Νάρφεδελ ο Ψηλός. «Πήγαν, αυτός και τα φιλαράκια του, να λευτερώσουν τον Άρχοντα!»

«*Τι;*» έκανε η Σαρντίκα-Νοθ. Και μετά, στράφηκε πάλι στον ξυλοκοπημένο άντρα – τον Κάλριθ – ζυγώνοντάς τον για να σταθεί από πάνω του. «Γιατί;» τον ρώτησε, έντονα.

Εκείνος το μόνο που κατόρθωσε ήταν να βήξει σπασμωδικά, φτύνοντάς αίμα.

Η Σαρντίκα-Νοθ έβαλε την αιχμή του ξίφους της στον λαιμό του. «Σε ρώτησα κάτι!» φώναξε. «*Γιατί;*»

Και ο Άσλατμιρ, που προς στιγμή είχε αισθανθεί μπερδεμένος, σκέφτηκε: *Πήγαν να ελευθερώσουν τον Άρχοντα Βάλγκερελ!* Δε μπορεί ο Νάρφεδελ να είχε αναφερθεί σε άλλον άρχοντα· σίγουρα, αυτόν εννοούσε. Τον είχαν εδώ, στα μπουντρούμια του οχυρού, τελικά, όπως εξαρχής ο Άσλατμιρ υποπτευόταν.

Ο Κάλριθ έβηξε ξανά, και κατόρθωσε να αρθρώσει: «...Είναι οικογένειά μας.»

«Οικογένειά σας; Ο Άρχοντας Βάλγκερελ;»

«Ναι,» έκρωξε ο ξυλοκοπημένος άντρας.

«Και γι'αυτό μπήκατε από την αρχή στον στρατό μου;» φώναξε η Σαρντίκα-Νοθ. «Για να τον ελευθερώσετε;»

Ο Κάλριθ δεν μίλησε.

Η Σαρντίκα τον κλότσησε στα πλευρά, κάνοντάς τον να διπλωθεί ξανά. «Γι'αυτό;»

«Ναι,» μούγκρισε ο Κάλριθ.

Η Γαλανή Δράκαινα στράφηκε στον Νάρφεδελ. «Πού είναι οι άλλοι, Ψηλέ; Πού είναι οι φίλοι του; Τέσσερις είχε μαζί του, όταν κατατάχθηκαν.»

«Οι δύο είναι νεκροί, Σαρντίκα,» αποκρίθηκε ο Νάρφεδελ. «Πήγαν προς... προς τα εκεί που δεν έπρεπε να πάνε, όταν ο μάγος τούς κατάλαβε.»

«Ο *μάγος* τούς κατάλαβε;»

«Δεν ξέρω πώς ακριβώς· με τη μαγεία του. Θάρθει να σου τα εξηγήσει, τώρα, μόλις... ηρεμήσει το θέμα.»

«Κι οι άλλοι δύο πού είναι;»

«Δεν τους έχουμε βρει ακόμα. Πρέπει να τρέξαν στις σήραγγες–»

«*Βρείτε τους!* Κυνηγήστε τους! Τώρα! Μην κάθεστε!»

«Έχω στείλει ανθρώπους–»

«Πήγαινε κι εσύ! Και θάρθω κι εγώ, σύντομα.»

Ο Νάρφεδελ ο Ψηλός ένευσε, κι έσπευσε προς την πόρτα που οδηγούσε στα υπόγεια του οχυρού. Παντού τριγύρω, ληστές και κακοποιοί ήταν ανάστατοι. Ορισμένοι τον ακολούθησαν.

Η Σαρντίκα-Νοθ στράφηκε στον Κάλριθ, που ήταν ακόμα πεσμένος στο έδαφος. «Στις σήραγγες έτρεξαν οι άλλοι δύο;»

«Ο δαίμονάς σου τους σκότωσε όλους!» μούγκρισε εκείνος. «Τους έφαγε ολόκληρους!»

«Τους *έφαγε ολόκληρους;*» γρύλισε η Σαρντίκα-Νοθ, και τον κλότσησε ξανά, πιο δυνατά από πριν. «Δε νομίζω ότι δεν θα έμεναν τα πτώματά τους για να τα δούμε! Ποιο είναι το πραγματικό σου όνομα, Κάλριθ; Ποιος είσαι πραγματικά;»

«...Κάλριθ με λένε.»

«Δεν είσαι, όμως, ένας περιπλανώμενος κλέφτης. Ούτε εσύ ούτε οι φίλοι σου. Μου είπατε ψέματα! Τι σας είναι ο Βάλγκερελ; Πατέρας σας; Θείος σας;»

«Πατέρας μας;...» Ο Κάλριθ γέλασε μέσα από τον πόνο του. «Όχι, δεν είναι πατέρας μας. Τα παιδιά του τα σκότωσες και τα δύο. Θείος μας είναι, όμως, ναι...»

«Θα το μετανιώσετε που μου παίξατε τέτοιο παιχνίδι,» του υποσχέθηκε η Σαρντίκα-Νοθ· αλλά ο Άσλατμιρ δεν άκουγε πια τα λόγια της και τόσο καθαρά, γιατί απομακρυνόταν από εκεί όπου στεκόταν λίγο πιο πριν. Πήγαινε προς την πόρτα που οδηγούσε στα υπόγεια. Κοντά στην οποία, τώρα, κανένας δεν βρισκόταν. Όσοι ήταν να ακολουθήσουν τον Νάρφεδελ τον είχαν ακολουθήσει, κι οι υπόλοιποι κοίταζαν όλοι τη Σαρντίκα-Νοθ και τον Κάλριθ.

Ο Άσλατμιρ δεν δυσκολεύτηκε να γλιστρήσει μέσα στο σκοτάδι και να κατεβεί την πέτρινη σκάλα με αθόρυβα βήματα. Από κάτω, οι βρυχηθμοί είχαν ελαττωθεί. Ο δαίμονας που έκρυβε η Γαλανή Δράκαινα είχε ηρεμήσει. *Γιατί, όμως, κρατά έναν δαίμονα κάτω από το οχυρό; Σε τι της χρειάζεται; Είναι δυνατόν να τον έχει για να φρουρεί τον Βάλγκερελ;*

Ο Άσλατμιρ, φτάνοντας κάτω, ακολούθησε τούς θορύβους που άκουγε και το φως των δαυλών στους τοίχους για να πλοηγηθεί μέσα στα σκοτεινά περάσματα. Δεν είχε ποτέ ξανά κατεβεί εδώ πέρα, γιατί πάντοτε στεκόταν κάποιος φρουρούς πλάι στην είσοδο, και ο Άσλατμιρ ήταν βέβαιος πως δεν θα τον άφηνε να περάσει.

Το μέρος ήταν υγρό και αραχνιασμένο, και, για μερικές στιγμές, ο Άσλατμιρ είχε την ψευδαίσθηση ότι είχε χαθεί σ'έναν υπόγειο κόσμο ακούγοντας, απόμακρα, φωνές που ποτέ δεν θα μπορούσε να μαντέψει την προέλευσή τους. Μετά, όμως, είδε μια σήραγγα μέσα στην οποία υπήρχαν δύο δαυλοί, και σιδερένιες πόρτες κελιών. *Εδώ βρίσκεται ο Άρχοντας Βάλγκερελ;* Χωρίς να πλησιάσει, προσπάθησε να κοιτάξει πίσω από τα κάγκελα των μεταλλικών θυρών.

Και διέκρινε ένα ζευγάρι μάτια να τον ατενίζουν. «Φρουρέ!» του φώναξε μια ξερή φωνή. «Έλα πιο κοντά!»

Ο Βάλγκερελ: αυτός πρέπει να είναι... Ο Άσλατμιρ πλησίασε, αργά. «Δεν είμαι φρουρός...»

«Ποιος είσαι;» ρώτησαν τα μάτια από το άφεγγο εσωτερικό του κελιού.

Κανένα άλλο κελί δεν έμοιαζε να έχει ένοικο, παρατήρησε ο Άσλατμιρ κοιτάζοντας ολόγυρα. «Δεν έχει σημασία. Αλλά δεν είμαι εδώ για να σ'ελευθερώσω, Άρχοντα Βάλγκερελ.» Είπε το όνομά του επίτηδες, θεωρώντας πως, αν έκανε λάθος, ο φυλακισμένος θα τον διόρθωνε.

Δεν πρόλαβε όμως να τον διορθώσει – αν όντως σκόπευε κάτι τέτοιο. Μια άλλη φωνή ακούστηκε: «Ευτυχώς για σένα, Άρχοντα Άσλατμιρ.»

Ο Άσλατμιρ στράφηκε, ξαφνιασμένος, και στην αρχή της σήραγγας αντίκρισε μια μορφή να στέκεται. Ο Άρδαλον'λι, ο μάγος της Σαρντίκα-Νοθ. Το δέρμα του έμοιαζε μαύρο, στο σκιερό περιβάλλον, αλλά ο Άσλατμιρ ήξερε ότι ήταν κόκκινο: πολύ σκούρο, βαθύ κόκκινο. Μέσα στον μεγάλο λίθο στο περιδέραιό του, κάτι φαινόταν να περιστρέφεται, γυαλίζοντας – ο ένας από τους δύο δαίμονές του.

Ο Άσλατμιρ πάγωσε για λίγο.

«Αν σχεδίαζες να μας προδώσεις, θα έπρεπε να σε σκοτώσω ο ίδιος,» συνέχισε ο Άρδαλον'λι. Με τα άγρια γκρίζα μαλλιά και τα άγρια γκρίζα μούσια του, έμοιαζε με θεό του σκοταδιού που είχε ξεπροβάλει ξαφνικά από τούτα τα ερεβώδη βάθη. «Τι δουλειά, όμως, έχεις εδώ;»

«Σκέφτηκα ότι ίσως μπορούσα να βοηθήσω, μάγε. Άκουσα ότι κάποιοι προδότες έτρεξαν στις σήραγγες. Δύο απ'αυτούς. Οι άλλοι δύο... τους σκότωσε κάποιος δαίμονας, είπε εκείνος που πιάσατε – ο Κάλριθ.»

Ο Άρδαλον'λι γέλασε. «Κάποιος δαίμονας...»

Ο Άσλατμιρ συνοφρυώθηκε. «Δεν είναι έτσι;»

Ο μάγος τού έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, κι εκείνος υπάκουσε κι απομακρύνθηκαν από τη σήραγγα με τα κελιά, από τη φυλακή του Άρχοντα Βάλγκερελ. «Παραδέξου, Άρχοντα Άσλατμιρ,» είπε ο Άρδαλον'λι (ο μόνος άνθρωπος που τον είχε ποτέ αποκαλέσει *άρχοντα* στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, όφειλε να παρατηρήσει ο Άσλατμιρ), «ότι η περιέργεια είναι που σε οδήγησε εδώ κάτω.»

«Εν μέρει, μόνο, ίσως...»

Ο Άρδαλον'λι γέλασε πάλι. Και στράφηκε να τον ατενίσει ευθέως, γιατί πριν του μιλούσε χωρίς να τον κοιτάζει καθώς ακόμα βάδιζαν. «Ήθελες να ξέρεις πού βρίσκεται φυλακισμένος ο Βάλγκερελ. Τι

είναι οι βρυχηθμοί που αντηχούν από τα υπόγεια του οχυρού. Έτσι δεν είναι;»

«Δεν ήταν αυτός ο μοναδικός λόγος που ήρθα, πάντως.» Δεν το αρνήθηκε τελείως, γιατί ήταν βέβαιος πως ο μάγος πρέπει να είχε καταλάβει κάτι. *Ίσως από τον τρόπο που τον κοιτάζω ορισμένες φορές, παρότι αυτή είναι η μεγαλύτερη συζήτηση που έχουμε κάνει οι δυο μας μέχρι στιγμής.*

Βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν, και η Σαρντίκα-Νοθ ήρθε μέσα από τα σκοτάδια των υπογείων, μαζί με μερικούς από τους πολεμιστές της. Ανάμεσά τους ήταν και η Σέρυ, παρατήρησε ο Άσλατμιρ.

«Μάγε–» άρχισε η Γαλανή Δράκαινα· αλλά μετά, ξαφνιασμένη, πρόσεξε τον Άσλατμιρ. «Τι κάνεις εσύ εδώ;»

Ο Άρδαλον'λι ήταν, όμως, που απάντησε: «Ο Άρχοντας Άσλατμιρ θέλει να μας βοηθήσει στην καταδίωξη. Ίσως να μας φανεί χρήσιμος.»

«Χρήσιμος; Με τι τρόπο; Ήρθε ο ίδιος και σ'το είπε αυτό;» Η Σαρντίκα κοίταζε μια τον έναν μια τον άλλο, δείχνοντας παραξενεμένη.

«Όχι, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Τον βρήκα κοντά στην είσοδο των υπογείων, καθώς ανέβαινα, και του ζήτησα να έρθει. Ένας άνθρωπος παραπάνω δεν βλάπτει· κι επιπλέον, δε νομίζω ότι φαίνεται χρήσιμος σε τίποτε άλλο όσο βρίσκεται στο οχυρό.»

Ο Άσλατμιρ αναρωτήθηκε: *Γιατί λέει ψέματα; Τι θέλει από εμένα;*

Τα μαύρα μάτια της Σαρντίκα-Νοθ στένεψαν πάνω στο γαλανόδερμο πρόσωπό της. «Τέλος πάντων. Οι άλλοι βρήκαν τα ίχνη των δύο προδοτών;»

«Δεν γνωρίζω.»

«Πιστεύεις ότι είναι πιθανό οι προδότες να καταφέρουν να περάσουν από τα σπήλαια ζωντανοί;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται, αν και, χωρίς κάποια δύναμη να τους συντρέχει, θα ήταν δύσκολο. Πολύ δύσκολο.»

«Δε θέλω να κινδυνέψουν αχρείαστα οι μαχητές μου εκεί μέσα. Έχεις στείλει τη Σκιά μαζί τους;»

«Δεν μπορώ να *στείλω* τη Σκιά· θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο. Μπορώ να τη φέρω μαζί μου, αν το επιθυμείς, όμως...»

Ήταν φανερό ότι κάποιοι άτυχοι είχαν βρεθεί σ’αυτό τον υπόγειο θάλαμο. Το αίμα τους είχε βάψει το πάτωμα, και ήταν ακόμα νωπό. Το φως της λάμπας του Άρδαλον’λι δεν έφτανε παραπέρα· σκοτάδι απλωνόταν μετά. Αλλά, μέσα απ’το σκοτάδι, ένα κροτάλισμα ακούστηκε σαν από μεταλλική αλυσίδα. Κι έπειτα, δύο μάτια άνοιξαν, τα οποία αποκλείεται να ανήκαν σε άνθρωπο – κι όχι μόνο επειδή ήταν μεγαλύτερα απ’ό,τι θα μπορούσαν ποτέ να είναι τα μάτια ενός ανθρώπου. Είχαν κάτι το τελείως *διαφορετικό* στην όλη όψη τους, νόμιζε ο Άσλατμιρ.

«Μείνετε πίσω,» πρόσταξε ο Άρδαλον’λι, και μπήκε στο πέτρινο δωμάτιο, φωτίζοντας. Μια ψηλή μορφή αποκαλύφθηκε. Ένας γίγαντας, ανθρωπόμορφος, γκριζόδερμος, γεμάτος μύες που θύμιζαν βράχους. Το κεφάλι του ήταν, αναλογικά, μικρό σε σχέση με το σώμα του, αν και πάλι μεγαλύτερο απ’το κεφάλι ανθρώπου. Μαλλιά δεν είχε, ούτε μούσια, και τ’αφτιά του ήταν πεταχτά. Απομακρυνόταν από το φως σαν να το αντιπαθούσε, ή σαν να είχε ξαφνιαστεί, ή τρομάξει, από αυτό· αλλά δεν υπήρχε και πολύς χώρος για να του κρυφτεί. Στο ένα πόδι του γίγαντα τυλιγόταν μια χοντρή αλυσίδα, θυμίζοντας φίδι, μοιάζοντας ζωντανή – και ο Άσλατμιρ είχε την εντύπωση πως, όντως, *ήταν* ζωντανή. Σάλευε ακριβώς όπως μια κανονική αλυσίδα *δεν* θα έπρεπε να σαλεύει. Επίσης, παράξενο ήταν το γεγονός ότι τυλιγόταν γύρω από το πόδι του γίγαντα αλλά δεν πιανόταν στον τοίχο. Επομένως, τι νόημα είχε; Κρατούσε τον δαίμονα δεμένο, ή ήταν για κάποιον άλλο λόγο πιασμένη στο πόδι του;

Ο Άρδαλον’λι μίλησε σε μια γλώσσα που ο Άσλατμιρ δεν καταλάβαινε, κι η πρώτη του σκέψη ήταν πως πρέπει να ήταν η γλώσσα της μαγείας που οι μάγοι χρησιμοποιούσαν για να υφαίνουν τα ξόρκια και τις μαγγανείες τους. Μετά, όμως, νόμιζε πως αυτό δεν ήταν σωστό, πως η γλώσσα ήταν κάποια άλλη, ακόμα πιο παράξενη ίσως...

Ο γίγαντας έβγαλε ένα γρύλισμα – μάλλον, στην ίδια γλώσσα – και τα χέρια του έπιασαν τις σκιές δίπλα του. Τις έπιασαν όπως κάποιος θα έπιανε πηλό, και τις μεταχειρίστηκαν με παρόμοιο τρόπο! Ο δαίμονας έφτιαξε μια μεγάλη μπάλα από σκιά ανάμεσα στις πελώριες χούφτες του.

Ο Άρδαλον’λι φώναξε, εξακολουθώντας να μιλά στην παράξενη γλώσσα, και ο γίγαντας άφησε τις σκιές να διαλυθούν γύρω του κι

έπιασε το πόδι του όπου ήταν τυλιγμένη η αλυσίδα. Η έκφραση στο πρόσωπό του ήταν, αναμφίβολα, έκφραση πόνου.

Από γύρω, ο Άσλατμιρ μπορούσε ν'ακούσει μουρμουρητά από τους πολεμιστές της Σαρντίκα-Νοθ. Μάλλον, οι περισσότεροι απ'αυτούς για πρώτη φορά έβλεπαν τούτο τον δαίμονα. «Ησυχία!» τους είπε, απότομα, η Γαλανή Δράκαινα. Και μετά, καθώς ο μάγος ερχόταν προς το μέρος τους, με τον δαίμονα να τον ακολουθεί, η Σαρντίκα-Νοθ τούς πρόσταξε ν'απομακρυνθούν από την έξοδο της αίθουσας. Εκείνοι υπάκουσαν, και ο Άρδαλον'λι βγήκε. Ο γίγαντας ερχόταν πίσω του, σκυμμένος. Ο Άσλατμιρ νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει οργή στα μάτια του. Και οι μύες του ίσως πραγματικά να ήταν από πέτρα. *Αν ξεφύγει θα μας σκοτώσει όλους· δεν υπάρχει αμφιβολία. Γιατί τον κρατά εδώ κάτω ο μάγος; Είναι τρελός; Γιατί δεν τον διώχνει;*

«Από δω,» είπε ο Άρδαλον'λι, και τώρα όλοι τους τον ακολούθησαν, διασχίζοντας τα υπόγεια του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας και φτάνοντας, σύντομα, σ'ένα μέρος όπου οι σήραγγες δεν ήταν κτισμένες, δεν είχαν παραλληλόγραμμες πέτρες στους τοίχους· ήταν απλά σκαμμένες στη γη, ίσως ακόμα και φυσικές κατασκευές. Σταλακτίτες κρέμονταν από το ταβάνι, και σταλαγμίτες ξεφύτρωναν από το έδαφος.

«Τι είναι εδώ;» ρώτησε ο Άσλατμιρ.

Η Σαρντίκα-Νοθ πρέπει να ήταν έτοιμη να του πει να σκάσει, αλλά ο Άρδαλον'λι τού απάντησε πρώτος: «Σήραγγες, που οδηγούν σ'ένα σύστημα σπηλαίων, Άρχοντα Άσλατμιρ. Ένα μέρος που δεν θέλεις να πας χωρίς θεϊκή βοήθεια.»

Η Γαλανή Δράκαινα έβγαλε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό και πάτησε ένα κουμπί. Παράσιτα ακούστηκαν. Προσπάθησε να τον ρυθμίσει, καθώς βάδιζαν. Παράσιτα συνέχισαν ν'ακούγονται.

«Τα τηλεπικοινωνιακά σήματα δεν περνάνε από εδώ, Βασίλισσά μου,» την πληροφόρησε ο Άρδαλον'λι.

«Δεν προσπαθώ να επικοινωνήσω με τους ανθρώπους μου επάνω. Τον Νάρφεδελ θέλω να καλέσω, που πρέπει νάναι μπροστά μας.»

«Ούτε προς τα εκεί πάνε.»

«Πώς μπορώ, τότε, να μάθω πού είναι, μάγε;»

«Φώναξε το όνομά του.»

«Σοβαρολογείς;»

«Δεν υπάρχει καλύτερη λύση.»

«Κι αν προσελκύσω κάτι... άλλο εδώ;»

«Θα φροντίσω εγώ γι'αυτό. Αλλά, ούτως ή άλλως, δεν είμαστε ακόμα στα πιο επικίνδυνα μέρη των σπηλαίων.»

Η Σαρντίκα-Νοθ τούς έκανε νόημα να σταματήσουν, και φώναξε: «Νάρφεδελ! *Νάρφεδελ!*» Περίμενε. Αφουγκραζόμενη. «Νάρφεδελ!» φώναξε, για τρίτη φορά.

Ο Άσλατμιρ αφουγκραζόταν επίσης, και τώρα άκουσε βήματα να πλησιάζουν. Από μια πλευρική σήραγγα, φώτα φακών ήρθαν, και ο Νάρφεδελ και κάμποσοι άλλοι ληστές παρουσιάστηκαν.

«Τους εντοπίσατε;» ρώτησε η Γαλανή Δράκαινα.

«Πολύ φοβάμαι ότι δεν μπορούμε να βρούμε τα ίχνη τους, Σαρντίκα. Δεν αφήνεις ίχνη πάνω στις πέτρες. Και ούτε αίμα έχει πέσει κάτω· δεν πρέπει νάχαν τραυματιστεί αυτοί οι δύο. Πάντως, μάλλον έχουν απομακρυνθεί· δεν είναι στις γύρω σήραγγες. Πρέπει νάχουν πάει στα σπήλαια...» Το βλέμμα του στράφηκε στιγμιαία στον δεμένο γίγαντα του Άρδαλον'λι· ύστερα έφυγε απότομα από εκεί σαν να ήταν βλαβερό να τον κοιτάζεις για πολύ. «Σκέφτεσαι να τους ακολουθήσουμε, Σαρντίκα;»

«Εσύ λες να τους αφήσω να φύγουν έτσι απλά, ύστερα από την προδοσία τους;»

«Μα, ούτως ή άλλως πεθαμένοι είναι, αφού πήγαν εκεί – και το ξέρεις.»

«Θέλω να δω τα κουφάρια τους,» είπε η Γαλανή Δράκαινα.

Ο Νάρφεδελ ο Ψηλός φάνηκε να δυσανασχετεί, να φοβάται ίσως. «Καλά...» αποκρίθηκε. «Τότε θα πάμε.» Και, ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Άρδαλον'λι: «Μάγε;»

«Ό,τι επιθυμεί η Γαλανή Βασίλισσα,» αποκρίθηκε ουδέτερα εκείνος, χωρίς φόβο στη φωνή ή στο πρόσωπό του.

Τα σπήλαια, η υπόγεια περιοχή που θεωρούσαν επικίνδυνη, ήταν πράγματι εφιαλτική, διαπίστωσε ο Άσλατμιρ. Ένα μέρος γεμάτο τρύπες, λαγούμια, και μπλεγμένες σήραγγες, ολόκληρα δάση από σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Φωνές ακούγονταν από διάφορα ανοίγματα και σχισμάδες· μυστηριώδεις άνεμοι έρχονταν από εκεί όπου, λογικά, άνεμοι δεν θα μπορούσαν να έρθουν· αποκρουστικές παρουσίες σέρνονταν μες στα σκοτάδια, κι εξαφανίζονταν όταν κάποιος έστρεφε φως προς το μέρος τους· διαπεραστικά συριγματα αντηχούσαν. Και θησαυροί στραφτάλιζαν. Ο Άσλατμιρ είδε, με

γουρλωμένα μάτια, λάκκους γεμάτους χρυσάφι, ασήμι, και πολύτιμους λίθους· χάσματα πλημμυρισμένα από αμύθητα πλούτη· γωνίες με λόφους από πολύτιμα αντικείμενα και νομίσματα από εποχές ανέγνωρες. *Τι είναι εδώ κάτω; Τι μέρος είναι αυτό;* Είχε ακούσει μύθους ότι υπήρχαν τέτοια πράγματα κάτω από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, μα δεν νόμιζε ποτέ ότι μπορεί να ήταν αληθινοί... *Ο Άρχοντας Βάλγκερελ ήξερε για όλα τούτα;*

Και γιατί η Σαρντίκα δεν έχει λεηλατήσει τα πάντα; Γιατί έχει αφήσει τόσα πλούτη ανέγγιχτα; Φοβάται τους θεούς αυτού του μέρους;

Οι δαίμονες τούς ζύγωναν από γύρω. Τρεις φορές, κάποιος από τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας ούρλιαξε έντρομος, λέγοντας ότι κάτι είχε απλωθεί από τα σκοτάδια για να τον αρπάξει, ή ότι είχε δει ένα στόμα γεμάτο αιχμηρά δόντια να έρχεται καταπάνω του προτού εξαφανιστεί. «Τίποτα δεν θα σας πειράξει!» τους έλεγε, κάθε τόσο, ο Άρδαλον'λι. «Μείνετε, όμως, κοντά ο ένας στον άλλο. Μην απομακρυνθεί κανένας σας!» Αλλά ποιος θα απομακρυνόταν εδώ μέσα;

Ο Άσλατμιρ καταλάβαινε ότι οι θεοί αυτού του μέρους πρέπει να φοβόνταν τον γκριζόδερμο γίγαντα με τους πέτρινους μύες. Η παρουσία του πρέπει να ήταν που τους κρατούσε μακριά. Κάθε λίγο, ο γίγαντας άπλωνε τα χέρια του, έπιανε τις σκιές στις άκριες του φωτός, και τις έπλαθε μες στις χούφτες του: τις έκανε νυχτερίδες που πετούσαν κι έφευγαν, τις έκανε αιλουροειδή ή κυνοειδή πλάσματα που σύντομα εξαφανίζονταν μες στα σκοτάδια.

Εκτός απ'αυτόν, όμως, ο Άσλατμιρ νόμιζε πως είχαν και κάποιους άλλους δαιμονικούς φύλακες κοντά τους. Τους δύο φυλακισμένους θεούς του Άρδαλον'λι: αυτόν μέσα στο περιδέραιό του κι αυτόν μέσα στο δαχτυλίδι του. Ένα περίεργο ρούφηγμα αέρα ακουγόταν κάθε τόσο (και οι δαυλοί ταράζονταν), καθώς και πλατσουρίσματα σαν από βιαστικά βήματα μέσα σε ρηχό νερό, ενώ νερό δεν υπήρχε πουθενά.

«Πού είναι;» γρύλισε η Σαρντίκα-Νοθ. «Πού έχουν πάει; Γιατί ακόμα δεν έχουμε συναντήσει τα κουφάρια τους;»

«Δε μπορεί να πέρασαν από εδώ ζωντανοί, Βασίλισσά μου,» της είπε ο Άρδαλον'λι.

«Κι αν είχαν τη βοήθεια κάποιου θεού;»

«Αν είχαν θεό μαζί τους, θα το ήξερα. Κανένας τους δεν ήταν μάγος. Αλλά, ακόμα κι αν ήταν, ούτε αυτό τούς εγγυάται ασφαλές πέρασμα από εδώ.»

Ο Άσλατμιρ δεν το αμφέβαλλε καθόλου. Προφανώς, πανίσχυρες δαιμονικές δυνάμεις περιφέρονταν σε τούτα τα σπήλαια.

Μετά από κάποια ώρα, όμως, ακόμα δεν είχαν βρει τα πτώματα των προδοτών, κι ο Άσλατμιρ άκουγε τους ληστές να ψιθυρίζουν ότι είχαν χαθεί, ότι ποτέ δεν θα κατόρθωναν να ανεβούν πάλι στο οχυρό. Είχαν φοβηθεί. Ο Άρδαλον'λι, όμως, δεν έδειχνε να ανησυχεί.

«Τι συμβαίνει, μάγε;» τον ρώτησε η Σαρντίκα-Νοθ. «Γιατί δεν τους έχουμε βρει ακόμα; Μας κρύβονται; Υπάρχει κάποιο μέρος που μπορούν να κρυφτούν εδώ μέσα και να μείνουν ζωντανοί;»

«Μέρος να κρυφτούν, ναι· να μείνουν ζωντανοί, όχι. Ίσως όντως να κρύφτηκαν και να πέθαναν κάπου όπου είναι πολύ δύσκολο να τους συναντήσουμε.» Και φώτισε προς ένα χάσμα, με τη λάμπα του. «Υπάρχουν πολλά ανοίγματα, σχισμάδες, περάσματα...» Στράφηκε να ατενίσει τη Σαρντίκα. «Προτείνω να επιστρέψουμε, Βασίλισσά μου.»

Η Γαλανή Δράκαινα δεν μίλησε, διστάζοντας.

Ο Νάρφεδελ είπε: «Ακόμα κι αν έχουν καταφέρει κάπως να φύγουν, Σαρντίκα, τι έγινε; Τι μας πειράζει; Υπάρχει ποτέ περίπτωση να κάνουν εισβολή από εδώ; Φρουρούμε τις εισόδους επάνω· από την αρχή τις φρουρούσαμε.»

Ο Άρδαλον'λι γέλασε κοφτά. «Αποκλείεται να γίνει εισβολή από εδώ, Ψηλέ. Μία ήταν η Σκιά της Γέφυρας, και είναι δική μας.»

Η Σκιά της Γέφυρας; σκέφτηκε ο Άσλατμιρ, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ποιος ήταν ο δαιμονικός γίγαντας. Ήταν ο θεός που θρυλείτο πως κρυβόταν κάτω από την Ψηλή Γέφυρα του ποταμού Νίρφεβ! Η Σκιά της Γέφυρας· έτσι ονομαζόταν. *Αυτά τα περάσματα πρέπει να οδηγούν κάτω από τη γέφυρα· ή, τουλάχιστον, κάποια από τις εξόδους τους πρέπει να βγάζει εκεί.*

Η Σαρντίκα-Νοθ μίλησε, τελικά: «Πάμε πίσω,» είπε. «Ίσως ο Κάλριθ να μπορεί να μας πει τι συνέβη... αν τον πιέσουμε λίγο.»

Κεφάλαιο Ενδέκατο
Ανιχνευτές, Εφημερίδες, και *Χρήσιμα Εργαλεία*

Μία ημέρα πέρασε, και ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, κι οι σύντροφοί τους δεν επέστρεψαν στη Βιλγκέροβ. *Ο θεός που κυνηγάνε θα έχει πάει μακριά, τελικά,* υπέθεσε ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος· και δεν ανησύχησε. Ούτε η Έρικα έδειξε να ανησυχεί· «Φυσικό δεν είναι ν'αργήσουν λίγο;» του είπε. Είχαν κι οι δυο τους αρχίσει να ξεχνάνε τελείως τον τσακωμό τους, κι όλα ήταν μέλι-γάλα μεταξύ τους.

Ακόμα μία ημέρα πέρασε, και η ομάδα του Φέκταρελ δεν είχε επιστρέψει. Οι έμποροι είπαν στον Ζαώρδιλ ότι αύριο θα έφευγαν από την πόλη. Η Ταλράνδη, μάλλον, θα προτιμούσε να μείνει κι άλλο αλλά δεν έφερε αντίρρηση, καθώς καταλάβαινε ότι δεν ταξίδευε μόνη της και είχαν λοξοδρομήσει για χάρη της.

«Τι κάνουν τόσο καιρό ο Φέκταρελ κι η μάγισσα;» είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, στην τραπεζαρία του *Μακρινού Πτεροδάκτυλου,* το βράδυ. «Έπρεπε ή να τον έχουν βρει ώς τώρα ή να μην τον έχουν βρει και νάχουν γυρίσει μ'άδεια χέρια.»

Ο Ζαώρδιλ δεν αποκρίθηκε, αλλά είχε κι αυτός αρχίσει ν'ανησυχεί.

«Και πήγε κι η Ραβάσλι μαζί τους...» μούγκρισε ο Ραμπνάιλ, κοιτάζοντας τον Σκοτωμένο, τον Κολπατζή, και τη Νιρκέκα σαν εκείνοι να ευθύνονταν προσωπικά αν κάτι είχε συμβεί στην παλιά συντρόφισσά του. Γύρω απ'το τραπέζι, εκτός απ'αυτούς, κάθονταν ο Έλφοντελ, η Χριστίνα Αλθέρβω, και ο Ράκαλωντ, ο νάνος πιλότος. «Δεν έπρεπε νάχε πάει – ούτε εκείνη ούτε ο Σάμελκον!»

Ο Νικηφόρος λοξοκοίταξε τον Ραμπνάιλ. «Κανένας δεν τους έβαλε με το ζόρι, αρχηγέ.»

«Το θεωρήσατε, όμως, καλό να στείλετε και τους δύο μάγους μαζί με τον Φέκταρελ, λες και μόνη της η μάγισσά σας δεν έφτανε!»

«Τι θες να μας πεις τώρα; Ότι στείλαμε επίτηδες τα φιλαράκια σου για να χαθούν μαζί με τους δικούς μας;»

Προτού ο Ραμπνάιλ απαντήσει, ο Ζαώρδιλ κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι, ηχηρά. «Τέρμα οι μαλακίες! *Κανένας* δεν έχει χαθεί. Απλώς έχουν αργήσει – για κάποιο λόγο.»

«Πολύ θα ήθελα να μάθω τον λόγο…» είπε ο Νικηφόρος.

«Σκασμός, Κολπατζή.»

Ο Νικηφόρος ήπιε μια γουλιά μπίρα, αμίλητος.

Ο Ζαώρδιλ είπε, προς όλους: «Αύριο με την αυγή ξεκινάμε για νότια – για τη Μάλκαριλ – και πάω στοίχημα ότι θα τους συναντήσουμε στον δρόμο, να μας περιμένουν. Ωστόσο, καθώς θα ταξιδεύουμε, εσύ κι ο άλλος θα πετάτε,» είπε στον Ράκαλωντ, «κατοπτεύοντας όλη την περιοχή γύρω μας, μήπως και τους δείτε.»

«Ό,τι πεις, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο νάνος.

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Ζαώρδιλ, «θα στείλω κι ανιχνευτές πάνω σε άλογα. Αν ο Φέκταρελ κι οι άλλοι είναι κάπου ανάμεσα στη Βιλγκέροβ και στη Μάλκαριλ, θα τους βρούμε.»

Μετά από κανένα μισάωρο, ο Πρόκριτος μπήκε στην τραπεζαρία του *Μακρινού Πτεροδάκτυλου* μαζί με μερικούς φρουρούς της πόλης. Ο πανδοχέας τον υποδέχτηκε με επισημότητα και του πρόσφερε ό,τι ποτό ήθελε. Ο Πρόκριτος τον ευχαρίστησε αλλά είπε πως δεν θα έπαιρνε τίποτα. Πλησίασε τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο και τους μισθοφόρους του και τους καλησπέρισε.

«Καλησπέρα, Πρόκριτε,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των Ζωντανών-Νεκρών καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του. «Θα σας κερνούσα ένα ποτό, αλλά άκουσα πως δεν διψάτε.»

«Μου είπαν ότι φεύγετε αύριο, κύριε Ζαώρδιλ…»

«Είναι αλήθεια. Αναχωρούμε με την αυγή.»

«Και… η υπόθεσή μας;»

«Δυστυχώς, οι ανιχνευτές και οι μάγοι μου δεν έχουν επιστρέψει ακόμα,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος. «Πρέπει να συνεχίζουν την έρευνα.»

Ο Πρόκριτος τον ατένισε συνοφρυωμένος, συλλογισμένος. (*Δεν με εμπιστεύεται,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. *Αναρωτιέται, ίσως, αν τον κλέψαμε.*) «Κι όταν έχετε φύγει…;»

«Θα τους συναντήσουμε προς τα νότια, υποθέτω. Εξάλλου, προς τα εκεί είχαν εντοπίσει τον θεό σας.»

«Θα επιστρέψετε σ’εμάς, ελπίζω, μόλις βρείτε κάτι.»

«Εξυπακούεται, Πρόκριτε. Θέλουμε κι εμείς να πληρωθούμε· δεν θέλετε μόνο εσείς τον θεό σας.» Ο Ζαώρδιλ υπέθετε πως η Έρικα μάλλον δεν θα συμφωνούσε με μια τέτοια απάντηση, αλλά εκείνος δεν ήταν η Έρικα.

Ο Πρόκριτος τον κοίταξε με σμιγμένα χείλη. «Καλώς,» είπε. «Θα σας περιμένουμε, κύριε Ζαώρδιλ.»

«Αν ο θεός σας βρεθεί, να είστε βέβαιος πως θα επιστρέψουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε, Πρόκριτε.»

Ο Πρόκριτος της Βιλγκέροβ τον αποχαιρέτησε, του είπε ότι μάλλον δεν θα τον συναντούσε την αυγή που εκείνος κι οι έμποροι θα έφευγαν από την πόλη, και μετά αποχώρησε από το πανδοχείο μαζί με τους φρουρούς του.

«Δεν ξέρω για εσάς,» είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, καθώς ο Ζαώρδιλ καθόταν στην καρέκλα του ξανά, «αλλά εμένα δε μ'αρέσει καθόλου η φάτσα αυτού του τύπου.»

«Γιατί;» ρώτησε η Νιρκέκα, υψώνοντας ένα φρύδι.

«Δε μου φαίνεται νάχει αρκετά μαλλιά στο κεφάλι του.»

Ορισμένοι γύρω απ'το τραπέζι ρουθούνισαν γελώντας ή γέλασαν ρουθουνίζοντας. Ο Ζαώρδιλ δεν ήταν ανάμεσά τους.

Όταν ανέβηκε στο δωμάτιό του και ήταν έτοιμος να πέσει για ύπνο, έχοντας βγάλει τα περισσότερα ρούχα του, η δερματόπορτα χτύπησε. Ο Ζαώρδιλ δεν την είχε λουκετώσει ακόμα, οπότε είπε δυνατά: «Όποιος κι αν είσαι, μπες.»

Η Έρικα μπήκε. «Δεν πρέπει ν'αφήνεις ανοιχτά· μπορεί κανένας απατεώνας να μπει.»

«Σαν εσένα;»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά, γιατί καταλάβαινε ότι την πείραζε. «Χειρότερος από εμένα.» Έκλεισε πίσω της, αλλά ούτε εκείνη κλείδωσε το λουκέτο. «Τι έγινε;» ρώτησε τον Ζαώρδιλ πλησιάζοντάς τον. «Επέστρεψε ο Φέκταρελ;»

«Όχι.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε. Δεν μίλησε.

«Θα τους βρούμε πηγαίνοντας νότια, υποθέτω.»

«Ναι... αλλά καλύτερα θα ήταν να είχαμε ικανοποιήσει από νωρίς τον Πρόκριτο και τους Προεστούς.»

Ο Ζαώρδιλ κάθισε στο κρεβάτι κι άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο. «Σταμάτα να σκέφτεσαι σαν πολιτικός.»

«Αυτή είναι η δουλειά μου τώρα...» Η Έρικα βάδισε προς την πόρτα.

«Πού πας;»

«Στο δωμάτιό μου. Δε θέλω ν'αφήσω την Ανρίθα μόνη ξανά.» Χτες, ο Ζαώρδιλ και η Έρικα είχαν περάσει όλη τη νύχτα μαζί, εδώ.

«Εντάξει.» Ο Σκοτωμένος τελείωσε με το στρίψιμο του τσιγάρου.

Η Έρικα επέστρεψε γρήγορα κοντά του, έσκυψε, τον φίλησε στα χείλη, και μετά πήγε πάλι προς την πόρτα.

«Αδυναμίες;» είπε ο Ζαώρδιλ ανάβοντας το τσιγάρο του.

Η Έρικα τού έκανε μια υβριστική χειρονομία πάνω απ'τον ώμο της, καθώς άνοιγε τη δερματόπορτα και έφευγε.

Ο Ζαώρδιλ χαμογέλασε. Ρούφηξε καπνό και τον έβγαλε από τα ρουθούνια, κοιτάζοντας σκεπτικά την κλειστή πόρτα.

Το πρωί, με την αυγή, όπως είχαν σχεδιάσει, έφυγαν από τη Βιλγκέροβ. Και από τους εμπόρους η πιο ευχαριστημένη ήταν η Ταλράνδη, που είχε σταθερή πελατεία εδώ. Επίσης, ο Ρίναμελ είχε πουλήσει κάποια από τα όπλα του: μάλλον περισσότερα απ'ό,τι περίμενε, εξαιτίας των αναταραχών σε τούτες τις περιοχές. (Όσο οι Ζωντανοί-Νεκροί βρίσκονταν στη Βιλγκέροβ, ακόμα μια φορά είχαν ακουστεί πυροβολισμοί μέσα στην πόλη, από τους γνωστούς ταραξίες που εξαφανίζονταν μόλις παρουσιαζόταν η φρουρά.) Ο Βερνάντελ ήταν δυσαρεστημένος, διότι οι άνθρωποι της Βιλγκέροβ δεν είχαν λεφτά για ν'αγοράσουν δούλους τώρα· τους θεωρούσαν περιττό έξοδο. Είχε, όμως, *εκείνος* αγοράσει δύο δούλους, τους οποίους σκόπευε να πουλήσει στα νότια, όπως έλεγε. Ο Καντάρφιλ ήταν απλά ευχαριστημένος που, επιτέλους, έφευγαν από τη Βιλγκέροβ. «Και πολύ καθίσαμε,» είπε στον Ζαώρδιλ, σε κάποια στιγμή που δεν ήταν κοντά τους κανένας άλλος.

Μη θέλοντας να διασχίσουν πάλι τον πόρο του Διχαλωτού Ποταμού (όχι μόνο επειδή δεν ήταν σίγουροι αν η στάθμη του νερού θα ήταν πεσμένη ξανά, αλλά κι επειδή φοβόνταν τους ληστές), πήγαν εκεί όπου υπήρχε το οχηματαγωγό. Πλήρωσαν και οι ντόπιοι τούς πέρασαν απέναντι: λίγους-λίγους, γιατί δεν μπορούσαν να περάσουν όλα τα οχήματα και τα ζώα τους με τη μία φορά.

Ο Ζαώρδιλ έστειλε τα δύο ορνιθόπτερα των Ζωντανών-Νεκρών να κατοπτεύουν, καθώς ταξίδευαν νότια, και έστειλε κι έφιππους ανιχνευτές επίσης, για να είναι βέβαιος ότι θα εντόπιζαν τον Φέκταρελ και τους συντρόφους του όπου κι αν βρίσκονταν. Εκτός αν

είχαν πάει μέσα στους Πυκνούς Τόπους. Αλλά ο Σκοτωμένος δεν νόμιζε ότι θα ήταν τόσο ανόητοι... ή μάλλον, έτσι ήλπιζε. Γιατί δεν το απέκλειε, κιόλας. *Αν η μάγισσα τούς είπε ότι το θήραμά τους μπήκε στους Πυκνούς Τόπους, είναι ικανοί να το έχουν ακολουθήσει. Είναι όλοι τους τολμηροί άνθρωποι. Έπρεπε να τους το είχα τονίσει, γαμώ τις Λάμιες, να αποφύγουν τους Πυκνούς Τόπους ό,τι κι αν γίνει!* Τέλος πάντων· τώρα δεν το είχε σκεφτεί, και μπορούσε μόνο να ελπίζει ότι η σύνεση θα τους κρατούσε μακριά από αχρείαστους κινδύνους.

Το καραβάνι των τεσσάρων εμπόρων, και η μισθοφορική ομάδα των Ζωντανών-Νεκρών που το προστάτευε – κάρα, μηχανοκίνητα οχήματα μεγαλύτερα και μικρότερα, άλογα, ελέφαντες, λυκόχοιροι – ταξίδευαν νότια, επάνω στα κακοτράχαλα μονοπάτια των Ενδότερων Πολιτειών, σηκώνοντας σκόνη και θολούρα σαν μανδύα γύρω τους, τον οποίο σε σημεία διέλυε ο άνεμος που ερχόταν παγερός από τα Πυρόκενα Όρη ή υγρός και ψυχρός από τους Πυκνούς Τόπους. Οι έφιπποι ανιχνευτές ήταν απλωμένοι ολόγυρα, ψάχνοντας για τον Φέκταρελ, τη Φαίδρα’λι, και τους συντρόφους τους – ή για ίχνη τους. Ο Ράκαλωντ ο νάνος και ο πιλότος του άλλου ορνιθόπτερου κατόπτευαν, πετώντας πάνω από τις περιοχές που οι καβαλάρηδες ερευνούσαν από πιο κοντά στο έδαφος. Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος βρισκόταν, συχνά-πυκνά, σε τηλεπικοινωνία με όλους τους· τους ρωτούσε αν είχαν βρει κάτι, και διαρκώς έπαιρνε αρνητικές απαντήσεις.

Γαμώ τις Λάμιες, γαμώ! Πού στο Πεπρωμένο των Δαιμόνων έχουν εξαφανιστεί;

Η Φαίδρα’λι, ο Φέκταρελ, και οι σύντροφοί τους είχαν κλείσει δωμάτια σ’ένα πανδοχείο της Μάλκαριλ που ονομαζόταν *Χρήσιμα Εργαλεία*. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ ήταν που τους είχε οδηγήσει εδώ, χωρίς καθυστέρηση. Πρέπει να το ήξερε από παλιά. Αλλά ο Φέκταρελ ήθελε να βεβαιωθεί.

«Το ξέρεις από παλιά τούτο το μέρος;» τον είχε ρωτήσει, όταν άφησαν τα δίκυκλά τους στον χώρο στάθμευσης πλάι στο πανδοχείο και μπήκαν στην τραπεζαρία για να φάνε κάτι προτού πάνε να κοιμηθούν. Ήταν σούρουπο, και όλοι τους κουρασμένοι από την αναζήτησή τους – ψυχικά περισσότερο παρά σωματικά.

Περιφέρονταν άσκοπα ώς τη Μάλκαριλ, χωρίς η Φαίδρα'λι να μπορεί να εντοπίσει ξανά το παραμικρό για τον θεό της οργής, όπως καμια φορά τον αποκαλούσε.

«Είναι παλιό πανδοχείο,» είχε αποκριθεί ο Σάλαθρελ. «Καλό.» Και δεν είχε εξηγήσει τίποτε άλλο. Προφανώς το ήξερε.

Όταν βρίσκονταν στο δωμάτιό τους, εκείνη την πρώτη βραδιά στην πόλη, ο Φέκταρελ είπε στη Φαίδρα: «Ο Σάλαθρελ είναι από εδώ.»

«Από τις Ενδότερες Πολιτείες, ναι, το έχω ακούσει.» Η Φαίδρα καθόταν πλάι στο παράθυρο, κοιτάζοντας κάτω, τη νυχτερινή κίνηση στον δρόμο, και μοιάζοντας σκεπτική, σαν να έβλεπε κάτι το πολύ ενδιαφέρον εκεί.

«Από τη Μάλκαριλ, εννοώ. Είναι από τη Μάλκαριλ.» Ο Φέκταρελ έβγαζε τα ρούχα του για να μπει στο στενό ντους που διέθετε το φθαρμένο δωμάτιο. Το πανδοχείο ήταν παλιό και φαινόταν. Ειδικά στα δωμάτιά του· οι τοίχοι θύμιζαν κουρασμένους γέροντες, τα κρεβάτια έτριζαν, και τα ξύλα όλων των επίπλων είχαν τρύπες από έντομα, ενώ σκουριά υπήρχε πάνω στα υδραυλικά. Στο ταβάνι του συγκεκριμένου δωματίου, η ενεργειακή λάμπα δεν λειτουργούσε· ο πανδοχέας είχε απλά ζητήσει συγνώμη και είχε δώσει στον Φέκταρελ μια λάμπα λαδιού «για να κάνει τη δουλειά του». Δεν έμοιαζε να τον πολυνοιάζει· τα *Χρήσιμα Εργαλεία* ήταν γέρικο πανδοχείο και σε περαστικό μέρος της Μάλκαριλ, έτσι είχαν, ούτως ή άλλως, πολλή κίνηση.

«Σοβαρά;» είπε η Φαίδρα, κάπως αδιάφορα. «Δε χαίρεται, πάντως.»

«Τι εννοείς;»

Η μάγισσα στράφηκε τώρα να τον κοιτάξει, και το βλέμμα της ατένισε κολακευτικά το ημίγυμνο, μαύρο σώμα του. «Αυτό που λέω. Δε χαίρεται.»

«Τι περίμενες; *Σιωπηλό* τον λένε.»

«Ναι, αλλά δεν είναι αυτό. Δε νομίζω...»

«Τι, τότε;»

«Έχω την αίσθηση πως θα προτιμούσε να μην ήταν καθόλου εδώ,» είπε η Φαίδρα.

Ο Φέκταρελ ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορεί νάχει κακές αναμνήσεις. Για να έφυγε από τη Μάλκαριλ και να κατέληξε στη Νασόλκαθ, ίσως να μην του άρε–»

«Ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας, Φέκταρελ,» τόνισε η Φαίδρα.

Ο Φέκταρελ συνοφρυώθηκε προβληματισμένα. Ποτέ δεν ήταν ούτε με την Παντοκράτειρα ούτε με την Επανάσταση, κι έτσι δεν σκεφτόταν όπως αυτούς. Δεν καταλάβαινε το ίδιο καλά τη λογική του κυνηγητού και της παράνοιας.

«Μπορεί νάχει κάποιον *συγκεκριμένο* λόγο που δεν θέλει να είναι στη Μάλκαριλ,» είπε η Φαίδρα, υποψιασμένα.

«Εννοείς να τον κυνηγάνε; Να έχει εχθρούς;»

«Πολύ πιθανό, δε νομίζεις;»

Ο Φέκταρελ δεν μίλησε. Κουνώντας το κεφάλι του πήγε προς το ντους.

Μέσα στις επόμενες ημέρες, πάντως, δεν φάνηκε ακριβώς γιατί ο Σιωπηλός Σάλαθρελ δεν ήθελε να βρίσκεται στη Μάλκαριλ. Ούτε ο ίδιος αποκάλυψε τίποτα σχετικά μ'αυτό το θέμα.

Όμως άκουσαν πολλά για ένα συμβάν στη Μάλκαριλ το οποίο φαινόταν να έχει ανησυχήσει όλους τους πολίτες της. Οι τρεις εφημερίδες της πόλης ήταν γεμάτες με στήλες που το σχολίαζαν και έκαναν υποθέσεις. Αλλά και παντού άκουγες ανθρώπους να συζητούν γι'αυτό. Κάποιοι δαίμονες, έλεγαν, είχαν εισβάλει στο Αρχοντικό Μέγαρο μέσα στη νύχτα και είχαν επιχειρήσει να σκοτώσουν την Αρχόντισσα Αρκάμι – η οποία, χάρη στον Θεό του Δάσους, ήταν καλά. Αλλά, δυστυχώς, η Πρώτη Σωματοφύλακας είχε σκοτωθεί από αυτή την επίθεση. Οι άλλοι Σωματοφύλακες – ένα τάγμα αφιερωμένο στην προστασία της Αρχόντισσας – και ο μάγος Φάρενμελ'λι είχαν διώξει τους δαίμονες, οι οποίοι μετά είχαν εξαφανιστεί από την πόλη και τα περίχωρά της. Κανείς δεν φαινόταν να ξέρει πού είχαν πάει, ούτε από πού είχαν έρθει, ούτε ποια μπορεί να ήταν η αιτία της επίθεσής τους. Ήταν, ίσως, προαιώνιοι εχθροί του Θεού του Δάσους; Η ίδια η πόλη δεν είχε εχθρούς αυτή την περίοδο, πέρα από μερικές συμμορίες ληστών, ίσως· αλλά τέτοιοι κακοποιοί δεν θεωρείτο και πολύ πιθανό να έχουν υπό την κυριαρχία τους τόσο ισχυρούς δαίμονες. Ορισμένοι κάτοικοι της Μάλκαριλ είκαζαν πως η λήσταρχος που αποκαλούσαν Γαλανή Δράκαινα μπορεί να είχε στείλει τους δαίμονες επειδή σκόπευε να εξαπλωθεί και στις Ενδότερες Πολιτείες· κι αν όντως αυτό ήταν το σχέδιό της, τότε θα ήξερε ότι η Μάλκαριλ αναμφίβολα ήταν μια δύναμη με την οποία θα έπρεπε να αναμετρηθεί. Άλλοι, όμως, δεν το

πίστευαν τούτο. *Και τι νόημα θα είχε αν κατόρθωνε να σκοτώσει την Αρχόντισσα Αρκάμι;* έλεγαν. *Σ'ένα χρόνο έχουμε εκλογές, ούτως ή άλλως!*

«Ποιος είναι αυτός ο Θεός του Δάσους;» ρώτησε η Φαίδρα τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, το πρώτο μεσημέρι που κάθονταν στην πολυσύχναστη τραπεζαρία των *Χρήσιμων Εργαλείων* και άκουγαν τον κόσμο να συζητά.

Ο Σάλαθρελ μασούσε για λίγο χωρίς να μιλά, σαν να έπρεπε να σκεφτεί προσεχτικά προτού απαντήσει. Οι άλλοι τον περίμεναν, γιατί κανένας τους δεν ήξερε γι'αυτό τον θεό, αφού δεν ήταν από τούτες τις περιοχές. Μονάχα ο Φέκταρελ είχε ακούσει κάποια πράγματα περνώντας από εδώ, αλλά ήταν πολύ γενικά. Ο Θεός του Δάσους ήταν ο θεός της Μάλκαριλ και κατοικούσε μέσα στους Πυκνούς Τόπους· μόνο αυτό γνώριζε.

Τελικά, ο Σάλαθρελ είπε: «Ο Θεός του Δάσους είναι ο θεός της πόλης,» σαν να είχε διαβάσει το μυαλό του Φέκταρελ. «Αλλά δεν τον βρίσκεις εδώ· κατοικεί στους Πυκνούς Τόπους: στο μέρος που ονομάζεται Δασοσκέπαστη Γη. Γι'αυτό κιόλας το πραγματικό του όνομα δεν είναι Θεός του Δάσους, αλλά Ψυχοφύλακας της Δασοσκέπαστης Γης. Οι περισσότεροι, όμως, δεν τον αποκαλούν έτσι· δεν ξέρουν καν ότι αυτό είναι το όνομά του. Τον λένε 'ο Θεός του Δάσους', γι'αυτό έτσι τον ακούτε συνέχεια. Υπάρχει ένας ναός του στην πόλη, βέβαια, κι έχει κάποιους ιερωμένους, αλλά περισσότερο με τους άρχοντες της Μάλκαριλ έρχεται σε επαφή ο Ψυχοφύλακας, κάθε φορά που γίνονται εκλογές.»

«Εκλογές;» είπε η Φαίδρα.

«Κάθε πενταετία αλλάζουν άρχοντα στη Μάλκαριλ.»

«Ανέκαθεν; Από τότε που έμενες εδώ;» Η Φαίδρα καταλάβαινε ότι αυτή ήταν λιγάκι χαζή ερώτηση, αλλά την έκανε επειδή, ουσιαστικά, ήθελε να τον πιέσει να πει περισσότερα για τη σχέση του με την πόλη. Μέχρι στιγμής, η μάγισσα είχε παρατηρήσει ότι ο Σάλαθρελ αναφερόταν στη Μάλκαριλ σα να *μην* ήταν η γενέτειρά του.

Τα μάτια του Σάλαθρελ στένεψαν· μάλλον είχε καταλάβει το παιχνίδι της Φαίδρας. *Ποτέ δεν ήμουν καλή σ'αυτά τα παιχνίδια, εξάλλου,* σκέφτηκε εκείνη, χωρίς απογοήτευση. *Δεν είμαι η Έρικα.* Ο Σάλαθρελ είπε: «Από την εποχή του Προπάτορα.»

«Κι αυτή ήταν μια πολύ παλιά εποχή, σωστά;» είπε ο Σάμελκον'λι, σαν να ήθελε να πάρει την προσοχή του Σιωπηλού Σάλαθρελ από τη Φαίδρα.

«Από οικοδόμηση πόλεως, μάγε.»

Η Φαίδρα διάβαζε στις εφημερίδες πως οι Σωματοφύλακες και η Αρχόντισσα περιέγραφαν τους δαίμονες που είχαν επιτεθεί στο Αρχοντικό Μέγαρο ως ανθρωπόμορφους αλλά με παραμορφώσεις στα σώματά τους. Επίσης, έλεγαν ότι δεν είχαν αίμα: ένας παράξενος χυμός έβγαινε όταν τραυματίζονταν – ένας χυμός σαν από φυτό. Ο μάγος του Αρχοντικού Μεγάρου, ο Φάρενμελ'λι, είχε αρνηθεί να κάνει σχόλια· είχε πει μονάχα στους δημοσιογράφους ότι δεν επρόκειτο για πολλούς δαίμονες αλλά για *έναν* δαίμονα. Έναν πολύ επικίνδυνο θεό.

«Μπορεί νάναι ο θεός της οργής,» είπε η Φαίδρα στον Φέκταρελ και τη Ραβάσλι, καθώς κάθονταν σ'ένα από τα γωνιακά τραπέζια των *Χρήσιμων Εργαλείων* και ήταν απόγευμα. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ και ο Σάμελκον'λι είχαν πάει βόλτα στην πόλη, μαζί μ'έναν από τους ανιχνευτές· οι άλλοι δύο ανιχνευτές ήταν στα δωμάτιά τους, και ο τελευταίος καθόταν τώρα στο μπαρ του πανδοχείου και μιλούσε με μια γυναίκα άγνωστη στη Φαίδρα και στον Φέκταρελ, η οποία έμοιαζε ντόπια. Είχαν κι οι δύο από μια κούπα κοντά τους.

«Ο θεός που κυνηγάμε;» ρώτησε η Ραβάσλι.

«Η περιγραφή μοιάζει... απίστευτα πολύ,» μόρφασε η Φαίδρα. «Δεν έχεις διαβάσει τις εφημερίδες;»

«Όχι.»

Η Φαίδρα τής έδωσε το τελευταίο φύλλο του *Πουλιού του Δάσους* και του *Φύλακα των Αγρών,* καθώς και το προτελευταίο φύλλο της *Πόλης*. Είχε αγοράσει ό,τι είχε καταφέρει να βρει στα περίπτερα γύρω από τα *Χρήσιμα Εργαλεία* – και, καθότι η περιοχή ήταν κεντρική, δεν υπήρχε έλλειψη. «Δες.»

Η Ραβάσλι κοίταξε τα σημεία που της έδειξε η Φαίδρα. Ο Φέκταρελ τα είχε ήδη δει, όσο βρίσκονταν στο δωμάτιό τους, και η μάγισσα τού είχε πει τις υποψίες της.

Τώρα είπε ξανά: «Είναι ακριβώς όπως τον περιέγραφαν και στη Βιλγκέροβ. Πολλά ανθρωποειδή πλάσματα και τα λοιπά. Και είναι πολύ λογικό να μην αιμορραγεί κανονικά· είδαμε, εξάλλου, από πού γεννήθηκε.»

«Όμως,» διαφώνησε ο Φέκταρελ, όπως είχε διαφωνήσει κι ενόσω ήταν στο δωμάτιό τους, «αν είναι ο ίδιος θεός, τι έχει κάνει με τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους και την Ιέρειά του; Παίρνοντάς τους από τη Βιλγκέροβ, πού τους πήγε; Τους άφησε κάπου στην ύπαιθρο; Τους σκότωσε; Κι αν ναι, γιατί να μην τους σκοτώσει κατευθείαν στη Βιλγκέροβ, Φαίδρα; Επιπλέον, τι λόγο μπορεί να έχει ο θεός της οργής για να επιτεθεί στην Αρχόντισσα Αρκάμι; Τι σχέση έχει με τη Μάλκαριλ, γενικά;»

«Όλα αυτά που λες,» αποκρίθηκε η μάγισσα, «δεν ακυρώνουν το ότι ήταν ο ίδιος θεός. Απλώς κάνουν την εμφάνισή του εδώ πολύ παράξενη. Και μην ξεχνάς πως οι θεοί δεν είναι άνθρωποι: τα κίνητρά τους δεν είναι σαν τα δικά μας. Κι ο συγκεκριμένος είναι περισσότερο σαν μια δύναμη της φύσης παρά οτιδήποτε άλλο, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

«Και λοιπόν; Γιατί να επιτεθεί εδώ;»

«Πράγματι,» είπε η Ραβάσλι. «Δεν βγάζει *κανένα* νόημα απολύτως.» Ακόμα κοίταζε τις εφημερίδες, αλλά τους άκουγε κιόλας.

«Και πάλι, σας εξηγώ,» τόνισε η Φαίδρα: «*οι θεοί δεν έχουν τη δική μας λογική*. Ρώτησε και τον Σάμελκον, άμα δεν πιστεύεις εμένα.» Και το τελευταίο, προφανώς, απευθυνόταν στη Ραβάσλι.

Η Ραβάσλι έκλεισε την *Πόλη* και την άφησε, διπλωμένη, στο τραπέζι, πάνω από τις υπόλοιπες εφημερίδες. «Εντάξει,» είπε. «Έστω. Μπορείς να τον εντοπίσεις από εδώ, τουλάχιστον;»

«Τον θεό της οργής; Αν μπορούσα θα το είχα κάνει ήδη. Έχω χάσει το μονοπάτι του, Ραβάσλι, και δεν έχω καταφέρει να το ξαναβρώ μέχρι στιγμής...» Αναρωτήθηκε αν έφταιγε ο Αθέατος γι'αυτό, ο κατάσκοπος βασιλίσκος. Το τοπίο του, όλος εκείνος ο αντίστροφος κόσμος επάνω στο σώμα του, την είχε αποπροσανατολίσει. Είχε οδηγήσει το μυαλό της προς άλλες κατευθύνσεις. Και ανυπομονούσε να βρει έναν τρόπο για να φτιάξει τα ρούχα που φανταζόταν.

Η Ραβάσλι αναστέναξε. «Τότε, άσκοπα είμαστε στη Μάλκαριλ. Αν ο θεός της οργής ήταν που πέρασε από την πόλη, τότε έχει φύγει εδώ και δύο ημέρες, αν καταλαβαίνω καλά. Τι νόημα έχει να καθόμαστε;»

«Υπάρχει περίπτωση να ξαναεμφανιστεί,» είπε ο Φέκταρελ ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Πραγματικά πιστεύεις ότι αυτό θα συμβεί;»

«Πού να ξέρω; Μια υπόθεση κάνω. Και δεν έχουμε κανένα άλλο σημάδι για ν'ακολουθήσουμε. Ούτε οι αρχές της πόλης δεν φαίνεται να ξέρουν πού πήγε.»

«Θα μπορούσαμε, ίσως, να μιλήσουμε με την Αρχόντισσα και τους Σωματοφύλακές της,» είπε η Ραβάσλι, σκεπτικά. «Μπορεί να έχουν κάποια στοιχεία που δεν θέλουν να δημοσιεύσουν.»

«Γιατί, τότε, να τα πουν σ'εμάς; Μας ήξεραν κι από πριν;»

«Θα τους εξηγήσουμε τι συμβαίνει. Μπορεί, μάλιστα, να εκτιμήσουν τις πληροφορίες μας.»

Ο Φέκταρελ μόρφασε, διστακτικός. «Δεν ξέρω, Ραβάσλι... Δε θα έκανα μια τέτοια κίνηση χωρίς την έγκριση του Σκοτωμένου.»

«Ο Σκοτωμένος μάς έστειλε να βρούμε τον θεό της Βιλγκέροβ, Φέκταρελ, κι αυτό προσπαθούμε να κάνουμε.»

Του Φέκταρελ δεν του άρεσε η λογική της. Αναρωτιόταν αν η Ραβάσλι ακόμα νόμιζε πως ήταν μία από τους αρχηγούς των Ξεσηκωμένων, κι όχι μία από τους μισθοφόρους των Ζωντανών-Νεκρών. «Το να μιλήσουμε στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ δεν είναι σαν να κοιτάμε για χνάρια στη γη...»

«Δεν έχει και *τόση* μεγάλη διαφορά, αν το σκεφτείς από μια άποψη,» επέμεινε εκείνη. «Τι κακό μπορεί να συμβεί, εξάλλου; Δε θα πάμε να την απειλήσουμε. Πληροφορίες θα της προσφέρουμε και, μάλιστα, δωρεάν.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε η Φαίδρα, ξαφνιάζοντάς τους και τους δύο, έτσι σιωπηλή όπως ήταν ώς τώρα.

«Βλέπεις;» είπε η Ραβάσλι στον Φέκταρελ. «Ακόμα κι η μάγισσά σας συμφωνεί.»

«'Ακόμα κι η μάγισσά σας';» έκανε η Φαίδρα, νιώθοντας εν μέρει ενοχλημένη εν μέρει διασκεδασμένη από τον τρόπο της πρώην επαναστάτριας. «Ορισμένες φορές αναρωτιέμαι τι βλέπεις όταν με κοιτάζεις, Ραβάσλι.»

«Κι εγώ το ίδιο,» αποκρίθηκε εκείνη.

Θεοί... σκέφτηκε η Φαίδρα. *Τι της έχω κάνει και με αντιπαθεί;*

Ήταν απόγευμα και, μάλλον, δεν μπορούσαν να πάνε τώρα αμέσως στην Αρχόντισσα Αρκάμι. Λογικά θα έπρεπε να ζητήσουν άδεια από κάποιον στο Αρχοντικό Μέγαρο προκειμένου να τη συναντήσουν, υπέθεταν. Προτού όμως βαδίσουν προς αυτό το μεγάλο οικοδόμημα στο ύψωμα στο κέντρο της πόλης, αποφάσισαν πως καλό θα ήταν να

μιλήσουν με τον Σιωπηλό Σάλαθρελ που είχε σίγουρα περισσότερες γνώσεις για τη Μάλκαριλ απ'ό,τι εκείνοι. Ίσως να ήξερε ποια ώρα ακριβώς μπορούσε η Αρχόντισσα να τους δεχτεί, ή άλλες λεπτομέρειες. Τον περίμεναν, λοιπόν, στο πανδοχείο ώσπου να επιστρέψει· κι όταν τον είδαν να περνά την εξώπορτα της τραπεζαρίας μαζί με τον Σάμελκον'λι και τον έναν από τους ανιχνευτές του Φέκταρελ, του έκαναν νόημα να έρθει στο τραπέζι τους. Τελικά, ήρθαν και αυτός και ο μάγος· ο ανιχνευτής πήγε προς το μπαρ.

Ο Φέκταρελ και η Ραβάσλι τούς είπαν την ιδέα τους να επισκεφτούν την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ.

«Καλύτερα όχι,» αποκρίθηκε ο Σάλαθρελ.

Η Ραβάσλι συνοφρυώθηκε. «Γιατί όχι;»

«Δεν υπάρχει κανένας ουσιαστικός λόγος.»

«Κανένας ουσιαστικός λόγος;» έκανε, απορημένα, η Ραβάσλι. «Μιλάς σοβαρά; Έχουμε, κατά πρώτον, πληροφορίες να της δώσουμε–»

«Δε μας πληρώνει για να της δίνουμε πληροφορίες.»

«Εντάξει, αλλά δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε, μα όλους τους θεούς! Κι άμα γνωρίζει κάτι παραπάνω απ'ό,τι λένε οι εφημερίδες, μάλλον θα μας το πει και θα μπορέσουμε να συνεχίσουμε την αναζήτησή μας – ενώ τώρα καθόμαστε και δεν κάνουμε τίποτα.»

Ο Σάλαθρελ μόρφασε. Άναψε τσιγάρο. «Είπα: καλύτερα όχι.»

«Δεν είπες, όμως, *γιατί* καλύτερα όχι!» επέμεινε η Ραβάσλι, μιλώντας απότομα. «Ξέρεις κάτι για την Αρχόντισσα που δεν ξέρουμε; Υπάρχει περίπτωση να μας δει… εχθρικά;»

Ο Σάλαθρελ κόμπιασε προς στιγμή· μετά είπε: «Δεν είναι εκεί το θέμα. Απλά δεν έχει νόημα. Δε νομίζω ότι θα έχουν αποκρύψει τίποτα από τους δημοσιογράφους.»

Η Ραβάσλι τον ατένισε με έκδηλη απορία στα μάτια της.

Και η Φαίδρα είχε την ίδια απορία, αλλά ήλπιζε ότι δεν φαινόταν τόσο πολύ στο πρόσωπο ή στο βλέμμα της. *Είναι σαν ο Σάλαθρελ να έχει κάποιον προσωπικό λόγο που θέλει να μας κρατήσει μακριά από την Αρχόντισσα Αρκάμι…* σκέφτηκε· και οι υποψίες της σχετικά με την παλιά του δουλειά ως πράκτορας της Παντοκράτειρας μεγάλωσαν. Κάτι ίσως να είχε συμβεί εδώ, στη Μάλκαριλ. Ίσως να τον κυνηγούσαν. *Έπρεπε να μας το είχε πει!* Υπήρχε περίπτωση τώρα να μπλέξουν όλοι τους εξαιτίας του; *Κι έχω τόσα πράγματα να*

κάνω με τις ανακαλύψεις μου! Δε μπορώ να καταλήξω σε καμια φυλακή, γαμώ τις Λάμιες τους! Αντιλήφτηκε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να ανασαλεύει ανήσυχα μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της καθώς διαισθανόταν την ανησυχία της αφέντρας της.

Ο Σάλαθρελ έμεινε σιωπηλός, έτσι η Ραβάσλι είπε: «Εντάξει, αλλά επειδή εσύ δεν νομίζεις ότι πρέπει να πάμε στην Αρχόντισσα αυτό δεν σημαίνει πως δεν θα πάμε κιόλας.»

«Χάνετε τον καιρό σας,» είπε κοφτά ο Σάλαθρελ.

«Αυτό δεν κάνουμε έτσι κι αλλιώς;»

Ο Σάλαθρελ δεν μίλησε.

Η Ραβάσλι ατένισε τον Φέκταρελ, έντονα. «Ας το δοκιμάσουμε...» της είπε εκείνος. Και τα μάτια του πήγαν ξανά στον Σάλαθρελ. *Ποιο είναι το πρόβλημά του;* αναρωτήθηκε. Δεν είχε αναφέρει κανέναν σοβαρό λόγο γιατί να μην επισκεφτούν την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. *Λες η Φαίδρα να έχει δίκιο σ'αυτά που υποθέτει περί πρακτόρων της Παντοκράτειρας και επαναστατών;*

«Μπορούμε να πάμε κατευθείαν στο Αρχοντικό Μέγαρο;» ρώτησε ο Φέκταρελ τον Σάλαθρελ – για να δει την αντίδρασή του, κυρίως.

«Θα πάτε, δηλαδή...»

«Κι ελπίζαμε να μας οδηγήσεις...» Ακόμα ένα δόλωμα.

«Εγώ δεν ξέρω από τέτοια,» είπε ο Σάλαθρελ. «Ο Σκοτωμένος μ'έστειλε εδώ για να σας οδηγήσω στην ύπαιθρο, όχι μέσα στις πόλεις.»

«Δε θα έρθεις μαζί μας;»

«Όχι.»

Η Ραβάσλι ήταν συνοφρυωμένη. «Δε σε καταλαβαίνω!» του είπε. «Υπάρχει κάποιο *άλλο* πρόβλημα; Κάτι που δεν θέλεις να μας πεις;»

«Αφού αποφασίζετε να αγνοήσετε τη συμβουλή μου, μπορείτε να πάτε μόνοι σας. Είμαι βέβαιος ότι δεν θα χαθείτε. Το Αρχοντικό Μέγαρο είναι εκείνο το μεγάλο οίκημα που φαίνεται πάνω στο ψηλότερο σημείο της πόλης.»

Ήταν προφανές ότι δεν υπήρχε περίπτωση να τον μεταπείσουν. Και ο χαρακτήρας που επιδείκνυε τώρα, δεν μπορούσε παρά να παρατηρήσει ο Φέκταρελ, ήταν τελείως διαφορετικός από τον χαρακτήρα που επιδείκνυε μέχρι να φτάσουν στη Μάλκαριλ. Πριν δεν ήταν, κατά πρώτον, τόσο ισχυρογνώμων. *Ούτε νομίζω πως θα μας εγκατέλειπε ακόμα κι αν πηγαίναμε σε κάποιο* πραγματικά

επικίνδυνο μέρος, όχι απλώς στην κατοικία της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ...

Κάτι συνέβαινε μαζί του.

Ο Φέκταρελ κοίταξε τη Φαίδρα, και το βλέμμα της έμοιαζε να του λέει: *Σ'το είχα πει, δε σ'το είχα πει;*

Κεφάλαιο Δωδέκατο
Ακρόαση

Η Αρκάμι έτρεφε ιδιαίτερη συμπάθεια για τη Μιρκάλη, όχι μόνο επειδή ήταν περιστασιακά ερωμένη της, αλλά γενικά. Και τώρα που η Μιρκάλη ήταν νεκρή, η λύπη της ήταν βαθιά και, με κάθε ώρα που περνούσε, μεγάλωνε, καθώς η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ συνειδητοποιούσε ότι δεν πρόκειται να ξανάβλεπε ποτέ την Πρώτη Σωματοφύλακα. Και ούτε τον δολοφόνο της φαινόταν πως πρόκειται να κατόρθωνε να βρει. Ο μυστηριώδης θεός είχε εξαφανιστεί. Κανένας στη Μάλκαριλ δεν είχε αναφέρει ότι είχε ξαναδεί κάποιο από εκείνα τα ανθρωπόμορφα τέρατα.

Γιατί είχε έρθει; Τι ήθελε; *Ήμουν εγώ ο στόχος του, ή απλά επιθυμούσε να προκαλέσει καταστροφή;* Η εισβολή, βέβαια, στο Αρχοντικό Μέγαρο έδειχνε, ξεκάθαρα, πως η Αρκάμι ήταν ο στόχος. Ωστόσο εκείνη αδυνατούσε να μαντέψει γιατί μπορεί αυτός ο δαίμονας να την ήθελε νεκρή. Τον είχε στείλει κάποιος άλλος, μήπως; Κάποιος εχθρός της πόλης; Ο Φάρενμελ'λι δεν είχε απαντήσεις να της δώσει· δεν είχε ξαναδεί ποτέ πριν τον συγκεκριμένο θεό. Και ούτε οι ιερείς του Ψυχοφύλακα μπορούσαν να λύσουν τα ερωτηματικά της Αρχόντισσας. Είχαν, ωστόσο, δηλώσει πρόθυμοι να επισκεφτούν τη Δασοσκέπαστη Γη ώστε να έρθουν σε επαφή με τον ίδιο τον Ψυχοφύλακα, αν η Αρχόντισσα το επιθυμούσε. Η Αρκάμι δεν είχε ακόμα δώσει τέτοια εντολή, αλλά το σκεφτόταν...

Μπαίνοντας στην Αίθουσα Υποδοχής, άκουσε τους Συμβούλους της να την καλημερίζουν πίσω από τις ξύλινες μάσκες του αξιώματός τους, καθώς επίσης και τον καινούργιο Πρώτο Σωματοφύλακα, ο οποίος, φυσικά, δεν φορούσε μάσκα αλλά την ειδική στολή του. Ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας, μαυρομάλλης και με δέρμα λευκό που είχε απόχρωση του ροζ – σπάνιο στη Φενάρκια, αλλά ήταν γηγενής, όχι εξωδιαστασιακός. Κάποιοι από τους προγόνους του, όμως, είχαν έρθει από άλλη διάσταση. Ονομαζόταν Φελμάρης και, μετά τον θάνατο της Μιρκάλης, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αυτός

τώρα θα έπαιρνε τον τίτλο του Πρώτου ανάμεσα στους Σωματοφύλακες, καθώς ήταν ο ικανότερος από αυτούς και το είχε αποδείξει πολλές φορές. Η Αρκάμι τον είχε χρήσει Πρώτο Σωματοφύλακα μία ημέρα αφότου η Μιρκάλη σκοτώθηκε από τον δαίμονα. Προσωπικά δεν τον ήξερε παρά ελάχιστα, και ο τρόπος του δεν την προσέλκυε, όμως δεν μπορούσε να αμφισβητήσει ότι ήταν καλός πολεμιστής και πιστός στη Μάλκαριλ.

Η Αρχόντισσα κάθισε στον Θρόνο της Πόλης, σταυρώνοντας το ένα της γόνατο πάνω στο άλλο, κάτω από το υφασμένο φόρεμά της. Ήταν η ώρα να δεχτεί κόσμο στην Αίθουσα Υποδοχής, αλλά πριν από αυτό θα άκουγε μήπως οι Σύμβουλοί της είχαν να της πουν κάτι. Κανένας τους, όμως, δεν μίλησε· η Γραμματέας ήταν που σηκώθηκε απ'το γραφείο της και πλησίασε την Αρκάμι, για να της πει χαμηλόφωνα:

«Αρχόντισσά μου, χτες το απόγευμα κάποιοι μισθοφόροι ήρθαν και ζήτησαν να σου μιλήσουν σήμερα το πρωί. Λένε πως ξέρουν κάτι για τους ανθρωποειδείς δαίμονες που σου επιτέθηκαν.»

Η Αρκάμι συνοφρυώθηκε, νιώθοντας το μυαλό της και το σώμα της να έρχονται σε απότομη εγρήγορση. «Είναι εδώ τώρα;»

«Υποθέτω πως σύντομα θα έρθουν.»

«Μόλις έρθουν να τους φέρετε μέσα, πριν από οποιονδήποτε άλλο.»

«Μάλιστα.»

Προτού η Γραμματέας απομακρυνθεί, η Αρκάμι τη ρώτησε: «Είπαν τα ονόματά τους;»

«Ο ένας μόνο. Φέκταρελ.»

Φέκταρελ;... σκέφτηκε η Αρκάμι, νιώθοντας ακούσια ένα σύγκρυο να τη διατρέχει. Ήταν σαν κάποιος να είχε έρθει από τον κόσμο των νεκρών για να τη συντρέξει... Ο αδελφός της: που επίσης λεγόταν Φέκταρελ, και είχε σκοτωθεί πολεμώντας τους Παντοκρατορικούς.

Η Γραμματέας είχε τώρα επιστρέψει στο γραφείο της, και η Αρκάμι έκανε νόημα στους φρουρούς να αρχίσουν να υποδέχονται αυτούς που είχαν έρθει για να της μιλήσουν.

Η μεγάλη, διπλή, ξύλινη θύρα της Αίθουσας Υποδοχής άνοιξε, και μια γυναίκα μπήκε μαζί με δύο μικρά παιδιά, τα οποία κρατούσαν τις άκριες του φουστανιού της. Η Αρκάμι την άκουσε και, μετά, της υποσχέθηκε πως θα τη βοηθούσε όπως μπορούσε. Έκανε ιδιαίτερη προσπάθεια για να κρατήσει το μυαλό της εστιασμένο στο αίτημα

της γυναίκας, καθώς συνεχώς οι σκέψεις της ήθελαν να πηγαίνουν προς τους μισθοφόρους αυτού του Φέκταρελ. (Τι μπορεί να ήξεραν για τον θεό που είχε δολοφονήσει τη Μιρκάλη; Τον είχαν ξαναδεί; Είχαν ακούσει γι'αυτόν; Είχαν, ίσως, συγκρουστεί μαζί του; Μήπως τον παρακολουθούσαν; Μήπως είχαν και μάγους μαζί τους, για να τον σκοτώσουν; Από πού να έρχονταν; Δε μπορεί να ήταν ντόπιοι, κάτοικοι της Μάλκαριλ...) Ύστερα από τη γυναίκα με τα δύο παιδάκια, ένας μεσήλικας άντρας ήρθε στην Αίθουσα Υποδοχής, και η Αρκάμι τον άκουσε κι αυτόν με προσοχή, έχοντας το σαγόνι της ακουμπισμένο στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. Δεν ήταν βέβαιη κατά πόσο το αίτημά του ήταν λογικό, αποφάσισε στο τέλος, αλλά δεν του το είπε· θα το συζητούσε περισσότερο με τη Σεϊλίκρα, τη Σύμβουλο Δόμησης, αργότερα. Του ζήτησε να αποχωρήσει, και υποσχέθηκε – μιλώντας του, φυσικά, στον πληθυντικό, όπως σε όλους τους πολίτες της Μάλκαριλ – ότι θα τον ειδοποιούσε εκείνη. Ο άντρας την ευχαρίστησε και έφυγε.

Η Γραμματέας, τότε, έκανε νόημα στην Αρχόντισσα, το οποίο εκείνη προς στιγμή δεν κατάλαβε· μετά, όμως, είδε τέσσερις ανθρώπους να περνάνε την ανοιχτή πόρτα της Αίθουσας Υποδοχής και να έρχονται να σταθούν αντίκρυ της. Τους είχαν πάρει τα όπλα, ασφαλώς, αλλά η όλη τους εμφάνιση υποδήλωνε πως ήταν μισθοφόροι. Δύο γυναίκες και δύο άντρες. Η μία είχε λευκό δέρμα, σαν του Φελμάρη, και πράσινα μαλλιά, κι έμοιαζε τόσο εξωτική που αποκλείεται να ήταν γηγενής της Φενηνάρκια. Η άλλη γυναίκα σίγουρα ήταν γηγενής, με το πορφυρό δέρμα της και τα μακριά, μενεξεδιά μαλλιά που έπεφταν ώς τα μέσα της πλάτης της. Ο ένας από τους άντρες ήταν κατάμαυρος στο δέρμα, και είχε γαλανά μαλλιά δεμένα αλογοουρά. Ο δεύτερος ήταν πρασινόδερμος και μαυρομάλλης, και η Αρκάμι αμέσως, από την όψη κι από τη στάση του, κατάλαβε ότι ήταν μάγος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, πράγμα που της επιβεβαίωσε και η πρασινόπετρα στην αγκράφα της ζώνης του, μέσα στην οποία κάτι διακρινόταν να κινείται διαγράφοντας τετράγωνα και ορθές γωνίες – ο φυλακισμένος δαίμονάς του. Η Αρκάμι τον έβρισκε αυτό τον άντρα τού γούστου της, και τα μάτια της έμειναν επάνω του λιγάκι περισσότερο απ'ό,τι στους άλλους.

Είχε πλέον καταλάβει γιατί η Γραμματέας τής είχε κάνει νόημα. Αυτοί ήταν οι μισθοφόροι που ήξεραν για τον θεό που είχε σκοτώσει τη Μιρκάλη και τόσους άλλους Σωματοφύλακες.

«Είμαι η Αρκάμι, η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ,» τους είπε, καθισμένη στον θρόνο της κι έχοντας τώρα τα χέρια της ακουμπισμένα, αναπαυτικά, στους βραχίονες του καθίσματος και την πλάτη της στην πλάτη του. «Μπορώ να ακούσω το αίτημά σας.»

Ο μαυρόδερμος άντρας έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Αρχόντισσά μου, ονομάζομαι Φέκταρελ, και είμαι Αρχιανιχνευτής μιας μισθοφορικής ομάδας που ελάχιστα μέλη της τώρα βρίσκονται στην πόλη σας. Έχουμε, όμως, κάποιες πληροφορίες που ίσως να σας ενδιαφέρουν.»

Αυτός είναι ο Φέκταρελ, λοιπόν, σκέφτηκε η Αρκάμι. Καλύτερα αυτός παρά ο πρασινόδερμος μάγος τον οποίο έβρισκε πιο συμπαθητικό. Δε θα της άρεσε καθόλου αν είχε το όνομα του νεκρού αδελφού της. «Σχετικά με τον θεό που μας επιτέθηκε. Σωστά;»

«Είστε ενημερωμένη, Αρχόντισσά μου...»

«Πρόσταξα να σας αφήσουν να μπείτε αμέσως μόλις έρθετε. Σκοτώθηκαν πολλοί από τους Σωματοφύλακες εξαιτίας αυτού του... τέρατος, κύριε Φέκταρελ.»

«Καταλαβαίνω ότι θα είστε αναστατωμένη, Αρχόντισσά μου.»

«Τι έχετε να μου πείτε;»

«Υποθέτουμε ότι ο θεός που σας επιτέθηκε είναι ο ίδιος θεός που απήγαγε τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους – τον θεό της Βιλγκέροβ – και την Ιέρειά του.»

«Δεν είχα ακούσει ότι....» Η Αρκάμι δεν συνέχισε, αναρωτούμενη αν προσπαθούσαν να την κοροϊδέψουν.

«Δεν είναι πολύς καιρός που συνέβη,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ, και της είπε για τον θεό της οργής και για το πώς εκείνος κι οι σύντροφοί του τον είχαν κυνηγήσει ώς εδώ. Καθώς μιλούσε σύστησε και τους υπόλοιπους: τη Φαίδρα'λι, τη Ραβάσλι, και τον Σάμελκον'λι. Η Αρκάμι ξαφνιάστηκε λίγο που η πρασινομάλλα γυναίκα ήταν μάγισσα και, μάλιστα, του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, αλλά δεν είπε τίποτα. Επίσης, φυσικά την παραξένεψε το ότι η Φαίδρα είχε κάποιον μυστηριώδη τρόπο για να εντοπίζει αυτόν τον θεό της οργής – κάποιον τρόπο που η Αρκάμι δεν καταλάβαινε καθόλου, και αναρωτιόταν αν καταλάβαινε ακόμα κι ο Φέκταρελ καθώς της διηγιόταν τα γεγονότα.

Έστρεψε τώρα το βλέμμα της στη Φαίδρα’λι και είπε: «Πώς ακριβώς ακολουθούσατε τον θεό;»

«Δεν είναι εύκολο να σας εξηγήσω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ο Φέκταρελ νομίζω πως το εξήγησε επαρκώς.»

Επαρκώς; Τίποτα δεν εξήγησε ουσιαστικά! Η Αρκάμι στράφηκε στη Γραμματέα. «Καλέστε τον Φάρενμελ’λι, παρακαλώ.»

Η Γραμματέας ένευσε και άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου της.

Η Αρκάμι είπε στους μισθοφόρους: «Είναι ο μάγος του Αρχοντικού Μεγάρου.»

«Το έχουμε διαβάσει στις εφημερίδες, Αρχόντισσά μου,» είπε η Φαίδρα. «Αλλά, αν πιστεύετε ότι εκείνος θα καταλάβει πώς ακολουθούσα τον θεό, μάλλον θα απογοητευθείτε.»

«Τι...;» Η Αρκάμι την ατένισε παρατηρητικά. *Τι παράξενο πλάσμα που είναι αυτή η μάγισσα...* σχεδόν σαν να είχε βγει από κάποιο παραμύθι. «Δε χρησιμοποιήσατε μαγεία;»

Η Φαίδρα’λι κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Απλώς το *βλέπω*.»

Η Αρκάμι δεν έκανε κανένα σχόλιο· καλύτερα να περίμενε τον Φάρενμελ’λι. Άλλαξε θέμα, απευθυνόμενη στον Φέκταρελ: «Ποια είναι η μισθοφορική ομάδα στην οποία ανήκετε, κύριε Φέκταρελ; Δεν μου είπατε.»

«Οι Ζωντανοί-Νεκροί. Μάλλον δεν θα μας έχετε ακουστά, όμως.»

«Έχετε δίκιο· δεν σας γνωρίζω. Και...» μειδίασε, λεπτά, «το όνομά σας με εκπλήσσει, οφείλω να ομολογήσω.»

Ο Φέκταρελ είπε μόνο: «Ο αρχηγός μας, ο Ζαώρδιλ, θα περάσει σύντομα από εδώ, μαζί με τους εμπόρους που συνοδεύουμε.»

«Θα θέλαμε να σας ζητήσουμε μια χάρη, Αρχόντισσά μου»· και τώρα ήταν η Ραβάσλι που είχε μιλήσει, για πρώτη φορά.

«Θα σας ακούσω, ασφαλώς· δεν μπορώ, όμως, να υποσχεθώ τίποτα,» αποκρίθηκε η Αρκάμι.

Η Ραβάσλι είπε: «Το μόνο που ζητάμε είναι να μας δώσετε ό,τι πληροφορίες έχετε για τον θεό της οργής – πράγματα που δεν έχουν ήδη γράψει οι εφημερίδες.»

Η Αρκάμι το σκέφτηκε για λίγο, ακουμπώντας το σαγόνι της στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. *Πράγματα που δεν έχουν γράψει οι εφημερίδες...*

Ο Φάρενμελ’λι μπήκε τότε στην αίθουσα, διακόπτοντας τους συλλογισμούς της. «Αρχόντισσά μου,» είπε, «με κάλεσες.»

«Ναι, μάγε,» αποκρίθηκε η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ, στρέφοντας το βλέμμα της στον γηραιό, πορφυρόδερμο άντρα. Του είπε όσα τής είχαν πει ο Φέκταρελ και οι σύντροφοί του, και του ανέφερε, επίσης, το αίτημά τους για πληροφορίες τις οποίες δεν είχαν γράψει οι εφημερίδες.

Ο Φάρενμελ'λι πλησίασε τον Θρόνο της Πόλης και ψιθύρισε στο αφτί της Αρκάμι: «Μονάχα για τον νεκρό Ακάθιστο δεν είπαμε στους δημοσιογράφους, Αρχόντισσά μου· θα ήθελες να το μάθουν;»

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε εκείνη. «Υπάρχει κανένας λόγος να τους το κρύψουμε;»

«Δε νομίζω. Και μάλιστα, έχω μια υποψία... Να τους μιλήσω εγώ;»

«Φυσικά.»

Ο Φάρενμελ'λι στράφηκε στους μισθοφόρους και τους είπε για τον σκοτωμένο Ακάθιστο στους αγρούς, καθώς και για το διασκορπισμένο πνεύμα που είχε εντοπίσει εκεί. «Επειδή έχω ακούσει για τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους,» τελείωσε, «θα μπορούσα, νομίζω, να κάνω μια υπόθεση...» Αλλά δεν συνέχισε αμέσως. Έτσι η Φαίδρα'λι είπε:

«Αυτός πρέπει να ήταν. Είχε τη μορφή Ακάθιστου όταν τα ανθρωποειδή τον απήγαγαν.»

«Δεν βρήκατε, όμως, και καμια γυναίκα νεκρή εκεί κοντά...» είπε ο Φέκταρελ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Φάρενμελ'λι. «Καμία γυναίκα.»

«Επομένως, η Ιέρεια είναι ακόμα ζωντανή.»

«Ο θεός της Βιλγκέροβ, όμως, είναι νεκρός,» τόνισε ο Σάμελκον'λι, «κι αυτόν ήταν που οι Προεστοί ήθελαν περισσότερο να σώσουμε. Η πόλη τους θα παγώσει χωρίς την προστασία του.»

«Του Σκοτωμένου δεν θα του αρέσει τούτο,» σχολίασε η Φαίδρα'λι κοιτάζοντας τους συντρόφους της. «Καθόλου.»

«Πού θα μπορούσε να πήγε ο θεός της οργής μετά από εδώ, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η Ραβάσλι. «Υπάρχει κάποια υποψία, έστω;»

«Δεν βρήκαμε ίχνη στη γη,» απάντησε η Αρκάμι. Και κοίταξε τον Φάρενμελ'λι ερωτηματικά.

«Ούτε εγώ μπορώ να κάνω καμία υπόθεση,» δήλωσε εκείνος. «Δυστυχώς. Κι αυτός ο δαίμονας φαίνεται να βρίσκεται σε μια... λυσσασμένη κατάσταση.»

«Γιατί να σκοτώσει τον θεό της Βιλγκέροβ αλλά όχι και την Ιέρειά του;» έθεσε το ερώτημα η Ραβάσλι. «Και γιατί να φέρει τον θεό της Βιλγκέροβ *εδώ* για να τον σκοτώσει;»

Κανένας δεν μίλησε για λίγο. Ύστερα ο Φάρενμελ'λι είπε: «Η Ιέρεια της Βιλγκέροβ είναι ιέρεια. Αυτός ίσως να είναι ο λόγος.»

Οι μισθοφόροι και η Αρκάμι τον ατένισαν με απορία στα πρόσωπά τους. Ο μάγος εξήγησε: «Ο θεός της οργής ίσως να θέλει να την κάνει *δική του* ιέρεια.»

«Είναι δυνατόν;» είπε η Αρκάμι.

«Υπάρχει μια πιθανότητα, Αρχόντισσά μου.»

«Αυτό,» είπε η Ραβάσλι, «δεν εξηγεί γιατί ο θεός της οργής έφερε *εδώ* τον θεό της Βιλγκέροβ ώστε να τον δολοφονήσει. Ούτε, φυσικά, εξηγεί γιατί επιτέθηκε στην Αρχόντισσά σας.»

«Κι εμείς τις ίδιες απορίες έχουμε,» τη διαβεβαίωσε η Αρκάμι. «Και πολλοί πιστοί άνθρωποι της πόλης μας σκοτώθηκαν σ'εκείνη την παράλογη επίθεση.» Ύστερα, σιωπή έπεσε ξανά για μερικές στιγμές, ώσπου η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ ρώτησε: «Σκοπεύετε να συνεχίσετε το κυνήγι σας;»

«Ίσως. Αν καταφέρουμε να βρούμε ίχνη του δαίμονα,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ.

«Αν βρείτε ίχνη του, να με ενημερώσετε. Θα σας βοηθήσω.»

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου.»

Η Αρκάμι έστρεψε πάλι το βλέμμα της στη Φαίδρα'λι. *Εκτός αν τα ίχνη είναι... κάτι το μυστηριώδες,* σκέφτηκε. Και μετά κοίταξε τον Φάρενμελ'λι. «Θα μπορούσατε εσείς, κύριε Φάρενμελ, να ακολουθήσετε τον θεό της οργής όπως η Φαίδρα'λι;» Του μιλούσε επίσημα διότι δεν ήταν μόνοι τους αλλά στην Αίθουσα Υποδοχής, μπροστά σε ξένους, επισκέπτες της πόλης.

«Δεν έχω καταλάβει τις μεθόδους της,» παραδέχτηκε ο μάγος.

«Σας το είπα, Αρχόντισσά μου,» είπε η Φαίδρα'λι. «Δεν είναι μαγεία ακριβώς...»

«Τι είναι, τότε; Τι είναι αυτά τα... μονοπάτια που διακρίνετε επάνω στο φυσικό τοπίο;» τη ρώτησε η Αρκάμι.

Η Φαίδρα ανασήκωσε τους ώμους. «Απλώς τα διακρίνω.»

Η Αρκάμι κοίταξε τον Φάρενμελ'λι· εκείνος δεν μίλησε.

Όταν οι τέσσερις μισθοφόροι, αφού είπαν στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ ότι διέμεναν στα *Χρήσιμα Εργαλεία*, αποχώρησαν από την Αίθουσα Υποδοχής, η Αρκάμι έκανε νόημα στους φρουρούς να

κλείσουν τη μεγάλη, διπλή, ξύλινη θύρα κι εκείνοι αμέσως υπάκουσαν. «Για λίγο μόνο,» τους είπε. «Η ακρόαση θα συνεχιστεί.»

Και στράφηκε στον Φάρενμελ'λι, που ακόμα στεκόταν πλάι στον θρόνο της. «Τι νομίζεις για τη μάγισσά τους;»

«Περίεργη,» αποκρίθηκε ο γέρο-μάγος. «Πολύ περίεργη, Αρχόντισσά μου.»

«Μας κρύβει κάτι;»

«Πιθανώς. Αλλά, ό,τι κι αν είναι, αμφιβάλλω ότι είναι επιβλαβές για εμάς ή για την πόλη.»

Η Αρκάμι ένευσε. «Το ίδιο πιστεύω κι εγώ. *Θέλω* να το πιστεύω, τουλάχιστον. Εξάλλου, μας πρόσφεραν απλόχερα πληροφορίες που μέχρι στιγμής δεν είχαμε...»

«Με την ελπίδα ότι κι εμείς θα τους δώσουμε τις δικές μας πληροφορίες ως αντάλλαγμα,» παρενέβη ο Τάμπριελ, ο Σύμβουλος Μεταφορών και Τηλεπικοινωνιών, πλησιάζοντας. «Και με συγχωρείς που παρεμβαίνω έτσι, Αρχόντισσά μου...»

«Δεν πειράζει,» είπε η Αρκάμι. «Πες μου: νομίζεις πως υπάρχει λόγος να μην τους εμπιστεύομαι;»

«Σχετικό είναι αυτό. Η... συναλλαγή μας μαζί τους δεν μπορώ να πω ότι ήταν ασύμφορη. Ωστόσο, αν το σκεφτείς, θα δεις ότι εκείνοι κέρδισαν περισσότερα από εμάς.»

Η Αρκάμι ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

«Τους πληροφορήσαμε ότι δεν έχει πλέον νόημα να κυνηγάνε αυτό τον θεό της οργής. Οι Προεστοί της Βιλγκέροβ δεν πρόκειται να τους πληρώσουν, τώρα που ο θεός τους είναι νεκρός. Όσα, όμως, είπαν σ'εμάς οι μισθοφόροι δεν μας πρόσφεραν κανένα στοιχείο για να κυνηγήσουμε τον δαίμονα. Όπως και νάχει, απλά ήθελα να τονίσω ότι πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί μαζί τους, Αρχόντισσά μου.»

Ναι... σκέφτηκε η Αρκάμι. *Αν όμως βρουν κάποιο ίχνος θα ήθελα να το μάθω.* «Καλώς,» είπε. «Ας συνεχίσουμε την ακρόαση, και μετά, αν χρειάζεται, το συζητάμε περισσότερο.»

Κεφάλαιο Δέκατο-Τρίτο
Διαδρομές και Συναντήσεις

Η Φαίδρα είπε: «Νομίζω πως τώρα καταλαβαίνω γιατί ο θεός της οργής επιτέθηκε στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. Και απορώ που δεν το είχα σκεφτεί πιο πριν.»

Κάθονταν σ'ένα από τα τραπέζια των *Χρήσιμων Εργαλείων,* εκείνη, ο Φέκταρελ, η Ραβάσλι, και ο Σάμελκον'λι, έχοντας μόλις επιστρέψει από το Αρχοντικό Μέγαρο, απογοητευμένοι που μάλλον δεν υπήρχε πλέον καμία περίπτωση να σώσουν τον Πολύμορφο Διώκτη του Ψύχους και να πάρουν την αμοιβή τους από τους Προεστούς της Βιλγκέροβ. Ο Σκοτωμένος, αναμφίβολα, θα τσαντιζόταν όταν μάθαινε τούτα τα νέα.

Η Ραβάσλι ατένισε την πρασινομάλλα μάγισσα με δυσπιστία. «Τι κατάλαβες;»

«Ώς τώρα σκεφτόμασταν εγκεφαλικά, με βάση τη λογική: τι έχει να κερδίσει από την επίθεσή του και τα λοιπά. Σωστά;» Δεν περίμενε κανένας να της απαντήσει καθώς αμέσως συνέχισε: «Αυτό ήταν λάθος. Νομίζω πως έπρεπε να σκεφτούμε *συναισθηματικά*. Τον λέω 'θεό της οργής'. Μου ήρθε σχεδόν αυθόρμητα αφότου είδαμε το μέρος όπου γεννήθηκε. Και το ένστικτό μου είχε δίκιο. Θεός της *οργής*. Η οργή είναι που τον παρακινεί–»

«Οργή ενάντια σε *τι;*» τη διέκοψε η Ραβάσλι. «Δεν έχει κανένα προηγούμενο με την Αρχόντισσα Αρκάμι!»

«Η οργή του δεν είναι λογική, όπως είπα,» τόνισε η Φαίδρα. «Είναι σκέτη *οργή*. Είναι η δύναμη που τον δημιούργησε, προερχόμενη ασυνείδητα (υποθέτω) από τους δυσαρεστημένους χωρικούς και εργάτες της Βιλγκέροβ. Ο θεός αυτός το μόνο που ξέρει να κάνει είναι να εκδικείται. Καταλαβαίνετε τι εννοώ;» Τους κοίταξε έναν-έναν, και μόνο στο πρόσωπο του Σάμελκον'λι νόμιζε πως διέκρινε κατανόηση. Η Ραβάσλι την ατένιζε επικριτικά, ο Φέκταρελ λιγάκι μπερδεμένα. «Ο θεός της οργής ήθελε να εκδικηθεί την πόλη της Βιλγκέροβ, κι έτσι απήγαγε τον θεό της, γνωρίζοντας πως αυτό θα την οδηγήσει στην καταστροφή τον χειμώνα. Αλλά η

οργή του δεν έσβησε: δεν *μπορεί* να σβήσει, νομίζω. Επομένως, πήγε νότια αναζητώντας κι άλλους στόχους. Και στη Μάλκαριλ θέλησε να χτυπήσει την Αρχόντισσα καθώς αυτή είναι η αντιπροσωπευτική δύναμη της πόλης. Ο θεός της οργής είναι ενάντια σε κάθε είδους εξουσία. Αυτό είναι γεννημένος να κάνει.»

Οι άλλοι έμειναν για λίγο σιωπηλοί· μετά, η Ραβάσλι είπε: «Νομίζεις ότι υπάρχει έστω και μια μικρή πιθανότητα να *μην* λες σαχλαμάρες, μάγισσα;»

Η Φαίδρα'λι την αγριοκοίταξε, αναρωτούμενη αν τώρα θα ήταν μια καλή στιγμή να αμολήσει την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων επάνω στην ενοχλητική πρώην επαναστάτρια. Ο κατοπτρόλιθος του βραχιολιού της γυάλισε. Ο θεός που ήταν κλεισμένος εκεί μέσα ήταν παραπάνω από πρόθυμος...

Ο Σάμελκον'λι καθάρισε τον λαιμό του. «Ας μη βιαζόμαστε να βγάλουμε συμπεράσματα,» είπε στη Ραβάσλι.

«Νομίζεις ότι μπορεί τα πράγματα να είναι όπως τα λέει;»

«Δεν αποκλείεται. Ή τουλάχιστον, είναι η μοναδική εξήγηση που έχουμε μέχρι στιγμής. Εγώ δεν έχω να προτείνω καμία καλύτερη.»

Η Ραβάσλι συνοφρυώθηκε, σαν τώρα να το ξανασκεφτόταν από την αρχή το θέμα. Άναψε ένα τσιγάρο, και πρόσφερε και στη Φαίδρα ένα, μοιάζοντας να το θεωρεί αυτό ως συγνώμη. Η μάγισσα δεν δέχτηκε, κουνώντας το κεφάλι αρνητικά.

«Κάτι σημαντικό,» τους είπε ο Φέκταρελ: «Αν όντως τα πράγματα είναι έτσι – αν αυτός ο θεός είναι ενάντια σε κάθε εξουσία– Τέτοια δεν είναι η υπόθεσή σου, Φαίδρα;» Εκείνη κατένευσε. «Τότε,» συνέχισε ο Αρχιανιχνευτής, «κινδυνεύουν όλοι οι άρχοντες της Φενηνάρκια. Της δυτικής Φενηνάρκια, τουλάχιστον. Δεν έχω δίκιο; Μετά από εδώ, πού θα πάει ο θεός της οργής; Στη Βολδέριλ, πιθανώς. Στη Ζέρνιελ... Στη Χόλκεραλ; Σε άλλα, μικρότερα μέρη;»

«Εντάξει, ας ηρεμήσουμε,» είπε η Ραβάσλι. «Ό,τι κι αν είναι αυτός ο θεός, δεν μπορεί να αναποδογυρίσει ολόκληρη τη διάσταση. Δεν είναι μόνος του εδώ.»

«Πράγματι,» συμφώνησε η Φαίδρα. «Υπάρχουν κι άλλοι θεοί. Πολλοί άλλοι θεοί. Κι ακόμα και άνθρωποι μπορούν να τον σταματήσουν, όπως συνέβη εδώ, στη Μάλκαριλ.»

Η Ραβάσλι την κοίταξε με ύφος κάπως παραξενεμένο που είχαν την ίδια γνώμη οι δυο τους.

«Τι κάνουμε, λοιπόν;» έθεσε το ερώτημα ο Φέκταρελ. «Συνεχίζουμε να ψάχνουμε για τα ίχνη του ή όχι;»

«Να ψάξουμε για τα ίχνη του;» είπε η Ραβάσλι. «*Πώς;* Η Αρχόντισσα δεν μας έδωσε κανένα στοιχείο· μόνο για τον θάνατο του θεού της Βιλγκέροβ μάς είπε.»

«Ναι, αλλά και πάλι... αν βρούμε κάτι, θα λέγατε να το ακολουθήσουμε;»

«Από περιέργεια, αν μη τι άλλο,» είπε ο Σάμελκον'λι.

«Αναρωτιέμαι αν οι Προεστοί θα μας πληρώσουν αν εκδικηθούμε για τον θάνατο του θεού τους...» είπε η Ραβάσλι.

«Αποκλείεται,» είπε ο Φέκταρελ. «Αλλά ίσως η Αρχόντισσα Αρκάμι να μας πληρώσει.»

Η Ραβάσλι φάνηκε σκεπτική καθώς τραβούσε μια τζούρα από το τσιγάρο της.

«Ο Σκοτωμένος κι οι άλλοι πρέπει σήμερα ή αύριο να έρθουν στη Μάλκαριλ,» τους θύμισε η Φαίδρα. «Οπότε θα δούμε τι θα πει κι ο αρχηγός μας για το θέμα. Μπορεί να μη θέλει να συνεχίσουμε να κυνηγάμε τον θεό της οργής.» *Και μακάρι να είναι έτσι,* σκέφτηκε, γιατί η ίδια ήθελε με άλλα θέματα να ασχοληθεί.

Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος είχε αρχίσει να απελπίζεται.

Το καραβάνι των τεσσάρων εμπόρων και οι Ζωντανοί-Νεκροί συνοδοί τους ταξίδευαν νότια, αλλά ούτε οι έφιπποι ανιχνευτές ούτε οι ιπτάμενοι ανιχνευτές με τα ορνιθόπτερα είχαν εντοπίσει κανένα ίχνος του Φέκταρελ και των συντρόφων του. Ο Ραμπνάιλ και ο Χαρσάντιλ ήδη αγριοκοίταζαν τον Ζαώρδιλ, θεωρώντας τον, μάλλον, υπεύθυνο που είχαν χαθεί η Ραβάσλι και ο Σάμελκον'λι. *Βιάζονται να με κρίνουν και να κηδέψουν τους παλιούς τους φίλους, οι ανόητοι! Αλλά, μα όλους τους θεούς, αν επιχειρήσουν καμια ανταρσία μέσα στην ομάδα μου, θα τους πάρει και τους δύο το Πεπρωμένο των Δαιμόνων!* Ο Ζαώρδιλ δεν είχε χρόνο για σαχλαμάρες. Διότι, αν δεν εντόπιζε τον Φέκταρελ και τους άλλους μέχρι τη Μάλκαριλ, σκόπευε να σταματήσει εκεί και να ψάξει γι'αυτούς σ'όλη τη γύρω περιοχή, ακόμα κι αν οι έμποροι διαμαρτύρονταν και ούρλιαζαν σαν ξεσαλωμένες Λάμιες. Δε μπορούσε να τους εγκαταλείψει. Ο Φέκταρελ ήταν πιστός σύντροφός του, τα τελευταία χρόνια· και η μάγισσα από ακόμα πιο παλιά. Εκτός του ότι ήταν η *μοναδική* μάγισσα που είχαν οι

Ζωντανοί-Νεκροί. Αλλά και τον Σάμελκον'λι και τη Ραβάσλι ο Ζαώρδιλ τούς είχε εκτιμήσει πολύ, ύστερα από τα γεγονότα στη Νασόλκαθ. Μπορεί κάποτε να ήταν επαναστάτες, αλλά κανείς δεν είναι τέλειος... Η μενεξεδομάλλα πολεμίστρια μαχόταν σαν μανιασμένο αιλουροειδές των βουνών· και ο πρασινόδερμος μάγος... ήταν μάγος: τι άλλο χρειαζόταν;

Η Μάλκαριλ ήταν η τελευταία ελπίδα του Ζαώρδιλ να τους βρει όλους καλά και να μην αρχίσει έρευνα προς κάθε πιθανή κατεύθυνση – ακόμα και μες στους Πυκνούς Τόπους αν αποδεικνυόταν απαραίτητο. Καθώς έφτασαν νύχτα στη μεγάλη πόλη και προσέγγισαν τη βόρεια πύλη της, θα προσευχόταν στον Κρόνο – τον μεγαλύτερο θεό της Ρελκάμνια – να τον συντρέξει αν πίστευε ότι είχε καμία επιρροή εδώ, στη Φεηνάρκια. Όσο για τους θεούς της ίδιας της Φεηνάρκια, ο Σκοτωμένος δεν πίστευε ότι είχε κανένα νόημα να προσεύχεσαι σ'αυτούς. Ήταν άγρια θηρία.

Στην πύλη της Μάλκαριλ, οι αρχές της πόλης, φυσικά, τους σταμάτησαν για να τους ελέγξουν και για να ζητήσουν φόρο για τα εμπορεύματα. Όταν αυτή η διαδικασία είχε τελειώσει, πλησίαζαν πλέον μεσάνυχτα και ήταν όλοι τους κουρασμένοι. Μπήκαν στους μεγάλους δρόμους της Μάλκαριλ, ανάμεσα στις πολυκατοικίες, και πήγαν να βρουν καταλύματα για τους εαυτούς τους, στάβλους για τα ζώα τους, και χώρους στάθμευσης για τα οχήματά τους. Ευτυχώς, οι έμποροι ήξεραν καλά την πόλη· ήταν κομβικό σημείο στις δυτικές Ενδότερες Πολιτείες. Ο Ζαώρδιλ δεν την είχε ποτέ παλιότερα επισκεφτεί, αλλά η Έρικα τού είχε δείξει έναν χάρτη της καθώς έρχονταν και του είχε πει κάποια βασικά πράγματα για τη Μάλκαριλ. Σε αντίθεση με τον Σκοτωμένο, είχε παλιότερα ξαναπεράσει από εδώ, αν και για λίγο μονάχα.

Επί του παρόντος, καθώς διέσχιζαν τη λεωφόρο που ο Ζαώρδιλ, αν δεν έκανε λάθος, ονομαζόταν Βορινός Δάκτυλος, η Έρικα τον πλησίασε επάνω στο άλογό της, με την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι και το πρόσωπό της στη σκιά. Ο Καντάρφιλ και οι άλλοι έμποροι ακόμα δεν ήξεραν ότι ήταν μαζί τους· ήταν, αναμφίβολα, παραπάνω από ικανή στο να κρύβεται.

«Καλά νέα,» του είπε. «Ο Σάλαθρελ είναι εδώ.»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε να την κοιτάξει. «Πώς το ξέρεις;»

«Τον κάλεσα με τον πομπό μου, και απάντησε. Βρίσκονται σ'ένα πανδοχείο που λέγεται '*Χρήσιμα Εργαλεία*'.»

«Και πού είναι αυτό;»
«Στο κέντρο της πόλης. Προς τα εκεί που πηγαίνουμε, δηλαδή.»

«Τι σκατά κάνετε εδώ; Φάγαμε όλους τους τόπους στα βόρεια προσπαθώντας να σας βρούμε!»
Τους είχαν μόλις συναντήσει στην τραπεζαρία των *Χρήσιμων Εργαλείων* που, παρά την προχωρημένη ώρα, δεν ήταν χωρίς πελατεία. Υπήρχε βαβούρα, και μουσική από ένα δυνατό ηχοσύστημα. Ο Ζαώρδιλ είχε έρθει μαζί με τον Νικηφόρο, την Έρικα, την Ανρίθα-Νοθ, τον Ραμπνάιλ, και τον Χαρσάντιλ. Η Νιρκέκα είχε αναλάβει να φροντίσει για τα καταλύματα των υπόλοιπων μισθοφόρων.
«Το φαντάζομαι, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Ίσως θα έπρεπε να είχα αρχίσει να έρχομαι προς τα βόρεια, πάνω στο δίκυκλό μου, για να σας συναντήσω και να σας πω ότι είμαστε καλά. Μάθαμε, πάντως, κάποια πράγματα όσο βρισκόμαστε εδώ. Και δε θα σ'αρέσουν...»
«Γιατί να μη μ'αρέσουν;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, καθώς όλοι τους κάθονταν γύρω από δύο τραπέζια που είχαν μόλις τώρα ενώσει οι σερβιτόροι του πανδοχείου γι'αυτούς.
«Ο θεός της Βιλγκέροβ είναι, κατά πάσα πιθανότητα, νεκρός.»
«Σκατά,» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. «Τσάμπα κόπος το όλο θέμα, λοιπόν.»
«Πώς το ξέρετε;» ρώτησε η Έρικα τον Φέκταρελ. «Τον είδατε να πεθαίνει;»
«Ακούστε,» αποκρίθηκε ο Αρχιανιχνευτής· και, καθώς οι σερβιτόροι τούς έφερναν φαγητά και καράφες με ποτά, άρχισε να διηγείται στον Σκοτωμένο και τους άλλους τι είχε συμβεί από τότε που έφυγαν από τη Βιλγκέροβ.
Όταν η εξιστόρηση είχε φτάσει περίπου στη μέση, η Έρικα σκέφτηκε λοξοκοιτάζοντας τη Φαίδρα μέσα απ'την κουκούλα της: *Αυτή η μάγισσα του Ζαώρδιλ δεν είναι καθόλου αξιόπιστη. Αν δεν κυνηγούσε άσχετους βασιλίσκους, ίσως να είχαν προλάβει αυτό τον θεό της οργής προτού σκοτώσει τον θεό της Βιλγκέροβ!*
«Και για την Ιέρεια κανένα σημάδι, έτσι;» είπε ο Ζαώρδιλ, στρίβοντας ένα τσιγάρο. «Δεν ξέρουμε αν ζει ή αν είναι κι αυτή δολοφονημένη.»

Ο Φέκταρελ, έχοντας τελειώσει τη διήγησή του, έπινε μια γουλιά κρασί, έτσι ο Σάμελκον’λι ήταν που απάντησε: «Ο μάγος της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ υποθέτει ότι ζει: ότι ο θεός της οργής τη θέλει για να την κάνει *δική του* ιέρεια.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Αλλά γιατί να του χρειάζεται ιέρεια; Τι θέλει; να φτιάξει ιερατείο; Ναό για τον εαυτό του;» Άναψε το τσιγάρο που είχε στρίψει.

Η Φαίδρα’λι, τότε, του εξήγησε τη θεωρία της για τον θεό της οργής.

«Και πάλι, δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Αν το μόνο που θέλει είναι να σκοτώνει άρχοντες πόλεων, δεν του χρειάζονται ιερείς.»

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε δυσαρεστημένα η Έρικα, «δεν έχει σημασία τώρα πια! Τελείωσε το θέμα. Ο Πρόκριτος και οι Προεστοί θα απογοητευτούν.»

«Δεν πρόκειται να επιστρέψουμε για να τους πούμε τίποτα...»

Η Έρικα κοίταξε τον Ζαώρδιλ δυσανασχετώντας.

«Τι;» έκανε αμυντικά εκείνος. «Θες να τρέχεις εκεί πίσω ξανά; Εγώ δεν πρόκειται να γυρίσω. Του είπα του Πρόκριτου ότι θα επιστρέψω αν βρούμε τον θεό τους· και *δεν* τον έχουμε βρει. Ούτε το πτώμα του δεν έχουμε βρει.»

«Δεν είχε συγκεκριμένο σώμα,» διευκρίνισε η Φαίδρα. «Έπαιρνε διάφορες μορφές.»

«Δεν πα να γινόταν και δέντρο! Τελείωσε η ιστορία μ’αυτόν τον καταραμένο θεό. Θ’αφήσουμε τους εμπόρους να κάνουν τις δουλειές τους στη Μάλκαριλ και μετά φύγαμε από δω. Συνεχίζουμε προς Χόλκεραλ.»

Κοιμήθηκαν, μετά, γιατί ήταν αργά – τα μεσάνυχτα είχαν προ πολλού περάσει και σε λίγο θα χάραζε – και δεν είχαν τίποτε άλλο να πουν ή να κάνουν: τουλάχιστον, μέχρι που να ξημερώσει. Η Νιρκέκα είχε, εν τω μεταξύ, επικοινωνήσει μέσω πομπού με τον Ζαώρδιλ για να τον ενημερώσει ότι τα καταλύματα για τους άλλους μισθοφόρους και για τους εμπόρους είχαν όλα τακτοποιηθεί· οπότε εκείνος ήταν τώρα ήσυχος, και ανέβηκε στο δωμάτιο που είχε κλείσει στα *Χρήσιμα Εργαλεία*.

Το πρωί, δεν άργησε και πολύ να ξυπνήσει γιατί ήταν συνηθισμένος στη στρατιωτική ζωή και ποτέ δεν κοιμόταν βαθιά.

Μαζί με τον Νικηφόρο τον Κολπατζή – ο οποίος επίσης είχε σηκωθεί νωρίς, για την ώρα που κοιμήθηκαν – πήγαν να δουν τι γινόταν με τους άλλους μισθοφόρους, τα ζώα, τα οχήματα, και τους εμπόρους. Οι τελευταίοι είχαν ήδη αρχίσει τις συναναστροφές τους μέσα στη Μάλκαριλ, όπως σύντομα έμαθαν. Δεν είχαν χάσει καιρό, παρότι θα κάθονταν αρκετές ημέρες εδώ, όχι όπως στη Βιλγκέροβ. Η Αγορά της Μάλκαριλ (που ήταν ολόκληρο το κέντρο της, ουσιαστικά) είχε πάρα πολλά μέρη για να πουλήσουν, και λιανικώς και χονδρικώς. Ο μόνος που ακόμα κοιμόταν ήταν ο Καντάρφιλ, στο πανδοχείο «*Νυχτερινοί Χαιρετισμοί*», όπου διέμενε και η Ταλράνδη. Δεν είχε λόγο να ξυπνήσει πρωί, γιατί τα δικά του εμπορεύματα τα είχε πουλήσει σχεδόν όλα στη Νασόλκαθ· ακολουθούσε τους υπόλοιπους απλά και μόνο για να φτάσει με ασφάλεια στη Χόλκεραλ.

Η Έρικα, που έμενε στο ίδιο δωμάτιο με την Ανρίθα-Νοθ, ξύπνησε επίσης νωρίς, αλλά όχι τόσο νωρίς όσο ο Ζαώρδιλ. Πλησίαζε μεσημέρι όταν τελικά σηκώθηκε από το κρεβάτι της, πήγε στο μπάνιο, και μετά κούνησε τον ώμο της Ρελκάμνιας αριστοκράτισσας που ακόμα κοιμόταν.

«Τι;» μουρμούρισε η Ανρίθα μισανοίγοντας τα βλέφαρα.

«Θα φύγω,» της είπε η Έρικα καθώς καθόταν στο κρεβάτι για να βάλει τις μπότες της. «Απλά να το ξέρεις.»

«Πού πας;»

«Να μιλήσω στον Σάλαθρελ. Κοιμήσου· δε χρειάζεται να σηκωθείς.»

Η Ανρίθα-Νοθ έτριψε τα μάτια της. «Τι ώρα είναι;»

Η Έρικα, έχοντας δέσει τις μπότες της, σηκώθηκε απ’το κρεβάτι και πήρε την κάπα της από την κρεμάστρα. «Πλησιάζει μεσημέρι.» Φορώντας την κάπα, βγήκε απ’το δωμάτιο και άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. Τον έφερε στ’αφτί και κάλεσε τον Σιωπηλό Σάλαθρελ.

«*Ναι;*» άκουσε τη φωνή του.

«Πού είσαι;»

«*Στην τραπεζαρία. Μόνος.*»

Η Έρικα κατέβηκε τις σκάλες του πανδοχείου και έφτασε στην τραπεζαρία. Με μια γρήγορη ματιά ολόγυρα δεν άργησε να εντοπίσει τον Σάλαθρελ, ο οποίος καθόταν σ’ένα μικρό τραπέζι πλάι σ’ένα παράθυρο, με μια εφημερίδα στα χέρια και μια κούπα με κάποιο ρόφημα κοντά του.

Τον πλησίασε και κάθισε κι εκείνη. «Τι γίνεται;»

«Τίποτα ιδιαίτερο.»

Ένας σερβιτόρος ήρθε ρωτώντας αν η κυρία θα έπαιρνε κάτι. Η Έρικα ζήτησε να της φέρουν έναν Σάρντλιο καφέ. Μετά είπε στον Σάλαθρελ: «Τι ξέρεις για την τωρινή Αρχόντισσα της Μάλκαριλ;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Ρωτάς γιατί ρωτάω; Αφού *ξέρεις* γιατί είμαστε εδώ.»

Ο Σάλαθρελ δίπλωσε την εφημερίδα αφήνοντάς την παραδίπλα. «Καλύτερα να μην της αναφέρεις ότι κάποτε ήσουν Παντοκρατορική.»

«Δε σκόπευα να της το πω, εκτός αν αποδειχτεί απαραίτητο. Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος για την προειδοποίησή σου;»

«Δεν ξέρω αν κυνηγά πρώην Παντοκρατορικούς, απλώς λέω...»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε καθώς θυμήθηκε κάτι. «Χτες βράδυ, ο Φέκταρελ είπε ότι πήγαν και επισκέφτηκαν την Αρχόντισσα εκείνος, η Φαίδρα'λι, η Ραβάσλι, και ο Σάμελκον'λι. Δεν ήσουν κι εσύ μαζί τους;»

«Όχι, δεν ήμουν.» Ο Σάλαθρελ ήπιε μια γουλιά απ'το τσάι του.

Η Έρικα παρατήρησε την όψη του. *Τι προσπαθεί να κρύψει; Γνωρίζει την Αρχόντισσα;* Έφερε στο μυαλό της όσα ήξερε για τον Σάλαθρελ και για την οικογένειά του στη Μάλκαριλ. Είχε διαβάσει τον φάκελό του, φυσικά: τον φάκελο που είχε ως πράκτορας της Παντοκράτειρας.

Ο καφές της ήρθε ενώ η Έρικα σκεφτόταν: *Είναι δυνατόν να είναι η ίδια;* «Ευχαριστώ,» είπε στον σερβιτόρο, κι εκείνος τής χαμογέλασε φεύγοντας.

Η Έρικα ήπιε μια μικρή γουλιά καφέ. «Σάλαθρελ, η Αρχόντισσα Αρκάμι... *Αρκάμι* δεν είναι το όνομά της;»

«Είμαι βέβαιος πως, ώς τώρα, θα το έχεις καταλάβει. Δε μπορώ να σ'το κρύψω.»

«Είναι η αδελφή σου; Η *ίδια* Αρκάμι;»

«Αυτή είναι.»

«Σίγουρος; Μήπως απλά πρόκειται για συνωνυμία;»

«Σίγουρος είμαι, Έρικα. Η ίδια είναι.»

«Από πότε το ήξερες;»

«Από τότε που έγιναν εκλογές στη Μάλκαριλ. Το υποψιαζόμουν πως θα έβαζε υποψηφιότητα. Αν ζούσε ο αδελφός μας, ο Φέκταρελ,

θα είχε βάλει εκείνος: οπότε, τώρα που είναι νεκρός, η Αρκάμι θα έκανε το ίδιο. Ο Φέκταρελ ήταν με την Επανάσταση, Έρικα.»

«Κατάλαβα... Και είχατε έχθρα. Σε μισούσαν κι οι δυο τους.»

«Όχι ακριβώς έτσι,» είπε ο Σάλαθρελ. «Δε... δε νομίζω ότι με μισούσαν. Ούτε ότι τώρα η Αρκάμι με μισεί, αλλά.... Κοίτα· όταν έφυγα ο Φέκταρελ δεν ήταν ακόμα μπλεγμένος με την Επανάσταση. Το είδε όμως με πολύ κακό μάτι που αποφάσισα να συνταχθώ με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας. Και εκείνος και η Αρκάμι.»

«Κανονικά, δεν θα έπρεπε να τους το είχες κρύψει; Αυτός ήταν ο κανονισμός· τον παράκουσες;»

«Το ανακάλυψαν, και το παραδέχτηκα· δεν ήθελα να τσακωθώ μαζί τους... αν και τσακώθηκα, τελικά. Μετά απ'αυτό, φυσικά, δεν μπορούσα να μείνω στη Μάλκαριλ. Μίλησα με τον Ανώτατο Ελεγκτή της περιοχής, κι εκείνος μού είπε ότι είχα δύο επιλογές: ή θα με σκότωναν και θα το έκαναν να φανεί ως ατύχημα, ή θα έφευγα – μακριά από τη Μάλκαριλ, κάπου όπου κανένας δεν θα με ήξερε. Επέλεξα το δεύτερο. Δεν τα έχεις διαβάσει όλ' αυτά στο φάκελό μου, Έρικα;»

«Τα έχω διαβάσει. Έχω διαβάσει ότι έφυγες από τη Μάλκαριλ επειδή η οικογένειά σου έμαθε ότι ήσουν πράκτορας. Δε θυμόμουν τις λεπτομέρειες· δεν είμαι καν σίγουρη αν αναφέρονται όλες οι λεπτομέρειες.

»Νομίζεις πως η Αρκάμι ακόμα σου κρατά κακία;»

«Καλύτερα να μην τη συναντήσω,» είπε μόνο ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, αποφεύγοντας το βλέμμα της Έρικας και πίνοντας μια γουλιά από το τσάι του.

«Την ξέρεις, πάντως. Ξέρεις πώς είναι ο χαρακτήρας της. Μέχρι ενός σημείου, τουλάχιστον. Έτσι;»

«Οι άρχοντες της Μάλκαριλ περνάνε από τη Δοκιμασία της Ψυχής. Αλλάζουν.»

«Τι είναι η Δοκιμασία της Ψυχής;»

«Έχει να κάνει με τον θεό της περιοχής, τον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης. Τέλος πάντων· αλλάζουν.»

«Τόσο πολύ;»

«Τι θες να μάθεις γι'αυτήν;»

«Πώς πιστεύεις ότι θα αντιδράσει όταν της προτείνω να βοηθήσει τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ,» είπε η Έρικα.

«Πραγματικά, δεν έχω ιδέα. Παλιότερα, δε θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ την Αρκάμι ως Αρχόντισσα της Μάλκαριλ· μόνο ως υφάντρα. Υφαίνει πολύ καλά· γι'αυτό μόνο είμαι βέβαιος.»
«Αυτό δε μου λέει και πολλά,» παρατήρησε η Έρικα.
«Θα έπρεπε.»
Η Έρικα ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.
Ο Σάλαθρελ εξήγησε: «Θα έπρεπε να σου λέει ότι είναι, κατά πρώτον, υπομονετική· κατά δεύτερον, ότι προσέχει τις λεπτομέρειες· κατά τρίτον, ότι διαθέτει μια κάποια καλαισθησία.»
Χρήσιμες αρετές για μια πολιτικό, αναμφίβολα... «Για πόσο καιρό ακόμα θα είναι Αρχόντισσα της Μάλκαριλ;»
«Μετά από έναν χρόνο γίνονται εκλογές. Αλλά μπορεί να την ξαναψηφίσουν.»
Μάλιστα... σκέφτηκε η Έρικα, που δεν της άρεσε και τόσο το ενδεχόμενο ότι μια συμφωνία με την Αρχόντισσα Αρκάμι μπορεί να δέσμευε τη Μάλκαριλ μόνο για έναν χρόνο. «Νομίζεις ότι θα έκανα καλά να ζητήσω από τον Φέκταρελ να με συστήσει στην αδελφή σου;»
«Τα τελευταία χρόνια, εκείνος τής έχει μιλήσει περισσότερο απ'ό,τι εγώ, Έρικα.»
Η Έρικα έστρεψε το βλέμμα της στα άλλα τραπέζια της τραπεζαρίας, ψάχνοντας για τον Φέκταρελ αλλά βλέποντας μόνο έναν από τους ανιχνευτές του να μιλά με μια γυναίκα στο μπαρ η οποία έμοιαζε ντόπια. «Πού είναι, τώρα;»
«Στην Αγορά τριγυρίζει, νομίζω, μαζί με τη μάγισσα.»
Η Έρικα ήπιε ακόμα μια γουλιά καφέ. «Πάω να τον βρω. Έχε το νου σου στην Ανρίθα, εντάξει;»
«Έγινε.»

«Δεν είναι μακριά, απ'ό,τι θυμάμαι,» τους είπε ο Καντάρφιλ, τον οποίο συνάντησαν να περιφέρεται σ'έναν από τους δρόμους της Αγοράς κοιτάζοντας τα γυναικεία υποδήματα στις βιτρίνες. Σκεφτόταν να πάρει κάποιο δώρο για τη γυναίκα του, τη Νελμίρα, μα δεν είχε ακόμα αποφασίσει αν θα ήταν παπούτσια, γάντια, ή κόσμημα. Όχι και πολύ ακριβό, όμως, γιατί ήταν που ήταν πεσμένα τα οικονομικά τους τελευταία...
«Προς τα πού;» ρώτησε η Φαίδρα'λι.

«Προς τα κει πρέπει να είναι, αν δεν κάνω λάθος,» αποκρίθηκε ο Καντάρφιλ δείχνοντας βόρεια. «Μια φορά την είχα δει, περνώντας· αλλά πριν από πολύ καιρό, έτσι; Πηγαίνετε, όμως, προς τα κει και ρωτήστε· την ξέρουν.»

«Ευχαριστούμε,» του είπε ο Φέκταρελ.

«Σας χρωστάω τη ζωή μου, μαύρε άνθρωπε.» Είχε ακούσει τους ανιχνευτές του να τον αποκαλούν έτσι. «Δεν τόχω ξεχάσει. Κι αυτό δεν είναι τίποτα ως ανταπόδοση.»

«Τη δουλειά μας κάναμε, έμπορα.»

Ο Φέκταρελ και η Φαίδρα'λι απομακρύνθηκαν από τον Καντάρφιλ βαδίζοντας βόρεια, προς τα εκεί όπου τους είχε δείξει. Οι δρόμοι εξακολουθούσαν να είναι φαρδείς και πολυσύχναστοι, και καταστήματα να υπάρχουν κι από τις δυο μεριές. Οι μυρωδιές από ένα ζαχαροπλαστείο τούς γαργάλησαν τα ρουθούνια καθώς περνούσαν από κοντά του.

«Θα μου πεις τώρα γιατί ψάχνεις για τη Μαγική Σχολή;» ρώτησε ο Φέκταρελ τη Φαίδρα. Από όταν είχαν ξυπνήσει (κατά το μεσημέρι, δηλαδή) το είχε βάλει στο μυαλό της. Του είχε πει *Πάω να δω αν υπάρχει Μαγική Σχολή στη Μάλκαριλ. Έχω ακούσει ότι υπάρχει· είναι μεγάλη πόλη.* Ο Φέκταρελ είχε προθυμοποιηθεί να τη συνοδέψει, κι έτσι είχαν φύγει απ'τα *Χρήσιμα Εργαλεία* κατευθυνόμενοι προς τα πανδοχεία όπου οι έμποροι είχαν κλείσει δωμάτια: αυτοί πρέπει να ήξεραν αρκετά καλά την πόλη.

«Θέλω να δω κάτι…» αποκρίθηκε η Φαίδρα τώρα, εξακολουθώντας να είναι αινιγματική.

«Τι;» επέμεινε ο Φέκταρελ.

Η Φαίδρα πλησίασε ένα γωνιακό περίπτερο και ρώτησε τη γυναίκα εκεί: «Συγνώμη, ξέρετε πού είναι η Μαγική Σχολή της Μάλκαριλ;»

«Η Μαγική Σχολή; Προς τα εκεί. Αλλά δεν είναι κοντά. Μετά την Ευθαλή Οδό.»

Η Φαίδρα δεν είχε ιδέα πού ήταν η Ευθαλής Οδός. «Δηλαδή, πόσο μακριά;»

«Σου λέω: μετά την Ευθαλή Οδό.»

«Έχετε έναν χάρτη; Θα τον αγοράσω.»

«Δεν είσαι από εδώ, ε;» Η γυναίκα άνοιξε ένα συρτάρι, τράβηξε έξω έναν χάρτη, και της τον έδωσε. «Ένα τέταρτο.»

Η Φαίδρα τής έδωσε ένα χαρτονόμισμα των τεσσάρων ενδότερων.

Η γυναίκα αναστέναξε. «Μου παίρνεις όλα τα ψιλά, κυρία...» Έψαξε και της έδωσε ρέστα.

Η Φαίδρα πήγε κοντά στον Φέκταρελ, ανοίγοντας τον καινούργιο χάρτη της και προσπαθώντας να καταλάβει πού βρίσκονταν.

«Τον κρατάς ανάποδα,» της είπε εκείνος.

«Ε;»

«Έτσι.» Ο Φέκταρελ τον έπιασε και τον γύρισε μέσα στα χέρια της. «Τώρα είναι σωστά, σε σχέση με το πώς στεκόμαστε. Επομένως» – δείχνοντας πάνω στον χάρτη – «από κει πρέπει νάναι η Μαγική Σχολή... Και ναι, ορίστε, εδώ.» Έγραφε ΜΑΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ. «Αλλά τι θες να κάνεις εκεί;»

«Πάμε.» Η Φαίδρα δίπλωσε τον χάρτη και ξεκίνησε πάλι να βαδίζει.

Ο Φέκταρελ την ακολούθησε. «Θα μου απαντήσεις ή όχι;»

«Σου είπα: θέλω να δω κάτι!»

«Τι;»

«Αν υπάρχει κανένας Ερευνητής στην πόλη· ή κανένας Διαλογιστής ή Τεχνομαθείς, τουλάχιστον.»

«Κι αν υπάρχουν;»

«Τότε θα το σκεφτώ.»

«Θα σκεφτείς *τι;*»

«Αν θα του μιλήσω.»

«Για ποιο θέμα; Φαίδρα – χειρότερη από τον Σιωπηλό Σάλαθρελ έχεις γίνει!»

Εκείνη μειδίασε κι έκανε πίσω τα πράσινα μαλλιά της.

«Αλήθεια, γιατί δεν ρώτησες τον Σάλαθρελ να σου πει πού είναι η Σχολή;» είπε ο Φέκταρελ.

«Δεν τον συμπαθώ· είναι περίεργος. Και την άλλη φορά μάς έλεγε ανοησίες για την επίσκεψη στην Αρχόντισσα. Επιπλέον, δε θέλω να ξέρει ότι πάω στη Σχολή.»

«Κι έτσι ερχόμαστε πάλι στο αρχικό ερώτημα: Τι θα πεις στους μάγους, αν τους βρεις εκεί;»

«Δεν είμαι σίγουρη ότι θα τους μιλήσω. Είναι ένα περίεργο θέμα, Φέκταρελ. Θέλω, όμως, να ξέρω αν υπάρχει στην πόλη κανένας απ’αυτούς που μ’ενδιαφέρει.»

«Το περίεργο θέμα σου έχει να κάνει με τον τρόπο που ακολούθησες τον θεό της οργής; Ή με τον Αθέατο βασιλίσκο;»

«Και με τα δύο – που ουσιαστικά είναι ένα, βέβαια,» αποκρίθηκε η Φαίδρα ύστερα από μια στιγμή σιωπής. «Είναι... Ίσως να πρόκειται για μια πολύ σημαντική ανακάλυψη, Φέκταρελ.»

«Σοβαρά;»

«Τόσο σημαντική όσο και το ευαίσθητο χαρτί.»

«Δεν το έχω ποτέ χρησιμοποιήσει και πολύ...»

«Είναι σημαντικό, όμως, γι’αυτούς που έχουν να κάνουν με έγγραφα. Ξέρεις πώς λειτουργεί;»

«Εμφανίζονται κι εξαφανίζονται γράμματα επάνω του, μπορεί να περιέχει κάτι παράξενες σφραγίδες, τέτοια πράγματα...»

«Ναι, περίπου. Είναι σημαντικό.»

«Αυτά που βλέπεις εσύ δεν είναι σε χαρτί, Φαίδρα.»

«Αυτά που βλέπω εγώ είναι *παντού*. Θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν σαν ένας κρυφός κώδικας.»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Δεν περιμένω να καταλάβεις.» Σταμάτησε. Ξεδίπλωσε πάλι τον χάρτη της. «Είμαστε μακριά ακόμα, νομίζεις;»

«Προχώρα.» Ο Φέκταρελ δεν χρειαζόταν καθόλου να κοιτάξει τον χάρτη· ύστερα από την πρώτη ματιά που του είχε ρίξει, μπορούσε πλέον να υπολογίσει περίπου πού βρίσκονταν.

Μετά από λίγο έφτασαν σ’έναν μεγάλο δρόμο που, σύντομα, είδαν μια από τις πινακίδες του να γράφει ΕΥΘΑΛΗΣ ΟΔΟΣ. «Περνάμε απέναντι,» είπε ο Φέκταρελ, και πέρασαν προσέχοντας μην τους πατήσουν ένα τετράκυκλο όχημα και δύο δίκυκλα που το ακολουθούσαν χωρίς να φαίνεται να δίνουν και πολύ σημασία στους πεζούς – αλλά ούτε και στους καβαλάρηδες. Ένα άλογο σηκώθηκε στα πισινά του πόδια χρεμετίζοντας καθώς βρέθηκε σχεδόν πρόσωπο με ρόδα μ’ένα από τα δίκυκλα. Κατά τα άλλα, η Ευθαλής Οδός ήταν πολύ όμορφη, με ψηλά δέντρα δεξιά κι αριστερά της, τα οποία διατηρούσαν τα πλούσια φυλλώματά τους ακόμα και τώρα, τον χειμώνα. Οι πόρτες των καταστημάτων και των πολυκατοικιών πλαισιώνονταν από κορμούς, και τα μπαλκόνια ξεπρόβαλλαν ανάμεσα από κλαδιά.

Οι δρόμοι πάνω από την Ευθαλή Οδό ήταν μικρότεροι και με λιγότερα δέντρα. Επίσης, ήταν λιγάκι λαβυρινθώδεις, αλλά ο Φέκταρελ δεν δυσκολεύτηκε να βρει το τετραώροφο οίκημα με την κωνοειδή οροφή και τους δύο πυργίσκους το οποίο πάνω από την είσοδό του είχε κρεμασμένη μια μεταλλική πινακίδα που έγραφε με

έντονα, καλλιγραφικά γράμματα: ΜΑΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΜΑΛΚΑΡΙΛ.

Η Φαίδρα πλησίασε πρώτη την ψηλή, δίφυλλη πόρτα που ήταν καμωμένη από βαρύ ξύλο και πλάι της υπήρχε ένας τηλεοπτικός πομπός που παρατηρούσε τους επισκέπτες και τους περαστικούς. Επάνω στην πόρτα ήταν μια μεταλλική θυρίδα που από το στενό εσωτερικό της ερχόταν ένα σταθερό πράσινο φως.

Η Φαίδρα έβαλε το χέρι της μέσα στο πανωφόρι της και τράβηξε έξω τη μαγική της ταυτότητα: ένα παραλληλόγραμμο ειδικά κωδικοποιημένο με σύμβολα, εσοχές, και προεξοχές. Την αναγνώριζε ως μάγισσα του τάγματος των Δεσμοφυλάκων και της έδινε προσβάσεις που άλλοι δεν είχαν. Η Φαίδρα πέρασε την ταυτότητά της μέσα στη μεταλλική θυρίδα: η θυρίδα την τράβηξε ολόκληρη μέσα, απότομα: ένα αργόσυρτο *ζζζζζζζζ* ακούστηκε, και ένα γρήγορο *κλικ-κλικ*: και η θυρίδα πέταξε πάλι έξω την ταυτότητα. Η Φαίδρα την πήρε, και τα δύο φύλλα της βαριάς ξύλινης εισόδου άνοιξαν, αποκαλύπτοντας πίσω τους έναν μεγάλο θάλαμο στρωμένο με χαλί, ο οποίος είχε πίνακες κρεμασμένους στους τοίχους, ένα πέτρινο τζάκι, καναπέδες και πολυθρόνες, έναν σχεδόν άδειο μπουφέ, και ένα γραφείο στο βάθος, όπου καθόταν ένας μεσήλικας πορφυρόδερμος άντρας, λιγνός σαν σκέλεθρο, και διάβαζε ένα βιβλίο φορώντας ένα ζευγάρι λεπτά γυαλιά. Στράφηκε και τους κοίταξε, καθώς έμπαιναν και η διπλή πόρτα έκλεινε πίσω τους.

«Χαίρετε...» είπε, και υπήρχε ένας ελαφρύς ερωτηματικός τόνος στη φωνή του. Ύστερα, τα μάτια του πήγαν σε μια μικρή οθόνη στο πλάι του γραφείου του. Η Φαίδρα ήταν βέβαιη ότι εκεί πρέπει να φαινόταν τώρα το όνομά της και το τάγμα της, παρμένα από την ταυτότητά της και μεταδομένα, μέσω καλωδίων, στο πληροφοριακό σύστημα του άντρα.

Πλησίασε το γραφείο, ενώ ο Φέκταρελ έμεινε μερικά βήματα πίσω της κοιτάζοντας ολόγυρα, το δωμάτιο – που όφειλε να παραδεχτεί ότι δεν ήταν καθόλου άσχημα, ή φτωχά, στολισμένο.

Η Φαίδρα είπε στον λιγνό άντρα: «Θα ήθελα να ρωτήσω κάτι.»

«Ασφαλώς, κυρία.»

«Είναι κάποιος του τάγματος των Ερευνητών στην πόλη;»

«Του τάγματος των Ερευνητών;» Ο άντρας στράφηκε και πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα του. «Ναι...» μουρμούρισε

κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη. Έστρεψε πάλι το βλέμμα του στη Φαίδρα. «Πριν από πέντε ημέρες ήρθε ο κύριος Γρηγόριος'σαρ.»

«Είναι ακόμα εδώ;»

«Δεν γνωρίζω.»

«Δεν είναι μόνιμος κάτοικος της Μάλκαριλ;»

«Δε νομίζω, κυρία.»

«Υπάρχει κάποια πληροφορία για το πού έμενε; ή πού εξακολουθεί να μένει;»

«Όχι. Αν θυμάμαι καλά, ήθελε απλώς να κοιτάξει κάτι στη βιβλιοθήκη. Έμεινε, βέβαια, αρκετές ώρες εδώ.»

Δε μας κάνει, σκέφτηκε η Φαίδρα. *Πού να τον ψάχνω;* «Υπάρχει κανένας του τάγματος των Ερευνητών που να είναι μόνιμος κάτοικος της Μάλκαριλ;»

«Φοβάμαι πως όχι, αυτή τη στιγμή.»

«Όχι *αυτή τη στιγμή;*»

«Μετά τον διωγμό των Παντοκρατορικών από την πόλη, εννοώ, κυρία.» Και την παρατηρούσε πολύ προσεχτικά καθώς το έλεγε τούτο. Πιθανώς να υποπτευόταν ότι ήταν κάποτε Παντοκρατορική – από τον δερματικό της χρωματισμό και το όνομά της, αναμφίβολα.

Η Φαίδρα έκανε πως δεν το πρόσεξε. «Κανένας του τάγματος των Διαλογιστών υπάρχει; Ή των Τεχνομαθών;»

Ο άντρας φάνηκε ενοχλημένος. «Είναι κάτι συγκεκριμένο που θέλετε;»

«Ναι: κάποιον του τάγματος των Διαλογιστών ή των Τεχνομαθών.»

Τα μάτια του ξερακιανού τύπου στένεψαν πίσω απ'τα λεπτά γυαλιά του. «Υπάρχουν δύο μόνιμοι κάτοικοι Τεχνομαθείς, κυρία.»

«Δύο; Μπορείτε να μου δώσετε τις διευθύνσεις τους;» Δεν ήξερε αν οι Τεχνομαθείς ήταν οι κατάλληλοι για εκείνο που ήθελε να συζητήσει, αλλά παρά του τίποτα...

«Πολύ ευχαρίστως.» Ο άντρας πήρε στιλογράφο, έγραψε πάνω σ'ένα κομμάτι χαρτί, και της το έδωσε.

Η Φαίδρα το διάβασε. Ρόναθλον'μορ λεγόταν ο ένας μάγος, και Κλεάνθης'μορ ο άλλος.

«Ο κύριος Ρόναθλον'μορ ασχολείται με τα τηλεπικοινωνιακά συστήματα της πόλης,» την πληροφόρησε ο άντρας πίσω από το γραφείο. «Ο κύριος Κλεάνθης'μορ με διάφορα άλλα μηχανικά θέματα, και εργάζεται και στη βιομηχανία *Δασύτροχος*.»

«*Δασύτροχος;*»

«Η βιομηχανία που φτιάχνει οχήματα;»

«Ναι, μάλιστα, βέβαια,» έκανε πως την ήξερε η Φαίδρα. «Ευχαριστώ.» Του χαμογέλασε φευγαλέα.

«Καλό σας απόγευμα, κυρία.» Ο τύπος ήταν αγέλαστος σαν ξύλο.

Η Φαίδρα πλησίασε τον Φέκταρελ, κάνοντάς του νόημα να αποχωρήσουν. Εκείνος δεν διαφώνησε.

Συνάντησαν την Έρικα καθώς επέστρεφαν προς τα *Χρήσιμα Εργαλεία*.

Δηλαδή, εκείνη συνάντησε αυτούς.

Παρουσιάστηκε μπροστά τους σαν στοιχειό της πόλης.

«Γεια,» είπε. «Πού ήσασταν;»

«Κάναμε βόλτα,» αποκρίθηκε αμέσως η μάγισσα: και, επίσης αμέσως, η Έρικα κατάλαβε ότι κάτι έκρυβε. *Ύποπτες κινήσεις; Αυτοί οι δύο; Γιατί;*

«Έχει πολλά να δεις, στη Μάλκαριλ,» πρόσθεσε ο Φέκταρελ.

«Τίποτα συγκεκριμένο;» ρώτησε η Έρικα.

«Μας παρακολουθείς τώρα;» αντιγύρισε η Φαίδρα, μοιάζοντας λιγάκι τσαντισμένη που η Έρικα είχε παρουσιαστεί έτσι απροειδοποίητα.

«Σας έψαχνα, είναι η αλήθεια· αλλά, όχι, δεν σας παρακολουθώ.» *Αν συνεχίσετε όμως να φέρεστε έτσι ύποπτα, το σκέφτομαι πολύ σοβαρά να αρχίσω.* Μπορεί, όντως, να υπήρχε λόγος; «Θέλω να μιλήσουμε για την Αρχόντισσα Αρκάμι.»

«Είπαμε στον Σκοτωμένο ό,τι ήταν να πούμε γι’αυτήν,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ, αμυντικά.

«Δε δαγκώνω,» τον διαβεβαίωσε η Έρικα χαμογελώντας λιγάκι στραβά μέσα από την κουκούλα της. «Απλώς θέλω να συναντήσω την Αρχόντισσα, και θα ήμουν ευγνώμων αν μου λέγατε πώς συμπεριφέρεται. Γενικά.»

«Αυτά δεν είπαμε χτες βράδυ;»

«Εννοώ: φαίνεται γυναίκα πρόθυμη να κάνει διαπραγματεύσεις; Είναι απότομη; Είναι σκεπτική; Μιλά ευγενικά;»

Ο Ζαώρδιλ τούς είχε πληροφορήσει γιατί η Έρικα βρισκόταν μαζί τους, έτσι ο Φέκταρελ δεν τη ρώτησε τι λόγο είχε που ήθελε να επισκεφτεί την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. Της είπε: «Από μια συνάντηση δεν μπορείς να κρίνεις και πολλά, αλλά… απότομη

σίγουρα δεν είναι, και γενικά, ναι, είναι ευγενική. Πιο ευγενική, ίσως, από άλλους άρχοντες. Δε νομίζω ότι μοιάζει με τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, καθόλου. Όσο για το αν είναι πρόθυμη να κάνει διαπραγματεύσεις... τι να σου πω; Σ'εμάς, πάντως, φέρθηκε εντάξει. Της δώσαμε κάποιες πληροφορίες, μας έδωσε κάποιες πληροφορίες. Δίκαιη ανταλλαγή, νομίζω.»

Στέκονταν μες στη μέση του πεζόδρομου καθώς μιλούσαν, έτσι η Έρικα τούς έκανε νόημα να την ακολουθήσουν προς μια απόμερη γωνία, και υπάκουσαν. Παραδίπλα αντηχούσαν θόρυβοι από κάποιο ξυλουργείο που κάλυπταν τα λόγια τους.

«Δε μου φάνηκε, όμως, απ'αυτούς που είναι πολεμοχαρείς,» πρόσθεσε ο Φέκταρελ.

Η Έρικα ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

«Θέλεις να τη βάλεις να επιτεθεί στη Σαρντίκα-Νοθ, έτσι δεν είναι; Γι'αυτό το λέω.»

«Δε θέλω να τη βάλω να *επιτεθεί* στη Γαλανή Δράκαινα· απλώς να συνεργαστεί με τον Ηγεμόνα για να τη διώξουν από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

«Δεν είναι το ίδιο;»

«Τέλος πάντων. Τι άλλα πρόσεξες γι'αυτήν;»

Ο Φέκταρελ δίστασε προς στιγμή να μιλήσει, αλλά μετά είπε: «Ο άνθρωπός σου, ο Σάλαθρελ, ήταν... κάπως διστακτικός να έρθει μαζί μας στο Αρχοντικό Μέγαρο. Μας αποθάρρυνε να πάμε. Και, βασικά, δεν ήρθε τελικά μαζί μας. Αρνήθηκε.»

«Εντάξει, μην ασχολείστε μ'αυτό. Για την Αρχόντισσα θέλω να μάθω.»

Ο Φέκταρελ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. Ήξερε η Έρικα τον λόγο που είχε ο Σάλαθρελ για να μη θέλει να επισκεφτεί το Αρχοντικό Μέγαρο; αναρωτήθηκε. «Δεν έχω τίποτ' άλλο να σου πω για την Αρχόντισσα. Καλή σαν άτομο, μου φάνηκε. Συζητήσιμη. Δε νομίζω να μη δεχτεί να σου μιλήσει.»

Η Έρικα κοίταξε τη Φαίδρα, περιμένοντας μια γνώμη και από εκείνη.

«Ναι, αυτό...» είπε η μάγισσα, μορφάζοντας αδιάφορα.

«Θα ζητήσετε να την ξαναδείτε; Για χάρη μου;» τους ρώτησε η Έρικα.

Ο Φέκταρελ και η Φαίδρα'λι την αγριοκοίταξαν. Βλέμματα που έλεγαν: *Δεν είμαστε πράκτορές σου! Μη μας μπλέκεις στις δουλειές σου!*

Πολύ αντιδραστικοί δεν είναι; σκέφτηκε η Έρικα, υπομειδιώντας λιγάκι λοξά, ελαφρώς διασκεδασμένη. «Μην ξεχνάτε πως είμαστε *συνεργάτες* με τον αρχηγό σας,» τους τόνισε. «Πολύ στενοί συνεργάτες. Κι επομένως βοηθάμε ο ένας τον άλλο.»

Κεφάλαιο Δέκατο-Τέταρτο
Η Αρχόντισσα και η Κατάσκοπος

Η Αρκάμι έπαιρνε το μεσημεριανό της μόνη, σ'ένα από τα δωμάτια του Αρχοντικού Μεγάρου, όταν ένας χτύπος ακούστηκε από την κλειστή δερματόπορτα. Η Αρκάμι ρώτησε: «Ποιος είναι;»

«Εγώ, Αρχόντισσά μου.» Η Γραμματέας.

«Πέρασε.» Δεν βρίσκονταν στην Αίθουσα Υποδοχής τώρα, και η Αρκάμι, επομένως, δεν χρειαζόταν να της μιλά επίσημα.

Η Γραμματέας άνοιξε τη δερματόπορτα και μπήκε. Μια μαυρόδερμη γυναίκα μετρίου αναστήματος με πράσινα μαλλιά δεμένα κότσο σφιχτά. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν λεπτά και, όταν έγραφε ή διάβαζε, φορούσε πάντα ένα ζευγάρι γυαλιά, τα οποία τώρα φαινόταν να προεξέχουν από την άκρη της τσέπης του φαρδύ, πέτσινου, καφέ πανωφοριού της. Μέσα από το πανωφόρι, που ήταν ανοιχτό μπροστά, φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, ενώ μια μελανή φούστα αναδευόταν γύρω από τα πόδια της καθώς βάδιζε. Τα μικρά τακούνια που είχαν τα κοντά μποτάκια της έκαναν ένα χαρακτηριστικό *τακ τακ* επάνω στα ξύλινα πατώματα. Η Γραμματέας φρόντιζε για σχεδόν τα πάντα μέσα στο Αρχοντικό Μέγαρο· η Αρκάμι είχε μεγάλη εκτίμηση για τις ικανότητές της.

«Συγνώμη που σ'ενοχλώ τέτοια ώρα, Αρχόντισσά μου...»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Σιρριάλα. Κάθισε, αν θέλεις.»

«Απλώς ήρθα να σου πω ότι ο Φέκταρελ είναι εδώ, και η μάγισσα που ονομάζεται Φαίδρα'λι. Κι έχουν μαζί τους και κάποια άλλη, η οποία φορά κουκούλα και δεν νομίζω ότι την έχουμε ξαναδεί. Δεν τη σύστησαν.»

«Τι θέλουν;» *Βρήκαν κάποιο ίχνος του θεού που δολοφόνησε τη Μιρκάλη;*

«Είπαν μόνο ότι ζητάνε να σας δουν. Τώρα, ει δυνατόν, ιδιαιτέρως.»

Η Αρκάμι δίστασε ν'απαντήσει για μια στιγμή, ξεσκαλώνοντας με τη γλώσσα ένα μικρό κομμάτι κρέας από τα δόντια της. Σκεπτική.

Μετά σηκώθηκε όρθια. «Εντάξει,» είπε. «Οδήγησέ τους στην Αίθουσα των Ακίνητων Θηρίων. Θα τους συναντήσω εκεί.»

«Μόνη;»

«Πιστεύεις ότι κινδυνεύω;»

«Ο Πρώτος Σωματοφύλακας νομίζει ότι καλό θα ήταν να *μην* τους συναντήσεις μόνη, Αρχόντισσά μου. Περιμένει έξω, μάλιστα.» Η Σιρριάλα έδειξε, με το σαγόνι, προς τη δερματόπορτα.

«Εντάξει,» είπε η Αρκάμι. «Ας έρθει.» Δεν της άρεσε που της γινόταν φορτικός, αλλά σκέφτηκε πως, μάλλον, και η Μιρκάλη το ίδιο θα είχε κάνει.

Η Αίθουσα των Ακίνητων Θηρίων ήταν ένα δωμάτιο γεμάτο βαλσαμωμένα ζώα: ένας μαυρότριχος λυκόχοιρος στη βορειοανατολική γωνία· δύο γκρίζοι λύκοι στη νοτιοδυτική γωνία· ένας Ακάθιστος κοντά στον ανατολικό τοίχο· ένας γρυλαίος και δυο γατίδες κοντά στον δυτικό· ένας βασιλίσκος κάπου στο κέντρο της αίθουσας.

Η Αρχόντισσα Αρκάμι, στεκόμενη μπροστά στο παράθυρο στα νότια, είδε τον Φέκταρελ και τις δύο γυναίκες να μπαίνουν από την είσοδο στα βόρεια. Ο Φελμάρης, ο Πρώτος Σωματοφύλακας, στεκόταν παραδίπλα, κοντά στον Ακάθιστο, με τους αντίχειρές του περασμένους στη ζώνη του, απ'όπου κρέμονταν ένα σπαθί κι ένα πιστόλι.

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο Φέκταρελ, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση, καθώς η Γραμματέας, που είχε φέρει αυτόν και τις συντρόφισσές του εδώ, έφευγε, «ελπίζω να μη σας ενοχλούμε ακατάλληλη ώρα.»

«Λίγο πιο αργά αν ερχόσασταν,» αποκρίθηκε η Αρκάμι καλοπροαίρετα, «ίσως να ήταν ακατάλληλη η ώρα. Αλλά δεν κοιμόμουν ακόμα. Και με ενδιαφέρει ό,τι πιθανώς να έχετε να μου πείτε, κύριε Φέκταρελ.»

Ο μαυρόδερμος άντρας – που είχε το όνομα του νεκρού αδελφού της αλλά, κατά τα άλλα, δεν έμοιαζε καθόλου μ'αυτόν – καθάρισε τον λαιμό του, δείχνοντας λιγάκι αμήχανος. «Αρχόντισσά μου, η επίσκεψή μας δεν είναι για το θέμα που ίσως να υποψιάζεστε. Η αλήθεια είναι πως έρχομαι εδώ ως οδηγός...»

Και στράφηκε να κοιτάξει την Έρικα, η οποία ώς τώρα ήταν σιωπηλή και παρατηρητική. Αμέσως είχε καταλάβει, φυσικά, ότι η

γυναίκα αντίκρυ της, μπροστά στο παράθυρο, ήταν η Αρχόντισσα Αρκάμι. Κοκκινόδερμη, με μακριά, καλοχτενισμένα πρασινόξανθα μαλλιά, πιασμένα με γυαλιστερά τσιμπιδάκια στον δεξή και στον αριστερό κρόταφο. Ντυμένη μ'ένα μακρύ φόρεμα με όμορφα κεντήματα. Και έμοιαζε του Σάλαθρελ, όφειλε να παρατηρήσει η Έρικα. Αν ήξερες ότι ήταν αδέλφια το πρόσεχες, σίγουρα.

Εκτός από την Αρχόντισσα, όμως, είχε βέβαια δει και τον άντρα που στεκόταν πλάι στον βαλσαμωμένο Ακάθιστο, οπλισμένος, ντυμένος με θώρακα από δέρματα και μέταλλα, και παρατηρητικός. Κάποιος φρουρός, αναμφίβολα. Αξιωματικός, όχι τυχαίος. *Ο Πρώτος Σωματοφύλακας, μάλλον.* Η Έρικα είχε ακούσει για τους Σωματοφύλακες των αρχόντων της Μάλκαριλ. Ήταν ξακουστοί πολεμιστές.

«Αρχόντισσά μου,» είπε στην Αρκάμι κατεβάζοντας την κουκούλα της αλλά χωρίς να υποκλιθεί· ήξερε ότι οι άρχοντες της Μάλκαριλ δεν ζητούσαν αυτά που ζητούσαν οι άρχοντες άλλων πόλεων: έβλεπαν τους εαυτούς τους ως υπηρέτες του λαού, όχι το αντίστροφο. «Ονομάζομαι Έρικα Σάλκερκοφ, και έρχομαι ως διπλωματική εκπρόσωπος του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Ταξιδεύω μαζί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς, οι οποίοι χτες βράδυ έφτασαν στην πόλη σας, παρότι ο Φέκταρελ και μερικοί άλλοι βρίσκονταν ήδη εδώ.»

«Μάλιστα...» είπε η Αρκάμι, επιφυλακτικά, πλέκοντας τα δάχτυλά της μπροστά στη ζώνη της που ήταν καμωμένη από τρίχες λύκων. «Και τι επιθυμείτε από εμένα, κυρία... Έρικα;» Έβλεπε ότι αυτή η γυναίκα ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, εξωδιαστασιακή. Δεν το φανέρωνε μόνο το όνομά της, αλλά και η όψη της: ξανθιά, λευκό δέρμα με ροζ απόχρωση. Παράξενο που ήταν διπλωματική εκπρόσωπος του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ...

Η Έρικα πρόσεξε, ασφαλώς, την επιφυλακτικότητα στη στάση της Αρκάμι, έτσι τράβηξε από τα ρούχα της μια τυλιγμένη περγαμηνή και, πλησιάζοντας την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ, την έτεινε προς το μέρος της. Ήταν η περγαμηνή που της είχε δώσει ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ, για αποδεικτικό στοιχείο ότι η Έρικα δρούσε, όντως, ως αντιπρόσωπός του.

Ο Πρώτος Σωματοφύλακας δεν άφησε την Αρχόντισσα να πάρει το έγγραφο από το χέρι της Έρικας· το πήρε εκείνος πρώτος και το έδωσε στην Αρκάμι, λειτουργώντας σαν ασπίδα της. Η Αρκάμι

θεώρησε αυτή του την κίνηση περιττή, αλλά δεν είπε τίποτα· θα του μιλούσε, ίσως, αφού αποχωρούσαν οι ξένοι. Ξετύλιξε την περγαμηνή και διάβασε: *Η κάτοχος τούτου του εγγράφου φέρει το αξίωμα Διπλωματικής Εκπροσώπου της Νασόλκαθ, δοσμένο από εμένα, τον Ραλνίβη, Ηγεμόνα της Νασόλκαθ· και μπορεί να μιλήσει εκ μέρους μου, χωρίς όμως τα λόγια της να με δεσμεύουν πλήρως.* Και υπήρχαν, φυσικά, και η σφραγίδα και η υπογραφή του γράφοντος.

Η Αρκάμι τύλιξε πάλι την περγαμηνή και την επέστρεψε στην Έρικα η ίδια. «Εντάξει,» είπε. «Έρχεστε εκ μέρους του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Για ποιο λόγο, όμως; Και δεν μπορώ να καταλάβω ακριβώς ποια είναι η σχέση σας με τον Φέκταρελ...»

«Σας εξήγησα, Αρχόντισσά μου, ήρθα στην πόλη σας μαζί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Τους γνωρίζω. Έχουμε συνεργαστεί και παλιότερα. Βρίσκομαι, όμως, επί του παρόντος στις υπηρεσίες του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Σε συνεργασία και με αυτόν,» τόνισε.

«Συνεργασία... Είστε, δηλαδή, κι εσείς μισθοφόρος;»

«Διευθύνω ένα δίκτυο πληροφοριών, επικεντρωμένο προς το παρόν στη Νασόλκαθ, αλλά σύντομα ευελπιστώ να έχω κάποιους ανθρώπους μου και στη Μάλκαριλ.»

Η Αρκάμι την κοίταζε με περιέργεια και ενδιαφέρον. *Σίγουρα δεν είναι υποτελής του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Αλλά γιατί μου τα λέει αυτά; Θέλει να ζητήσει συνεργασία και από εμένα;* «Όταν λέτε δίκτυο πληροφοριών, τι εννοείτε;»

«Συγκεντρώνουμε πληροφορίες, επί πληρωμή. Στη Νασόλκαθ είμαστε αρκετά γνωστοί, Αρχόντισσά μου.»

«Είστε κατάσκοποι, επομένως...»

«Όχι ακριβώς, αν και μπορούμε να κατασκοπεύσουμε κάποιον όταν μας το ζητήσουν.»

«Δεν είστε από τη Φεηνάρκια, κυρία Έρικα.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Η καταγωγή μου, όχι, δεν είναι από εδώ, αλλά βρίσκομαι εδώ πολλά χρόνια. Η διάστασή σας είναι πλέον σαν πατρίδα για μένα.»

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε η Αρκάμι, *τι σε έφερε εδώ. Η Συμπαντική Παντοκρατορία, ίσως;* Προτού όμως προλάβει να μιλήσει, η Έρικα συνέχισε, αλλάζοντας θέμα:

«Ο Ηγεμόνας με έστειλε στη Μάλκαριλ, Αρχόντισσά μου, διότι πιστεύει ότι έχετε ένα κοινό πρόβλημα.»

«Κοινό πρόβλημα; Με τον Ηγεμόνα; Η Νασόλκαθ βρίσκεται μακριά από εδώ, κυρία Έρικα. Πέρα από τις Ενδότερες Πολιτείες.

Και μάλιστα, το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού είναι πολύ επικίνδυνο τον τελευταίο καιρό.»

«Ακριβώς αυτό είναι το κοινό πρόβλημά σας, Αρχόντισσά μου,» εξήγησε η Έρικα. «Εμείς δεν ήρθαμε από εκεί· ήρθαμε από το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη–»

«Έχω ακούσει για την ύπαρξή του. Είναι ασφαλές, όπως λένε;»

«Τώρα, ναι. Χάρη στους Ζωντανούς-Νεκρούς.»

Η Αρκάμι την κοίταξε με τρόπο ερωτηματικό.

Η Έρικα τής εξήγησε, εν συντομία, πώς η Φαίδρα'λι – η οποία στεκόταν πίσω της – είχε κατατροπώσει τον θεό του περάσματος, καθιστώντας το ασφαλές για τους εμπόρους.

Η Αρκάμι ατένισε την πρασινομάλλα μάγισσα, ξαφνικά, με άλλο μάτι. Η Έρικα το πρόσεξε αυτό, και σκέφτηκε: *Ωραία. Ο θαυμασμός της θα κάνει τις διαπραγματεύσεις μου ευκολότερες.* «Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ έχει τους Ζωντανούς-Νεκρούς σε υπόληψη, Αρχόντισσά μου: και όχι χωρίς καλό λόγο. Ωστόσο, όπως λέτε κι εσείς, το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού είναι επικίνδυνο. Εξαιτίας της Σαρντίκα-Νοθ, της Γαλανής Δράκαινας. Την έχετε ακουστά, υποθέτω...»

Η Αρκάμι ένευσε. «Ναι, έχω ακούσει γι'αυτήν. Πρόσφατα, μάλιστα, οι άνθρωποί της καταλήστεψαν έναν από τους εμπόρους της πόλης μου. Του πήραν τα πάντα. Ζήτησα, έκτοτε, από τον λαό μου να αποφεύγει το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού.»

«Επομένως, όπως βλέπετε, υπάρχει κοινό πρόβλημα. Ούτε ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ μπορεί να στείλει εμπόρους του προς τα νότια, αλλά ούτε και να έρθουν έμποροι προς την πόλη του από εκείνη την κατεύθυνση. Διότι η Σαρντίκα-Νοθ κρατά την Ψηλή Γέφυρα του ποταμού Νίρφεβ, καθώς και το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, το οποίο είναι ένα πολύ ισχυρό φρούριο. Ο Ηγεμόνας, συγκεντρώνοντας μισθοφόρους, προσπάθησε να της επιτεθεί, αλλά η εκστρατεία του απέτυχε λόγω προδοσίας. Η Γαλανή Δράκαινα είχε ήδη ανθρώπους της μέσα στη Νασόλκαθ και μέσα στον στρατό του Ηγεμόνα.»

«Η επιρροή της είναι μεγάλη· κι αυτό το έχω ακούσει,» είπε η Αρκάμι. «Έχει πράκτορές της σε διάφορες πόλεις. Ελπίζω όχι και στη Μάλκαριλ.»

«Εγώ δεν θα ήμουν τόσο σίγουρη γι’αυτό, Αρχόντισσά μου,» είπε η Έρικα. «Μάλιστα, θα το θεωρούσα αρκετά πιθανό να *έχει* ανθρώπους της εδώ.»

Η Αρκάμι αναρωτήθηκε αν προσπαθούσε να την τρομοκρατήσει, προκειμένου να την κάνει πιο δεκτική στις προτάσεις της. «Θα πρέπει να είμαστε προσεκτικότεροι, ίσως...» είπε μονάχα.

«Ο Ηγεμόνας δεν έχει τη δυνατότητα να συγκεντρώσει τώρα κι άλλο στράτευμα για να επιτεθεί στη Σαρντίκα-Νοθ, και η δύναμή της μεγαλώνει με κάθε μέρα που περνά. Σας ζητά, λοιπόν, ο Ηγεμόνας να τον βοηθήσετε.»

«Με τι τρόπο;»

«Με ό,τι τρόπο μπορείτε. Σκοπεύει να ζητήσει βοήθεια και από άλλες πόλεις. Εκείνο που θέλει, για την ώρα, να ξέρει είναι ότι μπορεί να βασιστεί σ’εσάς: ότι η Μάλκαριλ είναι πρόθυμη να πολεμήσει τη Σαρντίκα-Νοθ.»

«Είμαστε εναντίον όλων των λήσταρχων που λυμαίνονται τις περιοχές μας,» δήλωσε η Αρκάμι. «Αυτό είναι γνωστό. Ωστόσο δεν ξέρω αν θα μπορούσε η πόλη μου να στείλει στράτευμα πέρα από το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού...» *Θα μας κόστιζε πολύ, αναμφίβολα. Και θα ήταν το όφελος ανάλογο του κόστους;* Θα έπρεπε να το συζητήσει με τους συμβούλους της και με τον Πρώτο Σωματοφύλακα, προτού πάρει μια τέτοια απόφαση. Η Αρκάμι δεν ήταν ποτέ καλή στα στρατιωτικά θέματα.

«Ο Ηγεμόνας δεν ζητά τόσο συγκεκριμένες υποσχέσεις, Αρχόντισσά μου,» της είπε η Έρικα. «Μόνο την προθυμία σας να συνεργαστείτε μαζί του εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ, για το κοινό όφελος όλων μας.»

«Φυσικά και είμαι πρόθυμη να του προσφέρω τη συνεργασία μου,» αποκρίθηκε η Αρκάμι. «Αντιλαμβάνομαι τον κίνδυνο που παρουσιάζει η Γαλανή Δράκαινα.

»Από ποιες άλλες πόλεις σκοπεύει να ζητήσει βοήθεια ο Ηγεμόνας, κύρια Έρικα;»

«Από τη Βολδέριλ, τη Ζέρνιελ, τη Σελκόρβιλ, και τη Χόλκεραλ.»

«Μεγάλη συμμαχία...» παρατήρησε η Αρκάμι.

«Νομίζω, όμως, πως όλοι έχουμε το ίδιο πρόβλημα, Αρχόντισσά μου. Η Σαρντίκα-Νοθ λυμαίνεται τις περιοχές ανάμεσα στη Νασόλκαθ και στη Χόλκεραλ, και φτάνει κι ώς τη Βολδέριλ, έχω ακούσει. Σε λίγο θα έρθει και μέσα στις Ενδότερες Πολιτείες, είμαι

βέβαιη. Αλλά, ακόμα κι αν *δεν* έρθει, πάλι παρακωλύει το εμπόριο προς και από εδώ.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» είπε η Αρκάμι. «Και θα βοηθήσω όπως μπορώ· το υπόσχομαι. Η σκέψη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ για μια συμμαχία πολλών πόλεων κατά της Γαλανής Δράκαινας είναι σωστή, νομίζω. Παρεμπιπτόντως, έχω ακούσει ότι τελευταία έχει αρχίσει ν'αποκαλεί τον εαυτό της 'Γαλανή Βασίλισσα'.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε. *Πώς δεν το είχα μάθει εγώ;* σκέφτηκε. «Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος γι'αυτό;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Αρκάμι. «Δε νομίζω. Εκτός από το γεγονός ότι η δύναμή της έχει μεγαλώσει, ίσως.»

«Πολλοί άλλοι λήσταρχοι την έχουν αναγνωρίσει ως αρχηγό τους,» είπε η Έρικα. «Πιθανώς τώρα να ελέγχει *όλους* τους λήσταρχους από τη Νασόλκαθ ώς τη Χόλκεραλ.»

«Πιθανώς,» συμφώνησε η Αρκάμι, χωρίς να κάνει κανένα άλλο σχόλιο.

«Δε θα σας απασχολήσω άλλο, Αρχόντισσά μου,» είπε η Έρικα. «Το μόνο που ήθελα να ξέρω ήταν αν είστε με το μέρος του Ηγεμόνα.»

«Ο Ηγεμόνας μπορεί να είναι βέβαιος ότι είμαι με το μέρος του.»

«Επίσης, αν ποτέ χρειαστείτε τις υπηρεσίες μου, είμαι πρόθυμη να σας τις προσφέρω.»

«Αναφέρεστε στο δίκτυο πληροφοριών που διευθύνετε;»

«Ασφαλώς.»

«Ο κύριος Φέκταρελ αναζητά έναν θεό· θα το ξέρετε...»

«Φυσικά και το ξέρω,» είπε η Έρικα.

«Αυτός ο θεός δολοφόνησε την προηγούμενη Πρώτη Σωματοφύλακα. Θα μπορούσατε να τον βρείτε για εμένα;»

«Αν μπορούσα να τον βρω, θα τον είχα ήδη βρει, Αρχόντισσά μου. Δυστυχώς, το δίκτυό μου δεν είναι ακόμα τόσο εξαπλωμένο. Όπως σας είπα, κυρίως γύρω από τη Νασόλκαθ ενεργούμε. Ωστόσο, με τη δική σας βοήθεια, θα μπορούσαμε να εδραιωθούμε πιο γρήγορα και στη Μάλκαριλ...»

Μια πρόταση, παρατήρησε η Αρκάμι, με το ενδιαφέρον της κεντρισμένο. *Αλλά θα ήταν φρόνιμο να την εμπιστευτώ; Τι ξέρω γι'αυτήν πέρα απ'το ότι τώρα συνεργάζεται με τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ κι αυτούς τους Ζωντανούς-Νεκρούς;* Μάλιστα, ίσως η

Έρικα Σάλκερκοφ να ήταν κάποτε Παντοκρατορική... «Τι θα είχε η πόλη μου να κερδίσει από αυτό, κυρία Έρικα;»

«Τη βοήθειά μας σε ό,τι επιθυμείτε. Θα σας χρωστάμε, φυσικά, ό,τι είστε πρόθυμη να μας προσφέρετε – κάποιο οίκημα, εξοπλισμούς...»

«Θα το έχω υπόψη μου,» αποκρίθηκε η Αρκάμι, διστακτική να δώσει θετική απάντηση τόσο γρήγορα. «Θα μείνετε κι άλλο στη Μάλκαριλ, ή φεύγετε τώρα;»

«Κάποιες ημέρες ακόμα σίγουρα θα είμαι εδώ. Μαζί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς, οι οποίοι συνοδεύουν τέσσερις εμπόρους. Μπορώ να σας δώσω έναν τηλεπικοινωνιακό κωδικό, αν επιθυμείτε.»

«Δώστε μου.»

Η Έρικα τής είπε τον κωδικό για τον πομπό της, και η Αρκάμι τον σημείωσε στη μνήμη της.

«Θα ήθελα να ξανασυζητήσουμε,» είπε η Έρικα. «Μπορείτε να με ρωτήσετε οτιδήποτε.»

Καθώς κατέβαιναν από το ύψωμα όπου βρισκόταν το Αρχοντικό Μέγαρο, η Φαίδρα είπε: «Τουλάχιστον, δε μας έδιωξε κλοτσηδόν.»

«Δε μου φάνηκε τέτοιος ο χαρακτήρας της,» είπε η Έρικα, τυλιγμένη στην κάπα της και νιώθοντας τον αέρα να την τραβά, πολύ δυνατότερος εδώ, επάνω στην πλαγιά του υψώματος, απ’ό,τι στο εσωτερικό της πόλης, που ήταν προστατευμένη από τα ψηλά τείχη.

«Είναι όμως μεσημέρι,» τόνισε ο Φέκταρελ.

«Γιατί γκρινιάζετε κι οι δυο σας;» παραπονέθηκε η Έρικα. «Αφού είδατε ότι, τελικά, δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, όπως σας είχα πει.»

«Ελπίζω μόνο να μην το ξανακάνεις,» είπε η Φαίδρα.

«Δεν πρόκειται να σας ξαναζητήσω να με πάτε στην Αρχόντισσα· δεν θα χρειαστεί.»

«Δεν εννοούσα αυτό, ακριβώς.»

Ακολουθούσαν το λιθόστρωτο μονοπάτι από την έξοδο του Αρχοντικού Μεγάρου προς τα κάτω, και τώρα έφτασαν στην πύλη στην αρχή του και στην αρχή του υψώματος. Ο ένας από τους δύο φρουρούς τούς άνοιξε την καγκελωτή πόρτα και η Έρικα, η Φαίδρα, κι ο Φέκταρελ πέρασαν, βγαίνοντας. Ο αέρας ήταν κομμένος εδώ,

καθότι πιο χαμηλά και απάνεμα ανάμεσα στα οικοδομήματα της πόλης και πίσω από τα τείχη.

«Εννοούσες, λοιπόν, ότι δεν θα πρέπει να ξαναζητήσω *τίποτα* από εσάς;» είπε η Έρικα στη μάγισσα. «Η συμφωνία μου με τον αρχηγό σας είναι διαφορετική...»

«Είμαστε μισθοφόροι πολεμιστές,» της είπε ο Φέκταρελ, «όχι κατάσκοποι.»

«Δε σας ζήτησα να κάνετε τους κατασκόπους για εμένα! Και μη μου πείτε ότι σας έβαλα σε υπερβολικό κόπο, ή σε μπελάδες.» Είχαν αρχίσει να την εκνευρίζουν με τα λόγια τους. Γιατί ήταν τόσο περίεργοι κι οι δυο τους;

«Θα *μπορούσες*, όμως, να μας είχες βάλει,» αποκρίθηκε η Φαίδρα, «αν η Αρχόντισσα θεωρούσε πως κάναμε κατάχρηση της προηγούμενης συνάντησής μας μαζί της.»

«Τι 'κατάχρηση';»

«Ουσιαστικά την κοροϊδέψαμε,» είπε ο Φέκταρελ, «για να της μιλήσεις εσύ. Η Αρκάμι, προφανώς, νόμιζε ότι θα της λέγαμε για τον θεό που κυνηγά: ότι είχαμε βρει καινούργια ίχνη του.»

«Δεν ήταν και τόσο τρομερό το έγκλημά σας!» έκανε η Έρικα αναποδογυρίζοντας τα μάτια. *Είναι περίεργοι, κι οι δυο τους. Τελείως περίεργοι!*

Ο Φέκταρελ και η Φαίδρα δεν συνέχισαν την κουβέντα μαζί της, καθώς βάδιζαν επάνω στον δρόμο που ονομαζόταν Ανηφορική Οδός – και ήταν, για εκείνους, κατηφορικός έτσι όπως πήγαιναν τώρα.

Ένας αμαξάς τούς πλησίασε, επάνω σε μια άμαξα που την τραβούσε ένα ψηλό λευκό άλογο. «Να σας εξυπηρετήσω;» ρώτησε.

«Ελάτε,» είπε η Έρικα στον Αρχιανιχνευτή και τη μάγισσα. «Πληρώνω εγώ»· κι ανέβηκε, ευέλικτα, στην άμαξα χωρίς να περιμένει την απάντησή τους. Εκείνοι την ακολούθησαν.

«Πού πάμε;» ρώτησε ο αμαξάς.

«Στην Αγορά. Στα *Χρήσιμα Εργαλεία*.»

«Μάλιστα, κυρία!» Χτύπησε το άλογο με τα γκέμια, και η άμαξα έτρεξε μέσα στους μεσημεριανούς δρόμους.

Καθοδόν, η Έρικα ρώτησε τον αμαξά: «Ξέρεις πού μπορώ να βρω κάποια εταιρεία μαντατοφόρων;»

«Ναι. Στην Αγορά είναι δύο: οι Πολεοδρόμοι και οι Απεσταλμένοι. Οι πρώτοι είναι για μεταφορές μέσα και γύρω από τη Μάλκαριλ· οι άλλοι για όπου θέλετε, βασικά, αν συμφωνήσουν.»

«Πού μπορώ να βρω τους Απεσταλμένους;»

«Δεν είναι μακριά από τα *Χρήσιμα Εργαλεία*. Αν θέλετε σας πηγαίνω.»

Η Έρικα συμφώνησε· έτσι, αφού άφησαν τον Φέκταρελ και τη Φαίδρα στο πανδοχείο, ο αμαξάς τη μετέφερε στην έδρα των Απεσταλμένων, η οποία ήταν ένα μονώροφο οίκημα με μικρή αυλή. Μέσα στην αυλή φαίνονταν σταματημένα τρία δίκυκλα· και μετά, μια ξύλινη πόρτα κι ένα παράθυρο.

«Είναι ανοιχτά τέτοια ώρα;» ρώτησε η Έρικα καθώς πλήρωνε τον αμαξά.

«Νομίζω πως ναι· όλη μέρα, εκτός από μετά τα μεσάνυχτα. Ευχαριστώ πολύ, κυρία.»

Η Έρικα είχε ήδη κατεβεί, οπότε ο αμαξάς μαστίγωσε το άλογό του και έφυγε, αφήνοντάς την να πλησιάσει μόνη τη χαμηλή πόρτα της αυλής, να την παραμερίσει, και να μπει, περνώντας ανάμεσα από τα δίκυκλα και βαδίζοντας προς την κεντρική είσοδο, η οποία ήταν μισάνοιχτη. Η Έρικα χτύπησε το ξύλο με τις φάλαγγες της γροθιάς της καθώς περνούσε το κατώφλι.

Το δωμάτιό όπου βρέθηκε δεν ήταν πολύ μεγάλο, και πίσω από ένα γραφείο καθόταν μια κοπέλα. Παραδίπλα ένας άντρας καθόταν σε μια καρέκλα στη γωνία κρατώντας μια κούπα καφέ.

«Καλησπέρα,» είπε η κοπέλα στρέφοντας το βλέμμα της στην Έρικα. «Τι θα θέλατε;»

«Να στείλω ένα μήνυμα στη Νασόλκαθ.»

«Στη Νασόλκαθ...» Η κοπέλα φάνηκε διστακτική.

«Δεν κάνετε μεταφορές στη Νασόλκαθ;»

«Η Αρχόντισσα έχει ζητήσει να αποφεύγουμε το πέρασμα των βουνών, κυρία. Κυκλοφορούν ληστές.»

«Μπορείτε να πάτε από το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη,» είπε η Έρικα. «Λίγο πιο βόρεια είναι.»

«Κανένας, όμως, δεν το έχει δοκιμάσει ακόμα,» μίλησε ξαφνικά ο άντρας στη γωνία, «παρότι κι εγώ έχω ακούσει για την ύπαρξή του.» Από την εμφάνισή του, η Έρικα έκρινε πως πρέπει να ήταν από αυτούς που έκαναν τις μεταφορές. Είχε κουρασμένη όψη, αξύριστα γένια, και πορφυρό δέρμα. Αποκλείεται να ήταν μικρότερος από τριάντα-πέντε.

«Πριν από μερικές μέρες από εκεί πέρασα,» τον διαβεβαίωσε η Έρικα. «Είναι ασφαλές. Και ξέρω κι άλλους ανθρώπους που έχουν περάσει.»

Ο άντρας έμεινε σιωπηλός. Η κοπέλα στο γραφείο τον κοίταξε ερωτηματικά. «Καλά, εντάξει,» είπε εκείνος. «Θα πάω. Αλλά να το θεωρήσεις 'αβέβαιη διαδρομή'.»

Η κοπέλα κατένευσε και στράφηκε πάλι στην Έρικα. «Θα σας κοστίσει λίγο περισσότερο απ'ό,τι κανονικά.»

«Πόσο;»

«Μόνο ένα μήνυμα θέλετε να μεταφέρουμε, έτσι; Το έχετε έτοιμο;»

«Θα το γράψω εδώ, αν έχετε στυλογράφο και χαρτί ή περγαμηνή.»

Η κοπέλα άφησε επάνω στο γραφείο ένα κομμάτι περγαμηνή και έναν στυλογράφο. «Λοιπόν,» είπε. «Η διαδρομή προς Νασόλκαθ κοστίζει δέκα ενδότερα. Αλλά επειδή μας ζητάτε να κάνουμε αβέβαιη διαδρομή θα πληρώσετε δεκαπέντε. Είναι στον κανονισμό.» Έδειξε τον τοίχο στα δεξιά της Έρικας. Εκείνη κοίταξε και είδε πως εκεί ήταν κρεμασμένος ένας πίνακας διαδρομών και κανονισμών.

«Εντάξει,» είπε. Και μετά κάθισε για να γράψει το μήνυμά της.

> *Στη Μάλκαριλ, έχουμε σύμμαχο όπως σχεδιάζαμε. Κανένα πρόβλημα. Συνεχίζω και στις άλλες πόλεις, σύντομα, μόλις οι Ζ-Ν ξεκινήσουν.*
>
> *—Ε. Σ.*

Η Έρικα τύλιξε την περγαμηνή, την έδωσε στην κοπέλα, κι εκείνη τη σφράγισε. «Πού θέλετε να παραδοθεί, στη Νασόλκαθ;»

«Στον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ.»

Η κοπέλα φάνηκε να ξαφνιάζεται προς στιγμή· και, με τις άκριες των ματιών της, η Έρικα νόμιζε πως είδε και τον άντρα να πιάνεται επίσης απροετοίμαστος για κάτι τέτοιο. Κανένας τους όμως δεν είπε τίποτα.

Η κοπέλα πήρε τα χρήματα της Έρικας. «Ευχαριστούμε. Το μήνυμα μέσα σε μισή ώρα θα έχει φύγει, κυρία. Λογικά, μέχρι το βράδυ πρέπει να έχει παραδοθεί.»

Η Έρικα στράφηκε στον άντρα. «Ξέρετε πού είναι το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη;»

Εκείνος σηκώθηκε από την καρέκλα του, έπιασε έναν τυλιγμένο χάρτη από ένα ράφι, και τον ξετύλιξε επάνω στο γραφείο της κοπέλας. «Εδώ;» Έδειξε με το δάχτυλό του. Και το μέρος ήταν σωστό.

«Ακριβώς,» ένευσε η Έρικα.

«Αν περάσω ζωντανός, ο Ηγεμόνας θα λάβει το μήνυμά του,» τη διαβεβαίωσε ο άντρας χωρίς να χαμογελά.

Η Έρικα τον χαιρέτησε μ'άλλο ένα νεύμα και έφυγε από την έδρα των Απεσταλμένων.

Βάδισε ώς τα *Χρήσιμα Εργαλεία,* τα οποία δεν ήταν μακριά. Στην τραπεζαρία, βρήκε τον Σιωπηλό Σάλαθρελ να παίζει με την Ανρίθα-Νοθ ένα παιχνίδι με χαρτιά που ονομαζόταν *Το Μεγάλο Κυνήγι.*

«Είναι καλύτερη απ'ό,τι περίμενα,» είπε ο Σάλαθρελ στην Έρικα καθώς εκείνη τούς πλησίασε καθίζοντας κοντά τους.

Η Ανρίθα-Νοθ μειδίασε. «Θα νικήσω;»

«Δε νομίζω, αλλά είσαι καλή. Ειδικά αφού δεν έχεις ξαναπαίξει.» Ο Σάλαθρελ πήρε ένα χαρτί από το τραπέζι και το επέστρεψε στο χέρι του. Στη θέση του έβαλε ένα άλλο χαρτί.

«Θέλω να σου μιλήσω,» του είπε η Έρικα.

«Δε νομίζω ότι κανένας κρυφακούει. Εκτός από την Ανρίθα.»

Η αλήθεια ήταν πως είχε λίγο κόσμο στην τραπεζαρία αυτή την ώρα, και τα γειτονικά τραπέζια ήταν άδεια.

Η Έρικα κοίταξε την Ανρίθα-Νοθ. «Δε θα πω τίποτα,» υποσχέθηκε εκείνη· «εννοείται· ό,τι κι αν είναι.»

«Ίσως να μας βοηθήσεις κιόλας…» είπε σκεπτικά η Έρικα, σχεδόν σαν να μονολογούσε.

Η Ανρίθα-Νοθ συνοφρυώθηκε, μοιάζοντας ξαφνικά να αναρωτιέται αν είχε κάνει καλά που είχε πάρει την απόφαση που είχε πάρει.

«Η σειρά σου είναι,» της είπε ο Σάλαθρελ, κι εκείνη κοίταξε πάλι τα χαρτιά στο χέρι της και, μετά, αυτά επάνω στο τραπέζι.

Η Έρικα είπε στον κατάσκοπό της, με τη φωνή της χαμηλωμένη: «Θέλω να ψάξουμε για *δικούς μας* ανθρώπους μέσα στη Μάλκαριλ.» Δε χρειαζόταν να του εξηγήσει ότι εννοούσε πρώην Παντοκρατορικούς, φυσικά. *Δικούς μας* τούς έλεγαν όταν δεν ήθελαν να τους πουν αλλιώς.

«Χμμ,» έκανε ο Σάλαθρελ κοιτάζοντας τα φύλλα στο τραπέζι. «Γιατί; Και γιατί τώρα;»

«Η Αρχόντισσα ίσως μας βοηθήσει να εδραιωθούμε στην πόλη της. Δεν το έχει αποφασίσει ακόμα, αλλά ίσως να το κάνει – να μας δώσει κάποιο οίκημα, εξοπλισμούς· καταλαβαίνεις...»

«Ναι.» Αναστέναξε ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα.

«Επιπλέον, έτσι κι αλλιώς, καλό είναι να έχουμε κάποιους ανθρώπους μας εδώ. Σωστά; Η Μάλκαριλ είναι μεγάλη πόλη.»

«Θα έπρεπε να είχες φέρει και κανέναν άλλο, λοιπόν· όχι μόνο εμένα.»

«Εσύ ξέρεις τη Μάλκαριλ καλύτερα απ'όλους. Και έχω και τους Ζωντανούς-Νεκρούς εδώ. Δε νομίζω ότι υπάρχει πρόβλημα.»

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ έμεινε σιωπηλός· άφησε τα χαρτιά του κλειστά επάνω στο τραπέζι.

«Από πού θεωρείς ότι πρέπει ν'αρχίσουμε;» τον ρώτησε η Έρικα. «Έχεις υπόψη σου πού θα μπορούσαμε να βρούμε δικούς μας ανθρώπους;»

«Οι δικοί μας άνθρωποι έφυγαν, Έρικα, όταν έγινε ό,τι έγινε.»

«Δε μπορεί *κάποιοι* να μην είναι ακόμα εδώ. Κι εκεί που θα κρύβονται ή θα κάνουν τίποτα ελεεινές δουλειές, νομίζω πως θα προτιμήσουν να δουλέψουν για εμάς.»

«Δεν ξέρω πόσο εύκολο θα είναι να τους βρούμε...»

«Δεν έχουμε τίποτ' άλλο να κάνουμε,» είπε η Έρικα, «μέχρι το καραβάνι να ξεκινήσει.»

Το σούρουπο, όταν ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος πήγε στο δωμάτιό του στα *Χρήσιμα Εργαλεία* για να ξεκουραστεί, παρατήρησε ότι στο πάτωμα ήταν ριγμένο ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί, προφανώς περασμένο κάτω από τη δερματόπορτα.

Έχοντας ήδη ανάψει την ενεργειακή λάμπα στο ταβάνι, έσκυψε, το σήκωσε, και το ξεδίπλωσε. *Απόψε,* έγραφε, *μετά τα μεσάνυχτα, να έχεις την πόρτα σου ξεκλείδωτη. Μια γάτα θα σε επισκεφτεί, και με το χάραμα θα εξαφανιστεί.* Κι από κάτω υπήρχε το αποτύπωμα χειλιών, με κραγιόν.

Ο Ζαώρδιλ δίπλωσε πάλι το χαρτί, υπομειδιώντας. *Κι αναρωτιόμουν πού ήταν αυτή η γάτα όλη μέρα σήμερα,* σκέφτηκε, γιατί δεν είχε δει καθόλου την Έρικα. Από το πρωί ήταν μαζί με τους εμπόρους, και το μεσημέρι, όταν είχε επιστρέψει στα *Χρήσιμα Εργαλεία*, η Έρικα δεν ήταν εκεί. Και ούτε το απόγευμα την είχε συναντήσει. Εκείνη, η Ανρίθα-Νοθ, και ο Σάλαθρελ έμοιαζαν να

έχουν εξαφανιστεί. Ο Ζαώρδιλ δεν έκανε, βέβαια, και καμια ιδιαίτερη προσπάθεια να τους βρει· ήταν μεγάλοι και ήξεραν να προσέχουν.

Κατά το σούρουπο, ο Φέκταρελ τού είπε ότι η Έρικα είχε ζητήσει από εκείνον και τη Φαίδρα να την πάνε στην Αρχόντισσα Αρκάμι, και εξήγησε τι είχε γίνει σ'αυτή τη συνάντηση.

«Δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα, δηλαδή...» παρατήρησε ο Ζαώρδιλ.

«Πρόβλημα, όχι, δεν υπήρξε,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ, καθώς βρίσκονταν σε μια ταβέρνα της Αγοράς, οι δυο τους, η Φαίδρα, και η Νιρκέκα. «Αλλά... δεν ξέρω, αρχηγέ... Είναι η δουλειά μας να κάνουμε τέτοιες... υπηρεσίες για την Έρικα;»

«Κι εκείνη μάς έχει βοηθήσει, μην το ξεχνάς,» του είπε ο Σκοτωμένος. «Ακόμα κι αν με είχες ρωτήσει, θα σου έλεγα να την οδηγήσεις στην Αρχόντισσα. Επίσης,» τόνισε, «έχουμε πάρει και λεφτά από τον Ηγεμόνα για τούτη τη διπλωματική αποστολή.»

«Ας προσέχουμε, όμως, τι δεχόμαστε απ'αυτή τη γυναίκα,» είπε η Νιρκέκα. «Κι εσύ να προσέχεις ακόμα περισσότερο, αρχηγέ.» Πρέπει να το είχε καταλάβει ότι ο Ζαώρδιλ κοιμόταν με την Έρικα· αυτό το τελευταίο της σχόλιο δεν μπορεί να ήταν τυχαίο, ήταν βέβαιος ο Σκοτωμένος.

Τώρα, βρισκόμενος στο δωμάτιό του, σκεφτόταν πάλι εκείνη την κουβέντα με τον Φέκταρελ και τους άλλους. *Ο μόνος που υπερασπίστηκε την Έρικα ήμουν εγώ,* σκέφτηκε. *Λες να είμαι επηρεασμένος; Λες να μη βλέπω πράγματα που θα έπρεπε να βλέπω;* Δεν το νόμιζε, όμως. *Η Έρικα μάς έχει βοηθήσει, κι εμείς επομένως πρέπει να τη βοηθήσουμε.* Ο Φέκταρελ και η Φαίδρα, εξάλλου, δεν είχαν κάνει κάτι το τόσο σπουδαίο...

Ο Ζαώρδιλ έβγαλε τα ρούχα του και μπήκε στο ντους. Το νερό ήταν κρύο, αλλά δεν τον πείραζε αυτό και πολύ. Μετά, έριξε πρόχειρα μια τουνίκα επάνω του και κάθισε στο κρεβάτι. Έστριψε ένα τσιγάρο και το κάπνισε για λίγο, προτού σηκωθεί για ν'ανάψει το σύστημα θέρμανσης. Γύρισε τη ροδέλα, πάτησε το κουμπί, και άκουσε κάτι ύποπτα τριξίματα και μουγκρίσματα. Ευτυχώς ήρθε και λίγη θερμότητα. Κάθισε ξανά στο κρεβάτι και τελείωσε, αργά, το τσιγάρο του.

Το λουκέτο της δερματόπορτας δεν το κλείδωσε.

Η αλήθεια ήταν πως νύσταζε και, κανονικά, θα κοιμόταν. Αλλά τώρα περίμενε τη γάτα, κι αυτό έδιωχνε τον ύπνο απ'το μυαλό του.

Άνοιξε έναν ραδιοφωνικό δέκτη και έπιασε έναν τοπικό σταθμό. Κάποιος έλεγε για μια ομάδα ληστών που περιφερόταν σε τούτες τις περιοχές και είχε μπει στη σιταποθήκη του και του είχε κλέψει ένα σωρό σιτηρά. «*Οι αγροφύλακες λένε ότι δε μπορούν να τους βρουν. Σε κάνει ν'αναρωτιέσαι αν κρύβονται σε τρύπες κάτω απ'τη γη!*» Μετά από λίγο, ο Ζαώρδιλ έκλεισε τη συσκευή, βαριεστημένος. Προφανώς, δεν ήταν όλα καλά στη Μάλκαριλ, αλλά τουλάχιστον οι ληστές δεν έμοιαζαν τόσο τρομεροί όσο αυτοί της Σαρντίκα-Νοθ.

Τα μεσάνυχτα ήρθαν.

Τα μεσάνυχτα πέρασαν.

Η γάτα ακόμα δεν παρουσιάστηκε. Ο Ζαώρδιλ αναρωτήθηκε μήπως κάποιος – ίσως όχι η Έρικα – του έκανε φάρσα. Άνοιξε πάλι το διπλωμένο χαρτί και κοίταξε τα γράμματα. *Δικά της πρέπει να είναι.* Ποιος ήξερε, άλλωστε, τόσο καλά τον γραφικό χαρακτήρα της;

Καθώς ο Ζαώρδιλ άφηνε το χαρτί παραδίπλα, η δερματόπορτα σπρώχτηκε προς τα μέσα, και μια σκιερή φιγούρα μπήκε. Κάπα, κουκούλα, ξυπόλυτη. Η πόρτα έκλεισε πίσω της.

«*Νιάου,*» είπε η Έρικα, πλησιάζοντας.

Ο Ζαώρδιλ γέλασε. «Δε μοιάζεις με γάτα.»

«Θες να δεις το τρίχωμά μου;» Η Έρικα άφησε την κάπα της να πέσει στο πάτωμα. Αυτή τη φορά δεν ήταν τελείως γυμνή από μέσα. Φορούσε έναν στηθόδεσμο και μια περισκελίδα που ήθελαν να γίνουν ένα με το πετσί της. Μαύρα και τα δύο, στενά, ευλύγιστα· από δέρμα, αναμφίβολα.

«Έλα πιο κοντά, να σε εξετάσω.»

Χαμογελώντας λιγάκι λοξά, η Έρικα έπεσε στο κρεβάτι, δίπλα του. «Σ'αρέσει το καινούργιο μου τρίχωμα;»

«Δεν είναι τριχωτό το τρίχωμά σου...» παρατήρησε ο Ζαώρδιλ, αγγίζοντας τον στηθόδεσμο και την περισκελίδα, περνώντας το χέρι του ανάμεσα από τα στήθη της και σταματώντας το επάνω στην κοιλιά της.

«Δεν ήθελα να το παρακάνω.» Η Έρικα συνέχιζε να χαμογελά. «Είναι από δέρμα γατίδας. Τα βρήκα στην Αγορά της Μάλκαριλ. Μόνο *νύχτα* μού είπε η καταστηματάρχης ότι ανοίγει το μαγαζί της,» τόνισε, θεατρικά, και γέλασε.

«Θεοί...» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ, τραβώντας, με το ένα χέρι, προς τα κάτω τον στηθόδεσμο κι ελευθερώνοντας τα στήθη της.

«Τι απότομος άνθρωπος που είσαι!» είπε η Έρικα, και του χίμησε–

Αφού είχαν ζευγαρώσει χωρίς βιασύνη, ο Ζαώρδιλ ακούμπησε το κεφάλι του επάνω στο στήθος της, φίλησε την αριστερή θηλή, και ρώτησε:

«Πού ήσουν όλη μέρα, σήμερα;»

«Τριγύριζα στην πόλη,» αποκρίθηκε νυσταγμένα, κορεσμένα, εκείνη, και χασμουρήθηκε. Στην πραγματικότητα, όμως, ήθελε να δει αν ο Φέκταρελ ή η Φαίδρα τού είχαν πει τίποτα για την επίσκεψή της στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. Είχε την περιέργεια.

«Τριγύριζες μόνο;» είπε ο Ζαώρδιλ, που ήθελε να δει αν θα του έκρυβε το γεγονός ότι είχε πάει να επισκεφτεί την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. Είχε την περιέργεια.

«Τι άλλο να έκανα;»

«*Οτιδήποτε* θα μπορούσες να κάνεις...»

«Σαν τι;»

Ο Ζαώρδιλ σηκώθηκε από πάνω της. «Είναι κάτι συγκεκριμένο;»

Η Έρικα τον λοξοκοίταξε, χαμογελώντας λιγάκι στραβά. «Το ξέρεις, έτσι δεν είναι;»

«Πήγες στην Αρχόντισσα. Με τη μάγισσα και τον Φέκταρελ.»

«Ναι. Πειράζει που τους πήρα μαζί μου;» Δεν έβλεπε θυμό στο πρόσωπό του, κι αυτό την καθησύχαζε.

«Υπήρχε λόγος,» είπε ο Ζαώρδιλ, «και δεν έγινε κανένα κακό.»

«Ακριβώς αυτό τούς είπα κι εγώ! Συμφωνείς, δηλαδή;»

«Είμαστε συνεργάτες, δεν είμαστε;»

Η Έρικα αισθάνθηκε μια ευχάριστη ένταση μέσα της. Κάτι τέτοιες στιγμές νόμιζε ότι μπορούσε να κατακτήσει το σύμπαν! Ή, τουλάχιστον, τη Φεηνάρκια. «Τους είπες, λοιπόν, άλλη φορά να μη μου γκρινιάζουν;»

«Φυσικά και όχι. Καλά έκαναν και ήταν διστακτικοί μαζί σου.»

Η διάθεσή της άλλαξε. «Γιατί;» απαίτησε.

«Γιατί δε θέλω νάχω μισθοφόρους που είναι ευκολόπιστοι,» απάντησε ο Ζαώρδιλ.

Αλλά η Έρικα υποψιαζόταν πως ο λόγος ήταν επειδή ακόμα δεν την εμπιστευόταν πλήρως. Ωστόσο, δεν μπορούσε να του θυμώσει. Όχι τώρα.

Μετά από λίγο έσπασε τη σιγή και τον ρώτησε αν είχε ακούσει τίποτα για κανέναν πρώην Παντοκρατορικό στη Μάλκαριλ, όσο ήταν στην Αγορά με τους εμπόρους.

«Γιατί θες να μάθεις;»

«Μ'ενδιαφέρουν άνθρωποι που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω στο δίκτυό μου. Η Αρχόντισσα είπε ότι ίσως να με υποστηρίξει για να εδραιωθώ εδώ.»

«Ο Φέκταρελ δεν μου το ανέφερε αυτό...»

«Ίσως να μην του φάνηκε και τόσο σημαντικό. Αλλά για εμένα, αγάπη μου, αυτό είναι πιο σημαντικό απ'το ότι η Αρχόντισσα Αρκάμι δέχτηκε να συμμαχήσει με τον Ηγεμόνα εναντίον της Γαλανής Δράκαινας.»

Ο Ζαώρδιλ δεν μίλησε.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Έρικα.

«Τι;»

«Άκουσες τίποτα για κανέναν πρώην Παντοκρατορικό στην πόλη;»

«Ο Σάλαθρελ δεν ξέρει;»

«Άσε τον Σάλαθρελ τώρα· εσύ πες μου.»

«Δεν άκουσα τίποτα, Έρικα. Κι αν έχω καταλάβει καλά, ίσως να μην έχει μείνει κανένας Παντοκρατορικός εδώ. Δεν έγινε καν πολιορκία· τους έδιωξαν εκ των έσω.»

Και η Έρικα το είχε μάθει αυτό. Κι όσο έψαχνε, το απόγευμα, μαζί με τον Σάλαθρελ, για πρώην Παντοκρατορικούς, ούτε εκείνη είχε καταφέρει να εντοπίσει κανέναν. Οι γνώσεις του σιωπηλού συντρόφου της σχετικά με την πόλη ήταν λιγάκι παλιές· τα πράγματα είχαν αλλάξει από τότε. Πολύ.

Αναστέναξε και τεντώθηκε πάνω στο κρεβάτι.

Ο Ζαώρδιλ, βλέποντας τη γυμνή μορφή της να σαλεύει, την ήθελε πάλι. Τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της και την τράβηξε κοντά του. Το ορθωμένο του όργανο πιέστηκε πάνω στον μηρό της.

«Ξανά;» είπε η Έρικα με εσκεμμένα αθώο ύφος.

«Νόμιζα ότι η γάτα δεν θα έφευγε πριν από τα ξημερώματα.»

«Δε θα φύγει,» του ψιθύρισε η Έρικα καθώς τα χείλη τους συναντιόνταν. «Ποτέ...»

Κεφάλαιο Δέκατο-Πέμπτο
Έρευνες και Διακανονισμοί: το Παιχνίδι της Έρικας Σάλκερκοφ

Η απελευθέρωση της Μάλκαριλ από τους Παντοκρατορικούς είχε, κυρίως, γίνει εκ των έσω. Κανένας στρατός δεν είχε πολιορκήσει την πόλη. Οι κάτοικοι είχαν ξεσηκωθεί με τη βοήθεια επαναστατών και είχαν νικήσει τον στρατό και τους πράκτορες της Παντοκράτειρας. Είχαν διαλύσει τον Ναό του Κρόνου που είχαν οι Παντοκρατορικοί εγκαθιδρύσει στην πόλη ορίζοντας τη θρησκεία του ως επίσημη και μη θεωρώντας τον Θεό της Μάλκαριλ παρά μια κατώτερη θεότητα (αν και δεν είχαν τολμήσει να κλείσουν τον ναό του ή να απαγορέψουν τις εκλογές των αρχόντων που περιλάμβαναν τη Δοκιμασία της Ψυχής, γιατί φοβόνταν πως δεν ήταν μύθος το ότι ο Θεός του Δάσους προστάτευε την πόλη, ούτε η συμφωνία του Προπάτορα μαζί του). Ο Παντοκρατορικός Επόπτης είχε σκοτωθεί από το χέρι του τότε Άρχοντα της Μάλκαριλ (ο οποίος ήταν περισσότερο διακοσμητικό στοιχείο, αφού τις πραγματικές αποφάσεις έπαιρναν οι Παντοκρατορικοί), και μετά ο Άρχοντας είχε τραυματιστεί άσχημα από τους Παντοκρατορικούς πολεμιστές. Πρώτος Σωματοφύλακας δεν υπήρχε, ούτε Σωματοφύλακες· η ύπαρξη του τάγματός τους είχε απαγορευτεί. Τη φύλαξη του Άρχοντα την αναλάμβανε ο Στρατός της Παντοκράτειρας – που σήμαινε ότι, στην ουσία, κρατούσε τον Άρχοντα φυλακισμένο.

Μετά τον μεγάλο ξεσηκωμό, ένα μέρος των Παντοκρατορικών τράπηκαν σε φυγή, ένα μέρος σκοτώθηκαν, κι ένα μέρος αιχμαλωτίστηκαν. Ορισμένοι από τους αιχμαλώτους ελευθερώθηκαν με λύτρα. Για όσους δεν δόθηκαν λύτρα, οι ντόπιοι τούς έκαναν δούλους και ή τους κράτησαν στη Μάλκαριλ ή τους πούλησαν σε δουλεμπόρους που τους μετέφεραν αλλού.

Σήμερα, ήταν πολύ δύσκολο να βρεις απομεινάρηδες της Συμπαντικής Παντοκρατορίας μέσα στη Μάλκαριλ. Και η Έρικα το διαπίστωνε αυτό με κάθε μέρα που περνούσε, καθώς η αναζήτησή

της δεν την οδηγούσε πουθενά, παρά τη βοήθεια του Σιωπηλού Σάλαθρελ. Βέβαια, και στη Νασόλκαθ ήταν δύσκολο να εντοπίσεις πρώην Παντοκρατορικούς αν δεν ήσουν καλά δικτυωμένος. Εδώ, όμως, η Έρικα νόμιζε πως ήταν ακόμα δυσκολότερο: κι επιπλέον, *δεν* ήταν καλά δικτυωμένη στη Μάλκαριλ. Και δεν μπορούσε ν'αρχίσει να τριγυρίζει ρωτώντας «Μήπως ξέρετε κανέναν άνθρωπο που παλιά υπηρετούσε την Παντοκράτειρα;» γιατί όσοι ήταν τέτοιοι δεν το έλεγαν, και η Έρικα σίγουρα θα προσέλκυε τους τελείως λάθος ανθρώπους – δηλαδή, αυτούς που πιθανώς να την υποπτεύονταν για πρώην Παντοκρατορική, χωρίς να έχουν καλό για εκείνη στο μυαλό τους.

Ωστόσο, με την έρευνά της, κατέληξε να γνωρίσει ολόκληρη τη Μάλκαριλ από τη μια άκρη ώς την άλλη: κι αυτό, αναμφίβολα, ήταν κάτι που θα της φαινόταν χρήσιμο αφού σκόπευε να εξαπλώσει το δίκτυό της εδώ. Η Έρικα έμαθε τους μεγάλους και τους μικρούς δρόμους, τα καλά εστιατόρια και τα καταγώγια, τα καταστήματα που πουλούσαν ό,τι μπορούσες να φανταστείς, τα καταστήματα που έφερναν στην πόλη λαθραία, τις καλές γειτονιές και τις κακές γειτονιές, πού μπορούσες να πας για να βρεις δούλους στις χαμηλότερες τιμές, ποιες ώρες είχε περισσότερη κίνηση σε ποιες οδούς, πού συνήθως προσγειώνονταν τα αεροσκάφη που έρχονταν στην πόλη, τι φήμες κυκλοφορούσαν για την Αρχόντισσα Αρκάμι και την προηγούμενη Πρώτη Σωματοφύλακα, τι φήμες κυκλοφορούσαν για τα δαιμονικά ανθρωποειδή που είχαν σκοτώσει την Πρώτη Σωματοφύλακα, ποιοι ήταν οι σύμβουλοι της Αρχόντισσας, πώς πήγαινε το εμπόριο στην πόλη τον τελευταίο καιρό (όχι τόσο άσχημα όσο, ίσως, θα περίμενε κανείς), τι έκαναν οι ιερείς στον Ναό του Θεού του Δάσους ο οποίος βρισκόταν βορειοανατολικά του Αρχοντικού Μεγάρου–

Κι έτσι ανακάλυψε και κάτι που το θεώρησε ενδιαφέρον. Ένας από τους ιερείς ονομαζόταν Λορέντζος. *Λορέντζος;* Δεν ήταν από τη Φενηνάρκια; Εξωδιαστασιακός και, συγχρόνως, ιερέας ενός Φενηνάρκιου θεού; Η Έρικα κατάφερε, σύντομα, να μάθει ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν παλιά Παντοκρατορικός αξιωματικός. Εκείνος και οι μαχητές του είχαν αναγκαστεί να υποχωρήσουν στους Πυκνούς Τόπους όταν είχε γίνει ο μεγάλος ξεσηκωμός. Εκεί συνάντησαν δαίμονες και θηρία, κι ο Λορέντζος ήταν ο μόνος που επέζησε, και είδε... παράξενα πράγματα. Πράγματα που είχαν σχέση με τον Θεό

της Δασοσκέπαστης Γης. Τον Ψυχοφύλακα. Οι ιερείς βρήκαν τον Λορέντζο μισότρελο στα δάση και, τελικά, εκείνος αφιερώθηκε στον Ναό. Μπορεί παλιά να ήταν Παντοκρατορικός αλλά τώρα, έλεγαν οι φήμες, είχε ξαναγεννηθεί.

Η Έρικα δεν ήταν βέβαιη αν θα είχε νόημα να τον προσεγγίσει. Η θέση του, αναμφίβολα, ήταν καλή – ποιος θα υποπτευόταν έναν ιερέα; – αλλά θα δεχόταν ένας τέτοιος άνθρωπος να μπει στο δίκτυό της; Αν είχε αλλάξει τόσο πολύ, αν ήταν πλήρως αφιερωμένος στον Ναό, γιατί να δεχτεί; Επομένως, η Έρικα το άφησε για την ώρα. Θα έβλεπε…

Καμια μέρα ύστερα από αυτή την ανακάλυψη, ο Σάλαθρελ τής είπε για έναν άντρα που ήταν δούλος ενός γαιοκτήμονα, στους αγρούς βορειοδυτικά των τειχών της πόλης. Τον είχε αναγνωρίσει: ήταν, παλιά, πράκτορας της Παντοκράτειρας.

«Νομίζεις ότι θα μπορούσαμε να τον ελευθερώσουμε;» ρώτησε η Έρικα, που ανέκαθεν απεχθανόταν τον θεσμό της δουλείας κι ύστερα από τόσα χρόνια στη Φεηνάρκια δεν μπορούσε να τον συνηθίσει, παρότι γνώριζε ότι «δούλοι» υπήρχαν και σ᾽άλλες διαστάσεις ακόμα κι αν δεν τους ονόμαζαν ακριβώς έτσι αλλά ήταν εργάτες με εξευτελιστικά χαμηλούς μισθούς.

«Μετά όμως θα πρέπει να τον πάρουμε μακριά από εδώ. Θα ήθελες να παρέμβουμε τόσο άμεσα στην κοινωνία της Μάλκαριλ;»

Ο Σάλαθρελ είχε κάποιο δίκιο. Ήταν αυτή η σωστή ώρα για τέτοιες δραστηριότητες;

Η Έρικα είχε ακούσει και για άλλους δούλους που ήταν πρώην Παντοκρατορικοί και είχαν δραπετεύσει. Οι περισσότεροι φημολογείτο πως είχαν γίνει ληστές, και ήταν μέσα στις ομάδες που λυμαίνονταν τώρα τις άγριες περιοχές γύρω από τη Μάλκαριλ: κυρίως προς τα νότια.

Η Αρχόντισσα Αρκάμι αποφάσισε, μια μέρα, να καλέσει την Έρικα στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. Είχε συζητήσει με τους συμβούλους της την πρόταση που η Έρικα τής είχε κάνει και είχαν καταλήξει στο εξής συμπέρασμα: Αν αυτό το δίκτυο σκόπευε να εδραιωθεί μέσα στην πόλη, καλύτερα να ήξεραν πού ακριβώς θα ήταν η έδρα του και να είχαν κάποια επαφή μαζί του.

«Δε λέω ότι θα είναι, απαραιτήτως, εχθρικό προς εμάς, Αρχόντισσά μου, αλλά, όπως και νάχει, είναι πολύ άσχημο να

βρίσκονται τέτοιοι άνθρωποι κρυμμένοι μέσα στην πόλη χωρίς να έχεις καμία ιδέα τι συμβαίνει μαζί τους. Θα είναι σχεδόν ανεξέλεγκτοι,» είχε πει ο Τάμπριελ, ο Σύμβουλος Μεταφορών και Τηλεπικοινωνιών. «Αν όμως χρωστάνε σ'εμάς, αν έχουμε επικοινωνία μαζί τους, το πράγμα αλλάζει.»

Ο Κελμέκρης, ο Σύμβουλος Οικονομίας, πάντοτε πιο συντηρητικός, δεν ήταν της ίδιας άποψης. Πρότεινε να απαγορέψει η Αρχόντισσα τη δημιουργία του συγκεκριμένου δικτύου μέσα στην πόλη – ακόμα κι αν χρειαζόταν να στείλει τώρα ανθρώπους της για να συλλάβουν αυτή την Έρικα που, σίγουρα, ήταν πρώην Παντοκρατορική! Σχεδόν τσακώθηκε με τον Τάμπριελ, ο οποίος του είπε πως έτσι ήταν σαν να δείχνεις τα δόντια σου σε οργισμένο λυκόχοιρο. «Η πόλη μας είναι σταυροδρόμι· δε γίνεται να αποκλείσουμε τη διέλευση διάφορων ανθρώπων από εδώ!»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Φελμάρης, ο Πρώτος Σωματοφύλακας, «η Έρικα, παρότι ούτε εγώ δεν την εμπιστεύομαι, δείχνει να είναι εναντίον της λήσταρχου που ονομάζεται Γαλανή Δράκαινα. Μπορούμε να επωφεληθούμε από αυτό.»

Η Αρκάμι θεώρησε την άποψη του Τάμπριελ ως λογικότερη (δεν ήθελε να βάλει τους φύλακες της Μάλκαριλ να κυνηγάνε σκιές), έτσι κάλεσε, τηλεπικοινωνιακά, την Έρικα και της είπε ότι ήθελε να της μιλήσει. Όταν εκείνη πήγε, μέσα στο απόγευμα, στο Αρχοντικό Μέγαρο, συνάντησε την Αρχόντισσα, τους συμβούλους της, και τον Πρώτο Σωματοφύλακα στην Αίθουσα Υποδοχής. Το φως που έμπαινε από τα παράθυρα δεν ήταν και πολύ δυνατό, αλλά είχαν ενεργειακές λάμπες αναμμένες. Η Έρικα κοίταξε τους συμβούλους παραξενεμένη από το γεγονός ότι και οι τρεις φορούσαν ξύλινες μάσκες. Το είχε ακούσει, βέβαια, ότι έτσι ντύνονταν σε επίσημες συναντήσεις (θεωρούνταν «οι απρόσωπες φωνές της πόλης»), αλλά, βλέποντάς τους αντίκρυ της, δεν ήξερε αν έπρεπε να τους θεωρήσει γελοίους ή τρομαχτικούς. Έδιναν την εντύπωση ότι δεν ήταν άνθρωποι. Ωστόσο, νόμιζε πως μπορούσε να τους ξεχωρίσει: αυτός που τα χέρια του ήταν πράσινα (υπήρχαν πολλοί πρασινόδερμοι στη Μάλκαριλ) πρέπει να ήταν ο Τάμπριελ, ο Σύμβουλος Μεταφορών και Τηλεπικοινωνιών· ο άλλος, που από τις κινήσεις του έδειχνε γηραιότερος και είχε κόκκινο δέρμα, πρέπει να ήταν ο Κελμέκρης, ο Σύμβουλος Οικονομίας· και η μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους δεν μπορεί παρά να ήταν η Σεϊλίκρα, η Σύμβουλος Δόμησης.

«Κυρία Έρικα,» είπε η Αρχόντισσα Αρκάμι καθισμένη στον θρόνο της. «Πριν από κάποιες ημέρες είχαμε μιλήσει και μου είχατε ζητήσει να σας βοηθήσω να εδραιώσετε το δίκτυο πληροφοριών σας στη Μάλκαριλ.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Έρικα, χωρίς να φοβάται αλλά νιώθοντας άβολα μόνη κάτω από τόσα βλέμματα που την περιεργάζονταν. Ειδικά τα μάτια πίσω από τις ξύλινες μάσκες…

«Είμαστε πρόθυμοι να σας προσφέρουμε κάποια βοήθεια,» δήλωσε η Αρκάμι. «Ένα οίκημα που θα μπορείτε να χρησιμοποιείτε ως έδρα, και μερικούς εξοπλισμούς. Αλλά θα χρωστάτε, φυσικά, στην πόλη.»

«Μέχρι να αποπληρωθεί το κόστος του οικήματος και των εξοπλισμών.»

Τα μάτια της Αρκάμι στράφηκαν ελαφρώς προς τους συμβούλους της. Τα ξύλινα προσωπεία έκρυβαν τις εκφράσεις τους, αλλά οι κινήσεις τους φανέρωναν έναν κάποιο σκεπτικισμό.

«Και μετά;» ρώτησε ο Τάμπριελ, κοιτάζοντας την Έρικα πίσω από τη μάσκα του.

«Μετά μπορούμε φυσικά να συνεχίσουμε να συνεργαζόμαστε, αλλά όχι χωρίς αμοιβή.»

«Μάλιστα…» Και προς την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ, ο σύμβουλος είπε: «Νομίζω πως ακόμα κι ο Κελμέκρης πρέπει αυτό να το θεωρεί δίκαιο.»

Ο Σύμβουλος Οικονομίας καθάρισε τον λαιμό του νευρικά, αλλά δεν μίλησε.

Η Αρκάμι είπε στην Έρικα: «Δεχόμαστε, κυρία Έρικα. Μέχρι να αποπληρωθεί το κόστος, θα εργάζεστε δωρεάν για την πόλη. Ύστερα θα πληρώνεστε όταν χρειαζόμαστε τις υπηρεσίες σας. Και ελπίζουμε να έχουμε μια καλή συνεργασία.»

«Να είστε βέβαιη, Αρχόντισσά μου. Θα ήθελα μόνο να κάνω μια ερώτηση…»

«Ασφαλώς.»

«Μετά από έναν χρόνο θα γίνουν εκλογές στη Μάλκαριλ, αν δε λαθεύω. Τι θα συμβεί αν δεν είστε εσείς πλέον Αρχόντισσα εδώ; Ο διάδοχός σας θα τηρήσει τη συμφωνία μας;»

«Αυτά που θα σας δώσω δεν μπορεί να τα πάρει πίσω,» τη διαβεβαίωσε η Αρκάμι. «Θα είναι σαν να σας τα έχουμε πουλήσει.

Και η πώληση θα γίνει εγγράφως. Από κει και πέρα, δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα περισσότερο.»

Επιστρέφοντας στα *Χρήσιμα Εργαλεία,* η Έρικα είπε στον Σιωπηλό Σάλαθρελ ότι χρειάζονταν οπωσδήποτε κάποιους ανθρώπους εδώ, στη Μάλκαριλ, το συντομότερο δυνατό. «Γιατί είμαι σίγουρη πως εσύ δεν θα είσαι πρόθυμος να έχεις επαφή με την Αρχόντισσα.»

Εκείνος απλώς την αγριοκοίταξε, καθώς ήταν καθισμένος αντίκρυ της σ'ένα από τα τραπέζια της μεγάλης τραπεζαρίας του πανδοχείου.

«Το φαντάστηκα,» είπε η Έρικα. «Κι ανθρώπους από εδώ δεν βλέπω να καταφέρνουμε εύκολα να στρατολογήσουμε. Τουλάχιστον, όχι πρώην Παντοκρατορικούς – και θέλω να έχω, για αρχή, στη Μάλκαριλ κάποιους που να μπορώ να εμπιστευτώ.»

«Θα καλέσεις από τη Νασόλκαθ;»

«Εκτός αν έχεις καμια καλύτερη ιδέα.»

«Κάλεσε από τη Νασόλκαθ.»

«Θα πας;»

«Αν θέλεις, κι αν ο Σκοτωμένος μού παραχωρήσει ένα δίκυκλο.»

Η Έρικα έστρεψε το βλέμμα της προς τα εκεί όπου καθόταν ο Ζαώρδιλ μαζί με τον Νικηφόρο, τον Φέκταρελ, τη Ραβάσλι, και μερικούς άλλους. Επίσης μαζί τους ήταν κι ο Καντάρφιλ. Είχαν ανάμεσά τους ψητά κρέατα και ποτά.

«Τον κερνάνε,» είπε ο Σάλαθρελ.

Η Έρικα τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Τον έμπορο. Ο Σκοτωμένος τον συμπαθεί, νομίζω. Όπως συμπαθείς τον σκύλο σου.»

Η Έρικα γέλασε κοφτά. Ορισμένες φορές ο Σάλαθρελ είχε χιούμορ, και μάλιστα πετυχημένο. «Σε πειράζει να φύγεις νύχτα; Απόψε;» τον ρώτησε.

«Όχι.»

«Περίμενε, τότε.»

Η Έρικα σηκώθηκε απ'το τραπέζι του και πήγε στο τραπέζι των Ζωντανών-Νεκρών, περνώντας από τον λαβύρινθο που σχημάτιζαν τα υπόλοιπα τραπέζια ανάμεσά τους. Πλησίασε τον Ζαώρδιλ από πίσω κι ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους του, ξαφνιάζοντάς τον. Σκύβοντας, του ψιθύρισε στ'αφτί: «Μπορώ να σου μιλήσω λίγο;»

Ο Σκοτωμένος σηκώθηκε και την ακολούθησε προς το τραπέζι του Σάλαθρελ. Εκεί κάθισαν και η Έρικα τού εξήγησε τι συνέβαινε και γιατί χρειαζόταν ένα από τα δίκυκλα των Ζωντανών-Νεκρών.

«Θα το επιστρέψεις σύντομα, έτσι;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τον Σάλαθρελ. Εκείνος κατένευσε. «Πάρ'το, τότε. Θέλεις και κανένας άλλος νάρθει μαζί σου, για ασφάλεια;»

«Δεν είναι απαραίτητο.»

«Να ρωτήσω αν κάποιος απ'τους μισθοφόρους μου βαριέται;»

«Αν θέλεις.»

Τελικά, ο Νικηφόρος ο Κολπατζής προθυμοποιήθηκε να πάει μαζί του. Τους παραξένεψε όλους, στην αρχή, ακόμα και τον Σκοτωμένο. Όμως ο Νικηφόρος πάντα ήταν περίεργος, κι ορισμένοι είπαν – αστειευόμενοι αλλά, μάλλον, χωρίς να αστειεύονται τελείως – ότι ο Κολπατζής ίσως νάχε αρχίσει να γουστάρει τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, ποτέ δεν ξέρεις.

Εκείνη η συνάντηση της Έρικας με την Αρχόντισσα Αρκάμι δεν ήταν η τελευταία όσο οι Ζωντανοί-Νεκροί βρίσκονταν στη Μάλκαριλ. Την επόμενη ημέρα κιόλας, η Αρκάμι την κάλεσε να πάρουν μαζί μεσημεριανό στο Αρχοντικό Μέγαρο. Η Έρικα, φυσικά, δέχτηκε, ενώ αναρωτιόταν τι μπορεί να είχε κατά νου να της πει η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. Όπως αποδείχτηκε όμως η Αρκάμι ήθελε απλώς να φανεί κοινωνική· ή, μάλλον, να πάρει πληροφορίες. Η Έρικα χρόνια έπαιζε τέτοια παιχνίδια και δεν μπορούσες να την παραπλανήσεις· κατάλαβε τις προθέσεις της Αρχόντισσας σχεδόν μόλις κάθισαν αντικριστά και ένας δούλος τούς είχε σερβίρει φαγητά και ποτά τοπικά της Μάλκαριλ. Η Αρκάμι ήθελε να μάθει περισσότερα για την Έρικα· ήταν προφανές. Ήθελε να μάθει με ποια είχε να κάνει· δεν της έφτανε εκείνο που αυτή τής είχε πει, ότι διεύθυνε ένα δίκτυο πληροφοριών. Και η Έρικα δεν θεωρούσε παράλογη τούτη την αντίδραση της Αρχόντισσας· *κι εγώ, αν ήμουν στη θέση της, δεν θα ήθελα να μάθω περισσότερα για εμένα;*

Αλλά, ακόμα και τώρα, δεν θα ήταν καλό να μάθω περισσότερα για την Αρκάμι; Είχε, βέβαια, ακούσει πολλά για την Αρχόντισσα, στους δρόμους και στις ταβέρνες της Μάλκαριλ, όμως συχνά οι φήμες διαφέρουν πολύ από την πραγματικότητα.

Αφού διάφορες χαριτολογίες και πλάγια σχόλια είχαν ειπωθεί κι από τις δυο τους, η Αρκάμι τελικά ήταν η πρώτη που έκανε την πιο ευθεία ερώτηση. Ρώτησε την Έρικα από πού καταγόταν.

«Από τη Σεργήλη είμαι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά, όπως σου είπα και στην πρώτη μας συνάντηση, η Φεηνάρκια είναι πλέον σαν πατρίδα για εμένα.» Μιλούσαν στον ενικό· ήταν το πρώτο πράγμα που είχε ζητήσει η Αρκάμι όταν η Έρικα είχε έρθει στο Αρχοντικό Μέγαρο για να γευματίσουν.

«Τι σε έφερε εδώ;» ρώτησε η Αρκάμι καθώς μαχαίρωνε ένα κομμάτι κρέας κι αυτό αιμορραγούσε.

Η κρίσιμη ερώτηση. Πάω στοίχημα πως την τρώει η περιέργεια να μάθει αν ήμουν κάποτε με το μέρος της Παντοκράτειρας. Η Έρικα ήπιε κρασί, ενώ κοίταζε το κρέας που αιμορραγούσε. Στη Φεηνάρκια πολλά κρέατα τα έτρωγαν μισοψημένα. Η Έρικα τα προτιμούσε καλοψημένα, και χωρίς να αιμορραγούν. «Δουλειές,» είπε.

Η Αρκάμι την κοίταξε επίμονα. «Τι είδους;»

Μπορώ να το αποφύγω; Κι αν αργότερα ανακαλύψει, κάπως, την αλήθεια; Το θέμα ήταν φίδι με δύο κεφάλια, όπως έλεγαν εδώ στη Φεηνάρκια. Πας ν'αποφύγεις το ένα και σε δαγκώνει το άλλο. Ποιο είναι που δηλητηριάζει; Η Έρικα είπε: «Θέλεις να μάθεις αν ήμουν Παντοκρατορική.»

Η Αρκάμι, μην περιμένοντας τέτοια ευθύτητα, αισθάνθηκε αμήχανη προς στιγμή. Σκούπισε τα χείλη της με την πετσέτα. «Πολλοί από τους συμβούλους μου θα ήθελαν να ξέρουν...»

«Αλλά όχι εσύ;» Η Έρικα παρατήρησε ότι την είχε ξαφνιάσει, και σκόπευε να το εκμεταλλευτεί.

«Και εγώ, επίσης.» Η Αρκάμι είχε συνέλθει.

Η Έρικα είπε: «Κάποτε, πράγματι, υπηρετούσα την Παντοκράτειρα. Αλλά αυτό δεν επηρεάζει πλέον τις σκέψεις ή τις αποφάσεις μου. Στο δίκτυό μου είναι πολλοί άνθρωποι που ποτέ δεν ήταν Παντοκρατορικοί.»

«Ο Ηγεμόνας σε εμπιστεύεται...»

«Και έχει λόγο που με εμπιστεύεται. Τον βοήθησα.»

«Πώς ακριβώς;»

Η Έρικα τής διηγήθηκε, καθώς έτρωγαν, τι είχε συμβεί με τον Άρχοντα Άσλατμιρ, τον Εύβουλο, και τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Δεν ανέφερε και πολλές λεπτομέρειες, βέβαια, μα είπε όσα έπρεπε να ειπωθούν· και ήταν όλα αλήθεια· ούτε υπερέβαλε σε τίποτα.

«Η Παντοκρατορία δεν υφίσταται πλέον, Έρικα,» είπε η Αρκάμι, έχοντας τελειώσει με το φαγητό της. Ακουμπούσε την πλάτη της αναπαυτικά στην καρέκλα της και είχε από κοντά μια κούπα κρασί. «Ίσως θα ήταν καιρός να ξεχάσουμε τα περασμένα και ν'αρχίσουμε να συνεργαζόμαστε. Όσοι, τουλάχιστον, από εμάς *θέλουν* να συνεργαστούν ειρηνικά.»

«Της ίδιας άποψης ακριβώς είμαι κι εγώ, Αρχόντισσά μου.» *Και αναρωτιέμαι τι θα πει ο Σάλαθρελ όταν του πω τι σκέφτεσαι.*

«'Αρκάμι',» είπε η Αρκάμι. «Δεν είμαστε στην Αίθουσα Υποδοχής, Έρικα.»

Οι άνθρωποι της Έρικας ήρθαν την επόμενη ημέρα μαζί με τον Σιωπηλό Σάλαθρελ και τον Νικηφόρο τον Κολπατζή. Ήταν επάνω σ'ένα τετράκυκλο όχημα με μεγάλους, ατρακτοειδείς τροχούς, ικανούς να διασχίζουν πολύ δύσβατα εδάφη. Το ίδιο το όχημα δεν ήταν, όμως, μεγάλο. Πέντε ανθρώπους χωρούσε, χωρίς να στριμώχνονται, και μερικές αποσκευές. Τελευταία το είχαν αγοράσει, επειδή η Έρικα σκεφτόταν ότι ίσως να τους χρειαζόταν, και τελικά, όντως, είχε φανεί χρήσιμο. Δεν είχαν άλλο τετράκυκλο.

Αυτοί που ήρθαν ήταν ο Βαλέριος (παλιός στρατιώτης της Παντοκράτειρας), ο Ρίβης (πρώην Παντοκρατορικός πράκτορας, από την πατρίδα της Έρικας, τη Σεργήλη), ο Ναλτάφιρ'χοκ, και άλλοι δύο, ένας άντρας και μια γυναίκα, αδέλφια, γεννήματα των δρόμων της Νασόλκαθ – ο Τάγκαμιρ και η Λαρβάκι.

Η Έρικα τούς εξήγησε πώς είχε η κατάσταση στη Μάλκαριλ, και τους τόνισε ότι έπρεπε να είναι *πολύ* προσεχτικοί εδώ γιατί ήταν νεόφερτοι και δεν ήξεραν το μέρος. «Θα σας δώσω, βέβαια, ό,τι πληροφορίες έχω συγκεντρώσει,» τους είπε, «αλλά το σημαντικό είναι να καταφέρετε να κλείσετε δουλειές στην πόλη. Και να θυμάστε ότι η Αρχόντισσα Αρκάμι είναι *πάντα* η πρώτη μας πελάτισσα, για την ώρα. Της χρωστάμε.» Τους μιλούσε μέσα στο οίκημα που η Αρκάμι τούς είχε πουλήσει: ένα παλιό μηχανουργείο που, αφότου είχε εγκαταλειφθεί, το είχε πάρει η πολιτεία. Βρισκόταν στο Αφτί της Γάτας, μια γειτονιά νότια της Αγοράς και δυτικά της Ξύλινης Λεωφόρου.

«Δε θα μείνεις εσύ εδώ;» ρώτησε ο Βαλέριος την Έρικα.

«Πρέπει να επισκεφτώ κι άλλες πόλεις· η δουλειά που έχω αναλάβει για τον Ηγεμόνα δεν έχει τελειώσει ακόμα. Όμως θα

επιστρέψω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Η Ανρίθα-Νοθ θα μείνει μαζί σας, αν κι η ίδια θέλει,» πρόσθεσε. «Δεν την έχω ρωτήσει ακόμα.» Είδε τα μάτια του Βαλέριου να γυαλίζουν μόλις αναφέρθηκε το όνομα της Ρελκάμνιας αριστοκράτισσας. Του άρεσε. *Σ'έχει τυλίξει γύρω απ'το μικρό της δαχτυλάκι, μου φαίνεται,* σκέφτηκε η Έρικα, μην ξέροντας αν αυτό ήταν, ίσως, ανησυχητικό ή όχι.

«Ο Σάλαθρελ θα μείνει;» ρώτησε ο Ναλτάφιρ'χοκ.

«Θα έρθει μαζί μου. Είναι ο μόνος που κατάγεται από τις Ενδότερες Πολιτείες και ξέρει τα μονοπάτια. Ο Σκοτωμένος τον θέλει.»

Ο Ναλτάφιρ δεν έφερε αντίρρηση, αλλά το βλέμμα του έλεγε πως δεν του άρεσε που θα ήταν μόνοι τους σε μια άγνωστη πόλη.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

δεν είμαι βέβαιη ότι μπορώ να ~~εμπιστευτώ τους~~ να μιλήσω στους μάγους που μου πρότειναν στη Μαγική Σχολή της Μάλκαριλ έτσι ώστε να με καταλάβουν. άλλωστε, Τεχνομαθείς είναι & οι δυο τους· τι ξέρουν από τέτοια πράγματα; βέβαια & εγώ Δεσμοφύλακας είμαι· τι θα έπρεπε κανονικά να ξέρω & εγώ; – αλλά δεν είναι τώρα εκεί το θέμα. το σκέφτομαι & το ξανασκέφτομαι να πάω να τους συναντήσω για να τους μιλήσω, αλλά συνεχώς διστάζω. για κάποιο λόγο δεν μου φαίνεται σωστό…

ο Φέκταρελ το έχει καταλάβει ότι είμαι προβληματισμένη. με ρωτά αν εντόπισα μήπως κανένα ίχνος του θεού της οργής ξανά. ο θεός της οργής είναι το τελευταίο πράγμα στο μυαλό μου τώρα! πώς είναι δυνατόν μια τόσο μεγάλη πόλη σαν τη Μάλκαριλ να μου δίνει τόσες λίγες ~~ευκαιρίες~~ ~~δυνατότητες~~ διεξόδους; – & απ'ό,τι βλέπω δεν θα μείνουμε & λίγες μέρες εδώ…

απόγνωση, & έχω αρχίσει να βαριέμαι!

πηγαίνω να συναντήσω τον Ρόναθλον'μορ στο σπίτι του, στη διεύθυνση που μου έδωσαν στη Μαγική Σχολή, αλλά λίγο προτού φτάσω το ξανασκέφτομαι. αυτό που έχω ανακαλύψει δεν θέλω να διαδοθεί από δω & από κει, & μάλιστα από ανθρώπους που δεν θα το καταλαβαίνουν. χρειάζομαι κάποιον άλλο. αυτοί οι Τεχνομαθείς δεν μου κάνουν.

μακάρι ο Ναλτάφιρ'χοκ να ήταν εδώ!

ο Ναλτάφιρ’χοκ ήρθε στην πόλη! μαζί με κάτι άλλους ανθρώπους της Ἐρικας, επειδή η Ἐρικα, απ’ό,τι κατάλαβα, έχει κάνει μια συμφωνία με την Αρχόντισσα Αρκάμι. (αναρωτιέμαι με ποιον τελικά ΔΕΝ μπορεί να κάνει συμφωνία η Ἐρικα.)

σε κάποια στιγμή που δεν είμαι μαζί με τον Φέκταρελ, πηγαίνω στο δωμάτιο της Ἐρικας μέσα στο πανδοχείο που μένουμε. χτυπάω τη δερματόπορτα & η Ανρίθα-Νοθ είναι που μου απαντά· της λέω ποια είμαι & με αφήνει να μπω. είναι φιλική μαζί μου, όπως συνήθως. μου λέει ότι θα ήθελε να συναντιόμαστε περισσότερο. επειδή είμαι & εγώ από τη Ρελκάμνια νομίζει ότι μοιάζουμε, αν & αυτό δεν είναι καθόλου αλήθεια.

τη ρωτάω: πού είναι η Ἐρικα;

–έχει πάει να δει τους άλλους, στο οίκημα που τους παραχώρησε η Αρχόντισσα, νομίζω.

–πού είναι αυτό το οίκημα; ξέρεις;

–γιατί ρωτάς;

της εξηγώ ότι θέλω να μιλήσω στον Ναλτάφιρ’χοκ, γι’αυτό κιόλας ψάχνω την Ἐρικα.

–η Ἐρικα μού έχει πει πού είναι το οίκημα, αποκρίνεται η Ανρίθα, –αλλά δεν ξέρω αν θέλει να σου πω. βιάζεσαι να πας;

–υποθέτω πως όχι...

–κάθισε λίγο. η Ἐρικα δεν μπορεί ν’αργήσει νάρθει...

οπότε, κάθομαι μαζί με την Ανρίθα-Νοθ, στο δωμάτιό τους. τη ρωτάω για τη Ρελκάμνια (πώς είναι τα πράγματα εκεί, τελευταία) & μου λέει (χάλια είναι – από οικονομικής άποψης – & αυτή είναι η

άποψη που συνήθως μετράει). με ρωτάει πώς αποφάσισα να έρθω στη Φεηνάρκια, πώς μπήκα στο τάγμα των Δεσμοφυλάκων.

–μου αρέσει εδώ, της λέω· & η Ανρίθα-Νοθ με κοιτάζει περίεργα. οπότε της ~~εξηγώ~~ επαναλαμβάνω: αλήθεια, μου αρέσει. περισσότερο από τη Ρελκάμνια τουλάχιστον. μπορεί η Φεηνάρκια να είναι πιο άγρια αλλά είναι & πιο... ανοιχτή. & όλοι αυτοί οι δαίμονες & οι θεοί εδώ... με προσελκύουν.

η Ανρίθα-Νοθ, αν μη τι άλλο, τώρα με κοιτάζει πιο παράξενα.

γελάω, & της λέω ότι αυτή είναι η φύση μου. ίσως να γεννήθηκα σε λάθος διάσταση! κατάλαβα, όμως, από νωρίς την κλίση μου· ήμουν καλή στο να υποτάσσω πνεύματα.

–υπάρχουν & στη Ρελκάμνια πνεύματα, της λέω, –αλλά δεν είναι σαν τους δαίμονες που συναντάς εδώ. είναι όπως & η Ρελκάμνια: τιθασευμένα. αλλά μπορούν να σου προκαλέσουν μεγάλο κακό, συνήθως με πολύ πιο ύπουλο τρόπο. το πρώτο πνεύμα που κατατρόπωσα προσπαθούσε να παίξει με τον πατέρα μου· έτσι ανακάλυψα ότι είχα το Χάρισμα & έγινα μάγισσα.

η Ανρίθα-Νοθ άρχισε να μου λέει ότι ήθελε να επιστρέψει, επιτέλους, στη Ρελκάμνια αλλά η Έρικα τής έλεγε ότι δεν μπορούσε ακόμα να τη στείλει εκεί.

–αν η Φεηνάρκια ερχόταν σε επαφή με τον Αιθέρα, της είπα, –δεν θα υπήρχε πρόβλημα. αλλά τέτοια επαφή δεν υπάρχει. (βέβαια, μετά σκέφτηκα ότι ακόμα & αυτό δεν είναι εύκολο αν δεν έχεις το κατάλληλο αεροσκάφος & μάγο πρόθυμο να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του, & πιλότο που να ξέρει πώς να πλοηγηθεί επάνω στα αιθερικά ρεύματα.)

τότε ήρθε η Έρικα στο δωμάτιο & με κοίταξε συνοφρυωμένη. με ρώτησε: τι θέλεις εδώ; της είπα ότι ήθελα να μιλήσω με τον Ναλτάφιρ'χοκ. με ρώτησε: γιατί; της είπα ότι επρόκειτο για ένα θέμα που μονάχα εκείνος θα καταλάβαινε· το είχα ξανασυζητήσει & παλιότερα μαζί του, προτού φύγουμε από τη Νασόλκαθ.

–ο Ναλτάφιρ δεν μου έχει αναφέρει τίποτα, είπε η Έρικα.

–δεν είναι κάτι που σε ενδιαφέρει, γι’αυτό. όχι αμέσως τώρα, τουλάχιστον.

–τι εννοείς «όχι αμέσως τώρα»;

(μάλλον δεν έπρεπε να το είχα πει αυτό!)

–εννοώ... ίσως να φανεί χρήσιμο μετά.

–εξήγησέ μου, απαίτησε η Έρικα.

αισθάνθηκα την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να αναδεύεται μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου, καθώς καταλάβαινε ότι ήμουν πιεσμένη.

–πες στον Ναλτάφιρ’χοκ να σου εξηγήσει, αν θέλεις.

–όχι, ΕΣΥ να μου εξηγήσεις.

γιατί ήταν τόσο επίμονη; –τι νομίζεις ότι συμβαίνει; τη ρώτησα. –ότι συνωμοτούμε πίσω από την πλάτη σου;

στεκόμασταν & οι δύο όρθιες τώρα, & η Ανρίθα-Νοθ, που ήταν μισοξαπλωμένη, μας κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, μια τη μία, μια την άλλη.

–θα μου εξηγήσεις; ρώτησε πάλι η Έρικα, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της.

–εντάξει, της είπα τελικά, –κάθισε & θα σου εξηγήσω.

έτσι η Έρικα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της Ανρίθα-Νοθ (όπου η Ανρίθα ήταν μισοξαπλωμένη) & εγώ κάθισα στο κρεβάτι της Έρικας (όπου καθόμουν & πριν) & είπα: έχω βρει έναν τρόπο για να μεταδίδεις κρυφά μηνύματα έτσι ώστε να τα βλέπουν μόνο αυτοί

που ξέρουν πώς να τα δουν. νομίζω πως θα σε ενδιαφέρει όταν γίνει λειτουργικό.

η Έρικα ζήτησε να της πω περισσότερα – & νομίζω ότι αληθινά την ενδιέφερε. της είπα: είδες ότι μπορούσα να ακολουθήσω τον θεό της οργής. αυτό το… το μονοπάτι που ακολουθούσα δεν ήταν μονοπάτι ουσιαστικά· είναι μια «γλώσσα», & έχει «γράμματα»· τα έχω σημειωμένα, μάλιστα – ορισμένα από αυτά.

έβγαλα το σημειωματάριό μου, το άνοιξα, & το έστρεψα προς το μέρος της, για να δει.

–δεν καταλαβαίνω, παραδέχτηκε η Έρικα.

–τα «γράμματα» παρουσιάζονται στον φυσικό κόσμο, της είπα, – παντού γύρω μας! είναι ένας κώδικας επικοινωνίας ουσιαστικά. το πρόβλημα είναι ότι δεν… δεν περιορίζονται. είναι σε μια… χαοτική κατάσταση· δεν βγάζεις άκρη. & δεν μπορείς να τα χρησιμοποιήσεις για να μεταφέρεις μηνύματα όπως σου είπα. ή μάλλον θα μπορούσες αν είχες την ικανότητα να περιορίσεις τον χώρο! καταλαβαίνεις;

–όχι… (με κοιτούσε σαν να ήμουν τρελή, αλλά το έχω συνηθίσει πια, οπότε δεν εντυπωσιάστηκα.)

–αν τα «γράμματα» παρουσιάζονταν μέσα σ’έναν συγκεκριμένο χώρο, όχι παντού γύρω, & αν οι… οι ενδιαφερόμενοι ήξεραν τα «γράμματα», τότε θα μπορούσες να μεταδόσεις μηνύματα. το είχα στο μυαλό μου αυτό γενικά – & μετά είδα τον Αθέατο βασιλίσκο! τον βασιλίσκο κατάσκοπο. & επάνω του, επάνω του, Έρικα, υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος! & επομένως ένας αντίστροφος κόσμος: ένας κόσμος γεμάτος από «γράμματα». μπορείς να τον διαβάσεις…

–δεν ξέρω τι συμπεράσματα έχεις βγάλει, με διέκοψε η Έρικα, – αλλά για εμένα όλα αυτά που λες είναι τελείως άχρηστα, μάγισσα.

–περίμενε· δεν σου είναι άχρηστα. ο κώδικας θα μπορούσε να υπάρχει επάνω σε ρούχα που κάνουν νερά ή έχουν ραβδώσεις ή ρόμβους, & ανάλογα με το πώς είναι αυτά τα σχήματα επάνω τους

θα μπορούσαν να μεταδίδουν ένα μήνυμα· ή & πολλά μηνύματα, αν τα ρούχα είχαν τη δυνατότητα να αλλάζουν. & αυτό είναι που με ενδιαφέρει, καταλαβαίνεις; θέλω τα ρούχα να είναι κάτι σαν το ευαίσθητο χαρτί. & ψάχνω να βρω άλλους μάγους για να με βοηθήσουν. αλλά εδώ, στη Μάλκαριλ, έχω εντοπίσει μόνο δύο Τεχνομαθείς που είναι μόνιμοι κάτοικοι. δεν τους έχω μιλήσει, όμως, γιατί δεν νομίζω πως είναι οι σωστοί άνθρωποι. κατά πρώτον, δεν ξέρω αν θα έπρεπε να τους εμπιστευτώ· κατά δεύτερον, καλύτερα θα ήταν να μιλήσω με Ερευνητές ή Διαλογιστές, νομίζω.

–εντάξει, είπε η Έρικα & σηκώθηκε αμέσως από το κρεβάτι, –πάμε στον Ναλτάφιρ’χοκ.

–σ’ενδιαφέρει δηλαδή! (& εγώ είχα σηκωθεί από το κρεβάτι)

–αν κατάλαβα καλά, ναι. θα μπορούν οι πράκτορές μου να επικοινωνούν μ’έναν τρόπο που κανένας άλλος δεν μπορεί να αποκωδικοποιήσει παρότι είναι σε κοινή θέα. σωστά;

–ακριβώς.

με πήγε στο οίκημα που της έχει παραχωρήσει η Αρχόντισσα Αρκάμι μέσα στη Μάλκαριλ – ένα παλιό μηχανουργείο. το μέρος βρομά παλιά μέταλλα, λάδια, & ενεργειακά υγρά. & οι τοίχοι του είναι σε άθλια κατάσταση. ένας από τους ανθρώπους της Έρικας – Βαλέριο νομίζω πως τον λένε – έχει αρχίσει να βάφει, & η οσμή από τις μπογιές έχει προστεθεί στις άλλες οσμές (& είναι πιο ευχάριστη, πιο ΦΡΕΣΚΙΑ).

όταν συναντήσαμε τον Ναλτάφιρ & η Έρικα τού είπε «η Φαίδρα έχει κάτι να σου πει» εκείνος φάνηκε αμέσως να καταλαβαίνει.

–ανακάλυψες κάτι, μου είπε.

–ναι, του είπα· αλλά προτού προλάβω να συνεχίσω η Έρικα πετάχτηκε & ρώτησε τον Ναλτάφιρ’χοκ γιατί δεν της είχε πει τίποτα για όλα τούτα μέχρι στιγμής.

–είναι τελείως θεωρητικά, Έρικα, τι να σου πω; ούτε & εγώ δεν τα έχω καταλάβει πλήρως, για να είμαι ειλικρινής.

της Έρικας, όμως, νομίζω πως εξακολουθούσε αυτό να μην της αρέσει. θέλει όλα να τα ξέρει! ίσως αυτό να το έβλεπε ακόμα & σαν ανταρσία από μέρους του Ναλτάφιρ. όπως & να ήταν αισθάνθηκα πως είχε έρθει η ώρα να μιλήσω, & μίλησα: εξήγησα στον Ναλτάφιρ τι είχε γίνει με τον Αθέατο & πώς μπορούσαμε να εκμεταλλευτούμε τα «γράμματα» του αντίστροφου κόσμου σ’ένα περιορισμένο περιβάλλον όπως είναι τα ρούχα κάποιου.

–ενδιαφέρον, παραδέχτηκε ο Ναλτάφιρ’χοκ, –αληθινά ενδιαφέρον, Φαίδρα… αν είχαμε μια συγκεκριμένη συλλογή από αυτά τα «γράμματα»…

–συλλογή έχουμε! του είπα & ύψωσα το σημειωματάριό μου. –το ξέρεις πως έχουμε.

–επομένως, μπορούμε να τα βάλουμε με τέτοιο τρόπο επάνω σε μια επιφάνεια ώστε να μεταδίδουν κάποιο μήνυμα. το πρόβλημα είναι πώς να κάνουμε αυτό το μήνυμα να αλλάζει ανά πάσα στιγμή. διανοητικά νομίζω πως μπορώ να το καταλάβω· νομίζω πως πολλοί του τάγματος των Διαλογιστών θα μπορούσαν να το καταλάβουν. είναι σαν την ανακατανομή διάφορων λογικών συμβόλων έτσι ώστε να βγάζουν όλους τους πιθανούς συνδυασμούς των νοημάτων τους. όμως εξακολουθεί να είναι θεωρητικό. δεν ξέρω πώς θα μπορούσαμε να κάνουμε τα ρούχα να αλλάζουν – εννοώ, την ίδια την ύλη τους.

–κατάλαβα, του είπα. –αλλά ένας Ερευνητής δεν θα μπορούσε να βρει λύση σ’αυτό το θέμα;

ο Ναλτάφιρ’χοκ φάνηκε σκεπτικός καθώς έπινε μια γουλιά από το κρασί του (ήμασταν & οι τρεις καθισμένοι τώρα & είχαμε από ένα ποτήρι στο χέρι). –ίσως, απάντησε, –ή ίσως όχι… εξαρχής μιλούσες για ευαίσθητο χαρτί, θυμάσαι;

–ναι.

–τελικά, μπορεί να είχες δίκιο. μπορεί κάποια παρόμοια μέθοδος να μας χρειάζεται. τα ευαίσθητα χαρτιά φτιάχνονται από Τεχνομαθείς, Ερευνητές, & Βιοσκόπους, & δεν είναι εύκολη η κατασκευή τους. η δική μας περίπτωση μάλλον θα είναι πιο μπερδεμένη. θέλεις, ουσιαστικά, ένα ρούχο που το φοράς &, ανάλογα με τις σκέψεις σου, αλλάζουν οι σχηματισμοί επάνω του με ανεπαίσθητο τρόπο αλλά παρατηρήσιμο από αυτόν που ξέρει τι να ψάξει. λογικά, Φαίδρα, θα χρειαστούμε βοήθεια από Διαλογιστές, σίγουρα, από Βιοσκόπους – εξαιτίας της επαφής του ρούχου με το δέρμα – & από Ερευνητές – για να δουν τι θα πρέπει να γίνεται με την ύλη του ρούχου. Επίσης, ακόμα & οι Τεχνομαθείς πιθανώς να φανούν χρήσιμοι, αν το ρούχο πρέπει να περάσει από κάποια ειδική μηχανή για την κατασκευή του.

η Έρικα τον κοίταζε με δυσπιστία. –είναι δυνατόν εμείς να τα κάνουμε όλα αυτά, Ναλτάφιρ; μου μοιάζει με κάτι που θα κατάφερνε μόνο η Παντοκράτειρα αν ζητούσε από πολλούς επιστήμονες & μάγους να συνεργαστούν.

–δεν έχεις άδικο. μπορεί να αποδειχτεί πολύ δύσκολο, παραδέχτηκε ο Ναλτάφιρ’χοκ.

–στη Μάλκαριλ δεν έχω βρει τους κατάλληλους ανθρώπους, του είπα. –μόνο δύο Τεχνομαθείς. & του εξήγησα για την επίσκεψή μου στην τοπική Μαγική Σχολή.

ο Ναλτάφιρ’χοκ μού πρότεινε να μη βιαζόμαστε. υπάρχει χρόνος, είπε. ας έχουμε απλώς τα μάτια μας ανοιχτά ώστε να βρούμε τους κατάλληλους ανθρώπους, γιατί μόνοι μας, εγώ & εκείνος, δεν ήταν δυνατόν να κάνουμε αυτό που είχα στο μυαλό μου.

–η Αρχόντισσα Αρκάμι ασχολείται με την υφαντική, μας είπε η Έρικα.

–δεν είναι όμως μάγισσα, είπε ο Ναλτάφιρ. –είναι;

–όχι, αλλά είναι καλή, λένε, στον αργαλειό.

–αυτό θα μπορούσε να μας φανεί χρήσιμο – αν & η ίδια η Αρχόντισσα, φυσικά, συμφωνήσει – αλλά όχι χωρίς τη βοήθεια μάγων, Έρικα.

–απλώς το ανέφερα, είπε η Έρικα.

–χρειαζόμαστε οπωσδήποτε έναν Ερευνητή & έναν Βιοσκόπο, είπε ο Ναλτάφιρ’χοκ. –& όσο είμαι εδώ, στη Μάλκαριλ, θα ψάξω. πολλοί περνάνε από ετούτη την πόλη. όταν ξανάρθετε, ίσως να έχω βρει τους ανθρώπους που μας χρειάζονται.

μακάρι να τους βρει, γιατί εγώ δεν με βλέπω να καταφέρνω πολλά πράγματα. ποτέ δεν ήμουν καλή στο να βρίσκω τους ανθρώπους που θέλω.

αναρωτιέμαι πόσες μέρες ακόμα θα μείνουμε στη Μάλκαριλ…

Κεφάλαιο Δέκατο-Έκτο
Νότια Μονοπάτια: Χειμερινό Ψύχος και Ληστές: Σταυροδρόμια: Βλέμματα

Οι έμποροι ήταν ευχαριστημένοι από τη δουλειά που είχαν στη Μάλκαριλ, αλλά είχε πια έρθει ο καιρός να φύγουν, να επισκεφτούν κι άλλες πόλεις. Δεκαπέντε ημέρες είχαν περάσει όσο κάθονταν εδώ, και δε σκόπευαν να καθυστερήσουν περισσότερο. Ο Καντάρφιλ – ο μόνος από τους τέσσερίς τους που δεν είχε κανέναν λόγο να περιμένει – αισθανόταν πως ακόμα ένα σκέλος του ταξιδιού προς την πατρίδα του είχε ολοκληρωθεί. Πλησίαζε στη Χόλκεραλ, στη γυναίκα του, και στα παιδιά του.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί περιτριγύριζαν τις άμαξες και τα φορτηγά των εμπόρων, καθώς έφευγαν από τη Μάλκαριλ και ταξίδευαν προς τα νότια, διασχίζοντας μονοπάτια και σηκώνοντας σύννεφα σκόνης ολόγυρά τους από τα πόδια των ζώων και τους τροχούς των οχημάτων. Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος βρισκόταν στην αρχή του καραβανιού, επάνω στο άλογό του, ενώ ο Φέκταρελ, οι ανιχνευτές του, και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ πήγαιναν μπροστά για να κατοπτεύουν. Τα δύο ορνιθόπτερα των Ζωντανών-Νεκρών πετούσαν γύρω τους, χτυπώντας τις φτερούγες τους που ήταν καμωμένες από δέρμα πτεροδάκτυλου.

Η Έρικα ήταν έφιππη λίγο πιο πίσω από τον Ζαώρδιλ, και κουκουλωμένη. Όπως και στην αρχή του ταξιδιού τους, όταν είχαν φύγει από τη Νασόλκαθ, ελάχιστοι γνώριζαν για την παρουσία της στο καραβάνι – και κανένας από τους εμπόρους. Η Ανρίθα-Νοθ βάδιζε πλάι στην Έρικα, εξίσου κουκουλωμένη· φοβόταν να καθίσει σε άλογο: ανέβαινε στη ράχη του μόνο αν ήταν απαραίτητο. Ωστόσο είχε αποφασίσει να ταξιδέψει ξανά μαζί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς, αρνούμενη να μείνει στη Μάλκαριλ όπως της είχε προτείνει η Έρικα.

Σύντομα, ο καιρός χάλασε. Το κρύο δυνάμωσε. Μια ισχυρή καταιγίδα ήρθε από τα βουνά στα δυτικά, φέρνοντας χαλάζι και

σφοδρό άνεμο, κάνοντας τα ζώα τους να αναστατωθούν και αναγκάζοντας τα ορνιθόπτερα να προσγειωθούν. Οι ανιχνευτές γρήγορα επέστρεψαν στο καραβάνι, για να προστατευτούν. Ήταν σαν το τέλος του κόσμου να είχε έρθει. Ο Ζαώρδιλ ρώτησε τη Φαίδρα'λι αν κανένας θεός προκαλούσε αυτή τη θύελλα, αλλά εκείνη αποκρίθηκε πως αν ήταν έτσι δεν μπορούσε να τον εντοπίσει· βρισκόταν πολύ, πολύ μακριά από εδώ. «Κατά πάσα πιθανότητα, όμως, είναι μια κανονική καταιγίδα, αρχηγέ!» φώναξε η μάγισσα για ν'ακουστεί πάνω από το βουητό του ανέμου και το *ΤΑΚ ΤΑΚ ΤΑΚ ΤΑΚ* που έκανε το χαλάζι καθώς χτυπούσε στα τοιχώματα του εξάτροχου φορτηγού όπου είχαν κρυφτεί για να προφυλαχτούν.

Ευτυχώς, εκείνος ο χαλασμός δεν κράτησε περισσότερο από ένα απόγευμα. Τους έκανε κάποιες ζημιές στα οχήματα, και δύο άλογα έφυγαν, αφηνιασμένα, αλλά κατά τα άλλα τίποτα το πολύ σοβαρό δεν συνέβη.

Καθοδόν συνάντησαν κάποιες μικρές πόλεις και χωριά, όμως οι στάσεις που έκαναν εκεί ήταν σύντομες. Μερικές ώρες το πολύ, ώστε να δουν αν υπήρχε κανένας που ίσως να ενδιαφερόταν για την πραμάτεια των εμπόρων, ή μήπως υπήρχε τίποτα που οι έμποροι ενδιαφέρονταν να αγοράσουν. Σ'ένα από αυτά τα χωριά, ο Βερνάντελ ο δουλέμπορος βρήκε, σε καλή τιμή, μια δούλα. Την κρατούσε ένας χωρικός αλυσοδεμένη· ήταν για να τον βοηθά στις δουλειές του χωραφιού του, αλλά, όπως ο ίδιος είπε, τίποτα δεν έκανε. Ο Βερνάντελ, κοιτάζοντάς την κριτικά, δήλωσε πως θα την αγόραζε – και στο μυαλό του δεν είχε τι δουλειές μπορούσε να κάνει αυτή η γυναίκα στα χωράφια. Όταν έφυγαν από το χωριό, πρόσταξε να τη λούσουν, να την τρίψουν καλά-καλά για να φύγει το χώμα από πάνω της, και να της φορέσουν ένα καλοφτιαγμένο φόρεμα. Οπότε την ξανακοίταξε κριτικά και έγνεψε ικανοποιημένος. Ήταν ευπαρουσίαστη, όπως αρχικά υποψιαζόταν. Θα μπορούσε να την πουλήσει σε ανθρώπους που τους ενδιέφερε η εμφάνισή της περισσότερο από τη δύναμη των χεριών και της πλάτης της. Και σίγουρα θα έπιανε *πολύ* καλύτερη τιμή από αυτή στην οποία του την είχε δώσει ο χωρικός.

Προτού όμως εγκαταλείψουν το χωριό, και πολύ προτού ο Βερνάντελ λούσει και ντύσει τη δούλα, όταν την είχε μόλις αγοράσει και απομακρυνόταν από το υποστατικό του χωρικού, η Έρικα Σάλκερκοφ ζύγωσε τον χωρικό, μαζί με την Ανρίθα-Νοθ και τον

Σιωπηλό Σάλαθρελ. «Στάσου λίγο!» του φώναξε, πριν εκείνος φύγει. «Στάσου.»

Ο άντρας κοίταξε επιφυλακτικά τις τρεις κουκουλωμένες μορφές που τον πλησίαζαν μέσα στο παγερό απόγευμα. Το ουρλιαχτό κάποιου θηρίου αντήχησε απόμακρα: από τους Πυκνούς Τόπους στα ανατολικά, μάλλον. «Τι θέλετε;» ρώτησε ο χωρικός όταν οι άγνωστοι στέκονταν εμπρός του. Η φωνή του ήταν τραχιά (εκ φύσεως) και απότομη (λόγω φόβου).

«Πού βρήκες αυτή τη δούλα;» θέλησε να μάθει η Έρικα. Δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο επάνω της η γυναίκα που είχε αγοράσει ο Βερνάντελ: έμοιαζε με μια συνηθισμένη, πορφυρόδερμη Φεηνάρκια· όμως δεν ήταν πολλοί οι χωρικοί σε τούτα τα μέρη που αγόραζαν δούλους· και τούτος εδώ δεν φαινόταν στην Έρικα για τόσο πλούσιος.

«Γιατί ρωτάς;»

«Είμαι περίεργη.» Η Έρικα τού πέταξε ένα νόμισμα.

Εκείνος δεν κατάφερε να το πιάσει· του έπεσε στο χώμα. Έσκυψε και το σήκωσε. Ένα ολόκληρο ενδότερο ήταν. Το έκρυψε μέσα στα ρούχα του. «Δεν ξέρω γιατί θες να μάθεις, εγώ δεν ασχολούμαι κανονικά με τέτοια – δούλοι και τέτοια πράματα – αλλά μου τη δώσαν κάτι… πλανόδιοι, για να τους δώκω κάτι ζωντανά. Το μετάνιωσα από τότες.»

«Τι ‘πλανόδιοι’;» ρώτησε η Έρικα. «Δουλέμποροι;»

«Δεν ξέρω, είπαμε. Κάτι α'θρώποι ήταν, είχαν όπλα· καλύτερα είπαν ν'ανταλλάξουμε πράματα αντίς για ν'ακουστούν οι κάννες. Έχω κι εγώ κάτι όπλα, αλλά συμφώνησα.»

«Ληστές ήταν;»

«Μπορεί, δεν ξέρω,» είπε ο χωρικός αποφεύγοντας το βλέμμα της. «Δεν ξέρω άλλα, και τώρα φεύγω. Οι θεοί μαζί σας, φίλοι μου.» Ύψωσε βιαστικά το χέρι του καθώς απομακρυνόταν.

«Πάμε,» είπε η Έρικα και στράφηκε. Ο Σάλαθρελ και η Ανρίθα-Νοθ την ακολούθησαν προς το καραβάνι, το οποίο ήδη φαινόταν να ξεκινά. Θα ταξίδευαν ακόμα δυο, τρεις ώρες προτού καταυλιστούν, και το κρύο ήταν τσουχτερό.

«Είσαι σίγουρος πώς αυτή είναι;» ρώτησε η Έρικα τον Σάλαθρελ.

«Μου τη θυμίζει. Μάλλον είναι η ίδια.»

Την είχε δει από μακριά, με τα κιάλια του, όσο ο Βερνάντελ διαπραγματευόταν την τιμή με τον χωρικό, και είχε πλησιάσει την

Έρικα για να της πει ότι του έμοιαζε με μια πράκτορα της Παντοκράτειρας που ήξερε από τον καιρό που βρισκόταν στη Μάλκαριλ. Μια Ελέγκτρια.

«Θα την ελευθερώσουμε;» ρώτησε τώρα η Ανρίθα-Νοθ, καθώς έφταναν κοντά στο καραβάνι. Υπήρχε μια κάποια ένταση στη φωνή της: όχι δύναμη: *ένταση,* συναισθηματική.

«Ούτε εμένα μ'αρέσει ο θεσμός της δουλειάς που έχουν εδώ,» της είπε η Έρικα, «αλλά καταλαβαίνεις τι θα γίνει αν ο Βερνάντελ αντιληφτεί ότι κάποιοι μέσα από το καραβάνι τού έκλεψαν τη δούλα; Θα τα βάλει με τους Ζωντανούς-Νεκρούς, κατά πρώτον· και δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό στον Ζαώρδιλ, Ανρίθα.»

«Ας την ελευθερώσουμε με τρόπο που δεν θα αντιληφτεί τίποτα! Ας ελευθερώσουμε όλους τους δούλους του! Τι μας νοιάζει εμάς για τον Βερνάντελ;»

Η Ρελκάμνια αριστοκράτισσα είχε ξεθαρρέψει. Κακό σημάδι, ίσως, σκέφτηκε η Έρικα. «Μη λες ανοησίες!» της είπε, έντονα. «Δε θέλω φασαρίες! Με καταλαβαίνεις;»

«Δε θα κάνεις τίποτα, λοιπόν;» Τώρα βάδιζαν πια μέσα στο καραβάνι, ανάμεσα στα οχήματα και στα ζώα, έτσι η φωνή της Ανρίθα-Νοθ ήταν χαμηλωμένη. «Παρότι ξέρεις ότι ήταν δική σας;»

«Ανρίθα, δεν είναι όλοι οι πρώην Παντοκρατορικοί οικογένειά μου,» είπε η Έρικα. «Αλλά... αν... Όπως και νάχει, *δεν* είναι δουλειά σου. Βγάλε από το μυαλό σου τις απελευθερώσεις δούλων. Συνεννοηθήκαμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ανρίθα-Νοθ μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας της.

Εκτός από πόλεις, χωριά, άσχημο καιρό, και μια πολύ σφοδρή καταιγίδα, συνάντησαν στο δρόμο τους και μερικούς άλλους εμπόρους και ταξιδευτές, οι οποίοι χαίρονταν που τους έβλεπαν γιατί, όπως τους έλεγαν, ετούτες οι περιοχές ήταν επικίνδυνες τώρα – όλο ληστές και κακούργους. Ο Ζαώρδιλ τούς προσκαλούσε πάντα να μείνουν μαζί με το καραβάνι όσο μπορούσαν. Δεν ήταν και πολλοί, άλλωστε: τέσσερις, πέντε άνθρωποι, στις περισσότερες περιπτώσεις, και μερικά ζώα.

Το απόβραδο της δεύτερης ημέρας του ταξιδιού τους αντάμωσαν έξι ανθρώπους που τους είχαν ληστέψει. Τις δύο γυναίκες, σίγουρα, τις είχαν βιάσει. Και από όλους είχαν πάρει όλα τα υπάρχοντα, ακόμα και τις κάπες και τις μπότες, παρά τον παγερό καιρό. Θα

ξεπάγιαζαν, αν σύντομα δεν έφταναν σε κάποιο ασφαλές μέρος. Ο Ζαώρδιλ πρόσταξε να τους δώσουν ρούχα, κάτι ζεστό να πιουν, και φαγητό να φάνε.

«Ποιοι σας επιτέθηκαν;» τους ρώτησε όταν είχαν συνέλθει λιγάκι και βρίσκονταν κουκουλωμένοι πλάι σε μια μεγάλη φωτιά του καταυλισμού του καραβανιού. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής και ο Έλφοντελ ήταν κοντά τους, έχοντας αναλάβει να τους περιποιηθούν όπως όφειλαν.

«Ληστές, παιδί μου,» αποκρίθηκε ένας γέρος που πρέπει να είχε δει τουλάχιστον εβδομήντα χειμώνες και φάνταζε αρχαίος. Σκούρο πορφυρό δέρμα και κατάλευκα μαλλιά σαν το χιόνι. Το ένα του μάτι ήταν επίσης κατάλευκο και δεν πρέπει να έβλεπε. «Οι θεοί σάς έστειλαν για να μας βοηθήσετε.»

«Ευτυχώς όχι ο *δικός τους* θεός,» μουρμούρισε ένας άλλος άντρας, νεότερος, ο οποίος κρατούσε στην αγκαλιά του τη μία από τις δύο γυναίκες της ομάδας.

«Ποιος δικός τους θεός;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, καθισμένος αντίκρυ τους.

«Έχουν έναν θεό οι ληστές, που τους προστατεύει,» αποκρίθηκε ένας άλλος άντρας. «Έτσι λένε, αρχηγέ. Είναι ένας θεός που προστάζει δαίμονες!»

Ο Ζαώρδιλ δεν το είχε ξανακούσει αυτό, και στη Μάλκαριλ κυκλοφορούσαν γενικά πολλές φήμες. «Σε τούτα τα μέρη; Πότε εμφανίστηκε; Είναι εδώ από παλιά;»

«Κανείς δεν ξέρει, αρχηγέ.»

«Τελευταία ήρθε,» είπε ο γέροντας. «Ποιος τον είχε ακούσει παλιά;»

«Τι δαίμονες είναι αυτοί που προστάζει;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, φοβούμενος ότι ίσως κι οι Ζωντανοί-Νεκροί να έπρεπε να τους αντιμετωπίσουν – αν και κάτι τέτοιοι ληστές σπάνια επιτίθονταν σε μεγάλα και καλά προστατευμένα καραβάνια.

«Σαν άνθρωποι είναι, αρχηγέ,» είπε ο άντρας που μιλούσε πριν. «Δεν τους έχουμε δει εμείς – ευτυχώς – όμως είναι σαν άνθρωποι, λένε, αλλά και όχι σαν άνθρωποι· έχουνε κέρατα επάνω τους και φτερά, και... Δεν είμαι σίγουρος και πώς *ακριβώς* είναι, αλλά είναι σαν άνθρωποι-τέρατα, αρχηγέ.»

Άνθρωποι-τέρατα… σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. «Πιστεύετε ότι εμείς κινδυνεύουμε από αυτούς τους ληστές και τον θεό τους που προστάζει δαίμονες;»

Κανένας δεν είχε απάντηση να του δώσει· ο γέροντας είπε μονάχα: «Είστε πολλοί και δυνατοί, παιδί μου· δε νομίζω.»

Ο Ζαώρδιλ, φεύγοντας από τους ταξιδιώτες που είχαν περιμαζέψει, πήγε στη σκηνή του Φέκταρελ και της Φαίδρας'λι. «Μάγισσα!» είπε, στεκόμενος απέξω. «Είσαι μέσα;»

Η Φαίδρα παραμέρισε την κουρτίνα. «Τι;»

Ο Ζαώρδιλ τής είπε για τους δαίμονες που είχαν αναφέρει οι ταξιδιώτες.

Η Φαίδρα συνοφρυώθηκε.

«Μπορεί να είναι αυτός;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ο θεός της οργής.»

«Σχετίζεται με ληστές τώρα; Είναι δυνατόν;»

«Τίποτα δε μπορείς ν'αποκλείσεις, αρχηγέ,» είπε η μάγισσα. «Θες να προσπαθήσουμε να βρούμε τα ίχνη του πάλι;»

«Είπαμε: αυτή η ιστορία έληξε. Απλώς ήθελα να ρωτήσω τη γνώμη σου.»

Το πρωί, διέλυσαν τον καταυλισμό τους και συνέχισαν νότια. Σ'ένα μικρό μονοπάτι που καβαλούσε κάτι δασώδεις λόφους άφησαν τους ταξιδιώτες για να επιστρέψουν στην πόλη τους. Δεν τους ακολούθησαν, γιατί θα ταλαιπωρούνταν να περάσουν τα τροχοφόρα τους από το στενό, δύσβατο μονοπάτι, και τι κέρδος μπορεί να είχαν να βγάλουν οι έμποροι από μια τόσο μικρή αγορά;

Αφότου είχε σουρουπώσει – και σουρούπωνε νωρίς πλέον – έφτασαν σε μια μεγάλη διασταύρωση των μονοπατιών. Εκεί κοντά υπήρχε μια ξύλινη ταμπέλα· το βέλος της που έδειχνε δυτικά έγραφε:

ΒΟΛΔΕΡΙΛ

το βέλος που έδειχνε βόρεια:

ΜΑΛΚΑΡΙΛ

και το βέλος που έδειχνε νότια:

ΖΕΡΝΙΕΛ
ΣΕΛΚΟΡΒΙΛ

Αλλά δεν ήταν συνετό να πλησιάσεις την πινακίδα πολύ. Μπροστά της κειτόταν το φρέσκο κουφάρι ενός ελαφιού, γεμάτο αίμα, με τα κόκαλά του να προεξέχουν από τις ρημαγμένες σάρκες του. Και

γύρω του βρίσκονταν γατίδες: μικρά αιλουροειδή, σαν γάτες, αλλά δεκάδες φορές πιο επικίνδυνα, με σκούρο καφέ τρίχωμα και στενά πορφυρά μάτια. Πρέπει να ήταν καμια ντουζίνα απ'αυτές, αν και ήταν δύσκολο να τις μετρήσεις καθώς γλιστρούσαν μέσα κι έξω από τα σκοτάδια. Σίγουρα, οι ίδιες είχαν σκοτώσει το ελάφι, και τώρα τρέφονταν.

Ο Ζαώρδιλ φώναξε κανείς να μη ζυγώσει την πινακίδα.

«Μπορούμε να τις πυροβολήσουμε από μακριά, αρχηγέ,» είπε ο Νικηφόρος.

«Μην πειράζεις ό,τι δεν σε πειράζει, Κολπατζή.»

Ο Έλφοντελ είπε: «Αρχηγέ, υπάρχει κι ένα πανδοχείο. Ή τουλάχιστον πρέπει να *ήταν* πανδοχείο, κάποτε.» Έδειχνε με το τουφέκι του.

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε προς τα εκεί και είδε ένα οικοδόμημα ρημαγμένο από τους χειμερινούς ανέμους. Τα τζάμια των παραθύρων του ήταν σπασμένα, και η εξώθυρά του επίσης.

«Ληστές;» είπε ο Νικηφόρος.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. Και φώναξε στον Σάλαθρελ να πλησιάσει. «Το ξέρεις τούτο το μέρος;» τον ρώτησε όταν ήταν κοντά.

«Πρώτη φορά το βλέπω,» απάντησε εκείνος.

«Παλιά, δηλαδή, δεν ήταν εδώ;»

«Δε νομίζω.»

Ο Ζαώρδιλ πλησίασε το οικοδόμημα επάνω στο άλογό του, και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, ο Νικηφόρος, και ο Έλφοντελ τον ακολούθησαν, επίσης έφιπποι. Ο άνεμος σφύριζε γύρω τους· τριξίματα ακούγονταν από το εσωτερικό του ρημαγμένου πανδοχείου – αν ήταν όντως πανδοχείο.

«Πού πάτε;» φώναξε ο Καντάρφιλ, από το προσωρινά σταματημένο καραβάνι, βγαίνοντας από το τετράκυκλο όχημά του.

Ο Ζαώρδιλ τού έκανε νόημα να περιμένει – έκανε νόημα προς όλους να περιμένουν.

Από το εσωτερικό του ερειπίου, ξαφνικά, ένας καινούργιος ήχος ακούστηκε, καθώς οι τέσσερις καβαλάρηδες έφτασαν μπροστά στη διαλυμένη είσοδό του. Ένας ήχος σαν κάτι να βάδιζε εκεί μέσα, στα σκοτάδια. Ο Ζαώρδιλ τράβηξε το πιστόλι του· ο Έλφοντελ ύψωσε το τουφέκι του· ο Νικηφόρος ξεθηκάρωσε το Δαγκωτό Φιλί από την πλάτη του· ο Σιωπηλός Σάλαθρελ έμεινε ακίνητος, παρατηρητικός.

«Βγες έξω!» φώναξε ο Ζαώρδιλ. «Δε θα σε πειράξουμε αν δεν είσαι εχθρός!»

Για λίγο, η μόνη απάντηση ήταν το σφύριγμα του ανέμου και το τρίξιμο των ξύλων. Μετά, βήματα ακούστηκαν... και κάτι να σέρνεται... και μια μορφή ξεπρόβαλε από την είσοδο του πανδοχείου. Μια μαύρη μάζα με πράσινες ραβδώσεις. Μια μάζα από φίδια που το καθένα αντί για κεφάλι είχε έναν μεγάλο στρογγυλό οφθαλμό χωρίς βλέφαρο.

«Πολυόφθαλμος!» αναφώνησε ο Σάλαθρελ. «Πίσω! *Πίσω!*» Το άλογό του είχε ανασηκωθεί στα πισινά πόδια, κι εκείνος προσπαθούσε να το συγκρατήσει με τα ηνία.

Ο Έλφοντελ πυροβόλησε με το τουφέκι του, ενώ ο Ζαώρδιλ και ο Νικηφόρος βαστιόνταν γερά επάνω στα άλογά τους που έμοιαζαν να έχουν τρομοκρατηθεί. Ο Έλφοντελ έπεσε από το δικό του άλογο, κραυγάζοντας.

«*Πίσω!*» φώναξε ο Ζαώρδιλ, βρίσκοντας την απόφαση του Σάλαθρελ συνετή. Δεν είχε ξανασυναντήσει Πολυόφθαλμο αλλά είχε ακούσει ιστορίες. Ιστορίες που ορισμένες ήταν *ακραίες*. Έλεγαν ότι αυτό το πλάσμα μπορούσε να σκοτώσει με το βλέμμα του.

«Έλα!» Ο Νικηφόρος έδωσε το χέρι του στον Έλφοντελ. Εκείνος πιάστηκε κι ανέβηκε πίσω από τον Κολπατζή· κάλπασαν προς το καραβάνι. Ο Σάλαθρελ ήδη κάλπαζε και φώναζε στο καραβάνι να ξεκινήσει. Ο Ζαώρδιλ τούς ακολούθησε, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά πίσω. Είδε το άλογο του Έλφοντελ να στέκεται τώρα σαν κοκαλωμένο και να κοιτάζει τον Πολυόφθαλμο, που επίσης το κοίταζε – με ορισμένα από τα μάτια του, τουλάχιστον. Ύστερα, το άλογο έπεσε στο έδαφος κι άρχισε να σφαδάζει· αφροί έβγαιναν από το στόμα του, αίμα τιναζόταν από τη μύτη του.

Το βλέμμα του Ζαώρδιλ συνάντησε, προς στιγμή, το βλέμμα ενός από τα μάτια του Πολυόφθαλμου, κι ο Σκοτωμένος αισθάνθηκε σαν ένα καρφί να είχε ξαφνικά τρυπήσει το δεξί του μάτι. Κραυγάζοντας στράφηκε απ'την άλλη, με το βλέφαρο κλειστό. *Τι σκατά ήταν αυτό;* Το πλάσμα, σίγουρα, δεν είχε εκτοξεύσει τίποτα· ήταν λες και ο αέρας να είχε χτυπήσει απότομα το μάτι του Ζαώρδιλ.

Το καραβάνι είχε ήδη ξεκινήσει, και ο Σκοτωμένος, καλπάζοντας, βρέθηκε στην αρχή του. Έτριβε το δεξί του μάτι, το οποίο είχε δακρύσει.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε ο Νικηφόρος. «Τι έγινε;»

«Ξέρω γω;» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ, βλεφαρίζοντας και διαπιστώνοντας ότι μπορούσε να δει με το δεξί του μάτι, αν και λιγάκι θολά. «Είναι σαν κάτι να μου πέταξε, αλλά δεν μου πέταξε τίποτα· είμαι σίγουρος.» Έτριψε πάλι το μάτι του. Βλεφάρισε κι άλλο. Νόμιζε ότι το θόλωμα είχε ήδη αρχίσει να καθαρίζει. «Μας ακολουθεί αυτή η μαλακία;» ρώτησε, μη θέλοντας ο ίδιος να στραφεί για να κοιτάξει πάλι τον Πολυόφθαλμο.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σάλαθρελ. «Πρέπει να το ενοχλήσαμε στη φωλιά του.»

«Με πανδοχείο μού έμοιαζε εμένα,» είπε ο Έλφοντελ, «αν και εγκαταλειμμένο.»

«Αυτό το θηρίο το έκανε εγκαταλειμμένο.»

«Σκότωσε όλους όσους ήταν μέσα; Τους τρόμαξε και έφυγαν;»

«Λίγο κι από τα δύο, μάλλον,» απάντησε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ.

Ο Ζαώρδιλ ακόμα βλεφάριζε. «Μάγισσα!» φώναξε.

Η Φαίδρα’λι ήρθε κοντά, επάνω στο άλογό της. «Πολυόφθαλμος,» είπε. «Τον είδα.»

«Έχεις ξαναδεί;»

«Μόνο σε εικόνες. Το μάτι σου έχει κοκκινίσει, αρχηγέ. Το δεξί.»

Ο Ζαώρδιλ τής είπε τι είχε γίνει. «Νομίζεις ότι με χτύπησε με κάτι;»

«Δεν ξέρω. Αλλά είναι γνωστό ότι οι Πολυόφθαλμοι μπορούν να προκαλέσουν μεγάλο κακό με το βλέμμα τους. Αρνητικές ψυχικές δονήσεις, λένε ορισμένοι. Προσωπικά, δεν είμαι σίγουρη.» Ανασήκωσε τους ώμους κάτω από την κάπα και τα βαριά ρούχα της. Ύστερα έκανε ένα ξόρκι έχοντας τα μάτια της εστιασμένα στον Ζαώρδιλ. «Δε μου φαίνεται, πάντως, να έχει αφήσει κάτι επάνω σου. Λογικά, δεν πρέπει νάναι τίποτα.»

«Αν έχω το μάτι μου ώς αύριο, θα δούμε.»

«Τα παραλές.»

Το είχε το μάτι του ώς αύριο, και μάλιστα το κοκκίνισμα είχε φύγει. Ρώτησε και τον Σάμελκον’λι, αλλά ούτε εκείνος ήξερε τι ακριβώς μπορεί να είχε γίνει. «Πολλά παράδοξα συμβαίνουν με τους Πολυόφθαλμους,» είπε. «Φτηνά τη γλίτωσες.» Κι εξήγησε πως είχε τύχει παλιότερα να ξανασυναντήσει Πολυόφθαλμο, μια φορά. «Ο ένας απ’αυτούς που ήταν μαζί μου, σ’εκείνη τη συνάντηση, έλιωσε σαν να του είχες βάλει φωτιά. Ουρλιάζοντας. Και δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα για να τον βοηθήσουμε.»

Ταξίδευαν προς τα νότια, τώρα· δεν κατευθύνονταν προς τη Βολδέριλ: θα επέστρεφαν μετά για να την επισκεφτούν και να συνεχίσουν προς Χόλκεραλ. Για την ώρα, πήγαιναν στη Ζέρνιελ, η οποία, αν και όχι τόσο μεγάλη όσο η Βολδέριλ ή η Μάλκαριλ, δεν ήταν καθόλου μικρή πόλη εκεί όπου βρισκόταν, στις όχθες της λίμνης Μελθάρβεθ, στις παρυφές των Πυκνών Τόπων.

Στα μέσα της ημέρας έφτασαν σ'ακόμα μια μεγάλη διασταύρωση των μονοπατιών, όπου η πινακίδα ήταν σε ελαφρώς καλύτερη κατάσταση από την προηγούμενη και δεν είχε γατίδες συγκεντρωμένες μπροστά της. Ούτε κανένα πανδοχείο βρισκόταν εκεί κοντά, ρημαγμένο ή μη. Το ένα βέλος της πινακίδας, δείχνοντας ανατολικά, έγραφε:

ΠΡΟΣ:

ΖΕΡΝΙΕΛ

Το άλλο, δείχνοντας νότια:

ΠΡΟΣ:

—ΣΕΛΚΟΡΒΙΛ
—ΣΟΛΒΑΡΚΕΘ

Και το τελευταία, δείχνοντας βόρεια:

ΠΡΟΣ:

—ΒΟΛΔΕΡΙΛ
—ΜΑΛΚΑΡΙΛ

Παραδίπλα ήταν κατασκηνωμένοι τρεις ταξιδιώτες κι έψηναν ένα θήραμα πάνω από μια φωτιά. Από την άλλη μεριά, σε κάμποση απόσταση από αυτούς, καθόταν ένας ηλικιωμένος άντρας τυλιγμένος σε βαριά κάπα και με μεγάλο, πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι. Κοντά του ήταν κουλουριασμένος ένας πελώριος σκύλος που πιο πολύ λύκο θύμιζε.

«Βοηθήστε με!» είπε μεγαλόφωνα ο άντρας. «Είμαι ανάπηρος κι έχει κρύο, καλοί μου άνθρωποι! Βοηθήστε! Ό,τι έχετε ευχαρίστηση, και οι θεοί θα σας κοιτάζουν με καλό στο νου τους: μου τόχουν ψιθυρίσει τα δάση, ξανά και ξανά, όταν τις νύχτες τούς ακούω. Βοηθήστε!»

Κανένας από το καραβάνι, αρχικά, δεν κινήθηκε για να τον πλησιάσει καθώς σταματούσαν για να ξεκουραστούν.

«Σκάσε, κωλόγερε!» του φώναξε ένας απ'αυτούς που έψηναν το θήραμα πάνω απ'τη φωτιά. Πρέπει να ήταν κυνηγοί. Προς τον Ζαώρδιλ, ο οποίος είχε στραφεί να τους κοιτάξει, είπε: «Μην του

δίνετε σημασία. Δεν είν’ ανάπηρος· τεμπέλης είναι! Κάθετ’ εδώ στα σταυροδρόμια και ζητά για να μην πα να κυνηγήσει ή να κάμει άλλη δουλειά!»

«Οι θεοί θα σας καταραστούνε και τους τρεις!» τους φώναξε ο ζητιάνος, καθώς ο σκύλος του σηκωνόταν όρθιος και γρύλιζε. «Δε δίνετ’ ένα κομμάτι κρέας σ’ένα φτωχό ά’θρωπο! Ελεεινοί!» Έφτυσε πλάι του. «Θα σας κάμουνε σαν εμένα!»

«Τι αναπηρία έχει;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τους κυνηγούς.

Ένας απ’αυτούς άγγιξε το πλάι του κεφαλιού του με τον δείκτη του δεξιού του χεριού. «Τρέλα, φίλε,» είπε, και γέλασαν κι οι τρεις τους.

Ο Ζαώρδιλ ζύγωσε τον ζητιάνο, και παρατηρώντας το πρόσωπό του κάτω απ’τη σκιά του καπέλου του είδε πως το δέρμα του ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ. *Εξωδιαστασιακός;* «Τι έχεις;» ρώτησε, ενώ ο σκύλος τον κοίταζε εχθρικά, με τα δόντια γυμνωμένα.

«Ήσυχα, Λύκε, ήσυχα,» είπε ο γέρος στο ζώο και τύλιξε το χέρι του γύρω απ’τον λαιμό του κρατώντας το κοντά. Προς τον Ζαώρδιλ: «Με κοίταξε ένας Πολυόφθαλμος, αφέντη μου, κι ό,τι κι αν κάνω καταλήγει σε καταστροφή. Χρόνια τώρα.»

Πολυόφθαλμος; «Συναντήσαμε έναν Πολυόφθαλμο στο προηγούμενο σταυροδρόμι, βορειοδυτικά από δω. Φώλιαζε σ’ένα εγκαταλειμμένο πανδοχείο.»

«Ο ίδιος έχω ακούσει πως είναι. Αιώνες τριγυρίζει σε τούτους τους τόπους, αφέντη μου. Είναι *κατάρα* να τον ανταμώσεις.»

«Χάσαμε ένα μας άλογο,» είπε ο Ζαώρδιλ ουδέτερα.

Ο ζητιάνος τον ατένισε ανέκφραστα για λίγο. Ύστερα γέλασε.

Ο Ζαώρδιλ μειδίασε. «Έλα,» του είπε. «Θα σου δώσω τίποτα να φας. Έχεις, τουλάχιστον, καμια ιστορία να μας πεις; Νέα από τούτα τα μέρη;»

«Από νέα κι ιστορίες, αφέντη μου, άλλο τίποτα.» Ο γέρος σηκώθηκε όρθιος σβέλτα – *όχι και τόσο γέρος, τελικά,* παρατήρησε ο Ζαώρδιλ. «Σου είμαι υποχρεωμένος πολύ.»

Ο Σκοτωμένος τον οδήγησε κοντά στους άλλους, που καταυλίζονταν, και τον έβαλε να καθίσει μπροστά στη σκηνή του, για να φάνε. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, η Νιρκέκα, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, και η Έρικα κάθισαν επίσης μαζί τους. Ο ζητιάνος ονομαζόταν Ζαώρδιλ, όπως ο ίδιος δήλωσε (ξαφνιάζοντας τον Σκοτωμένο από τη συνωνυμία), και ήταν, πράγματι, όλο ιστορίες και φήμες. Άκουγε πολλά εδώ στα σταυροδρόμια όπου περνούσε τον

καιρό του. «Αλλά όλα δε μου τα λεν α'θρώποι,» τόνισε· «κι οι θεοί των δασών μού μιλούν, και τα θηρία!» Ο σκύλος του, ο Λύκος, έμοιαζε νάναι ο μόνος που συμφωνούσε σ'αυτό απόλυτα καθώς καταβρόχθιζε ικανοποιημένα το κρέας που του είχαν ρίξει οι Ζωντανοί-Νεκροί. Σε κάποια άλλη στιγμή, ο ζητιάνος είπε κοιτάζοντας τις φλόγες, σχεδόν σαν να ονειρευόταν: «Ορ'σμένες φορές νομίζω πως έχω πεθάνει μες στα δάση, από το κρύο, ή από κάτι άλλο... πιο σκοτεινό, αλλά μετά πάλι, το πρωί, είμαι ξύπνιος και ζωντανός.» Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος συνοφρυώθηκε. *Νεκρός και ξανά ζωντανός...*

Ρώτησε τον γέρο αν είχε ακούσει για έναν θεό που πρόσταζε δαίμονες ανθρωπόμορφους αλλά με κέρατα, φτερά, λοφία – παραμορφωμένους. «Τώρα που το λες,» απάντησε ο συνονόματός του, «κάτι έχει πάρει τ'αφτί μου. Το λέγαν κάτι α'θρώποι απ'τα βόρεια πούχαν έρθει σαν εσάς. Ένας θεός που προστατεύει ληστές σ'εκείνα τα μέρη. Το μόνο πούχω ακούσει, αφέντη μου.»

Όταν τελικά έφυγαν από το σταυροδρόμι, ο Ζαώρδιλ είχε την παράξενη αίσθηση ότι ο γέρος θα μπορούσε να ήταν αντικατοπτρισμός του εαυτού του, αν εκατοντάδες πράγματα στη ζωή του είχαν συμβεί τελείως διαφορετικά. Και συνειδητοποίησε ότι δεν τον είχε ρωτήσει αν ήταν εξωδιαστασιακός. Μάλλον, όμως, δεν ήταν. Ίσως να ήταν όπως τη Νιρκέκα, γέννημα από βιασμό.

Η Φαίδρα'λι πλησίασε τον Ζαώρδιλ εκεί όπου αυτός ίππευε, στην αρχή του καραβανιού. «Τι ήταν αυτός ο τύπος;» τον ρώτησε.

«Ένας ζητιάνος. Γιατί;»

«Δε μπορεί να ήταν ένας απλός ζητιάνος, αρχηγέ. Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων ήταν *πολύ* ανήσυχη από τότε που μπήκε στον καταυλισμό μας. Έτσι έκανα ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, και ο άνθρωπος αυτός ήταν σαν να είχε επάνω του ένα σωρό πνευματικές οντότητες.»

«Πράγμα που σημαίνει *τι;*»

«Δεν ξέρω ακριβώς, και δεν θέλησα να το ερευνήσω περισσότερο. Το συζήτησα με τον Σάμελκον'λι και ήταν κι εκείνος της ίδιας άποψης. Προσέχαμε, όμως, μην κάνει αυτός ο γέρος τίποτα κακό.»

«Αλλά δεν συνέβη κάτι, έτσι;»

«Όχι, τίποτα.»

«Μου δημιούργησε κι εμένα μια παράξενη αίσθηση, για νάμαι ειλικρινής, Φαίδρα...» παραδέχτηκε ο Ζαώρδιλ. «Είπε ότι έχει

συναντήσει Πολυόφθαλμο κι από τότε είναι καταραμένος. Είναι… δεν ξέρω κατά πόσο μπορεί να ισχύει, αλλά είναι δυνατόν να τον βρήκαμε στον δρόμο μας επειδή κι εμείς συναντήσαμε Πολυόφθαλμο χτες; Ο γέρος – Ζαώρδιλ τον λένε κι αυτόν – ισχυρίζεται πως μάλλον ήταν ο ίδιος: είναι ένας Πολυόφθαλμος, μου είπε, που περιφέρεται σε τούτους τους τόπους.»

«Αδύνατο να σου απαντήσω, αρχηγέ. Μπορείς να υποθέσεις πολλά, βέβαια…» Ήταν συνοφρυωμένη. «Ακόμα και κάποιος θεός πιθανώς να ήταν ο γέρος,» πρόσθεσε τελικά.

«Θεός;»

Η Φαίδρα'λι δεν μίλησε· έμοιαζε τώρα να κοιτάζει απορροφημένη το τοπίο γύρω τους και τις απογευματινές σκιές.

Το επόμενο πρωί, λίγο πριν από το μεσημέρι, έφτασαν στη Ζέρνιελ, στις όχθες της λίμνης Μελθάρβεθ.

Κεφάλαιο Δέκατο-Έβδομο
Το Κάλεσμα του Μάγου

Την επόμενη ημέρα μετά την απόπειρα απελευθέρωσης του Άρχοντα Βάλγκερελ από τα υπόγεια του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, ένας από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ ήρθε και είπε στον Άσλατμιρ, αφότου εκείνος είχε ξυπνήσει και βγει από τον πυργίσκο όπου βρισκόταν το δωμάτιό του: «Αρχοντάνθρωπε, ο μάγος σε ζητά. Έλα.»

Ο μάγος. Ο Άρδαλον'λι. Ο Άσλατμιρ ακολούθησε τον ληστή χωρίς να μιλήσει. Λες και χρειαζόταν καθοδήγηση... Ήξερε πού έμενε ο μάγος της Γαλανής Δράκαινας: σ'έναν πύργο πολύ μεγαλύτερο από τον δικό του, πλάι στο κεντρικό οικοδόμημα του οχυρού. Ωστόσο, μπορεί τώρα ο Άρδαλον'λι να βρισκόταν κάπου αλλού και γι'αυτό να είχε προστάξει τον ληστή να οδηγήσει τον Άσλατμιρ. *Θα δούμε...* Σίγουρα, η συμπεριφορά του μάγου χτες βράδυ ήταν περίεργη. *Με κάλυψε.* Είχε πει ψέματα στην ίδια τη Γαλανή Δράκαινα για χάρη του Άσλατμιρ. Της είχε πει ότι τον είχε συναντήσει έξω από την είσοδο των υπογείων καθώς ανέβαινε, ενώ, στην πραγματικότητα, τον είχε συναντήσει μέσα στα υπόγεια και έξω από το κελί του Άρχοντα Βάλγκερελ. *Κι αν εκείνη την ώρα δεν έλεγα στον Βάλγκερελ ότι δεν έχω σκοπό να τον ελευθερώσω, θα με είχε, αναμφίβολα, κάνει κομμάτια με τους δαίμονες που προστάζει... Γιατί, όμως, να με καλύψει; Γιατί να με προστατέψει από τη Σαρντίκα-Νοθ;* Δεν γνωρίζονταν παλιότερα. Ούτε χρωστούσε τίποτα στον Άσλατμιρ.

Επίσης, ο μάγος ήταν ο μόνος άνθρωπος που, αντί για Αρχοντάνθρωπο, τον αποκαλούσε *Άρχοντα Άσλατμιρ. Σαν κάτι να θέλει από εμένα... αλλά τι; Δεν έχω και τίποτα να του προσφέρω.* Και ο Άσλατμιρ φοβόταν τι θα γινόταν όταν ο μάγος, τελικά, το συνειδητοποιούσε αυτό· γιατί τώρα μπορεί ακόμα να είχε κάποια ψευδαίσθηση στο μυαλό του...

Ο ληστής σταμάτησε μπροστά στην είσοδο του πύργου του Άρδαλον'λι. «Εδώ είναι,» είπε νευρικά. «Μπαίνεις.» Φοβόταν τον μάγο, όπως όλοι τους.

Ο Άσλατμιρ ένευσε, λιγάκι ειρωνικά, προς το μέρος του και, ανοίγοντας την ξύλινη πόρτα, μπήκε στον πύργο. Τελικά, ο μάγος δεν ήθελε να τον συναντήσει σε κάποιο άλλο μέρος.

«Στον πάνω-πάνω όροφο είπε ότι θα σε περιμένει· μην πας αλλού!» του φώναξε ο ληστής πίσω του, καθώς εκείνος ανέβαινε τα πέτρινα σκαλοπάτια.

Ο Άσλατμιρ δεν αποκρίθηκε· συνέχισε να ανεβαίνει. Ο άνεμος σφύριζε ψυχρός καθώς εισέβαλε σαν κατακτητής από τα ανοιχτά παράθυρα, παράγοντας μια μυστηριακή μουσική που, ο Άσλατμιρ όφειλε να παραδεχτεί, ταίριαζε στον πύργο. Περνώντας πλάι από δερματόπορτες και ανοίγματα, δεν άργησε να φτάσει στο τελευταίο πάτωμα και να αντικρίσει μια μισάνοιχτη ξύλινη πόρτα.

«Άρχοντα Άσλατμιρ,» ακούστηκε μια φωνή από μέσα – η φωνή του μάγου – «πέρασε. Σε περιμένω.»

Ο Άσλατμιρ, παραμερίζοντας την πόρτα, μπήκε. Είδε ένα δωμάτιο γεμάτο ράφια και βιβλιοθήκες με διάφορα αντικείμενα επάνω: από λαξευτά ξύλα και πέτρες έως περγαμηνές, αστραφτερούς λίθους, παλιά όπλα. Ένα τηλεπικοινωνιακό σύστημα ήταν στη γωνία, με οθόνη και κονσόλα. Ένα γραφείο βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου, και ο Άρδαλον'λι ήταν καθισμένος πίσω του. Το πρωινό φως που έμπαινε από το παράθυρο αποκάλυπτε ότι το δέρμα του δεν ήταν μαύρο, όπως καμια φορά φαινόταν, αλλά σκούρο, πολύ σκούρο κόκκινο.

«Κλείσε,» είπε ο μάγος, και ο Άσλατμιρ έκλεισε την πόρτα πίσω του. «Κάθισε.» Ο Άρδαλον'λι έδειξε μια καρέκλα μπροστά στο γραφείο του. Ο Άσλατμιρ κάθισε, και ο μάγος τού πρόσφερε τσιγάρο από μια ταμπακιέρα. Εκείνος πήρε ένα και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

«Με εκπλήσσει...» άρχισε, μα δεν ήξερε πώς ακριβώς να συνεχίσει.

«Το ενδιαφέρον μου;» ρώτησε ο Άρδαλον'λι.

«Ναι, θα μπορούσες να το πεις κι έτσι.»

Ο μάγος, ακουμπώντας την πλάτη στην πολυθρόνα του, γέλασε σιγανά. Κάτι φάνηκε να κινείται, γυαλίζοντας, μέσα στον λίθο που κρεμόταν από το περιδέραιό του: ένας από τους φυλακισμένους δαίμονές του. «Αναρωτιέσαι γιατί είπα ψέματα για σένα, είμαι

σίγουρος...» Ο Άρδαλον'λι άναψε ένα τσιγάρο για τον εαυτό του, χρησιμοποιώντας κι εκείνος ενεργειακό αναπτήρα λαξεμένο σαν δράκο.

«Αυτή είναι, ομολογουμένως, μια από τις απορίες μου... καθώς και γιατί με κάλεσες τώρα εδώ.»

«Άρχοντα Άσλατμιρ,» είπε ο μάγος φέρνοντας ένα κρυστάλλινο τασάκι ανάμεσά τους, «χρειάζομαι έναν βοηθό. Εδώ και καιρό χρειαζόμουν έναν βοηθό – για διάφορες δουλειές που έχουν σχέση με την τέχνη μου. Αλλά οι άνθρωποι που κυκλοφορούν σε τούτο το οχυρό δεν είναι οι... κατάλληλοι, ας πούμε. Είναι,» ρούφηξε καπνό και τον έβγαλε από τα ρουθούνια, «για να είμαστε ειλικρινείς, ηλίθιοι, τραμπούκοι, και αδέξιοι. Είναι καλοί για ληστές, δε λέω: για να κοπανάνε και να σκοτώνουν και να κλέβουν. Αλλά τι να τον κάνω έναν τέτοιο βοηθό; Χρειάζομαι κάποιον πιο πονηρό.» Τα μάτια του εστιάστηκαν στον Άσλατμιρ όπως τα μάτια του κυνηγού εστιάζονται στο θήραμά του.

«Δε μπορώ να πιστέψω ότι εγώ είμαι αυτός που ζητάς...» είπε ο Άσλατμιρ, και η αλήθεια ήταν πως τον εξέπληττε λίγο· ή, μάλλον, πολύ. «Δεν είμαι καν μάγος.»

«Δε θέλω μάγο,» διευκρίνισε ο Άρδαλον'λι. «Θέλω κάποιον να κάνει δουλειές για εμένα, όχι ξόρκια.»

«Και προσπαθείς να μου πεις ότι εγώ είμαι ο μόνος πονηρός, όπως το έθεσες, άνθρωπος μέσα στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας;»

«Υπάρχουν και κάποιοι άλλοι – λίγοι, ομολογουμένως – που δεν είναι τελείως ηλίθιοι. Αλλά αυτοί έχουν, συνήθως, αρχηγικές θέσεις ανάμεσα στους υπόλοιπους και είναι κοντά στη Σαρντίκα. Εγώ θέλω κάποιον που *δεν* είναι κοντά στη Σαρντίκα: κάποιον που θα είναι πλήρως δικός μου.»

«Του χεριού σου,» είπε ο Άσλατμιρ, καταλαβαίνοντας ότι ίσως να έπαιζε με τη φωτιά... αλλά δεν θα ήταν κι η πρώτη φορά στη ζωή του.

Ο Άρδαλον'λι δεν έδειξε ξαφνιασμένος από αυτή την απόκριση· είπε: «Δεν θα σου κρύψω πως ένας από τους λόγους που σε επέλεξα είναι επειδή οι ληστές της Σαρντίκα δεν σε συμπαθούν και ούτε εσύ φαίνεται να εμπιστεύεσαι κανέναν ανάμεσά τους. Έτσι, θα έχεις να κερδίσεις από τη συνεργασία μας, όχι να χάσεις. Όταν βοηθάς εμένα, οι άλλοι θα σε φοβούνται.»

«Κι αν τύχει να σε προδώσω, θα με πετάξεις στα σκυλιά.»

«Αυτό εξυπακούεται. Αλλά μπορεί να έχεις, πραγματικά, λόγο να με προδώσεις, Άρχοντα Άσλατμιρ;»

«Δε μου μοιάζει πιθανό, αν σκεφτείς ότι δεν έχω τίποτα εναντίον σου και είμαι, επί του παρόντος, εξόριστος από την πατρίδα μου.»

«Δέχεσαι, επομένως;»

«Νόμιζα ότι ήταν απαίτηση, όχι αίτημα.»

«Αντιθέτως· δεν θέλω να έχω έναν βοηθό που είναι κάτι λιγότερο από *πρόθυμος* να με εξυπηρετεί,» διευκρίνισε ο Άρδαλον'λι τινάζοντας στάχτη μέσα στο τασάκι.

«Δέχομαι, φυσικά,» είπε ο Άσλατμιρ. «Θα μου εξηγήσεις, όμως, τι δουλειές μπορεί να μου ζητήσεις να κάνω για σένα;»

«Οτιδήποτε. Εκεί είναι το ζητούμενο, Άρχοντα Άσλατμιρ: να έχω έναν βοηθό που μπορεί να κάνει *οτιδήποτε*. Και νομίζω πως έχεις τα προσόντα. Έχω μάθει για σένα. Ήσουν ο τρομερότερος άνθρωπος στον υπόκοσμο της Νασόλκαθ· δεν αληθεύει;»

«Όχι και τόσο τρομερός, όπως αποδείχτηκε.» Ο Άσλατμιρ έσβησε το μισοτελειωμένο τσιγάρο του μες στο τασάκι.

«Τι να έκανες εναντίον του ίδιου του Ηγεμόνα; Έχεις, ωστόσο, τα προσόντα που χρειάζομαι, πιστεύω.»

«Σου ξαναλέω, όμως, ότι δεν έχω καμία κλίση στη μαγεία· και πέρα από θεωρητικές γνώσεις για τη λειτουργία κάποιων μαγικών ξορκιών δεν ξέρω τίποτ' άλλο.»

«Μη σ'ανησυχεί αυτό,» αποκρίθηκε ο Άρδαλον'λι, παρατηρώντας τον ερευνητικά καθώς κάπνιζε. Και μετά από μερικές στιγμές σιωπής, είπε: «Η οικογένειά σου ονομάζονται Λιθόαιμοι, έτσι δεν είναι; Είστε από τους παλιούς Οίκους της Νασόλκαθ. Κάνετε εξόρυξη μεταλλευμάτων και ενέργειας από τους Καταρράκτες, τα βουνά κοντά στην πόλη. Έχετε και μάγους του τάγματος των Γαιοδιφών στη δούλεψή σας. Τα λέω καλά, μέχρι στιγμής;»

«Ναι.»

«Έχεις δύο αδελφές. Η μία είναι Πρώτη Φύλακας της Νασόλκαθ, και ονομάζεται Ραλκάβδη. Η άλλη είναι σύζυγος του τωρινού Ηγεμόνα και ονομάζεται Νασίτλα. Έχεις κανέναν άλλο αδελφό;»

«Όχι.»

Τα μάτια του μάγου στένεψαν. «Είναι αλήθεια ότι εναντιώθηκες στον Ηγεμόνα εξαιτίας της αδελφής σου της Νασίτλα;»

«Ναι και όχι.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Θα προτιμούσα να μην τον είχε παντρευτεί.»

«Συνήθως είναι λογικό κάποιος να θέλει έναν ισχυρό δεσμό με τον ανώτατο άρχοντα της περιοχής του,» είπε ο Άρδαλον'λι.

«Δε χρειαζόταν, όμως, να παντρευτεί τη Νασίτλα,» επέμεινε ο Άσλατμιρ. «Δεν του ταίριαζε.»

Ο Άρδαλον'λι δεν το σχολίασε αυτό. Έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι.

«Έχω κι εγώ ακούσει κάποια πράγματα για σένα, μάγε...» είπε ο Άσλατμιρ.

Ο Άρδαλον'λι τον περίμενε να συνεχίσει· η όψη του εξακολουθούσε να είναι άγρια όπως πάντα. Ο κρύσταλλος επάνω στο δαχτυλίδι του, ξαφνικά, σκούρυνε και, μετά, έγινε διαφανής πάλι. Ο άλλος δαίμονας του μάγου.

Ο Άσλατμιρ είπε: «Ήσουν στις Ενδότερες Πολιτείες, λένε. Στις νότιες Ενδότερες Πολιτείες. Αλλά έφυγες από εκεί και πήγες με τη Γαλανή Δράκαινα.»

«Αληθεύει.»

«Με παραξενεύει. Ένας μάγος με τις δικές σου δυνάμεις γιατί να υπηρετεί μια λήσταρχο, οσοδήποτε ισχυρή; Δεν ξέρω από μαγεία, όπως σου είπα, αλλά γνωρίζω πως όταν ένας Δεσμοφύλακας κρατά παραπάνω από έναν δαίμονα φυλακισμένο είναι πολύ δυνατός. Κι εσύ έχεις δύο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άρδαλον'λι. «Εδώ» – έπιασε τον λίθο που κρεμόταν από το περιδέραιό του, ο οποίος είχε σχήμα ωοειδές και χρώμα γαλακτώδες (*αβγό του γάλακτος,* τον αναγνώρισε ο Άσλατμιρ, που γνώριζε τις ονομασίες πολλών πετραδιών) – «κατοικεί η Αθήρευτη Κόρη του Ατέρμονου Ποταμού. Η πρώτη θεά που φυλάκισα. Προσπάθησε να με πνίξει μέσα στα νερά, αλλά τελικά τη δάμασα και τώρα είναι δική μου.» Φίλησε το αβγό του γάλακτος και το άφησε πάλι να κρεμαστεί από το περιδέραιό του. Ύψωσε το δαχτυλίδι του, μετά. «Εδώ,» είπε, «κατοικεί ο Λαίμαργος Ανεμοφάγος, Άρχοντα Άσλατμιρ.» Ο κρύσταλλος επάνω στο δαχτυλίδι σκούρυνε πάλι, και έμεινε σκούρος αυτή τη φορά. «Ήμουν πιο έμπειρος όταν ξεκίνησα να τον δαμάσω και δεν δυσκολεύτηκα τόσο όσο με την Αθήρευτη Κόρη, αν και είναι ισχυρός θεός, σε διαβεβαιώνω.»

«Επομένως, γιατί ένας μάγος με τις δικές σου δυνάμεις να υπηρετεί κάποια σαν τη Σαρντίκα-Νοθ;»

«Κατά πρώτον, με βοήθησε. Στις Ενδότερες Πολιτείες, οι άλλοι μάγοι του τάγματός μου είχαν στραφεί εναντίον μου επειδή υπηρετούσα τους Παντοκρατορικούς. Έπρεπε να φύγω από εκεί, και κατέληξα εδώ, στα δυτικά της Φεηνάρκια, όπου συνάντησα τη Σαρντίκα. Την οποία, νομίζω, δεν εκτιμάς όσο θα έπρεπε...»

«Απειλή;»

Ο Άρδαλον'λι γέλασε. «Παρατήρηση απλώς, Άρχοντα Άσλατμιρ. Η Σαρντίκα είναι ικανότερη απ'ό,τι πιστεύεις–»

«Δεν έχω καμια αμφιβολία για τις ικανότητές της, μάγε. Είναι, όμως, μια λήσταρχος.»

«Και λοιπόν; Ολόκληρα έθνη έχουν ξεκινήσει από χειρότερους ανθρώπους. Οι αρχές δεν είναι πάντα όμορφες, Άρχοντα Άσλατμιρ. Σπουδαίοι φιλόσοφοι, μάγοι, και πολεμιστές έχουν γεννηθεί από βιασμούς. Κακή αρχή, αξιόλογη πορεία.»

«Τι πιστεύεις για τη Σαρντίκα-Νοθ, λοιπόν; Ότι θα διαμορφώσει κάποιο... έθνος; Σε άλλη διάσταση, ίσως, μάγε, όχι εδώ, στη Φεηνάρκια. Το μοναδικό έθνος εδώ είναι το Βασίλειο των Γεφυρωμένων Νήσων, στον Ωκεανό – εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από τούτα τα μέρη, αν οι χάρτες είναι σωστοί – και ακόμα κι αυτό δεν είναι τίποτα το σπουδαίο, απ'ό,τι ξέρω. Μερικά νησιά μονάχα με κοινή αρχή. Το τελευταίο αξιόλογο έθνος, ιστορικά, ήταν–»

«–το Βασίλειο της Έλγκοροβ, βόρεια του Ωκεανού. Το ξέρω.»

«Και μετά κατέρρευσε,» είπε ο Άσλατμιρ.

«Αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Τα πάντα, αργά ή γρήγορα, καταρρέουν, Άρχοντα Άσλατμιρ. Ακόμα και μια ολόκληρη διάσταση μπορεί, ίσως, μετά από εκατομμύρια χρόνια, να καταρρεύσει. Η Σαρντίκα-Νοθ είναι πιθανό να φτιάξει ένα ολόκληρο βασίλειο σε τούτα τα μέρη· μην το αμφιβάλλεις.»

Ο Άσλατμιρ το αμφέβαλλε, αλλά δεν είπε τίποτα σχετικά μ'αυτό. «Και τούτος είναι ο μόνος λόγος που τη βοηθάς;»

«Μετά από τις συναναστροφές μου με τους Παντοκρατορικούς, δεν έχω κανένα καλύτερο μέρος να πάω,» αποκρίθηκε ο μάγος, χωρίς να φαίνεται το θέμα να τον προβληματίζει. «Εδώ βρίσκομαι μαζί με κάποια που έχει... προοπτική, και μου δίνει τη δυνατότητα να εξασκώ την τέχνη μου όπως νομίζω. Όπως θα έχεις παρατηρήσει, η Σαρντίκα-Νοθ δεν τα πηγαίνει καθόλου άσχημα. Ξεκίνησε ως μια απλή λήσταρχος· συγκέντρωσε άλλους λήσταρχους υπό την ηγεσία

της· έβαλε ανθρώπους της, πράκτορές της, μέσα σε περισσότερο και λιγότερο σημαντικές πόλεις· κατέκτησε το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας–»

«Με τη βοήθειά σου;»

«Με τη βοήθειά μου,» παραδέχτηκε ο Άρδαλον'λι.

«Φυλάκισες τη Σκιά της Γέφυρας–»

«Την παγίδεψα, θα ήταν καλύτερα να πεις.»

«Είναι αλήθεια πως κάτω από την Ψηλή Γέφυρα υπάρχει κάποιο πέρασμα που οδηγεί εδώ, στο οχυρό;»

«Υπάρχει ένα άνοιγμα το οποίο οδηγεί στα σπήλαια που γνώρισες χτες,» του είπε ο Άρδαλον'λι. «Από εκεί πρέπει να βρεις εσύ τον δρόμο σου για το οχυρό.»

«Και μάλλον δεν είναι εύκολο…»

«Καθόλου εύκολο,» τον διαβεβαίωσε ο Άρδαλον'λι. «Η θέλησή σου πρέπει να είναι σαν διαμάντι: σκληρή και διαφανής.»

Ο Άσλατμιρ συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας ακριβώς τι εννοούσε ο μάγος. «Η Σκιά σε οδήγησε;»

«Χωρίς τη Σκιά δεν θα μπορούσαμε ούτε να έχουμε πρόσβαση στα σπήλαια ούτε να τα διασχίσουμε.»

«Και τώρα θα συνεχίσεις να κρατάς αυτό τον γίγαντα φυλακισμένο εκεί κάτω, στα υπόγεια;»

«Αν τον αφήσω να φύγει, θα μας καταστρέψει όλους, Άρχοντα Άσλατμιρ.»

«Κι αν κάποια στιγμή… σου ξεφύγει;»

«Μόνο με εξωτερική βοήθεια,» είπε ο Άρδαλον'λι. «Κι ελπίζω να μη σου μπαίνουν ιδέες…»

Ο Άσλατμιρ γέλασε κοφτά. «Δεν είμαι τόσο τρελός, μάγε. Είδα τι έπαθαν εκείνοι οι δύο που μπήκαν στον θάλαμο όπου κρατάς τον δαίμονα.»

«Πρέπει να ξέρεις πώς να… συμπεριφερθείς σ'αυτόν.»

«Και η αλυσίδα;»

«Είσαι, όντως, παρατηρητικός, Άρχοντας Άσλατμιρ· δεν έκανα λάθος που σε επέλεξα. Νομίζεις ότι είναι πολλοί που έδωσαν σημασία σ'εκείνη την αλυσίδα, αντικρίζοντας τη Σκιά της Γέφυρας;»

«Η Σαρντίκα-Νοθ είμαι βέβαιος–»

«Άσε τη Σαρντίκα· η Σαρντίκα ξέρει.»

«Τι κάνει αυτή η αλυσίδα, μάγε; Δεν κρατά τον δαίμονα δεμένο στον τοίχο–»

«*Δεμένο στον τοίχο;*» γέλασε ο Άρδαλον'λι. «Νομίζεις ότι θα μπορούσε τίποτα να τον κρατήσει δεμένο στον τοίχο;»

«Μάλλον όχι. Επομένως...;»

«Μέσα στην αλυσίδα βρίσκεται ένας θεός,» εξήγησε ο μάγος. «Διαφορετικού είδους θεός από τη Σκιά της Γέφυρας, αλλά θεός παρ'όλ'αυτά. Ένα *παράσιτο*. Ναι, παράσιτο ακόμα και τότε, προτού τον κλείσω μέσα στην αλυσίδα. Ήταν μισός από ύλη, μισός από πνεύμα. Βουτούσε πάνω σε άλλα όντα, γαντζωνόταν, και απομυζούσε τη δύναμή τους. Τον έβαλα μέσα στην αλυσίδα, και ξέρει ότι εκεί θα πεθάνει από την πείνα αργά ή γρήγορα, παρεκτός αν με υπακούει. Έχει χάσει τις περισσότερες δυνάμεις του μα συνεχίζει να προσπαθεί να παραμένει στη ζωή. Ακόμα και στην κατάστασή του. Εκπληκτικό, δεν είναι; Το μόνο που χρειάζεται να κάνει για να μου ξεφύγει είναι να σταματήσει να τρέφεται... αλλά δεν το κάνει, κι έτσι είναι αιχμάλωτός μου – δούλος μου.

»Έριξα την αλυσίδα πάνω στο πόδι της Σκιάς της Γέφυρας όταν συναντηθήκαμε κάτω απ'την Ψηλή Γέφυρα, και η αλυσίδα τυλίχτηκε εκεί – κόλλησε. Η Σκιά παραλίγο να με σκοτώσει, βέβαια, αλλά δεν τα κατάφερε: φάνηκα αρκετά γρήγορος και η μαγεία μου αρκετά δυνατή, καθώς επίσης και η θέλησή μου. Δε χρειάστηκε, άλλωστε, ν'αντισταθώ για πολύ στις επιθέσεις του δαίμονα· η αλυσίδα, πεινασμένη, απορρόφησε τη δύναμή του. Η Σκιά της Γέφυρας έγινε δούλος μου, όπως κι ο άλλος θεός, και πρέπει να υπακούει τις εντολές μου, αλλιώς θα προστάξω την αλυσίδα να τον σκοτώσει. Τώρα την έχω απλώς προστάξει να τρέφεται από αυτόν, αλλά με προσοχή· γιατί, αν του κλέψει όλη τη ζωή, της έχω πει ότι θα την αφήσω να πεθάνει από την πείνα.»

Δεν ήταν, λοιπόν, φήμες ότι ο Άρδαλον'λι ήταν πανίσχυρος μάγος, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Δεν κάνει μόνο απίστευτα πράγματα, αλλά και περίπλοκα επίσης*. «Δηλαδή, πόσους δαίμονες έχεις τώρα φυλακισμένους; Τρεις; Τέσσερις;»

Προς στιγμή ο Άρδαλον'λι φάνηκε μπερδεμένος από την ερώτηση – μια ερώτηση που ο Άσλατμιρ νόμιζε ότι ήταν μάλλον απλή. Μετά, όμως, ο μάγος κατάλαβε. «Μη συγχέεις τα πράγματα,» είπε. «Η Σκιά της Γέφυρας και ο θεός μέσα στην αλυσίδα δεν έχουν καμία σχέση με την Αθήρευτη Κόρη του Ατέρμονου Ποταμού και τον Λαίμαργο Ανεμοφάγο. Οι δύο τελευταίοι είναι φυλακισμένοι αλλά μπορώ να τους αμολήσω όποτε νομίζω και να τους τραβήξω, μετά,

ξανά μέσα στις φυλακές τους, ενώ βρίσκομαι συνεχώς σε επαφή μαζί τους. Είναι μέρος του εαυτού μου πλέον. Γι'αυτό κιόλας έχεις ακούσει ότι μόνο πολύ δυνατοί Δεσμοφύλακες μπορούν να έχουν πάνω από έναν δαίμονα φυλακισμένο. Χρειάζεται μεγάλη θέληση, Άρχοντα Άσλατμιρ, γιατί κάθε φυλακή που φτιάχνεις είναι κομμάτι του μυαλού σου.»

Ο Άσλατμιρ τον ατένιζε μπερδεμένος. *Μαγεία…* Πώς ήταν δυνατόν να κατανοήσεις τέτοια πράγματα χωρίς ο ίδιος να έχεις πείρα;

Ο Άρδαλον'λι συνέχιζε να μιλά: «Ο θεός μέσα στην αλυσίδα είναι απλά κλεισμένος εκεί: δεν βρισκόμαστε σε συνεχή επικοινωνία, δεν μπορώ να τον αμολήσω και να τον τραβήξω πάλι μέσα. Και είναι αναγκασμένος να με υπηρετεί για να τρέφεται. Το ίδιο ισχύει και για τη Σκιά της Γέφυρας: είναι αναγκασμένη να με υπηρετεί αν δεν θέλει να πεθάνει.

»Σ'έχω κουράσει, όμως, Άρχοντα Άσλατμιρ, όπως βλέπω.»

«Εγώ ζήτησα να μάθω…»

«Πράγματι, εσύ το ζήτησες.»

«Είναι, λοιπόν,» είπε ο Άσλατμιρ, «διαφορετικού είδους φυλάκιση η φυλάκιση της Σκιάς της Γέφυρας και η φυλάκιση των θεών που έχεις» – έδειξε το περιδέραιο και το δαχτυλίδι – «επάνω σου.»

«Τελείως διαφορετικού είδους.»

«Και είναι, υποθέτω, πιο εύκολο να φυλακίζεις δαίμονες όπως έχεις φυλακίσει αυτόν στην αλυσίδα…»

«Πιο *εύκολο;*» Ο Άρδαλον'λι γέλασε. «Δεν είναι εύκολο. Είναι, μάλιστα, πολύ επικίνδυνο. Πιο επικίνδυνο απ'το αν αποσκοπείς απλώς να σκοτώσεις τον δαίμονα ή να τον τρέψεις σε φυγή. Για να φυλακίσεις έναν θεό μέσα σ'ένα αντικείμενο, πρέπει με τη θέλησή σου να σπρώξεις το πνεύμα του εκεί και να το υποτάξεις.»

«Το έχεις κάνει και σε άλλους δαίμονες αυτό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άρδαλον'λι, και το δέος που είχε ο Άσλατμιρ γι'αυτόν μεγάλωσε.

Το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στη γωνία του δωματίου έβγαλε, τότε, έναν ήχο. Ο μάγος σηκώθηκε απ'το γραφείο του, το πλησίασε, και πατώντας ένα πλήκτρο το ενεργοποίησε. «Ναι;» είπε.

«*Εγώ είμαι, μάγε,*» ακούστηκε η φωνή της Σαρντίκα-Νοθ από το μεγάφωνο. «*Μπορείς να έρθεις στην αίθουσα ανάκρισης; Ο προδότης μού είπε κάτι που ίσως να σ'ενδιαφέρει.*»

«Κατεβαίνω αμέσως.»

Ο Άρδαλον'λι απενεργοποίησε το τηλεπικοινωνιακό σύστημα και στράφηκε στον Άσλατμιρ. «Θα έρθεις μαζί μου,» του είπε.

Ο Άσλατμιρ δεν είχε ξαναδεί την αίθουσα ανάκρισης του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, και όφειλε να παρατηρήσει ότι δεν ήταν κι από τα ομορφότερά του δωμάτια. Ήταν ένας μεγάλος θάλαμος με μηχανές βασανιστηρίων, και τώρα από το ταβάνι του κρεμόταν ένας γυμνός άντρας – ο Κάλριθ – με τα χέρια τεντωμένα πάνω από το κεφάλι του και δεμένα με αλυσίδες. Το πορφυρόδερμο σώμα του αιμορραγούσε, κι επάνω στις πληγές δύο αιμοπότες ήταν γαντζωμένοι – αυτά τα φριχτά σκωληκοειδή έντομα. Πού τα είχε βρει η Σαρντίκα-Νοθ; Ήταν πολύ σπάνια σ'ετούτα τα μέρη.

Η ίδια η Γαλανή Δράκαινα στεκόταν αντίκρυ στον Κάλριθ, ενώ πιο κοντά του βρισκόταν ένας μονόχειρας άντρας που πρέπει να ήταν βασανιστής. Παραδίπλα στεκόταν ο Ραμάνδης, ένας από τους Πέντε Δράκους της Σαρντίκα-Νοθ και πρώην Παντοκρατορικός πολεμιστής: μετρίου αναστήματος με δέρμα κατάλευκο και μαλλιά μαύρα και μακριά. Είχε τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος, και κοίταζε αμίλητος. Ο Άσλατμιρ είχε ακούσει πως ήταν τρομερός στη μάχη σώμα με σώμα, καθώς επίσης και ότι καταγόταν από μια διάσταση που ονομαζόταν Αρβήντλια.

«Μάγε...» είπε η Σαρντίκα-Νοθ, και μετά κοίταξε τον Άσλατμιρ, παραξενεμένη.

«Από εδώ και στο εξής,» εξήγησε ο Άρδαλον'λι, «ο Άρχοντας Άσλατμιρ θα είναι βοηθός μου, αν δεν έχεις πρόβλημα, Βασίλισσά μου. Εξάλλου, δεν κάνει τίποτε άλλο εδώ μέσα, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

«Έχεις δίκιο σ'αυτό, μάγε,» ένευσε η Σαρντίκα. «Αλλά να τον προσέχεις. Κι αν τον χρειαστώ, μην ξεχνάς ότι είναι δικός μου.»

«Ασφαλώς. –Με ζήτησες, όμως....»

«Τούτος εδώ» – η Σαρντίκα έριξε ένα βλέμμα στον κρεμασμένο προδότη, τον Κάλριθ, που είχε μπει στους ληστές της προκειμένου να ελευθερώσει τον Άρχοντα Βάλγκερελ, τον θείο του, όπως είχε ο ίδιος αποκαλύψει – «λέει πως οι δύο φίλοι του μάλλον κατάφεραν να φύγουν ζωντανοί από τα σπήλαια.»

«Και τον πιστεύεις, Βασίλισσά μου;»

Ο Κάλριθ έβγαλε ένα κλαψούρισμα πόνου. «...*Σε παρακαλώ,*» έσκουξε. «Πάρ' τα από πάνω μου· λέω αλήθεια... *αλήθεια*...» Οι δύο

αιμοπότες που ήταν γαντζωμένοι στο σώμα του ρουφούσαν τα υγρά από τις πληγές του.

Η Σαρντίκα-Νοθ ούτε που γύρισε να τον κοιτάξει. «Λέει επίσης,» είπε στον Άρδαλον'λι, «ότι η οικογένεια του Άρχοντα Βάλγκερελ έχει κάποια πανάρχαια συμφωνία με τους δαίμονες τούτων των τόπων. Και με τη Σκιά της Γέφυρας, επίσης. Οι δύο φίλοι του, επικαλούμενοι αυτή τη συμφωνία, πρέπει να βγήκαν σώοι και αβλαβείς από τα σπήλαια.»

«Ρώτησες τον Άρχοντα Βάλγκερελ γι'αυτό;» θέλησε να μάθει ο Άρδαλον'λι.

«Όχι ακόμα. Το θεωρείς, όμως, δυνατό να ισχύει;»

«Αμφιβάλλω ότι οι θεοί των σπηλαίων μπορούν να αναγνωρίσουν τόσο εύκολα όλα τα μέλη της οικογένειας του Βάλγκερελ. Θείος σας δεν είναι;» Η τελευταία ερώτηση απευθυνόταν στον κρεμασμένο άντρα. «Δεν είστε ούτε καν παιδιά του!»

«Ναι,» έκανε ο Κάλριθ, αδύναμα, «αλλά... έχουμε το σημάδι μαζί μας... Έτσι... έτσι ξέραμε...»

«Ποιο σημάδι;»

Η Σαρντίκα-Νοθ ήταν που απάντησε: «Ένα φυλακτό, μου είπε. Βρήκαν πώς να το κατασκευάσουν στα αρχεία της ιστορίας της οικογένειάς τους. Φτιάχνεται από τις ποταμόπετρες του Νίρφεβ και ένα είδος κρυστάλλου από τα Πυρόκενα Όρη ο οποίος σχηματίζεται κοντά στις φωτιές· και ύστερα πρέπει να το ευλογήσεις κάτω από το φως των τριών φεγγαριών, όταν και τα τρία είναι γεμάτα. Επάνω του πρέπει, επίσης, να έχει ένα σημάδι.»

«Μόνο *ένα* τέτοιο φυλαχτό είχατε μαζί σας;» ρώτησε ο Άρδαλον'λι τον Κάλριθ.

«...Ναι.»

«Και έτυχε να το πάρουν αυτοί που ξέφυγαν...»

«Τους το πέταξα καθώς... προτού με πιάσουν...» Και προς τη Σαρντίκα: «*Σε παρακαλώ πάρ' τα από πάνω μου!*»

Η Γαλανή Δράκαινα στράφηκε τώρα να τον ατενίσει πατόκορφα με βλέμμα που δεν φανέρωνε οίκτο. Ύστερα έκανε νόημα στον βασανιστή, κι εκείνος έπιασε, με μεταλλικές λαβίδες, τους αιμοπότες και τους τράβηξε από το δέρμα του Κάλριθ. Του οποίου τα ουρλιαχτά πρέπει, σίγουρα, να αντήχησαν ως τον περίβολο του οχυρού.

Η Σαρντίκα-Νοθ στράφηκε στον μάγο. «Εκτός απ’αυτά, μου είπε ότι σκόπευαν να ελευθερώσουν τον Άρχοντα Βάλγκερελ και, με τη χρήση του φυλαχτού, να τον πάρουν μαζί τους στα σπήλαια και να ξεφύγουν από το άνοιγμα κάτω από την Ψηλή Γέφυρα. Τι νομίζεις;»

«Ίσως και να είναι αλήθεια, έτσι όπως τα περιγράφει, Βασίλισσά μου.» Έμοιαζε συλλογισμένος, όπως ένα άγριο, επικίνδυνο πουλί των βουνών μπορεί να είναι συλλογισμένο. «Όμως, αν το φυλαχτό τούς προστάτευε πραγματικά από τη Σκιά της Γέφυρας, τότε γιατί η Σκιά σκότωσε δύο από αυτούς, στα υπόγεια του οχυρού;» Και τώρα ο μάγος έστρεψε το βλέμμα του στον Κάλριθ.

«...Δεν είχαν το φυλαχτό...» έκανε εκείνος, ξέπνοα, ακόμα κρεμασμένος από τις αλυσίδες, «μαζί τους... δεν το είχαν... Το κρατούσα εγώ – σας το είπα. Έστριψαν προς τα κει, και... και ο θεός της Γέφυρας τούς χτύπησε... Δεν επιτέθηκε και σ’εμάς γιατί του δείξαμε το φυλαχτό· έκανε πίσω... Μετά έπρεπε να φύγουμε· μας είχες καταλάβει, μάγε, και... έρχονταν οι–»

Η Σαρντίκα τον διέκοψε μιλώντας στον Άρδαλον’λι: «Μπορείς να ανακαλύψεις περισσότερα; Μ’ενδιαφέρουν τέτοια φυλαχτά, αν γίνεται να φτιαχτούν.»

«Φρόντισε, τότε, να μην πεθάνει,» είπε ο μάγος ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Κάλριθ. «Εδώ μέσα, μόνο αυτός ξέρει το σημάδι και πώς ακριβώς κατασκευάζονται τα φυλαχτά.»

Η Σαρντίκα-Νοθ πρόσταξε να λύσουν τον κρεμασμένο, να επιδέσουν τις πληγές του, να τον μεταφέρουν σ’ένα κελί, και να του δώσουν να πιει και φάει.

Κεφάλαιο Δέκατο-Όγδοο
Η Πόλη της Λίμνης και το Μεγάλο Ψάρι

Η Ζέρνιελ ήταν οικοδομημένη στις νότιες όχθες της λίμνης Μελθάρβεθ, την οποία οι Πυκνοί Τόποι αγκάλιαζαν εξολοκλήρου από τα βόρεια και τα ανατολικά. Ένα μεγάλο τείχος από λάσπη και πέτρα προστάτευε τη Ζέρνιελ, κι επάνω σε ορισμένα σημεία του κανόνια ήταν τοποθετημένα. Κάποια τμήματα του τείχους φαίνονταν πιο καινούργια από άλλα: ζημιές από τον μεγάλο ξεσηκωμό κατά της Παντοκράτειρας, μάλλον, οι οποίες είχαν επιδιορθωθεί.

Η Ζέρνιελ είχε δύο πύλες: μία δυτική και μία νότια. Οι Ζωντανοί-Νεκροί και οι έμποροι τους οποίους συνόδευαν μπήκαν, καθώς πλησίαζε το μεσημέρι, από τη δυτική. Οι συνηθισμένοι έλεγχοι έγιναν, οι φόροι πληρώθηκαν, και το καραβάνι κατευθύνθηκε προς το κέντρο της πόλης, για να αφήσουν τα ζώα τους, τα οχήματά τους, και να βρουν καταλύματα. Η υγρασία ήταν έντονη παντού, και στον αέρα πλανιόνταν διάφορες οσμές που δεν μύριζες σε πόλεις οι οποίες δεν ήταν κοντά σε λίμνες.

Η ρυμοτομία της Ζέρνιελ ήταν χάλια, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ με το που πέρασαν τη δυτική πύλη. Οι δρόμοι της όλο στροφές έκαναν που του έμοιαζαν τελείως άχρηστες, και τα μεγάλα οχήματα του καραβανιού είχαν πρόβλημα να τους διασχίζουν, καθώς επίσης και οι ελέφαντες της Ταλράνδης και του Βερνάντελ. *Ευτυχώς που δεν έχουμε κι εμείς ελέφαντες, τώρα,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, που σκόπευε ν'αγοράσει, κάποια στιγμή σύντομα, μερικά από αυτά τα μεγάλα θηρία· ήταν χρήσιμα στις μάχες, όπως και στο να έλκουν πράγματα οσοδήποτε βαριά.

Στη Ζέρνιελ, πάντως, ήταν σαν οι ντόπιοι να είχαν χτίσει τα οικήματα όπου τους κατέβαινε. Ο Ζαώρδιλ περίμενε να δει, αργά ή γρήγορα, καμια πολυκατοικία να ξεφυτρώνει μπροστά του μέσα από το πλακόστρωτο...

Στο λιμάνι της πόλης ερχόταν ο Μέγας Ιχθύς, του είχε πει η Έρικα, ο θεός της Ζέρνιελ, και θεός της λίμνης Μελθάρβεθ επίσης. Ήταν η

μασκότ της περιοχής. Ο πιο φιλικός θεός της Φεηνάρκια, ίσως. Τουλάχιστον, η Έρικα έτσι είχε ακούσει. *«Δεν έχω περάσει ποτέ η ίδια από εκεί. Θα πάμε να τον δούμε όταν φτάσουμε. Θα έχει ενδιαφέρον, σίγουρα.»*

Και ο Ζαώρδιλ είχε ακούσει κάτι για τον Μέγα Ιχθύ της Ζέρνιελ, μα, φυσικά, δεν τον είχε αντικρίσει αυτοπροσώπως. Κάποτε, όμως, είχε δει μια φωτογραφία όπου ένα πελώριο ψάρι με πούρο στο στόμα ήταν μισοξαπλωμένο πάνω σε μια αποβάθρα. Υποτίθεται πως αυτός ήταν ο Μέγας Ιχθύς. Ο Ζαώρδιλ δεν το είχε πιστέψει. Η φωτογραφία, μάλλον, ήταν πειραγμένη. Ήξερε πως υπήρχαν Τεχνομαθείς μάγοι που μπορούσαν να κάνουν τέτοιες αλλοιώσεις στις φωτογραφίες μέσω μηχανικών συστημάτων. Ο τύπος πρέπει να είχε πάρει ένα ψάρι από άλλη φωτογραφία και, κάπως, να το είχε συνδυάσει με μια αποβάθρα κι ένα πούρο.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν πήγαν, όμως, αμέσως στο λιμάνι για να διαπιστώσουν αν οι φήμες για τον Μέγα Ιχθύ αλήθευαν. Αφού βρήκαν καταλύματα, κάθισαν να φάνε και να ξεκουραστούν. Το ξενοδοχείο όπου έκλεισαν δωμάτια ο Ζαώρδιλ, οι κοντινοί του άνθρωποι, ο Καντάρφιλ, και η Ταλράνδη ονομαζόταν «*Ο Γίγας της Λίμνης!*» (έτσι, με θαυμαστικό στο τέλος), και το μενού στην τραπεζαρία του – η οποία ήταν πελώρια, με ξύλινα, καλογυαλισμένα πατώματα και τοίχους – περιλάμβανε ένα σωρό πιάτα με διαφόρων ειδών ψάρια και μαλάκια της λίμνης. Ο Καντάρφιλ και η Ταλράνδη, που είχαν ξαναπεράσει παλιότερα από εδώ, παράγγειλαν.

«Είχα δει μια τελείως γελοία φωτογραφία μ'ένα τεράστιο ψάρι σε κάτι αποβάθρες...» είπε ο Ζαώρδιλ καθώς έτρωγαν και έβρισκε την ψαρόσουπά του νοστιμότατη (αν και είχε αμφιβολίες για μερικά περίεργα πράγματα που έβλεπε να επιπλέουν μέσα). «Σίγουρα αλλοιωμένη.»

«Ο Μέγας Ιχθύς ήταν,» του είπε ο Καντάρφιλ. «Υπάρχει.»

«Τι λες, έμπορα; Στη φωτογραφία το ψάρι ήταν σαν ένα σπίτι!»

«Τόσο μεγάλος είναι· τον έχω δει.»

«Και κάπνιζε ένα πούρο!»

«Καπνίζει κάπου-κάπου, κιόλας· το έχω ακούσει.»

«Σαλεμένος είσαι, έμπορα,» είπε ο Ζαώρδιλ.

Ο Καντάρφιλ γελούσε. «Σου λέω αλήθεια, φίλε μου Ζαώρδιλ! Πήγαινε στο λιμάνι και μπορεί κι εσύ να τον δεις τον θεό της Ζέρνιελ. Έρχεται συχνά.»

«Σου λέει πράγματι αλήθεια, αρχηγέ,» είπε ο Φέκταρελ. «Ο Μέγας Ιχθύς είναι, όντως, έτσι. Τον έχω δει κι εγώ.»

Ο Ζαώρδιλ αναρωτήθηκε τι γνώμη για όλα τούτα να είχε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, κι έριξε ένα λοξό βλέμμα προς το τραπέζι όπου έτρωγαν η Έρικα, η Ανρίθα-Νοθ, και αυτός. Δεν βρίσκονταν στο τραπέζι του Ζαώρδιλ επειδή η Έρικα ακόμα δεν ήθελε οι έμποροι – ο Καντάρφιλ, βασικά – να γνωρίζουν για την παρουσία της. *Αναρωτιέμαι για πόσο θα καταφέρει να διατηρήσει αυτή την… αορατότητα.* Μέχρι στιγμής, πάντως, τα κατάφερνε μια χαρά.

Τρεις πλανόδιοι μικροπωλητές μπήκαν, τότε, στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου, ύστερα από μερικές σύντομες κουβέντες με έναν φύλακα. Κρατούσαν καλάθια από πλεγμένα κλωνάρια, μέσα στα οποία βρίσκονταν μικρά αγαλματίδια που απεικόνιζαν ψάρια να στέκονται σαν άνθρωποι, να καπνίζουν πούρο, να κρατάνε καμάκι, ή να κουβαλάνε τουφέκι. Ορισμένα απ'αυτά τα αγαλματίδια ήταν σκέτα, ορισμένα επάνω σε μηχανικά ρολόγια, ορισμένα επάνω σε κρίκους για κλειδιά, επάνω σε αναπτήρες, ή στις λαβές μαχαιριών. Οι μικροπωλητές μάλλον είχαν έρθει στο ξενοδοχείο επειδή είδαν πολύ κίνηση εδώ, και τώρα άρχισαν να περιφέρονται ανάμεσα στα τραπέζια του προσπαθώντας να πουλήσουν την πραμάτεια τους. «Ο Μέγας Ιχθύς…» έλεγαν. «Αγοράστε αναπαραστάσεις του Μεγάλου Ιχθύος· θα σας φέρουν τύχη! Ευλογημένες από τους ιερείς!»

Ο Ζαώρδιλ κοίταζε τους μικροπωλητές με μισό μάτι. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής αγόρασε ένα αγαλματίδιο ψαριού που καπνίζει πούρο, έναν αναπτήρα με ψάρι επάνω το οποίο κρατά δαυλό, και ένα μαχαίρι με ψάρι στη λαβή το οποίο κρατά καμάκι. Πλήρωσε ένα ολόκληρο ενδότερο και ένα τέταρτο ενδότερου για όλα τούτα. *Ηθελημένη ληστεία,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. «Χάρηκες τώρα;» είπε στον Κολπατζή.

«Πολύ,» αποκρίθηκε εκείνος κι άναψε τον αναπτήρα.

Η Νιρκέκα έπιασε το αγαλματίδιο που απεικόνιζε ψάρι με πούρο και το κοίταξε από κοντά.

Το απόγευμα, ενώ οι έμποροι είχαν δουλειές στην αγορά, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, η Νιρκέκα, η Φαίδρα'λι, ο Φέκταρελ, η Έρικα, η Ανρίθα-Νοθ, και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ (που τους είχε διαβεβαιώσει ότι, ναι, ο Μέγας Ιχθύς ήταν όντως πραγματικός και μεγάλος σαν σπίτι) πήγαν στο λιμάνι της Ζέρνιελ.

Ο θεός της πόλης βρισκόταν ήδη εκεί, σαν να τους περίμενε: ένα πελώριο ψάρι, αμφίβιο αναμφίβολα, το οποίο ακουμπούσε κατά το ήμισυ επάνω σε μια αποβάθρα, χρησιμοποιώντας τα πτερύγιά του λες και ήταν χέρια. Είχε γκριζοπράσινες φολίδες, πελώρια μάτια, κοκκινωπό λοφίο, μεγάλα μουστάκια πάνω από το στόμα, και γένι κάτω από το στόμα. Δεν ήταν από τρίχες αυτά, βέβαια, αλλά από κάποιου είδους ζωικές ίνες.

Πέντε ταξιδιώτες (ανάμεσά τους κι ένα παιδί που αποκλείεται να ήταν μεγαλύτερο από δώδεκα χρονών) απομακρύνονταν, εκείνη τη στιγμή, από την αποβάθρα του Μεγάλου Ιχθύος χαιρετώντας τον. Το γιγάντιο ψάρι τούς κούνησε το ένα του πτερύγιο, λέγοντας: «ΑΝΤΙΟ! ΑΝΤΙΟ! ΚΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΓΙΑ ΤΟ ΑΣΤΕΙΟ, ΚΑΛΟΙ ΜΟΥ ΦΙΛΟΙ!» Η φωνή του ήταν δυνατή, αν και δεν έμοιαζε να φωνάζει.

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ είχε ήδη πει στους συντρόφους του ότι ο Μέγας Ιχθύς ζητούσε συνήθως από τους επισκέπτες του να του κάνουν κάποια προσφορά: σπανίως νοιαζόταν για πολύτιμα αντικείμενα, αλλά ήθελε τουλάχιστον να ακούσει κάτι ενδιαφέρον – μια ιστορία, μια φήμη, ή ένα αστείο.

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε ο Ζαώρδιλ κάτω απ'την ανάσα του, καθώς ζύγωναν αργά, χωρίς βιασύνη, την αποβάθρα του πελώριου ψαριού. Παρότι το έβλεπε, ακόμα δυσκολευόταν να το πιστέψει.

Ο Νικηφόρος γέλασε. «Αναρωτιέμαι πόσους μπορείς να ταΐσεις άμα το καμακώσεις αυτό το ψάρι!»

«ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΙΑΣΕΙΣ ΠΡΩΤΑ, ΕΞΥΠΝΑΚΙΑ!»

Ξαφνιάστηκαν όλοι τους, γιατί βρίσκονταν ακόμα αρκετά μακριά από τον Μέγα Ιχθύ και δεν περίμεναν ότι μπορούσε να τους ακούσει. Ο Κολπατζής, άλλωστε, δεν είχε φωνάξει· και το λιμάνι δεν ήταν άδειο από κόσμο: βαβούρα αντηχούσε, η οποία αναμφίβολα κάλυπτε τα λόγια του.

«Αποκλείεται να με άκουσε· παραμιλάει,» είπε ο Νικηφόρος.

«ΔΕΝ ΠΑΡΑΜΙΛΑΩ, ΑΓΑΠΗΤΕ. ΣΕ ΑΚΟΥΩ! ΧΟ-ΧΟ-ΧΟ-ΧΟ!» Το ψάρι έμοιαζε διασκεδασμένο καθώς χτυπούσε τη μία του φτερούγα πάνω στην ξύλινη αποβάθρα κάνοντας ένα δυνατό, υγρό *ΦΛΑΠ ΦΛΑΠ ΦΛΑΠ* ν'αντηχεί.

Ένας άντρας πλησίασε τότε, γρήγορα, τον Ζαώρδιλ και τους συντρόφους του. Ήταν ερυθρόδερμος, γαλανότριχος, μουσάτος, και ντυμένος μ'έναν χιτώνα που είχε επάνω του κεντημένες μορφές

ψαριών. «Φίλοι μου,» είπε, «ο Μέγας Ιχθύς ακούει πολύ μακριά. Γι'αυτό έχετε υπόψη σας να δείχνετε τον πρέποντα σεβασμό. Ακούει ό,τι λέγεται μέσα σ'ολάκερη την πόλη!»

«Ό,τι λέγεται μέσα στην πόλη;» ρουθούνισε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. «Μας δουλεύεις;»

Ο άντρας τον αγριοκοίταξε. «Δεν αστειεύομαι, κύριε!»

«Γνωρίζουμε για την ακοή του Μεγάλου Ιχθύος, Σεβασμιότατε,» είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, κι όσοι δεν το είχαν ακόμα καταλάβει τώρα κατάλαβαν ότι ο γαλανογένης άγνωστος ήταν ιερέας. «Αλλά οι περισσότεροι από εμάς δεν έχουν ξανάρθει στη Ζέρνιελ. Συγχωρείστε τους.»

«Ασφαλώς, ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο ιερέας, καλοπροαίρετα. «Ο Μέγας Ιχθύς δεν είναι από εκείνους τους μικρολόγους θεούς που εύκολα και με το παραμικρό προσβάλλονται.»

«ΕΙΔΙΚΑ ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΚΑΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΝΑ ΜΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ, ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΜΟΥ ΦΙΛΟΙ...» αντήχησε η φωνή του πελώριου ψαριού, ενώ τα μάτια του τους ατένιζαν ερευνητικά.

«Ο θεός ζητά μια απλή προσφορά,» εξήγησε ο ιερέας. «Μια ενδιαφέρουσα ιστορία, ένα αστείο, μια φήμη από κάποιο μακρινό μέρος. Κάτι που θα τον διασκεδάσει και θα σπάσει τη βαρετή του ζωή στη λίμνη.»

«ΙΕΡΕΑ! ΠΟΥΡΟ!»

«Αμέσως, Πελώριε Μεγαλειότατε της Λίμνης!» είπε ο ιερέας, όχι και πολύ δυνατά (δεν χρειαζόταν, άλλωστε), κι έτρεξε όσο γρήγορα τού επέτρεπαν τα ιερατικά του άμφια. Στάθηκε πάνω σ'ένα χαμηλό κιβώτιο, έβγαλε ένα σφύριγμα, κι έκανε νόημα σε κάποιους.

Καθώς ο Ζαώρδιλ και οι σύντροφοί του πλησίαζαν την αποβάθρα του Μεγάλου Ιχθύος, είδαν δύο χαμάληδες να έρχονται κουβαλώντας ένα γιγάντιο πούρο στους ώμους τους, ενώ μια γυναίκα ακολουθούσε κρατώντας έναν αναμμένο δαυλό. Οι χαμάληδες έβαλαν την άκρη του πούρου, με προσοχή, στο στόμα του πελώριου ψαριού, και ο θεός κράτησε το πούρο σταθερό με το ένα του πτερύγιο. Η γυναίκα πλησίασε και, με τον δαυλό, άναψε το πούρο. Ο Μέγας Ιχθύς της Ζέρνιελ πήρε μια βαθιά τζούρα και φύσηξε καπνό από τα βράγχια.

«Σ'ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, ΙΕΡΕΑ.»

Ο ιερέας έκανε μια σύντομη υπόκλιση.

«ΤΙ ΕΧΕΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΝΑ ΜΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ, ΦΙΛΟΙ;» ρώτησε ο Μέγας Ιχθύς τους Ζωντανούς-Νεκρούς.

«Πες του γι'αυτά που βλέπεις, μάγισσα,» πρότεινε ο Νικηφόρος στη Φαίδρα'λι, μιλώντας χαμηλόφωνα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι.»

Ο Μέγας Ιχθύς, όμως, τους είχε φυσικά ακούσει. «ΤΙ ΒΛΕΠΕΙΣ, ΛΕΥΚΟΔΕΡΜΗ ΚΥΡΙΑ;»

«Τίποτα το ενδιαφέρον–»

Ο Ζαώρδιλ έσπευσε να τη σώσει. «Συναντήσαμε έναν Πολυόφθαλμο καθώς ερχόμασταν εδώ,» είπε στο ψάρι που κάπνιζε.

«ΠΟΥ;»

«Σε μια διασταύρωση των μονοπατιών, μέσα σ'ένα εγκαταλειμμένο πανδοχείο. Φαίνεται εκεί να κάνει τώρα τη φωλιά του–»

«ΤΟΧΩ ΞΑΝΑΚΟΥΣΕΙ,» τον διέκοψε ο Μέγας Ιχθύς. «ΤΟΧΩ ΞΑΝΑΚΟΥΣΕΙ! ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΜΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΕ;» Φύσηξε καπνό από τα βράγχια.

«Πες του για το κυνήγι του θεού της οργής,» επέμεινε ο Νικηφόρος μιλώντας στη Φαίδρα. «Αποκλείεται να τόχει ξανακούσει αυτό.»

Εκείνη τον αγριοκοίταξε.

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ; ΔΕΝ ΤΟΝ ΞΕΡΩ.»

«Σ'το είπα, δε σ'το είπα;» είπε ο Κολπατζής στη μάγισσα. Αλλά εκείνη ακόμα δίσταζε να μιλήσει, και κανένας άλλος δεν έπαιρνε την πρωτοβουλία να διηγηθεί αυτή την ιστορία.

«ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΠΕΙΤΕ;» Το ψάρι ακουγόταν περισσότερο απογοητευμένο παρά θυμωμένο. Στάχτη έπεσε από το πούρο του, επάνω στην αποβάθρα.

Ο Ζαώρδιλ αναρωτιόταν αν η σκευωρία του Γελαστού Άρχοντα θα το ενδιέφερε, όταν η Φαίδρα'λι αποφάσισε να μιλήσει. «Θα σου πω για τον θεό της οργής,» δήλωσε.

«ΩΡΑΙΑ! ΩΡΑΙΑ!» Το ψάρι πήρε πιο αναπαυτική θέση πάνω στην αποβάθρα, σαν άνθρωπος που έχει ακουμπισμένους τους αγκώνες του σε γραφείο καθώς καπνίζει. «ΑΚΟΥΩ.»

Και η Φαίδρα τού διηγήθηκε τι είχε συμβεί στη Βιλγκέροβ, πώς είχαν κυνηγήσει τον θεό της οργής, πώς είχαν καταλήξει στη Μάλκαριλ, και τι είχε συμβεί εκεί λίγο προτού φτάσουν.

«Μ'ΑΡΕΣΕ! Μ'ΑΡΕΣΕ!» είπε, ευχαριστημένα, ο Μέγας Ιχθύς της Ζέρνιελ, καθώς είχε βραδιάσει και ένας υγρός, παγερός αέρας φυσούσε από τη λίμνη. Τα νερά της είχαν φουσκώσει. «ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΑ ΟΛΑ ΤΟΥΤΑ, ΑΝ ΑΛΗΘΕΥΟΥΝ. ΜΠΟΡΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΠΛΗΣΙΑΣΕΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΟΥ;» Το ψάρι πέταξε το τελειωμένο πούρο του μέσα στη λίμνη, μ'ένα μεγάλο *ΣΠΛΑΤ!*

«Δεν ξέρουμε...» είπε η Φαίδρα, αβέβαια. «Ίσως.»

«ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΗ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ, ΤΟΤΕ... ΑΚΟΥΣ, ΙΕΡΕΑ;»

«Άκουσα, Πελώριε Μεγαλειότατε της Λίμνης.»

«ΝΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΑΡΧΗ, ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΙ.»

«Ασφαλώς, Πελώριε Μεγαλειότατε της Λίμνης.»

«ΠΗΓΑΙΝΕ, ΙΕΡΕΑ, ΜΗΝ ΚΑΘΕΣΑΙ!»

Ο ιερέας αποχώρησε.

«ΜΑΓΙΣΣΑ,» είπε ο Μέγας Ιχθύς της Ζέρνιελ, «ΓΙ'ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΟΥ ΘΑ ΣΕ ΠΑΩ ΒΟΛΤΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ, ΕΠΑΝΩ ΣΤΗ ΡΑΧΗ ΜΟΥ. ΕΛΑ.»

«Μια πολύ μεγάλη τιμή,» είπε μια γυναίκα που πριν ο Ζαώρδιλ δεν είχε προσέξει. Ήταν κι αυτή ντυμένη με ιερατικά άμφια. Ιέρεια. *Πόσοι τέτοιοι υπάρχουν;* «Ο Μέγας Ιχθύς σπάνια δίνει τέτοια δώρα.»

Η Φαίδρα κοίταξε τους συντρόφους της. Ο Φέκταρελ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Φοβόταν γι'αυτήν. Η μάγισσα συνοφρυώθηκε. «Θα πάω,» είπε. Κι έστρεψε τη ματιά της στον Ζαώρδιλ.

«Ό,τι νομίζεις,» της αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά μην αργήσεις να επιστρέψεις.»

Η Φαίδρα έβγαλε τις μπότες και τις κάλτσες της, έβαλε τις κάλτσες μέσα στις μπότες, και τις έδωσε στον Φέκταρελ ο οποίος την ατένιζε φανερά δυσαρεστημένος.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο Φέκταρελ ανησυχεί τόσο για εμένα. εντάξει, ορισμένες φορές έχει τύχει να μου συμβούν ~~περίεργα~~ ατυχή πράγματα & να έχω μπλέξει λιγάκι, αλλά αυτά δεν συμβαίνουν πάντα, & σίγουρα δεν είναι λόγος για ανησυχία!

τα ίδια πάλι & τώρα που αποφάσισα να καβαλήσω τον Μεγάλο Ιχθύ της Ζέρνιελ: με κοίταζε (ο Φέκταρελ, όχι ο Ιχθύς) σαν να ετοιμαζόμουν να αυτοκτονήσω. δεν του έδωσα σημασία, γιατί είναι υπερβολικός!

σκαρφάλωσα πάνω στο πελώριο ψάρι & πιάστηκα από το όμορφο λοφίο του, & ο Μέγας Ιχθύς απομακρύνθηκε από το λιμάνι της Ζέρνιελ κολυμπώντας, & όσο πιο βαθιά στη λίμνη πηγαίναμε τα κύματα μεγάλωναν & ορισμένα με χτυπούσαν· βράχηκα, παραλίγο να πέσω σε κάποια στιγμή. «συγνώμη, μάγισσα» μου είπε ο Μέγας Ιχθύς με τη δυνατή φωνή του, «θα πάω πιο κοντά στις όχθες» & πήγε. ήμασταν ανατολικά της Ζέρνιελ τώρα, αν δεν κάνω λάθος, γιατί αυτοί πρέπει να ήταν οι Πυκνοί Τόποι που έβλεπα, σκοτεινοί μέσα στη βραδιά, όλο βλάστηση. πάντως μπορούσα να διακρίνω κάμποσα πράγματα γιατί στον ουρανό το ένα φεγγάρι ήταν στα τρία τέταρτα, το άλλο μισογεμάτο, & το άλλο σχεδόν ολόκληρο γεμάτο. είχε φως.

–σου αρέσει η βόλτα μας, λευκόδερμη μάγισσα; με ρώτησε ο Μέγας Ιχθύς.

–ναι, απάντησα (& δεν ήταν ψέματα).

κάναμε όλο το γύρο της λίμνης Μελθάρβεθ μέσα στη νύχτα. ο Μέγας Ιχθύς κολυμπούσε τόσο γρήγορα όσο πήγαινε ένα όχημα. συναντήσαμε βάρκες δύο φορές, & αυτοί που ήταν επάνω τους φάνηκαν τρομοκρατημένοι. ποιος ξέρει τι μπορεί να σκέφτονταν; «μια πρασινομάλλα, λευκόδερμη, εξωτική γυναίκα καβάλα στον θεό

της λίμνης!» μάλλον. ίσως να νόμιζαν ότι & εγώ ήμουν δαίμονας, ή κάποια από τις Λάμιες…

οι όχθες της λίμνης Μελθάρβεθ δεν είναι έρημες, πάντως· εκτός από τη Ζέρνιελ υπάρχουν ένα σωρό χωριά & οικισμοί. ψαράδες προφανώς. ίσως & κάποιοι κυνηγοί στις όχθες που είναι γεμάτες βλάστηση, εκεί όπου η λίμνη συναντά τους Πυκνούς Τόπους. & θα πρέπει νάναι ΠΟΛΥ καλοί κυνηγοί για να κυνηγάνε θηράματα στους Πυκνούς Τόπους: θα πρέπει να ξέρουν πώς να αποφεύγουν τις παγίδες των δαιμονικών άγριων θεών, πώς να επιβιώνουν από θηρία που θεωρούν τους κυνηγούς θήραμά τους!

σε μια από αυτές τις πυκνές όχθες είδα, υπό το φως των φεγγαριών, τον Αθέατο βασιλίσκο ξανά! στεκόταν πάνω σ'έναν βράχο & με κοίταζε, & το δέρμα του ήταν ένας ολόκληρος κόσμος! ήταν ο ΙΔΙΟΣ βασιλίσκος άραγε; ή ήταν άλλος;

–αααα, ο φίλος σου, μου είπε ο Μέγας Ιχθύς καθώς περνούσαμε.

–είναι ο ίδιος;

–δεν ξέρω & δεν σταματάω για να ρωτήσω, λευκόδερμη μάγισσα. κυκλοφορούν & περίεργοι θεοί στους Πυκνούς Τόπους…

δεν έφερα αντίρρηση, φυσικά…

όταν με ξαναγύρισε στη Ζέρνιελ πλησίαζαν μεσάνυχτα, & ο μόνος που με περίμενε στην αποβάθρα ήταν ο Φέκταρελ με τις μπότες μου στο χέρι (του τις είχα δώσει όταν έφυγα).

Οι Ζωντανοί-Νεκροί και οι έμποροι που συνόδευαν έμειναν εφτά ημέρες στη Ζέρνιελ, και η Έρικα, με την πρώτη ευκαιρία – δηλαδή, το πρωί ύστερα από τη συνάντησή τους με τον Μέγα Ιχθύ – προσπάθησε να μιλήσει με τον Πολιτάρχη τον Ενδέκατο. Ονομαζόταν Έλρακαμ, κατοικούσε σε μια πολυτελή οικία ανάμεσα σε άλλες πολυτελείς οικίες, και η Έρικα δυσκολεύτηκε να τον συναντήσει. Ο Πολιτάρχης της Ζέρνιελ δεν δεχόταν ανθρώπους καθημερινά για να τους ακούει, όπως έκανε η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. Είχε υπηκόους για να ασχολούνται μ'αυτά τα θέματα, και η Έρικα χρειάστηκε, φυσικά, να περάσει πρώτα από αυτούς. Μίλησε μ'έναν μεσήλικα άντρα που πρέπει να ήταν γραμματικός και την κοίταζε με μισό μάτι, την υποπτευόταν. «Μπορείτε να αποδείξετε ότι, όντως, είστε απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ;» τη ρώτησε.

«Θα το αποδείξω στον Πολιτάρχη, αν μου επιτρέψετε.»

«Δεν θα σας το επιτρέψω αν *πρώτα* δεν το αποδείξετε σ'εμένα,» επέμεινε ο γραμματικός, καθώς οι δυο τους στέκονταν μέσα σε μια ηλιόλουστη αίθουσα της πολυτελούς οικίας. Εκατέρωθεν της εισόδου – μια ανοιχτή, ξύλινη, δίφυλλη πόρτα – στέκονταν δύο φρουροί, οπλισμένοι με σπαθιά, πιστόλια, και πανοπλίες από δέρματα και μέταλλα.

«Πολύ καλά,» είπε η Έρικα, σκεπτόμενη πως δεν θα είχε νόημα να τσακωθεί με τον γραμματικό. Έβγαλε από τα ρούχα της την περγαμηνή που της είχε δώσει ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ και την έτεινε προς το μέρος του. Ο γραμματικός την πήρε στα χέρια, την ξετύλιξε, και την κοίταξε με κριτικό βλέμμα.

Μετά είπε: «Θα ειδοποιήσω τον Πολιτάρχη. Ποιος είναι ο λόγος που επιθυμείτε να τον συναντήσετε;» Της επέστρεψε την περγαμηνή.

«Αυτό δεν είναι κάτι που μπορώ να το αποκαλύψω σ'εσάς. Είναι θέμα που αφορά τον Πολιτάρχη άμεσα. Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ είπε να μιλήσω σ'εκείνον και μόνο σ'εκείνον.»

Ο γραμματικός την ατένισε με δυσπιστία. «Η Νασόλκαθ είναι μακριά από εδώ...»

Η Έρικα δεν αποκρίθηκε, περιμένοντας μια καλύτερη απάντηση.

«Θα σας ειδοποιήσω όταν έχω ενημερώσει τον Πολιτάρχη,» είπε τελικά ο γραμματικός. «Πού διαμένετε;»

Η Έρικα δεν του είπε, αλλά του έδωσε τον κωδικό του τηλεπικοινωνιακού πομπού της. «Όσο το δυνατόν ταχύτερα, παρακαλώ, γιατί έχω να επισκεφτώ κι άλλες πόλεις.»

Το απόγευμα, ενώ η Έρικα ήταν μαζί με την Ανρίθα-Νοθ στο δωμάτιό τους, ο πομπός της κουδούνισε. Ήταν ο γραμματικός, για να της πει, διαδικαστικά, ότι ο Πολιτάρχης θα τη δεχόταν αύριο, τρεις ώρες πριν από το μεσημέρι.

«Να σε ρωτήσω κάτι;» τη ρώτησε η Ανρίθα-Νοθ όταν εκείνη έκλεισε πάλι τον τηλεπικοινωνιακό πομπό.

«Σ'ακούω.»

Η μία καθόταν πάνω στο ένα κρεβάτι κι η άλλη πάνω στο άλλο. Η Ανρίθα ήταν ντυμένη σαν να σκόπευε να βγει, και βαμμένη επίσης. Φορούσε ακόμα και τα παπούτσια της. Η Έρικα φορούσε μόνο μια μάλλινη τουνίκα πάνω απ'τα εσώρουχά της η οποία έφτανε ώς τα γόνατα.

«Τι θα γίνει με τη γυναίκα που έχει ο Βερνάντελ;» είπε η Ανρίθα-Νοθ.

Η Έρικα έμεινε σιωπηλή. Ήταν τώρα ώρα για να συζητάνε κάτι τέτοιο;

«Αν είναι να την ελευθερώσεις πρέπει να το κάνεις σύντομα,» τόνισε η Ανρίθα, «γιατί εδώ πέρα ο Βερνάντελ μπορεί να την πουλήσει!»

Η Έρικα αναστέναξε. «Εσένα γιατί σε νοιάζει τόσο;»

«Με... με νοιάζει... Εσύ δεν είπες ότι μπορεί να τη βοηθούσες; Θες να την αφήσουμε στα χέρια του;» Κάποτε η ίδια η Ανρίθα ήταν στα χέρια του συγκεκριμένου δουλεμπόρου, κι έμοιαζε τώρα να θέλει εκδίκηση. *Αν όμως δεν ήταν ο Βερνάντελ θα είχες μείνει με την αδελφή σου, τη Γαλανή Δράκαινα. Νομίζεις ότι θα είχες περάσει καλύτερα;* σκέφτηκε, φευγαλέα, η Έρικα.

Και είπε: «Πρέπει να στηθεί ολόκληρη επιχείρηση για να του την κλέψουμε. Φυλάει τους δούλους του καλά, όπως θα έχεις δει.»

«Ναι, αλλά αυτή η γυναίκα ήταν πράκτορας – το είπε ο Σάλαθρελ!»

«Δε μπορώ να σώσω όλους τους πρώην Παντοκρατορικούς που έχουν βρεθεί σε δύσκολη θέση, Ανρίθα. Επιπλέον, οι Ζωντανοί-Νεκροί βγάζουν λεφτά απ'τον Βερνάντελ–»

«Μα είναι *δουλέμπορος!*»

«Δεν είσαι στη Ρελκάμνια,» της θύμισε η Έρικα. «Ούτε εμένα μ’αρέσουν οι δουλέμποροι, αλλά στη Φενηνάρκια υπάρχουν.»

Η Ανρίθα-Νοθ σηκώθηκε απ’το κρεβάτι, ξαφνικά. «Πάω κάτω,» είπε.

«Πού;»

«Στην τραπεζαρία. Θα δω.»

«Μην τυχόν και κανείς καμια ανοησία,» την προειδοποίησε η Έρικα.

Η Ανρίθα-Νοθ δεν της μίλησε. Πήρε την κάπα της απ’την κρεμάστρα, την έδεσε στους ώμους, και έφυγε απ’το δωμάτιο σηκώνοντας την κουκούλα στο κεφάλι.

Η Έρικα κάλεσε, μέσω του πομπού της, τον Σιωπηλό Σάλαθρελ και του είπε να είναι κοντά στην Ανρίθα-Νοθ. «Τώρα κατεβαίνει· μην τη χάσεις απ’τα μάτια σου.»

«*Συμβαίνει κάτι συγκεκριμένο;*»

«Ελπίζω πως όχι.»

Το πρωί, η Έρικα πήγε να επισκεφτεί τον Πολιτάρχη τον Ενδέκατο. Ευτυχώς δεν είχε γίνει τίποτα το περίεργο χτες βράδυ· η Ανρίθα-Νοθ είχε επιστρέψει στο δωμάτιο μετά τα μεσάνυχτα, και ο Σάλαθρελ είχε πει στην Έρικα, τηλεπικοινωνιακά, ότι δεν είχε παρουσιαστεί κανένα πρόβλημα. Η Ανρίθα δεν μίλησε καθόλου στην Έρικα· έκανε ένα ντους και, μετά, έπεσε για ύπνο. Την επομένη, ακόμα κοιμόταν όταν εκείνη έφυγε.

Ο Πολιτάρχης δέχτηκε την Έρικα σε μια αίθουσα μεγαλύτερη από αυτήν όπου, χτες, εκείνη είχε συναντήσει τον γραμματικό του. Ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα από ξύλο και ύφασμα, και, σε ηλικία, ήταν σίγουρα μεγαλύτερος από τον γραμματικό. Ή αυτό ή το πρόσωπό του ήταν πάρα πολύ γερασμένο. Το δέρμα του ήταν πορφυρό, τα μαλλιά και τα μούσια του γκρίζα. Ένας χιτώνας με όμορφα κεντήματα τον έντυνε. Τριγύρω, στην αίθουσα, υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι, τους οποίους η Έρικα δεν αναγνώριζε – εκτός από τον γραμματικό. Επίσης, τέσσερις φανεροί φρουροί στέκονταν στις γωνίες.

«Η κυρία Έρικα Σάλκερκοφ;» είπε ο Πολιτάρχης Έλρακαμ καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα του.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η Έρικα ανταλλάσσοντας μια χειραψία μαζί του.

Ο Πολιτάρχης δεν άφησε αμέσως το χέρι της. «Γοητευμένος,» είπε.

«Ο Υψηλότατος με κολακεύει,» αποκρίθηκε η Έρικα (έχοντας προ πολλού μάθει – από τη Νασόλκαθ κιόλας, μέσω των συνδέσμων της – πως η σωστή προσφώνηση για τον Πολιτάρχη της Ζέρνιελ ήταν *Υψηλότατος*), και πρόσθεσε νοερά: *Και είναι και γυναικοθήρας, εκτός αν απατώμαι τελείως*.

«Καθόλου, καθόλου,» αποκρίθηκε ο Έλρακαμ – που πρέπει σίγουρα να την περνούσε καμια τριανταριά χρόνια τουλάχιστον – και άφησε, επιτέλους, το χέρι της. «Η γοητεία σας, κυρία Σάλκερκοφ, είναι σαν να προέρχεται από άλλο κόσμο.»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι λοξά. «Αναμενόμενο, ίσως, αφού δεν είμαι γηγενής της Φεηνάρκια, Υψηλότατε, όπως θα έχετε προσέξει.»

Ο Έλρακαμ γέλασε. «Βέβαια, βέβαια…» Έκανε νόημα σ'έναν υπηρέτη (και δούλο, μάλλον). «Ποτά!»

Ο άντρας ήρθε γρήγορα μ'έναν δίσκο στα χέρια, επάνω στον οποίο υπήρχαν ποτήρια με διάφορα ποτά.

Η Έρικα αναγνωρίζοντας τον Σεργήλιο οίνο πήρε το ποτήρι με το μακρύ πόδι. Και ο Πολιτάρχης πήρε το άλλο ποτήρι με Σεργήλιο οίνο (το τελευταίο με τέτοιο ποτό) – όχι τυχαία, αναμφίβολα.

«Είστε από τη Σεργήλη;» ρώτησε.

«Το μαντέψατε, Υψηλότατε.» Η Έρικα ήπιε μια μικρή γουλιά, καθώς ακόμα στέκονταν. «Έρχομαι, όμως, ως απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ επί του παρόντος.»

«Βέβαια, βέβαια… Με ενημέρωσαν ασφαλώς.» Ο Έλρακαμ ήπιε μια γουλιά από το κρασί του, χωρίς να πάρει τα μάτια του από πάνω της – εσκεμμένα, νόμιζε η Έρικα.

«Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ επιθυμεί συνεργασία μαζί σας, Υψηλότατε.»

«Αν το επιθυμούσατε εσείς, θα ήμουν λιγότερο διστακτικός,» είπε ο Έλρακαμ. «Η Νασόλκαθ είναι… πολύ μακριά από εδώ, Έρικα. Μπορώ να σε λέω Έρικα;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνη χαμογελώντας λιγάκι στραβά. «Να καθίσουμε;»

«Βέβαια, βέβαια…» Ο Πολιτάρχης την οδήγησε σ'έναν καναπέ, όπου και κάθισαν ο ένας όχι και πολύ μακριά από τον άλλο, με τα

ποτήρια τους στο χέρι. Οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι στην αίθουσα παρακολουθούσαν σιωπηλά, και η Έρικα δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί αν κάποιοι απ'αυτούς ήταν οικογένεια του Έλρακαμ και ποια μπορεί να ήταν η γνώμη τους για το γεγονός ότι την κόρταρε απροκάλυπτα. Αλλά, μάλλον, δε θα ήταν η πρώτη φορά που είχε κάνει κάτι τέτοιο...

«Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ κι εσείς έχετε ένα κοινό πρόβλημα. Καθώς επίσης κι όλες οι δυτικές Ενδότερες Πολιτείες,» είπε η Έρικα, και του μίλησε για τη Σαρντίκα-Νοθ και για το αίτημα του Ραλνίβη να τον βοηθήσει η Ζέρνιελ – και οι άλλες πόλεις – εναντίον αυτής της τρομερής λήσταρχου.

«Η αλήθεια είναι,» παραδέχτηκε ο Έλρακαμ, «πως κάποιοι έμποροί μας μας έχουν πει ότι υπάρχει πρόβλημα όταν προσπαθούν να βγουν στη δυτική Φεηνάρκια, και νομίζω πως, ναι, έχουν αναφέρει αυτή τη Σαρντίκα-Νοθ – τη Γαλανή Δράκαινα. Ωστόσο, δεν ξέρω κατά πόσο μπορώ να στείλω στράτευμα... Η πόλη μου, Έρικα, έχει υποφέρει τα τελευταία χρόνια. Ο ξεσηκωμός εναντίον της Παντοκράτειρας, οι μάχες... Ολόκληρη πολιορκία είχαμε εδώ.»

«Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ το αντιλαμβάνεται αυτό, Υψηλότατε. Όμως οποιαδήποτε βοήθεια έχετε να προσφέρετε θα ήταν πολύτιμη. Ακόμα και έναν μάγο, μερικούς μισθοφόρους, κάποιο όχημα ή άρμα, κάποιο αεροσκάφος. Οτιδήποτε.»

«Ναι, καταλαβαίνω.»

Η Έρικα ήπιε άλλη μια γουλιά Σεργήλιο οίνο. «Και η απάντησή σας;»

«Δεν έχω πρόβλημα να βοηθήσω τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, αν αυτό δεν πλήττει τα συμφέροντα της Ζέρνιελ.»

«Μα, εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι να μην πλήττονται τα συμφέροντα *κανενός,* Υψηλότατε,» εξήγησε η Έρικα. «Γι'αυτό κιόλας θέλουμε να διωχτεί η Σαρντίκα-Νοθ από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και να διαλυθεί το φουσάτο της από τις περιοχές ανάμεσα στη Νασόλκαθ και στη Χόλκεραλ.»

«Ναι, βέβαια... Βέβαια. Θα κάνω ό,τι μπορώ, πες στον Ηγεμόνα. Και χαίρομαι που και η Μάλκαριλ έχει ήδη συμφωνήσει να βοηθήσει· είναι πολύ σημαντική πόλη στα μέρη μας.» Καθάρισε τον λαιμό του. «Ελπίζω να σε ξαναδώ σύντομα, Έρικα.»

«Δεν αποκλείεται, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Και έχετε υπόψη σας πως δεν δουλεύω μόνο για τον Ηγεμόνα.»

Τα φρύδια του υψώθηκαν. «Τι σημαίνει αυτό;»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά, καταλαβαίνοντας πως, κατά πάσα πιθανότητα, του είχε δοθεί μια τελείως λανθασμένη εντύπωση από τα λόγια της. «Διευθύνω ένα δίκτυο πληροφοριών,» του εξήγησε, και του μίλησε, γενικά, σχετικά με αυτό. Τόνισε πως δεν είχε ακόμα ανθρώπους της στη Ζέρνιελ, αλλά σύντομα θα είχε. «Υπάρχουν ήδη άνθρωποί μου στη Μάλκαριλ, Υψηλότατε. Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας για οποιονδήποτε λόγο: για να αποκτήσετε κάποια πληροφορία που δεν είναι άμεσα διαθέσιμη σε εσάς· για να βρείτε κάποιο πρόσωπο που αναζητάτε· για να μάθετε αν κάτι που έχετε ακούσει αληθεύει ή όχι... Δολοφονίες, όμως, δεν αναλαμβάνουμε· το διευκρινίζω από τώρα.»

Ο Πολιτάρχης ο Ενδέκατος την άκουγε με ενδιαφέρον. «Θα σας έχω υπόψη μου, δίχως αμφιβολία, Έρικα,» είπε.

«Τι είδους άνθρωποι αποτελούν το δίκτυό σας, αν επιτρέπεται, κυρία Σάλκερκοφ;» ρώτησε ένας άλλος άντρας, που καθόταν παραδίπλα και η Έρικα δεν ήξερε πώς ονομαζόταν· πάντως ήταν μικρότερος από τον Πολιτάρχη, πολύ μικρότερος· πιθανώς στην ηλικία της Έρικας – τριάντα-πέντε με σαράντα.

«Εννοείτε αν είναι γηγενείς; Οι περισσότεροι γηγενείς είναι, Φενάρκιοι, σας διαβεβαιώνω. Ξέρουμε καλά αυτά τα μέρη.»

Ο άντρας δεν είπε τίποτε άλλο, αλλά, αν έκρινε η Έρικα από την όψη του, δεν έμοιαζε να την έχει συμπαθήσει, ούτε να την εμπιστεύεται.

«Ο γιος μου δεν θέλει να φανεί αγενής,» της είπε ο Πολιτάρχης· «απλώς ενδιαφέρεται πολύ για την πόλη μας και τις υποθέσεις της.»

«Καταλαβαίνω. Κι εγώ θα ήμουν σκεπτική μαζί μου,» αποκρίθηκε η Έρικα χαμογελώντας λιγάκι στραβά και τελειώνοντας το κρασί της.

Όταν έφυγε από την οικία του Πολιτάρχη του Ενδέκατου ήταν, σε γενικές γραμμές, ευχαριστημένη. Δεν της φαινόταν καθόλου άσχημη η αρχή που είχε κάνει στη Ζέρνιελ.

Το βράδυ, καθισμένη στο κρεβάτι του Ζαώρδιλ, είπε στον Σκοτωμένο τι είχε συμβεί με τον Πολιτάρχη και πρόσθεσε: «Από την πρώτη στιγμή που με είδε μέχρι που έφυγα από εκεί, με γλυκοκοίταζε. Και δεν ξέρω αν αυτό είναι καλό ή κακό.» Είχε την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο και τα πόδια της τυλιγμένα

γύρω από τη μέση του Ζαώρδιλ, ο οποίος καθόταν στην αγκαλιά της με τη δική του πλάτη στραμμένη προς το μέρος της.

«Μήπως ήταν η ιδέα σου;» τη ρώτησε καθώς κάπνιζε ένα στριμμένο τσιγάρο.

«Δεν έχω τόσο περίεργες ιδέες για άντρες που με περνάνε τριάντα χρόνια.»

«Θα μας αφήσεις, λοιπόν, τώρα και θάρθεις να μείνεις εδώ, μαζί με τον γέρο σου;» την πείραξε ο Σκοτωμένος.

«Κουράδες λυκόχοιρου!» γρύλισε η Έρικα τραβώντας δυνατά το αφτί του καθώς το τσιμπούσε ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά της.

«*ΑΑ!...* Γαμήσου!» Ο Ζαώρδιλ τής χτύπησε τον καρπό, κι εκείνη απομάκρυνε το χέρι της γελώντας.

Ο Σκοτωμένος γύρισε να την κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του.

Η Έρικα ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά, ακόμα χαμογελώντας λιγάκι στραβά. Και ο Ζαώρδιλ αισθάνθηκε αυτό το στόμα να τον προσκαλεί· δεν χρειάστηκε να τεντωθεί πολύ για να φιλήσει τα χείλη της.

Στριφογύρισαν επάνω στο κρεβάτι, και η Έρικα τώρα ένιωθε σαν βασίλισσα. Το δίκτυό της εξαπλωνόταν, όπως εξαρχής ονειρευόταν· είχε ήδη αποκτήσει τη συμπάθεια τριών αρχόντων της Φεηνάρκια· είχε για συμμάχους της μια ομάδα παλαίμαχων, ικανών μισθοφόρων· και είχε και τον αρχηγό τους – έναν άντρα που της άρεσε – στην αγκαλιά της. Τίποτα δεν έλειπε.

Έφτασε σε οργασμό προτού ο Ζαώρδιλ γλιστρήσει μέσα της, νιώθοντας λες κι ήταν μεθυσμένη.

Σ'ένα άλλο δωμάτιο του ξενοδοχείου «*Ο Γίγας της Λίμνης!*», περίπου την ίδια στιγμή, η Ανρίθα-Νοθ ρωτούσε τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, που ήταν ξαπλωμένος στα γυμνά πόδια της: «Τι σου έχει πει η Έρικα για τη γυναίκα που κρατά δούλα ο Βερνάντελ; Θα την ελευθερώσουμε;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος, φιλώντας την κνήμη της, γυμνός εκτός από μια περισκελίδα γύρω απ'τα λαγόνια, η οποία δεν μπορούσε να κρύψει την έκδηλη στύση του.

«Δεν τη νοιάζει καθόλου; Ήταν δική σας!» Η Ανρίθα-Νοθ είχε πλαγιάσει για πρώτη φορά μαζί του χτες, όταν τον είχε συναντήσει στο μπαρ του ξενοδοχείου, τυχαία. Ή ίσως να μην ήταν και τόσο τυχαία, υποπτευόταν· ίσως η Έρικα να τού είχε ζητήσει να την

παρακολουθεί. Αν ήταν έτσι, η Ανρίθα σκόπευε να το εκμεταλλευτεί· ή, μάλλον, ούτως ή άλλως θα το εκμεταλλευόταν. Είχε καταλάβει ότι, παρότι σιωπηλός, ο Σάλαθρελ δεν ήταν ουδέτερος: την κοίταζε με ενδιαφέρον όποτε ήταν οι δυο τους. Χτες, καμια ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, είχε δείξει αυτό το ενδιαφέρον του και με το παραπάνω.

«Είπες στην Έρικα για εμάς;» τον είχε ρωτήσει η Ανρίθα απόψε, πριν από λίγο, ερχόμενη στο δωμάτιό του. «Όχι,» είχε απαντήσει εκείνος· και η Ανρίθα δεν νόμιζε ότι ήταν ψέματα.

Επί του παρόντος, όμως, ο Σάλαθρελ έμεινε αμίλητος, μην απαντώντας της. «Πες μου!» τον πίεσε η Ανρίθα. «Δεν τη νοιάζει καθόλου να βοηθήσει αυτή τη γυναίκα;»

Ο Σάλαθρελ ύψωσε το βλέμμα του για να κοιτάξει το πρόσωπό της. «Δεν ξέρω.»

«Γιατί δεν της λες να κάνει κάτι;»

«Δεν είναι δική μου η απόφαση.»

«Ναι αλλά εσύ την *ξέρεις* αυτή τη γυναίκα!» επέμεινε η Ανρίθα-Νοθ. «Δεν την ξέρεις;»

«Όχι και πολύ καλά. Χρόνια είχα να τη δω.»

«Αν δεν θέλει η Έρικα να κάνει κάτι, εσύ τουλάχιστον δεν θέλεις;»

Ο Σάλαθρελ την ατένιζε συνοφρυωμένος.

Η Ανρίθα άγγιξε το πρόσωπό του με το ένα της χέρι. «Γιατί με κοιτάζεις έτσι;» ρώτησε αθώα.

«Γιατί θέλεις να την πάρουμε από τον Βερνάντελ;»

«Γιατί αυτό είναι… αυτό είναι το σωστό, δεν είναι; Την ξέρατε, για όνομα του Κρόνου! Και ο Βερνάντελ… τι *άνθρωπος* είναι ο Βερνάντελ;» είπε στραβώνοντας τα χείλη της με απέχθεια.

Ο Σάλαθρελ αναστέναξε και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι.

«Τι;» έκανε απότομα η Ανρίθα-Νοθ. «Δε συμφωνείς; Αν η Έρικα δεν θέλει να κάνει κάτι, ας βοηθήσουμε εσύ κι εγώ αυτή τη γυναίκα!»

«'Αυτή η γυναίκα' λέγεται Νιρμάνκα. Και δεν μπορώ να την πάρω από τα κλουβιά του Βερνάντελ. Ειδικά χωρίς τη συγκατάθεση της Έρικας.» Κοίταξε την Ανρίθα-Νοθ σταθερά, θυμωμένα ίσως.

«Εντάξει,» είπε εκείνη, και χαμογέλασε. «Απλώς το πρότεινα. Θα το πεις στην Έρικα;»

«Όχι.» Ο Σάλαθρελ ήρθε πάλι να καθίσει κοντά της.

Κεφάλαιο Δέκατο-Ένατο
Θεοί και Πετρώματα

Η Γαλανή Βασίλισσα ήθελε να της φτιάξουν φυλαχτά σαν εκείνο που είχε αναφέρει ο Κάλριθ: φυλαχτά που προστάτευαν από τους θεούς ετούτων των περιοχών· κι αυτή η δουλειά, φυσικά, ήταν για τον μάγο της, τον Άρδαλον'λι. Αλλά ο Άρδαλον'λι εξήγησε στον Άσλατμιρ ότι προτιμούσε να μη φύγει ο ίδιος από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, επειδή τότε θα έπρεπε ν'αφήσει τη Σκιά αφύλαχτη στα υπόγεια. «Θα πας εσύ αντί για εμένα, Άρχοντα Άσλατμιρ,» είπε, ενώ ήταν μόνοι τους στον πύργο του· «και θα ανακαλύψουμε αν έκανα όντως καλά που σε επέλεξα για βοηθό μου.» Ο Άσλατμιρ, όμως, δεν θα ξεκινούσε αμέσως. Ο μάγος ήθελε πρώτα να μιλήσει με τον Κάλριθ, αφότου εκείνος θα είχε ξεκουραστεί λίγο μέσα στο κελί του. Ήθελε να μάθει από τον κρατούμενο πού ακριβώς έπρεπε να πάει κανείς για να μαζέψει αυτά που χρειάζονταν για την κατασκευή των φυλαχτών.

Ο Άσλατμιρ δεν διαφώνησε με την αποστολή που του ανέθεσε ο Άρδαλον'λι. Εξάλλου, πίστευε ότι θα του έκανε καλό να βγει από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας· από τότε που είχε έρθει εδώ, εξόριστος από τη Νασόλκαθ, δεν είχε πάει σε κανένα άλλο μέρος. Και η παρέα των ληστών της Σαρντίκα-Νοθ δεν ήταν και η πιο ευχάριστη που είχε γνωρίσει.

Αναρωτιόταν ποιον άλλο θα έστελνε ο μάγος μαζί του, γιατί σίγουρα δεν είχε σκοπό να τον στείλει μόνο του να συγκεντρώσει ό,τι χρειαζόταν. Τι είχε πει, αλήθεια, η Σαρντίκα-Νοθ ότι ο κρατούμενος είχε μαρτυρήσει πως απαιτείτο για την κατασκευή του φυλαχτού; Ποταμόπετρες από τον Νίρφεβ, και ένας κρύσταλλος από τα Πυρόκενα Όρη. *Ελπίζω η εύρεσή τους να μην είναι και τόσο δύσκολη.* Παρότι η οικογένεια του Άσλατμιρ παραδοσιακά ασχολιόταν με τα πετρώματα και τα μεταλλεύματα, εκείνος δεν είχε ασχοληθεί και τόσο μ'αυτά και δεν γνώριζε παρά μόνο βασικά πράγματα.

Η ημέρα πέρασε χωρίς φασαρίες, και ο Άσλατμιρ δεν άκουσε τίποτα να λέγεται για την αποστολή που σχεδίαζε ο μάγος. Οι ληστές ακολουθούσαν τη συνηθισμένη τους ζωή μέσα στο οχυρό. Το απόγευμα, ενώ ο Άσλατμιρ καθόταν στο δωμάτιό του και κοίταζε, από το παράθυρο, την όχι και τόσο αξιοσημείωτη δραστηριότητα στον περίβολο, είδε τη Σέρυ να έρχεται προς τον πυργίσκο του χωρίς ιδιαίτερη βιάση, ντυμένη με μια μακριά κάπα κι έχοντας τα όπλα της θηκαρωμένα επάνω της. Δεν φάνηκε να στρέφει το βλέμμα της ψηλά, και ο Άσλατμιρ υπέθεσε ότι δεν ήξερε πως την είχε δει να πλησιάζει. Η Σέρυ μπήκε στον πυργίσκο, κι εκείνος την περίμενε να έρθει, ακούγοντας τα βήματά της στα πέτρινα σκαλοπάτια. Δεν πήρε το βλέμμα του απ'το παράθυρο.

Την άκουσε να φτάνει έξω από τη δερματόπορτά του και να την σπρώχνει χωρίς να τον ρωτήσει αν ήταν μέσα, χωρίς καν να χτυπήσει. Αυτό ήταν κάτι που τον εξόργιζε – το γεγονός ότι του φερόταν σαν να ήταν λάφυρό της – αλλά, για την ώρα, το έκρινε φρόνιμο να μην πει τίποτα. Συνέχισε να κοιτάζει έξω απ'το παράθυρό του.

«Κουφός είσαι, αλογάκι μου;» είπε η Σέρυ.

Ο Άσλατμιρ στράφηκε να την ατενίσει. «Σε άκουσα.»

«Και δε χαίρεσαι που με βλέπεις;» Έκλεισε πίσω της τη δερματόπορτα.

«Είμαι πλημμυρισμένος από χαρά.»

Το γέλιο της ήταν κάπως μοχθηρό καθώς τον πλησίαζε, μάλλον νομίζοντας ότι την κορόιδευε· αλλά ο Άσλατμιρ δεν είχε πει τελείως ψέματα. Δεν ήταν *τελείως* δυσαρεστημένος μαζί της. Τη μισούσε, φυσικά – δεν συμπαθούσε *κανέναν* από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ – όμως ήταν γυναίκα παρ'όλ'αυτά, κι εδώ πέρα δεν είχε καμια άλλη γυναίκα για να πλαγιάζει μαζί του. Τις δούλες τους οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας ήταν καταφανές πως δεν πρόκειται να τις άφηναν να ξαπλώσουν στο ίδιο κρεβάτι με τον «Αρχοντάνθρωπο» – ήταν δικές τους. Και ο Άσλατμιρ ήταν της Σέρυ. Αυτό ξεκαθάριζε τα πράγματα, όπως είχε μέχρι στιγμής φανεί. Επομένως, αν μη τι άλλο, της χρωστούσε που του έδινε ένα δυνατό γυναικείο σώμα για να εκτονώνει τις ορμές του.

Την άρπαξε από τη ζώνη μόλις τα χέρια του μπορούσαν να τη φτάσουν και την τράβηξε επάνω του. «Δε με πιστεύεις;»

Η Σέρυ τού έδειξε τα δόντια της, κι ύστερα δάγκωσε τα χείλη του, κάνοντας αίμα να τρέξει. «Θα σε βάλω να μου το αποδείξεις. Αλλά πρώτα ήρθα να σου πω ότι ο μάγος θέλει να πάμε κάπου. Μάλλον το ξέρεις, μου είπε η Βασίλισσα. Το ξέρεις;»

«Μου έχει αναθέσει μια δουλειά, ναι...»

«Θέλει να βρούμε κάτι πετρώματα στις όχθες του ποταμού. Εγώ κι άλλοι έξι θα σε συνοδέψουμε. Θα πρέπει νάσαι χαρούμενος, αλογάκι μου: ποιος το περίμενε ότι θάχες ολόκληρη συνοδία; Αλήθεια, από πότε κάνεις δουλειές για τον μάγο, ε;»

«Από σήμερα το πρωί.»

Η Σέρυ τού έδειξε ξανά τα δόντια της – μάλλον, πάλι δεν τον πίστευε – αλλά αυτή τη φορά δεν τον δάγκωσε. Τράβηξε από τη ζώνη της μια τυλιγμένη περγαμηνή και του την έδωσε. «Εδώ σού έχει γράψει ο μάγος πού ακριβώς να ψάξεις για το πέτρωμα. Αν θες να τον ρωτήσεις τίποτα, μπορείς να πας να τον βρεις, είπε.»

Ο Άσλατμιρ ξετύλιξε την περγαμηνή και διάβασε τα καλοσχηματισμένα γράμματα του Άρδαλον'λι. Το πέτρωμα που τους ενδιέφερε ήταν ιζηματογενές. Οι ντόπιοι (από τους οποίους καταγόταν και ο Κάλριθ) το ονόμαζαν *γόνο του ποταμού*. Το μάζευαν, κυρίως, από τις νότιες όχθες του Νίρφεβ, κοντά στους Καταρράκτες. Πολλές φορές έπρεπε να βουτήξεις για να το βρεις. Το αναγνώριζες επειδή γυάλιζε με χρώμα πρασινοκόκκινο κάτω από το νερό.

«Μάλιστα,» είπε ο Άσλατμιρ τυλίγοντας ξανά την περγαμηνή.

«Η Βασίλισσα μού είπε ότι ο μάγος λέει πως εσύ είσαι ο κατάλληλος για να το βρεις επειδή η οικογένειά σου έχει ορυχεία.»

«Πιο κατάλληλος από εσάς, πάντως.»

«Θα πας να ρωτήσεις τίποτα τον μάγο, λοιπόν;»

«Δε νομίζω ότι έχω καμια απορία.»

Τα μάτια της γυάλισαν. «Ωραία. Τότε έλα να σου μάθω τι κάνει ένας άντρας όταν βλέπει τη γυναίκα του να έρχεται και είναι 'πλημμυρισμένος από χαρά'.» Τον τράβηξε μαζί της στο στενό κρεβάτι του δωματίου, και, ξαπλώνοντας ανάσκελα κι έχοντας τα δάχτυλά της πιασμένα στα μαλλιά του, έτριψε το πρόσωπό του πάνω στην κοιλιά της. «Φίλησέ με, φίλησέ με...» του είπε, και ο Άσλατμιρ τράβηξε το πουκάμισό της, και το τριμμένο μεσοφόρι από κάτω, έξω από τη ζώνη και το παντελόνι της. Έσυρε τη γλώσσα του πάνω στο ζεστό λευκό δέρμα γύρω από τον αφαλό. «Πιο κάτω,» του είπε

εκείνη. «Πιο *κάτω,*» μουγκρίζοντας, ενώ εξακολουθούσε να έχει τα χέρια της πιασμένα στα μαλλιά του, δυνατά. Ο Άσλατμιρ έλυσε τη ζώνη της, ξεθηλύκωσε το παντελόνι, και μαζί με την περισκελίδα το τράβηξε προς τα γόνατά της. Τα χέρια της τώρα ώθησαν το κεφάλι του προς την υγρασία κάτω από τον πλούσιο, ξανθό θάμνο ανάμεσα στα πόδια της. Ο Άσλατμιρ την έγλειψε και την άκουσε να φωνάζει. Και μετά, κι άλλο…

Έφυγαν με την αυγή από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, επάνω σ'ένα ξεσκέπαστο, τετράκυκλο όχημα, με δύο ενεργειακές φιάλες ρεζέρβα, αν και αμφίβολο ήταν ότι θα τους χρειάζονταν – δεν πήγαιναν μακριά. Μαζί με τον Άσλατμιρ, εκτός από τη Σέρυ, ήταν ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος (μάλλον, η Γαλανή είχε προσέξει ότι ο Άσλατμιρ τα πήγαινε καλά μ'αυτόν – τουλάχιστον, σε σχέση με τους άλλους της ληστές), οι τέσσερις άνθρωποι που είχαν απομείνει στον Σάλβιθ τον Μονόφθαλμο ύστερα από την αναμέτρησή του με τους Ζωντανούς-Νεκρούς και τη μάγισσά τους, και ο Ραμάνδης – ένας από τους Πέντε Δράκους της Σαρντίκα-Νοθ, εκείνος που έλεγαν ότι καταγόταν από μια διάσταση που ονομαζόταν Αρβήντλια. Είχε δέρμα κατάλευκο σαν ελεφαντοστό και δεν μιλούσε πολύ. *Αυτός μάλλον είναι μαζί μας για να μας επιβλέπει,* σκέφτηκε ο Άσλατμιρ όταν τον είδε να έρχεται τελευταίος στο όχημά τους, επάνω που ήταν έτοιμος να ρωτήσει τη Σέρυ γιατί του είχε πει ότι θα έρχονταν άλλοι έξι αφού έβλεπε μονάχα πέντε εδώ εκτός από εκείνη.

Τώρα, το όχημά τους κατευθυνόταν προς τα δυτικά, με τη Σέρυ στο τιμόνι και τον Άσλατμιρ καθισμένο δίπλα της. Υποτίθεται πως εκείνος θα ήξερε πού *ακριβώς* στις νότιες όχθες του Νίρφεβ έπρεπε να σταματήσουν για να ψάξουν για τον γόνο του ποταμού. Υποτίθεται πως είχε τέτοιες εξειδικευμένες γνώσεις. *Μακάρι να τις είχα…* Πάντως, πιο σχετικός απ'όλους όσους ήταν καθισμένοι γύρω του, αναμφίβολα, ήταν.

Τα πελώρια όρη που ονομάζονταν Καταρράκτες έρχονταν ολοένα και πιο κοντά τους, καθώς οι ατρακτοειδείς τροχοί του οχήματός τους καταβρόχθιζαν το ένα χιλιόμετρο μετά το άλλο. Σε δύο σημεία συνάντησαν περιπολίες της Σαρντίκα-Νοθ: ληστές επάνω σε άλογα και σε δίκυκλα. Ο Ραμάνδης, ο Σάλβιθ, και η Σέρυ τούς έκαναν νόημα ότι ήταν κι εκείνοι άνθρωποι της Γαλανής Βασίλισσας. Και οι περισσότεροι απ'αυτούς, ούτως ή άλλως, αναγνώριζαν αμέσως τον

Ραμάνδη. Δεν υπήρχαν και πολλοί κατάλευκοι πολεμιστές στο φουσάτο της Σαρντίκα-Νοθ.

«Πού σταματάμε, λοιπόν;» ρώτησε η Σέρυ, αφότου μισή ώρα είχε περάσει.

«Πάμε πιο κοντά στα βουνά,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ, σκεπτόμενος πως αυτό το ιζηματογενές πέτρωμα, αναμφίβολα, ερχόταν από τους Καταρράκτες, επομένως όσο πιο κοντά βρίσκονταν σ'αυτούς τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες θα είχαν να το εντοπίσουν μέσα στον ποταμό.

Όταν ήταν στους πρόποδες των βουνών, είπε στη Σέρυ: «Σταμάτα εδώ,» κι εκείνη σταμάτησε το όχημα. Το τοπίο γύρω τους ήταν βραχώδες και είχε ψηλά, λιγνά δέντρα. Ο άνεμος σφύριζε, φέρνοντας κρύο που τρυπούσε ώς το κόκαλο.

Βγήκαν από το όχημα και πλησίασαν την όχθη του ορμητικού ποταμού. Τα νερά του άφριζαν. Ο Άσλατμιρ προσπάθησε να κοιτάξει κάτω από την επιφάνειά τους. Δε μπορούσε να διακρίνει και πολλά πράγματα. *Ο μάγος είπε ότι οι ντόπιοι βρίσκουν το πέτρωμα στις νότιες όχθες, άρα αποκλείεται νάναι πολύ βαθιά μέσα,* σκέφτηκε· και, αφού έβγαλε την κάπα και τις μπότες του και σήκωσε το παντελόνι του ώς τα γόνατα, μπήκε στον ποταμό. Ένιωθε το νερό να τον σπρώχνει, βίαια, και προσπαθούσε να μην παραπατήσει και πέσει. Οι πέτρες δεν ήταν και τόσο λείες κάτω από τις πατούσες του. Τα μάτια του κοίταζαν με προσοχή τα νερά, αλλά, έτσι όπως αυτά άφριζαν, εξακολουθούσε να είναι δύσκολο να διακρίνει οτιδήποτε από κάτω τους.

«Φέρτε μου τα γυαλιά,» ζήτησε από τους συντρόφους του. Η Σέρυ έκανε νόημα στον Σάλβιθ, και ο Σάλβιθ έκανε νόημα σ'έναν απ'τους ανθρώπους του, ο οποίος έτρεξε στο όχημα κι έφερε τα γυαλιά κατάδυσης. Τα πέταξε προς τον Άσλατμιρ κι εκείνος τα έπιασε στον αέρα χωρίς δυσκολία.

«Ανόητε!» φώναξε. «Αν μου έπεφταν εδώ μέσα, νομίζεις ότι το ποτάμι θα τ'άφηνε για να τα ξαναβρούμε;»

Ο Σάλβιθ αγριοκοίταξε με το μοναδικό του μάτι τον άντρα που είχε πετάξει τα γυαλιά στον Άσλατμιρ. Εκείνος έκανε να δικαιολογηθεί αλλά ο Σάλβιθ τον μπάτσισε στο σβέρκο.

Ο Άσλατμιρ φόρεσε τα γυαλιά ενώ συλλογιζόταν: *Τώρα ένας μάγος του τάγματος των Γαιοδιφών θα μπορούσε, αναμφίβολα, να μου φανεί πολύ χρήσιμος*. Όμως η Σαρντίκα-Νοθ μάλλον δεν είχε

κανέναν τέτοιο ανάμεσα στους ληστές της, αλλιώς, δεν μπορεί, ο Άρδαλον'λι θα το είχε σκεφτεί πρώτος. Η οικογένεια του Άσλατμιρ είχε δύο Γαιοδίφες στη δούλεψή της· ήταν απαραίτητοι για να παίρνουν ενέργεια από τα ορυχεία, εκτός των άλλων.

Ο Άσλατμιρ γονάτισε μέσα στον ποταμό, νιώθοντας τα ρούχα του να μουσκεύουν, κι έβαλε το πρόσωπό του κάτω από την επιφάνεια. Ο Νίρφεβ έχωσε παγερά δάχτυλα μέσα στο σώμα του, αλλά εκείνος έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε για να τα αγνοεί. Κοίταξε προσεχτικά τον πυθμένα, πίσω από τα γυαλιά του, ψάχνοντας για εκείνη την πρασινοκόκκινη γυαλάδα που είχε αναφέρει ο Άρδαλον'λι. Αλλά δεν την είδε πουθενά.

Σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε λίγο παραπέρα για να ερευνήσει. Χωρίς όμως πάλι καμία επιτυχία. Και τώρα τουρτούριζε από το κρύο. Καθώς βγήκε από τον ποταμό, είπε στους άλλους, με τα δόντια του να τρίζουν: «Πρέπει να πάμε αλλού…»

«Πού αλλού;» ρώτησε η Σέρυ.

«…Κάποιο άλλο σημείο.»

Η Σέρυ έπιασε την κάπα του από κάτω και την έριξε στους ώμους του. «Πάμε.»

Μπήκαν ξανά στο όχημα και εκείνη το οδήγησε προς τα ανατολικά τώρα, σύμφωνα με τις οδηγίες του Άσλατμιρ.

«Σταμάτα εδώ,» της είπε μετά από λίγο, έχοντας πλέον πάψει να τρέμει, κουκουλωμένος μέσα στην κάπα του. «Ας κοιτάξουμε.»

Η Σέρυ σταμάτησε το όχημα. Βγήκαν, και ο Άσλατμιρ μπήκε πάλι στον ποταμό, όπως και πριν, αναζητώντας την πρασινοκόκκινη γυαλάδα. Τίποτα, όμως! Είχε πει ψέματα στον μάγο, ο τρισκατάρατος ο Κάλριθ; Οι Λάμιες να έτρωγαν την ψυχή του!

Ο Άσλατμιρ βγήκε ξανά, ξεπαγιασμένος από τον ποταμό, και είπε στους συντρόφους του ότι έπρεπε να ψάξουν αλλού.

«Μπορείς να το βρεις ή δεν μπορείς;» έκανε, απότομα, η Σέρυ.

«Προσπαθώ!» γρύλισε εκείνος, τυλίγοντας την κάπα γύρω του.

«Κουνηθείτε,» είπε μόνο ο Ραμάνδης, κι αμέσως όλοι τους τον ακολούθησαν μέσα στο ξεσκέπαστο όχημα. Ο κατάλευκος πολεμιστής δεν έδειχνε ούτε θυμωμένος ούτε τίποτα· μονάχα καρτερικός, ίσως.

Η Σέρυ οδήγησε δυτικά ξανά, όπως της ζήτησε ο Άσλατμιρ.

«Μπροστά-πίσω θα μας κάνεις;» του είπε.

«Η εύρεση πετρωμάτων δεν είναι εύκολη,» κατάφερε να της αποκριθεί μέσα από δόντια που έτριζαν απ'το κρύο.

Και μετά από κάποια απόσταση: «Εδώ. Σταμάτα.»

Η Σέρυ πάτησε το φρένο.

Κατέβηκαν από το όχημα και ο Άσλατμιρ έψαξε μέσα στον ποταμό. Για περισσότερη ώρα από πριν. Όταν πια είχε φτάσει στο σημείο να νομίζει ότι τα πόδια του θα πάγωναν τελείως, είδε μια πρασινοκόκκινη γυαλάδα κάτω από το νερό. Το πέτρωμα! Ο γόνος του ποταμού. Αυτό πρέπει να ήταν. Τουλάχιστον, δεν είχε δει κανένα άλλο που να ταιριάζει καλύτερα στην περιγραφή του μάγου.

Απλώνοντας τα χέρια του προς τον πυθμένα του Νίρφεβ, μάζεψε όσα περισσότερα κομμάτια από το πέτρωμα μπορούσε. Και βγήκε. «Σάκο,» είπε στους άλλους, τρέμοντας. «Σάκο.»

Ο Σάλβιθ κράτησε έναν σάκο μπροστά του, και ο Άσλατμιρ έριξε μέσα τους γόνους του ποταμού. Η Σέρυ τού έδωσε την κάπα του, αλλά κι αυτή είχε πια μουλιάσει. Το κρύο ήταν τρομερό.

«Επιστρέφουμε τώρα;» ρώτησε ο Ραμάνδης τον Άσλατμιρ.

«...Ναι.»

Ώς το μεσημέρι βρίσκονταν στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, και ο Άσλατμιρ ήταν καθισμένος πλάι σ'ένα αναμμένο μεγάλο τζάκι της Αίθουσας της Γαλανής Βασίλισσας, τυλιγμένος σε μια καινούργια, στεγνή, βαριά κάπα με γούνα, και μη φορώντας τίποτα από μέσα· τα ρούχα του ήταν όλα μουλιασμένα. Η Σαρντίκα-Νοθ είχε φέρει τον Άρδαλον'λι στο μεγάλο δωμάτιο, και τώρα ο μάγος κοίταζε τα πετρώματα που ήταν αφημένα πάνω στο μεγάλο τραπέζι. Εκτός από τους δυο τους, στον χώρο ήταν και ο Ραμάνδης, ο Νάρφεδελ ο Ψηλός, η Σέρυ, και πέντε άλλοι ληστές.

«Είναι το σωστό υλικό;» ρώτησε η Σαρντίκα τον Άρδαλον'λι.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε εκείνος αφού είχε αγγίξει τα πετρώματα, σαν να έπρεπε να τα αισθανθεί κάτω από την παλάμη του για να καταλάβει κάτι ιδιαίτερο. «Ο Άρχοντας Άσλατμιρ είναι πιο ειδικός σ'αυτά απ'ό,τι εγώ.» Κι έστρεψε το βλέμμα του στον Άσλατμιρ, δίπλα στο τζάκι.

«Δεν είδα τίποτ' άλλο που να ταιριάζει καλύτερα στην περιγραφή σου,» έκρωξε εκείνος, και έβηξε.

Η Σαρντίκα-Νοθ τού έφερε μια κούπα ζεστό κρασί. Ο Άσλατμιρ την ευχαρίστησε και ήπιε. «Το έχεις ξανασυναντήσει αυτό το πέτρωμα;» τον ρώτησε η Γαλανή Δράκαινα.

«Όχι,» της αποκρίθηκε. «Αλλά πρέπει νάναι το σωστό.»

«Θα το ανακαλύψουμε, σύντομα,» είπε ο Άρδαλον'λι, από εκεί όπου στεκόταν, κοντά στο τραπέζι. «Πρώτα, όμως, πρέπει να βρούμε και τους κρυστάλλους.»

Ο Άσλατμιρ, ωστόσο, δεν μπορούσε να φύγει αμέσως. Παρότι δεν είχε πάθει τίποτα το σοβαρό ύστερα από τα βουτήγματα στον ποταμό Νίρφεβ, ούτε τελείως καλά ήταν. Του χρειαζόταν ανάπαυση. Κι αυτό, όπως αποδείχτηκε, δεν αποτελούσε πρόβλημα. Η Σαρντίκα-Νοθ δεν βιαζόταν να φτιάξει τα φυλαχτά που είχε πει ο Κάλριθ – δεν υπήρχε κανένας λόγος για να βιάζεται – έτσι συμφώνησε με τον Άρδαλον'λι να συνδυάσει την εξεύρεση των κρυστάλλων με μια αποστολή όπλων στις Ενδότερες Πολιτείες.

«Αποστολή όπλων;» έκανε, λιγάκι παραξενεμένος, ο Άσλατμιρ, καθώς ήταν ξαπλωμένος στο στενό του κρεβάτι στον πυργίσκο που δεν είχε καθόλου θέρμανση εκτός από την ενεργειακή σόμπα που τώρα του είχε παραχωρήσει η Γαλανή Βασίλισσα – με *μία* μόνο φιάλη ενέργειας, όμως: «οπότε φρόντισε να τη χρησιμοποιήσεις με φειδώ,» του είχε πει· «δε σκοπεύω να χαλάσω περισσότερη ενέργεια για σένα».

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σέρυ, που είχε έρθει για να του φέρει τα νέα. «Στέλνουμε όπλα στους ληστές σ'αυτές τις περιοχές.»

«Δεν το ήξερα,» αποκρίθηκε βραχνά ο Άσλατμιρ. «Γιατί; Είναι δικοί σας;»

«Η Γαλανή Βασίλισσα σκοπεύει να κινηθούμε κάποια στιγμή προς τα ανατολικά,» εξήγησε η Σέρυ καθίζοντας πλάι του. «Επομένως θέλει να έχει εκεί ανθρώπους που της χρωστάνε. Τους έχει πει πως τους δίνει τα όπλα αλλά περιμένει απ'αυτούς την υποταγή τους όταν αποφασίσει να έρθει στις Ενδότερες Πολιτείες.»

Ο Άσλατμιρ καθάρισε τον λαιμό του. «Και είναι πρόθυμοι; Να υποταχθούν, εννοώ.»

«Αν δεν είναι, η Γαλανή Βασίλισσα θα τους τσακίσει. Σ'εμάς βασίζονται για τα όπλα και τα πυρομαχικά τους. Από πού αλλού θα τα πάρουν; Από τη Μάλκαριλ; Από τη Βολδέριλ;» Η Σέρυ γέλασε κοφτά. «Λίγο δύσκολο.» Και απλώνοντας το χέρι της έπιασε το πουλί του πάνω από την κουβέρτα.

«...Είμαι άρρωστος,» της θύμισε εκείνος.

«Λιγάκι ξεπαγιασμένος, μόνο. Και μπορείς να φανταστείς κανέναν καλύτερο τρόπο για να ζεσταθείς;» Του τράβηξε την κουβέρτα, απότομα. Ο Άσλατμιρ διαμαρτυρήθηκε, αλλά ήταν πολύ αδύναμος τώρα για να της αντισταθεί καθώς η Σέρυ γρήγορα τον καβάλησε καθίζοντας επώδυνα επάνω στα μαλακά του όργανα. «Θα δεις ότι έχω δίκιο,» του είπε, μπήγοντας τα δάχτυλά της στην κόκκινη σάρκα του στήθους του ενώ έσκυβε για να τον φιλήσει. Μύριζε γυναικεία σάρκα, πετσί, και κάποιου είδους σαπούνι με το οποίο πρέπει να είχε πρόσφατα πλύνει τα μακριά ξανθά μαλλιά της. Το ένα της χέρι κατέβηκε ανάμεσα στους μηρούς του, και χάιδεψε τον ανδρισμό του μέχρι που ήταν σκληρός και ορθωμένος. Σηκώθηκε για λίγο από πάνω του, έβγαλε τις μπότες, το παντελόνι, και την περισκελίδα της – και ήταν κάπως κωμικό, νόμιζε ο Άσλατμιρ, να τη βλέπει τόσο βιαστική, σαν να προσπαθούσε να προλάβει κάτι – και τον καβάλησε ξανά. Αυτή τη φορά το πέος του τη διαπέρασε, και οι ορχείς του γλίτωσαν το ξαφνικό χτύπημα από τους γλουτούς της. Τα χέρια του γλίστρησαν κάτω απ'το πουκάμισό της και άρπαξαν τα στήθη της (δεν φορούσε τίποτα για να τα δένει) σαν ο Άσλατμιρ να προσπαθούσε να τη συγκρατήσει λιγάκι καθώς ανεβοκατέβαινε άγρια επάνω του.

Πάντως, είχε δίκιο, σκέφτηκε σε κάποια στιγμή, νιώθοντας ολόκληρο το σώμα του να έχει πάρει φωτιά: *δεν κρυώνω τώρα*. Και μετά, γρυλίζοντας, τελείωσε μέσα της, κι έμεινε ξαπλωμένος ανάσκελα, βαριανασαίνοντας. Δε μπορούσε ούτως ή άλλως και να σηκωθεί, με τη Σέρυ από πάνω του.

«Πάμε πάλι, αλογάκι μου! Πάλι!» του είπε.

«...Όχι,» έκρωξε ο Άσλατμιρ.

«*Ναι.*» Τον πίεσε κάτω, μ'ένα χέρι σε κάθε ώμο του. «Ναι.» Έσφιγγε μέσα της το ακόμα ορθωμένο όργανό του, το κινούσε μια προς τα δω μια προς τα κει, σηκωνόταν και ξανακατέβαινε πάνω του. «Διαφωνείς;»

Ο Άσλατμιρ προτίμησε να φυλάξει την ανάσα του για άλλους λόγους, παρά για να απαντήσει.

Μετά από κάποια ώρα έντονης και εντατικής δραστηριότητας, αισθάνθηκε το σώμα του να αντιδρά ξανά – πιο σπασμωδικά και πιο βίαια από πριν. Τραντάχτηκε ολόκορμος. Κι ύστερα, το όργανό του γλίστρησε έξω από Σέρυ, έχοντας πια χάσει τη στύση του. Οπότε

εκείνη κάθισε απότομα επάνω του, και ο Άσλατμιρ παραλίγο να λιποθυμήσει.

Κατάφερε να κρώξει κάτι άναρθρο.

Η Σέρυ τον ρώτησε: «Ακόμα κρυώνεις;»

Ο Άσλατμιρ προσπάθησε να πει «Όχι» αλλά δεν ήταν βέβαιος ότι το κατόρθωσε.

«Βλέπεις; Σε θεράπευσα. Πώς θα με ευχαριστήσεις;»

Ο Άσλατμιρ παρίστανε ότι ήταν τόσο κουρασμένος που τον πήρε αμέσως ο ύπνος.

Η Σέρυ ήταν, αναμφίβολα, μια μοχθηρή θύελλα, αλλά δεν ήταν πονηρή. Δεν κατάλαβε πως ο Άσλατμιρ το έκανε ψέματα. Σηκώθηκε από πάνω του, τον σκέπασε με την κουβέρτα, έσκυψε για να τον φιλήσει στα χείλη, ντύθηκε, και έφυγε απ'το δωμάτιό του.

Μετά, τον πήρε αληθινά ο ύπνος.

Τρεις ημέρες πέρασαν από τότε που είχαν φέρει τους γόνους του ποταμού στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, και το πρωί της τέταρτης έφυγαν πάλι, ο Άσλατμιρ, η Σέρυ, ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος και οι τέσσερις μαχητές του, και ο Ραμάνδης, όλοι τους επάνω στο ανοιχτό τετράκυκλο όπου κάθονταν και την προηγούμενη φορά. Τώρα, όμως, τους ακολουθούσε κι ένα μεγαλύτερο όχημα: ένα φορτηγό, τετράκυκλο επίσης, αλλά με πολύ ψηλότερους τροχούς. Μετέφερε όπλα, και το προστάτευαν δώδεκα οπλισμένοι πολεμιστές της Σαρντίκα-Νοθ. Δεν περίμεναν να συναντήσουν καμια αντίσταση, βέβαια· δεν υπήρχαν σε τούτες τις περιοχές ληστές που θα λήστευαν τους ληστές. Η Γαλανή Βασίλισσα ήταν πραγματική βασίλισσα σ'αυτά τα μέρη. Βασίλισσα των κλεφτών και των αρπάγων.

Κατευθύνθηκαν ανατολικά, αφήνοντας πίσω τους τις όχθες του Νίρφεβ, ζυγώνοντας τα βουνά, και μπαίνοντας στο μεγάλο πέρασμα που ονομαζόταν Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού. Υπήρχαν πολλοί θρύλοι για ετούτη τη δίοδο, σχετιζόμενοι με τις φάσεις του τρίτου φεγγαριού της Φενάρκια, αλλά ο Άσλατμιρ δεν τους θυμόταν.

Ο Σάλβιθ, όμως, θυμόταν τουλάχιστον κάποιους από αυτούς.

«Το λένε και Πέρασμα του Κρουάμε, φίλε,» είπε. «Κρουάμε είναι το παλιό όνομα του τρίτου φεγγαριού. Κι άμα είναι γεμάτος ο Κρουάμε, λένε, παρουσιάζονται από δω κι από κει, μες στο πέρασμα, τα φαντάσματα όσων έχουν σκοτωθεί εδώ. Κι άμα ο Κρουάμε είναι μισός, τ'άλογα αφηνιάζουν εύκολα. Αλλά άμα ο Κρουάμε είναι στη

χάση του, τότε πρέπει να προσέχεις *όλα* τα θηρία, γιατί δαγκώνουν με το παραμικρό και γρατσουνίζουν και τσιμπάνε. Κι άμα ο Κρουάμε είναι κρυμμένος, τότε καλύτερα, λένε, να μην κοιμηθείς μες στο πέρασμα.»

«Μαλακίες,» ρουθούνισε η Σέρυ.

«Δεν είναι μαλακίες!» είπε έντονα ο Σάλβιθ, που ήταν καθισμένος πίσω από εκείνη και τον Άσλατμιρ.

Η Σέρυ, που οδηγούσε, τον λοξοκοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Και πώς το ξέρεις;»

«Έχει ακουστεί πολλά να γίνονται δω,» επέμεινε ο Μονόφθαλμος.

Η Σέρυ ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. «Εσύ τι λες;» ρώτησε τον Άσλατμιρ.

«Ότι είσαι εξωδιαστασιακή και δεν ξέρεις.»

«Σοβαρά, ε; Ξέρεις πόσα χρόνια είμαι εδώ;»

«Δε μου έχεις πει.»

«Δεκατέσσερα. Έχω γεράσει εδώ πέρα, στην κωλοδιάστασή σας. Κι έχω δει του κόσμου τα περίεργα. Τέτοια πράγματα που βλέπεις εδώ δεν τα βλέπεις πουθενά αλλού στο Γνωστό Σύμπαν!»

«Γιατί, πού άλλου έχεις πάει;» είπε ο Σάλβιθ.

«Ξέρω πολλά!» αποκρίθηκε εκείνη απότομα. «Έχω ακούσει.»

«Από ποια διάσταση είσαι;» τη ρώτησε ο Άσλατμιρ, παραξενεμένος με τον εαυτό του που ώς τώρα δεν την είχε ήδη ρωτήσει.

«Ρελκάμνια,» είπε μονάχα εκείνη, χωρίς, φανερά, να είναι πρόθυμη να το συζητήσει άλλο.

«Εκεί λένε πως τα πάντα είναι χτισμένα,» είπε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος. «Η δική μας διάσταση είναι παράδεισος μπροστά σ'αυτήν· γι'αυτό μαζεύτηκαν όλοι οι Παντοκρατορικοί εδώ.»

Ο Άσλατμιρ γέλασε κοφτά.

«Τι, Αρχοντάνθρωπε; Διαφωνείς;»

Ο Άσλατμιρ τον ατένισε με στενεμένα μάτια, αλλά δεν μίλησε. *Ο άνθρωπος είναι προφανώς ηλίθιος ούτως ή άλλως,* σκέφτηκε.

Μετά από τέσσερις ώρες περίπου, κι ενώ είχε έρθει το μεσημέρι, είχαν διασχίσει το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού και βγει στις περιοχές που ονομάζονταν Ενδότερες Πολιτείες. Δεν είχαν συναντήσει κανέναν, καθοδόν, ούτε ταξιδευτή ούτε έμπορο. Το πέρασμα είχε, σίγουρα, ερημώσει. *Σε λίγο καιρό η Σαρντίκα δεν θα έχει ποιον να ληστέψει,* σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Κανένας δεν θα*

ζυγώνει πια αυτές τις περιοχές, ούτε στα δέκα χιλιόμετρα απόσταση. Και τότε τι θα έκανε η Γαλανή Δράκαινα; Θ'άρχιζε να πολιορκεί πόλεις; Μήπως, τελικά, είχε δίκιο ο Άρδαλον'λι, που τη θεωρούσε ικανή να οικοδομήσει ένα ολόκληρο δικό της βασίλειο στα μέρη από τη Νασόλκαθ ώς τη Χόλκεραλ, και ίσως και παραπέρα;

Η Σέρυ οδήγησε το όχημά τους, και το φορτηγό που τους ακολουθούσε, σ'ένα μέρος πίσω από κάτι λόφους, μετά από τους οποίους, σε αρκετή απόσταση, διακρινόταν ένα χωριό: καπνός έβγαινε από τις καμινάδες του, σκαρφαλώνοντας φιδογυριστά στον ουρανό.

«Εδώ θα τους συναντήσουμε;» τη ρώτησε ο Άσλατμιρ καθώς όλοι κατέβαιναν από τα οχήματα κι άρχιζαν να καταυλίζονται.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Όχι;»

«Εδώ σταματάμε για να περιμένουμε ώσπου να βραδιάσει. Τη νύχτα θα τους συναντήσουμε. Σε άλλο μέρος.»

«Έχεις ξανακάνει τέτοιες μεταφορές...» Δεν ήταν ερώτηση· ήταν προφανές πως η απάντηση θα ήταν θετική.

Η Σέρυ κατένευσε. «Άλλες τρεις φορές,» είπε. Και μετά: «Τα πόδια μου έχουν πιαστεί τόσες ώρες στα πετάλια. Έλα να μου τα τρίψεις.»

Ο Άσλατμιρ κοίταξε, με τις άκριες των ματιών του, τους άλλους ληστές που έστηναν τον καταυλισμό. «Όχι τώρα,» της είπε. Γνώριζαν όλοι τους, φυσικά, ότι η Σέρυ τον είχε για εραστή της, και μάλλον και ότι του φερόταν σαν λάφυρό της· αλλά αυτό παραπήγαινε. Δε θα της έτριβε και τα πόδια μπροστά τους!

Η Σέρυ τον αγριοκοίταξε. «Γιατί;»

«Όταν είμαστε μόνοι.»

Τον άρπαξε από τα χαμηλά, ζουλώντας. «Δε θα κάνεις ό,τι σου λέω;»

Ο Άσλατμιρ έπιασε το πιστόλι στη ζώνη του, αλλά προτού το τραβήξει, το χέρι της βρέθηκε πάνω στο δικό του· και το άλλο της χέρι τον ζούληξε δυνατότερα. «Θα με σκοτώσεις τώρα;» τον ρώτησε.

«Τουλάχιστον στήσε μια σκηνή,» έσκουξε ο Άσλατμιρ. Ακόμα κι αν η καταραμένη Λάμια σκόπευε να τον ευνουχίσει, δεν πρόκειται να της έτριβε τα πόδια μπροστά σ'αυτούς τους λεχρίτες!

«Εσύ θα τη στήσεις.»

Όταν βρίσκονταν μέσα στη σκηνή, καλυμμένοι από τα μάτια των υπόλοιπων (που, ο Άσλατμιρ ήταν βέβαιος, θα ήθελαν πολύ να ξέρουν τι γινόταν εδώ μέσα), της έβγαλε τις μπότες και τις κάλτσες και της έτριψε τα πόδια ώσπου εκείνη δήλωσε, ενώ χασμουριόταν, πως ήταν ικανοποιημένη.

«Δε βάφεις ποτέ τα νύχια σου;» τη ρώτησε, από περιέργεια, γιατί ούτε μια φορά δεν είχε δει τα νύχια των ποδιών ή των χεριών της βαμμένα.

Η Σέρυ μειδίασε μοχθηρά. «Όταν πάμε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας θα μου τα βάψεις εσύ, αλογάκι μου.»

Τι σκατά θέλω και μιλάω;...

Όταν είχε βραδιάσει, οι ληστές της Γαλανής Βασίλισσας άρχισαν να διαλύουν τον πρόχειρο καταυλισμό τους για να πάνε στο μέρος συνάντησης με τους τοπικούς ληστές.

«Θα ταξιδέψουμε πολύ;» ρώτησε ο Άσλατμιρ τη Σέρυ καθώς δίπλωνε τη σκηνή τους.

«Πέντε χιλιόμετρα απόσταση.»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια της και οι ληστές ολόγυρά τους είχαν υψώσει όπλα, αναστατωμένοι. Κάποιοι τούς πλησίαζαν! Τους είχαν *ήδη* πλησιάσει. Είχαν έρθει από τους λόφους κι απ'όλη την τριγυρινή περιοχή, και ήταν κι αυτοί οπλισμένοι, απ'όσο μπορούσε να διακρίνει ο Άσλατμιρ στο φως των φεγγαριών. Ορισμένοι καβαλούσαν άλογα.

«Η Σαρντίκα-Νοθ σάς έχει στείλει;» φώναξε ένας τους.

«Ποιος ρωτά;» απαίτησε ο Ραμάνδης, έχοντας στο ένα χέρι το τουφέκι του και στο άλλο το σπαθί του.

«Βασράιλ ο Λυκόφρων! Έχετε κάτι που θέλω, δεν έχετε;»

«*Εμείς* θα ερχόμασταν σε σας,» του φώναξε η Σέρυ, «όχι τ'ανάποδο!»

Ο Βασράιλ ο Λυκόφρων γέλασε. «Τώρα, δεν είναι πια το ίδιο ποιος στήνει το παιχνίδι,» είπε αινιγματικά, καθώς εκείνος και κάμποσοι από τους ανθρώπους του ζύγωναν.

Ο Ραμάνδης έκανε νόημα στους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ να κατεβάσουν τα όπλα τους κι εκείνοι υπάκουσαν. Άλλωστε, φαινόταν πως κι αυτοί που βρίσκονταν αντίκρυ τους τα είχαν κατεβάσει. Ο Άσλατμιρ, όμως, παρατήρησε ότι ανάμεσα τους ξεπρόβαλλαν και κάποιοι... άλλοι. Έμοιαζαν μ'ανθρώπους, αλλά ήταν; Μες στο σκοτάδι δεν μπορούσε να διακρίνει καλά, μα είχαν παράξενα

εξογκώματα επάνω τους: λοφία ορισμένοι, ή κέρατα, ή… μικρά φτερά; *Τι είναι; Δαίμονες; Τέρατα;* Τα μάτια τους γυάλιζαν περίεργα μες στη νύχτα – ακόμα ένα σημάδι ότι δεν ήταν άνθρωποι.

Ο Άσλατμιρ δεν ήταν βέβαιος πόσοι από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ είχαν επίσης προσέξει αυτά τα όντα.

«Τι θες να πεις δεν είναι το ίδιο ποιος στήνει το παιχνίδι;» ρώτησε η Σέρυ, άγρια, καθώς ο άντρας που ονομαζόταν Βασράιλ ο Λυκόφρων είχε έρθει αρκετά κοντά για να μπορεί ο Άσλατμιρ να δει ότι ήταν ψηλός, γεροδεμένος, πορφυρόδερμος, είχε μακριά σκούρα μπλε μαλλιά και μούσι, και φορούσε θώρακα από δέρματα και περικάρπια από ατσάλι. Από τη ζώνη του κρέμονταν ένα σπαθί και δύο ξιφίδια, και στην πλάτη του ήταν περασμένη λοξά μια μεγάλη, δίκαννη καραμπίνα.

Χαμογέλασε. «Σέρυ!» είπε εύθυμα, αντικρίζοντάς την. «Για δεύτερη φορά σε ρωτάω: θ'αφήσεις τους δυτικούς κίναιδους να δεις πώς ζευγαρώνουμε πέρα απ'τα βουνά;»

«Δε χρειάζομαι την παρέα σου, Βασράιλ. Έχω καλύτερους άντρες από σένα.»

«Χα! Δείξε μου *έναν* και θα σου δώσω το κεφάλι του!» αποκρίθηκε ο Λυκόφρων, μοιάζοντας να διασκεδάζει.

Ο Άσλατμιρ προς στιγμή φοβήθηκε ότι η Σέρυ ήταν αρκετά διεστραμμένη για να στραφεί να τον κοιτάξει, αλλά εκείνη, εξακολουθώντας ν'αντικρίζει τον Βασράιλ, είπε: «Να κοιτάς τη δουλειά σου.»

«Και δεν μας έδωσες απάντηση ακόμα, Βασράιλ!» τόνισε ο Ραμάνδης. «Γιατί άλλαξες μέρος συνάντησης; Νομίζεις ότι η Γαλανή Βασίλισσα ανέχεται τέτοια… κόλπα;»

Ο Βασράιλ γέλασε. «*Ανέχεται;* Ωραία τα λες, άσπρε άνθρωπε. Ωραία! Χα-χα-χα… Τώρα έχουμε δυνάμεις που η Γαλανή δεν τις έχει! Ναι, έχετε όπλα που θέλουμε, αλλά κι εμείς έχουμε…» στράφηκε προς δύο από τις ανθρωπόμορφες σκιές, «έναν θεό να μας συντρέχει. Και είναι δυνατός θεός!»

«Δε βλέπω κανέναν θεό εδώ,» είπε ο Ραμάνδης.

«Κανέναν, ε; *Κανέναν!*» Ο Βασράιλ ο Λυκόφρων γέλασε, και ούρλιαξε σαν λύκος προς τα φεγγάρια. Χοροπήδησε επιτόπου λες κι ήταν παλαβός.

Η Σέρυ κοίταζε ολόγυρα με στενεμένα μάτια.

Οι ανθρωπόμορφες σκιές ζύγωσαν με τρομερή ταχύτητα, άλλες έχοντας λοφία, άλλες κέρατα, άλλες μικρά φτερά, άλλες παράξενες αποφύσεις. Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ κραύγασαν, θορυβημένοι, φοβισμένοι ίσως. Τα ανθρωποειδή έκαναν μεγάλα άλματα: δύο απ'αυτά βρέθηκαν στην οροφή του φορτηγού που μετέφερε τα όπλα· ένα βρέθηκε μέσα στο ανοιχτό τετράκυκλο· τα υπόλοιπα πέρασαν δίπλα, γύρω, και πάνω απ'τους ληστές προτού γλιστρήσουν μες στο σκοτάδι. Κάποιοι τα πυροβόλησαν, μοιάζοντας ν'αστοχούν· τουλάχιστον, κανένα από τα πλάσματα δεν φάνηκε να πέφτει ή να τραυματίζεται.

«*ΟΧΙ!*» φώναξε ο Ραμάνδης στους ληστές της Γαλανής Δράκαινας. «Μην πυροβολείτε!» Και προς τον Βασράιλ, άγρια: «Τι είν' αυτά; Εξηγήσου!»

«Ο θεός μας, άσπρε άνθρωπε. Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ! Σ'το είπα.» Έδειχνε τα δόντια του, καταχαρούμενος. «Μας αγαπά, και τον αγαπάμε. Είναι από κείνες τις αμοιβαίες αγάπες. Καταλαβαίνεις; Τον λένε 'ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων'. Μας το είπε η Ιέρεια!»

«Ποια Ιέρεια;»

Ο Βασράιλ στράφηκε πίσω του, στους ανθρώπους που ήταν μισοκρυμμένοι στα σκοτάδια. Κανένας δεν κινήθηκε. Ο Βασράιλ αντίκρισε πάλι τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. «Δεν έχει σημασία ποια είναι. Είναι η Ιέρεια.»

«Και νομίζεις ότι αυτός ο θεός αλλάζει τη συμφωνία σου με τη Γαλανή Βασίλισσα;» είπε ο Ραμάνδης. «Νομίζεις ότι σε κάνει ίσο της;»

«Μας κάνει *δυνατούς!*» φώναξε ο Βασράιλ. «Άμα η Γαλανή θέλει συνεργασία θα πρέπει να το συζητήσουμε και πάλι.»

«Η Γαλανή Βασίλισσα δεν θέλει 'συνεργασία'· θέλει την υποταγή σας όταν τελικά έρθει εδώ. Γι'αυτό σάς προμηθεύει με όπλα. Αλλιώς μπορούμε να πάρουμε τώρα το φορτίο μας και να φύγουμε.»

«Όχι,» είπε ο Βασράιλ ο Λυκόφρων, «δεν μπορείτε.» Και υπήρχε μια τρομαχτική βεβαιότητα στα λόγια του.

Η Σέρυ κοίταξε τον Ραμάνδη με τρόπο που έλεγε: *Καλύτερα να μην του πας κόντρα.* Και ο Άσλατμιρ νόμιζε ότι μπορούσε να τη δει φοβισμένη. Ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπε έτσι. Και του άρεσε. Πώς θα μπορούσε να το καταφέρει αλλιώς; Να την έχει γονατισμένη μπροστά του, να γλείφει το πουλί του, τρέμοντας...

Ο Ραμάνδης είπε: «Η Γαλανή Βασίλισσα δεν δέχεται απειλές.»

«Κάνε πως φεύγεις και θα δεις ότι δεν είναι απειλή μόνο,» αποκρίθηκε ο Βασράιλ. «Αλλά, επίσης, μη νομίζεις ότι είμαστε τώρα εχθροί της Γαλανής. Όμως είμαστε *δυνατοί,* και θέλουμε να μας φέρεται σαν ίσους, να της πεις! Έχουμε έναν θεό στο πλευρό μας – έναν ισχυρό θεό! Προσευχήσου ποτέ να μη γνωρίσεις την οργή του, άσπρε άνθρωπε!»

«Εντάξει,» είπε η Σέρυ, βιαστικά, στον Λυκόφρονα. «Μπορείτε να πάρετε τα όπλα, αυτή τη φορά. Για άλλη φορά, θα μας πει η Γαλανή Βασίλισσα, όμως.»

Ο Βασράιλ μειδίασε θριαμβευτικά. Κοίταξε τον Ραμάνδη, περιμένοντάς τον να μιλήσει. Εκείνος έμεινε σιωπηλός, με το βλέμμα του φονικό: σημάδι ότι δεν διαφωνούσε, τουλάχιστον.

Ο Βασράιλ είπε στη Σέρυ: «Κι εσύ θα μείνεις μαζί μας.»

Τα μάτια της γούρλωσαν, και ο Ραμάνδης είπε: «Η Γαλανή Βασίλισσα σού δίνει όπλα – για τώρα – όχι και τους ανθρώπους της για δούλους.» Η μακριά λεπίδα του σπαθιού του είχε στραφεί, στο βλεφάρισμα του ματιού, προς τον Λυκόφρονα: η αιχμή σχεδόν άγγιζε το αρματωμένο στήθος του.

Ο Βασράιλ, ωστόσο, δεν φάνηκε θορυβημένος. Χαμογέλασε μέσα από τα μπλε μούσια του. «Μια πρόταση έκανα, άσπρε άνθρωπε...» Και κοίταξε τη Σέρυ.

«Σου είπα: δεν θα έρθω,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Κρίμα,» είπε ο Βασράιλ. «Τώρα, ξεφορτώστε τα όπλα.»

Όταν οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ στράφηκαν πάλι στα οχήματα, τα εφιαλτικά ανθρωποειδή που, πριν από λίγο, τα είχαν καβαλήσει είχαν εξαφανιστεί μέσα στη νύχτα...

Κεφάλαιο Εικοστό
Ο Κύρης των Βουνών

Έφυγαν από τη Ζέρνιελ καθώς χάραζε και ταξίδεψαν νότια ακολουθώντας τα μονοπάτια. Το μεσημέρι έφτασαν σ’ένα σταυροδρόμι κι ένα πανδοχείο που ονομαζόταν «*Φτερό στον Δρόμο*». Κάτι διασκεδαστές ήταν ήδη σταματημένοι εδώ και έκαναν διάφορα νούμερα, ενώ ταξιδιώτες και έμποροι τούς παρακολουθούσαν. Οι Ζωντανοί-Νεκροί και το καραβάνι του Καντάρφιλ, της Ταλράνδης, του Βερνάντελ, και του Ρίναμελ κατασκήνωσαν πρόχειρα γύρω από το πανδοχείο, και ορισμένοι πήγαν στην τραπεζαρία του – ανάμεσα στους οποίους και οι τέσσερις έμποροι. Δίπλα από το *Φτερό στον Δρόμο* ήταν μια πινακίδα που το ένα της βέλος έδειχνε βόρεια (από τη μεριά, δηλαδή, όπου είχαν έρθει οι Ζωντανοί-Νεκροί) και έγραφε

ΠΡΟΣ ΖΕΡΝΙΕΛ
ΒΟΛΔΕΡΙΛ
ΜΑΛΚΑΡΙΛ

το δεύτερο βέλος της έδειχνε νοτιοανατολικά και έγραφε

ΠΡΟΣ ΣΟΛΒΑΡΚΕΘ
ΝΕΡΚΕΝΛΕΘ
ΦΙΛΡΑΚΗ

και το τελευταίο βέλος έδειχνε δυτικά και έγραφε

ΠΡΟΣ ΣΕΛΚΟΡΒΙΛ
ΒΟΛΔΕΡΙΛ
ΜΑΛΚΑΡΙΛ

Η Έρικα καθόταν κάτω από ένα δέντρο μαζί με την Ανρίθα-Νοθ, και έτρωγαν. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ ήταν παραπέρα, με τον Φέκταρελ και τους ανιχνευτές του. Η Έρικα παρατήρησε ότι η Ρελκάμνια αριστοκράτισσα έριχνε, συνεχώς, ματιές προς το φορτηγό και την ελεφαντάμαξα του Βερνάντελ. Οι άνθρωποι του δουλεμπόρου είχαν σηκώσει τα δέρματα που σκέπαζαν τα τροχοφόρα, και τα κλουβιά από κάτω τους φαίνονταν, όπως επίσης

και οι δούλοι μέσα στα κλουβιά, οι οποίοι έτρωγαν και έπιναν ό,τι τους είχαν δώσει οι δεσμοφύλακές τους.

Της έχει γίνει έμμονη ιδέα, σκέφτηκε η Έρικα. «Μην τους κοιτάζεις συνέχεια. Ίσως να το καταλάβουν.»

«Ακόμα μαζί την έχει,» είπε η Ανρίθα-Νοθ, σχεδόν σα να μην είχε ακούσει την Έρικα να μιλά. «Δεν την έχει πουλήσει. Κι εκεί όπου τώρα έχει σταματημένα τα τροχοφόρα, κοντά στο δάσος... και οι φρουροί πάνε να ξεκουραστούν–»

«Ανρίθα!» Η Έρικα την έπιασε απ'το μπράτσο, δυνατά, για να τη συνεφέρει. «Σου είπα: *τέρμα* αυτές οι σκέψεις! Αν θέλω να οργανώσω απόδραση, θα το αποφασίσω *εγώ*.»

Η Ανρίθα-Νοθ στράφηκε να την κοιτάξει. «Πώς είναι δυνατόν να μη σ'ενδιαφέρει;»

Η Έρικα αναστέναξε. «Μη λέμε πάλι τα ίδια...»

Η Ανρίθα-Νοθ, όμως, δεν σταμάτησε να κοιτάζει προς τα κλουβιά των δούλων· η Έρικα το παρατήρησε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Μετά το μεσημέρι, αποχώρησαν από το σταυροδρόμι ακολουθώντας το δυτικό μονοπάτι και σηκώνοντας σκόνη ολόγυρά τους. Τη νύχτα κατασκήνωσαν στην ύπαιθρο, έχοντας περάσει από μια κώμη όπου οι έμποροι πούλησαν κάποια λίγα κομμάτια από την πραμάτεια τους κατά τη μικρή στάση που έκαναν εκεί. Με την αυγή συνέχισαν να ακολουθούν δυτική πορεία, έχοντας ως προορισμό τους τη Σελκόρβιλ στα βουνά. Ο Φέκταρελ και οι ανιχνευτές του προπορεύονταν μαζί με τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, που ήξερε τούτα τα μέρη· κι από πάνω τους πετούσαν τα δύο ορνιθόπτερα των Ζωντανών-Νεκρών, κατοπτεύοντας.

Το μεσημέρι, έφτασαν πάλι σε σταυροδρόμι με πινακίδα τριπλής κατεύθυνσης. Το βόρειο βέλος έγραφε:

ΒΟΛΔΕΡΙΛ
ΜΑΛΚΑΡΙΛ
ΖΕΡΝΙΕΛ

Το ανατολικό:

ΖΕΡΝΙΕΛ
ΣΟΛΒΑΡΚΕΘ

Και το νότιο:

ΣΕΛΚΟΡΒΙΛ

Δεν υπήρχαν άλλες σημαντικές πόλεις προς εκείνη την κατεύθυνση.

«Με τόσες πινακίδες σε τούτα τα μέρη,» σχολίασε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, «πιο πολύ μπερδεύεσαι παρά βρίσκεις ευκολότερα το δρόμο σου.»

«Νομίζεις ότι *χωρίς* τις πινακίδες θα μπορούσες εσύ να βρεις τον δρόμο σου;» του είπε ο Φέκταρελ, κάπως ειρωνικά.

«Εξυπνάδες…» μούγκρισε ο Κολπατζής.

Από το απόγευμα και ύστερα, καθώς ταξίδευαν νότια, προς τα βουνά, το έδαφος από κάτω τους άρχισε να γίνεται ανηφορικό και τα μονοπάτια πιο κακοτράχαλα. Ο άνεμος σφύριζε λυσσασμένα. Κι όταν είχε νυχτώσει, κατασκήνωσαν κοντά σε κάτι σκοτεινές σπηλιές που ο Φέκταρελ τούς προειδοποίησε να μην πλησιάσουν.

«Γιατί;» τον ρώτησε ο Ζαώρδιλ. «Ξέρεις κάτι για τούτο το μέρος;»

«Δεν είναι φρόνιμο να μπαίνεις σε άγνωστες σπηλιές, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Αυτό ξέρω μόνο.»

Και ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, που στεκόταν παραδίπλα, έγνεψε καταφατικά χωρίς να μιλήσει.

Θηρία ακούγονταν να φωνάζουν από διάφορες μεριές, καθ’όλη τη διάρκεια της νύχτας, μα κανένα δεν ζύγωσε τον καταυλισμό των Ζωντανών-Νεκρών και των εμπόρων.

Η Σελκόρβιλ ήταν οικοδομημένη κατά το ήμισυ επάνω στην πλαγιά ενός βουνού και κατά το άλλο μισό στις υπώρειες, όπου το έδαφος ήταν αρκετά πεδινό και υπήρχαν κάμποσα χωράφια. Τριγύρω όλο απόκρημνα υψώματα ορθώνονταν, και το κρύο ήταν δυνατό. Πολλά από τα μέρη φαινόταν να είναι σκεπασμένα από σκούρα πράσινη βλάστηση, ενώ σε ορισμένα είχε καταφανώς χιονίσει, γιατί ήταν άσπρα.

Καθώς το καραβάνι πλησίαζε τη μεγάλη πύλη των τειχών της Σελκόρβιλ, ήταν μεσημέρι και είχαν ήδη ακούσει μυστηριώδεις μουσικές στον άνεμο.

«Τι είν’ αυτό;» είχε ρωτήσει ο Ζαώρδιλ τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, ενώ ίππευαν στην αρχή του καραβανιού.

«Μη σ’ανησυχεί. Οι ντόπιοι είναι γνωστοί τραγουδιστές. Ανεβαίνουν πάνω στα υψώματα και παίζουν τους αυλούς τους. Η ακουστική σε τούτους τους τόπους είναι εξαιρετική, λένε.»

Η Σελκόρβιλ ήταν μικρότερη από τη Μάλκαριλ, φυσικά, αλλά και από τη Ζέρνιελ. Ωστόσο εξακολουθούσε να είναι μια από τις μεγάλες πόλεις της Φενάρκια. Αφού πέρασαν από την πύλη της,

πληρώνοντας τον ανάλογο φόρο, οι Ζωντανοί-Νεκροί και οι έμποροι βρέθηκαν ανάμεσα σε ψηλά οικοδομήματα και δρόμους που, ο Ζαώρδιλ όφειλε να παρατηρήσει, ήταν σαφώς καλύτερα ρυμοτομημένοι από αυτούς της Ζέρνιελ. Οι άνθρωποι της Σελκόρβιλ έκαναν προσεγμένη δουλειά: φανερό όπου κι αν κοίταζες μες στην πόλη τους. Ήταν καλλιτέχνες.

«Έχουν κάποιο συγκεκριμένο θεό εδώ;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τον Σάλαθρελ.

«Τον Τραγουδιστό Άνεμο. Οι ιερείς και οι ιέρειες του είναι όλοι μουσικοί.»

Ο Νικηφόρος είπε: «Ελπίζω να μπορούμε να κοιμηθούμε, το βράδυ...»

Νοίκιασαν καταλύματα για τους μισθοφόρους, βρήκαν χώρο στάθμευσης για τα οχήματα και στάβλους για τα ζώα, και μετά κάθισαν να φάνε στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου «*Η Μουσική των Βουνών*», το οποίο ήταν το μεγαλύτερο στην πόλη και είχε ύψος οκτώ ορόφων.

Η Έρικα, όταν τελείωσε το φαγητό της μακριά από τον Ζαώρδιλ και τους εμπόρους, σηκώθηκε απ'το τραπέζι που μοιραζόταν με την Ανρίθα-Νοθ, τη Φαίδρα'λι, και τη Χριστίνα Αλθέρβω και – με την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι, φυσικά – πλησίασε από πίσω τον Σκοτωμένο. Έσκυψε και του ψιθύρισε στ'αφτί: «Έλα να με βρεις στην ταράτσα, μετά.» Κι έφυγε απ'την τραπεζαρία.

Ο Ζαώρδιλ την κοίταξε με τις άκριες των ματιών του, παραξενεμένος. *Στην ταράτσα;*

«Ποια είναι αυτή;» τον ρώτησε ο Καντάρφιλ, που ήταν καθισμένος αντίκρυ του.

«Αυτή που μου μίλησε; Μια μισθοφόρος μου. Αλλά δε συμβαίνει τίποτα· μην ανησυχείς.»

Ο Καντάρφιλ συνοφρυώθηκε συλλογισμένα.

Την αναγνώρισε; αναρωτήθηκε ο Ζαώρδιλ. *Δε μπορεί – κάτι θα έλεγε!* «Τι είναι;» τον ρώτησε.

«Τίποτα. Απλώς μου θύμισε κάποια, νομίζω...»

«Ποια;»

«Δεν έχει σημασία· άστο.» Ο Καντάρφιλ συνέχισε το φαγητό του.

Η Έρικα είχε γίνει απρόσεχτη που είχε πλησιάσει τόσο τον έμπορο, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Από τις σπάνιες φορές που γινόταν απρόσεχτη. *Θα πρέπει να της το πω, για να το έχει υπόψη της.*

Τελειώνοντας το φαγητό του, ανέβηκε στο δωμάτιο που είχε κλείσει, στον πέμπτο όροφο του ξενοδοχείου, για ν'αφήσει μερικά πράγματα και να δει πώς ήταν ο χώρος, και μετά μπήκε πάλι στον ανελκυστήρα και πήγε στην ταράτσα. Ο άνεμος ήταν δυνατός εδώ, και ο Ζαώρδιλ είχε την κάπα του τυλιγμένη γύρω του. Δύο μεγάλες κεραίες έμοιαζαν να φυτρώνουν από το πάτωμα της ταράτσας, ενώ καμινάδες υπήρχαν σε ορισμένα σημεία στέλνοντας καπνό προς τους ουρανούς. Γύρω-γύρω ένα τείχος, που έφτανε ώς τη μέση του Σκοτωμένου, ήταν χτισμένο, για λόγους ασφαλείας προφανώς. Η Έρικα στεκόταν μπροστά του, με τους αγκώνες της ακουμπισμένους επάνω, καπνίζοντας μέσα από την κουκούλα της κάπας της.

Ο Ζαώρδιλ την πλησίασε. «Γιατί εδώ;»

«Δεν είναι η θέα καταπληκτική;»

Πράγματι, ήταν. Ολόκληρη η πόλη απλωνόταν από κάτω τους, και παντού γύρω έβλεπαν τα βουνά: τους κρημνούς και τις πλαγιές, τα πετρώδη μέρη τους και τα μέρη που ήταν γεμάτα με αειθαλή βλάστηση, τα χιονισμένα ψηλά σημεία. Χωριά ήταν οικοδομημένα εκεί όπου ποτέ δεν θα το περίμενες, κάνοντας τον Ζαώρδιλ να απορεί πώς οι κάτοικοί τους κατέβαιναν – ή, μήπως, δεν κατέβαιναν καθόλου; Κάποιος στεκόταν στην άκρη ενός γκρεμού κι έπαιζε αυλό μέσα στις αυξανόμενες σκιές του απογεύματος, μοιάζοντας με πνεύμα των βουνών. Ο ήχος από το όργανό του αντηχούσε ώς εδώ. Κάπου αλλού, σ'ένα ακόμα πιο απόκρημνο μέρος, ο Ζαώρδιλ νόμιζε πως Μεγαθήριο πρέπει να ήταν αυτό που στεκόταν αφύσικα ακίνητο, αφουγκραζόμενο πιθανώς τη μυστηριακή μουσική.

«Δεν έχω δίκιο;» είπε η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ αγκάλιασε τους ώμους της με το ένα χέρι. «Ναι. Πώς το ήξερες; Ή απλά, επειδή είναι ψηλό οικοδόμημα, το υπέθεσες;»

«Μου το είχε πει ο Σάλαθρελ. Η θέα από την ταράτσα της *Μουσικής των Βουνών* είναι ξακουστή στις Ενδότερες Πολιτείες.»

Έμειναν έτσι, όρθιοι μπροστά στο τείχος της οροφής του ξενοδοχείου, αγναντεύοντας τους ορεινούς τόπους κι ακούγοντας τις μυστηριακές μουσικές, μέχρι που βράδιασε και τα τρία φεγγάρια της Φενάρκια βρίσκονταν στον ουρανό, παίζοντας κρυφτό ανάμεσα στα σύννεφα. Ένα πελώριο πουλί πέρασε, τότε, πάνω από τη Σελκόρβιλ κρώζοντας δυνατά.

Μεγάπτερος! τον αναγνώρισε σιωπηλά ο Ζαώρδιλ. Καφετί πτηνό με κόκκινες λωρίδες, που μπορούσε ν'αρπάξει άνθρωπο με τα νύχια του και να τον σηκώσει.

«Μεγάπτερος!» είπε η Έρικα. «Είναι αρκετοί που κάνουν τις φωλιές τους σε τούτα τα βουνά. 'Τα Όρη των Πτηνών' λέγονται.»

«Κι αυτό ο Σάλαθρελ σ'το είπε;»

«Ναι.»

«Ποιος διοικεί τη Σελκόρβιλ, Έρικα;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ. «Με ποιον θα πρέπει να μιλήσεις εδώ;»

«Με τον Κύρη ή την Κυρά των Βουνών. Κύρης είναι, βασικά, τώρα, εδώ και κάποια χρόνια· το έμαθα στη Ζέρνιελ. Και ίσως νάναι δύσκολο να επικοινωνήσω μαζί του, αν ό,τι άκουσα αληθεύει...»

«Τι άκουσες;»

«Ο Κύρης των Βουνών ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης σε τούτα τα μέρη. Τον λένε Νάσκαλρωντ. Τον ξέρεις;»

«Πώς να τον ξέρω;»

«Η Χόλκεραλ δεν είναι και *τόσο* μακριά από τη Σελκόρβιλ.»

«Είναι, όμως, από την άλλη μεριά των βουνών. Όχι, δεν τον ξέρω καθόλου, Έρικα.»

«Και οι πληροφορίες που έχω γι'αυτόν είναι περιορισμένες...» είπε εκείνη, σκεπτικά. Δεν της άρεσε να πλησιάζει κάποιον στα τυφλά – ειδικά κάποιον που, πριν από μερικά χρόνια, θα ήταν θανάσιμος εχθρός της. Αναρωτιόταν τι πολιτική να ακολουθούσε ο Κύρης των Βουνών. Ήταν, άραγε, οι απόψεις του όπως της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ – ότι έπρεπε όλοι, πρώην Παντοκρατορικοί και πρώην επαναστάτες, να συνεργαστούν τώρα που ο πόλεμος είχε τελειώσει – ή ακόμα κυνηγούσε παλιούς εχθρούς;

Το επόμενο πρωί, η Έρικα ξύπνησε νωρίς, έχοντας αποφασίσει να πάει στο Κάστρο: την οικία του Κύρη των Βουνών. Γνώριζε πού βρισκόταν επειδή είχε μιλήσει γι'αυτό με τον Σιωπηλό Σάλαθρελ και επειδή είχε έναν χάρτη της Σελκόρβιλ στη διάθεσή της, σχεδιασμένο επάνω σε περγαμηνή.

Ο Ζαώρδιλ τη ρώτησε αν ήθελε να τη συνοδέψει, καθώς η Έρικα ντυνόταν. «Καλύτερα όχι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Γιατί;» Ο Ζαώρδιλ ήταν ακόμα ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

«Σου είπα γι'αυτόν, δε σου είπα; Τι νόημα θα έχει να είσαι κι εσύ εκεί; Μπορεί να γίνουν τα πράγματα χειρότερα.» Η Έρικα φόρεσε

και τη δεύτερη μπότα της και έδεσε τα λουριά. Κατέβασε το πόδι της από την καρέκλα και στράφηκε στην κρεμάστρα όπου ήταν κρεμασμένος ο μαγικός της μανδύας.

«Αν νομίζεις ότι αυτός ο Πρόμαχος Νάσκαλρωντ είναι τόσο επικίνδυνος, τότε γιατί πηγαίνεις;»

«Έχω αναλάβει μια δουλειά. Και να, μόλις απάντησες και μόνος σου γιατί προτιμώ να μην είσαι μαζί μου.» Πήρε τον μανδύα και τον έριξε στους ώμους της· τον αισθάνθηκε να πιάνεται επάνω της σαν ζωντανό πλάσμα.

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Τον αποκάλεσες ‘Πρόμαχο’. Κάτι τέτοιο είναι που δεν πρέπει ούτε καν να περνά απ’το μυαλό μας, τώρα.»

Ο Ζαώρδιλ αισθάνθηκε να τσαντίζεται από τις απαντήσεις της. «Και τι θα του πεις άμα σε ρωτήσει από πού είσαι, ή πώς βρέθηκες στη Φεηνάρκια; Τουλάχιστον εγώ *είμαι* εν μέρει Φεηνάρκιος!»

«Δουλεύω εδώ· αυτό θα του πω. Τι άλλο χρειάζεται; Λες να με φυλακίσει και μόνο με την υπόνοια ότι ίσως να ήμουν κάποτε με την Παντοκράτειρα;»

Ο Ζαώρδιλ δεν αποκρίθηκε αλλά το βλέμμα του έλεγε πως τίποτα δεν απέκλειε.

Η Έρικα τον αγνόησε· του έστειλε ένα φιλί και στράφηκε στη δερματόπορτα του δωματίου. Άνοιξε το λουκέτο και έφυγε, κλείνοντας πίσω της. Καθώς βάδιζε μέσα στον διάδρομο του ξενοδοχείου, κάλεσε με τον πομπό της τον Σιωπηλό Σάλαθρελ. Εκείνος δεν απάντησε αμέσως όπως συνήθως.

Η Έρικα στάθηκε μπροστά στον ανελκυστήρα, απορημένη, ενώ πατούσε το πλήκτρο στον τοίχο.

Ο Σάλαθρελ απάντησε καθώς ο ανελκυστήρας είχε μόλις φτάσει. «*Ναι;*» Ακουγόταν αγουροξυπνημένος.

Συνήθως ξυπνούσε νωρίς· σήμερα είχε παρακοιμηθεί; Όχι πως ήταν αργά, βέβαια… Η Έρικα, μπαίνοντας στον ανελκυστήρα κι έχοντας τον πομπό της κοντά στ’αφτί, του είπε ότι πήγαινε στο Κάστρο. «Θέλω απλά να το έχεις υπόψη σου, εντάξει;» Στην κονσόλα, πάτησε το κουμπί για το ισόγειο.

«*Δε θέλεις να έρθω μαζί;*»

«Δε χρειάζεται. Αν όμως αργήσω… Αν αργήσω και δεν μπορείς να με βρεις τηλεπικοινωνιακά, να ειδοποιήσεις τον Ζαώρδιλ, γιατί μάλλον κάτι θα μου έχει συμβεί.»

«*Εντάξει. Να προσέχεις.*»

Η Έρικα, φτάνοντας στο ισόγειο, πέρασε το κατώφλι του ανελκυστήρα, προχώρησε ώς την έξοδο του ξενοδοχείου, και βγήκε στους δρόμους της Σελκόρβιλ. Ο αέρας ήταν ψυχρός, αλλά ο μαγικός μανδύας της την κρατούσε ζεστή, διατηρώντας σταθερή τη θερμοκρασία του σώματός της. Δεν τον είχε φορέσει, όμως, μόνο γι'αυτό το λόγο. Φορώντας τον μπορούσε να πέφτει από μεγάλα ύψη χωρίς να χτυπά – κι αυτό ίσως να ήταν κάτι που θα της χρειαζόταν αν έπρεπε να αποδράσει γρήγορα από το Κάστρο. Βέβαια, ήλπιζε να μην υπήρχε τέτοια ανάγκη...

Έκανε νόημα σ'έναν αμαξά, κι εκείνος σταμάτησε το άλογο της άμαξάς του μπροστά της. «Πού πηγαίνετε, κυρία;» ρώτησε.

«Στο Κάστρο,» αποκρίθηκε η Έρικα καθώς ανέβαινε στην άμαξα με την κουκούλα της να σκιάζει το πρόσωπό της.

Ο αμαξάς χτύπησε το άλογο με τα γκέμια, και το τροχοφόρο κινήθηκε γρήγορα στους ήσυχους, πρωινούς δρόμους της Σελκόρβιλ, περνώντας δίπλα από κάμποσους διαβάτες, δυο άλλες άμαξες, ένα μηχανοκίνητο φορτηγό, κι ένα δίκυκλο, προτού τελικά φτάσει στον προορισμό του, στη μεριά της πόλης που ήταν οικοδομημένη πάνω στην πλαγιά του βουνού και οι περισσότεροι δρόμοι της ήταν ανηφορικοί.

Το Κάστρο βρισκόταν σ'ένα σημείο ειδικό για άμυνα, φυσικά. Ο οδηγός σταμάτησε την άμαξα μπροστά στην κλειστή πύλη του. Η Έρικα τον πλήρωσε και κατέβηκε.

Ακούγοντας τον ήχο των οπλών του αλόγου και των τροχών του οχήματος να ξεμακραίνουν πίσω της, πλησίασε την πύλη του Κάστρου, που ήταν ψηλή και ξύλινη. Πλάι της υπήρχε ένας τηλεοπτικός πομπός, σε φανερό σημείο, και ένας επικοινωνιακός δίαυλος από κάτω του.

Η Έρικα πάτησε το κουμπί ενεργοποίησης του διαύλου και είπε: «Καλημέρα· μ'ακούει κάποιος;»

«*Μάλιστα, κυρία,*» ήρθε μια γυναικεία φωνή από τον δίαυλο. «*Τι θα θέλατε;*»

«Να μιλήσω με τον Κύρη των Βουνών. Είμαι απεσταλμένη ενός άλλου άρχοντα.»

«*Περιμένετε.*»

Μετά από μερικές στιγμές, η πύλη σηκώθηκε μέσω κάποιου εσωτερικού αυτόματου μηχανισμού· γρανάζια και αλυσίδες

ακούγονταν να περιστρέφονται, τρίζοντας. Δύο φρουροί φανερώθηκαν πίσω από την ανοιχτή πύλη, οπλισμένοι αλλά με τα όπλα τους στα θηκάρια, και ντυμένοι με πανοπλίες και κράνη. Κι οι δύο άντρες· η γυναίκα που της είχε μιλήσει μέσω του διαύλου ήταν αλλού.

«Περάστε,» είπε ο ένας, και η Έρικα μπήκε σε μια περιτειχισμένη αυλή που αποκλείεται να ήταν ο κεντρικός περίβολος του κάστρου· ήταν σχετικά μικρή. Και βρίσκονταν κι άλλοι δύο φρουροί εδώ – ένας άντρας και μια γυναίκα. Η πύλη έκλεισε ξανά, καθώς ο άντρας κατέβασε έναν μοχλό στον τοίχο.

Αυτός που είχε πει *Περάστε* στην Έρικα, τώρα τη ρώτησε: «Ποιος σας έχει στείλει;»

«Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ. Πρέπει να μιλήσω με τον Κύρη των Βουνών για ένα θέμα που αφορά τη Νασόλκαθ, τη Σελκόρβιλ, και άλλες πόλεις.»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Πού είναι η Νασόλκαθ;»

«Βόρεια από δω,» του είπε αυτός που ήταν πλάι του. «Πέρα απ'τις Ενδότερες Πολιτείες.»

«Και τι σχέση έχουμε εμείς, τότε, μ'αυτήν;» Κοίταξε την Έρικα καχύποπτα.

«Το θέμα είναι εμπορικό. Ο Κύρης των Βουνών είμαι βέβαιη πως θα καταλάβει. Θα μπορούσατε να τον ειδοποιήσετε;»

Ο άντρας που είχε πει *Βόρεια από δω* έκανε νόημα στη μοναδική γυναίκα φρουρό, κι εκείνη μπήκε σ'ένα μικρό πέτρινο οίκημα της αυλής. Μετά από λίγο βγήκε πάλι, λέγοντας στην Έρικα: «Ο Υψηλότατος θα σας δεχτεί. Αλλά μετά από μία ώρα.»

«Μπορώ να περιμένω εδώ;»

«Αν θέλετε...»

Την οδήγησαν σε μια αίθουσα στο εσωτερικό του Κάστρου, όπου η Έρικα κάθισε σ'έναν χαμηλό καναπέ χωρίς να βγάλει τον μανδύα της αλλά κατεβάζοντας την κουκούλα για να μη φαίνεται ύποπτη. Ένας υπηρέτης τη ρώτησε αν θα ήθελε κάποιο ρόφημα ή ποτό. Τσάι; Κρασί; Καφέ δεν είχαν για τους επισκέπτες, εξήγησε. Που μάλλον σήμαινε, σκέφτηκε η Έρικα, ότι είχαν ελάχιστο και τον φυλούσαν για τον άρχοντά τους και άλλα σημαντικά πρόσωπα.

«Τσάι,» είπε, και σε λίγο είχε στα χέρια της μια κούπα με ζεστό τσάι που μύριζε όμορφα, ενώ κοντά της, σ'ένα τραπεζάκι, ο υπηρέτης είχε αποθέσει έναν δίσκο με μερικά κουλουράκια.

Την άφησαν μόνη, χωρίς κανένας τους να είναι μαζί της, αλλά η Έρικα υποπτευόταν (φυσικά) ότι πιθανώς να την παρακολουθούσαν με ύπουλο τρόπο: μικρές τρύπες πίσω από τους τοίχους, κάποιον κρυμμένο τηλεοπτικό πομπό... Καθότι κάποτε πράκτορας της Παντοκράτειρας, γνώριζε καλά από τέτοια. Και δεν τη φόβιζαν, ασφαλώς.

Περίμενε.

Δεν είχε ακόμα περάσει μια ώρα όταν ένας φρουρός ήρθε και της ζήτησε να τον ακολουθήσει. Η Έρικα τον ακολούθησε και έφτασε σε μια μεγάλη αίθουσα που είχε ψηλά, τοξωτά παράθυρα με τρομερή θέα των βουνών. Στο βάθος της βρισκόταν, επάνω σε γρανιτένιο βάθρο, ένας (λίθινος, μάλλον) θρόνος σκεπασμένος με δέρματα και γούνες. Κανένας όμως δεν καθόταν τώρα εκεί. Ένας άντρας στεκόταν μερικά βήματα μπροστά από το γρανιτένιο βάθρο, ντυμένος με μαύρη μάλλινη μπλούζα, πέτσινο καφέ παντελόνι, ψηλές μαύρες δερμάτινες μπότες, κοντό πορφυρό μανδύα με χρυσό σιρίτι, και φαρδιά ζώνη από την οποία κρεμόταν ένα ξίφος με λαξευτή λαβή, θηκαρωμένο σε σκαλιστό θηκάρι με αστραφτερούς λίθους. Ο άντρας είχε δέρμα πορφυρό, μαλλιά μαύρα και σγουρά, και μουστάκι. Το βλέμμα του ήταν σταθερό – βλέμμα πολεμιστή, δίχως αμφιβολία – αλλά όχι άγριο, ούτε εχθρικό. Στο αριστερό του χέρι φορούσε ένα μεγάλο δαχτυλίδι, πρόσεξε η Έρικα, με μια πελώρια ηλιόπετρα επάνω που έμοιαζε επικίνδυνα φορτισμένη από τις ακτίνες του πρωινού ήλιου που έμπαιναν στην αίθουσα.

Τριγύρω φρουροί στέκονταν, καθώς και κάποιοι άλλοι που ίσως να ήταν σύμβουλοι του Κύρη των Βουνών.

«Υψηλότατε!» είπε ο φρουρός που είχε φέρει την Έρικα εδώ, κι έκανε μια υπόκλιση μπροστά στον άντρα με το δαχτυλίδι με την ηλιόπετρα. «Η κυρία που έρχεται από τη Νασόλκαθ.»

«Μπορείς να πηγαίνεις,» του είπε ο άντρας, που αποκλείεται να ήταν άλλος από τον Νάσκαλρωντ. Ο φρουρός στράφηκε και έφυγε από την αίθουσα. Και ο Κύρης των Βουνών απευθύνθηκε τώρα στην Έρικα: «Οι φρουροί μου μου είπαν ότι είστε απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ...»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Έχω μαζί μου και έγγραφο που το επιβεβαιώνει.» Έβγαλε την περγαμηνή από τα ρούχα της.

Ο Νάσκαλρωντ τής έκανε νόημα να πλησιάσει, και η Έρικα πλησίασε και του την έδωσε. Ο Κύρης των Βουνών την ξετύλιξε, τη διάβασε, και της την επέστρεψε. «Μάλιστα. Δε λέει, όμως, ποια είστε... και σίγουρα δεν είστε Φεηνάρκια...» Την ατένιζε κριτικά.

«Η καταγωγή μου δεν είναι από εδώ, αλλά είμαι αρκετά χρόνια στη διάστασή σας.»

«Ως τι; Μισθοφόρος του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ;»

«Δουλεύω για τον Ηγεμόνα επί του παρόντος–»

«Και πριν;»

Δεν ήταν εύκολο ν'αλλάξεις θέμα μ'αυτόν... «Διευθύνω ένα μικρό δίκτυο εύρεσης πληροφοριών στη Νασόλκαθ,» είπε η Έρικα, μετριοφρόνως αλλά χωρίς να χάσει την αυτοπεποίθησή της. «Μέχρι στιγμής τα πηγαίνουμε καλά σ'εκείνα τα μέρη. Αλλά θα μπορούσα τώρα να σας μιλήσω για τον λόγο που ο Ηγεμόνας με έχει στείλει εδώ;»

Ο Νάσκαλρωντ την κοίταζε με τρόπο που της φανέρωνε ότι καταλάβαινε πως κάτι τού έκρυβε. Όμως είπε: «Μιλήστε μου.» Και, στρεφόμενος, ανέβηκε στο γρανιτένιο βάθρο και κάθισε στον θρόνο, ατενίζοντάς την τώρα από ψηλά. Ένα ψυχολογικό κόλπο, αναμφίβολα, σκέφτηκε η Έρικα. Οι άνθρωποι, συνήθως, αισθάνονται κατώτεροι όταν τους κοιτάς βρισκόμενος κάπου ψηλότερα απ'αυτούς. Ειδικά όταν δεν είναι βέβαιοι για τον εαυτό τους, ή όταν έχουν λόγους να φοβούνται. Η Έρικα δεν ένιωθε φοβισμένη. Ούτε αβέβαιη.

Είπε: «Ο Ηγεμόνας πιστεύει ότι υπάρχει ένας κοινός εχθρός στις περιοχές μας...» και συνέχισε εξηγώντας πώς είχε η κατάσταση με τη Σαρντίκα-Νοθ. Τέλος, ρώτησε: «Δε σας έχουν αναφέρει τίποτα οι δικοί σας έμποροι, Άρχοντά μου;»

«Η αλήθεια είναι πως έχω ακούσει κι εγώ γι'αυτή τη Γαλανή Δράκαινα,» παραδέχτηκε ο Νάσκαλρωντ. «Η πανούκλα των Παντοκρατορικών, προφανώς, δεν έχει ακόμα φύγει τελείως από τα μέρη μας.» Και την παρατηρούσε καθώς το έλεγε αυτό – την παρατηρούσε προσεχτικά – για να δει την αντίδρασή της.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Απομεινάρηδες μόνο, Άρχοντά μου, όχι όλοι τους κακόβουλοι.»

Και συνειδητοποίησε ότι αυτό το τελευταίο ίσως να ήταν λάθος που το είχε πει. «Δεν υπάρχουν *καλόβουλοι* Παντοκρατορικοί,»

διαφώνησε ο Νάσκαλρωντ. «Πριν, ήταν κατακτητές· τώρα, είναι ληστές!»

«Δεν είναι όλοι οι ληστές πρώην Παντοκρατορικοί, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Πιστέψτε με, το ξέρω καλά αυτό.»

«Αναρωτιέμαι πώς. Κι αλήθεια, ακόμα δεν μου έχετε πει το όνομά σας...»

«Έρικα. Το όνομά μου είναι Έρικα. Και γνωρίζω για τους ληστές διότι, όπως σας είπα, διευθύνω ένα μικρό δίκτυο πληροφοριών.»

«Μικρό δίκτυο πληροφοριών... Από πότε; Πολλά χρόνια;»

«Αρκετά.» Η Έρικα αισθανόταν τα μάτια όλων στην αίθουσα καρφωμένα επάνω της· κι αισθανόταν επίσης τον μαγικό της μανδύα να έχει γαντζωθεί στο σώμα της σαν να ήθελε να την προστατέψει από τις καχύποπτες ματιές τους.

«Για να είμαι ειλικρινής, κυρία... *Έρικα,* η εμφάνισή σας – ακόμα και το όνομά σας – με βάζει σε υποψίες...»

«Αμφιβάλλετε ότι έρχομαι σταλμένη από τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ;»

«Θα μπορούσε να ήταν ψέμα, δεν θα μπορούσε;»

«Με τι σκοπό;»

«Όπως είπα, η πανούκλα των Παντοκρατορικών δεν έχει ακόμα φύγει τελείως από τα μέρη μας.»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε!» είπε η Έρικα, έντονα – αν και καταλάβαινε πολύ καλά, και δεν της άρεσε καθόλου η τροπή που είχε πάρει η κουβέντα τους.

«Το έγγραφό σας μπορεί, κάλλιστα, να είναι πλαστό, προκειμένου να μας οδηγήσετε σε κάποια παγίδα–»

«Παγίδα; Σε τι παγίδα να–;»

«*Μη διακόπτεις τον Κύρη των Βουνών!*» φώναξε κάποιος από τα δεξιά της – ένας άντρας που έμοιαζε με αξιωματικός.

Ο Νάσκαλρωντ τού έκανε νόημα να ηρεμήσει. Και προς την Έρικα: «Η όλη σας εμφάνιση υποδηλώνει ότι κάποτε πιθανώς να ήσασταν Παντοκρατορική. Και όλο αποφεύγετε να μου δώσετε μια ευθεία απάντηση. Ήσασταν με το μέρος της Παντοκράτειρας ή όχι;»

Η Έρικα δίστασε για μια στιγμή, αναποφάσιστη. Ύστερα απάντησε: «Κάποτε, ναι, ήμουν. Όμως,» τόνισε, «αυτό δεν έχει καμία σημασία πλέον. Εργάζομαι για–»

«Για κάποιους από εμάς, *έχει* σημασία!»

«Αν ήθελα να σας οδηγήσω σε παγίδα, για όνομα των θεών, θα παραδεχόμουν ότι κάποτε υπηρετούσα την Παντοκράτειρα;»

«Δεν το παραδέχτηκες αμέσως· μόνο τώρα που αναγκάστηκες,» είπε ο Νάσκαλρωντ, χωρίς να φωνάζει, καθώς σηκωνόταν από τον θρόνο του.

«Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ με έχει στείλει. Αν δεν θέλετε να με–»

«Μπορείς να αποδείξεις ότι το έγγραφο που φέρεις δεν είναι πλαστό;»

«Ελέγξτε το αν θέλετε.» Το έβγαλε πάλι από τα ρούχα της, τυλιγμένο.

«Συλλάβετέ την,» είπε ο Κύρης των Βουνών στους φρουρούς.

Η Έρικα, χωρίς στιγμή καθυστέρησης, έτρεξε προς ένα από τα μεγάλα, ανοιχτά παράθυρα με σκοπό να πηδήσει και ν'αφήσει τον μαγικό της μανδύα να την προσγειώσει όπου κι αν ήταν να προσγειωθεί. Αλλά οι φρουροί την έπιασαν και την τράβηξαν πίσω. Της πήραν τα όπλα, την περγαμηνή, τον τηλεπικοινωνιακό πομπό, και της έδεσαν τα χέρια πίσω από την πλάτη με χειροπέδες.

«*Γιατί;*» φώναξε η Έρικα, εξαγριωμένη, με το λευκόδερμο πρόσωπό της κοκκινισμένο. «Δεν είμαι εχθρός σας! Αν δε θέλετε να βοηθήσετε τον Ηγεμόνα διώξτε με! Δεν ήρθα να σας κάνω κακό!»

Ο Νάσκαλρωντ είχε τώρα στα χέρια του την περγαμηνή καθώς είχε κατεβεί από το γρανιτένιο βάθρο του θρόνου. «Αναρωτιέμαι αν όντως είσαι σταλμένη από τη Νασόλκαθ, όπως ισχυρίζεσαι. Και σκοπεύω να το μάθω.»

«Κι αν διαπιστώσεις πως είμαι από εκεί;» ρώτησε η Έρικα, αγνοώντας τον πληθυντικό κι άλλες τέτοιες ευγένειες.

«Θα δούμε.» Ο Νάσκαλρωντ έκανε νόημα στους φρουρούς του να την πάρουν από την αίθουσα. «Βάλτε τη στα μπουντρούμια,» είπε. «Μην τη χτυπήσετε εκτός αν προσπαθήσει να αντισταθεί.»

«Πώς θα το διαπιστώσεις;» φώναξε η Έρικα καθώς την τραβούσαν προς την έξοδο της αίθουσας. «Θα στείλεις ανθρώπους σου στη Νασόλκαθ; Πώς; Τι θα κάνεις;»

Ο Κύρης των Βουνών, όμως, δεν της έδωσε απάντηση. Ενώ την έβγαζαν από το μεγάλο δωμάτιο, η Έρικα τον είδε να πλησιάζει τρεις άλλους – δυο άντρες και μια γυναίκα, ο ένας εκ των οποίων ο αξιωματικός που την είχε απειλήσει – για να μιλήσει μαζί τους.

Ο μαγικός της μανδύας είχε τυλιχτεί φοβισμένα επάνω της.

Κεφάλαιο Εικοστό-Πρώτο
Η Αιχμάλωτη στο Κάστρο

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ βρισκόταν στο δωμάτιο που η Ανρίθα-Νοθ μοιραζόταν με την Έρικα, όταν μίλησε με την τελευταία μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του. Είχε περάσει τη νύχτα με την Ανρίθα επειδή η Έρικα, έχοντας πάει στο δωμάτιο του Σκοτωμένου, έλειπε. Ο Σάλαθρελ σκόπευε να φύγει προτού εκείνη επιστρέψει, και το θεώρησε απροσεξία του που ήταν ακόμα εδώ, κοιμισμένος, όταν ο πομπός του κουδούνισε και μίλησε μαζί της. Θα μπορούσε να μην είχε χτυπήσει ο πομπός αλλά η δερματόπορτα να είχε ανοίξει και η Έρικα να είχε μπει... Δεν υπήρχε, βέβαια, κανένας λόγος ο Σάλαθρελ να κρύβει τη σχέση του με την Ανρίθα-Νοθ, ωστόσο προτιμούσε η Έρικα να μην το μάθει. Και φαινόταν πως κι η Ανρίθα συμφωνούσε σ' αυτό. Ήταν παράξενη συμπεριφορά από μέρους και των δυο τους, νόμιζε ο Σάλαθρελ, αλλά δεν είχε πει τίποτα.

«Αυτή ήταν;» ρώτησε η Ανρίθα, τυλιγμένη μέσα στο σεντόνι του κρεβατιού, όταν ο Σάλαθρελ είχε κλείσει τον πομπό του.

«Ναι.»

«Έρχεται;»

«Όχι.»

«Τι ήθελε;»

«Πηγαίνει στο Κάστρο.»

«Ποιο κάστρο;»

«Το Κάστρο. Εκεί που μένει ο Κύρης των Βουνών: ο άρχοντας τούτης της πόλης.»

Μετά, άπλωσε το χέρι του και έφερε την Ανρίθα κοντά του: το λευκό δέρμα της επάνω στο πορφυρό δέρμα του. Φίλησε τα χείλη της και τον λαιμό της, κι εκείνη δεν έφερε καμια αντίσταση καθώς την ξάπλωσε ανάσκελα και σκαρφάλωσε επάνω της. *Ή θέλεις πρωινό πρώτα;* τη ρώτησε ενώ είχε ήδη γλιστρήσει μέσα της. *Δε θα είμαι εγώ το πρωινό σου;* του απάντησε εκείνη, και ο Σάλαθρελ έτριψε το χέρι του επάνω σ' ένα καλλίγραμμο πόδι που είχε μόλις τυλιχτεί γύρω από τη μέση του σαν σώμα φιδιού.

Η Ανρίθα-Νοθ ήταν υπέροχη γυναίκα, σχεδόν σαν φαντασίωση, νόμιζε ο Σάλαθρελ. Είχε εκείνο το κορμί που πίστευες ότι υπάρχει μόνο στο μυαλό σου. Δεν τον παραξένευε καθόλου που ο Βερνάντελ την είχε αγοράσει για δούλα, ούτε που δεν είχε αργήσει καθόλου να την πουλήσει στον Γελαστό Άρχοντα. Τον είχε παραξενέψει, όμως, το γεγονός ότι η Ανρίθα είχε φανεί τόσο πρόθυμη να πλαγιάσει μαζί του. Στην αρχή, νόμιζε ότι απλά ήθελε να σπάσει τη βαρεμάρα της· ύστερα, συμπέρανε ότι μάλλον τον έβλεπε ως μέσο για να εκδικηθεί τον Βερνάντελ. Ή ίσως να ήταν λίγο κι από τα δύο...

Πιστεύει πραγματικά ότι θα τη βοηθήσω να ελευθερώσει τους δούλους του Βερνάντελ; αναρωτήθηκε ο Σάλαθρελ καθώς τελείωνε μέσα της, φιλώντας το πλάι του κεφαλιού της, έχοντας το πρόσωπό του βυθισμένο στα καστανά, αρωματισμένα μαλλιά της. Την άκουσε να κραυγάζει από κάτω του. Ήταν προσποιητό αυτό, άραγε; Αισθάνθηκε τα νύχια της να μπήγονται στην πλάτη του δυνατότερα από πριν. Όχι, δεν μπορεί να ήταν προσποιητό...

Καθώς, μετά από λίγο, ντύνονταν για να κατεβούν στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου, ο Σάλαθρελ αναρωτήθηκε τι θα γινόταν όταν η Ανρίθα τελικά συνειδητοποιούσε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να τη βοηθήσει να ελευθερώσει τους δούλους του Βερνάντελ. Θα απομακρυνόταν από εκείνον; Θα συνέχιζε; Την κοίταζε καθώς φορούσε τα ρούχα της, το ένα μετά το άλλο, θελκτικά.

«Πάμε;» τη ρώτησε χαϊδεύοντας τα πισινά της, όταν ήταν έτοιμη.

«Πεινάω,» είπε εκείνη, μοιάζοντας να έχει αρχίσει να μιμείται τις σύντομες φράσεις του Σιωπηλού Σάλαθρελ.

Κατέβηκαν στην τραπεζαρία της *Μουσικής των Βουνών*, παράγγειλαν πρωινό, και περίμεναν (φρόνιμα, χωρίς να δίνουν τον παραμικρό λόγο για υπόνοια ότι ήταν εραστές) την Έρικα να επιστρέψει από την επίσκεψή της στο Κάστρο.

Εν τω μεταξύ, και οι έμποροι άρχισαν να κατεβαίνουν, καθώς και οι Ζωντανοί-Νεκροί. Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος ήταν από τους πρώτους, αλλά δεν πλησίασε τον Σιωπηλό Σάλαθρελ και την Ανρίθα-Νοθ για να τους μιλήσει. Κάθισε σ’ένα τραπέζι και, μετά, ήρθαν εκεί και η Νιρκέκα, ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, ο Ραμπνάιλ, και η Ραβάσλι. Σ’ένα άλλο τραπέζι κάθισαν ο Φέκταρελ και η Φαίδρα’λι. Οι έμποροι, αφού πήραν το πρωινό τους, έφυγαν. Εκτός από τον Κανατάρφιλ, ο οποίος δεν βιαζόταν να πάει στην Αγορά, γιατί δεν

είχε και τίποτα να πουλήσει. Επίσης, πολλοί από τους Ζωντανούς-Νεκρούς έμειναν στην τραπεζαρία· δεν χρειαζόταν όλοι να συνοδέψουν τους εμπόρους: δεν είχε ακουστεί να γίνονται φασαρίες ή ληστείες μέσα στη Σελκόρβιλ.

Ο Σάλαθρελ περίμενε, και μία ώρα πέρασε χωρίς η Έρικα να επιστρέψει. Είχε τελειώσει προ πολλού το πρωινό του, και το ίδιο κι η Ανρίθα. «Πάμε βόλτα;» του πρότεινε.

«Περίμενε,» της είπε, κι εκείνη άναψε ένα τσιγάρο.

Μετά από λίγο, η Ανρίθα-Νοθ είδε τη Φαίδρα'λι και τον Φέκταρελ να σηκώνονται από το τραπέζι τους. «Θα πάω μαζί τους,» είπε στον Σάλαθρελ.

«Όχι. Μείνε εδώ.»

«Γιατί;» Τον κοίταξε θυμωμένα, με το τσιγάρο της ακόμα αναμμένο.

«Μείνε εδώ.»

Η Ανρίθα-Νοθ αναστέναξε, βλέποντας τον Φέκταρελ και τη Φαίδρα'λι να φεύγουν. *Δεν είμαι δούλα σου!* ήθελε να ουρλιάξει στον Σάλαθρελ. *ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΔΟΥΛΑ!* Αλλά συγκρατήθηκε. Κατέπνιξε την οργή της. Τους χρειαζόταν – αυτόν και την Έρικα – αν ήθελε να επιστρέψει ξανά στη Ρελκάμνια. Και την είχαν ήδη βοηθήσει πολύ: ήταν αλήθεια. Αν δεν την είχαν βοηθήσει, τότε θα ήταν ακόμα δούλα. Πραγματικά δούλα.

Αναστέναξε πάλι, κι έσβησε το τσιγάρο της.

Δούλα... Πώς ήταν δυνατόν ποτέ να είμαι δούλα; Είμαι αριστοκράτισσα της Ρελκάμνια! Από τους Παλαιούς Οίκους! Δεν μπορώ να είμαι δούλα! Η καταραμένη η Σαρντίκα! Αν η Ανρίθα μπορούσε να την πιάσει στα χέρια της....

Αισθανόταν μπερδεμένη. Το μυαλό της αδυνατούσε να συμβιβαστεί με την ιδέα ότι η αδελφή της την είχε *πουλήσει* κι ότι μετά την είχαν *αγοράσει,* κι ότι είχε περάσει τόσο καιρό *υπηρετώντας* τον Άσλατμιρ. *Ήταν σα να είχα τρελαθεί...* Απομάκρυνε τις μνήμες. Δεν ήταν αυτή ο εαυτός της – αυτή ήταν κάποια άλλη.

Ακόμα μια ώρα πέρασε χωρίς η Έρικα να έχει επιστρέψει, και ο Σάλαθρελ άρχισε ν'ανησυχεί. Έβγαλε τον πομπό του, έτοιμος να την καλέσει. Αλλά δίστασε. *Θα ήθελε να την καλέσω;* Μπορεί να είχε δουλειές και γι'αυτό να είχε αργήσει... Αν ο Κύρης των Βουνών δεν

ήταν πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης, ο Σάλαθρελ δεν θα ανησυχούσε καθόλου. Τώρα όμως.... Αλλά ας περίμενε λίγο ακόμα.

Η Ανρίθα-Νοθ αναστέναξε. «Τι καθόμαστε και κάνουμε; Πάμε πουθενά!»

«Περίμενε,» της είπε ο Σάλαθρελ.

Η Ανρίθα ήπιε μια γουλιά από το δεύτερο τσάι που είχε παραγγείλει, και άναψε κι άλλο τσιγάρο. Σηκώθηκε απ’το τραπέζι–

Ο Σάλαθρελ άρπαξε τον καρπό της. «Πού πας;»

Η Ανρίθα τον ατένισε θυμωμένα, παρότι εντός της αισθανόταν κάτι να ανταποκρίνεται θετικά στο άγγιγμά του. *Έχεις διαστραφεί!* είπε στον εαυτό της, σιωπηλά· ενώ στον Σάλαθρελ έλεγε: «Να βαδίσω μες στο δωμάτιο, αν δε σε πειράζει.»

Εκείνος την άφησε, και η Ανρίθα-Νοθ περιφέρθηκε μέσα στην τραπεζαρία κοιτάζοντας τα αγάλματα στις γωνίες και τους πίνακες στους τοίχους, και έξω από τα παράθυρα, την κίνηση στον δρόμο: οχήματα, διαβάτες, καβαλάρηδες, άμαξες.

Ήταν ακόμα όρθια, όταν, μετά από μισή ώρα, ο Σάλαθρελ αποφάσισε να καλέσει την Έρικα μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του. Καμία απάντηση δεν πήρε, αν και το σήμα έδειχνε να φτάνει κανονικά στον δικό της πομπό. *Γιατί αργεί ν’απαντήσει;* Μερικές στιγμές αναμονής ακόμα. Η Έρικα δεν απάντησε. Ο Σάλαθρελ αμέσως έκλεισε τον πομπό του. *Σκατά...*

Σηκώθηκε απ’το τραπέζι και πλησίασε την Ανρίθα-Νοθ, που τώρα στεκόταν μπροστά σ’ένα παράθυρο και κοίταζε έξω, τη βροχή που είχε μόλις πιάσει. «Η Έρικα έχει προβλήματα,» της είπε. «Πάμε βόλτα.»

«Τώρα που βρέχει; Τι προβλήματα;»

Ο Σάλαθρελ τής έδωσε την κάπα της (την οποία η Ανρίθα είχε αφήσει στο τραπέζι κι εκείνος την είχε πάρει μαζί του καθώς σηκωνόταν) και ξεκίνησε για την έξοδο του ξενοδοχείου δίχως να της απαντήσει. Η Ανρίθα-Νοθ, φορώντας την κάπα, τον ακολούθησε. Τσαντισμένη με τη μουγκαμάρα του.

Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος είχε πάει στην Αγορά της Σελκόρβιλ μαζί με τη Νιρκέκα και τον Νικηφόρο τον Κολπατζή, για να ρίξουν μια ματιά στα πιο πολυσύχναστα μέρη της πόλης. Όταν η βροχή άρχισε κρύφτηκαν κάτω από ένα υπόστεγο, στην άκρη ενός δρόμου. Η Νιρκέκα πήγε ν’αγοράσει τρία ζεστά τσάγια από μια κοντινή

καντίνα και επέστρεψε γρήγορα, λέγοντας: «Πάρτε τα! πάρτε τα! – μ’έχουνε κάψει.»

Μειδιώντας, ο Ζαώρδιλ και ο Νικηφόρος πήραν τα δύο χάρτινα ποτήρια και της άφησαν το τελευταίο. Ο Κολπατζής, δοκιμάζοντας το ρόφημα, είπε: «Ωραίο, όμως, το φτιάχνουν οι πούστηδες. Καρυκευμένο. Πρέπει νάχουν ειδική συνταγή.»

«Δεν ήξερα πως ασχολείσαι με τη μαγειρική...» είπε η Νιρκέκα.

«Ο καλός ο μύλος όλα τα αλέθει, χρυσαφένιο μου πουλί.»

Η Νιρκέκα και ο Ζαώρδιλ γέλασαν κοφτά ενώ ο Νικηφόρος έμοιαζε αφόρητα σοβαρός.

Δεν πέρασε πολλή ώρα που βρίσκονταν κάτω απ’το υπόστεγο, βλέποντας πως παρά τη βροχή η κίνηση δεν είχε μειωθεί και πολύ στους δρόμους της Αγοράς, όταν δύο κουκουλοφόροι ήρθαν προς το μέρος τους και στάθηκαν πλάι τους. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ και η Ανρίθα-Νοθ.

«Η Έρικα έχει μπλεξίματα,» είπε ο πρώτος στον Σκοτωμένο.

Γαμήσου... μούγκρισε εσωτερικά εκείνος, γιατί το φοβόταν ότι κάτι τέτοιο μπορεί να συνέβαινε. *Και δεν ήθελε να πάω μαζί της!* «Τι έγινε;»

«Δεν ξέρω. Αλλά δεν απαντά στον πομπό της, ούτε έχει επιστρέψει από το Κάστρο.»

«Θα την καλέσω κι εγώ.» Ο Ζαώρδιλ τράβηξε τον δικό του πομπό από τη ζώνη του–

Ο Σάλαθρελ τού έπιασε το χέρι. «Όχι. Μπορεί να εντοπίσουν το σήμα.»

«Αν είναι δυνατόν... Πιστεύεις ότι...;»

«Δεν αποκλείεται.»

«Τελείωσαν αυτά τα πράγματα όταν τελείωσε κι η Παντοκρατορία.»

«Ποτέ δεν τελειώνουν αυτά τα πράγματα, Ζαώρδιλ.»

«Και τι σκατά θα κάνουμε, τώρα;» είπε ο Σκοτωμένος. «Θα πάμε στο Κάστρο, να ρωτήσουμε; Αν είναι φυλακισμένη, όπως προφανώς υποθέτεις, πού νομίζεις ότι θα μας οδηγήσει αυτό;»

«Η Έρικα μού είπε να σε ειδοποιήσω αν εξαφανιζόταν μυστηριωδώς.» Και κοίταζε τον Ζαώρδιλ σαν εκείνος να μπορούσε να βρει τη λύση σ’ετούτο το μπέρδεμα.

Ο Ζαώρδιλ, ο Σάλαθρελ, και ο Νικηφόρος πήραν άλογα και πήγαν στο Κάστρο. Αφίππευσαν και έδεσαν τα ζώα σε κάτι στήλες εκεί κοντά. Πλησίασαν τη μεγάλη, ξύλινη πύλη, και ο Σκοτωμένος είδε τον τηλεοπτικό πομπό δίπλα της, καθώς και τον επικοινωνιακό δίαυλο. Πήγε εκεί και πάτησε το κουμπί.

«Μ'ακούει κάποιος;» ρώτησε.

«*Μάλιστα,*» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή.

«Πριν από ώρες ήρθε μια γνωστή μου εδώ. Τ'όνομά της είναι Έρικα Σάλκερκοφ, απεσταλμένη από τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Δεν έχει επιστρέψει ακόμα, κι ανησυχούμε γι'αυτήν. Βρίσκεται εδώ;»

Καμια απάντηση από τον δίαυλο. Ο Ζαώρδιλ περίμενε, καταλαβαίνοντας ότι μάλλον η γυναίκα είχε πάει να μιλήσει σε κάποιον υπεύθυνο, ή τον είχε καλέσει μέσω διαύλου. Πέρασε, όμως, κάμποσος χρόνος και ο Σκοτωμένος δεν έλαβε απάντηση. Πάτησε πάλι το κουμπί και είπε: «Αν δεν ήρθε καθόλου η γυναίκα που ψάχνω, να μου το πείτε, γιατί–»

Γρανάζια και τροχαλίες ακούστηκαν να μπαίνουν ξαφνικά σε κίνηση. Ο Ζαώρδιλ οπισθοχώρησε, καθώς έβλεπε την ξύλινη πύλη να σηκώνεται και πίσω της οπλισμένους πολεμιστές να αποκαλύπτονται.

«Ποιος είστε, κύριε;» ρώτησε ένας απ'αυτούς.

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, αρχηγός της μισθοφορικής ομάδας Ζωντανοί-Νεκροί. Συνοδεύουμε τέσσερις εμπόρους εκπορευόμενους από τη Νασόλκαθ. Αλλά και η Έρικα Σάλκερκοφ, απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, ήταν μαζί μας – τουλάχιστον, μέχρι στιγμής. Όταν ήρθε να επισκεφτεί το Κάστρο σας, εξαφανίστηκε.»

«Περάστε,» του είπε μόνο ο φρουρός. «Ελάτε μαζί μας.»

Ο Ζαώρδιλ μπήκε στο Κάστρο της Σελκόρβιλ, και ο Σάλαθρελ κι ο Νικηφόρος τον ακολούθησαν. Ο τελευταίος μουρμούρισε: «Δε μ'αρέσουν οι σκατόφατσές τους, αρχηγέ...» Ο Σκοτωμένος τού έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα, για να μην κάνει ή πει καμια μαλακία.

Οι φρουροί τούς οδήγησαν, μέσα από αυλές, διαδρόμους, και σκάλες, σε μια μεγάλη αίθουσα με τοξωτά παράθυρα που η βροχή χτυπούσε τα κλειστά τζάμια τους. Στο βάθος ήταν ένα γρανιτένιο βάθρο κι ένας θρόνος επάνω. Στον θρόνο καθόταν ένας πορφυρόδερμος άντρας με μαύρα μαλλιά και μούσι, όχι και πολύ πλούσια ντυμένος αλλά ούτε και φτωχικά. Στο χέρι του είχε ένα

δαχτυλίδι με μεγάλο λίθο – διαφανής και μοιάζοντας να διατηρεί εντός του ένα ασθενικό φως, σαν ενεργειακή λάμπα με πεσμένη ενέργεια. Τριγύρω στέκονταν κι άλλοι άνθρωποι, φρουροί και μη. Αλλά αυτός ήταν, προφανώς, ο άρχοντας της περιοχής.

«Υψηλότατε,» είπε ένας από τους πολεμιστές που συνόδευαν τον Ζαώρδιλ και τους συντρόφους του. «Σας φέρνουμε τον κύριο Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο, αρχηγό της μισθοφορικής ομάδας Ζωντανοί-Νεκροί, οι οποίοι έχουν έρθει στην πόλη μας συνοδεύοντας τρεις εμπόρους από τη Νασ–»

«*Τέσσερις* εμπόρους,» τον διόρθωσε ο Ζαώρδιλ.

Ο φρουρός φάνηκε προς στιγμή να μπερδεύεται. Μετά είπε: «Τέσσερις εμπόρους, Άρχοντά μου, ερχόμενους από τη Νασόλκαθ–»

«Αρκετά,» τον διέκοψε ο Κύρης των Βουνών. «Θα του μιλήσω ο ίδιος. Πήγαινε.»

Ο φρουρός υποκλίθηκε και έφυγε μαζί με τους άλλους δύο που είχαν συνοδέψει τον Σκοτωμένο και τους συντρόφους του.

«Ζωντανοί-Νεκροί;» είπε ο Νάσκαλρωντ. «Περίεργο όνομα...»

«Έχουμε γλιτώσει από πολλούς θανάτους, Άρχοντά μου.»

«Ζητάτε να σας προσλάβω στις υπηρεσίες μου;»

Αποκλείεται να μην του είχαν πει γιατί ήταν εδώ ο Ζαώρδιλ, επομένως μάλλον αστειευόταν! «Δεν σας επισκέπτομαι γι'αυτό, Άρχοντά μου. Μία από τους ανθρώπους που είναι μαζί μου ήρθε να σας συναντήσει στο Κάστρο σας, και δεν έχει επιστρέψει εδώ και ώρες. Ονομάζεται Έρικα Σάλκερκοφ, και είναι απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ.»

«Απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ...» Ο Νάσκαλρωντ κοίταξε μερικούς άλλους ανθρώπους που στέκονταν παράμερα. Κανένας τους δεν μίλησε, έτσι ο Κύρης των Βουνών στράφηκε πάλι στον Ζαώρδιλ. «Μπορείτε να το επιβεβαιώσετε αυτό;»

«Φυσικά και μπορώ. Από εκεί έρχομαι. Ήταν μαζί μας, Υψηλότατε· σας το είπα.»

«Δεν εννοώ έτσι. Εννοώ, με κάποιες αποδείξεις.»

«Εκτός από το ότι τη γνωρίζω, δεν καταλαβαίνω τι άλλες αποδείξεις θα έπρεπε να έχω...»

«Εγώ όμως δεν γνωρίζω *εσάς*,» είπε ο Κύρης των Βουνών, ατενίζοντας τον διεισδυτικά.

«Μιλήσατε μαζί της ή όχι, Άρχοντά μου; Μπορείτε, τουλάχιστον, να μου απαντήσετε;»

«Μίλησα μαζί της.»
«Και έφυγε από το Κάστρο σας;»
«Όχι. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.»
Του Ζαώρδιλ δεν του άρεσε καθόλου έτσι όπως ακουγόταν αυτό. *Ο Σάλαθρελ πρέπει νάχει δίκιο*. Με τις άκριες των ματιών του κοίταξε τους φρουρούς της αίθουσας, να δει αν τα χέρια τους πήγαιναν προς τα όπλα τους, ή αν πλησίαζαν. Ευτυχώς έμοιαζαν ήσυχοι. «Τι σημαίνει αυτό, Άρχοντά μου; Πού βρίσκεται;»
«Είναι αιχμάλωτή μου, για την ώρα–»
«Για ποιο λόγο;»
«Επειδή είναι πρώην Παντοκρατορική και ίσως να προσπαθεί να μας οδηγήσει σε παγίδα.»
«Σε *παγίδα;*» έκανε ο Ζαώρδιλ. «Δεν έχει επισκεφτεί μόνο εσάς, Άρχοντά μου. Έχει επισκεφτεί και την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ, τον Πρόκριτο της Βιλγκέροβ, τον Πολιτάρχη της Ζέρνιελ! Είναι απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, για το θέμα της–»
«–Σαρντίκα-Νοθ, της Γαλανής Δράκαινας. Ναι, μου το είπε. Ισχυρίζεστε, λοιπόν, ότι έχει μιλήσει σ'όλους αυτούς τους άρχοντες...» Κοίταζε τον Ζαώρδιλ σκεπτικά.
«Δεν το 'ισχυρίζομαι', Άρχοντά μου. Έτσι είναι!»
«Θα φροντίσω να μάθω τι συμβαίνει. Κι αν όντως είναι απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ θα ελευθερωθεί – παρότι η ίδια παραδέχτηκε ότι κάποτε υπηρετούσε την Παντοκράτειρα. Δεν θα ήθελα να προσβάλω τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ.»
«Σε πόσες ημέρες υπολογίζετε να έχετε εξακριβώσει την αλήθεια, Άρχοντά μου;»
«Έχω στείλει ανθρώπους μου προς τη Νασόλκαθ. –Αλλά δεν μου είπατε ποιους εμπόρους συνοδεύετε, κύριε,» άλλαξε θέμα, απότομα, ο Νάσκαλρωντ.
Ο Ζαώρδιλ τού ανέφερε τα ονόματά τους, και πρόσθεσε πως διέμεναν στο ξενοδοχείο «*Η Μουσική των Βουνών*». Ήθελε να του δείξει πως δεν ήταν ύποπτοι, για να ελαφρύνει τη θέση της Έρικας.
«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Κύρης των Βουνών. «Μπορείτε να πηγαίνετε.»
«Ζητώ, Άρχοντά μου, να μου παραδώσετε την Έρικα, και υπόσχομαι ότι θα την κρατώ προσωπικά στο ξενοδοχείο μέχρι να επιβεβαιωθεί ότι είναι απεσταλμένη του Ηγεμόνα.»

«Δεν μπορώ να δεχτώ το αίτημά σας,» αποκρίθηκε ο Νάσκαλρωντ, ουδέτερα.

Το βλέμμα του Ζαώρδιλ έγινε άγριο. Αλλά δεν έφερε αντίρρηση, φοβούμενος ότι μπορεί να έκανε έτσι κακό στην Έρικα ή στους μισθοφόρους του. Αυτό το τσακάλι στον θρόνο, προφανώς, μισούσε όλους όσους κάποτε υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα, ανεξαρτήτως τι δουλειές έκαναν τώρα. Δεν υπήρχε περίπτωση να γίνει μια καλή συνεννόηση μαζί του. *Καλύτερα η Έρικα να είχε αποφύγει να τον συναντήσει.*

«Πρέπει, πάντως, να σας προειδοποιήσω για κάτι, Άρχοντά μου,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Αν έχετε στείλει ανθρώπους σας προς τη Νασόλκαθ, ίσως να μη φτάσουν ποτέ.»

Τα μάτια του Νάσκαλρωντ στένεψαν. «Απειλή ήταν αυτή;»

«Η Σαρντίκα-Νοθ φρουρεί την Ψηλή Γέφυρα του ποταμού Νίρφεβ,» εξήγησε ο Ζαώρδιλ. «Επομένως, ούτε από τη Βολδέριλ μπορεί κανείς να πάει εύκολα στη Νασόλκαθ ούτε από τη Μάλκαριλ.»

«Δεν δέχεται χρήματα αυτή η λήσταρχος;»

«Φυσικά και δέχεται, υποθέτω. Ωστόσο, όφειλα να σας προειδοποιήσω, και να σας πω πως υπάρχει κι ένας άλλος δρόμος για να φτάσετε στη Νασόλκαθ. Το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη.»

«Δεν το έχω υπόψη μου.» Ο Νάσκαλρωντ συνοφρυώθηκε, περισσότερο από ενδιαφέρον, νόμιζε ο Ζαώρδιλ, παρά από καχυποψία.

Ο Σκοτωμένος τού εξήγησε πού βρισκόταν το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη, και πώς οι μισθοφόροι του, οι Ζωντανοί-Νεκροί, το είχαν καταστήσει ασφαλές για τους εμπόρους.

«Δυστυχώς,» είπε ο Νάσκαλρωντ, «έχω ήδη στείλει τους ανθρώπους μου με δίκυκλο. Και δεν σκοπεύουν να πάνε από εκεί, αλλά από τη Μάλκαριλ. Λογικά, πρέπει να επιστρέψουν αύριο ή μεθαύριο. Αν δεν έχουν επιστρέψει ώς τότε, θα σκεφτώ για το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη που μου πρότεινες – καθώς και για την επικινδυνότητα της Σαρντίκα-Νοθ.»

Ο Ζαώρδιλ τον χαιρέτησε τυπικά και, μαζί με τον Σάλαθρελ και τον Νικηφόρο, έφυγε από την αίθουσα. *Όσο ακόμα μπορούμε να φύγουμε, τουλάχιστον…*

Καθώς οι ώρες περνούσαν, ο Ζαώρδιλ ανησυχούσε για την Έρικα περισσότερο απ’όσο νόμιζε ότι θα έπρεπε ν’ανησυχεί. Αναρωτιόταν πού να την είχαν κλεισμένη, κι αν την κακομεταχειρίζονταν. *Δε μπορεί νάναι τόσο παλαβός, όμως,* σκεφτόταν για τον Κύρη των Βουνών, τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης. *Δε θα έκανε βασανιστήρια σε μια διπλωματική απεσταλμένη από άλλη πόλη!*

Και να φανταστείς, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος, ότι κάποτε εμείς κυνηγούσαμε κάτι πούστηδες σαν τον Νάσκαλρωντ. Ο Ζαώρδιλ καταλάβαινε τώρα πώς θα αισθάνονταν οι επαναστάτες. *Αλλά εγώ δεν ήμουν βασανιστής, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος, γαμώ. Ένας λοχαγός, μόνο...* Το ήξερε, βέβαια, ότι έτσι ήταν σαν να προσπαθούσε να δικαιολογήσει τον εαυτό του. Αλλά ήταν και η αλήθεια, επίσης. Δεν είχε βασανίσει ανθρώπους, και ούτε αισθανόταν καμια χαρά όταν σκότωνε επαναστάτες – *αποστάτες,* όπως τους έλεγαν οι Παντοκρατορικοί – απλά έκανε τη δουλειά του. Μισθοφόρος ήταν και τότε.

Δικαιολογημένα μάς μισούν, όμως. Τι μπορείς να τους πεις; «Συγνώμη, εγώ δεν έφταιγα που σκότωσαν τον αδελφό σου ή βίασαν την αδελφή σου ή ακρωτηρίασαν τον φίλο σου· εγώ μονάχα τη δουλειά μου έκανα»; Μαλακίες...

Ο Ζαώρδιλ κάπνιζε το ένα στριμμένο τσιγάρο μετά το άλλο και ανησυχούσε για την Έρικα.

Είχε κι εκείνος κινδυνέψει κάμποσες φορές να σκοτωθεί από επαναστάτες· αυτό, όμως, κανείς δεν το υπολόγιζε πλέον. *Αναρωτιέμαι αν θα πει ποτέ κανένας, σ’ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν, καμια* καλή *ιστορία για εμάς που υπηρετήσαμε την Παντοκράτειρα... Δεν είμαστε τέρατα. Όχι όλοι, τουλάχιστον. Όχι εξολοκλήρου.*

«Δεν πρόκειται να την κρατήσει φυλακισμένη, αρχηγέ,» του είπε η Νιρκέκα, φέρνοντάς του μια μπίρα καθώς εκείνος ήταν καθισμένος σ’ένα μπαρ της Σελκόρβιλ, μες στο απόγευμα, κι ακόμα συνέχιζε να βρέχει απέξω. Ο ρυθμός της βροχής ακουγόταν σαν χιλιάδες τύμπανα, τρυπώντας τη μουσική του ηχοσυστήματος του μπαρ. Ο φωτισμός ήταν χαμηλός. «Ούτε πρόκειται να τη σκοτώσει.»

Ο Ζαώρδιλ δεν αποκρίθηκε. Έσβησε το τσιγάρο του και ήπιε μια γουλιά απ’τη μπίρα.

Η Νιρκέκα ήπιε από τη δική της μπίρα. «Να κάνω μια προσωπική ερώτηση, αρχηγέ;»

«Κάνε.»
«Την αγαπάς;»
Ο Ζαώρδιλ το σκέφτηκε κοιτάζοντας το ποτό του. Τελικά, είπε: «Δεν ξέρω,» και ήπιε.

«Κάποιοι μάς παρακολουθούν,» του είπε ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, την άλλη μέρα, μετά το μεσημέρι. Σήμερα δεν έβρεχε, αλλά ο καιρός ήταν κρύος. Οι δυο τους βρίσκονταν στην Αγορά, βαδίζοντας σ'έναν από τους λιγάκι πιο ήσυχους δρόμους της ο οποίος ήταν σχετικά στενός: φορτηγά δεν χωρούσαν να περάσουν· κι εδώ οι έμποροι πουλούσαν όλο παράξενα μπιχλιμπίδια και κοσμήματα: γούρια, φυλαχτάρια, βραχιόλια, περιδέραια, και παρόμοια.
«Είσαι σίγουρος;»
«Ναι.»
«Άνθρωποι του Κύρη των Βουνών;»
«Υποθέτω.»
«Μην τους πειράξεις. Άστους. Δε θα δουν τίποτα το ύποπτο.»
Ο Σάλαθρελ κατένευσε σιωπηλά. Μάλλον ήταν της ίδιας άποψης.
Ολόκληρη εκείνη την ημέρα, ο Ζαώρδιλ φοβόταν ότι ο Νάσκαλρωντ ίσως να του είχε πει ψέματα, ίσως να μην είχε ποτέ στείλει ανθρώπους προς τη Νασόλκαθ. Γιατί, όμως; Τόσο μένος είχε εναντίον των πρώην Παντοκρατορικών; Δεν τον ενδιέφερε αν η Έρικα έλεγε αλήθεια, αν την είχε στείλει ο Ηγεμόνας;
Δε μπορεί νάναι έτσι.

Την επομένη, ενώ ο Ζαώρδιλ είχε πάει στην τραπεζαρία της *Μουσικής των Βουνών* και είχε παραγγείλει μια κούπα τσάι, έβλεπε τους εμπόρους και τους μισθοφόρους του να κατεβαίνουν ο ένας κατόπιν του άλλου. Ο Καντάρφιλ τον χαιρέτησε και ήρθε να καθίσει κοντά του.
«Τι έχεις, φίλε μου Ζαώρδιλ;»
«Τι έχω, έμπορα;»
«Δεν ξέρω... Σαν κάτι να συμβαίνει, νομίζω.» Ο Καντάρφιλ συνοφρυώθηκε. «Συμβαίνει κάτι; Υπάρχει λόγος γι'ανησυχία;»
«Η φαντασία σου κάνει πουλάκια.»
Ο Καντάρφιλ μειδίασε. «Αυτό ήθελα κι εγώ ν'ακούσω. Τώρα που είμαστε μια πόλη απόσταση από τη Χόλκεραλ» (αναφερόταν στη

Βολδέριλ, προφανώς) «θα ήταν... πολύ άσχημο να έχουμε απρόσμενα προβλήματα.»

«Ναι, σίγουρα. Πόσο λένε οι άλλοι ότι θα μείνουμε εδώ;»

«Τρεις, τέσσερες μέρες ακόμα, ίσως.»

Αν δεν έχει ελευθερώσει την Έρικα ώς τότε αυτό το καθίκι, θα κάνω εισβολή στο γαμημένο Κάστρο του, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ καθώς άρχιζε να στρίβει ένα τσιγάρο.

Μόλις το είχε στρίψει είδε μια κουκουλωμένη μορφή να μπαίνει στην τραπεζαρία του ξενοδοχείο. Μια μορφή καθόλου άγνωστη. Ήταν έτοιμος ν'ανάψει το τσιγάρο, αλλά το χέρι που κρατούσε τον αναπτήρα έμεινε ακίνητο, κοκαλωμένο.

«Τι;» είπε ο Καντάρφιλ και κοίταξε πίσω του – προς τα εκεί όπου κοίταζε κι ο Ζαώρδιλ.

Η κουκουλωμένη μορφή πλησίασε τον ανελκυστήρα και πάτησε το κουμπί που τον καλούσε.

«Γνωστός σου;» ρώτησε ο Καντάρφιλ.

Ο Ζαώρδιλ άναψε το τσιγάρο του. «Και η δική μου φαντασία κάνει πουλάκια, μου φαίνεται,» είπε, γελώντας κοφτά.

Περίμενε η Έρικα (αυτή ήταν, σίγουρα!) να μπει στον ανελκυστήρα και να φύγει· τότε, έκανε πως είδε κάτι στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και σηκώθηκε απ'το τραπέζι. «Θα τα πούμε αργότερα, έμπορα.»

«Πού πας;»

«Μια δουλειά.»

Πλησίασε τον ανελκυστήρα, τον κάλεσε, μπήκε, και πάτησε το κουμπί για τον πέμπτο όροφο, όπου βρισκόταν και το δικό του δωμάτιο και της Έρικας. Βγαίνοντας από το ξύλινο κουτί είδε ότι μια κουκουλωμένη μορφή τον περίμενε στον διάδρομο. Το πρόσωπό της φαινόταν μέσα απ'την κουκούλα.

Την αγκάλιασε, σφιχτά, φιλώντας το μάγουλο και τα χείλη της. Μύριζε ιδρώτα και κλεισούρα.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Σου έλειψα τόσο πολύ;»

«Ανησυχήσαμε,» της είπε κοιτάζοντας το πρόσωπό της. «Είσαι καλά;»

«Ξέρεις τι έγινε, έτσι;»

Ο Ζαώρδιλ κατένευσε.

«Φοβόμουν ότι ίσως να κάνατε κάτι το... επικίνδυνο.»

«Θα *κάναμε* κάτι το επικίνδυνο,» της είπε ο Ζαώρδιλ, «αν αργούσε λίγο ακόμα να σε ελευθερώσει.»

«Μίλησες μαζί του, μου είπε…»

«Ναι, μόλις ο Σάλαθρελ ήρθε και με ειδοποίησε ότι είχες εξαφανιστεί. Αν δε σ'ελευθέρωνε θα ερχόμουν να γκρεμίσω το γαμημένο Κάστρο του,» είπε και, κρατώντας το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του, τη φίλησε δυνατά, κόβοντάς της την αναπνοή.

«Αρκετά,» είπε η Έρικα χαμογελώντας λιγάκι στραβά. «Εδώ, οποιοσδήποτε μπορεί να περάσει.» Αλλά πίεζε, ακούσια, το σώμα της επάνω του.

«Ήρθε ο απεσταλμένος του από τη Νασόλκαθ;» τη ρώτησε ο Ζαώρδιλ, βάζοντας το χέρι του στους ώμους της κι αρχίζοντας να βαδίζει μαζί της προς το δωμάτιό του.

«Ναι, και είχε ένα έγγραφο από τον Ηγεμόνα. Μου ζήτησε συγνώμη. Ο Νάσκαλρωντ. Δεν ήταν και τόσο εχθρικός στο τέλος, αν και προφανώς δεν συμπαθεί τους πρώην Παντοκρατορικούς.»

«Δε μας *συμπαθεί;* Πρόθυμος να μας κρεμάσει όλους από τα τείχη της πόλης του είναι!» Πλησιάζοντας τη δερματόπορτα του δωματίου, ξεκλείδωσε το λουκέτο και μπήκαν. «Ευτυχώς δεν θα μείνουμε για πολύ ακόμα σ'αυτή τη σκατόπολη των σφυριχτών ανέμων. Ο Καντάρφιλ μού είπε ότι σε τρεις, τέσσερις μέρες οι έμποροι θα φύγουν. Ας ελπίσουμε ότι θάναι τρεις, όχι τέσσερις.»

Η Έρικα έβγαλε τον μαγικό της μανδύα και τον κρέμασε στην κρεμάστρα. «Θα κάνω ένα μπάνιο.»

«Ναι. Δε μου λες, όμως, τι σου είπε ο Νάσκαλρωντ σχετικά με το αίτημα του Ηγεμόνα; Θα βοηθήσει εναντίον της Γαλανής;»

«Τι νομίζεις εσύ ότι θα έκανε ένας Πρόμαχος της Επανάστασης;» Η Έρικα είχε καθίσει σε μια καρέκλα και έλυνε τις μπότες της.

«Θα βοηθήσει, δηλαδή.»

«Ναι. Κι αυτό θα με χαροποιούσε, αν δεν ήξερα ότι με βλέπει κι εμένα, περίπου, σαν τη Σαρντίκα-Νοθ. Εσύ δεν πιστεύω να του είπες ότι ήσουν κάποτε Παντοκρατορικός…»

«Δεν του το είπα. Μπορεί όμως να το υπέθεσε.»

«Αν το υπέθεσε, εμένα τουλάχιστον δεν μου ανέφερε τίποτα. Και μακάρι να *μην* το υπέθεσε.»

Κεφάλαιο Εικοστό-Δεύτερο
Οι Κρύσταλλοι της Φωτιάς

Το επόμενο πρωί μετά από τη συνάντησή τους με τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα, ο Άσλατμιρ και οι άνθρωποι της Σαρντίκα-Νοθ κατευθύνθηκαν βόρεια, προς τα Πυρόκενα Όρη, μέσα στο ανοιχτό τετράκυκλο όχημά τους. Το φορτηγό που μετέφερε τα όπλα – τα οποία είχαν πλέον παραδώσει στους ληστές του Λυκόφρονα – δεν τους ακολούθησε· πήγε δυτικά, μέσα στο Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού, προς το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.

Όπως και πριν, η Σέρυ ήταν στο τιμόνι του τετράκυκλου και ο Άσλατμιρ καθόταν δίπλα της. Στα χέρια του είχε τον χάρτη που τους είχε δώσει ο Άρδαλον'λι. Ήταν πρόχειρος, ομολογουμένως: ένα βασικό σχεδιάγραμμα της περιοχής και δύο θέσεις σημειωμένες επάνω – μέρη όπου μπορούσε κανείς να βρει τους κρυστάλλους που ζητούσε ο μάγος. Τις θέσεις αυτές τού τις είχε, φυσικά, δείξει ο Κάλριθ, γιατί ο Άρδαλον'λι δεν ήταν από τούτα τα μέρη και δεν ήξερε τέτοιες λεπτομέρειες. Αλλά ακόμα κι ο Άσλατμιρ δεν είχε καμία γνώση των συγκεκριμένων κρυστάλλων. Προτού φύγει είχε μιλήσει με τον μάγο, κι εκείνος τού είχε πει πως ο Κάλριθ είχε αναφέρει ότι σχηματίζονταν κοντά στις φωτιές που έκαιγαν μέσα στα βαθιά σπήλαια των Πυρόκενων Ορέων, και του είχε εξηγήσει πώς θα τους αναγνώριζε: Έμοιαζαν να φυτρώνουν σαν άνθη δίπλα από τα ανοίγματα όπου ξεπηδούσαν οι χθόνιες φλόγες, και είχαν χρώμα πορφυροκίτρινο που έκανε πολλές ανταύγειες.

«Πώς ονομάζονται;» είχε ρωτήσει ο Άσλατμιρ από περιέργεια.

«Αυτό ήλπιζα εσύ να το ήξερες,» αποκρίθηκε ο Άρδαλον'λι.

«Σου είπα: δεν έχω ξανακούσει γι'αυτούς τους κρυστάλλους...»

«Ο Κάλριθ, πάντως, δεν γνωρίζει το όνομά τους. Και είπε ότι δεν έφτιαξε εκείνος το φυλαχτό.»

«Ποιος το έφτιαξε;»

«Ένας από τους νεκρούς του συντρόφους. Έτσι ισχυρίστηκε.» Κι από τον τρόπο που είχε μιλήσει ο μάγος, ο Άσλατμιρ νόμιζε πως δεν πίστευε τον Κάλριθ· ή τουλάχιστον δεν ήταν απόλυτα βέβαιος ότι

του έλεγε αλήθεια. Μάλλον, υποπτευόταν ότι προσπαθούσε να προστατέψει κάποιον που ήταν ακόμα ζωντανός.

Όπως και νάχε, τώρα ο Άσλατμιρ και η Σέρυ έπρεπε να ακολουθήσουν αυτόν τον χάρτη προκειμένου να φτάσουν στο ένα από τα δύο ανοίγματα των σπηλαίων όπου σχηματίζονταν οι κρύσταλλοι. Πίσω τους ήταν καθισμένος ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος και οι τέσσερις άνθρωποί του, καθώς κι ο Ραμάνδης: και όλοι τους βρίσκονταν σε εγρήγορση καθώς απομακρύνονταν από το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού κι έμπαιναν στα βουνά σκαρφαλώνοντας μια από τις λιγότερο απότομες πλαγιές κι ακούγοντας το όχημά τους να μουγκρίζει από κάτω τους. Ήταν γνωστό πως στα Πυρόκενα Όρη υπήρχαν άγριες φυλές, κι επομένως όφειλαν να είναι προσεχτικοί.

«Ο Κάλριθ,» είχε προειδοποιήσει ο Άρδαλον'λι τον Άσλατμιρ, «μου είπε ότι κατοικούν άγριοι και μέσα στα σπήλαια όπου σχηματίζονται οι κρύσταλλοι. Ωστόσο μπορεί κανείς να τους αποφύγει, αν είναι προσεχτικός.»

Η Σέρυ σταμάτησε το όχημα όταν είχαν φτάσει στην κορυφή της πλαγιάς, τσακίζοντας ένα χαμόδεντρο κάτω απ'τους τροχούς του. «Προς τα πού τώρα;» ρώτησε, κοιτάζοντας το πρωινό τοπίο, που ήταν όλο βράχους και βλάστηση που έμοιαζε να φυτρώνει τυχαία, κατά βούληση.

«Προς τα εκεί, μάλλον,» είπε ο Άσλατμιρ δείχνοντας. Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να μαντέψει, βάσει του πρόχειρου χάρτη τους. Η Σέρυ δεν διαφώνησε, και το όχημά τους κινήθηκε ξανά. Οι τροχοί του ήταν μεγάλοι και ατρακτοειδείς, αλλά και πάλι δυσκολευόταν σε τούτο το τοπίο.

«Μας παρακολουθούν,» άκουσε μετά από λίγο ο Άσλατμιρ τον Ραμάνδη να λέει, πίσω του, όχι σ'εκείνον και τη Σέρυ αναμφίβολα μα στον Σάλβιθ και τους πολεμιστές του, για να είναι σε ετοιμότητα.

«Πού;» ρώτησε η φωνή του Μονόφθαλμου.

«Πίσω από τους βράχους, εκεί ψηλά. Κάποιοι κινούνται.»

«Δεν πρόκειται να ζυγώσουν, φίλε. Θα φοβηθούν.»

«Θα δούμε...»

Μετά από κάπου δύο ώρες δύσκολης διαδρομής, έφτασαν μπροστά από ένα σπηλαιώδες άνοιγμα – και τότε ήταν που οι άγριοι επιτέθηκαν. Βγάζοντας δυνατούς αλαλαγμούς που αντηχούσαν στα βουνά, πήδησαν από τις γύρω πλαγιές, ερχόμενοι καταπάνω τους, κραδαίνοντας κοντάρια και τσεκούρια καμωμένα από πέτρα και

ξύλο, ενώ ορισμένοι τέντωναν τόξα, και μερικοί καβαλούσαν τριχόσαυρες και φορούσαν μεγάλα, κοκάλινα κράνη και κοκάλινες πανοπλίες.

«*Ρίξτε τους!*» γκάριξε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος, ενώ όλοι είχαν ήδη ξεκινήσει να πυροβολούν. Ο Άσλατμιρ έπιασε το τουφέκι του και, στρέφοντας την κάννη προς τους αγριάνθρωπους, πάτησε τη σκανδάλη. Πλάι του η Σέρυ τον μιμείτο, αφήνοντας το τιμόνι. Ένα βέλος έπεσε ανάμεσά τους, αστοχώντας για λίγο το πόδι του Άσλατμιρ. Εκείνος είδε τον τοξότη που ήταν πάνω σ'έναν βράχο, και τον πυροβόλησε. Ο πορφυρόδερμος βάρβαρος έπεσε, κραυγάζοντας.

Οι περισσότεροι από αυτούς που εφορμούσαν δεν έφτασαν ποτέ κοντά στο σταματημένο όχημα, σκοτωμένοι από τα πυρά των ληστών της Σαρντίκα-Νοθ· οι υπόλοιποι, όμως, χίμησαν ουρλιάζοντας και κραδαίνοντας τα αγχέμαχα όπλα τους. Ο Ραμάνδης πήδησε από το τροχοφόρο τραβώντας το σπαθί από την πλάτη του, και τότε ο Άσλατμιρ κατάλαβε γιατί όλοι έλεγαν πως ήταν τρομερός στη μάχη σώμα με σώμα. Ο άνθρωπος κινιόταν σαν λευκή θύελλα, μη μένοντας ποτέ στο ίδιο μέρος, χτυπώντας εχθρούς δεξιά κι αριστερά. Το σπαθί του ήταν ζωντανό στα χέρια του, κόβοντας σάρκα και τινάζοντας αίμα: ένα μακρόστενο θηρίο από ατσάλι. Και ο Σάλβιθ κι οι άνθρωποί του, φυσικά, συνέχιζαν να πυροβολούν.

«Τους τοξότες,» είπε ο Άσλατμιρ στη Σέρυ. «Τους τοξότες.» Κι εκείνη συμφώνησε σιωπηλά, σημαδεύοντας ψηλά, επάνω στους βράχους. Ένα βέλος πέρασε ξυστά απ'το σκυμμένο κεφάλι της.

Η συμπλοκή δεν άργησε να λήξει. Τα όπλα των ληστών της Γαλανής Δράκαινας ήταν σαφώς ανώτερα από τα όπλα των αγριάνθρωπων· δεν μπορούσαν να συγκριθούν, εκτός αν οι δεύτεροι είχαν κάποιο τρομερό πλεονέκτημα εναντίον των αντιπάλων τους, και τέτοιο πλεονέκτημα δεν είχαν. Το μεγάλο τους πλήθος αντισταθμιζόταν από την ταχύτητα πυρός των πυροβόλων, και από την ταχύτητα του αεικίνητου ξίφους του Ραμάνδη. Ακόμα και δύο τριχόσαυρες σκότωσε ο κατάλευκος άντρας, ανοίγοντας στα δύο το κρανίο της μίας και σκίζοντας το λαιμό της άλλης, κόβοντας τη μεγάλη αρτηρία εκεί. Οι αγριάνθρωποι σύντομα υποχώρησαν, και το μόνο που είχαν καταφέρει ήταν να φυτέψουν ένα βέλος στον ώμο ενός από τους πολεμιστές του Σάλβιθ του Μονόφθαλμου.

«Γαμήσου,» είπε ο ίδιος ο Μονόφθαλμος, έχοντας κατεβεί από το όχημα και κοιτάζοντας τους νεκρούς καθώς οι τρεις αλώβητοι άνθρωποί του περιποιούνταν αυτόν που είχε χτυπηθεί, «ούτε να πάρεις τίποτα δεν έχουν επάνω τους...» Κλότσησε ένα από τα κουφάρια. «Κωλο-ορεσίβιοι!»

«Τι περίμενες;» του είπε η Σέρυ. «Να κλέψεις αυτούς που έρχονταν να μας κλέψουν;»

Ο Σάλβιθ μούγκρισε μονάχα.

Ο Ραμάνδης είπε: «Θα βάλουμε το όχημά μας μέσα στις σπηλιές, όσο γίνεται.» Πρέπει να φοβόταν ότι μπορεί οι άγριοι να επέστρεφαν.

«Λες να ξέρουν πώς να το οδηγήσουν;» ρώτησε ο Άσλατμιρ, κάπως ειρωνικά.

Ο Ραμάνδης δεν του έδωσε σημασία. Η Σέρυ είπε: «Δε χωράει μες στις σπηλιές. Δε νομίζω.»

«Μέχρι εκεί που χωράει,» επέμεινε εκείνος.

Αφού είχαν επιδέσει το τραύμα του χτυπημένου πολεμιστή τους, ανέβηκαν πάλι στο όχημα και η Σέρυ το οδήγησε μέσα στο στόμιο της σπηλιάς, το οποίο, ευτυχώς, ήταν αρκετά μεγάλο ώστε το τροχοφόρο να μπορεί να μπει. Μα δεν μπορούσε και να συνεχίσει για πολύ. Σταμάτησαν μπροστά σε κάτι σταλαγμίτες και κατέβηκαν.

Από ένα άνοιγμα στο βάθος φως φαινόταν: φως από φωτιές.

«Από κει,» είπε ο Άσλατμιρ, καθώς όλοι τους είχαν όπλα στα χέρια: αγχέμαχα και πιστόλια. Τα τουφέκια δεν βόλευαν εδώ μέσα. Ο ίδιος ο Άσλατμιρ βαστούσε ένα σπαθί, και, καθώς βάδιζαν ανάμεσα στους σταλαγμίτες (ορισμένοι απ'τους οποίους έμοιαζαν επικίνδυνοι σαν μαχαίρια), προειδοποίησε τους συντρόφους του: «Μην πυροβολήσετε εδώ μέσα, αν μπορείτε να το αποφύγετε. Οι σπηλιές μπορεί να πέσουν στο κεφάλι μας.»

«Σιγά,» μούγκρισε ο Σάλβιθ· «δεν έχουμε κάνα κανόνι μαζί μας!»

«Έχει δίκιο, ανόητε,» του είπε ο Ραμάνδης. «Από τον δυνατό ήχο μπορεί να συμβεί.»

Στο χέρι που δεν κρατούσε σπαθί, ο Άσλατμιρ κρατούσε έναν ενεργειακό φακό, φωτίζοντας τον δρόμο τους προς τα εκεί όπου φαίνονταν οι φωτιές. Η Σέρυ ήταν πλάι του, και είχε θηκαρώσει το πιστόλι της για να τραβήξει ένα ξιφίδιο όταν άκουσε για τις κατολισθήσεις.

Έφτασαν σ'ένα σπήλαιο που σε μια άκρη του εδάφους του υπήρχε μια τρύπα απ'την οποία φλόγες ξεπηδούσαν σαν να τις γεννούσε η γη. Ο Άσλατμιρ ζύγωσε αυτό το σημείο προσεχτικά, ψάχνοντας για τους κρυστάλλους που του είχε πει ο Άρδαλον'λι. Όμως ούτε αυτούς είδε ούτε κανένα άλλο είδος κρυστάλλου.

«Συνεχίζουμε,» είπε στους συντρόφους του, και συνέχισαν, εξερευνώντας τα σπήλαια: πηγαίνοντας ολοένα και πιο βαθιά κάτω από τη γη, ήταν βέβαιος ο Άσλατμιρ· και όσο πιο βαθιά πήγαιναν, τα σπήλαια τόσο πιο αχανή και μυστηριώδη γίνονταν, ενώ φωτιές έβγαιναν από τρύπες στο πάτωμά τους, καίγοντας χωρίς να φαίνεται να καταναλώνουν καμια καύσιμη ύλη. *Δε λέγονται τυχαία «Πυρόκενα Όρη»,* σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. Αν και ήξερε πώς είχαν πάρει την ονομασία τους, ποτέ ξανά δεν είχε έρθει εδώ. Τα βουνά έμοιαζαν κούφια τελείως, όταν ήσουν από κάτω τους, όλο ανοίγματα και φωτιά.

Κάπου-κάπου, η ομάδα άκουγε θορύβους που θα μπορούσαν να ήταν άλλοι άνθρωποι – άγριοι, αναμφίβολα – κι επίσης, ένας από τους πολεμιστές του Σάλβιθ είπε ότι είδε σκιές να κινούνται σαν να τους παρακολουθούσαν. Κανένας, όμως, μέχρι στιγμής δεν τους είχε επιτεθεί. Και ο Ραμάνδης ήταν σιωπηλός. Ο Άσλατμιρ θ'ανησυχούσε όταν ο Ραμάνδης μιλούσε, και όχι πριν. Αναγνώριζε κάποιον έμπειρο στην τέχνη του πολέμου όταν τον έβλεπε.

Ο ίδιος δεν ασχολιόταν με το αν κανένας τούς πλησίαζε· έψαχνε για τους κρυστάλλους που σχηματίζονταν κοντά στις φλόγες.

«Μήπως είμαστε σε λάθος μέρος;» τον ρώτησε η Σέρυ, σε κάποια στιγμή.

«Δε νομίζω.»

«Μα δεν τους έχεις βρει ακόμα!»

«Ο μάγος είπε ότι είναι σπάνιοι. Υπομονή. Κοιτάμε μέσα σε βαθιές σπηλιές και κοντά σε φλόγες: αν υπάρχουν θα τους βρούμε.»

Φυσικά δεν ήταν καθόλου βέβαιος για τα λόγια του: μπορεί η Σέρυ να είχε δίκιο και να βρίσκονταν σε τελείως λάθος μέρος· μπορεί εξαρχής να είχαν μπει σε λάθος άνοιγμα, μην έχοντας ακολουθήσει τον χάρτη σωστά.

«Πώς θα ξαναβγούμε από δω;» ρώτησε ο Σάλβιθ. «Θυμάστε πώς να ξαναβγούμε, έτσι;»

Τα σπήλαια όπου βάδιζαν, ώς τώρα, δεν ήταν και τόσο λαβυρινθώδη, αλλά ούτε και ένας ευθύς δρόμος ήταν. Ο φόβος του

Μονόφθαλμου δεν ήταν τελείως αβάσιμος, όφειλε να παραδεχτεί ο Άσλατμιρ. Προτού όμως προλάβει να μιλήσει, ο Ραμάνδης είπε: «Δεν χανόμαστε. Θυμάμαι.»

Και μετά, πλάι σ’ένα από τα ανοίγματα απ’όπου ξεπηδούσαν φωτιές, ο Άσλατμιρ είδε τους κρυστάλλους. Πράγματι, όπως είχε πει ο μάγος, σαν άνθη σχηματίζονταν και είχαν χρώμα πορφυροκίτρινο που αντανακλούσε τις φλόγες με μυριάδες αποχρώσεις.

«Εδώ είμαστε!» είπε ο Άσλατμιρ. «Αυτοί είναι.» Είχε το φως του φακού του στραμμένο επάνω στους κρυστάλλους, αν και, φυσικά, δεν υπήρχε περίπτωση κανείς να μην τους προσέξει. Φωτίζονταν, ούτως ή άλλως, καλά εκεί όπου βρίσκονταν.

Οι πάντες σώπασαν, και ο Άσλατμιρ ζύγωσε επιφυλακτικά τις φωτιές αφού θηκάρωσε το σπαθί του και έκλεισε τον φακό του κρεμώντας τον στη ζώνη του. Φόρεσε ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά και ένα ζευγάρι σκληρά, πέτσινα γάντια και γονάτισε πλάι στους κρυστάλλους. Άπλωσε το χέρι του και τους άγγιξε. Εντάξει, *μπορούσε* να τους πιάσει, διαπίστωσε – με γάντι, τουλάχιστον – δεν ήταν και τόσο καυτοί.

Έβγαλε από την πλάτη του το μικρό ενεργειακό πριόνι που είχε πάρει ειδικά γι’αυτή τη δουλειά, το απασφάλισε, πάτησε το κουμπί που το ενεργοποιούσε, και έβαλε τη στροβιλιζόμενη λεπίδα να κόψει τους κρυστάλλους. Ένας, σύντομα, έπεσε… και δεύτερος… και τρίτος… τέταρτος–

Μια κραυγή – κι άλλη μία.

Ο Άσλατμιρ στράφηκε, για να δει τον Ραμάνδη να έχει σκοτώσει με το σπαθί του έναν αγριάνθρωπο και τώρα να σπάει το ξύλινο δόρυ ενός άλλου, ενώ ακόμα περισσότεροι έβγαιναν από ένα άνοιγμα. Ο Σάλβιθ τούς πυροβόλησε με το πιστόλι του.

«Όχι πυροβόλα!» φώναξε ο Άσλατμιρ.

«Τελείωνε!» του είπε η Σέρυ. «Τελείωνε με τους κρυστάλλους!» Τράβηξε το σπαθί της, πηγαίνοντας να βοηθήσει τον Ραμάνδη.

Ο Άσλατμιρ, προσπαθώντας ν’αγνοεί τις κραυγές που άκουγε πίσω του, συνέχισε να κόβει. Ο πέμπτος κρύσταλλος έπεσε. Ένας απέμενε. Το ενεργειακό πριόνι δάγκωσε τη βάση του, στροβιλιζόμενο, μουγκρίζοντας, τινάζοντας μικρά κρυσταλλικά θραύσματα. Ο κρύσταλλος έπεσε. Ο Άσλατμιρ τούς μάζεψε όλους, τους τύλιξε σε δέρμα, και τους έβαλε στον σάκο του.

«Πάμε!» είπε καθώς σηκωνόταν–

Και διαπίστωσε πως η συμπλοκή είχε λήξει. Τα κουφάρια τουλάχιστον τεσσάρων αγριάνθρωπων ήταν πεσμένα στο πέτρινο έδαφος, και η Σέρυ ήταν τραυματισμένη στον μηρό, ελαφρά δίχως αμφιβολία, γιατί στεκόταν όρθια και φαινόταν να κινείται με άνεση. Κάποιο πέτρινο δόρυ πρέπει να την είχε κεντήσει.

«Ακολουθήστε με,» είπε ο Ραμάνδης, και, ανάβοντας έναν φακό, βάδισε πρώτος. Θυμόταν καλά τη διαδρομή που είχαν ακολουθήσει για να έρθουν.

Και ο Άσλατμιρ τη θυμόταν.

Κανένας αγριάνθρωπος δεν τους πλησίασε καθώς πήγαιναν προς την επιφάνεια, περνώντας από σπήλαια όπου φωτιές ξεπηδούσαν μέσα από ανοίγματα στις πέτρες. Βγήκαν, τελικά, στην πρώτη σπηλιά, εκεί όπου είχαν αφήσει το όχημά τους, και το βρήκαν να τους περιμένει. Κανένας δεν το είχε πειράξει.

Ανέβηκαν και η Σέρυ, καθίζοντας στο τιμόνι, ενεργοποίησε τη μηχανή.

«Είσαι τραυματισμένη,» της είπε ο Άσλατμιρ.

«Δεν είναι τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη, και, αντιστρέφοντας τη φορά των τροχών, οδήγησε το όχημα όπισθεν, έξω από το στόμιο της σπηλιάς.

Ο Ραμάνδης, ο Σάλβιθ, και οι άλλοι είχαν τα τουφέκια τους στα χέρια, πανέτοιμοι, μήπως άγριοι τούς παραμόνευαν ξανά. Όμως μόνο κουφάρια συνάντησαν: αυτοί που είχαν σκοτώσει πριν, και οι νεκρές τριχόσαυρές τους.

«Πάρε μας από δω, Σέρυ,» είπε ο Ραμάνδης, κι εκείνη οδήγησε το όχημά τους προς το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού.

«Επειδή οι άλλοι που επέστρεψαν πριν από εσάς δεν μου φαίνεται ότι κατάλαβαν ακριβώς τι έγινε, πες μου, Ραμάνδη: πήγε αυτό το σκυλί, ο Βασράιλ ο Λυκόφρων, να σας ληστέψει;» ρώτησε η Σαρντίκα-Νοθ, όταν είχαν επιστρέψει, το απόγευμα, στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και στέκονταν μέσα στην Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο άντρας με το κατάλευκο δέρμα· «δε θα τολμούσε.»

«Τότε, τι ακριβώς έγινε;» απαίτησε η Σαρντίκα-Νοθ πλησιάζοντάς τον. Τριγύρω βρίσκονταν κι άλλοι από τους ανθρώπους της, ανάμεσά στους οποίους ο Άρδαλον'λι και ο Νάρφεδελ ο Ψηλός.

Ο Ραμάνδης εξήγησε στη Γαλανή Δράκαινα τι είχε συμβεί με τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα, ενώ όλοι τους στέκονταν ακόμα και κανένας δεν είχε καθίσει.

«Είναι αλήθεια, λοιπόν: έχει *δαίμονες* να τον βοηθάνε,» είπε εκείνη, συνοφρυωμένη.

«Ένας θεός τον συντρέχει: ένας θεός που ονομάζεται Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων· αυτό μάς είπε. Και τώρα πιστεύει πως είναι αντάξιός μας. Πως οι όροι της συνεργασίας σου μαζί του οφείλουν να αλλάξουν.»

«Τι ζητά ακριβώς; Εξήγησε;»

«Όχι. Αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν θα δεχτεί να είναι υποτελής σου όταν τελικά κατευθυνθείς προς τις Ενδότερες Πολιτείες. Σύμμαχος, μάλλον, θα προτιμούσε να είναι.»

Η Σαρντίκα-Νοθ στράφηκε στον Άρδαλον'λι. «Τι νομίζεις για τον θεό του Βασράιλ, μάγε;»

«Δεν είναι κάποιος που έχω ξανασυναντήσει.»

«Είναι, όμως, δυνατός, όπως ο Λυκόφρων ισχυρίζεται;»

«Πολύ πιθανόν,» είπε ο Άρδαλον'λι.

«Θα μπορούσες να τον νικήσεις;»

«Αν δεν τον συναντήσω, δεν μπορώ να ξέρω, Βασίλισσά μου.»

«Τα ανθρωποειδή που παρουσιάστηκαν, τα ελέγχει;»

«Μάλλον, ο ίδιος είναι τα ανθρωποειδή,» εξήγησε ο Άρδαλον'λι. «Ένα πνεύμα σε πολλά σώματα.»

«Σε *πόσα* σώματα; Μπορεί νάναι ολόκληρος στρατός από τέτοια τέρατα;»

«Ούτε αυτό είναι δυνατόν να το γνωρίζω. Αλλά, αν πρόκειται για ολόκληρο στρατό, θα με εξέπληττε πολύ.» Και ο Άρδαλον'λι κοίταξε τώρα τον Άσλατμιρ. «Είπες ότι βρήκες τους κρυστάλλους....»

Εκείνος ένευσε. «Ναι. Τους έχω μαζί μου.»

«Δείξ' τους μας,» τον παρότρυνε ο μάγος χωρίς να ζητήσει την άδεια της Σαρντίκα-Νοθ.

Ο Άσλατμιρ άνοιξε τον σάκο του, έβγαλε το τυλιγμένο δέρμα, και, αποθέτοντάς το στο τραπέζι της αίθουσας, το ξετύλιξε. Οι έξι κρύσταλλοι αποκαλύφθηκαν, γυαλίζοντας πορφυροκίτρινα στο φως των λαμπών – που καμια δεν ήταν ενεργειακή, είχε ήδη παρατηρήσει ο Άσλατμιρ: η Σαρντίκα είχε αρχίσει να κάνει μεγαλύτερη οικονομία στην ενέργεια, όπως φαινόταν.

Ο Άρδαλον'λι πλησίασε τους κρυστάλλους και έπιασε έναν, κρατώντας τον στα χέρια του και κοιτάζοντάς τον προσεχτικά. «Μάλιστα,» είπε αφήνοντάς τον ξανά στο τραπέζι.

«Μπορείς τώρα να φτιάξεις τα φυλαχτά;» τον ρώτησε η Σαρντίκα-Νοθ.

«Θα δοκιμάσω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Για την επιτυχία δεν εγγυώμαι τίποτα, ασφαλώς, Βασίλισσά μου.»

«Αν τα φυλαχτά δεν λειτουργούν, τότε πώς οι προδότες πέρασαν από τα σπήλαια, μάγε;»

«Δεν είπα πως το δικό τους φυλαχτό δεν λειτουργεί,» εξήγησε ο Άρδαλον'λι. «Όμως εγώ θα πρέπει να ακολουθήσω τις οδηγίες του Κάλριθ για να φτιάξω τα δικά μας· και ο Κάλριθ, όπως θα έχεις καταλάβει, Βασίλισσά μου, δεν είναι εκείνος που κατασκεύασε το φυλαχτό τους.»

«Γνωρίζει, όμως, πώς φτιάχνονται.»

«Αυτό ελπίζω κι εγώ.» Ο Άρδαλον'λι τύλιξε πάλι τους κρυστάλλους μέσα στο δέρμα.

Κεφάλαιο Εικοστό-Τρίτο
Οι Δαίμονες και ο Λυκόφωνος Άντρας

Φεύγοντας από τη Σελκόρβιλ, όταν οι έμποροι περαίωσαν τις δουλειές τους εκεί, ταξίδεψαν βόρεια. Πέρασαν από ένα σταυροδρόμι μονοπατιών που είχαν περάσει και όταν έρχονταν, και μετά πέρασαν κι από το σταυροδρόμι όπου ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος είχε συναντήσει εκείνο τον παράξενο γέρο που επίσης Ζαώρδιλ ονομαζόταν. Αυτή τη φορά, όμως, δεν τον βρήκε εκεί. Αλλά, επειδή ήταν πρωί όταν οι έμποροι κι οι Ζωντανοί-Νεκροί έφτασαν σε τούτο το μέρος, δεν έμειναν για πολύ, ούτως ή άλλως· συνέχισαν ακολουθώντας το μονοπάτι που πήγαινε βόρεια, προς Μάλκαριλ, προς Βολδέριλ – και η δεύτερη ήταν, βέβαια, που τώρα τους ενδιέφερε.

Στο δρόμο συναντούσαν μικρές πόλεις, χωριά, ταξιδευτές, κι άλλους εμπόρους. Κάποιους τούς είχαν ληστέψει, και ο Ζαώρδιλ άκουσε ξανά ότι οι ληστές που λυμαίνονταν τις περιοχές από τη Μάλκαριλ ώς εδώ είχαν κάποιους δαίμονες που τους βοηθούσαν: ανθρωπόμορφους αλλά τρομερούς σαν στοιχειά της φύσης. *Ο φίλος μας ο θεός της οργής,* σκέφτηκε ο Σκοτωμένος, και το είπε στη Φαίδρα'λι για να το έχει υπόψη της. Η μάγισσα δεν φάνηκε εντυπωσιασμένη· άλλα πράγματα έμοιαζαν να είναι στο μυαλό της, και το βλέμμα της ήταν χαμένο κάπου ανάμεσα στις σκιές των δέντρων και των βράχων στο πλάι του κακοτράχαλου μονοπατιού.

Δύο φορές βροχή τούς χτύπησε καθώς ταξίδευαν, και τώρα, μέσα στο απόγευμα, έπιασε δυνατός αέρας, παγερός, ερχόμενος από τα βουνά, ενώ έφταναν σ'εκείνη την καταραμένη διασταύρωση μονοπατιών όπου βρισκόταν το κατεστραμμένο πανδοχείο – η φωλιά του Πολυόφθαλμου. Ο Ζαώρδιλ πρόσταξε ν'αποφύγουν το ερείπιο: κανείς να μη ζυγώσει, να μείνουν όλοι κοντά στο καραβάνι. Προσπέρασαν, έτσι, αυτή την περιοχή χωρίς κανένα δυσάρεστο επεισόδιο, και ο Σκοτωμένος κοίταξε το ερειπωμένο πανδοχείο μονάχα με τις άκριες των ματιών του μέσα από τη θολούρα της ανεμοθύελλας.

Ταξίδεψαν για λίγο ακόμα αφότου είχαν αφήσει πίσω τους τη διασταύρωση, έχοντας τώρα δυτική κατεύθυνση, προς Βολδέριλ, πλησιάζοντας τα βουνά και το ορεινό πέρασμα· κι όταν η νύχτα είχε πέσει και ο σφοδρός άνεμος κόπαζε επιτέλους, καταυλίστηκαν.

Τα ορνιθόπτερα δεν πετούσαν, φυσικά, όλο το απόγευμα· η θύελλα τούς το απαγόρευε· όμως ο Φέκταρελ και οι ανιχνευτές του έκαναν βόλτες γύρω και μπροστά από το καραβάνι, μήπως εντοπίσουν κανέναν κίνδυνο, κάποιον εχθρό να ζυγώνει ή να παρακολουθεί. Κανέναν δεν είδαν· οι περιοχές έμοιαζαν έρημες.

Θα *έπρεπε*, όμως, να είχαν δει. Αυτοί που τους επιτέθηκαν μέσα στη νύχτα δεν μπορεί να ήρθαν από το πουθενά· σίγουρα, τους είχαν παρακολουθήσει! Ο Φέκταρελ, ύστερα από εκείνο το μακελειό, ήταν πολύ παραξενεμένος...

Οι σκηνές του καταυλισμού σφάδαζαν σαν πλάσματα ζωντανά παρότι ο άνεμος είχε πέσει. Τα ζώα ήταν ανήσυχα, κλεισμένα στην πρόχειρη μάντρα: οι λυκόχοιροι γρύλιζαν· τ'άλογα χρεμέτιζαν και χτυπούσαν τα πόδια τους· οι ελέφαντες σάλπιζαν κάθε τόσο, τεντώνοντας τις μακριές τους προβοσκίδες.

Η Έρικα ήταν ξάγρυπνη μέσα στη σκηνή της, νιώθοντας νευρική για κάποιο λόγο. Η Ανρίθα-Νοθ, δίπλα της, ήταν επίσης ξάγρυπνη αλλά προσπαθούσε να κοιμηθεί, κουκουλωμένη στην κουβέρτα της, φοβισμένη από τον δυνατό αέρα. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, σε άλλη σκηνή, άναβε ένα τσιγάρο και κοίταζε έξω από την κουρτίνα που έκανε πέρα-δώθε. Η Νιρκέκα βρισκόταν στη σκηνή του Νικηφόρου του Κολπατζή, αφού του είχε πει (ψέματα) ότι ήθελε παρέα για να κοιμηθεί με τέτοιο άγριο άνεμο (και ο Νικηφόρος, φυσικά, το ήξερε ότι ήταν ψέματα). Ο Ράκαλωντ ο νάνος, σε μια μεγάλη σκηνή μαζί με κάμποσους άλλους μισθοφόρους, έλεγε στον Έλφοντελ και στη Χριστίνα Αλθέρβω: «Ρε πούστηδες, άμα βγω εγώ τώρα εκεί έξω θα πετάξω και χωρίς φτερά!» κι εκείνοι χαμογελούσαν. Μέσα στη σκηνή όπου καταλύονταν όσοι είχαν απομείνει από τους Ξεσηκωμένους, η Ραβάσλι ρώτησε τον Σάμελκον'λι: «Είναι φυσιολογική τούτη η θύελλα, μάγε;» κι εκείνος απάντησε: «Δεν έχω λόγο να πιστεύω κάτι διαφορετικό»· και ο Χαρσάντιλ πρότεινε: «Κοιμηθείτε, ρε, να κοιμηθούμε κι οι υπόλοιποι!» κουκουλωμένος στην κάπα του. Ο Φέκταρελ κοιμόταν στη σκηνή που μοιραζόταν με τη Φαίδρα'λι, και η μάγισσα το ίδιο. Αλλά, μετά από κάποια ώρα, μια

γνώριμη παρουσία εισέβαλε στα όνειρά της. Εχθρός! την προειδοποίησε η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων. Αντίπαλος! Μάχη! Και τα μάτια της Φαίδρας άνοιξαν…

…ενώ οι πρώτες κραυγές αντηχούσαν πίσω από τον αποδυναμωμένο άνεμο.

Και την ίδια στιγμή ξύπνησε κι ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος, που κοιμόταν σαν λύκος. Τινάχτηκε έξω απ'τη σκηνή του, με πιστόλι στο ένα χέρι και σπαθί στο άλλο, ξυπόλυτος, μισοντυμένος. Είδε σκοτεινές φιγούρες να κινούνται μες στη νύχτα, είδε έναν από τους φρουρούς στα άκρα του καταυλισμού να σκοτώνεται καθώς κάτι τού χιμούσε. Είδε κάποιους να έρχονται τρέχοντας γύρω από τον καταυλισμό του καραβανιού, βαστώντας δαυλούς και πυροβολώντας. *Ληστές!*

Οι μισθοφόροι του Σκοτωμένου, οι έμποροι, και οι άνθρωποί τους έβγαιναν από τις σκηνές τους, θορυβημένοι από τον σαματά. Αλλά ο Ζαώρδιλ έτσι κι αλλιώς κραύγασε: «ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ! *ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ!*» και, στοχεύοντας μια σκοτεινή ανθρωποειδή μορφή, πυροβόλησε. Αστόχησε, καθώς ο εχθρός τινάχτηκε με τρομερή ταχύτητα, σχεδόν σαν να είχε αντιληφτεί ότι τον σημάδευαν. *Τι σκατά είναι αυτά; Δεν είναι άνθρωποι!*

Οι ληστές τώρα είχαν φτάσει, ερχόμενοι από γύρω. Κάννες πυροβόλων όπλων άστραφταν μες στη νύχτα, λεπίδες γυάλιζαν, κραυγές αντηχούσαν, αίματα τινάζονταν.

Πού βρίσκονταν τόση ώρα; Πώς σκατά ο Φέκταρελ δεν τους είδε; Έφταιγε η ανεμοθύελλα; Ο Ζαώρδιλ, όμως, δεν είχε χρόνο για υποθέσεις· έτρεξε καταπάνω στους εχθρούς, κραυγάζοντας. Κάρφωσε έναν στα πλευρά με το σπαθί του, και τον χρησιμοποίησε ως ασπίδα για να προστατευτεί από τις ριπές των πυροβόλων δύο άλλων. Σημάδεψε τον έναν με το πιστόλι του, πάνω απ'τον ώμο του νεκρού, πάτησε τη σκανδάλη, και η σφαίρα βρήκε τον εχθρό στο δεξί μάτι. Ο άλλος πυροβόλησε ξανά και χτύπησε τον νεκρό-ασπίδα στο στήθος. Η κάννη του Ζαώρδιλ άστραψε για δεύτερη φορά, και ο ληστής δέχτηκε δυο σφαίρες στην κοιλιά και σωριάστηκε.

Ο Σκοτωμένος άφησε τον νεκρό που κρατούσε ως ασπίδα να πέσει, και–

Ένα ανθρωποειδές πλάσμα βρέθηκε αντίκρυ του. Είχε δέρμα σκούρο πράσινο και μυτερό κοκάλινο λοφίο, και τα μάτια του γυάλιζαν αφύσικα. Τα δόντια του ήταν αιχμηρά και τα νύχια του

γαμψά. Ο Ζαώρδιλ το πυροβόλησε στο στήθος, αλλά πέτυχε τον ώμο του καθώς αυτό κινήθηκε αστραπιαία – και αίμα δεν πετάχτηκε: *σα νάναι δέντρο!* Το πλάσμα έπεσε πάνω του, σωριάζοντάς τον στο έδαφος με τρομερή δύναμη. Ο Ζαώρδιλ, γρυλίζοντας θηριωδώς καθώς ένιωθε νύχια να μπήγονται μέσα του, κάρφωσε το τέρας με το σπαθί του, μα αυτό δεν έδειξε να αισθάνεται πόνο.

Αναπάντεχα, ο Σκοτωμένος είχε την αίσθηση ότι θηρία συγκεντρώνονταν παντού γύρω του – νύχια δόντια κραυγές γρυλίσματα δυνατά σώματα· το ανθρωποειδές πλάσμα ούρλιαξε καθώς γινόταν κομμάτια από δεκάδες ημιαόρατες επιθέσεις που έρχονταν πανταχόθεν: και τα κομμάτια του ήταν, πραγματικά, σαν κομμάτια από φυτό. Αίμα δεν τιναζόταν από μέσα του, μονάχα κάτι... *χυμοί*.

Ο Ζαώρδιλ ανασηκώθηκε στο έδαφος, έχοντας ήδη καταλάβει πως η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων ήταν που τον είχε συντρέξει. Είδε τη Φαίδρα'λι να στέκεται μερικά βήματα απόσταση από αυτόν, με τον κατοπτρόλιθο να γυαλίζει επάνω στο βραχιόλι της. Τα πράσινα μαλλιά της ανέμιζαν γύρω απ'το λευκόδερμο κεφάλι της.

«Τι σκατά συμβαίνει, μάγισσα;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ καθώς ορθωνόταν.

«Ο θεός της οργής,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Το είχα μαντέψει,» γρύλισε ο Ζαώρδιλ. «Μπορείς να τον διώξεις;»

«Αυτό προσπαθώ να κάνω. Αλλά δεν είναι μονάχα σε ένα μέρος.»

Μετά χώρισαν μέσα στον πανικό που επικρατούσε στον καταυλισμό. Ληστές χτυπιόνταν με τους Ζωντανούς-Νεκρούς όπου κι αν γύριζε ο Ζαώρδιλ να δει. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής και η Νιρκέκα πολεμούσαν πλάτη-πλάτη· ο πρώτος κραδαίνοντας το Δαγκωτό Φιλί και σπαθίζοντας όποιον ζύγωνε, η δεύτερη έχοντας στα χέρια της ένα τουφέκι κι αλλάζοντας τον έναν γεμιστήρα μετά τον άλλο. Η Ραβάσλι, ο Ραμπνάιλ, ο Χαρσάντιλ, και οι άλλοι πρώην Ξεσηκωμένοι χτυπούσαν τους εχθρούς σαν θηρία που τα έχεις ενοχλήσει μες στον ύπνο τους. Και ο Σάμελκον'λι πρέπει να είχε αμολήσει τον δαίμονά του: ένας ληστής σπαρταρούσε στο έδαφος καθώς τον στραγγάλιζε κάτι που φαινόταν μονάχα η σκιά του στη γη.

Αλλά τα παραμορφωμένα ανθρωποειδή αυτού του θεού της οργής ήταν ανυπέρβλητα: τινάζονταν σαν γάτες και λιάνιζαν σαν λιοντάρια. Μονάχα όταν διασταυρωμένα πυρά τα χτυπούσαν καταστρέφονταν, γίνονταν κομμάτια λες κι ήταν φυτά. Ο Ζαώρδιλ σκότωσε ένα μαζί με τη Χριστίνα Αλθέρβω, τον Έλφοντελ, κι άλλους τρεις Ζωντανούς-Νεκρούς, πυροβολώντας το απ'όλες τις μεριές, διαλύοντάς το.

«Τι είν' αυτά, αρχηγέ;» ρώτησε ο Έλφοντελ αλλάζοντας γεμιστήρα στο τουφέκι του.

«Ο θεός που κυνηγούσε η μάγισσα. Ένα-ένα, στο τέλος, θα τα σκοτώσουμε όλα.» Και ήλπιζε να είχε δίκιο, γιατί ολόγυρά του έβλεπε πως το μακελειό ήταν τρομερό – *και μας αιφνιδίασαν κιόλας, οι καταραμένοι!* Πώς είχαν κατορθώσει να πλησιάσουν έτσι;

«*Παίρνουν το φορτηγό! ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΟ ΦΟΡΤΗΓΟ ΜΟΥ!*»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε προς τα εκεί απ'όπου είχε ακουστεί η κραυγή, και είδε τον Βερνάντελ να δείχνει προς το φορτηγό του με τους δούλους. Οι ληστές είχαν ξεπαστρέψει τους μισθοφόρους του, είχαν ανεβεί στο μεγάλο όχημα, και τώρα το έβαζαν μπροστά· οι μηχανές του μούγκριζαν.

Ο Ζαώρδιλ έτρεξε, και ο Έλφοντελ, η Χριστίνα, κι οι άλλοι τρεις Ζωντανοί-Νεκροί τον ακολούθησαν. Ο Σκοτωμένος πυροβόλησε έναν ληστή που ήταν στην οροφή του φορτηγού, πάνω από το τεράστιο κλουβί όπου βρίσκονταν οι δούλοι· τον βρήκε στο πόδι κι εκείνος έπεσε στο έδαφος, ουρλιάζοντας. Ο Έλφοντελ σκότωσε και τον άλλο που ήταν στην οροφή του φορτηγού, με μια καλοσημαδεμένη βολή του τουφεκιού του – ήταν άψογος σκοπευτής. Η Χριστίνα πήδησε και πιάστηκε στο πλάι του οχήματος καθώς οι τροχοί του ξεκινούσαν. Τράβηξε μια από τις μπροστινές πόρτες και την άνοιξε– Ένα πόδι κλότσησε τη μισθοφόρο, στέλνοντάς την κάτω. Ο Ζαώρδιλ σημάδεψε γρήγορα τον ληστή που είχε φανερωθεί και πυροβόλησε· τον πέτυχε – στο μπράτσο, μάλλον – αλλά δεν τον σκότωσε, κι εκείνος αμέσως έκλεισε την πόρτα, φωνάζοντας: «Την έχεις γαμήσει, γαμημένε – θα σε πατήσουμε στη γη!» και ούρλιαξε σαν λύκος.

Το φορτηγό άρχισε να κάνει στροφή.

«Προσέχετε τους δούλους!» φώναξε ο Ζαώρδιλ στους μισθοφόρους του, βλέποντάς τους να πυροβολούν. Αλλά τώρα δεν υπήρχε κίνδυνος να τους πετύχουν, καθώς το μεγάλο όχημα είχε πια

στραφεί και αντίκριζαν μόνο την εμπρόσθια όψη του. Πίσω από το μεγάλο τζάμι τρεις μορφές διακρίνονταν, κι η μία ήταν στο τιμόνι – όχι αυτός που είχε χτυπήσει ο Σκοτωμένος. Αυτός έβγαζε ακόμα ένα αλύχτημα λύκου από μέσα του ενώ το φορτηγό ερχόταν ολοταχώς προς τους Ζωντανούς-Νεκρούς.

Ο Ζαώρδιλ και οι μισθοφόροι του πυροβόλησαν το τζάμι, και οι ληστές μέσα στο όχημα έσκυψαν καθώς σφαίρες έπεφταν σαν χαλάζι και κρύσταλλα κομματιάζονταν. Οι ψηλοί τροχοί δεν σταμάτησαν–

Βρόντος από δίπλα–

ένα δυνατό σάλπισμα–

Ένας ελέφαντας έπεσε πάνω στο φορτηγό, χτυπώντας το άγρια, σχεδόν ανατρέποντάς το. Η πορεία του οχήματος άλλαξε καταναγκαστικά, και οι τροχοί του σταμάτησαν. Οι δούλοι στην πίσω μεριά του ούρλιαζαν, περίτρομοι.

Ο Ζαώρδιλ είδε τη Ραβάσλι να του γνέφει από την πλάτη του ελέφαντα. Οι Ζωντανοί-Νεκροί όρμησαν στο φορτηγό, ανοίγοντας τις πόρτες του και πυροβολώντας μέσα. Αλλά ο άντρας που ούρλιαζε σαν λύκος είχε ήδη πεταχτεί έξω από το σπασμένο μπροστινό τζάμι, πηδώντας κάτω. Τραβώντας ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του, το εκτόξευσε καταπάνω στον Έλφοντελ, καρφώνοντάς τον στο στήθος και σωριάζοντάς τον. Ύστερα έτρεξε μες στο σκοτάδι, το μακελειό, και τις φωτιές που οι ληστές είχαν ανάψει στις σκηνές του καταυλισμού. Οι άλλοι δύο που βρίσκονταν μέσα στο φορτηγό ήταν ήδη σκοτωμένοι από τα πυρά των Ζωντανών-Νεκρών.

«Φρόντισε τον Έλφοντελ!» φώναξε ο Ζαώρδιλ στη Χριστίνα. «Τον Έλφοντελ!» Κι έτρεξε ξοπίσω του άντρα που ούρλιαζε σαν λύκος, έχοντας την αίσθηση ότι πρέπει να ήταν ανάμεσα στους αρχηγούς αυτού του άθλιου τσούρμου.

Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων είχε αποδειχτεί αντάξιος αντίπαλος του θεού της οργής, διαπίστωσε η Φαίδρα. Τα ανθρωποειδή δεν είχαν τη δύναμη να τη νικήσουν· τα κομμάτιαζε. Όμως η Καρδιά της Συναγωγής δεν μπορούσε να βρίσκεται σε τόσα πολλά μέρη συγχρόνως όσα ο θεός της οργής, έτσι τα ανθρωποειδή έσπερναν θάνατο παντού μέσα στον καταυλισμό. Η Φαίδρα ήλπιζε μόνο ότι το γεγονός πως τα σκότωνε το ένα μετά το άλλο θα έκανε

τον θεό να τρομάξει και να φύγει. Δε μπορεί να είχε τη δυνατότητα να φυτρώνει άπειρα τέτοια σκιάχτρα, παρότι θύμιζαν φυτά.

Ο Φέκταρελ στεκόταν δίπλα της και πυροβολούσε με την καραμπίνα του όποιον πλησίαζε. Παραλίγο να πυροβολήσει και τον Ζαώρδιλ καθώς εκείνος ερχόταν κοντά τρέχοντας.

«Οι Λάμιες να τον φάνε! Πού στο Πεπρωμένο των Δαιμόνων εξαφανίστηκε;» είπε ο Σκοτωμένος.

«Ποιος, αρχηγέ;» ρώτησε ο Φέκταρελ, καθώς έβαζε κι άλλες σφαίρες στο όπλο του.

«Κάποιος αρχηγός τους. Κοκκινόδερμος, κάνει σα λύκος.»

«Δεν τον είδα.» Ο Φέκταρελ σημάδεψε και πυροβόλησε έναν ληστή.

Η Έρικα ήρθε κοντά τους, και ο Αρχιανιχνευτής παραλίγο πάλι να την πυροβολήσει κι αυτήν. «Γαμώ...» γρύλισε. «Πώς πετάγεστε όλοι έτσι; Θέλετε να σκοτωθείτε;»

«Πού είναι η Ανρίθα;» ρώτησε η Έρικα, δείχνοντας αναστατωμένη. «Την είδατε;»

«Όχι,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Πού πήγε;»

«Πήρε φωτιά η σκηνή μας, βγήκαμε, μετά την έχασα, δεν ξέρω τι έγινε.»

«Την άρπαξαν;»

«Δε... δεν ξέρω. Ίσως. Αλλά όχι... μάλλον όχι. Δεν ξέρω.»

«Αρχηγέ, γάμα τη Ρελκάμνια τώρα!» Ο Φέκταρελ άρχισε να πυροβολεί ξέφρενα, καθώς τέσσερα από τα φυτικά ανθρωποειδή εφορμούσαν καταπάνω τους και μπλέκονταν σε πάλη με την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων. «Βοήθησέ με!»

Ο Ζαώρδιλ, βλέποντας πως ο Αρχιανιχνευτής είχε δίκιο, άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του και πυροβόλησε. «Δε μπορείς να διώξεις τον θεό με τη μαγεία σου, μάγισσα;» ρώτησε. «Πρέπει να τον πολεμήσεις με τον δαίμονά σου;»

«Προσπάθησα να τον διώξω,» αποκρίθηκε η Φαίδρα. «Το πνεύμα του είναι πολύ άγριο, και η οργή του διάχυτη ολόγυρα.»

Αυτό, μάλλον, σήμαινε *όχι*, υπέθεσε ο Ζαώρδιλ.

Ένα από τα ανθρωποειδή ξέφυγε από την πάλη τους με την Καρδιά της Συναγωγής και χίμησε καταπάνω στη Φαίδρα. Αμέσως, ο Φέκταρελ, ο Ζαώρδιλ, και η Έρικα το πυροβόλησαν, επαναλαμβανόμενα. Οι σφαίρες το τίναζαν πίσω, αλλά όχι πολύ. Και η Φαίδρα αναγκάστηκε να το πυροβολήσει κι εκείνη με το πιστόλι

της καθώς έφτανε κοντά της. Τελικά τα κομμάτια του σωριάστηκαν στα πόδια της.

Μια δίκαννη καραμπίνα πυροβόλησε από δίπλα, και ο Φέκταρελ κραύγασε πέφτοντας χτυπημένος. Ο Ζαώρδιλ στράφηκε, βλέποντας ξανά αυτόν τον παλαβό που ούρλιαζε σαν λύκος. Πλάι του στεκόταν μια γυναίκα τώρα, η οποία φώναξε: «Όχι αυτόν! *Αυτήν!*» δείχνοντας τη Φαίδρα. «*Αυτή* είναι!»

Ο Ζαώρδιλ τούς πυροβόλησε με το πιστόλι του, κι ο λυκόφωνος άντρας τράβηξε μαζί του τη γυναίκα πίσω από μια φλεγόμενη σκηνή. Ο Σκοτωμένος καταράστηκε γιατί οι σφαίρες μόλις του είχαν τελειώσει. Η Έρικα, όμως, έριχνε με το δικό της πιστόλι.

«Πίσω, Φαίδρα! Έλα πίσω!» φώναξε ο Ζαώρδιλ, θηκαρώνοντας το πιστόλι του και πιάνοντας τα ρούχα του Φέκταρελ, τραβώντας τον μαζί του, αιμόφυρτος καθώς ήταν. Είχε όμως τις αισθήσεις του, παρατήρησε ο Σκοτωμένος. Ευτυχώς. Δε χρειαζόταν να τον κουβαλήσει, αν και παραπατούσε.

Η Φαίδρα και η Έρικα ακολούθησαν τον Ζαώρδιλ ανάμεσα στις σκηνές, ενώ η Πολεμική Καρδιά εξακολουθούσε να μάχεται με τα τρία ανθρωποειδή, που το ένα ήταν σχεδόν διαλυμένο από τα ημιαόρατα νύχια και δόντια της.

Η Ανρίθα-Νοθ, περνώντας πίσω από φωτιές, σκιές, και μαχόμενους, έφτασε πλάι στην άμαξα όπου ο Βερνάντελ κρατούσε τους δούλους του. Την άμαξα που τραβούσε ο ελέφαντας ο οποίος τώρα ήταν στη μάντρα μαζί με τα άλλα ζώα (αν δεν είχε αφηνιάσει και φύγει). Κανένας φρουρός δεν ήταν εδώ κοντά· όλοι αγνοούσαν ετούτο το τροχοφόρο. Το εμπόρευμά του δεν ήταν κάτι που οι ληστές μπορούσαν εύκολα ν'αρπάξουν και να φύγουν, και ούτε μπορούσαν να κάνουν την άμαξα να ξεκινήσει να κυλά χωρίς να δέσουν ζώα στον ζυγό της.

Η Ανρίθα έριξε μια ματιά πίσω της, για να δει μήπως η Έρικα την είχε ακολουθήσει, μα δεν την είδε πουθενά. *Της ξέφυγα.* Καθώς ερχόταν είχε πάρει από κάτω το τουφέκι ενός νεκρού μισθοφόρου του Ζαώρδιλ, και τώρα, ζυγώνοντας την άμαξα, το κρατούσε σφιχτά στα χέρια της. «Απομακρυνθείτε!» είπε στους δούλους. «Μακριά απ'την πόρτα! Μακριά!»

Εκείνοι σάστισαν, πρώτα, αλλά δεν άργησαν να υπακούσουν, μοιάζοντας να μην πιστεύουν αυτό που συνέβαινε. Η Ανρίθα-Νοθ

σημάδεψε το λουκέτο που κρατούσε την πόρτα του μεγάλου κλουβιού κλειστή και πάτησε την σκανδάλη του τουφεκιού της. Η κάννη έλαμψε, και σφαίρες χτύπησαν την κλειδαριά, διαλύοντάς την. Η Ανρίθα έπιασε την πόρτα και την τράβηξε, ανοίγοντάς την. «Φύγετε!» είπε στους δούλους. «Τρέξτε! Φύγετε!» Κι αυτοί πετάχτηκαν έξω από την άμαξα, σκορπίζοντας προς κάθε κατεύθυνση σαν φυλακισμένα πουλιά που είχαν, ξαφνικά, τελείως απροσδόκητα, βρει την ελευθερία τους.

Η Ανρίθα άκουσε ένα σχεδόν θηριώδες γρύλισμα πίσω της και στράφηκε, αιφνιδιασμένη, τρομαγμένη, για να δει τον Βερνάντελ τον δουλέμπορο να έρχεται καταπάνω της, βαστώντας ένα ξιφίδιο υψωμένο για να την καρφώσει στην πλάτη. Ήταν όμως απρόσεχτος· αλλόφρων· εξαγριωμένος. Η Ανρίθα εύκολα τον χτύπησε με την πίσω μεριά του τουφεκιού της: καταπρόσωπο, τσακίζοντας τη γαμψή μύτη του και σωριάζοντάς τον κάτω, με το ξιφίδιο να έχει φύγει απ'το χέρι του.

«*Καθίκι!*» σύριξε η Ρελκάμνια αριστοκράτισσα, κι έστρεψε την κάννη προς το μέρος του. Πάτησε τη σκανδάλη, και ένα κούφιο *κλικ* ακούστηκε. Είχε ξοδέψει τις σφαίρες της επάνω στο λουκέτο!

Ο Βερνάντελ τράβηξε ένα πιστόλι και την πυροβόλησε.

Η Ανρίθα-Νοθ αισθάνθηκε κάτι να χτυπά άγρια το αριστερό της πόδι, και χάνοντας την ισορροπία της έπεσε στη γη· ο πόνος την είχε παραλύσει.

Ο Βερνάντελ ορθώθηκε, κρατώντας στο ένα χέρι το πιστόλι του και έχοντας το άλλο χέρι επάνω στη σπασμένη μύτη του που αιμορραγούσε. «Γαμιόλα κλέφτρα, *γαμημένη…*» γρύλισε. «Θα μου κλέψεις εμένα τους δούλους μου, *γαμιόλα!*» Τη σημάδεψε–

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ τον άρπαξε απ'τα μαλλιά, τραβώντας τον πίσω, και τον γρονθοκόπησε κατακέφαλα, δυνατά, αναισθητοποιώντας τον.

Έσκυψε και σήκωσε την Ανρίθα-Νοθ από κάτω. «Είσαι καλά;»

«Όχι…» Κρατούσε, και με τα δύο χέρια, το πόδι της· αίμα κυλούσε ανάμεσα από τα δάχτυλά της.

«Καλά είσαι, αλλά κάνεις ανοησίες,» της είπε ο Σάλαθρελ. «Πάμε.» Παίρνοντάς την στα χέρια, την απομάκρυνε από εδώ, γρήγορα. Ελπίζοντας πως ο Βερνάντελ δεν ήταν αρκετά νηφάλιος για να έχει αναγνωρίσει ούτε εκείνη ούτε εκείνον.

Ο λυκόφωνος άντρας δεν ξαναπροσπάθησε να τους πυροβολήσει, ή ίσως να τους είχε χάσει μέσα στη μάχη, υπέθεσε ο Ζαώρδιλ. Και τώρα οι ληστές υποχωρούσαν. Οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν, φανερά, καλύτεροι από αυτούς· θα τους είχαν προ πολλού διώξει αν δεν ήταν αυτά τα καταραμένα ανθρωποειδή – τα οποία πρέπει πια να είχαν ηττηθεί από την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων. Ο Ζαώρδιλ δεν τα έβλεπε πουθενά· η νύχτα τα είχε καταπιεί.

«Τι έγινε, μάγισσα; Τον σκότωσες τον θεό τους;» Ο Ζαώρδιλ είχε μόλις δέσει το τραύμα του Φέκταρελ στα αριστερά πλευρά, καθώς βρίσκονταν ανάμεσα σε μερικές σκηνές που δεν είχαν αρπάξει φωτιά. Η Έρικα στεκόταν όρθια πάνω από τους δύο άντρες, κρατώντας το πιστόλι της και το πιστόλι του Ζαώρδιλ, προσέχοντας μήπως κανένας ληστής ζυγώσει. Είχε ήδη σκοτώσει τρεις, και κανένας πια δεν ερχόταν.

Η Φαίδρα'λι – κι εκείνη όρθια – στράφηκε στον Ζαώρδιλ. «Δεν σκοτώνεται τόσο εύκολα, αρχηγέ. Η Καρδιά κουράστηκε από τη σύγκρουση, και τραυματίστηκε. Και δεν της άρεσε που έπρεπε να τον κυνηγά από δω κι από κει για να τον φτάσει.»

«Τραυματίστηκε;» απόρησε ο Ζαώρδιλ. «Πώς είναι δυνατόν;»

«Τα νύχια και τα δόντια των ανθρωποειδών που είδες δεν χτυπάνε μόνο σάρκα,» του είπε η Φαίδρα.

«Καλά, πες ότι δε ρώτησα.» Και προς τον Φέκταρελ: «Μπορείς να σηκωθείς;»

«Με λίγη βοήθεια.»

Ο Ζαώρδιλ τον βοήθησε να σταθεί στα πόδια του, και είπε: «Πάμε να δούμε τι γίνεται με τους άλλους.»

Τα πράγματα θα μπορούσαν να ήταν και χειρότερα, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ κοιτάζοντας την κατάσταση του καταυλισμού καθώς βάδιζε ανάμεσα στις σκηνές, τους ανθρώπους (νεκρούς και ζωντανούς), τα ζώα, και τα οχήματα. Μετά, όμως, συμπέρανε πως μάλλον είχε κάνει λάθος. Τα πράγματα ήταν αρκετά σκατίσια. Η επίθεση των ληστών είχε προκαλέσει πολλές καταστροφές. Πώς είχαν πλησιάσει τόσοι πολλοί από αυτούς χωρίς ο Φέκταρελ και οι ανιχνευτές του να τους έχουν δει πριν από ώρες; Πρέπει οπωσδήποτε να είχαν παρακολουθήσει το καραβάνι.

Τα άμεσα προβλήματα, όμως, πήραν το μυαλό του Ζαώρδιλ από αυτό.

Ο Έλφοντελ ήταν νεκρός. Εκείνο το ξιφίδιο που είχε καρφωθεί στο στήθος του τον είχε σκοτώσει. «Προσπάθησα, αρχηγέ, αλλά....» είπε η Χριστίνα, με τα μάτια της δακρυσμένα, καθώς ο Ζαώρδιλ πήγαινε κοντά σ'αυτήν κι αρκετούς άλλους μισθοφόρους του. Αντίκρυ ήταν το πτώμα του Έλφοντελ, και πλάι του, γονατισμένος στο ένα γόνατο, ο Νικηφόρος ο Κολπατζής με το σπαθί του, το Δαγκωτό Φιλί, ανεστραμμένο. Έσφιγγε δυνατά τη λαβή καθώς στηριζόταν στην αιματοβαμμένη λεπίδα. Τα μάτια του ήταν γεμάτα οργή ατενίζοντας τον νεκρό εραστή του.

Ο Ζαώρδιλ έκανε μερικά βήματα προς τα εκεί. Ο Νικηφόρος τον αντιλήφτηκε και στράφηκε να τον κοιτάξει ενώ ορθωνόταν. «Πού είναι το γέννημα λυκόχοιρης πουτάνας που τον σκότωσε; Πού είναι το κουφάρι του, να το γαμήσω και να κατουρήσω μες στο κρανίο του;» γρύλισε.

«Δεν είναι νεκρός,» του είπε ο Ζαώρδιλ. «Πρέπει να έφυγε μαζί με τους άλλους.»

«Θα τον βρω, τότε! Ένας άντρας που ούρλιαζε σαν λύκος, μου είπε η Χριστίνα. Ας τους κυνηγήσουμε – τώρα – Σκοτωμένε!»

«Δεν είμαστε εδώ για να κυνηγάμε ληστές. Έχουμε τους εμπόρους να μεταφέρ–»

«Γάμα τους εμπόρους!»

«Έλα στα λογικά σου!» του είπε ο Ζαώρδιλ. «Οι ληστές ξέρουν καλά ετούτους τους τόπους, σίγουρα· ούτε ο Φέκταρελ δεν τους είδε να πλησιάζουν· ποτέ δε θα τους βρούμε – και ήδη θάναι μακριά από εδώ. Επιπλέον, είδες τον δαίμονα που έχουν μαζί τους: είναι ο ίδιος που κυνηγούσε η μάγισσα. Δεν είναι τώρα η ώρα να κάνουμε πόλεμο μ'αυτούς – και σίγουρα όχι χωρίς κάποιος να μας πληρώνει.

»Κι εμένα με λυπεί ο θάνατος του Έλφοντελ, αλλά δεν μπορούμε να πάρουμε εκδίκηση απόψε, Κολπατζή.» Έδειξε ολόγυρά τους. «Κοίτα καταστροφές, τραυματίες, νεκρούς!...» Κούνησε το κεφάλι. «Φεύγουμε από δω με την αυγή.»

Ο Νικηφόρος δεν έφερε αντίρρηση, αν και το βλέμμα του φανερά διαφωνούσε. Θηκάρωσε το Δαγκωτό Φιλί στο θηκάρι στην πλάτη του χωρίς να το σκουπίσει από το αίμα των ληστών.

Ο Καντάρφιλ είχε κρυφτεί κάτω από το τετράκυκλο όχημά του, κατά τη διάρκεια της επιδρομής, και δεν είχε βγει από εκεί παρά μόνο όταν οι συγκρούσεις είχαν τελειώσει. Ένας από τους ανθρώπους του

είχε σκοτωθεί, τυχαία, ενώ προσπαθούσε ν'απομακρυνθεί. Οι ληστές είχαν ανοίξει το φορτηγό του εμπόρου, αλλά μη βρίσκοντας τίποτα σπουδαίο μέσα δεν είχαν κλέψει παρά μόνο δυο ενεργειακές φιάλες. Καθώς όμως τις έπαιρναν μαζί τους, οι Ζωντανοί-Νεκροί τούς είχαν σκοτώσει, και, σπάζοντας από τις σφαίρες, οι φιάλες είχαν εκραγεί και τυλίξει στις φλόγες τους ληστές γύρω τους.

«Είσαι 'ντάξει;» ρώτησε τώρα ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος τον έμπορο.

«Έτσι νομίζω...» Ο Καντάρφιλ κοίταζε τις καταστροφές στον καταυλισμό με γουρλωμένα μάτια. «Της Γαλανής Δράκαινας ήταν αυτοί οι ληστές;»

«Όχι. Μάλλον όχι. Η Γαλανή δεν έχει ακόμα εξαπλωθεί στις Ενδότερες Πολιτείες, έτσι δεν είναι;»

«Σωστά... σωστά...» ένευσε μουδιασμένα ο Καντάρφιλ, και ο Ζαώρδιλ απομακρύνθηκε απ'αυτόν.

Ο Ρίναμελ είχε ταμπουρωθεί μέσα στο μεγαλύτερο από τα φορτηγά του, κατά τη διάρκεια της επιδρομής, και, έχοντας ανοιχτή την πίσω πόρτα, χτυπούσε τους ληστές μ'ένα περιστρεφόμενο πολυβόλο στημένο επάνω σε τρίποδο, το οποίο εκτόξευε κάτι σφαίρες σαν βελανίδια στο μέγεθος. Είχε σκοτώσει ακόμα κι ένα από τα ανθρωποειδή του θεού της οργής ενώ αυτό ερχόταν καταπάνω του. Το είχε διαλύσει από τις συνεχόμενες ριπές. Το πολυβόλο ακόμα κάπνιζε, καθώς ο Ζαώρδιλ πλησίαζε τον Ρίναμελ.

«Δεν πάρθηκε τίποτα;» του είπε.

«Παραλίγο να κλέψουν τ'άλλο φορτηγό,» αποκρίθηκε ο έμπορος, «αλλά δεν τα κατάφεραν· οι μισθοφόροι σου ήρθαν εγκαίρως. Μονάχα ένα κιβώτιο με πυρομαχικά πήραν.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε κι απομακρύνθηκε απ'αυτόν. Είδε πως η ελεφαντάμαξα του Βερνάντελ ήταν ανοιγμένη, και οι δούλοι έλειπαν από το κλουβί. Τι είχε συμβεί εδώ; Είχαν δραπετεύσει, ή οι ληστές τούς είχαν ελευθερώσει; Το δεύτερο θα του έμοιαζε πολύ περίεργο αν αλήθευε...

Βρήκε τον Βερνάντελ πεσμένο κοντά στην άμαξα, με το πρόσωπό του ματωμένο. Αλλά ήταν λιπόθυμος, όχι νεκρός. Τον συνέφερε, τραβώντας τον παραδίπλα και ρίχνοντάς του νερό στο πρόσωπο. Εκείνος ανασηκώθηκε, μουγκρίζοντας.

«...Πού; Πού είναι; Η... η γαμημένη Λάμια!... Πού είναι;»

«Ποια Λάμια;» τον ρώτησε ο Ζαώρδιλ, βοηθώντας τον να σταθεί στα πόδια του. «Είσαι καλά;»

«Ελευθέρωσε τους δούλους μου, η δαιμονισμένη! Την είδα όταν ήταν πια αργά!» Τα άγρια μάτια του φάνταζαν πιο άγρια απ'ό,τι συνήθως. «Έκανα να την καρφώσω, αλλά με χτύπησε.» Άγγιξε τη σπασμένη του μύτη, μορφάζοντας. «Την πυροβόλησα, μετά, στο πόδι· και θα τη σκότωνα την καταραμένη, μα κάποιος άλλος ήρθε από πίσω μου...»

«Ηρέμησε,» του είπε ο Ζαώρδιλ. «Τους διώξαμε τώρα.»

«Τι μου λες 'τους διώξαμε';» φώναξε ο Βερνάντελ, εξαγριωμένος. «Έχασα τους μισούς μου δούλους! Τόσα λεφτά χαμένα, γαμώ τις γαμημένες Λάμιες γαμώ!»

«Πήγαινε στη σκηνή σου, να καθίσεις. Δε νομίζω ότι έχει αρπάξει φωτιά. Πήγαινε.»

«Και οι μισθοφόροι μου... τους σκότωσαν οι καταραμένοι...» μούγκριζε ο Βερνάντελ καθώς άρχιζε να βαδίζει τρεκλίζοντας.

«Είσαι σίγουρος ότι είναι όλοι νεκροί;»

«Ξέρω γω; Ίσως. Είδα τρεις να πέφτουν. Τέσσερις.»

Τελικά, όπως μετά από λίγο αποδείχτηκε, όταν ο Ζαώρδιλ τον είχε συνοδέψει ώς τη σκηνή του, τρεις από τους έξι έφιππους μισθοφόρους του Βερνάντελ ήταν νεκροί, καθώς επίσης και ο μισθοφόρος που δρούσε ως προσωπικός του σωματοφύλακας. Είχε πάθει μεγάλη ζημιά ο δουλέμπορος, χωρίς αμφιβολία.

Αλλά και την Ταλράνδη την είχαν ληστέψει αρκετά, διαπίστωσε ύστερα ο Ζαώρδιλ. Της είχαν κλέψει κάμποση από την πραμάτεια της, ανοίγοντας τις άμαξες και το φορτηγό της. Και είχαν χτυπήσει και την ίδια, όταν είχε επιχειρήσει να τους διώξει με μια καραμπίνα. Το πρόσωπό της ήταν μελανιασμένο από το γρονθοκόπημα που την είχε αναισθητοποιήσει.

Η Έρικα τη χαστούκισε, δυνατά.

Η Ανρίθα-Νοθ αναφώνησε, καθισμένη μέσα στ'απομεινάρια της καμένης σκηνής τους, με τη σφαίρα ακόμα μπηγμένη στο αριστερό της πόδι, λίγο πιο πάνω απ'το γόνατο. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της.

«Έχεις *τρελαθεί;*» σύριξε η Έρικα. «Δε σου είπα να μην κάνεις τίποτα; Δε σου είπα να μην κάνεις *τίποτα* με τους δούλους;» Και είχε

υψώσει το χέρι της για να ξαναχτυπήσει την Ανρίθα-Νοθ· αλλά ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, που στεκόταν παραδίπλα, είπε:
«Αρκετά, Έρικα.»
Εκείνη τον αγριοκοίταξε. «Έπρεπε να την είχες σταματήσει προτού τους ελευθερώσει!»
«Δεν πρόλαβα. Την είχα χάσει, προς στιγμή, μες στο χαλασμό.»
«Δε σ'αναγνώρισε ο Βερνάντελ, έτσι;»
«Το αποκλείω.»
«Όσο για σένα...» Η Έρικα στράφηκε στην Ανρίθα, που κρατούσε το τραυματισμένο πόδι της, όχι το χαστουκισμένο μάγουλό της.
«Ούτ' αυτή νομίζω πως την αναγνώρισε,» είπε ο Σάλαθρελ.
«Πού το ξέρεις;» έκανε απότομα η Έρικα.
Η Ανρίθα άρθρωσε σπαστά: «Με είπε κλέφτρα... είπε ότι θα τον έκλεβα...»
«Δεν την αναγνώρισε, Έρικα,» επέμεινε ο Σάλαθρελ. «Και ήταν έτοιμος να τη σκοτώσει.»
«Ίσως θάπρεπε να τον είχες αφήσει,» είπε ψυχρά η Έρικα, έχοντας το βλέμμα της συνεχώς στην Ανρίθα-Νοθ.
Εκείνη ξεροκατάπιε, τρομαγμένη από τη συμπεριφορά της Έρικας. Ωστόσο δεν είχε μετανιώσει για την απελευθέρωση των δούλων. Είχε μόνο μετανιώσει που δεν είχε καταφέρει και να σκοτώσει τον Βερνάντελ.
Η Έρικα αναστέναξε. «Βγάλε τη σφαίρα από μέσα της,» είπε στον Σάλαθρελ, κι έφυγε από τη μισοκαμένη σκηνή.

Η Χριστίνα πλησίασε τον Ζαώρδιλ με τρία τουφέκια στην αγκαλιά της, καθώς οι Ζωντανοί-Νεκροί συμμάζευαν τον καταυλισμό, έσβηναν τις φωτιές, συγκέντρωναν τους σκοτωμένους σε στοίβες, και περιποιούνταν τους τραυματίες.
«Αρχηγέ...»
«Τι;»
«Παντοκρατορικής κατασκευής,» προφανώς αναφερόμενη στα τουφέκια που κρατούσε.
«Και λοιπόν;»
«Είναι των ληστών.»
«Δεν είναι οι πρώτοι ληστές που χρησιμοποιούν τέτοια όπλα.»
«Όλα όμως είναι Παντοκρατορικά,» επέμεινε η Χριστίνα, που ήταν κάποτε πολεμίστρια της Παντοκράτειρας και τα αναγνώριζε

αμέσως, φυσικά. «Όλα. Κι αυτοί ήταν... έμοιαζαν γηγενείς της διάστασης. Ντόπιοι, από τούτη την περιοχή.»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε. Πήρε ένα από τα τουφέκια και το κοίταξε. Όντως, ήταν Παντοκρατορικής κατασκευής – όχι πως το αμφέβαλλε. Και οι περισσότεροι ληστές που είχε δει κι εκείνος πρέπει να ήταν ντόπιοι, όπως έλεγε η Χριστίνα, όχι πρώην Παντοκρατορικοί στρατιώτες. Κατά πάσα πιθανότητα, τουλάχιστον. Πού είχαν, επομένως, βρει τόσα Παντοκρατορικά πυροβόλα;

«Τι νομίζεις;» ρώτησε τη Χριστίνα.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω, αρχηγέ. Μου φάνηκε περίεργο απλώς.»

«Η Σαρντίκα-Νοθ.»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε ακούγοντας τη φωνή της Έρικας από πίσω του, και την είδε να πλησιάζει, με την κουκούλα της κάπας της να κρύβει το πρόσωπό της στο σκοτάδι.

«Υποθέτεις ότι η Γαλανή Δράκαινα τούς έχει οπλίσει;» είπε ο Σκοτωμένος.

«Είναι πιθανό,» αποκρίθηκε η Έρικα, «αν σκοπεύει να εξαπλωθεί σε τούτες τις περιοχές. Θέλει να τους πάρει με το μέρος της, να τους βάλει στο φουσάτο της.»

«Μπορεί,» είπε ο Ζαώρδιλ, χωρίς νάναι βέβαιος. Επέστρεψε το τουφέκι στα χέρια της Χριστίνας. «Πήγαινέ τα στα φορτηγά μας. Αυτά κι όλα τα υπόλοιπα όπλα των ληστών.» Εκείνη κατένευσε κι έφυγε.

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε στην Έρικα. «Δεν καταλαβαίνω, όμως, γιατί ο θεός της οργής είναι τώρα μαζί με τους ληστές αυτών των περιοχών.»

«Τέτοιες ερωτήσεις καλύτερα να τις κάνεις στη μάγισσα.»

Αμφιβάλλω, όμως, ότι κι αυτή θα ξέρει, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Και τώρα ήταν, ούτως ή άλλως, πολύ κουρασμένος για να πάει να τη ρωτήσει, καθώς και για ν'ακούσει την απάντησή της, αν είχε απάντηση να του δώσει.

Κεφάλαιο Εικοστό-Τέταρτο
Η Πόλη των Τριών Κύκλων

Δεν είχαν κοιμηθεί και πολύ, όταν ξεκίνησαν για να συνεχίσουν τη διαδρομή τους, γιατί ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος δεν ήθελε να μείνουν άλλο σε τούτο το μέρος, αν και δεν πίστευε πραγματικά ότι οι ληστές θα ξαναεπιτίθονταν ύστερα από τέτοια συμπλοκή. Έτσι, καθώς ο ήλιος ανέτελλε, το καραβάνι των εμπόρων και οι Ζωντανοί-Νεκροί έφευγαν, κατευθυνόμενοι δυτικά, μέσα στο ορεινό πέρασμα, προς Βολδέριλ. Το κρύο ήταν δυνατό αλλά, ευτυχώς, ούτε ο αέρας ήταν σφοδρός ούτε έβρεχε. Ταξίδευαν αμίλητοι και επιφυλακτικοί, κουρασμένοι από τα άγρια γεγονότα της νύχτας, συγχρόνως οργισμένοι για την απώλεια όσων συντρόφων τους είχαν σκοτωθεί αλλά και χαρούμενοι που οι ίδιοι ήταν ζωντανοί. Η παράδοξη χαρμολύπη των επακόλουθων της μάχης. Ένα συναίσθημα που όσο πιο παλιός πολεμιστής ήταν κανείς, τόσο καλύτερα το γνώριζε.

Αυτό, βέβαια, δεν έσβηνε την επιθυμία για εκδίκηση. Και ο Ζαώρδιλ έβλεπε ξεκάθαρα μια τέτοια επιθυμία στο άγριο βλέμμα του Νικηφόρου του Κολπατζή. «Μη βιαστείς να στρέψεις την οργή σου αλλού,» του είπε, σε κάποια στιγμή. «Μπορεί να τους ξανασυναντήσουμε σύντομα, άμα έχουν γίνει ισχυροί στις περιοχές νότια της Μάλκαριλ.» Ο Νικηφόρος δεν αποκρίθηκε. Και ο Ζαώρδιλ αναρωτήθηκε για τα ίδια του τα λόγια. Πόσο ισχυροί, άραγε, μπορεί να είχαν γίνει αυτοί οι ληστές; *Μπορεί να έχουμε άλλη μια περίπτωση σαν της Σαρντίκα-Νοθ;* Η σκέψη ήταν τρομαχτική.

Αφήνοντας τον Νικηφόρο επάνω στον λυκόχοιρό του, τον Δόντια, πλησίασε τη Φαίδρα’λι, η οποία ήταν έφιππη όπως κι ο Ζαώρδιλ, καβάλα σε άλογο. Τη ρώτησε για τον θεό της οργής. «Τι σχέση μπορεί νάχει αυτός με τους ληστές, μάγισσα; Τι θέλει μαζί τους;»

Εκείνη για λίγο δεν απάντησε, μοιάζοντας να σκέφτεται την ερώτηση του Σκοτωμένου ή κάτι άλλο τελείως διαφορετικό. Μετά είπε: «Ακόλουθους.»

«Τι ακόλουθους;»

«Θέλει ακόλουθους. Είναι η μόνη λογική εξήγηση. Ίσως να πιστεύει ότι έτσι μπορεί να καταφέρει καλύτερα τον σκοπό του.»

«Και ο σκοπός του είναι η καταστροφή όλων των αρχόντων της Φεηνάρκια;»

«Έτσι φαίνεται. Σ'το είπα, δε σ'το είπα, ότι είναι επικίνδυνος;»

Ο Ζαώρδιλ έμεινε σιωπηλός προς στιγμή· ύστερα ρώτησε: «Πιστεύεις, δηλαδή, ότι θα χρησιμοποιήσει αυτούς τους ληστές για να επιτεθεί στη Μάλκαριλ;»

«Νομίζεις ότι είναι αρκετοί για πολιορκία;»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε. «Υποθέτω πως όχι.»

«Θ'αναζητήσει περισσότερους, τότε, πιθανώς,» είπε η Φαίδρα.

«Εικασίες είναι, όμως, όλα αυτά, μάγισσα. Μόνο εικασίες...» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, κι απομακρύνθηκε από κοντά της.

Έριξε μια ματιά στον Φέκταρελ ο οποίος ίππευε παραδίπλα χωρίς να φαίνεται να δυσκολεύεται από το τραύμα του. Ωστόσο, σήμερα δεν είχε πάει μαζί με τους ανιχνευτές του· ο Ζαώρδιλ τον είχε προστάξει να ξεκουραστεί. Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ τούς είχε συντροφεύσει, ως ο καλύτερος γνώστης ετούτων των περιοχών. Αν και όσο πλησίαζαν τη Βολδέριλ τόσο περισσότερο οι περιοχές γίνονταν γνωστές για όλους.

Κι ο ίδιος ο Ζαώρδιλ τις ήξερε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που πήγαινε στη Βολδέριλ, την Πόλη των Τριών Κύκλων. Είχε περάσει από εδώ παλιά, πριν από πολλά χρόνια, όταν ακόμα υπηρετούσε τον Στρατό της Παντοκράτειρας, αλλά και πιο πρόσφατα, ως αρχηγός των Ζωντανών-Νεκρών. Γνώριζε τι θα συναντούσαν περνώντας τις πύλες της.

Οδήγησε το άλογό του κοντά στο άλογο της Έρικας, επάνω στο οποίο τώρα ήταν καθισμένη και η Ανρίθα-Νοθ, πλαγιαστά, πίσω από την Έρικα. Είχε τραυματιστεί στο πόδι κατά την επιδρομή των ληστών και δεν μπορούσε να βαδίζει με άνεση. Παρότι φοβόταν να ανεβαίνει στα άλογα, τώρα έπρεπε, γιατί το προτιμούσε απ'το να μπει μέσα σε κάποιο από τα φορτηγά των Ζωντανών-Νεκρών μόνη της, χωρίς την Έρικα, χωρίς τουλάχιστον τη Φαίδρα'λι. Δεν είχε καλές σχέσεις με κανέναν από τους άλλους.

«Πού πήγε, τελικά;» είχε ρωτήσει ο Ζαώρδιλ την Έρικα, χτες, μες στη νύχτα. «Πώς τραυματίστηκε;»

«Πανικοβλήθηκε, η ανόητη,» του είχε απαντήσει εκείνη, «κι έτρεξε. Και η σφαίρα ενός ληστή τη χτύπησε στο πόδι – ίσως κατά

λάθος, ίσως να μην τη σημάδευε. Ευτυχώς, πάντως, είχε τότε τη σύνεση να κρυφτεί ώσπου η συμπλοκή να τελειώσει.» Και φαινόταν θυμωμένη με την Ανρίθα καθώς τα έλεγε αυτά, σαν η Ρελκάμνια να είχε, από δικό της σφάλμα, σπάσει κάποιο πολύτιμο βάζο.

«Αφού είναι ζωντανή, εντάξει, δεν υπάρχει πρόβλημα,» της είχε πει ο Ζαώρδιλ, απορώντας με τον θυμό της.

Τώρα, πλησίασε την Έρικα καβάλα στο άλογό του. «Έχεις ξανάρθει στη Βολδέριλ;» τη ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη κάτω απ'την κουκούλα της. «Έχω μάθει, όμως, γι'αυτήν. Την ονομάζουν η Πόλη των Τριών Κύκλων επειδή–»

«–έχει τρία κυκλικά τείχη, ο ένας κύκλος μέσα στον άλλο. Και πίσω από τον τελευταίο κύκλο υπάρχει η δίοδος για την ενδοδιάσταση της Βολδέριλ: ένα μέρος που οι ντόπιοι ονομάζουν 'ο Κρυφός Κήπος'. Έχω ξαναπεράσει από εδώ, Έρικα.»

«Γνωρίζεις λεπτομέρειες, λοιπόν;»

«Όχι και πολλές, αλλά ξέρω τους μεγάλους δρόμους. Δεν έχω μπει στην ενδοδιάσταση, φυσικά. Χρειάζεσαι ειδική άδεια για να μπεις, και σ'τη δίνουν μόνο αν είσαι βοτανολόγος, επιστήμονας, ή κάτι τέτοιο. Ξέρεις τι γίνεται εκεί, έτσι δεν είναι;»

«Βγάζουν κάποια βοτάνια που δεν βγαίνουν πουθενά αλλού στη Φενηνάρκια.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Φτιάχνονται ένα σωρό αλοιφές, αρώματα, και μίγματα απ'αυτά.»

«Είναι γνωστά τα προϊόντα της Βολδέριλ,» είπε η Έρικα. «Από παλιά. Ορισμένοι τα θεωρούν ευλογημένα ή θαυματουργικά. Είχα κάποτε αγοράσει μια κρέμα για τα χέρια. Πανάκριβη, αλλά, όπως έλεγε στη συσκευασία, προστάτευε το δέρμα πολύ αποτελεσματικά από το κρύο.»

«Υπάρχουν και κρέμες της Βολδέριλ που προστατεύουν ακόμα κι από τη φωτιά,» της είπε ο Ζαώρδιλ.

«Το έχω ακούσει.»

«Βάζεις τα χέρια σου μες στις φλόγες και δεν παθαίνεις τίποτα· το έχω δει να γίνεται.»

«Για τη διοίκηση της Βολδέριλ τι ξέρεις;»

«Όταν οι Παντοκρατορικοί είχαν την πόλη υπό την κυριαρχία τους,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, σαν οι Παντοκρατορικοί να ήταν κάποια ομάδα ανθρώπων στην οποία ο ίδιος ποτέ δεν ανήκε, «δεν

υπήρχε Άρχοντας στη Βολδέριλ, μόνο Επόπτης· δεν επέτρεπαν κανέναν άλλο ηγέτη εδώ, γιατί είχαν γίνει φασαρίες. Ο Αρχοντικός Οίκος αυτοεξορίστηκε, για να μη φυλακιστεί· πήγε στα βουνά και συμμάχησε με επαναστάτες.»

«Με τον Πρόμαχο Νάσκαλρωντ; Τον τωρινό Κύρη των Βουνών;»

«Πολύ πιθανόν, αν και, όπως σου είπα, εγώ δεν ήξερα τίποτα γι'αυτόν μέχρι στιγμής. Όπως και νάχει, τώρα ο Αρχοντικός Οίκος διοικεί ξανά τη Βολδέριλ, και η πόλη δεν έχει Άρχοντα αλλά Αρχόντισσα. Κάποια που ονομάζεται Κλαράντια Φεγγαρογέννητη. Τουλάχιστον, αυτή διοικούσε στη Βολδέριλ την τελευταία φορά που ήμουν εδώ με τους Ζωντανούς-Νεκρούς.»

Η Έρικα ένευσε. «Γι'αυτήν έχω ακούσει κι εγώ. Το πολιτικό τους σύστημα ξέρεις πώς είναι;»

«Τι εννοείς; Ο Αρχοντικός Οίκος ανέκαθεν διοικούσε εδώ, σωστά;»

«Ναι,» είπε η Έρικα, «αλλά, σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, έχουν μια ιδιομορφία στο φύλο του ανθρώπου που διοικεί κάθε φορά. Δεν μπορεί να είναι δύο φορές συνεχόμενα του ίδιου φύλου. Δεν μπορείς να έχεις δύο Άρχοντες της Βολδέριλ τον έναν μετά τον άλλο, ούτε δύο Αρχόντισσας. Πρέπει να έχεις Άρχοντα, Αρχόντισσα, και μετά ξανά Άρχοντα.»

«Δεν το ήξερα αυτό,» παραδέχτηκε ο Ζαώρδιλ, που ποτέ δεν τον είχε απασχολήσει το ζήτημα ούτως ή άλλως. «Γιατί είναι έτσι;»

«Δεν το έχω ψάξει τόσο πολύ,» αποκρίθηκε η Έρικα.

«Και κάθε πότε αλλάζουν Άρχοντα;»

«Ούτε γι'αυτό είμαι σίγουρη, αλλά υποθέτω όταν ο προηγούμενος πεθάνει, ή όταν γεράσει πολύ, ή όταν αποφασίσει να παραχωρήσει την εξουσία του ο ίδιος.»

«Και πρέπει να την παραχωρήσει οπωσδήποτε σε άνθρωπο του αντίθετου φύλου;»

«Ναι, πάντα.»

«Συγγενή, όμως...»

«Προφανώς. Και μικρότερο σε ηλικία από τον ίδιο.»

«Το λέει ο Νόμος τους κι αυτό;»

«Έτσι ξέρω.»

«Θα σου πω κάτι που ίσως να μην ξέρεις,» προθυμοποιήθηκε ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα τον περίμενε να συνεχίσει, ενώ η Ανρίθα-Νοθ φαινόταν να τους ακούει με ενδιαφέρον αλλά τελείως σιωπηλή.
«Υπάρχει ένα Παντοκρατορικό γκέτο μέσα στη Βολδέριλ,» είπε ο Ζαώρδιλ.
«*Τι;*»
«Γκέτο *πρώην* Παντοκρατορικών, τουλάχιστον.»
«Αποκλείεται· θα το είχα μάθει.»
«Ακόμα και η Έρικα Σάλκερκοφ δεν μπορεί να τα ξέρει όλα, ειδικά από τόσο μεγάλη απόσταση.»
«Είναι κρυφό το γκέτο, έτσι;»
«Καθόλου,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Είναι γνωστό πως μένουν πρώην Παντοκρατορικοί σ’εκείνη τη γειτονιά. Δεν είναι και καμια *μεγάλη* γειτονιά, βέβαια, αλλά οι άλλοι πολίτες δεν πλησιάζουν εύκολα. Δημιουργήθηκε με την πολιορκία της Βολδέριλ από τις δυνάμεις της Επανάστασης. Μια μερίδα Παντοκρατορικών αναγκάστηκε να ταμπουρωθεί εκεί, μέσα στα οικοδομήματα, για να επιβιώσει· κι όταν η πολιορκία έληξε, ακόμα ταμπουρωμένοι έμειναν, κι επειδή τα οικοδομήματα ήταν παλιά – πολλά απ’αυτά ερειπωμένα – οι νικητές δεν το θεώρησαν σκόπιμο να καταναλώσουν άλλες δυνάμεις για να διώξουν τον ηττημένο εχθρό από εκεί. Θα τον απέκλειαν και, στο τέλος, θα πέθαινε της πείνας· ίσως αυτό να σκέφτονταν. Τέλος πάντων· όπως και νάχει, τους άφησαν εκεί τους Παντοκρατορικούς, αλλά τελικά εκείνοι δεν πέθαναν της πείνας. Η κοινωνία τούς αφομοίωσε, ώς ένα βαθμό. Είναι γκέτο, φυσικά, όπως σου είπα, αλλά δεν γίνονται και συμπλοκές στις παρυφές του. Οι Παντοκρατορικοί, μάλιστα, έχουν ανοικοδομήσει πολλά από τα ερείπια, και έχουν γενικά κάνει εκείνη τη γειτονιά να αναβιώσει· οπότε, τώρα πλέον, κανένας δεν σκέφτεται να τους διώξει από εκεί. Θα ήταν τσάμπα κόπος· πιο πολλές ζημιές παρά κέρδος.
»Επομένως, η Βολδέριλ είναι από τις πιο... ανεκτικές πόλεις προς τους πρώην Παντοκρατορικούς. Συγκριτικά μιλώντας, πάντα. Μη βγεις στο δρόμο διαλαλώντας ότι κάποτε ήσουν πράκτορας της Παντοκράτειρας, γιατί μάλλον θα σε λιντσάρουν.»

Σουρούπωνε όταν έφτασαν στην Πόλη των Τριών Κύκλων, μέσα στο ορεινό πέρασμα. Μια κοιλάδα σχηματιζόταν γύρω της, όπου, ακόμα και μέσα στο αυξανόμενο σκοτάδι, φαινόταν ότι υπήρχαν αγροί, αγροικίες, και βοσκότοποι. Το καραβάνι πλησίασε την ανατολική

πύλη της Βολδέριλ, πλήρωσε τους φόρους, προειδοποίησε τους φρουρούς για την παρουσία ληστών στα ανατολικά από εδώ, και ύστερα, ενώ πια είχε νυχτώσει, μπήκε στους δρόμους της πόλης περνώντας το Πρώτο Τείχος. Φυσικά, ο Καντάρφιλ, η Ταλράνδη, ο Βερνάντελ, και ο Ρίναμελ γνώριζαν τα κατατόπια στη Βολδέριλ – τουλάχιστον, όσα είχαν σχέση με τις δουλειές τους – γιατί ήταν μεγάλη πόλη και είχαν ξαναπεράσει και παλιότερα από εδώ. Επομένως, οδήγησαν κατευθείαν το καραβάνι στα κατάλληλα μέρη για να σταθμεύσουν τα οχήματα, να σταβλιστούν τα ζώα, και να διαμείνουν οι μισθοφόροι. Πήγαν στη Μέσα Πόλη, ασφαλώς, αυτήν μετά το Δεύτερο Τείχος, δεν έμειναν στην Έξω Πόλη, γιατί οι υπηρεσίες που προσφέρονταν στην πρώτη ήταν καλύτερες από όλες τις απόψεις εκτός από την τιμή – και χρειάζονταν τώρα ό,τι καλύτερο μπορούσαν να βρουν. Άλλωστε, πολλοί ήταν τραυματισμένοι, άνθρωποι και ζώα, και κάποια από τα οχήματα είχαν υποστεί ζημιές που έπρεπε να επισκευαστούν.

Ο Καντάρφιλ πρότεινε στον Ζαώρδιλ ένα πανδοχείο που ονομαζόταν «*Ο Κραταιός*», αλλά ο Σκοτωμένος δεν συμφώνησε να μείνει εκεί μαζί με τους κοντινούς του ανθρώπους. Γνώριζε ένα άλλο που το προτιμούσε. *Νομέας και Δρυάδα,* το έλεγαν, και συγκέντρωνε μισθοφόρους και τυχοδιώκτες. Ο *Κραταιός* ήταν καλύτερο πανδοχείο, αντικειμενικά, ίσως, αλλά όλο εμπόρους και χρηματομεσίτες μάζευε: ανθρώπους που ο Ζαώρδιλ ήθελε να συναναστρέφεται μόνο όταν είχε κάποια ιδιαίτερη δουλειά μαζί τους. Επομένως, χαιρέτησε τον Καντάρφιλ και οδήγησε τους κοντινούς του ανθρώπους στο «*Νομέας και Δρυάδα*»: ένα μέρος στη Μέσα Πόλη, κοντά στη δυτική πύλη του Δεύτερου Τείχους, το οποίο είχε ανοίξει πρόσφατα, μετά από τη διάλυση της Παντοκρατορικής εξουσίας στη Φεηνάρκια. Το είχε φτιάξει ένα αντρόγυνο που είχε έρθει από ένα χωριό έξω από τη Βολδέριλ. Το παρατσούκλι του άντρα ήταν Νομέας επειδή παλιά είχε ζώα, και το παρατσούκλι της γυναίκας Δρυάδα επειδή μερικοί έλεγαν πως θύμιζε στοιχειό του δάσους έτσι όπως ήταν, λιγνή, πρασινόδερμη, και πρασινομάλλα. Ο Ζαώρδιλ τούς ήξερε και τον ήξεραν. Φατσικά. Δε θα μπορούσε να τους αποκαλέσει και «φίλους».

Χαιρέτησε τον Νομέα μπαίνοντας στο πανδοχείο και του είπε πόσα δωμάτια χρειαζόταν για εκείνον και τους συντρόφους του. Ο πορφυρόδερμος άντρας με τα μαύρα μακριά μαλλιά και τα μακριά

μούσια φάνηκε να χάρηκε που είδε τον Σκοτωμένο. «Θα κάτσετε πολύ;» ρώτησε.

«Καμια δεκαριά μέρες, υποθέτω. Συνοδεύουμε κάτι εμπόρους.»

«Οι δουλειές πάνε καλά, λοιπόν, ε; Χαίρομαι.»

«Μας επιτέθηκαν κάτι ληστές προτού φτάσουμε στην πόλη,» του είπε ο Ζαώρδιλ, καθώς εκείνος και οι σύντροφοί του – ο Νικηφόρος, η Νιρκέκα, ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, η Ραβάσλι, ο Σάμελκον'λι, η Έρικα, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, η Ανρίθα-Νοθ, και άλλοι Ζωντανοί-Νεκροί – κάθονταν σ'ένα μεγάλο τραπέζι του πανδοχείου και σε μερικά τριγυρινά, γιατί αυτό από μόνο του δεν τους χωρούσε όλους. «Είχαν μαζί τους δαίμονες, Νομέα. Ανθρωπόμορφους αλλά όχι ακριβώς σαν ανθρώπους: άλλοι είχαν κέρατα, άλλοι λοφία, άλλοι μικρά φτερά. Το πετσί όλων τους ήταν μαυροπράσινο, κι άμα τους χτυπούσες δεν έβγαζαν αίμα αλλά χυμούς λες κι ήταν φυτά, όχι θηρία.»

«Χμμ,» έκανε ο Νομέας, που ακόμα στεκόταν όρθιος, τρίβοντας τα πλούσια μούσια του. «Κάτι έχει πάρει τ'αφτί μου για τέτοιους, τώρα που το λες, Σκοτωμένε. Έλεγα, όμως, ότι ήτανε φήμες μονάχα. Μες στο σκοτάδι, ξέρεις, πολλά μπορεί κανείς να φανταστεί όταν, στην πραγματικότητα, δεν του ορμά τίποτα πιο δαιμονικό από οπλισμένοι απατεώνες.»

«Δεν ήταν άνθρωποι αυτοί, Νομέα,» τον διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ βάζοντας μόνος του κρασί στην κούπα του, από την καράφα που είχε μόλις φέρει μια σερβιτόρα. «Τους είδα καθαρά, με τα μάτια μου. Ένας από τους ληστές, πάντως, όχι από τους δαίμονες – ίσως ένας από τους αρχηγούς τους – ούρλιαζε σα λύκος κάθε τόσο.»

«Σα λύκος, ε;...» Ο Νομέας συνοφρυώθηκε.

«Ναι. Ψήλος, γεροδεμένος, πορφυρόδερμος. Μαλλιά μπλε, νομίζω, σκούρα. Τον ξέρεις;»

«Ο Βασράιλ ο Λυκόφρων πρέπει να ήταν αυτός που λες. Έχω ακούσει για την αφεντιά του. Τριγυρίζει στα μέρη γύρω απ'τη Μάλκαριλ. Κανονικά δεν έρχεται τόσο νότια. Είναι, πάντως, γνωστός σε τούτους τους τόπους. Τον φοβούνται. Αλλά ποτέ πριν δεν είχ' ακούσει νάχει δαίμονες μαζί του.»

«Τώρα το άκουσες,» του είπε ο Ζαώρδιλ.

«Έτσι φαίνεται,» μειδίασε ο Νομέας. «Τι να σας φέρω, λοιπόν; Έχω πολύ ωραίο ψητό λυκόχοιρο με κρεμμύδι. Το πρωί μού έφερε τα θηράματα ένας απ'τους κυνηγούς μου.»

Αφού παράγγειλαν και ο Νομέας απομακρύνθηκε, ο Νικηφόρος είπε στον Ζαώρδιλ: «Βασράιλ ο Λυκόφρων; Θα το θυμάμαι αυτό το όνομα.»

Η Έρικα δεν βιάστηκε να συναντήσει την Αρχόντισσα της Βολδέριλ. Οι έμποροι θα έμεναν εδώ τουλάχιστον δέκα ημέρες, οπότε είχε χρόνο στη διάθεσή της. Αφιέρωσε δυο, τρεις μέρες για να συλλέξει πληροφορίες σχετικά με την Κλαράντια Φεγγαρογέννητη: να δει τι έλεγαν γι'αυτήν οι πολίτες, οι ταξιδιώτες, οι έμποροι. Ο Ζαώρδιλ είχε πει στην Έρικα ότι η Βολδέριλ ήταν, σχετικά, πιο ανεκτική πόλη προς τους πρώην Παντοκρατορικούς, αλλά αυτό δεν της αρκούσε· ήθελε να μάθει περισσότερα, για να μη μπλέξει πάλι όπως είχε μπλέξει με τον Κύρη των Βουνών στη Σελκόρβιλ. Η αλήθεια ήταν πως είχε φοβηθεί λιγάκι από εκείνη την εμπειρία, γιατί δεν πίστευε ότι ο Νάσκαλρωντ θα την έριχνε στα μπουντρούμια του έτσι απερίφραστα, βάσει μονάχα μιας υποψίας και του γεγονότος ότι εκείνη παραδέχτηκε πως κάποτε υπηρετούσε την Παντοκράτειρα. Δεν την είχε βασανίσει αλλά την είχε θέση υπό κράτηση για δύο ημέρες, αδιαφορώντας για τις διαμαρτυρίες της. Οι φρουροί του της έφερναν φαγητό και νερό και έφευγαν, κάνοντας πως δεν την άκουγαν.

Η Έρικα δεν ήθελε να πάθει τα ίδια, ή παρόμοια – ή χειρότερα – και στη Βολδέριλ, έτσι όφειλε, τουλάχιστον, να είναι επιφυλακτική. Ζήτησε και από τον Σιωπηλό Σάλαθρελ να τη βοηθήσει. Καθώς επίσης κι από την Ανρίθα-Νοθ: γιατί καλό θα της έκανε να βρίσκεται σε δουλειά και το μυαλό της να μην πηγαίνει σε ανοησίες σχετικά με τον Βερνάντελ και τους δούλους του ή οτιδήποτε άλλο. «Ελπίζω αυτή η εκδίκηση να ήταν αρκετή για εσένα,» της είπε η Έρικα. «Μην τύχει να σε ξαναδώ να κάνεις παρόμοιες σαχλαμάρες. Τυχερή ήσουν – πολύ τυχερή – που ο Βερνάντελ ούτε σε αναγνώρισε ούτε σε σκότωσε. Και θα μας είχες βάλει όλους σε μπελάδες!» Η Ανρίθα-Νοθ τής είχε ζητήσει συγνώμη – είχε πει ότι ήταν λάθος που είχε φερθεί έτσι βιαστικά – αλλά η Έρικα δεν την πολυπίστευε· το καταλάβαινε πως προσποιείτο: πως δεν λυπόταν πραγματικά για ό,τι είχε κάνει.

Μέχρι το βράδυ της τρίτης ημέρας της διαμονής τους στη Βολδέριλ η Έρικα νόμιζε πως είχε μάθει ό,τι μπορούσε να μάθει για την Αρχόντισσα Κλαράντια. Γενικά, οι πολίτες είχαν καλή γνώμη

γι’αυτήν, και τα παράπονά τους ήταν λίγα. Οι φόροι που επέβαλλε δεν ήταν υψηλοί· ακόμα κι οι έμποροι το παραδέχονταν αυτό. Η Αρχόντισσα είχε, μάλιστα, βάλει και κάποιες περιπολίες προς τα δυτικά της Βολδέριλ, για να αποθαρρύνουν τους ληστές: πράγμα που οι πολίτες και οι έμποροι που δεν κινούνταν το έβλεπαν πολύ θετικά, αλλά οι έμποροι που ταξίδευαν ήξεραν ότι αυτές οι περιπολίες, ουσιαστικά, δεν έκαναν τίποτα· τα εμπορεύματά τους εξακολουθούσαν να κινδυνεύουν από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ που λυμαίνονταν όλες τις δυτικές περιοχές, από τη Νασόλκαθ ώς τη Χόλκεραλ. *Σκιάχτρα,* έλεγαν για τις περιπολίες οι έμποροι, *αλλά τούτα τα κοράκια, μεγάλα καθώς είναι και τρομερά, δεν τρομάζουν από τέτοια.*

Το παρωνύμιο *Φεγγαρογέννητη* η Αρχόντισσα Κλαράντια το είχε πάρει από τη γέννησή της. Είχε γεννηθεί όταν και τα τρία φεγγάρια της Φενάρκια ήταν γεμάτα κι έμοιαζαν να κοιτάζουν σαν πελώρια μάτια το Παλάτι των Αρχόντων στο κέντρο της Βολδέριλ. Οι συγγενείς της την είχαν ονομάσει έτσι, όχι ο λαός.

Τα πράγματα, επομένως, φαίνονταν καλά στην Έρικα. Καθώς είχε νυχτώσει η τρίτη ημέρα, σκεφτόταν πως αύριο θα πήγαινε να ζητήσει ακρόαση από την Αρχόντισσα της Βολδέριλ. Απόψε, όμως… απόψε είχε άλλα σχέδια. Και δε μπορούσε παρά να χαμογελά λιγάκι στραβά ενόσω ετοιμαζόταν, μέσα στο λουτρό του δωματίου που μοιραζόταν με την Ανρίθα-Νοθ.

Βγήκε από το ντους, στάζοντας από το χλιαρό νερό, και σκουπίστηκε διεξοδικά με τη μεγάλη πετσέτα. Πήρε ένα βαζάκι από τον νιπτήρα–

Ένας χτύπος ήρθε από τη δερματόπορτα του μπάνιου. «Τελειώνεις;» ρώτησε η φωνή της Ανρίθα-Νοθ.

Η Έρικα αναστέναξε. Νόμιζε ότι η Ρελκάμνια αριστοκράτισσα, κάπου-κάπου, γινόταν επίτηδες ενοχλητική τελευταία. «Ναι,» είπε χωρίς να πάρει το βλέμμα της από το βαζάκι που έγραφε επάνω *Άρωμα Ανοιξιάτικης Νύκτας*. Το είχε αγοράσει πανάκριβα – δύο ενδότερα – εξωφρενική τιμή για ένα τέτοιο πράγμα – αλλά πίστευε ότι θα άξιζε τα λεφτά του. Ήταν ένα άρωμα από φυτά του Κρυφού Κήπου το οποίο παρόξυνε τις ερωτικές αισθήσεις. «Περίμενε λίγο!» φώναξε στην Ανρίθα-Νοθ, καθώς άνοιγε το φιαλίδιο, έριχνε άρωμα στη χούφτα της, και το έτριβε επάνω στους ώμους, στο στήθος, στην κοιλιά, και στους βραχίονές της. Το άρωμα ήταν, ομολογουμένως,

ωραίο, όφειλε να παρατηρήσει, μα δεν την έκανε να αισθάνεται καμια ερωτική έξαψη. Λες να ήταν ψεύτικο; Αν ήταν, ο έμπορος που της το είχε πουλήσει θα την αποζημίωνε! Αλλά τώρα το μυαλό της Έρικας δεν έκανε παρά μια φευγαλέα σκέψη γι'αυτόν· ήταν κυρίως στραμμένο στον Ζαώρδιλ, παρότι κάπου-κάπου αναρωτιόταν: *Μήπως το έχω παρακάνει με τον Ζαώρδιλ; Είναι καλό που έχω μπλέξει τόσο πολύ μαζί του; Είμαι ερωτευμένη; Κι αν είμαι ερωτευμένη, θα έπρεπε να είμαι; Είμαστε και συνεργάτες· το πράγμα είναι μπερδεμένο.*

«Έρικα;» Η Ανρίθα χτυπούσε ξανά.

Θα την κλοτσήσω! Η Έρικα έκλεισε το φιαλίδιο, τυλίχτηκε με την πετσέτα, άνοιξε τη δερματόπορτα, και βγήκε. «Τι φωνάζεις;»

Η Ανρίθα σούφρωσε τη μύτη. «Τι μυρίζει έτσι;»

Η Έρικα την προσπέρασε, λέγοντάς της: «Δεν ήθελες να πας μέσα;» με τρόπο που υποδήλωνε: *Να κοιτάς τη δουλειά σου!*

Η Ανρίθα μπήκε στο μπάνιο κι έκλεισε τη δερματόπορτα.

Η Έρικα συνήθως δεν στολιζόταν ιδιαίτερα, και ούτε και τώρα στολίστηκε. Φόρεσε απλώς καθαρά ρούχα – ένα γκρίζο φόρεμα, στενό επάνω, φαρδύ κάτω, κι ένα μαύρο σάλι – κι έβαζε τις μπότες της όταν η Ανρίθα βγήκε πάλι από το μπάνιο.

«Πας κάπου;»

Η Έρικα στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη για να χτενιστεί. «Ναι.»

Η Ανρίθα ξάπλωσε στο κρεβάτι, πιάνοντας το βιβλίο που είχε αφήσει στο πάτωμα – ένα μυθιστόρημα με τίτλο *Το Έβδομο Κυνήγι,* μεταφρασμένο στη Συμπαντική Γλώσσα από την Κοινή της Φενάρκια. «Κατάλαβα. Νυχτερινές επισκέψεις πάλι…»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου.» Η Έρικα είχε γερμένο το κεφάλι στο πλάι καθώς χτένιζε τα ξανθά της μαλλιά από τη μια μεριά.

Η Ανρίθα δεν μίλησε. Ακούμπησε την πλάτη της στα ορθωμένα μαξιλάρια και άνοιξε το βιβλίο στο σημείο που ήταν ο πάνινος σελιδοδείκτης.

Η Έρικα, τελειώνοντας με το χτένισμα, έκανε τα μαλλιά της πίσω χωρίς να τα φτιάξει πλεξίδες όπως συνήθως. Ποτέ δεν τα έφτιαχνε πλεξίδες όταν πήγαινε στον Ζαώρδιλ.

«Καλή διασκέδαση,» της είπε η Ανρίθα-Νοθ, καθώς εκείνη πλησίαζε την εξωτερική δερματόπορτα του δωματίου.

Η Έρικα την αγνόησε. Μετά από τόσο καιρό που πλέον τη συναναστρεφόταν είχε καταλήξει πως δεν την πολυσυμπαθούσε. Ήταν γκρινιάρα και ενοχλητική, πολλές φορές, και είχε ένα σωρό παραξενιές. Ωστόσο δεν είχε μετανιώσει που την είχε κλέψει από τον Οίκο των Λιθόαιμων· ήταν εναντίον της δουλείας. Κι επιπλέον, πίστευε πως, όταν η Ανρίθα-Νοθ τελικά επέστρεφε στη Ρελκάμνια, θα της φαινόταν χρήσιμη. Διότι η Έρικα ήθελε να εξαπλώσει το δίκτυό της και εκεί. Η Φεηνάρκια, φυσικά, δεν της ήταν αρκετή. Ήθελε όλο το Γνωστό Σύμπαν.

Τώρα, όμως, καθώς διέσχιζε τον διάδρομο του τρίτου ορόφου του πανδοχείου *Νομέας και Δρυάδα*, πηγαίνοντας προς τον Ζαώρδιλ, όλα αυτά δεν ήταν παρά ακόμα μια φευγαλέα σκέψη στο μυαλό της, κι ένα λιγάκι στραβό χαμόγελο υπήρχε στο πρόσωπό της. Φτάνοντας μπροστά στη δερματόπορτα του δωματίου του, δεν στάθηκε να τη χτυπήσει· την άνοιξε και γλίστρησε μέσα. Και ο Ζαώρδιλ ήταν εκεί, στο κρεβάτι, περιμένοντάς την.

«Γιατί άργησες τόσο;» τη ρώτησε, καπνίζοντας ένα από τα στριφτά τσιγάρα του.

Η Έρικα, γελώντας, έκλεισε το λουκέτο της δερματόπορτας πίσω της και πήγε να ξαπλώσει πλάι του. Πήρε το τσιγάρο από το χέρι του και ρούφηξε μια τζούρα. «Η Ανρίθα έφταιγε.»

«Τι μυρίζει έτσι;» είπε ο Ζαώρδιλ, κι έγειρε για να φιλήσει τον λαιμό της. «*Μμμμ…!*» Την αγκάλιασε τραβώντας την επάνω του, κι άρχισε να βγάζει τα ρούχα της, γρήγορα, απρόσεχτα. Η Έρικα άκουσε ραφές να σπάζουν, και δεν την πείραζε καθόλου. Το τσιγάρο έπεσε στο ξύλινο πάτωμα, χωρίς κανένας τους να το πάρει είδηση. Και σε λίγο η Έρικα βρισκόταν γυμνή και ξαναμμένη κάτω απ'τον Ζαώρδιλ, νιώθοντας σα να τη χτυπούσε μια άγρια, πρωτόγονη φυσική δύναμη, εξάπτοντας κάθε της φαντασίωση. Είχε γαντζωθεί με χέρια και με πόδια στο πορφυρόδερμο, γεμάτο ουλές σώμα του λες και φοβόταν ότι κάτι θα την τίναζε, θα την παρέσερνε μακριά. Και όταν ο οργασμός της ήρθε ήταν εξίσου βίαιος· έκανε το κεφάλι της πίσω απότομα, χτυπώντας το στο ξύλο του κρεβατιού – πράγμα που μόλις που αισθάνθηκε.

Όταν ο Ζαώρδιλ την άφησε από την αγκαλιά του, η Έρικα νόμιζε ότι η θάλασσα την είχε πετάξει σε κάποια τυχαία ακτή, ξέπνοη, μισοπνιγμένη. Ο Σκοτωμένος ξάπλωσε δίπλα, μουγκρίζοντας, ξεφυσώντας. *Δεν είχαμε και τόσες μέρες να κάνουμε έρωτα…*

σκέφτηκε η Έρικα, παραξενεμένη. Και μετά, συνειδητοποίησε: το Άρωμα της Ανοιξιάτικης Νύκτας, φυσικά! Η ίδια δεν είχε νιώσει να την επηρεάζει και τόσο, αλλά προφανώς τον Ζαώρδιλ τον *είχε* επηρεάσει. *Επηρεάζει μόνο τους άντρες,* συμπέρανε. *Δε θάπρεπε αυτό να μου το είχε πει ο έμπορος;*

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε να την κοιτάξει. «Τι έχει αλλάξει;»

«Ε;»

«Κάτι έχει αλλάξει επάνω σου· είμαι σίγουρος!»

Η Έρικα γέλασε με το χέρι μπροστά στο στόμα, σαν κοριτσάκι.

«Τι έκανες πάλι;» Ο Ζαώρδιλ τσίμπησε το αριστερό της στήθος.

Η Έρικα τού χτύπησε το χέρι. «Ένα άρωμα από τον Κρυφό Κήπο,» εξήγησε.

Έκαναν έρωτα άλλες δύο φορές εκείνη τη νύχτα (τη μία ξυπνώντας μετά τα μεσάνυχτα), και το πρωί η Έρικα δεν είχε διάθεση να σηκωθεί απ'το κρεβάτι παρότι ήξερε ότι είχε δουλειές σήμερα. Σοβαρές δουλειές. Βαριόταν, και το κρεβάτι εξακολουθούσε να είναι ζεστό, αν και ο Ζαώρδιλ δεν ήταν πια ξαπλωμένος εκεί. Ήταν όρθιος και είχε ντυθεί, κι αφού της είπε επανειλημμένως να σηκωθεί αλλά εκείνη δεν τον άκουγε, άρχισε να τη γαργαλά και να την τσιμπά από δω κι από κει, μέχρι που η Έρικα, εξαγριωμένη πλέον μαζί του, πέταξε πέρα τα σκεπάσματα και τινάχτηκε όρθια πάνω στο κρεβάτι, με τη λευκόδερμη όψη της κοκκινισμένη και τα μαλλιά της άνω-κάτω, απειλώντας τον Σκοτωμένο ότι θα τον σκότωνε ακόμα μία φορά!

Ο Ζαώρδιλ, γελώντας, της είπε: «Δε σ'αφήνω μόνη στο δωμάτιό μου, τώρα που θα φύγω. Σήκω.»

«Σηκωμένη είμαι! Και γιατί δε μ'αφήνεις; Φοβάσαι μη σου κλέψω τίποτα;»

Ήταν τσαντισμένη αλλά, σε λίγο, της πέρασε, και ετοιμάστηκε για να επισκεφτεί το Παλάτι των Αρχόντων στο κέντρο της Βολδέριλ.

«Θες νάρθω μαζί;» τη ρώτησε ο Ζαώρδιλ, καθώς η Έρικα έκανε τα μαλλιά της πλεξίδες μπροστά στον καθρέφτη.

«Όχι.»

«Και την άλλη φορά–»

«Γιατί, τι θα έκανες αν ήσουν εκεί την άλλη φορά;»

«Τέλος πάντων· όπως θέλεις.»

Αφού έφυγαν από το δωμάτιό του, η Έρικα πήγε στο δικό της δωμάτιο για να πάρει κάποιους απαραίτητους εξοπλισμούς και να

βαφτεί λιγάκι. Βρήκε την Ανρίθα-Νοθ κουκουλωμένη και κοιμισμένη. Και μια οσμή υπήρχε στον χώρο… Το Άρωμα της Ανοιξιάτικης Νύκτας δεν ήταν αυτό; Η Έρικα συνοφρυώθηκε. *Φόρεσε το άρωμά μου; Για να με ενοχλήσει;* Το βλέμμα της, όμως, ήταν εκπαιδευμένο να πιάνει αμέσως όλες τις λεπτομέρειες μέσα σ'έναν χώρο, έτσι δεν άργησε καθόλου να δει κάτι… περίεργο ριγμένο στο πάτωμα πλάι στο κρεβάτι της Ανρίθα. Έσκυψε και το σήκωσε.

Ένα περικάρπιο με θήκη για στιλέτο.

Αποκλείεται να ανήκε στη Ρελκάμνια αριστοκράτισσα…

Και η Έρικα το είχε ξαναδεί. Πού το είχε ξαναδεί; *Του Σάλαθρελ; Δεν το πιστεύω…*

Θα τα πούμε μετά μαζί τους, σκέφτηκε, κι έκρυψε το περικάρπιο μέσα στον σάκο της.

Βάφτηκε – όχι βαριά αλλά αρκετά για να μη φαίνεται τυχαία· οι ευγενείς τα πρόσεχαν αυτά – φόρεσε τη ζώνη της απ'όπου κρεμόταν ένα θηκαρωμένο πιστόλι, και πέρασε ένα ξιφίδιο στη δεξιά της μπότα, κρύβοντάς το κάτω από τον ποδόγυρο του φορέματός της. Πήρε το έγγραφο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ και τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, έριξε στους ώμους της τον μαγικό της μανδύα, σήκωσε την κουκούλα, κι έφυγε απ'το δωμάτιο ενώ η Ανρίθα-Νοθ ακόμα έμοιαζε να κοιμάται.

Η Έρικα ανέβηκε σε μια άμαξα και ο αμαξάς την πέρασε από τη Μέσα Πόλη και σταμάτησε σε μια πύλη του Τρίτου Τείχους, όπου οι φρουροί έριξαν μια ματιά σ'αυτόν και στην επιβάτισσά του. Ύστερα έγνεψαν καταφατικά κι εκείνος χτύπησε ξανά το άλογό του με τα ηνία, βάζοντάς το να τροχάσει μέσα στην πιο κεντρική περιοχή της Βολδέριλ. Η Έρικα ήξερε τι κοίταζαν οι φρουροί της πύλης – το είχε μάθει, τις ημέρες που συγκέντρωνε πληροφορίες – έβλεπαν αν κουβαλούσε μεγάλα όπλα, όπως σπαθί ή τουφέκι, και πώς ήταν το ντύσιμο και η εμφάνισή της. Αν τους έμοιαζε ρακένδυτη, κατώτερης κοινωνικής στάθμης, μπορεί να μην την άφηναν να περάσει, εκτός αν είχε *πολύ* καλό λόγο για να βρίσκεται πίσω από το Τρίτο Τείχος – στο ίδιο μέρος όπου ήταν το Παλάτι των Αρχόντων και το άνοιγμα που οδηγούσε στην ενδοδιάσταση Κρυφός Κήπος, την οποία οι κάτοικοι της Βολδέριλ θεωρούσαν ιερή. Η μόνη θεά που λάτρευαν εκεί μέσα βρισκόταν.

Ο αμαξάς πήγε την Έρικα μπροστά στο Παλάτι των Αρχόντων κι εκείνη, πληρώνοντάς τον, κατέβηκε. Πλησίασε την πύλη του μεγάλου κήπου και μίλησε στους φρουρούς, λέγοντας πως ήταν απεσταλμένη από τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ και επιθυμούσε να μιλήσει με την Αρχόντισσα Κλαράντια για ένα διπλωματικό θέμα. Τελικά, την οδήγησαν σε μια αίθουσα στο εσωτερικό του παλατιού όπου συνάντησε κάτι γραμματείς της Αρχόντισσας οι οποίοι απαίτησαν περισσότερες λεπτομέρειες και αποδείξεις. Η Έρικα τούς έδειξε την περγαμηνή του Ηγεμόνα, αλλά τους είπε ότι τον λόγο της επίσκεψής της θα τον αποκάλυπτε μόνο στην ίδια την Αρχόντισσα. Οι γραμματείς αποκρίθηκαν ότι, σ’αυτή την περίπτωση, θα έπρεπε να περιμένει πολύ – πάρα πολύ, ίσως – η Αρχόντισσα είχε πολλά θέματα που την απασχολούσαν· δεν μπορούσε να τα βάλει σε μια σειρά χωρίς να γνωρίζει τη σημαντικότητα του καθενός. Η Έρικα κατάλαβε ότι δεν πρόκειται να κατόρθωνε να συναντήσει την Κλαράντια Φεγγαρογέννητη αν δεν τους έλεγε τι ήθελε ο Ηγεμόνας από αυτήν· έτσι τους είπε. Κι εκείνοι, δύο άντρες και μια γυναίκα (όλοι τους μεγαλύτεροι ηλιακά από την Έρικα), αλληλοκοιτάχτηκαν για λίγο, και ο ένας αποκρίθηκε ότι η Αρχόντισσα, μάλλον, θα δεχόταν αύριο την κυρία Σάλκερκοφ, δύο ώρες πριν από το μεσημέρι. Για καλό και για κακό, όμως, υπήρχε τρόπος να έρθουν σε επαφή με την κυρία Σάλκερκοφ; Τηλεπικοινωνιακά, ίσως;

Η Έρικα τούς έδωσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού της, και ύστερα, αφού τους χαιρέτησε, έφυγε από το Παλάτι των Αρχόντων.

Επέστρεψε στον *Νομέα και τη Δρυάδα* και, στην τραπεζαρία, είδε τον Σιωπηλό Σάλαθρελ να τρώει μαζί με την Ανρίθα-Νοθ. Τους πλησίασε. Ο Σάλαθρελ τής έριξε ένα βλέμμα που μαρτυρούσε πως είχε καταλάβει ότι τον είχε καταλάβει.

«Ξέχασες ένα περικάρπιο,» του είπε, προτού καθίσει.

«Δυστυχώς,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ανρίθα συνοφρυώθηκε. «Τι;» Μάλλον δεν της είχε πει τίποτα ο Σάλαθρελ. Ούτε εκείνη, προφανώς, είχε αντιληφτεί κάτι.

Η Έρικα κάθισε στην τελευταία καρέκλα του τραπεζιού. «Πίσω απ’την πλάτη μου;» είπε στον Σάλαθρελ.

«Τι – τι συμβαίνει;» έκανε η Ανρίθα-Νοθ, κοιτάζοντας μια τον έναν μια την άλλη.

«Σιωπή εσύ!» της είπε η Έρικα, και στράφηκε πάλι στον Σάλαθρελ.
«Μου είπες να την προσέχω.»
«Να την προσέχεις, όχι να την–! Και χωρίς να ξέρω τίποτα!...»
«Δεν έγινε κανένα κακό,» είπε ο Σάλαθρελ, «και είναι προσωπική υπόθεση, δεν είναι;»
«Όχι τελείως!» αποκρίθηκε η Έρικα, ενώ η Ανρίθα τούς κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, απορώντας πώς είχε αποκαλυφθεί η σχέση της με τον Σάλαθρελ. «Είσαι στο δίκτυό μου. Κι αυτή είναι... προστατευόμενή μου.»
«Εντάξει,» είπε ο Σάλαθρελ. «Τι θέλεις τώρα; Να διακόψω μαζί της;»
«Μια στιγμή!» πετάχτηκε η Ανρίθα· και προς την Έρικα: «Εσύ θα μας–;»
«Σιωπή εσύ!» τη διέκοψε η Έρικα. Και προς τον Σάλαθρελ: «Κάνε ό,τι νομίζεις. Αλλά μη σε παρασύρει σε καμια απ'τις ανοησίες της.»
«Μιλάς σοβαρά;» αποκρίθηκε εκείνος.
«Απλώς σ'το λέω.» Η Έρικα σηκώθηκε απ'το τραπέζι και τους άφησε μόνους, φεύγοντας.
Η Ανρίθα-Νοθ έμοιαζε εξαγριωμένη. «Της επιτρέπεις να σου μιλάει έτσι;» είπε. «Να μου μιλάει έτσι; Να μιλάει λες και δεν είμαι μπροστά!»
«Αρκετά,» είπε ο Σάλαθρελ και, θεωρώντας το θέμα λήξαν, στράφηκε πάλι στο φαγητό του.

Κανένας δεν την ειδοποίησε μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού της, έτσι η Έρικα την επόμενη ημέρα, δύο ώρες πριν από το μεσημέρι, ήταν στην πύλη του κήπου του Παλατιού των Αρχόντων και ζητούσε άδεια πρόσβασης από τους φρουρούς. Όπως φάνηκε την περίμεναν, γιατί δεν καθυστέρησαν καθόλου να την αφήσουν να μπει και, κατόπιν, ένας υπηρέτης να την οδηγήσει μέσα στους διαδρόμους του παλατιού καταλήγοντας σε μια μεγάλη αίθουσα με δώδεκα ψηλές, παχιές κολόνες, φρουρούς, στολίδια, και ένα μακρύ χαλί που ξεκινούσε από την κεντρική είσοδο και έφτανε στον θρόνο της πόλης ο οποίος βρισκόταν επάνω σ'ένα βάθρο. Ανάμεσα στον θρόνο και στην είσοδο, αλλά σαφώς πιο κοντά στον πρώτο, βρίσκονταν τρία καθίσματα, το ένα πλάι στο άλλο, ξύλινα, με βραχίονες και ψηλή πλάτη. Και εκεί ήταν που ο υπηρέτης οδήγησε

την Έρικα. Προφανώς, η Αρχόντισσα της Βολδέριλ δεχόταν τους αιτούντες καθιστούς.

Αλλά επί του παρόντος κανένας δεν ήταν στον θρόνο.

Η Έρικα κάθισε, λιγάκι παραξενεμένη.

«Η Αρχόντισσα έρχεται,» τη διαβεβαίωσε ο υπηρέτης, ενώ φρουροί και ευγενείς – σύμβουλοι, ίσως; – κοίταζαν από γύρω, αμίλητα. Η Έρικα δεν αισθανόταν βολικά στο ξύλινο κάθισμά της· αισθανόταν εκτεθειμένη περισσότερο από αν ήταν όρθια. Δε θα τους έδειχνε, όμως, ότι τους φοβόταν. Νεύοντας ευγενικά προς το μέρος του υπηρέτη, σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο κι ακούμπησε τα χέρια της άνετα στους βραχίονες του καθίσματος. Ο μαγικός της μανδύας ζάρωσε επάνω της, ανήσυχα.

Μετά από μερικά λεπτά, βήματα ακούστηκαν από μια άκρη της αίθουσας, καθώς μια γυναίκα ερχόταν από εκεί συνοδευόμενοι από δύο πάνοπλους άντρες.

«Σηκωθείτε,» είπε ο υπηρέτης, εσπευσμένα, στην Έρικα, αν και εκείνη ήδη σηκωνόταν καταλαβαίνοντας ότι αυτή πρέπει να ήταν η Κλαράντια.

Η Αρχόντισσα της Βολδέριλ ανέβηκε στο βάθρο και κάθισε στον θρόνο. Είχε δέρμα κόκκινο, όπως οι περισσότεροι Φεηνάρκιοι, και μακριά πράσινα μαλλιά. Πρέπει να ήταν λίγο μεγαλύτερη από την Έρικα: πάνω από σαράντα χρονών. Φορούσε ένα φόρεμα όλο περίτεχνα κεντήματα, καλόγουστα κοψίματα, και δαντέλες. Επάνω της γυάλιζαν κοσμήματα: διάδημα, μεγάλα σκουλαρίκια, περιδέραιο, βραχιόλια, δαχτυλίδια, ζώνη. Τα παπούτσια της ήταν επικαλυμμένα με ασήμι. Το πρόσωπό της ήταν προσεχτικά βαμμένο: πράσινα βλέφαρα και μπλε σκιές κάτω από τα μάτια, γαλανά χείλη, λίγη μαύρη βαφή στα μάγουλα. Μάλλον δεν πίστευε στην απλή εμφάνιση η Αρχόντισσα Κλαράντια.

«Η κυρία Έρικα Σάλκερκοφ;» είπε.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Έρικα κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Οι γραμματείς μου μου μίλησαν για τον λόγο της επίσκεψής σας. Ελπίζω, η ίδια θα μου μιλήσετε αναλυτικότερα.» Η Κλαράντια έπλεξε τα δαχτυλιδοφορεμένα δάχτυλά της αναμεταξύ τους καθώς παρατηρούσε την Έρικα.

«Ασφαλώς,» είπε εκείνη, και, καθίζοντας πάλι, εξήγησε πώς είχε η κατάσταση με τη Σαρντίκα-Νοθ και τι ζητούσε ο Ηγεμόνα της

Νασόλκαθ: δηλαδή, συμμαχία όλων των πόλεων ώστε να καταπολεμήσουν την επικίνδυνη λήσταρχο.

«Μας έχει προκαλέσει κι εμάς πάρα πολλά προβλήματα,» παραδέχτηκε η Κλαράντια. «Πάρα πολλά. Μπορείτε να πείτε στον Ηγεμόνα Ραλνίβη πως η Βολδέριλ είναι παραπάνω από πρόθυμη να συμβάλει στην εξολόθρευση της Σαρντίκα-Νοθ.»

«Με στρατό, Αρχόντισσά μου;»

«Με στρατό.»

«Είμαι βέβαιη ότι ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ θα ευχαριστηθεί πολύ από αυτή σας την απάντηση.» Και αναρωτήθηκε πώς μπορούσε να της μιλήσει για το δίκτυό της. Πώς μπορούσε να την προσεγγίσει για ένα τέτοιο... λεπτό θέμα. Η Αρχόντισσα Κλαράντια τής φαινόταν απόμακρη. Αλλά η Βολδέριλ ήταν σε σημαντική – σε στρατηγική – θέση, ανάμεσα στη δυτική Φεηνάρκια και στις Ενδότερες Πολιτείες...

«Είναι κάτι άλλο που θα θέλατε να μου πείτε;» ρώτησε η Κλαράντια, παρατηρώντας, προφανώς, τον δισταγμό της.

Η Έρικα αισθανόταν άβολα. Να πάρει! Αυτό το καταραμένο κάθισμα πρέπει να έφταιγε! Η απόσταση ανάμεσα σ'εκείνη και την Αρχόντισσα της Βολδέριλ, καθώς και τα βλέμματα όλων των... τριγυρινών, την έκαναν να μη νιώθει πως ετούτη ήταν η κατάλληλη στιγμή για να μιλήσει σχετικά με το δίκτυό της. Κι αποφάσισε να ακολουθήσει το ένστικτό της. *Μια άλλη φορά, ίσως...*

«Όχι, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε. «Αυτά είχα να σας πω.»

«Μπορείτε να πηγαίνετε, τότε.» Η Κλαράντια εξακολουθούσε να την κοιτάζει παρατηρητικά.

Η Έρικα σηκώθηκε από το άβολο κάθισμα, έκανε ακόμα μια σύντομη υπόκλιση χαιρετώντας ευγενικά την Αρχόντισσα της Βολδέριλ, και αποχώρησε από τη μεγάλη αίθουσα και από το Παλάτι των Αρχόντων.

Παρότι η απάντηση της Κλαράντια ήταν θετική, η Έρικα είχε την αίσθηση ότι η συνάντηση δεν είχε πάει καλά. Τουλάχιστον, όχι όπως εκείνη θα ήθελε.

Κεφάλαιο Εικοστό-Πέμπτο
Το Φυλαχτό και η Δύναμη των Φεγγαριών

Ο Άρδαλον'λι επεξεργάστηκε μόνος του ένα κομμάτι γόνου του ποταμού, μέχρι που έδωσε στην πέτρα στρογγυλό σχήμα με μια οπή στο κέντρο. Στην οπή προσάρμοσε ένα θραύσμα από τους κρυστάλλους της φωτιάς που είχαν πάρει από τα Πυρόκενα Όρη. Ο Άσλατμιρ ήταν στον πύργο του μάγου και τον παρακολουθούσε να εργάζεται, βοηθώντας τον όποτε χρειαζόταν – που δεν ήταν και τόσο συχνά.

«Δεν ξέρεις και πολλά για την επεξεργασία πετρωμάτων, Άρχοντα Άσλατμιρ,» παρατήρησε ο Άρδαλον'λι. «Ειδικά αν σκεφτεί κανείς την... ειδίκευση της οικογένειάς σου, στη Νασόλκαθ.» Βρίσκονταν σ'ένα δωμάτιο του πύργου που ήταν διαμορφωμένο ως εργαστήριο. Τριγύρω υπήρχαν διάφορα εργαλεία, ορισμένα από τα οποία ο Άσλατμιρ αναγνώριζε ενώ ορισμένα δεν μπορούσε καν να μαντέψει ποια ήταν η χρησιμότητά τους.

«Έχουμε άλλους ανθρώπους να τα κάνουν αυτά για εμάς.»

«Μια πολύ κακή νοοτροπία,» σχολίασε ο Άρδαλον'λι, ανοίγοντας ένα συρτάρι και παίρνοντας από μέσα ένα λιγνό κοπτικό εργαλείο με δυσανάλογα παχιά λαβή για το μέγεθός του. «Μην εμπιστεύεσαι τους άλλους να κάνουν κάτι που μπορείς να κάνεις μόνος σου, Άρχοντα Άσλατμιρ.» Έπιασε ένα καλώδιο και συνέδεσε τη μία άκρη του με το πέρας της λαβής του κοπτικού εργαλείου.

«Ζητάς, όμως, τη βοήθειά μου...» παρατήρησε ο Άσλατμιρ κοιτάζοντάς τον με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του.

«Εξ ανάγκης, μόνο, και όχι επειδή δεν ξέρω πώς να κάνω τη δουλειά μου ο ίδιος.» Ο Άρδαλον'λι συνέδεσε το άλλο άκρο του καλωδίου με μια ενεργειακή φιάλη μετρίου μεγέθους η οποία βρισκόταν επάνω σ'ένα σκαμνί. Πάτησε ένα κουμπί στη λαβή του κοπτικού εργαλείου και ενέργεια φάνηκε να διατρέχει τη λεπίδα του.

«Σε τι χρειάζεται αυτό;» ρώτησε ο Άσλατμιρ.

«Ο Κάλριθ λέει πως πρέπει να χαράξουμε ένα σύμβολο επάνω στο φυλαχτό.» Ο μάγος, ενώ ακόμα κρατούσε το ενεργειακό κοπτικό εργαλείο στο ένα χέρι, πήρε μια περγαμηνή και την ξεδίπλωσε πλάι στο φυλαχτό. Επάνω της ήταν σχεδιασμένο ένα σύμβολο που ο Άσλατμιρ δεν είχε ξαναδεί.

«Τι σημαίνει;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω. Και ούτε ο Κάλριθ ξέρει. Ή τουλάχιστον, έτσι ισχυρίζεται. Υποθέτω, όμως, πως πρόκειται για κάποιο αρχαίο ιδεόγραμμα της περιοχής.

»Ησυχία, τώρα. Θέλω να το λαξέψω με προσοχή.» Ο Άρδαλον'λι, σκύβοντας πάνω από το φυλαχτό, άρχισε να χαράζει το σύμβολο στην πέτρα, γύρω από τον κρύσταλλο, χρησιμοποιώντας το κοπτικό εργαλείο. Χωρίς καμια δυσκολία η ενεργειακά φορτισμένη λεπίδα έκανε χαρακιές επάνω στον γόνο του ποταμού, σαν να ήταν στυλογράφος που ζωγράφιζε σε χαρτί. Ο Άσλατμιρ έβλεπε, παραδίπλα, την ενεργειακή φιάλη να αδειάζει σταδιακά· το εργαλείο ρουφούσε ενέργεια όπως το κουνούπι ρουφά αίμα.

Μετά από λίγο, ο Άρδαλον'λι ορθώθηκε, πάτησε το κουμπί που απενεργοποιούσε το κοπίδι, το αποσύνδεσε από το καλώδιο, και κοίταξε το λάξευμα επάνω στο φυλαχτό. «Πώς σου φαίνεται, Άρχοντα Άσλατμιρ;» ρώτησε.

Ο Άσλατμιρ πλησίασε για να το δει από πιο κοντά. Έριξε μια ματιά σ'αυτό και μια ματιά σ'εκείνο που ήταν ζωγραφισμένο στην περγαμηνή. «Είσαι και ζωγράφος εκτός από μάγος, τελικά.»

«Μην προσπαθείς να με κολακέψεις· είναι άσκοπο,» είπε ο Άρδαλον'λι, αγέλαστα, επιστρέφοντας το κοπίδι στο συρτάρι όπου βρισκόταν πριν.

«Είναι έτοιμο τώρα, λοιπόν;»

«Φυσικά και όχι.» Ο Άρδαλον'λι πλησίασε ένα μικρό μαγκάλι που βρισκόταν πάνω σ'έναν πάγκο δίπλα σ'αυτόν όπου ήταν το φυλαχτό και η περγαμηνή. Γέμισε το μαγκάλι με προσάναμμα και μικρά ξύλα και, χρησιμοποιώντας έναν ενεργειακό αναπτήρα, το άναψε. Ύστερα, πήρε το φυλαχτό στα χέρια του και το κράτησε πάνω από τις φλόγες έτσι ώστε να γλείφουν τον κρύσταλλο στο κέντρο. Το πορφυροκίτρινο χρώμα του κρυστάλλου φούντωσε. Και προς στιγμή ο Άσλατμιρ είχε την αίσθηση ότι ο κρύσταλλος *ρουφούσε* τη φωτιά. *Αδύνατον!* Κάποια ψευδαίσθηση, αναμφίβολα. Κι όμως… Τα μάτια του γούρλωσαν καθώς η ψευδαίσθηση γινόταν ολοένα και πιο

πραγματική. Ο κρύσταλλος ρουφούσε τη φωτιά, και κάτι στο εσωτερικό του φούντωνε. *Σα να τη φυλακίζει μέσα του!*

«Τι κάνεις;» ρώτησε τον μάγο.

«Τελειώνω το φυλαχτό,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είναι μια λεπτομέρεια που μου αποκάλυψε ο Κάλριθ. Ελπίζω, όχι άχρηστη.» Το βλέμμα του ήταν εστιασμένο στον κρύσταλλο καθώς μιλούσε· δεν είχε γυρίσει για να κοιτάξει τον Άσλατμιρ.

«Ρουφά όντως τη φωτιά, ή απλά έτσι φαίνεται;»

«Την απορροφά.»

«Πώς είναι δυνατόν;»

«Μάλλον την έχει ανάγκη, Άρχοντα Άσλατμιρ. Δίπλα στις φλόγες δεν γεννιέται;»

Μετά από μερικά λεπτά, ο μάγος πήρε το φυλαχτό πάνω απ'το μαγκάλι και το άφησε εκεί όπου βρισκόταν και πριν, στον ξύλινο πάγκο, πλάι στην ανοιχτή περγαμηνή. Μέσα στον κρύσταλλο, τώρα, μια ζωντανή φλόγα έμοιαζε να χορεύει αν τον κοίταζες προσεχτικά.

«Ακόμα, όμως, δεν είναι έτοιμο,» είπε ο Άρδαλον'λι.

«Μα, πριν από λίγο δεν είπες ότι τελειώνεις;»

«Την υλική κατασκευή, ναι. Αλλά ο Κάλριθ είπε, επίσης, ότι πρέπει να το ευλογήσουμε όταν και τα τρία φεγγάρια είναι γεμάτα.»

«Και πιστεύεις ότι αυτό είναι κάτι περισσότερο από μια δοξασία;»

Ο Άρδαλον'λι τον ατένισε σαν ο Άσλατμιρ να ήταν χαζός. «Τα φεγγάρια έχουν *δύναμη*, Άρχοντα Άσλατμιρ. Σίγουρα δεν είναι η πρώτη φορά που ακούς ότι πολλά θηρία και θεοί επηρεάζονται από αυτά...»

«Ναι, αλλά...»

«Τι 'αλλά';»

«Θα φτιάξουμε, λοιπόν, κι άλλα φυλαχτά, για να τα ευλογήσουμε όλα μαζί;»

«Δεν γίνεται,» αποκρίθηκε ο Άρδαλον'λι. «Μόνο ένα μπορούμε να ευλογήσουμε, λέει ο Κάλριθ. Ένα κάθε φορά που και τα τρία φεγγάρια είναι γεμάτα.»

«Γιατί;»

«Έτσι είναι γραμμένο στην ιστορία της οικογένειάς του, και δεν έχουμε λόγο να το αμφισβητήσουμε.»

«Μπορεί, βέβαια, να σου είπε ψέματα...»

«Μπορεί. Αλλά, ακόμα κι έτσι να είναι, δεν μας πειράζει, Άρχοντα Άσλατμιρ.» Ο μάγος βάδισε προς την έξοδο του εργαστηρίου του και

ο Άσλατμιρ τον ακολούθησε. Βγήκαν και ο Άρδαλον'λι έκλεισε και κλείδωσε την ξύλινη πόρτα. Άρχισαν να ανεβαίνουν την πέτρινη σκάλα, προς ψηλότερα πατώματα του πύργου.

«Και πότε όλα τα φεγγάρια θα είναι συγχρόνως γεμάτα;» ρώτησε ο Άσλατμιρ.

«Σε είκοσι-δύο ημέρες, Άρχοντα Άσλατμιρ. Όπως ξέρεις, κάθε εξήντα-μία ημέρες συγχρονίζονται.»

Αυτές οι είκοσι-δύο ημέρες ήταν κάθε άλλο παρά επεισοδιακές. Η ζωή στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας συνεχιζόταν όπως συνήθως, με πλιάτσικο, επιβολή διοδίων για τη χρήση της γέφυρας από ταξιδιώτες και εμπόρους, είσπραξη χρημάτων για την «προστασία» χωριών και μικρών πόλεων στις περιοχές ανάμεσα στη Νασόλκαθ και στη Χόλκεραλ, και συναναστροφές με δουλεμπόρους για αγορά και πώληση δούλων (όσοι αιχμαλωτίζονταν από τις επιδρομές, μετά πωλούνταν ως δούλοι συνήθως). Το ενεργειακό πρόβλημα της Γαλανής Βασίλισσας, όμως, γινόταν ολοένα και πιο σοβαρό, απ'ό,τι καταλάβαινε ο Άσλατμιρ. Όλοι το έλεγαν: έπρεπε να κάνουν οικονομία στις ενεργειακές φιάλες και στις μπαταρίες γιατί τα αποθέματά τους λιγόστευαν, και τα λάφυρα δεν ήταν αρκετά για να τα αναπληρώσουν επαρκώς. Δεν περνούσαν πλέον και πολλοί έμποροι που μετέφεραν ενεργειακές φιάλες από τούτες τις περιοχές· γνωρίζοντας για την τρομερή επικράτεια της Γαλανής Βασίλισσας, την απέφευγαν. Και η Σαρντίκα-Νοθ δεν μπορούσε να συγκεντρώσει ενέργεια από τα χωριά και τις μικρές πόλεις. Οι κάτοικοί τους, ούτως ή άλλως, χρησιμοποιούσαν ελάχιστα κατασκευάσματα που απαιτούσαν ενέργεια. Συνήθως, ζεσταίνονταν με το τζάκι, όχι με μηχανικά συστήματα· φώτιζαν τα σπίτια τους με λάμπες λαδιού, όχι με ενεργειακές λάμπες· ταξίδευαν με άμαξες και ζώα, όχι με ενεργοβόρα οχήματα· και έπαιζαν οι ίδιοι τη μουσική τους – σπάνια χρησιμοποιούσαν ηχοσυστήματα. Επιπλέον, δεν είχαν όλες οι κωμοπόλεις τηλεπικοινωνιακά συστήματα, και *κανένα* από τα χωριά δεν είχε. Τώρα, μάλιστα, με τον χειμώνα, ακόμα κι οι θεριστικές μηχανές ήταν στάσιμες, και τα αλώνια επίσης. Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ πίστευαν ότι ορισμένοι χωρικοί τούς έκρυβαν ενεργειακές φιάλες – έλεγαν πως δεν είχαν ενώ, στην πραγματικότητα, είχαν – αλλά αν ήταν έτσι δεν μπορούσαν να τις

βρουν· πρέπει να τις κρατούσαν κρυμμένες σε υπόγεια, κι άντε ν'ανακαλύψεις ποιος έλεγε ψέματα και ποιος όχι...

Το ίδιο πρόβλημα που υπήρχε με τα αποθέματα ενέργειας είχε παρουσιαστεί και με τα πυρομαχικά και τα όπλα, αν και όχι τόσο έντονο, για έναν και μόνο λόγο: η Σαρντίκα-Νοθ είχε δικούς της ανθρώπους για να φτιάχνουν σφαίρες και να επιδιορθώνουν πυροβόλα όπλα.

Οι έμποροι χέζονται νάρθουν από τα μέρη μας, έλεγαν οι ληστές της Γαλανής Βασίλισσας, *και δεν έχουμε από πού ν'αρπάξουμε. Οι γεωργοί κι οι βοσκοί μόνο να μας δίνουν σιτάρι και κρέας μπορούν, και τις κόρες τους επίσης* (γελούσαν)· *αλλά αυτά δεν είναι αρκετά!* Για να διατηρήσουν τη δύναμή τους, χρειάζονταν ενέργεια και όπλα· όλοι το καταλάβαιναν, ακόμα κι οι πιο ανόητοι ανάμεσά τους. Και ο Άσλατμιρ άκουγε ολοένα και περισσότερο ότι η Γαλανή Βασίλισσα σκεφτόταν να πάει στις Ενδότερες Πολιτείες. Του έκανε εντύπωση που προτιμούσε να κατευθυνθεί προς τα ανατολικά, πέρα απ'τα βουνά, αντί να κινηθεί βόρεια για να πολιορκήσει τη Νασόλκαθ – και να του δώσει την εκδίκηση που ήθελε από τον Ραλνίβη. Αναρωτιόταν γιατί. Ποιο ήταν το σκεπτικό της; Μονάχα μια δικαιολογία μπορούσε να υπάρχει, νόμιζε ο Άσλατμιρ: η Σαρντίκα-Νοθ θεωρούσε εκείνες τις περιοχές πιο πλούσιες. Κι επίσης, ίσως να σχεδίαζε να χρησιμοποιήσει τους συμμάχους της εκεί – αυτούς που προμήθευε με όπλα – προς όφελός της.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησε ο Άσλατμιρ τη Σέρυ, μια βραδιά, ενώ βρίσκονταν κουκουλωμένοι επάνω στο κρεβάτι του, μέσα στον πυργίσκο, ακούγοντας τον άνεμο να ουρλιάζει απέξω και έχοντας, εκτός από τα σώματά τους και τις κουβέρτες, μόνο μια σόμπα που έκαιγε ξύλα για να τους ζεσταίνει. «Η Σαρντίκα-Νοθ θα μας οδηγήσει ανατολικά, στις Ενδότερες Πολιτείες;»

«Έτσι λέει.»

«Την έχεις ακούσει εσύ η ίδια;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα πάμε στις Ενδότερες Πολιτείες· είναι θέμα χρόνου.»

«Κι αυτός ο Βασράιλ ο Λυκόφρων;»

Την αισθάνθηκε να τσιτώνεται καθώς ήταν ξαπλωμένη επάνω του. «Τι;»

«Συνεννοήθηκε η Σαρντίκα μαζί του;»

«Δεν τον έχουμε ξαναεπισκεφτεί. Γιατί ρωτάς;»

«Επειδή ήταν... εχθρικός. Γιατί η Σαρντίκα-Νοθ να μην κατευθυνθεί, καλύτερα, βόρεια, προς τη Νασόλκαθ;»

«Δε νομίζω ότι θέλει να κάνει πολιορκία ακόμα. Κι εσύ έχεις πει ότι δεν μπορείς να βοηθήσεις–»

«Δεν έχω πει τέτοιο πράγμα!»

«Τότε, πώς μπορούμε πιο εύκολα να πάρουμε την πόλη;» Ανασηκώθηκε για να τον κοιτάξει καταπρόσωπο μέσα στο μισοσκόταδο· η σόμπα ήταν το μοναδικό φως του δωματίου καθώς έκαιγε τα ξύλα, τρίζοντας και ξανατρίζοντας σαν κατεχόμενη από δαιμονικό θεό.

«Δε...» κόμπιασε ο Άσλατμιρ. «Δεν είμαι στρατιωτικός. Σας το είπα αυτό. Αλλά μπορώ να–» *Μπορώ να διοικήσω την πόλη αφού την έχετε καταλάβει! Αφού έχουμε φυλακίσει τον Ραλνίβη!* «Ξέρω τα κατατόπια μέσα στην πόλη, και–»

«Τι να κάνουμε τα κατατόπια *μέσα* στην πόλη;» τον διέκοψε η Σέρυ. «Πρέπει πρώτα να *μπούμε* μέσα για να μας είναι χρήσιμες αυτές οι γνώσεις σου.»

Ο Άσλατμιρ άλλαξε θέμα: «Θα πάει, λοιπόν, στις Ενδότερες Πολιτείες – κι εκεί δεν θα χρειαστεί να κάνει πολιορκία; Η Μάλκαριλ, μετά το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού, είναι μεγάλη πόλη, Σέρυ. Την έχω επισκεφτεί, παλιότερα.»

«Πόσο καλά την ξέρεις;»

«Ελάχιστα. Αλλά είναι περιτειχισμένη. Είναι–»

«Δε χρειάζεται να την πολιορκήσουμε. Φτάνει να εξαπλωθούμε στις περιοχές γύρω της. Η λεηλασία είναι που έχει σημασία, αλογάκι μου. Κι όταν είμαστε αρκετά ισχυροί, ναι, μπορεί να πάμε ακόμα και να πάρουμε τη Μάλκαριλ. Έχουμε ήδη ένα ενεργειακό κανόνι – το έχεις δει.»

«Αυτό που αρπάξατε από τον μισθοφορικό στρατό του Ραλνίβη...»

«Ναι.»

«Δε φτάνει ένα ενεργειακό κανόνι για να πάρεις μια πόλη σαν τη Μάλκαριλ,» είπε ο Άσλατμιρ.

Αλλά, βέβαια, ήξερε πως η γνώμη του δεν είχε και πολλή σημασία εδώ. Αν η Γαλανή Βασίλισσα σχεδίαζε να κατευθυνθεί στις Ενδότερες Πολιτείες, εκεί θα κατευθυνόταν. Πάντως, μέχρι και τα τρία φεγγάρια να γεμίσουν δεν έκανε καμια κίνηση προς τα εκεί. Ούτε έστειλε ανθρώπους της να έρθουν σε επαφή με τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα – απ'ό,τι έμαθε ο Άσλατμιρ, τουλάχιστον.

Οι μέρες γίνονταν ολοένα και πιο κρύες, καθώς η καρδιά του χειμώνα πλησίαζε. Ο άνεμος σφύριζε λυσσασμένα γύρω απ’τον πυργίσκο του Άσλατμιρ και γύρω από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Τα νερά του Νίρφεβ ήταν συνεχώς αφρισμένα, κι έβρεχε κάθε τόσο. Ο Άσλατμιρ, κάπου-κάπου, αισθανόταν τυχερός που είχε τη Σέρυ για να ζεσταίνει το κρεβάτι του, και η σκέψη αυτή τον τρόμαζε.

Ο Άρδαλον’λι δεν τον έστειλε σε καμια άλλη σοβαρή δουλειά, παρά μόνο για κάτι μικροπράγματα που ήθελε μέσα στο οχυρό. Ο Άσλατμιρ είχε κρυφακούσει τώρα κάμποσους να τον αποκαλούν «το σκυλί του μάγου»· αλλά κανένας δεν το έλεγε αυτό μπροστά του. Επειδή, προφανώς, φοβόνταν τον μάγο, όχι το σκυλί του. *Το πλεονέκτημα τού να είσαι υπηρέτης ισχυρού αφέντη,* σκεφτόταν ο Άσλατμιρ, ξέροντας πως κάποτε *εκείνος* ήταν ο ισχυρός αφέντης και άλλοι οι δούλοι – όπως η αδελφή της Σαρντίκα, η Ανρίθα-Νοθ. *Αυτή* ήταν μια πραγματική γυναίκα! Και μόνο στη θύμησή της το πουλί του ορθωνόταν. Ήταν μια θεά από άλλη διάσταση· *κι εγώ ήμουν ο μάγος που την είχε δεμένη στις υπηρεσίες του.* Μετά, τι ακριβώς είχε γίνει και η Ανρίθα-Νοθ είχε εξαφανιστεί, ο Άσλατμιρ ποτέ δεν είχε ανακαλύψει. Το μυστήριο παρέμενε μυστήριο… Η Σαρντίκα, πάντως, δεν την είχε εδώ. Και ο Άσλατμιρ αναρωτιόταν μερικές φορές τι να νόμιζε πως είχε τελικά συμβεί στην αδελφή της. Δεν ήξερε ότι ο Βερνάντελ την είχε πουλήσει σ’αυτόν, και ακόμα ο Άσλατμιρ δεν της είχε πει τίποτα.

Τη νύχτα της εικοστής-δεύτερης ημέρας βρισκόταν στον πύργο του Άρδαλον’λι, όπως ο μάγος τού είχε ζητήσει, και μαζί ανέβηκαν στην κορυφή. Έκανε, φυσικά, δυνατό κρύο, και φορούσαν κι οι δύο τις κάπες τους· ευτυχώς, όμως, ούτε έβρεχε ούτε ο άνεμος ήταν πολύ ισχυρός. Τα τρία φεγγάρια, ολόγιομα όλα τους, κρέμονταν σαν φωτεινά κοσμήματα στον νυχτερινό ουρανό, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από τα σύννεφα.

«Τι πρέπει να κάνω;» ρώτησε ο Άσλατμιρ τον μάγο.

«Τίποτα.»

«Τότε γιατί είμαι εδώ;»

«Για περίπτωση που σε χρειαστώ.»

Ο Άσλατμιρ δεν μίλησε. Τύλιξε την κάπα πιο σφιχτά επάνω του ενώ σκεφτόταν πόσο καλύτερα θα ήταν να βρισκόταν τώρα στο δωμάτιό του, ακόμα και με τη Σέρυ για παρέα. Δεν ήταν Ανρίθα-Νοθ αλλά το σώμα της ήταν ζεστό.

Ο Άρδαλον'λι έβγαλε το φυλαχτό από ένα δερμάτινο σακούλι και, ρίχνοντας πίσω την κάπα του, σαν η νυχτερινή παγωνιά να μην τον έπιανε, το κράτησε υψωμένο πάνω από το κεφάλι του μέσα στις ενωμένες του χούφτες, λες και ήθελε να το κάνει προσφορά σε κάποιον θεό των ουρανών. Μετά άρθρωσε λόγια στη διάλεκτο των ανθρώπων που ζούσαν γύρω από τον ποταμό Νίρφεβ, την οποία ο Άσλατμιρ δεν γνώριζε και τόσο καλά και με το ζόρι κατανοούσε τι έλεγε ο μάγος. Επικαλείτο τις δυνάμεις του αέρα, του σκοταδιού, της φωτιάς, και της γης, δεμένες μαζί από το ζευγαρωμένο φως των φεγγαριών, για να δώσουν ζωή στο κρυστάλλινο μάτι του πυρός.

Ο ουρανός φάνηκε να αστράφτει στιγμιαία, αλλά βροντή δεν ακούστηκε. Κι αυτή η αστραπή δεν ήταν αστραπή ακριβώς· ήταν ένα μυστηριώδες *φως* που ο Άσλατμιρ δεν μπορούσε να καταλάβει από πού είχε προέλθει. Ένα απόμακρο ουρλιαχτό αντήχησε σαν σφύριγμα ανέμου, και τα σύννεφα κινήθηκαν με τρόπο που στον Άσλατμιρ φάνηκε παράδοξος. Μια σκιά έπεσε πάνω στον πύργο του μάγου και μετά έφυγε, χάθηκε τελείως: και ούτε αυτή ο Άσλατμιρ μπορούσε να καταλάβει από πού είχε προέλθει. Κάποιο σύννεφο, ίσως;

Ο κρύσταλλος επάνω στο φυλαχτό, αναπάντεχα, έπιασε φωτιά!

«Μάγε!» έκανε ο Άσλατμιρ θέλοντας να προειδοποιήσει τον Άρδαλον'λι· αλλά εκείνος δεν κινήθηκε από τη θέση του, ούτε κατέβασε τα χέρια του.

Η φωτιά εξαφανίστηκε σαν ποτέ να μην είχε υπάρξει, και ο μάγος τώρα κατέβασε το φυλαχτό. Το κράτησε ανάμεσα σ'εκείνον και τον Άσλατμιρ, από μια αλυσίδα. «Είναι έτοιμο,» είπε.

Η φλόγα που είχε παρουσιαστεί μέσα στον πορφυροκίτρινο κρύσταλλο όταν ο Άρδαλον'λι, πριν από μέρες, τον είχε βάλει πάνω από το μικρό μαγκάλι εξακολουθούσε να διακρίνεται εκεί, αν κοίταζες προσεχτικά. Καμια φανερή αλλαγή δεν είχε επέλθει στο φυλαχτό ύστερα από τη μυστηριακή ευλογία κάτω από τα ολόγιομα φεγγάρια, και ο Άσλατμιρ το είπε αυτό στον Άρδαλον'λι.

«Το 'φανερό' είναι για όσους έχουν και τα ανάλογα μάτια, Άρχοντα Άσλατμιρ,» αποκρίθηκε ο μάγος, κι άρχισε να κατεβαίνει από την κορυφή του πύργου.

Ο Άσλατμιρ τον ακολούθησε επάνω στην πέτρινη σκάλα. «Θα το δοκιμάσουμε;»

«Ναι. Αύριο θα διασχίσεις τα σπήλαια που οδηγούν κάτω από την Ψηλή Γέφυρα.»

«Μα, αν δεν δουλεύει τελικά…;»

«Τότε, ίσως να σκοτωθείς.»

«Με στέλνεις κάπου για να σκοτωθώ;» ρώτησε οργισμένα ο Άσλατμιρ, καθώς έφταναν μπροστά την πόρτα του γραφείου του μάγου κι εκείνος έμπαινε πρώτος.

«Αν έρθω μαζί σου φέρνοντας τη Σκιά της Γέφυρας στα σπήλαια, ποτέ δεν θα μάθουμε αν οι δαίμονες εκεί φοβούνται τη Σκιά και δεν μας πλησιάζουν ή αν μένουν μακριά εξαιτίας του φυλαχτού.»

«Θα μπορούσες να έρθεις *χωρίς* τη Σκιά της Γέφυρας!» του είπε ο Άσλατμιρ στεκόμενος αντίκρυ του μέσα στο γραφείο.

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Άρδαλον’λι, ουδέτερα. «Αλλά αν εγώ σκοτωθώ αυτό θα αποτελέσει πολύ μεγάλη ζημιά για τη Βασίλισσά μας. Ενώ αν εσύ σκοτωθείς δεν θα χάσει και πολλά. Εγώ μόνο, δυστυχώς, θα χάσω τον βοηθό μου.»

«Με συγκινείς, μάγε,» είπε ξερά ο Άσλατμιρ, και το βλέμμα του ήταν άγριο.

«Στη θέση μου, δεν θα έκανες το ίδιο;» Ο Άρδαλον’λι κάθισε πίσω από το γραφείο του. Μέσα στον λίθο του περιδέραιού του, η Αθήρευτη Κόρη του Ατέρμονου Ποταμού φαινόταν να περιστρέφεται ανήσυχα, κι ο Άσλατμιρ αναρωτήθηκε αν τον έβλεπε ως απειλή για τον αφέντη της.

«Μπορείς να στείλεις κάποιον άλλο αντί για μένα, δεν μπορείς; Κάποιο από τα καθάρματα που υπηρετούν τη Σαρντίκα.»

«Δεν τους εμπιστεύομαι, όμως, ότι θα παρατηρήσουν τα πράγματα που ίσως να παρατηρήσεις εσύ. Γι’αυτό είσαι βοηθός μου. Δεν θα δώσω το φυλαχτό στον οποιονδήποτε ανίκανο, που μπορεί ακόμα και να το χάσει εκεί κάτω!»

«Και πρέπει να πάω μόνος;»

«Πάρε μαζί σου όποιον θέλεις· δε μ’ενδιαφέρει.»

«Κι αν οι δαίμονες τελικά μάς επιτεθούν, τότε τι θα κάνω, μάγε;»

«Θα γυρίσεις και θα τρέξεις όσο πιο γρήγορα μπορείς.»

Κεφάλαιο Εικοστό-Έκτο
Στο Παντοκρατορικό Γκέτο

Ο πρωινός ήλιος ήταν δυνατός αλλά ο άνεμος έφερνε τσουχτερό κρύο καθώς διέσχιζε το πέρασμα της Βολδέριλ και περνούσε πάνω από τα τείχη της Πόλης των Τριών Κύκλων, μέσα από τις πύλες της, ανάμεσα από τα οικοδομήματά της. Φυσικά, έφτανε και στο Παντοκρατορικό γκέτο, τη μικρή περιοχή της Βολδέριλ που κούρνιαζε στη βορειοανατολική μεριά της Μέσα Πόλης, με την πλάτη στο Δεύτερο Τείχος σαν θηρίο που αμύνεται υπερασπιζόμενο το έδαφός του, τη φωλιά του.

Ο Ζαώρδιλ και η Έρικα σταμάτησαν τα άλογά τους έξω από το γκέτο, αφίππευσαν, και βάδισαν τραβώντας τα ζώα πίσω τους από τα γκέμια.

«Είσαι σίγουρος ότι είναι συνετό που ερχόμαστε μόνοι;» ρώτησε η Έρικα.

«Δεν είναι τόσο επικίνδυνο το μέρος όσο λένε οι ντόπιοι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Δε θα μας επιτεθεί κανένας άμα δεν κάνουμε φασαρία.»

Μπήκαν στο γκέτο, σ'έναν από τους δρόμους ανάμεσα στις πολυκατοικίες του· κι ο μόνος λόγος που καταλάβαινες ότι ετούτο το μέρος ήταν όντως γκέτο ήταν επειδή είχε πολύ λιγότερη κίνηση από τη λεωφόρο που είχαν μόλις αφήσει πίσω τους ο Ζαώρδιλ και η Έρικα. Δεν ήταν βρόμικο, δεν ήταν γεμάτο σκουπίδια, δεν υπήρχαν άστεγοι από δω κι από κει που κάθονταν γύρω από φωτιές αναμμένες μέσα σε παλιά μαγκάλια ή βαρέλια, ούτε παιδάκια με πελώρια μάτια και κοκαλιάρικα σώματα. Τουναντίον, η περιοχή ήταν καθαρή και καλοφτιαγμένη, οι ντόπιοι αξιοπρεπώς ντυμένοι, όχι ρακένδυτοι. Και τα οικοδομήματα φαίνονταν σε καλή κατάσταση – σε *καλύτερη* κατάσταση απ'ό,τι ήταν παλιά, όπως ήξερε ο Ζαώρδιλ. Αυτές οι γειτονιές της Βολδέριλ ήταν γεμάτες ερείπια προτού οι Παντοκρατορικοί έρθουν και κατοικήσουν εδώ, αναβιώνοντας την περιοχή.

Η Έρικα δεν γνώριζε πώς ήταν παλιότερα ετούτο το μέρος, αλλά μπορούσε να δει πως, σίγουρα, δεν θύμιζε τα γκέτο άλλων πόλεων. Εκτός από τη λιγότερη κίνηση σε σχέση με τη λεωφόρο απ'την οποία εκείνη και ο Ζαώρδιλ είχαν έρθει, το μόνο άλλο σημάδι ότι επρόκειτο για γκέτο ίσως ήταν το γεγονός πως, αν πρόσεχες, μπορούσες να διακρίνεις φρουρούς που αποκλείεται να ήταν οι φρουροί της Βολδέριλ. Σε σημεία όπου δεν ήταν και πολύ φανεροί στέκονταν άντρες και γυναίκες με όπλα. Δεν ήταν ντυμένοι με λευκές στολές, όπως οι παλιοί στρατιώτες της Παντοκράτειρας· είχαν μονάχα ένα διακριτικό επάνω τους, παρατήρησε η Έρικα: μια λευκή κορδέλα δεμένη στον αριστερό βραχίονα. Κανένας τους δεν πλησίασε εκείνη και τον Ζαώρδιλ για να τους ρωτήσει τι ήθελαν εδώ. Ούτε τους άλλους περαστικούς σταματούσαν· απλά παρακολουθούσαν ότι όλα κινούνταν ομαλά.

«Από δω,» είπε ο Ζαώρδιλ στην Έρικα, και έστριψαν σ'έναν δρόμο όπου δεν υπήρχαν τόσα καταστήματα όπως στον προηγούμενο αλλά κατοικίες κυρίως.

«Τον έχεις ειδοποιήσει ότι θα έρθουμε;»

«Δεν έχω κανέναν τηλεπικοινωνιακό κωδικό του.»

«Μπορεί, λοιπόν, να μην είναι εδώ. Μπορεί να ερχόμαστε άδικα.»

«Εδώ θα είναι. Δε φεύγει. Εκτός αν κάτι πολύ τραγικό έχει συμβεί.»

Ο Ζαώρδιλ σταμάτησε, συνοφρυωμένος, κοιτάζοντας τις πόρτες δεξιά τους, προσπαθώντας να θυμηθεί ποια ήταν η σωστή. *Ή σ'αυτό το σπίτι μένει, ή στο άλλο...* σκέφτηκε. Και τα δύο είχαν αυλή· και τα δύο έμοιαζαν. *Αυτό πρέπει να είναι,* κατέληξε, κι έκανε νόημα στην Έρικα να τον ακολουθήσει καθώς πήγαινε να δέσει το άλογό του σε μια στήλη εκεί κοντά.

«Φτάσαμε;» τον ρώτησε εκείνη.

«Ναι.»

Έδεσαν τα άλογά τους και πλησίασαν την αυλή του σπιτιού όπου ο Ζαώρδιλ θυμόταν πως έμενε ο γνωστός του. Παραμέρισαν την πόρτα και μπήκαν. Ένας σκύλος πετάχτηκε κι άρχισε να γαβγίζει σαν παλαβός και να γρυλίζει δείχνοντάς τους τα δόντια του. Σταμάτησαν, μη θέλοντας να προκαλέσουν δυσάρεστο επεισόδιο. Αν κάποιος ήταν στο σπίτι, πρέπει τώρα να έβγαινε. Και πράγματι, βγήκε. Ένας άντρας ξεπρόβαλε από την εξώπορτα του σπιτιού, μεγαλύτερος από τον Ζαώρδιλ – σίγουρα, καμια πενηνταριά χρονών

– με δέρμα λευκό-ροζ, γκρίζα μαλλιά, φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο, και στρογγυλά γυαλιά. Ντυμένος με γκρίζο πουκάμισο, μαύρο παντελόνι, και μάλλινες παντόφλες.

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος…» είπε, ατενίζοντας τους επισκέπτες του. Πλησίασε τον σκύλο, που ακόμα γάβγιζε, και τον έπιασε, όχι άγρια, από τον λαιμό, τραβώντας τον πίσω. «Ήσυχα τώρα, Μαύρε. Ήσυχα.»

«Πώς είσαι, Ροδόλφε;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Όπως βλέπεις, ακόμα εδώ βρίσκομαι,» αποκρίθηκε ο άντρας, καθώς ο σκύλος ησύχαζε καταλαβαίνοντας πως ο αφέντης του γνώριζε τους επισκέπτες. Η Έρικα κοίταζε τον Ροδόλφο και της φαινόταν περίεργο ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν κάποτε διοικητής στον Στρατό της Παντοκράτειρας. Της φαινόταν, μάλιστα, περίεργο που, σύμφωνα με τα λόγια του Ζαώρδιλ, ήταν αρχηγός του Παντοκρατορικού γκέτο μέσα στη Βολδέριλ. Δεν θύμιζε ηγέτη, ούτε άρχοντα.

«Τα παιδιά σου; Η Χάριετ;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Καλά,» αποκρίθηκε ο Ροδόλφος νεύοντας. «Όλοι καλά.» Κι έδωσε ένα ελαφρύ χτύπημα στο κεφάλι του Μαύρου, για ν’απομακρυνθεί.

Ο Ζαώρδιλ πρόσεξε, τότε, κάποια να του γνέφει με το χέρι από ένα παράθυρο του πρώτου ορόφου του σπιτιού και, υψώνοντας το βλέμμα, είδε τη Χάριετ, τη σύζυγο του Ροδόλφου: λευκόδερμη όπως ο παλιός διοικητής, με μακριά μαύρα μαλλιά, ντυμένη τώρα με μια ρόμπα. Της έγνεψε κι ο Σκοτωμένος, χαμογελώντας.

«Σε είδε, ε;» είπε ο Ροδόλφος, χαμογελώντας κι εκείνος και γυρίζοντας το κεφάλι για να κοιτάξει τη γυναίκα του.

«Ναι. Τελείωσες το βιβλίο σου;»

«Έχω αρχίσει τώρα να γράφω άλλο,» αποκρίθηκε ο Ροδόλφος. «Δεν έχεις αγοράσει το πρώτο;»

«Δεν έτυχε…» δικαιολογήθηκε ο Ζαώρδιλ.

«Θα σου δώσω ένα αντίτυπο ο ίδιος. Έλα μέσα. Θα καθίσεις λίγο, υποθέτω…»

«Φυσικά,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Βασικά, ήρθα για να σου μιλήσω. Για να σου μιλήσει η κυρία από δω.» Κοίταξε την Έρικα. «Το όνομά της είναι Έρικα Σάλκερκοφ.»

Ο Ροδόλφος την κοίταξε ερευνητικά, νεύοντας σε χαιρετισμό προς το μέρος της.

«Χαίρω πολύ για τη γνωριμία, κύριε Διοικητά,» είπε η Έρικα.

«Κανένας δε μ'αποκαλεί διοικητή πλέον,» αποκρίθηκε ο Ροδόλφος, φιλικά· «ο Ζαώρδιλ θα έπρεπε να σ'το είχε πει αυτό. Ελάτε μέσα, όμως. Μην καθόμαστε άλλο έξω· κάνει κρύο.»

Τους οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού, όπου συνάντησαν τη Χάριετ από πιο κοντά και κάθισαν σ'ένα σαλόνι, γύρω από ένα στρογγυλό ξύλινο τραπέζι που στο κέντρο του υπήρχε μια φρουτιέρα γεμάτη με φρούτα της εποχής και δίπλα της ένα μπολ με σπασμένα καρύδια. Η Χάριετ ρώτησε: «Τι να σας φέρω να πιείτε;» Ο Ζαώρδιλ αποκρίθηκε πως δεν χρειαζόταν να τους φέρει τίποτα, αλλά εκείνη επέμεινε, κι έτσι τελικά τους έφερε τσάι εισαγμένο από τη Σελκόρβιλ. Ο Ροδόλφος, εν τω μεταξύ, έφυγε για λίγο απ'το σαλόνι και, επιστρέφοντας, έφερε μαζί του ένα αντίτυπο του βιβλίου του: έναν δερματόδετο τόμο, τουλάχιστον πεντακοσίων σελίδων, που επάνω στο λευκό του εξώφυλλο έγραφε με μαύρα γράμματα: ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΛΕΥΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΗ.

«Ορίστε: τώρα έχεις ένα σχεδόν απαγορευμένο βιβλίο,» είπε ο Ροδόλφος στον Ζαώρδιλ.

«Σχεδόν απαγορευμένο;» Ο Σκοτωμένος ήπιε μια γουλιά από το τσάι του.

«Δεν είναι απαγορευμένο κανονικά, με το Νόμο – στις περισσότερες πόλεις που έχω ακούσει, τουλάχιστον. Όμως τα βιβλιοπωλεία δεν το παίρνουν εύκολα, ούτε οι χονδρέμποροι που πάνε από πόλη σε πόλη· ή όταν το παίρνουν το κρύβουν λες κι είναι λαθραίο! Θεωρείται από εκείνα τα... 'υπόγεια εμπορεύματα'.»

Ο Ζαώρδιλ γέλασε καθώς άρχιζε να στρίβει ένα τσιγάρο. «Έγινες διάσημος, λοιπόν, κύριε Διοικητά. Τόσο κακά λόγια λες μέσα σ'αυτό το βιβλίο;»

«Γράφω την ιστορία μας όπως την είδα να διαδραματίζεται μπροστά μου· τίποτα λιγότερο. Δεν ωραιοποιώ το καθεστώς της Παντοκράτειρας, αν αυτό νομίζεις, Ζαώρδιλ–»

«Για την ακρίβεια, δεν το νομίζω αυτό.»

Ο Ροδόλφος ένευσε. «Δε μ'ενδιαφέρει η ωραιοποίηση του άσχημου. Δεν είμαι σαν εκείνο τον τρελό, τον Ταγματάρχη Σάρντεναλ–»

«Καλά, αυτός ήταν για τα σίδερα,» είπε ο Σκοτωμένος ανάβοντας το τσιγάρο του. Και δεν χρειαζόταν κανένας να πει τίποτα περισσότερο για τον Ταγματάρχη Σάρντεναλ Σιδηρόνυχο: όλοι τους

ήξεραν πως είχε γράψει ένα άκρως προπαγανδιστικό βιβλίο, *Η Ιερή Κυριαρχία,* το οποίο επιχειρούσε να πείσει ότι η Συμπαντική Παντοκρατορία ήταν η φυσική κατάσταση του σύμπαντος, από την οποία το σύμπαν είχε εκτραπεί και τώρα γινόταν προσπάθεια να επιστρέψει στην αρχική, τέλεια μορφή του.

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά. «Ορισμένοι αποδίδουν στην *Ιερή Κυριαρχία* ακόμα και μαγικές ιδιότητες: ότι επηρεάζει το μυαλό όποιου τη διαβάσει γιατί μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών έχουν υφάνει μαγγανείες επάνω στις ίδιες τις λέξεις που έγραψε ο Ταγματάρχης Σάρντεναλ.»

«Εγώ, πάντως, που τη διάβασα δεν αισθάνθηκα τίποτα να επηρεάζει το μυαλό μου πέρα από μια τρομερή αποστροφή,» είπε ο Ροδόλφος. «Και μιλάω για ακόμα και τότε που όλοι υπηρετούσαμε την Παντοκράτειρα. Ή μάλλον, συγνώμη· δεν ξέρω εσείς τι κάνατε, κύρια Σάλκερκοφ.»

«Έρικα,» είπε η Έρικα. «Και υπηρετούσα κι εγώ την Παντοκράτειρα, ως πράκτοράς της.»

Ο Ροδόλφος γέλασε. «Δεν είμαι, λοιπόν, τελείως παρανοϊκός.»

Η Έρικα ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

«Μόλις σε είδα πλάι στον Σκοτωμένο σκέφτηκα ότι μου θυμίζεις πράκτορα της Παντοκράτειρας,» εξήγησε ο Ροδόλφος.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά και ήπιε μια γουλιά από το τσάι της.

«Γιατί, λοιπόν, κυνηγάνε το βιβλίο σου, Ροδόλφε;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ. «Αν δε γράφεις τίποτα το προσβλητικό....»

«Και μόνο που είναι γραμμένο από έναν πρώην Παντοκρατορικό στρατιωτικό διοικητή φτάνει για να το κάνει ‘απαγορευμένο’, Σκοτωμένε,» αποκρίθηκε ο Ροδόλφος. «Πολλοί, όμως, που έχουν καθίσει και το έχουν διαβάσει έχουν πει ότι τους φαίνεται παράξενο που έχει γραφτεί από τέτοιο άνθρωπο.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Περίμεναν να διαβάσουν καμια προπαγάνδα. Τίποτα ανοησίες για το πώς οι κακοί αποστάτες έδιωξαν τους σωτήρες της Φενάρκια από τη διάσταση και την έριξαν στον βαρβαρισμό. Το βιβλίο μου δεν είναι έτσι. Κάναμε πολλά πράγματα που ήταν *απεχθή,* Ζαώρδιλ. Ελεεινά.» Κούνησε το κεφάλι του κοιτάζοντας το τραπέζι.

«Ήμασταν μισθοφόροι. Δεν παίρναμε εμείς τις αποφάσεις.»

«Ναι, αλλά η κατάσταση είχε ξεφύγει... Πες μου: σε ποια πόλη της Φενάρκια δεν προσπαθούσαμε να αντικαταστήσουμε την τοπική

θρησκεία με τη θρησκεία του Κρόνου; Πού δεν κυνηγήθηκαν άνθρωποι για τα πιστεύω τους;»

«Ναι, Ροδόλφε, αλλά ήταν πόλεμος. Η κατάσταση ήταν έκρυθμη–»

«Συμφωνείς μ'αυτές τις ενέργειες;»

«Δε συμφωνώ, όμως τέτοια–»

«Όταν έγινε ο μεγάλος ξεσηκωμός, οι επαναστάτες είχαν μπει εδώ, στη Βολδέριλ, και σκότωναν όποιον Παντοκρατορικό έβρισκαν μπροστά τους. Η οργή εναντίον μας ήταν *τεράστια*. Τερατώδης. Είχαν φέρει δύο θεούς από τα βουνά, θηρία, άγριες φυλές... Ακόμα θυμάμαι εκείνους τους θεούς: ένας δαίμονας που βουτούσε μες στη γη σαν το έδαφος να ήταν νερό· μια δαιμόνισσα που πετούσε πάνω από την πόλη εξαπολύοντας αστροπελέκια όπου υπήρχαν ενεργειακά αποθέματα. Ακόμα δεν ξέρω πώς κατόρθωσαν να φέρουν τέτοιους θεούς εδώ, Ζαώρδιλ...»

«Και στη Χόλκεραλ τα ίδια έγιναν. Χειρότερα, βασικά.»

Αλλά ο Ροδόλφος συνέχισε να μιλά σαν να μην τον είχε ακούσει: «Προσπάθησα να σώσω τον Επόπτη, μα ήταν ανώφελο. Οι επαναστάτες τον διαμέλισαν – κυριολεκτικά. Και την οικογένειά του... όλους τους σκότωσαν. Με το ζόρι κατόρθωσα να διασώσω όσους διέσωσα, να τους οχυρώσω σε τούτο το μέρος της πόλης. Η Βολδέριλ... κάποτε πολύ ισχυρή στην άμυνά, τη θεωρούσαμε. Αλλά τα τρία τείχη της είναι θανατική παγίδα, όταν θες να φύγεις από εδώ και ο εχθρός είναι ήδη μέσα.»

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Ζαώρδιλ άκουγε τον Ροδόλφο να τα λέει αυτά, μα δεν τον διέκοψε. *Κουβαλάει πολλά μέσα του. Πολλά που θέλει να ξεφορτωθεί.*

«Αποκλεισμένοι στα ερείπια, ακόμα κι όταν οι επαναστάτες έπαψαν να μας χτυπάνε, καταλάβαμε πώς ένιωθαν όλοι αυτοί που καταπιέζαμε όταν εμείς είχαμε την εξουσία,» είπε ο Ροδόλφος. «Τα *γράφω* όλα αυτά, Ζαώρδιλ. Τίποτα δεν έχω παραλείψει. Ούτε έχω παραποιήσει τίποτα. Δε γράφω ότι ήμουν καλός άνθρωπος, απλά κάποιος που προσπαθεί να γίνει καλύτερος.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε ακούγοντάς τον, σκεπτόμενη: *Και σ'αυτόν τον τύπο μ'έφερε ο Ζαώρδιλ;* Δεν της φαινόταν πως θα συμφωνούσε με την πρότασή της. Ή μάλλον, υπήρχαν πιο πολλές πιθανότητες να *μη* συμφωνήσει παρά να συμφωνήσει.

«Θα μπορούσες ακόμα να διοικείς τη δική σου ομάδα μισθοφόρων, Ροδόλφε,» είπε ο Ζαώρδιλ· «είμαι σίγουρος πως οι ικανότητές σου δεν σε έχουν εγκαταλείψει.»

«Σου έχω ξαναπεί: αυτή η περίοδος της ζωής μου τελείωσε. Τώρα είμαι μονάχα κάποιος που ζει με την οικογένειά του στη Βολδέριλ. Όχι άλλες περιπέτειες.»

Με κάθε λέξη που τον άκουγε να λέει, η Έρικα απογοητευόταν ολοένα και περισσότερο.

Ο Ζαώρδιλ είπε: «Οι πολίτες σου, ωστόσο, σ'εσένα στρέφονται για καθοδήγηση.»

«Δεν είναι 'πολίτες μου',» αποκρίθηκε ο Ροδόλφος. «Και κακώς με βλέπουν ακόμα ως αρχηγό του γκέτο. Αυτό απλά ισχυροποιεί τη θέση των ανθρώπων που εξακολουθούν να θέλουν να μας θεωρούν εχθρούς: κάνει τους άλλους να νομίζουν πως είμαστε καμια περίεργη οργάνωση εδώ. Αλλά, όπως ξέρεις, δεν είμαστε τίποτα περισσότερο από ακόμα μια περιοχή της Βολδέριλ. Κι αν καμια φορά γίνονται φασαρίες, δεν τις ξεκινάμε εμείς, Ζαώρδιλ. Ποτέ.»

«Το ξέρω αυτό, το ξέρω. Όπως σου είπα, όμως, είμαι εδώ κυρίως γιατί η Έρικα θέλει να σου μιλήσει για ένα θέμα...»

Ο Ροδόλφος έστρεψε τα μάτια του στο πρόσωπό της, και το βλέμμα του ήταν επιφυλακτικό. Εκείνη σκέφτηκε: *Ούτε οι πρώην Παντοκρατορικοί δεν εμπιστεύονται τους πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας...*

«Μια πρόταση θέλω να κάνω,» είπε. «Πρόκειται για κάτι που ίσως ορισμένοι από τους ανθρώπους της περιοχής σας να θεωρούν ενδιαφέρον. Διευθύνω ένα δίκτυο πληροφοριών, το οποίο ξεκίνησε στη Νασόλκαθ αλλά επεκτείνεται, και ευελπιστώ σύντομα να έχουμε εξαπλωθεί σ'όλη τη Φενηνάρκια. Στη Μάλκαριλ ήδη έχουμε έναν πυρήνα. Θα θέλαμε το ίδιο να κάνουμε κι εδώ–»

«Όχι,» τη διέκοψε ευγενικά ο Ροδόλφος. «Λυπάμαι αλλά δεν μας ενδιαφέρει.»

«Περίμενε να την ακούσεις, Ροδόλφε,» του είπε ο Ζαώρδιλ. «Μη βιάζεσαι.»

«Είπαμε: όχι άλλες περιπέτειες, Σκοτωμένε. Δεν πρόκειται να μπλέξω τους ανθρώπους μου σε σκοτεινά δίκτυα–»

«Δεν έχουμε τίποτα το σκοτεινό,» τον διαβεβαίωσε η Έρικα.

«Δίκτυο πληροφοριών, δεν είπες; Τι είστε, δηλαδή; Κατάσκοποι! Μου ζητάς να μπλέξω με *κατασκόπους*.»

«Θεωρήστε ότι είμαστε περισσότερο ‘ιδιωτικοί ερευνητές’–»

«Ανοησίες!» μούγκρισε ο Ροδόλφος. «Και με συγχωρείς κιόλας, αλλά δεν μπορώ να συμφωνήσω σε κάτι τέτοιο.»

«Αναλαμβάνουμε την εύρεση ανθρώπων, τη διαλεύκανση κάποιων υποθέσεων, την παρακολούθηση ύποπτων προσώπων. Επί πληρωμή· δεν έχουμε καμια συγκεκριμένη ιδεολογία,» εξήγησε η Έρικα, απτόητη. «Και δεν κάνουμε δολοφονίες. Αν κάποιοι από τους ανθρώπους στην περιοχή σας συμμετέχουν στις δουλειές μας θα πληρώνονται, κι όλοι θα κερδίζουμε. Δε νομίζετε ότι πρέπει να υποστηρίζουμε ο ένας τον άλλο, εμείς που κάποτε υπηρετούσαμε την Παντοκράτειρα; –Δεν προτείνω να ξεκινήσουμε καμια πολιτική οργάνωση. Αυτό που σας λέω είναι όπως μια άλλη, οποιαδήποτε δουλειά.»

Ο Ροδόλφος την άκουγε σιωπηλά, κι έμοιαζε προβληματισμένος. Κοίταξε τη Χάριετ, η οποία καθόταν παραδίπλα, σιωπηλή κι εκείνη – και ούτε τώρα μίλησε.

«Ρωτήστε, τουλάχιστον, κάποιους από τους ανθρώπους της περιοχής σας που νομίζετε ότι μπορεί να ενδιαφέρονται να μπουν στο δίκτυό μου,» είπε η Έρικα. «Θα βρουν δουλειά, και δεν υπάρχει περίπτωση να εμπλακούν σε πολιτικές οργανώσεις· σας το εγγυώμαι. Κανένας από τους ανθρώπους μου δεν είναι υποστηρικτής του παλιού καθεστώτος της Παντοκράτειρας.»

«Αυτά έχουν τελειώσει πια, Ροδόλφε, ούτως ή άλλως,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Για μερικούς όχι,» αποκρίθηκε ο Ροδόλφος συλλογισμένα.

«Και θα τους αποδείξουμε ότι δεν έχουν δίκιο. Με τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ εγώ ήδη τα έχω καλά. Και η Έρικα επίσης. Τον βοηθήσαμε να κρατήσει την εξουσία του. Και πιο πριν, καταφέραμε να κάνουμε το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη ασφαλές ώστε οι έμποροι να μπορούν να περνάνε από εκεί για να έρχονται στις Ενδότερες Πολιτείες, τώρα που η Σαρντίκα-Νοθ προκαλεί προβλήματα στις μετακινήσεις.»

Ο Ροδόλφος τον κοίταζε με περιέργεια. «Θα καθίσετε για μεσημεριανό, να μου τα διηγηθείτε όλ’ αυτά;»

Ο Ζαώρδιλ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Έρικα. «Ναι,» είπε εκείνη.

«Θα καθίσουμε,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος στον Ροδόλφο. «Στάσου μόνο να ειδοποιήσω τους ανθρώπους μου, για να ξέρουν.»

Και βγάζοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του κάλεσε τον Νικηφόρο τον Κολπατζή.

Κεφάλαιο Εικοστό-Έβδομο
Υπόγεια Σκοτάδια και Υπόγεια Πλούτη

Η Σέρυ στεκόταν σε μια μεριά του περιβόλου του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας μαζί με δύο άλλες πολεμίστριες της Σαρντίκα-Νοθ, όταν ο Άσλατμιρ την πλησίασε.

«Θέλω να σου μιλήσω,» της είπε. Ήταν πρωί και, από δίπλα, από το μηχανουργείο, έρχονταν μεταλλικοί ήχοι καθώς οι μηχανικοί έκαναν επισκευές σε κάποια οχήματα.

«Μίλα,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Έλα μαζί μου.»

Η Σέρυ δίστασε προς στιγμή αλλά μετά, γνέφοντας, έκανε να τον ακολουθήσει. Η φωνή της μίας από τις δύο άλλες τη σταμάτησε: «Σου δίνει διαταγές ο σκύλος σου, τώρα;» Ήταν οι δύο γυναίκες που είχαν έρθει μαζί με τη Σέρυ στον πυργίσκο του Άσλατμιρ, την πρώτη φορά που εκείνος είχε πλαγιάσει μαζί της: μια γαλανόδερμη που έμοιαζε για εξωδιαστασιακή και μια πορφυρόδερμη που πρέπει να ήταν Φενάρκια. Ο Άσλατμιρ τότε δεν γνώριζε τα ονόματά τους· τώρα τα ήξερε. Και δεν είχε κάνει λάθος για το ποια ήταν εξωδιαστασιακή και ποια γηγενής. Επί του παρόντος η δεύτερη, η πορφυρόδερμη, ήταν που είχε μιλήσει.

Η Σέρυ στράφηκε να την αντικρίσει. Την άρπαξε, απότομα, από τον ώμο και την έσπρωξε πίσω, πάνω στην άλλη η οποία χαμογελούσε. «Δικός μου είναι – ό,τι θέλω κάνω μαζί του!» τους είπε η Σέρυ, και μετά, ξεκινώντας να βαδίζει, έγνεψε στον Άσλατμιρ να έρθει. Εκείνος την ακολούθησε, βλέποντας, με τις άκριες των ματιών του, τις άλλες να την κοιτάζουν θυμωμένα.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Σέρυ, όταν σταμάτησαν πλάι σε μια αποθήκη του οχυρού, απ'όπου ερχόταν η μυρωδιά παστού κρέατος. Και πρόσθεσε, απειλητικά: «Αν δεν έχεις καλό λόγο που μ'έφερες εδώ, θα το θυμάμαι.»

«Έχω αναλάβει μια δουλειά για τον μάγο. Μια σημαντική δουλειά.»

«Και λοιπόν;»

«Θυμάσαι εκείνο το φυλαχτό που ήταν να φτιάξει ο μάγος; Το έχουμε έτοιμο.» Ο Άσλατμιρ το έβγαλε από μια τσέπη της μάλλινης μπλούζας του, και η Σέρυ το κοίταξε με στενεμένα μάτια.

«Ωραίο,» είπε. «Να το φορέσω;»

«Δεν είναι κόσμημα.» Ο Άσλατμιρ το έκρυψε πάλι στην τσέπη του.

Η Σέρυ τον αγριοκοίταξε. «Είπα ότι θέλω να το φορέσω.»

«Δεν είναι δικό μου· είναι του μάγου. Θες να ρωτήσουμε τον μάγο προτού σ'το δώσω;» Αυτό τη σώπασε – όλοι φοβόνταν τον Άρδαλον'λι – έτσι ο Άσλατμιρ συνέχισε: «Ο μάγος θέλει να δοκιμάσει το φυλαχτό, και μ'έχει στείλει να πάω στα υπόγεια σπήλαια κάτω από το οχυρό–»

«Και οι δαίμονες εκεί;»

«Αυτό είναι το νόημα. Το φυλαχτό προστατεύει από τους δαίμονες· τους διώχνει. Αλλά δεν σκοπεύω να πάω μόνος· ο μάγος είπε να πάρω μαζί μου όποιους θέλω. Θα έρθεις;»

Η Σέρυ δίστασε ν'απαντήσει.

«Φοβάσαι· έπρεπε να το είχα φανταστεί,» είπε ο Άσλατμιρ (επίτηδες, φυσικά).

Το χέρι της άρπαξε το στήθος της μάλλινης μπλούζας του, σπρώχνοντάς την πλάτη του πάνω στον τοίχο. «Τολμάς;»

«Αφού δεν έρχεσαι δε μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλο λόγο…»

«Υπάρχουν *δαίμονες* εκεί κάτω!» Το χέρι της ακόμα δεν τον είχε αφήσει.

«Σου είπα: έχω το φυλαχτό. Δε θα μας πλησιάσουν.» *Ελπίζω,* πρόσθεσε νοερά. Αλλά δε χρειαζόταν να της πει ότι ο μάγος δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι το φυλαχτό θα δούλευε.

Η Σέρυ φάνηκε σκεπτική. Ύστερα μια γυαλάδα πέρασε από τα μάτια της, σαν κάτι να θυμήθηκε: κάτι που την ενδιέφερε. Το χέρι της άφησε τη μπλούζα του. «Θα έρθω,» είπε.

«Γιατί άλλαξες γνώμη;»

«Δεν άλλαξα γνώμη! Πριν δεν σου είχα απαντήσει.»

Πράγματι. Αλλά και πάλι… Ο Άσλατμιρ, ωστόσο, αποφάσισε να μην την πιέσει, γιατί μάλλον δεν θα του έβγαινε σε καλό.

«Πότε ξεκινάμε;» τον ρώτησε η Σέρυ.

«Μόλις συγκεντρώσω και τους άλλους που θα πάρουμε μαζί μας.»

«Μπορώ να φέρω κι αυτές.» Η Σέρυ στράφηκε για να κοιτάξει τις δύο πολεμίστριες με τις οποίες μιλούσε προηγουμένως και οι οποίες

τώρα στέκονταν κάμποσα μέτρα απόσταση από εκείνη και τον Άσλατμιρ.

«Δεν τις χρειάζομαι· έχω άλλους στο μυαλό μου.» Δεν τις συμπαθούσε.

«Έχεις αρχίσει να νομίζεις ότι κάνεις κουμάντο εδώ πέρα;»

«Ο μάγος είπε να πάρω μαζί μου όποιους νομίζω.»

Η αναφορά στον Άρδαλον'λι την έκανε πάλι να σωπάσει, αλλά δεν ήταν ευχαριστημένη από την απάντησή του, και στο βλέμμα της υπήρχε κάτι που έλεγε *Θα το μετανιώσεις αυτό.*

«Θα σκοτωθούμε εκεί κάτω!»

«Μην είσαι ανόητος. Σου είπα: έχω το φυλαχτό.»

«Ναι, 'ντάξει, ρε φίλε,» αποκρίθηκε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος, νευρικά, καθώς ήταν καθισμένος σ'ένα από τα τραπέζια της μεγάλης τραπεζαρίας του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, «αλλά ακόμα κι έτσι... λένε πως είναι *πολύ* επικίνδυνα εκεί κάτω.»

«Τα παραλένε. Έχω ξαναπάει, όταν η Γαλανή Δράκαινα κυνηγούσε τους προδότες.»

Ο Σάλβιθ δεν μίλησε, δείχνοντας συλλογισμένος. Ανακίνησε τη μπίρα μέσα στην κούπα του, μορφάζοντας. Το μοναδικό του μάτι ήταν μισόκλειστο. «Τι θα κερδίσω, λοιπόν, εγώ άμα έρθω;» ρώτησε τελικά.

«Υπάρχει ασήμι εκεί κάτω, και χρυσάφι. Θησαυροί.»

«Λες αλήθεια;»

«Έλα και δες από μόνος σου.»

«Και η Γαλανή δεν τα θέλει αυτά για τον εαυτό της;»

«Θα πάρεις τόσα πλούτη που νομίζεις ότι θα το θεωρήσει λεηλασία;»

«Μιλάμε για *τέτοιες* ποσότητες, δηλαδή;» απόρησε ο Σάλβιθ. «Νόμιζα ότι ήταν μύθος αυτά που έλεγαν για τα σπήλαια κάτω απ'το οχυρό!»

«Δεν είναι μύθος, τελικά. Τα είδα με τα μάτια μου.»

«Τότε, φίλε, είμαι μαζί σου. Να φέρω και τους άλλους;» Εννοούσε τους ανθρώπους του: τους τέσσερις που είχαν απομείνει ύστερα από τη σύγκρουσή τους με τους Ζωντανούς-Νεκρούς.

«Φυσικά.»

«Και ποιος άλλος θάναι μαζί;» ρώτησε ο Σάλβιθ· και ο Άσλατμιρ υπέθεσε ότι τον ρωτούσε αυτό για να ξέρει σε τι βαθμό θα έπρεπε να μοιραστεί τους θησαυρούς στα σπήλαια.

Γέλασε κοφτά. «Μη φοβάσαι: υπάρχει χρυσάφι κι ασήμι για όλους.»

«Ναι, αλλά ποιος άλλος θα είναι; Κανένας από τους Πέντε Δράκους; Ο μάγος;»

«Ο μάγος δεν θα είναι μαζί μας, ούτε και κανέναν από τους Πέντε Δράκους θα πάρω,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ, υποθέτοντας πως ούτως ή άλλως η Σαρντίκα-Νοθ θα διαφωνούσε αν της ζητούσε κάτι τέτοιο· δε θα ήθελε να βάλει τα πρωτοπαλίκαρά της σε κίνδυνο. *Δεν είναι αναλώσιμοι όπως εμείς…* «Μόνο η Σέρυ θα έρθει εκτός από εσάς, επειδή η ίδια επέμενε.» Δεν *επέμενε* ακριβώς· εκείνος την είχε προκαλέσει, ουσιαστικά· αλλά αυτό ήταν μια λεπτομέρεια που δεν υπήρχε λόγος να αναφέρει στον Σάλβιθ.

Κι ελπίζω να είμαστε αρκετοί, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. Έξι άνθρωποι εξαιρώντας εκείνον, όλοι οπλισμένοι. Λογικά θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν κάτι άγριο που ίσως να παρουσιαζόταν. Εκτός αν ήταν από τους δαίμονες που ακόμα και με πενήντα ανθρώπους δεν μπορείς να τους σκοτώσεις…

Όμως γι'αυτό είχαν το φυλαχτό, έτσι δεν ήταν;

Οι φρουροί των μπουντρουμιών είχαν ειδοποιηθεί για να τους αφήσουν να περάσουν, έτσι κατέβηκαν στα κτιστά περάσματα και βάδισαν προς τα εκεί όπου ο Άσλατμιρ θυμόταν πως ξεκινούσαν οι σήραγγες που οδηγούσαν πέρα από τα μπουντρούμια. Ο Άρδαλον'λι, βέβαια, του είχε δώσει οδηγίες, καθώς και έναν χάρτη, αλλά ο Άσλατμιρ ήταν βέβαιος ότι και η μνήμη του μπορούσε να τον εξυπηρετήσει μια χαρά ώς ένα σημείο. Δεν ξεχνούσε εύκολα. Μέχρι τα σπήλαια, τουλάχιστον, θα μπορούσε να οδηγήσει τους συντρόφους του χωρίς πρόβλημα. Μετά… χάος. Εννοείται.

Ακόμα κι ο χάρτης του μάγου δεν βοηθούσε και πολύ εκεί. Περιλάμβανε τα μπουντρούμια του οχυρού με κάθε λεπτομέρεια, καθώς και τις λίγες σήραγγες μετά από τα μπουντρούμια, αλλά από τα σπήλαια είχε σχεδιασμένο μόνο ένα μέρος: ουσιαστικά, τη διαδρομή από το άνοιγμα κάτω απ'την Ψηλή Γέφυρα ώς το οχυρό. Τα πλευρικά περάσματα και σπηλιές ήταν, κατά κύριο λόγο, ανεξερεύνητα. Ακόμα και με τη Σκιά της Γέφυρας για δούλο ο

Άρδαλον'λι δεν ριψοκινδύνευε να κάνει πολλές εξερευνήσεις εκεί κάτω, απ'ό,τι φαινόταν.

Και στέλνει τώρα εμάς... Υπέροχα.

Δε μπορεί, όμως, να νόμιζε ότι θα πέθαιναν. Δε μπορεί να θυσίαζε τον Άσλατμιρ τόσο γρήγορα αφότου τον είχε πάρει στις υπηρεσίες του, σαν να ήταν πρόβατο για σφαγή επάνω σε βωμό αιμοβόρου θεού. *Αποκλείεται να μου είπε ψέματα πως με χρειάζεται για δουλειές που δεν μπορεί να εμπιστευτεί σε κανέναν άλλο.* Ο Άρδαλον'λι πρέπει να ήταν βέβαιος ότι το φυλαχτό θα λειτουργούσε. Όχι *απόλυτα* βέβαιος, ίσως. Αλλά μάλλον δεν είχε και πολλές αμφιβολίες.

Καθώς βάδιζαν μες στα μπουντρούμια, η Σέρυ είπε στον Άσλατμιρ: «Προτιμάς *αυτούς* από τις γυναίκες που σου πρότεινα;» μάλλον αδιαφορώντας αν ο Σάλβιθ και οι άνθρωποί του την άκουγαν.

«Ναι.»

«Είσαι χαζός. Οι δυο τους είναι καλύτερες από τούτους τους πέντε μαζί.»

Ο Σάλβιθ είπε: «Θες να το δοκιμάσουμε αυτό που λες, καμια μέρα;»

«Γιατί όχι; Αν κι εκείνες συμφωνούν.»

«Τόξερα πως θάβρισκες τρόπο να ξεγλιστρήσεις!»

«Δεν ξεγλ–»

Ένας βαθύς, ξαφνικός βρυχηθμός τούς έκανε όλους να καταπιούν τη γλώσσα τους.

Η Σκιά της Γέφυρας, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ, χωρίς να πάψει να βαδίζει, προπορευόμενος.

«Δαίμονες...» ψιθύρισε ο Σάλβιθ.

«Μη σας ανησυχεί. Αυτό δεν έχει να κάνει μ'εμάς,» τους είπε ο Άσλατμιρ.

Ο βρυχηθμός ξανακούστηκε. Ολόκληρα τα μπουντρούμια έμοιαζαν να σείονται. «Μη σας ανησυχεί!» επανέλαβε ο Άσλατμιρ, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του τα τρομαγμένα πρόσωπα του Σάλβιθ και των ανθρώπων του. Η Σέρυ έμοιαζε πιο συγκροτημένη από αυτούς· είχε, άλλωστε, δει κι εκείνη τη Σκιά της Γέφυρας, την άλλη φορά που είχαν κατεβεί σε τούτα τα υπόγεια.

Ο Άρδαλον'λι σύντομα θα έρθει εδώ, αν υπάρχει ανάγκη, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ καθώς τους οδηγούσε έξω από τα υπόγεια και μέσα στις σήραγγες, που δεν υπήρχαν πλάκες στα τοιχώματά τους και

σταλαγμίτες και σταλακτίτες φύτρωναν κατά βούληση: ένα άγριο, υπόγειο τοπίο. Ο Άσλατμιρ κρατούσε την ενεργειακή του λάμπα υψωμένη, φωτίζοντας, και η Σέρυ βάδιζε δίπλα του μ'ένα πιστόλι στο χέρι. Οι υπόλοιποι ακολουθούσαν, βαστώντας κι αυτοί τα όπλα τους.

Ο Άσλατμιρ δεν κοίταζε τον χάρτη· τον είχε διπλωμένο και περασμένο στη ζώνη του. Θυμόταν προς τα πού έπρεπε να πάει. Οι σήραγγες, εξάλλου, δεν ήταν μεγάλες: σύντομα τελείωσαν, και η ομάδα πέρασε στα σπήλαια. Το ελεύθερο χέρι του Άσλατμιρ άγγιξε, ενστικτωδώς, το φυλαχτό του μάγου που τώρα κρεμόταν από τον λαιμό του, ευχόμενος να λειτουργούσε όπως έπρεπε. Διότι, αν *δεν* λειτουργούσε, τότε αμφίβολο ήταν αν η συμβουλή του Άρδαλον'λι – *Θα γυρίσεις και θα τρέξεις όσο πιο γρήγορα μπορείς* – θα βοηθούσε σε τίποτα...

«Θεοί...» άκουσε ο Άσλατμιρ πίσω του κάποιον από τους ανθρώπους του Σάλβιθ του Μονόφθαλμου να μουρμουρίζει καθώς τα πολύπλοκα σπήλαια ανοίγονταν γύρω τους, γεμάτα με δάση από σταλαγμίτες και σταλακτίτες.

«Δε βλέπω θησαυρούς πουθενά, Αρχοντάνθρωπε,» είπε ο Σάλβιθ.

Ο Άσλατμιρ δεν του μίλησε, καθώς προχωρούσαν και γύρω τους, έξω απ'την εμβέλεια του φωτός τους, περίεργες σκιές φαινόταν να κινούνται και ήχοι ακούγονταν οι οποίοι έφερναν στο μυαλό θηριώδεις κυνηγούς που παραμονεύουν το θήραμά τους. Τίποτα, όμως, δεν ζύγωνε, τίποτα δεν ορμούσε από τα σκοτάδια. *Το φυλαχτό,* σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Μας προφυλάσσει. Οι θεοί τούτου του μέρους αναγνωρίζουν κάτι επάνω του που τους κρατά μακριά μας.*

Και μετά, είδαν έναν μεγάλο λάκκο γεμάτο χρυσάφι, ασήμι, και θησαυρούς. Ο Σάλβιθ και οι άνθρωποί του αναφώνησαν. «Πλουτίσαμε!» είπε κάποιος. «Πλουτίσαμε!» Και πήγαν προς τον μεγάλο λάκκο, ενώ ο ένας τους βαστούσε μια ενεργειακή λάμπα – τη δεύτερη και τελευταία ενεργειακή λάμπα της ομάδας.

«Με προσοχή!» τους προειδοποίησε ο Άσλατμιρ, αλλά δεν φάνηκε να του δίνουν και πολλή σημασία. Η προσοχή τους ήταν ελάχιστη: απλά για να δουν μήπως κανένα επικίνδυνο πλάσμα – ερπετό ή έντομο – περιφερόταν πάνω στους θησαυρούς. Τίποτα τέτοιο δεν είδαν, οπότε κυριολεκτικά βούτηξαν μες στο χρυσάφι και στο ασήμι, γελώντας, μοιάζοντας να μην πιστεύουν στην τύχη τους. Και ούτε η

Σέρυ ήταν πιο προσεχτική, παρατήρησε ο Άσλατμιρ: μάζευε κι εκείνη γρήγορα ό,τι έβρισκε και το έχωνε μες στα ρούχα της. Τα μάτια της γυάλιζαν όπως πριν, στον περίβολο του οχυρού, και ο Άσλατμιρ συνειδητοποίησε ότι οι θησαυροί πρέπει να ήταν στο μυαλό της όταν είχε συμφωνήσει να έρθει μαζί του.

Εκείνον δεν τον ενδιέφεραν τα πλούτη. Τι να τα έκανε όταν ήταν εξόριστος από τη Νασόλκαθ; Να επιστρέψει στην πόλη του ήθελε μόνο, και να εκδικηθεί τον Ραλνίβη. Κι αυτή τη φορά θα του έπαιρνε τη Νασίτλα – δε θ'άφηνε την αδελφή του άλλο μ'αυτό τον ελεεινό! Επομένως, τώρα ο Άσλατμιρ απλά στεκόταν και τους κοίταζε καθώς οι άλλοι κολυμπούσαν στους θησαυρούς.

«Μα τις Λάμιες,» είπε ο Σάλβιθ, «τι... τι νομίσματα είν' αυτά; Τάχετε ξαναδεί; Έχετε ξαναδεί τέτοιο πράγμα, ρε;» Κρατούσε στο χέρι του ένα αργυρό νόμισμα με τετράγωνο σχήμα.

«Πρέπει νάναι από αλλού,» είπε ένας από τους ανθρώπους του, «όχι από δω.»

«Από πού; Και ποιος τάφερε δω;»

Η Σέρυ γέλασε. «Είστε βλάκες! Δεν είναι από αλλού. Απλά είναι *πανάρχαια*. Από άλλες εποχές.» Πέρασε στο αριστερό χέρι της ακόμα ένα βραχιόλι, και στον λαιμό της ένα περιδέραιο – και το περιδέραιο κινήθηκε σαν να είχε ξαφνικά ζωντανέψει, σαν να μην ήταν από μέταλλο αλλά από σάρκα και κόκαλα! Τυλίχτηκε γύρω απ'το λαιμό της κι άρχισε να την πνίγει. Η Σέρυ έπεσε στα γόνατα μέσα στους θησαυρούς, βήχοντας, προσπαθώντας να το τραβήξει από πάνω της με τα δύο χέρια.

Την ίδια στιγμή, ένας από τους ανθρώπους του Σάλβιθ βόγκησε πονεμένα και τα ρούχα του μούσκεψαν. Μούσκεψαν απ'το αίμα. «*Οοοοοοο...!*» ούρλιαξε καθώς διπλωνόταν. «ΑΑΑ! *ΑΑΑΑ!* Με *δαγκώνουν!*» Και προσπαθούσε να ανοίξει τα ρούχα του, να βγάλει κάτι από μέσα. Όμως ολοένα και περισσότερο αίμα τιναζόταν. Οι άλλοι πανικοβλήθηκαν. «Καταραμένοι!» φώναξαν. «Οι θησαυροί είν' καταραμένοι!» και πετούσαν ό,τι είχαν αρπάξει, γρήγορα, τρομοκρατημένοι. «*ΑΑΑΑοοοοοο...*» κραύγασε κάποιος καθώς ένα δάχτυλό του κοβόταν, μασημένο από ένα μεγάλο δαχτυλίδι που είχε μόλις φορέσει.

Ο Άσλατμιρ, προς στιγμή, τους κοίταζε κοκαλωμένος στη θέση του, μουδιασμένος. Μετά, έριξε τη λάμπα του κάτω κι έτρεξε κοντά στη Σέρυ η οποία πάλευε με το περιδέραιο που είχε τυλιχτεί γύρω απ'τον

λαιμό της. Αίμα κυλούσε πάνω στο λευκό δέρμα της. Τα χέρια της δεν έμοιαζαν ικανά να απομακρύνουν το θανατηφόρο κόσμημα.

Τριγύρω, στα σκοτάδια, ο Άσλατμιρ μπορούσε να καταλάβει ότι απειλητικές μορφές κινούνταν – δαιμονικές παρουσίες τούς παρακολουθούσαν – και δεν ήταν βέβαιος αν τις έβλεπε, αν τις άκουγε, ή αν απλά τις διαισθανόταν. Αν δεν είχε το φυλαχτό του μάγου επάνω του, όλοι τους τώρα θα ήταν νεκροί! Δεν υπήρχε αμφιβολία στο μυαλό του.

Ο Άσλατμιρ τράβηξε το ξιφίδιο, γονατίζοντας πάνω από τη Σέρυ και πιάνοντας, με το άλλο χέρι, τη ζώνη της. «Άστο!» της είπε. «Άστο!»

Εκείνη, όμως, ακόμα τραβούσε το περιδέραιο.

«Σέρυ! Άφησέ το! Θα το κόψω! Άφησέ το, πάρε τα χέρια σου! Πάρε τα χέρια σου!»

Εκείνη, τελικά, υπάκουσε. Άφησε το περιδέραιο, αν και με δυσκολία, σαν κάθε της ένστικτο να της έλεγε, επιτακτικά, να *μην* το αφήσει. Τα μάτια της είχαν γουρλώσει, το πρόσωπό της είχε κοκκινίσει, αίμα κυλούσε πάνω στο λαιμό της. Τρανταζόταν ολόκορμη. Ο Άσλατμιρ με το ζόρι κατάφερε να την κρατήσει σταθερή, καθώς το σώμα της πάλευε ν’ανασάνει· έπιασε, με το ένα χέρι, το περιδέραιο και το τράβηξε με δύναμη, καταφέρνοντας να βάλει τη λεπίδα του ξιφιδίου του κάτω από την αργυρή αλυσίδα. Βαστώντας γερά τη λαβή του όπλου, το έφερε προς το μέρος του, αναγκαζόμενος να ασκήσει τρομερή δύναμη γιατί και η δύναμη του δαιμονικού περιδέραιου ήταν εξίσου μεγάλη. Τελικά, όμως, το υλικό του κοσμήματος δεν άντεξε· η κόψη του ξιφιδίου έσπασε τους αργυρούς κρίκους, και το περιδέραιο τινάχτηκε από τον λαιμό της Σέρυ, η οποία διπλώθηκε βγάζοντας άναρθρους λαρυγγισμούς, παλεύοντας ν’ανασάνει, βήχοντας. Σάλια, μύξες, και αίματα κυλούσαν επάνω στο πρόσωπό της, και ο λαιμός της ήταν τραυματισμένος. Αλλά ο Άσλατμιρ δεν νόμιζε πως καμια αρτηρία είχε κοπεί· η Σέρυ δεν βρισκόταν σε άμεσο κίνδυνο. Ευτυχώς. *Γιατί μ’ενδιαφέρει τόσο γι’αυτή τη σκύλα;* αναρωτήθηκε.

Κοίταξε προς τους υπόλοιπους. Είδε πως είχαν βγει από τον λάκκο με τους θησαυρούς. Ο ένας ήταν νεκρός, στο έδαφος, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Ένας άλλος είχε ένα πανί τυλιγμένο γύρω από το χέρι του, προσπαθώντας να σταματήσει το αίμα που τιναζόταν από εκεί. Οι υπόλοιποι ήταν τρομοκρατημένοι αλλά αλώβητοι.

«Πάμε,» είπε ο Άσλατμιρ στη Σέρυ. «Πάμε.» Και, βοηθώντας τη να σηκωθεί, την οδήγησε έξω από τον λάκκο των θησαυρών.

«Είπες ότι το φυλαχτό σου θα μας προστάτευε!» γρύλισε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος.

«Τίποτα δε μας έχει επιτεθεί,» του είπε ο Άσλατμιρ. «Λες να ήμασταν ζωντανοί χωρίς το φυλαχτό μου; *Εσείς* αμέσως βουτήξατε στους θησαυρούς! Και σας είπα να προσέχετε!»

«Είναι καταραμένοι...» βόγκησε ο τύπος με το κομμένο δάχτυλο.

«Όχι όλοι, όμως,» είπε ένας άλλος, κρατώντας στο χέρι του μερικά νομίσματα.

«Πέτα τα!» τον προέτρεψε αυτός με το κομμένο δάχτυλο.

«Πέτα κι εσύ αυτό.» Του έδειξε το βραχιόλι που ακόμα φορούσε.

Εκείνος το κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Το είχε ξεχάσει ότι ήταν επάνω του.

«Αφού δε σε δάγκωσε ακόμα, ούτε τώρα θα σε δαγκώσει,» του είπε ο Σάλβιθ. Και προς τον Άσλατμιρ: «Πώς καταλαβαίνουμε ποια είναι καλά και ποια καταραμένα;»

«Τι με ρωτάς εμένα; Μάγος είμαι; Θα προχωρήσουμε λίγο ακόμα – ώς την έξοδο, ίσως – και μετά επιστρέφουμε.»

«Δε θα πάρουμε άλλα λάφυρα;»

«Άμα θέλετε να το ρισκάρετε, εδώ είναι...» Ο Άσλατμιρ τούς έδειξε τον λάκκο με τον θησαυρό.

Κανένας δεν κινήθηκε προς τα εκεί· αρκέστηκαν στα όσα είχαν ξεχάσει να πετάξουν από πάνω τους.

«Παρακάτω ίσως να μην είναι καταραμένα αυτά που θα βρούμε,» υπέθεσε ο άντρας με το κομμένο δάχτυλο. Μάλλον ακόμα δεν είχε βάλει μυαλό.

Ένας άλλος είπε, κοιτάζοντάς τον νεκρό τους σύντροφο: «Ο δύσμοιρος ο Καντάρφιλ· νάχει τέτοιο τέλος...» Αλλά κανένας δεν επιχείρησε να τον σηκώσει από εκεί όπου ήταν πεσμένος, καθώς απομακρύνονταν. Δεν τους ενδιάφερε να τον κηδέψουν.

«Είσαι 'ντάξει;» ρώτησε ο Άσλατμιρ τη Σέρυ ενώ προχωρούσαν με περισσότερη προσοχή τώρα.

Εκείνη ένευσε. «Ναι,» είπε βραχνά, σαν ο λαιμός της να την πονούσε (και μάλλον έτσι ήταν). «Ευχαριστώ,» πρόσθεσε, κι έσφιξε το χέρι του, έφερε το πρόσωπό της πλάι στο δικό του, επάνω στο μάγουλό του, λερώνοντάς τον με αίμα. Ο Άσλατμιρ αισθάνθηκε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά: κάτι στη συμπεριφορά της ήταν *λάθος*. Για

την ώρα δεν έδωσε σημασία. Θα ερχόταν στα συγκαλά της σύντομα· ήταν σίγουρος.

Οι θεοί των σπηλαίων συνέχισαν να περιφέρονται γύρω από την εμβέλεια του φωτός των λαμπών τους: εφιαλτικές σκιές διακρίνονταν· μουγκρίσματα, συρίγματα, και σουρσίματα ακούγονταν. Μάτια, κάπου-κάπου, άστραφταν μέσα απ'τα σκοτάδια, και χάνονταν πάλι. Φτεροκοπήματα αντηχούσαν. Ο Άσλατμιρ είχε τώρα βγάλει τον χάρτη από τη ζώνη του και τον ακολουθούσε, για να μη χαθούν.

Πέρασαν πάλι από γωνίες, λάκκους, και σχισμάδες γεμάτες θησαυρούς. Στην αρχή, κανένας δεν τους πλησίαζε. Μετά, οι άνθρωποι του Σάλβιθ ζύγωναν δειλά-δειλά, έπιαναν κανένα πολύτιμο κομμάτι με επιφύλαξη, και μόνο όταν διαπίστωναν πως ήταν ακίνδυνο το κρατούσαν. Μια φορά, κάτι νομίσματα παραλίγο να χωθούν στην παλάμη του Σάλβιθ σαν κοφτερά γυαλιά, σαν θανατηφόρα ξυράφια, αλλά εκείνος αμέσως τα πέταξε.

«Μπορούμε να φύγουμε μετά,» πρότεινε αυτός με το κομμένο δάχτυλο. «Είπες ότι οι σπηλιές βγάζουν σε έξοδο, έτσι δεν είπες, Αρχοντάνθρωπε; Μπορούμε να μαζέψουμε πολλά πλούτη και να φύγουμε μετά. Γιατί νάμαστε τώρα με τη Γαλανή Δράκ–;»

«Γιατί θα σου κόψει το κεφάλι και θα το κρεμάσει από την πύλη του οχυρού!» τον διέκοψε η Σέρυ, βραχνά, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Θα επιστρέψουμε κανονικά.»

«Εσύ θα μας δώσεις διαταγές;»

«Ναι.»

Ένας άλλος ύψωσε το πιστόλι του προς το μέρος της.

«Κάτω τα όπλα!» γρύλισε αμέσως ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος. «Θα γυρίσουμε πίσω. Πού άλλου έχουμε να πάμε;»

«Κι άμα μας πάρουν τους θησαυρούς μας;»

«Είναι λάφυρα. Έχουμε συμφωνήσει να κρατάμε τα λάφυρα. Και η Γαλανή, ώς τώρα, ποτέ δε μας έχει πει ψέματα σε τέτοιο θέμα.»

Κανείς τους δεν διαφώνησε με τον Μονόφθαλμο. Μάλλον αυτό που έλεγε ο Σάλβιθ αλήθευε, υπέθεσε ο Άσλατμιρ. Είχε ακούσει πως κανένας από τους ληστές δεν είχε παράπονο από τη Σαρντίκα-Νοθ. *Κάνει τις συναλλαγές της σαν εμπόρισσα,* έλεγαν. *Ούτε θα σε κλέψει ούτε τίποτα· αλλά φρόντισε κι εσύ νάσαι 'ντάξει μαζί της γιατί, αλλιώς, σε πήρε το Πεπρωμένο των Δαιμόνων!*

Μετά από λίγο ακόμα βάδισμα, ο Άσλατμιρ σταμάτησε.

«Τι είναι, Αρχοντάνθρωπε;» ρώτησε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος.

Ώς τώρα έπρεπε νάχαμε φτάσει στην έξοδο, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Κάπου έκανα λάθος.* Κοίταξε προς τα πίσω. *Σε κάποια στροφή...*

«Τι είναι, Αρχοντάνθρωπε;» επέμεινε ο Σάλβιθ. Κι ένας άλλος ψιθύρισε: «Χαθήκαμε;»

Πόση ώρα περιφερόμαστε σε τούτα τα σπήλαια; Δεν πρέπει να ήταν παραπάνω από μία ώρα. Αποκλείεται. Απλώς ο χρόνος φαινόταν πολύς μέσα στο σκοτάδι, κάτω από τις πέτρες. Ωστόσο, η έξοδος που έβγαζε στην Ψηλή Γέφυρα δεν μπορεί να ήταν τόσο μακριά. Η γέφυρα ήταν λίγο πιο δίπλα από το οχυρό... Ο Άσλατμιρ κοίταζε τον χάρτη, κι επάνω του, βέβαια, έβλεπε πως ο δρόμος δεν ήταν ευθύς. Από την έξοδο ώς το οχυρό, το μονοπάτι που είχε σχεδιάσει ο Άρδαλον'λι έκανε ένα σωρό κυρτώσεις και στροφές. *Αλλά και πάλι, θα έπρεπε να είχαμε φτάσει ώς τώρα...*

«Χαθήκαμε! Χαθήκαμε!» έλεγε κάποιος από τους ανθρώπους του Σάλβιθ.

«Ησυχία!» φώναξε ο Άσλατμιρ, απότομα, και η φωνή του αντήχησε περίεργα, απόκοσμα, μέσα στα σπήλαια. «Δεν χαθήκαμε,» πρόσθεσε, πιο σιγά. «Ακολουθήστε με.» Κι άρχισε να πηγαίνει προς τα πίσω, περνώντας ανάμεσά τους. Εκείνοι τον ακολούθησαν.

Η Σέρυ, ερχόμενη δίπλα του, τον ρώτησε ψιθυριστά: «Έχουμε χαθεί;»

«Δε νομίζω.»

Ο Άσλατμιρ έστριψε σ'ένα σημείο, περνώντας ανάμεσα από πυκνούς σταλαγμίτες, και μετά σ'ένα άλλο σημείο, προσπαθώντας να βρει τον σωστό δρόμο: τον δρόμο που θα τον έβγαζε στο άνοιγμα κάτω από την Ψηλή Γέφυρα. Είχε την αίσθηση, όμως, ότι τώρα, αν μη τι άλλο, χανόταν περισσότερο. Και–

Τι ήταν αυτή η οσμή;

Δεν του ήταν άγνωστη. Καθόλου άγνωστη.

Ενέργεια. Η οικογένειά του είχε ορυχεία που έβγαζαν ενέργεια, και ήταν σίγουρος πως δεν έκανε λάθος. *Κάπου εδώ, κάτω από το ίδιο το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, υπάρχει ενέργεια! Και η Σαρντίκα-Νοθ δεν ξέρει τίποτα γι'αυτό.*

Στους Καταρράκτες, η ενέργεια βρισκόταν άλλοτε σε υγρή μορφή, μέσα στους βράχους, άλλοτε σε αέρια – *κυρίως* σε αέρια. Και στις δύο περίπτωση απαιτείτο ειδική επεξεργασία από μάγους του τάγματος των Γαιοδιφών και μηχανήματα. Εδώ, ο Άσλατμιρ νόμιζε

πως η ενέργεια πρέπει να ήταν σε αέρια μορφή, γι'αυτό κιόλας ερχόταν η οσμή.

Προχώρησε ενώ οι άλλοι τον ακολουθούσαν.

«Τι σκατά μυρίζει έτσι;» μούγκρισε ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος.

«Θησαυρός, ίσως,» είπε ο Άσλατμιρ. «Πραγματικός θησαυρός.» Γύρω τους, με τις άκριες των ματιών του, έβλεπε ζωντανές σκιές ν'απομακρύνονται, μορφές βγαλμένες από εφιάλτη· μάτια γυάλιζαν και αποκρουστικά κορμιά σάλευαν – ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση είχε. Αλλά τίποτα δεν ζύγωνε· το φυλαχτό του μάγου προφύλασσε εκείνον και την ομάδα του.

Η οσμή έγινε δυνατότερη καθώς μπήκαν σ'ένα ακόμα σπήλαιο που ανάμεσα από τους σταλακτίτες και τους σταλαγμίτες του φώλιαζαν ένα σωρό υπόγεια πλάσματα τα οποία έτρεξαν πανικόβλητα να φύγουν μακριά από το φως των λαμπών τους.

«Σαν ενεργειακά υγρά μυρίζει...» είπε η Σέρυ.

Ο Άσλατμιρ γέλασε. «Όχι 'σαν'. Ενέργεια είναι.»

«Ενέργεια;»

Ο Άσλατμιρ πλησίασε ένα από τα τοιχώματα και, βαδίζοντας αργά, το παρατήρησε ενώ το φώτιζε με την ενεργειακή του λάμπα. Είδε μια σχισμάδα ανάμεσα στους βράχους, μια μικρή, στενή σχισμάδα. Έβαλε μπροστά της το χέρι του κι αισθάνθηκε το αέριο επάνω στην παλάμη του, τσουχτερό λιγάκι, ελαφρώς πιο θερμό από τον ψυχρό, υγρό αέρα των σπηλαίων. Και η οσμή ήταν πολύ έντονη εδώ.

«Ενέργεια,» είπε. «Σε αέρια μορφή.» Και στρεφόμενος να κοιτάξει τους άλλους: «Επιστρέφουμε στο οχυρό. Είμαι βέβαιος πως η Σαρντίκα-Νοθ θα θέλει ν'ακούσει γι'αυτό αμέσως.»

«Θυμάσαι πώς να γυρίσουμε;» ρώτησε ο Σάλβιθ.

«Φυσικά και θυμάμαι,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ. Αν και δεν ήταν απόλυτα βέβαιος για τη διαδρομή που είχαν ακολουθήσει για να έρθουν εδώ, ήξερε ότι μπορούσε να την ακολουθήσει κι αντίστροφα.

«Αν είχα και μάγους που να μπορούν να αντλήσουν την ενέργεια, τότε θα μου φαινόταν χρήσιμη η ύπαρξή της, δεδομένου ότι υπάρχει σε μεγάλη ποσότητα,» είπε η Σαρντίκα-Νοθ, κοιτάζοντας τον Άσλατμιρ με φανερή καχυποψία στο βλέμμα της, καθώς ήταν καθισμένη στον θρόνο της μέσα στην Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας.

«Η ποσότητα πρέπει να είναι μεγάλη,» τη διαβεβαίωσε ο Άσλατμιρ.

«Πώς το ξέρεις;» τον ρώτησε ο Ζεράρ, ένας από τους Πέντε Δράκους, ο οποίος ήταν τώρα επίσης στη μεγάλη αίθουσα μαζί με μερικούς άλλους – συμπεριλαμβανομένου του Άρδαλον'λι, ο οποίος έμοιαζε ικανοποιημένος που το φυλαχτό του είχε λειτουργήσει όπως όφειλε.

«Αν η ποσότητα ήταν μικρή δεν θα τη μυρίζαμε,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ. «Επιπλέον, όταν κάπου υπάρχει ενέργεια, η ποσότητα είναι συνήθως μεγάλη. Ίσως να μην είναι *τεράστια* αλλά θα μπορείς να γεμίσεις καμια εκατοστή μέτριες φιάλες Υ-3. Και δε νομίζω να πάνε χαμένες,» τόνισε κοιτάζοντας αποκλειστικά τη Σαρντίκα-Νοθ αντίκρυ του, η οποία ήταν ντυμένη σαν Βασίλισσα, όπως συνήθως όταν δεν πήγαινε για λεηλασία: περιδέραιο, σκουλαρίκια, βραχιόλια, δαχτυλίδια, διάδημα.

«Γνωρίζεις απ'αυτά τα θέματα…» του είπε, παρατηρώντας τον.

«Η οικογένειά μου έχει ορυχεία ενέργειας στους Καταρράκτες,» της θύμισε ο Άσλατμιρ.

«Χωρίς μάγους, όμως, όπως σου είπα, ό,τι αποθέματα κι αν υπάρχουν στα σπήλαια μού είναι άχρηστα! Δεν έχω Γαιοδίφες ανάμεσα στους ανθρώπους μου. Ούτε έναν.»

«Η οικογένειά μου έχει Γαιοδίφες–»

«Προφανώς. Αλλά εμένα δεν με εξυπηρετεί αυτό. Ή έχεις κάτι να προτείνεις;» Συνοφρυώθηκε, και το βλέμμα της τώρα ήταν γεμάτο περιέργεια.

«Μπορώ να σου πω πώς να τους απαγάγεις, αν είσαι πρόθυμη να στείλεις ανθρώπους σου να μπουν στη Νασόλκαθ ή να πλησιάσουν τα ορυχεία στους Καταρράκτες. Γνωρίζω τις ώρες που οι δύο Γαιοδίφες πηγαίνουν να δουλέψουν, καθώς και πού μένουν, πού συχνάζουν. Και δε νομίζω νάχουν αλλάξει τις συνήθειές τους τόσο σύντομα. Δεν υπάρχει λόγος.»

«Αυτό που προτείνεις είναι ενδιαφέρον…» παρατήρησε η Σαρντίκα-Νοθ. «Πολύ ενδιαφέρον.» Έστρεψε το βλέμμα της στον Ζεράρ.

«Αν λέει αλήθεια, Βασίλισσά μου,» είπε εκείνος.

Ο Άσλατμιρ γέλασε. «Θα σας έλεγα ψέματα; Γιατί;»

Ο Ζεράρ, που φανερά τον αντιπαθούσε, τον αγριοκοίταξε, αλλά δεν μίλησε.

Η Σαρντίκα ατένισε τον Άρδαλον'λι. «Τι νομίζεις, μάγε;»

«Οι γνώσεις μου σχετικά με την άντληση ενέργειας είναι ελάχιστες, Βασίλισσά μου. Αλλά θεωρώ πως δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε ακολουθώντας την πρόταση του Άρχοντα Άσλατμιρ. Άλλωστε, αν υπάρχουν αποθέματα ενέργειας κάτω από τα πόδια μας, θα ήταν ανόητο να μην τα εκμεταλλευτούμε. Ειδικά τώρα, που χρειαζόμαστε την ενέργεια όσο ποτέ.»

Η Σαρντίκα-Νοθ έστρεψε το βλέμμα της στον Άσλατμιρ ξανά. «Πες μας ό,τι ξέρεις για τους μάγους που δουλεύουν για την οικογένειά σου.»

Αργότερα, μέσα στον πύργο του Άρδαλον'λι, ο Άσλατμιρ έβγαλε το φυλαχτό από πάνω του και το επέστρεψε στον μάγο. Εκείνος το ακούμπησε στο γραφείο του και κάθισε στην πολυθρόνα.

«Έχεις τίποτε άλλο να μου πεις;» ρώτησε.

«Τα είπα όλα ήδη στην αίθουσα της Σαρντίκα-Νοθ. Το φυλαχτό φαίνεται να απομακρύνει τους δαίμονες της περιοχής, ακριβώς όπως έλεγε ο Κάλριθ. Αλλά δεν προφυλάσσει από τους καταραμένους θησαυρούς που υπάρχουν εκεί. Κι αλήθεια, τι είναι αυτοί οι θησαυροί; Από πού ήρθαν; Ο Άρχοντας Βάλγκερελ τούς έβαλε εκεί, για να τους κρύψει;»

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε ο Άρδαλον'λι. «Και δεν έχω απάντηση να σου δώσω. Όλες τις φορές που πέρασα από τα σπήλαια, πέρασα βιαστικά· δεν κάθισα να τα εξερευνήσω, διότι η Σκιά της Γέφυρας γίνεται απρόβλεπτη συχνά, ακόμα και με την αλυσίδα πιασμένη επάνω της.»

Ο Άσλατμιρ άφησε στο γραφείο του μάγου ένα αργυρό, τετράγωνο νόμισμα που είχε πάρει από τους ανθρώπους του Σάλβιθ του Μονόφθαλμου. «Δες αυτό.»

Ο Άρδαλον'λι το σήκωσε στο χέρι του και το κοίταξε διεξοδικά. «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα ποιας εποχής μπορεί να είναι. Ή ποιας διάστασης.»

«Υποθέτεις πως ίσως να είναι από άλλη διάσταση;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» είπε ο μάγος αποθέτοντας το νόμισμα στο γραφείο του ξανά. «Μπορεί να υπάρχει καμια διαστασιακή δίοδος εκεί κάτω.»

«Και γιατί κάποιος να έρθει από άλλη διάσταση για να κρύψει τους θησαυρούς του εδώ; Και μάλιστα, γιατί να τους απλώσει σ'όλα τα σπήλαια;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Άρδαλον'λι, «είναι όντως παράξενο.»

«Ο Άρχοντας Βάλγκερελ πιθανώς να γνωρίζει, πάντως. Η οικογένειά του ελέγχει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας από πολύ παλιά.»

«Θα μπορούσαμε να τον ρωτήσουμε κάποια στιγμή,» είπε ο Άρδαλον'λι, «αν και δεν είμαι βέβαιος κατά πόσο θα φαινόταν συνεργάσιμος.»

«Ακόμα και υπό την απειλή βασανιστηρίων;»

«Δεν ξέρω. Δεν τον έχουμε βασανίσει μέχρι στιγμής. Δεν υπήρχε λόγος. Απλώς τον κρατάμε, μήπως φανεί χρήσιμος ως αιχμάλωτος.

»Πήγαινε, όμως, τώρα να ξεκουραστείς, Άρχοντα Άσλατμιρ. Είναι μεσημέρι, και έκανες πολλά για σήμερα, οφείλω να ομολογήσω.»

«Δεν κερδίζω κανένα δώρο για τις καλές μου υπηρεσίες;» ρώτησε, ειρωνικά, ο Άσλατμιρ.

«Δεν είναι αρκετή η ευγνωμοσύνη της Βασίλισσάς μας;»

Ο Άσλατμιρ γέλασε. «Ευγνωμοσύνη;»

«Αν το σχέδιό σου σχετικά με τα αποθέματα ενέργειας αποδώσει, να είσαι σίγουρος πως θα την έχεις. Η Σαρντίκα-Νοθ μπορεί να είναι αδυσώπητη, αλλά κανένας ποτέ δεν υποστήριξε ότι είναι άδικη. Θα σε δει με περισσότερη εμπιστοσύνη. Ήδη, μάλιστα, μου είπε ότι έκανα καλά που σε πήρα ως βοηθό μου, ότι ήσουν καλή επιλογή για τις δουλειές που σε χρειάζομαι.»

«Εγώ έχω ακούσει να με αποκαλούν τώρα 'ο σκύλος του μάγου', μάγε.»

Ο Άρδαλον'λι γέλασε όπως θα γελούσε ένα τσακάλι. «Τότε δάγκωσέ τους, Άρχοντα Άσλατμιρ!»

«Φοβάμαι ότι θα λυσσάξω,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ, μειδιώντας.

Εκείνη τη νύχτα, η Σέρυ ήρθε στο δωμάτιό του, στον μοναχικό πυργίσκο, ενώ ο άνεμος ούρλιαζε γύρω από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και μια ελαφριά βροχή έπεφτε χτυπώντας τις πέτρες, τα παραθυρόφυλλα, και τα τζάμια. Ο Άσλατμιρ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι του, ξαφνιασμένος. Μόνο η ξυλόσομπα φώτιζε τον χώρο, και προς στιγμή δεν ήταν βέβαιος πως ήταν η Σέρυ. Μετά, όμως, εκείνη ήρθε πιο κοντά και, βγάζοντας τα ρούχα της, ανέβηκε στο

στενό κρεβάτι, και του έκανε έρωτα με τρόπο που δεν του είχε ξανακάνει ώς τώρα. Για λίγο, ο Άσλατμιρ νόμιζε πως θα μπορούσε να τη θεωρήσει ικανοποιητικότερη ακόμα κι από την Ανρίθα-Νοθ, έτσι όπως τον φιλούσε και κινούσε το σώμα της επάνω του. Όταν τελείωσαν, κούρνιασε πλάι του και κοιμήθηκε μαζί του ώς την αυγή: πράγμα που ποτέ άλλοτε δεν είχε κάνει.

Η απότομη αλλαγή στη συμπεριφορά της ήταν αρκετή για να τον τρομάξει. *Όλ' αυτά επειδή τη βοήθησα να ξεφύγει από εκείνο το περιδέραιο;* Προφανώς, γιατί σίγουρα δεν μπορεί να υπήρχε άλλος λόγος. Και ούτε τη ρώτησε, υποπτευόμενος ότι θα τον παρεξηγούσε, ότι ίσως ακόμα και να θύμωνε μαζί του.

Της είπε μονάχα, το πρωί: «Δεν περίμενα να σε βρω ακόμα εδώ;»

«Ήμουν κουρασμένη,» αποκρίθηκε εκείνη καθώς χασμουριόταν, και τον φίλησε.

Μετά, όμως, από εκείνη τη νύχτα έγινε ξανά ο παλιός της εαυτός, αν και ο Άσλατμιρ είχε την αίσθηση ότι τώρα τον έβλεπε πολύ διαφορετικά από πριν. Ήταν λάφυρό της, αλλά ένα πολύτιμο λάφυρο.

Οι άνθρωποι της Σαρντίκα-Νοθ, ακολουθώντας τις οδηγίες του Άσλατμιρ, κατόρθωσαν να απαγάγουν τους μάγους του τάγματος των Γαιοδιφών μέσα σε τρεις ημέρες και να τους φέρουν στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας δεμένους και φιμωμένους – γιατί φοβόνταν ότι μπορεί να έκαναν κάποιο επικίνδυνο ξόρκι.

Τους οδήγησαν στην Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας με τα χέρια τους πιασμένα πίσω από την πλάτη και πανιά να βουλώνουν τα στόματά τους. Ο ένας ήταν ψηλός και πορφυρόδερμος, με αραιά γαλανά μαλλιά· το αριστερό του μάτι ήταν μελανιασμένο. Ο άλλος ήταν κοντύτερος και είχε χρυσό δέρμα, μαύρα μαλλιά, και μούσια.

Η Σαρντίκα-Νοθ βρισκόταν στην αίθουσα μαζί με κάποιους από τους κοντινούς της ανθρώπους, και πρόσταξε αμέσως να της φέρουν εδώ τον Άσλατμιρ. Ένας από τους πολεμιστές της έφυγε απ'το δωμάτιο για να τον αναζητήσει. Τον βρήκε στον πυργίσκο του, μέσα στο κρύο πρωινό, και του είπε ότι η Γαλανή Βασίλισσα τον ήθελε χωρίς καθυστέρηση. Είχαν φέρει τους μάγους.

Ο Άσλατμιρ φόρεσε την κάπα του και πήγε στην Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας μαζί με τον άντρα που είχε έρθει για να τον

καλέσει – έναν ληστή τον οποίο γνώριζε εξ όψεως αλλά δεν ήξερε το όνομά του.

«Αυτοί είναι;» ρώτησε η Σαρντίκα-Νοθ, δείχνοντας τους δεμένους μάγους.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ, παρατηρώντας πως τον ατένιζαν με γουρλωμένα μάτια και έκπληκτες εκφράσεις στα πρόσωπά τους. «Λύστε τους· δεν είναι και *τόσο* επικίνδυνοι, μα τους θεούς!»

Η Σαρντίκα έκανε νόημα στους ληστές της να υπακούσουν, κι εκείνοι έκοψαν τα δεσμά και τα φίμωτρα των μάγων. «Άρχοντά μου...» είπε ο χρυσόδερμος Γαιοδίφης, που ο Άσλατμιρ ήξερε ότι ονομαζόταν Ρεντέκης'φεν και καταγόταν από τη Ρελκάμνια. «Προδότη!» γρύλισε ο άλλος Γαιοδίφης, ο πορφυρόδερμος, που ονομαζόταν Ρίναμελ'φεν και ήταν γηγενής, Φεηνάρκιος.

«'Προδότη';» έκανε ο Άσλατμιρ στραβώνοντας τα χείλη. «Ο... *Ηγεμόνας* σας με εξόρισε! Δεν είμαι προδότης της πόλης μου!»

«Έχεις συμμαχήσει με ληστές και κακούργους!»

«Ο Ηγεμόνας σας με *ΕΞΟΡΙΣΕ!*» φώναξε ο Άσλατμιρ. «Μ'έδιωξε από την πόλη μου, σαν η πόλη ν'ανήκει σ'αυτόν και μόνο! Αλλά θα το μετανιώσει,» πρόσθεσε σιγανότερα.

«Εμείς, Άρχοντά μου,» είπε ο Ρεντέκης, «ήμασταν ανέκαθεν πιστοί στον Οίκο σας...»

«Αυτός όμως δεν είναι πιστός στον Οίκο του,» μούγκρισε ο Ρίναμελ, και ο Ρεντέκης τού έριξε αμέσως ένα προειδοποιητικό βλέμμα που έμοιαζε να λέει *Θες να μας σκοτώσουν, ανόητε;*

«Ο Οίκος μου,» διόρθωσε ο Άσλατμιρ, «δεν είναι πιστός σε μένα. Η ίδια μου η αδελφή με πρόδωσε–»

«Αν αναφέρεσαι στην Πρώτη Φύλακα, *εσύ* την πρόδωσες!» είπε ο Ρίναμελ'φεν. «Έβαλες κακοποιούς να την απαγάγουν – όλοι το ξέρουν πια!»

«Σταμάτα!» του γρύλισε ο Ρεντέκης, κι έμοιαζε έτοιμος να του χιμήσει.

Ο Άσλατμιρ γέλασε, διασκεδασμένος από τις αντιδράσεις τους. «Νομίζετε ότι σας φέραμε εδώ για να σας σκοτώσουμε;» τους ρώτησε. Κανένας τους δεν αποκρίθηκε. «Νεκροί μάς είσαστε άχρηστοι. Σας φέραμε εδώ γιατί χρειαζόμαστε τις υπηρεσίες σας. Υπηρετήστε καλά τη Γαλανή Βασίλισσα και... δεν θα χάσετε.» Κοίταξε ερωτηματικά τη Σαρντίκα-Νοθ.

«Κανένας που με υπηρετεί καλά δεν χάνει,» επιβεβαίωσε εκείνη. «Αλλά αν αρνηθείτε να μου προσφέρετε τις υπηρεσίες σας, τότε δεν θα έχετε καμία χρησιμότητα για εμένα.»

«Τι... τι ακριβώς θέλετε;» ρώτησε ο Ρεντέκης'φεν.

«Τίποτα περισσότερο απ'αυτό που ξέρετε να κάνετε,» τους είπε η Σαρντίκα-Νοθ. «Να αντλείται ενέργεια από τη γη.»

«Ενέργεια; Πού...; Θέλω να πω: έχετε κάποιο ορυχείο;»

«Υπάρχουν αποθέματα ενέργειας,» εξήγησε ο Άσλατμιρ πριν από τη Γαλανή Δράκαινα, «κάτω από ετούτο το οχυρό. Σε αέρια μορφή.»

Οι μάγοι έμειναν σιωπηλοί.

«Λοιπόν;» τους ρώτησε η Σαρντίκα-Νοθ. «Ποια είναι η απάντησή σας;»

«Έχουμε και καμια αληθινή επιλογή;» αποκρίθηκε ο Ρίναμελ'φεν.

«Η αλήθεια είναι πως όχι. Εκτός αν προτιμάτε τον θάνατο.» Η Γαλανή Βασίλισσα τράβηξε ένα πιστόλι και σημάδεψε τον μάγο. «Θα είναι γρήγορος, σας διαβεβαιώνω.»

«Δεν υφίσταται λόγος για βία!» είπε αμέσως ο Ρεντέκης'φεν.

Και ο Ρίναμελ'φεν, ξεροκαταπίνοντας, ένευσε. «Θα κάνουμε ό,τι θέλεις να κάνουμε.»

Η Σαρντίκα-Νοθ κατέβασε το πιστόλι της. «Ωραία. Μπορούμε, λοιπόν, να σας δείξουμε πού είναι η πηγή ενέργειας που εντόπισε ο Άρχοντας Άσλατμιρ.» Κι έστρεψε το βλέμμα της σ'εκείνον.

«Θα χρειαστώ το φυλαχτό του μάγου, πρώτα.»

Η Σαρντίκα πρόσταξε μια από τις πολεμίστριές της: «Ζήτα από τον μάγο να έρθει αμέσως. Και να φέρει και το φυλαχτό, πες του.»

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου.» Η οπλισμένη γυναίκα έφυγε από την αίθουσα.

«Δε θα χρειαστείτε και μηχανήματα για να κάνετε τη δουλειά;» ρώτησε ο Ερδάλος, ένας από τους Πέντε Δράκους της Σαρντίκα-Νοθ, ο οποίος παλιά ήταν λοχαγός στον Παντοκρατορικό Στρατό. «Δε γίνεται μόνο με μαγγανείες, απ'ό,τι ξέρω.»

«Δεν έχετε μηχανήματα;» είπε ο Ρεντέκης'φεν.

Ο Ερδάλος κοίταξε τη Γαλανή Δράκαινα. «Δε νομίζω πως έχουμε μηχανήματα άντλησης ενέργειας, Σαρντίκα...»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, «δεν έχουμε.» Και ρώτησε τους Γαιοδίφες: «Μπορείτε να μας τα φτιάξετε, αν σας δώσουμε τα απαραίτητα κομμάτια;»

«Εξαρτάται,» είπε ο Ρεντέκης. «Καλύτερα θα ήταν να υπάρχει κι ένας μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών.»

«Έχουμε μια μάγισσα των Τεχνομαθών,» είπε η Σαρντίκα-Νοθ. Και πρόσταξε έναν ληστή της: «Φέρτε την εδώ.» Ήταν η μάγισσα που παλιά δούλευε για τους Ξένους – μια από τις μισθοφορικές ομάδες που συγκροτούσαν το φουσάτο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ προτού αυτό διαλυθεί. Ο Εύβουλος είχε απαγάγει τη μάγισσα μαζί με το ενεργειακό κανόνι της, και τα είχε παραδώσει και τα δύο στη Σαρντίκα-Νοθ.

Ο Άρδαλον'λι ήρθε πρώτος, και είχε στο χέρι του το φυλαχτό. Μετά από λίγο έφεραν και τη μάγισσα, που ονομαζόταν Ανταρλίδα'μορ και καταγόταν από τη Σεργήλη – μια διάσταση που ο Άσλατμιρ ήξερε ότι ήταν πολύ γνωστή και αποτελούσε σταυροδρόμι ανάμεσα σε αρκετές άλλες διαστάσεις.

Η Σαρντίκα-Νοθ ρώτησε τη μάγισσα αν θα μπορούσε, με τη βοήθεια Γαιοδιφών, να φτιάξει μηχανήματα για την άντληση ενέργειας. Η Ανταρλίδα'μορ δίστασε να απαντήσει, γιατί ήταν φανερό ότι ακόμα αισθανόταν αιχμάλωτη εδώ παρότι είχε περάσει κάμποσο καιρό ανάμεσα στους ληστές· είχε, όμως, επίσης μάθει ότι δεν τη συνέφερε να πηγαίνει κόντρα στη Γαλανή Βασίλισσα, έτσι τελικά είπε:

«Μπορώ να το προσπαθήσω, αν και ποτέ παλιότερα δεν έχω ξαναφτιάξει.»

«Μάλιστα,» είπε η Σαρντίκα-Νοθ· και, απευθυνόμενη και στην Ανταρλίδα'μορ και στους δύο Γαιοδίφες: «Ξεκινήστε αμέσως, λοιπόν. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Κεφάλαιο Εικοστό-Όγδοο
Επιστροφή στην Πόλη του Χρυσού

Το καραβάνι έμεινε στη Βολδέριλ δέκα ημέρες, μέχρι οι έμποροι να τελειώσουν τις δουλειές τους εκεί: και απ'ό,τι κατάλαβε ο Ζαώρδιλ δεν είχαν και πολλά παράπονα. Εκτός από τον Βερνάντελ, ίσως. Αλλά όχι εξαιτίας του εμπορίου στη Βολδέριλ: εξαιτίας των όσων είχαν συμβεί λίγο προτού φτάσουν εδώ, με τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα και τη συμμορία του. Ο δουλέμπορος είχε χάσει μεγάλο μέρος από την ανθρώπινη πραμάτεια του.

Καθώς οι ημέρες περνούσαν, και οι έμποροι και οι Ζωντανοί-Νεκροί διέμεναν στην Πόλη των Τριών Κύκλων, άκουσαν κι άλλες δυσάρεστες φήμες για τις περιοχές ανατολικά της Βολδέριλ και νότια της Μάλκαριλ: οι ληστές εκεί είχαν αποκτήσει αρκετή δύναμη, όπως φαινόταν. Κι αν έκρινε καλά ο Ζαώρδιλ από όσα έρχονταν στ'αφτιά του, αυτό οφειλόταν στον παράξενο θεό που είχε γεννηθεί στη Βιλγκέροβ, τον οποίο η Φαίδρα'λι αποκαλούσε «θεό της οργής» και ο οποίος έμοιαζε να περιφέρεται ανεξέλεγκτα. Κανένας άλλος θεός, ώς τώρα, δεν τον είχε εξολοθρεύσει· μάλλον δεν τα έβαζε με άλλους θεούς· μόνο με ανθρώπους, τους οποίους μπορούσε εύκολα να νικήσει. Έπρεπε να δοθεί ένα τέλος σ'αυτή την ιστορία, και ο Ζαώρδιλ αναρωτιόταν αν οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν, ίσως, οι κατάλληλοι μισθοφόροι για τη δουλειά. Όμως δεν θα αναλάμβανε κάτι τέτοιο χωρίς εκείνος κι οι άνθρωποί του να έχουν τίποτα να κερδίσουν. Κάποιος έπρεπε να τους πληρώσει προτού κινηθούν εναντίον μιας τέτοιας απειλής. *Πολλοί από εμάς θα σκοτωθούν, αν κυνηγήσουμε τον Βασράιλ και τον θεό της οργής.* Δεν αμφέβαλλε γι'αυτό· και ο πόλεμος δεν ήταν κάτι που έκανε δωρεάν, ούτε για αλτρουιστικούς λόγους.

Τις δέκα ημέρες που κάθισαν στη Βολδέριλ, δεν έμειναν ευχαριστημένοι μόνο οι έμποροι με τις δουλειές τους, αλλά και η Έρικα με τις δικές της δουλειές. Ο Ροδόλφος, ο αρχηγός του Παντοκρατορικού γκέτο (αν και ο ίδιος δεν ήθελε πλέον να θεωρεί τον εαυτό του «αρχηγό»), δέχτηκε να ρωτήσει κάποιους από τους

ανθρώπους της περιοχής του αν θα ήθελαν να μπουν στην οργάνωσή της, και ορισμένοι από αυτούς όντως συμφώνησαν. Οπότε η Έρικα τούς έδωσε μερικές βασικές οδηγίες για το πώς λειτουργούσαν οι πράκτορές της και τι ακριβώς θα ζητούσε από εκείνους. Είχαν συγκεντρωθεί μέσα σ'ένα οίκημα του Παντοκρατορικού γκέτο για να μιλήσουν, και της φάνηκαν όλοι τους ενθουσιασμένοι από όσα τούς είπε, γεμάτοι όρεξη για περιπέτειες. «Μην ενθουσιάζεστε τόσο,» τους προειδοποίησε. «Δε θα κάνετε τίποτα ακόμα. Θα ξεκινήσετε μόνο αφότου έχω στείλει εδώ κάποιους από τους παλιότερους κατασκόπους μου.» Ωστόσο, τους εξήγησε πώς μπορούσαν να προετοιμαστούν, καθώς και πώς να έρθουν σε επαφή με τους πράκτορές της στη Μάλκαριλ αν ήθελαν. Απ'ό,τι κατάλαβε, μονάχα ένας από αυτούς είχε μια κάποια παλιότερη εμπειρία ως κατάσκοπος· οι άλλοι δεν ήξεραν τη δουλειά, επομένως θα έπρεπε να εκπαιδευτούν, και η Έρικα δεν μπορούσε τώρα να τους εκπαιδεύσει. Δεν είχε τον χρόνο.

Οι δέκα ημέρες πέρασαν και το καραβάνι άρχισε να ταξιδεύει ξανά, ενώ η καρδιά του χειμώνα είχε πια περάσει και το κρύο ήταν αισθητά ελαττωμένο ακόμα και στο πέρασμα της Βολδέριλ. Οι Ζωντανοί-Νεκροί βρίσκονταν σε επιφυλακή γύρω από τους εμπόρους, με τα όπλα τους σε ετοιμότητα, γιατί καθώς έβγαιναν από τα βουνά ήξεραν ότι έμπαιναν σε περιοχές όπου περιφέρονταν οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. Οι εκτάσεις από τη Νασόλκαθ ώς τη Χόλκεραλ θεωρούνταν πλέον επικράτειά της, αν και δεν ήταν απόλυτα σίγουρο πως κάποιος θα συναντούσε τους ανθρώπους της εκτός κι αν διένυε όλα αυτά τα εδάφη από τη μια άκρη ώς την άλλη. Η περίπτωση του καραβανιού που προστάτευαν οι Ζωντανοί-Νεκροί, όμως, δεν ήταν τέτοια. Για την ακρίβεια, η περιοχή που θα διένυε ήταν από τις σχετικά πιο ασφαλείς από τους ληστές της Γαλανής Βασίλισσας (όπως είχε μαθευτεί πως, τελευταία, αποκαλούσε τον εαυτό της), κι αυτό για δύο λόγους: το πέρασμα της Βολδέριλ βρισκόταν πολύ πιο μακριά από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας απ'ό,τι το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού (κάπου εκατόν-πενήντα χιλιόμετρα απόσταση)· και οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ περιφέρονταν κυρίως γύρω από τη μεγάλη δημοσιά που ένωνε τη Χόλκεραλ με τη Νασόλκαθ, δεν ήταν σκορπισμένοι στα διάφορα μονοπάτια ανατολικά της. Ωστόσο, ο κίνδυνος εξακολουθούσε να είναι μεγάλος και γι'αυτό οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν πανέτοιμοι. Ο

Φέκταρελ (που είχε αναρρώσει αρκετά καλά ύστερα από τον τραυματισμό του) και οι ανιχνευτές του βρίσκονταν συνεχώς σε κίνηση, και το ίδιο και τα δύο ορνιθόπτερα. Κατόπτευαν τα εδάφη προς κάθε κατεύθυνση. Και τη δεύτερη ημέρα του ταξιδιού τους ειδοποίησαν τον Ζαώρδιλ, μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού, πως είχαν εντοπίσει κάποιους άλλους ανιχνευτές και τους είχαν απωθήσει.

«*Δεν κάθισαν να μας πολεμήσουν,*» είπε ο Φέκταρελ μέσα από το μεγάφωνο του πομπού· «*υποχώρησαν και, μάλλον, πάνε να φέρουν περισσότερους από τα βόρεια.*»

«Θα είμαστε έτοιμοι.»

«*Θα σε ειδοποιήσω προτού σας ζυγώσουν.*»

Ο Ζαώρδιλ πλησίασε, επάνω στο άλογό του, τον Καντάρφιλ ο οποίος ήταν καθισμένος στη μπροστινή, ανοιχτή μεριά του τετράκυκλου οχήματός του.

«Ίσως νάχουμε πρόβλημα, έμπορα, πολύ σύντομα.»

Η όψη του Καντάρφιλ σκοτείνιασε αμέσως γιατί, αναμφίβολα, κατάλαβε. «Η Γαλανή Δράκαινα;» ρώτησε, σχεδόν πνιχτά.

Η Ταλράνδη, που καθόταν πλάι του μέσα στο όχημα, κοίταξε μια αυτόν μια τον Ζαώρδιλ, ανήσυχη.

Ο Σκοτωμένος τού είπε τι είχε αναφέρει ο Αρχιανιχνευτής του. «Μάλλον θα έρθουν από τα βόρεια της δημοσιάς. Οπότε, αν ξέρεις τίποτα λιγότερο γνωστά μονοπάτια σε τούτα τα ανατολικά μέρη, θα μπορούσες να μας βοηθήσεις.»

«Θα μας προλάβουν, πιστεύεις; Θέλω να πω: μέχρι οι ανιχνευτές τους να τους ειδοποιήσουν και μετά να έρθουν ώς εδώ....»

«Εμείς κινούμαστε αργά, με το ρυθμό των ζώων που τραβάνε τις άμαξες. Αυτοί, μάλλον, θα έρθουν με μηχανοκίνητα οχήματα.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Καντάρφιλ συνοφρυωμένος. «Τότε, ναι... πρέπει να σας οδηγήσω. Τα ξέρω αρκετά καλά αυτά τα μέρη... Αλλά υποθέτω πως κι εσύ πρέπει να τα ξέρεις καλά, Ζαώρδιλ, έτσι δεν είναι;»

Ήταν αλήθεια· είχε περάσει πολλά χρόνια στη Χόλκεραλ και στις περιοχές γύρω της, όσο υπηρετούσε την Παντοκράτειρα. Μετά, φυσικά, είχε αναγκαστεί να φύγει από εδώ γιατί κυνηγούσαν όλους τους πρώην Παντοκρατορικούς – και το πρόσωπό του δεν ήταν άγνωστο στους επαναστάτες και τους ιθύνοντες της Πόλης του Χρυσού. «Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, «αλλά εσύ είσαι ντόπιος·

ίσως να ξέρεις κάποια πράγματα καλύτερα από εμένα. Κι ας ελπίσουμε πως οι γνώσεις και των δυο μας μαζί θα αποδειχτούν αρκετές για ν'αποφύγουμε τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ.»

«Νομίζεις ότι δεν θα μπορούσες να μας προστατέψεις από αυτούς;» ρώτησε η Ταλράνδη.

«Καλύτερα να αποφεύγεις μια μάχη, αν είναι δυνατόν, παρά να εμπλέκεσαι σ'αυτήν, εμπόρισσα,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, και κάνοντάς τους νόημα να έρθουν μπροστά, μαζί του, χτύπησε το άλογό του στα πλευρά με τα τακούνια των μποτών του και τρόχασε.

Ο Καντάρφιλ είπε στον οδηγό του τετράκυκλου οχήματος να τον ακολουθήσει, κι εκείνος υπάκουσε στρίβοντας το τιμόνι.

Ενώ μέχρι στιγμής ταξίδευαν προς τα δυτικά, έστριψαν τώρα νότια με την πρώτη ευκαιρία. Ο ουρανός σκοτείνιαζε από πάνω τους, μέσα στο απόγευμα, και απόμακρα ουρλιαχτά θηρίων αντηχούσαν. Κάπου-κάπου έβλεπαν φώτα από μικρές πόλεις ή χωριά, αλλά πουθενά δεν σταμάτησαν ούτε για λίγο. Ο Ζαώρδιλ εξήγησε σε όλους τους εμπόρους τον λόγο γι'αυτό, και, φυσικά, κανένας δεν έφερε αντίρρηση. Τι θα πουλούσαν σ'αυτές τις μικρές κοινότητες; Ή ελάχιστα πράγματα ή τίποτα. Κι αν τους έφταναν οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας, πολύ πιθανόν να έχαναν μεγάλο μέρος της πραμάτειας τους – αν δεν τους σκότωναν κιόλας. Ακόμα και με τη συνοδία πεπειραμένων μισθοφόρων όπως τους Ζωντανούς-Νεκρούς δεν ήταν κανείς να παίρνει τέτοια άσκοπα ρίσκα.

Καθώς νύχτωνε, ο Φέκταρελ ανέφερε στον Ζαώρδιλ μέσω πομπού ότι δεν έβλεπε τους κακοποιούς της Σαρντίκα-Νοθ να έρχονται. «*Ίσως, τελικά, να μη θεώρησαν πως το καραβάνι είναι για να το λεηλατήσουν. Αλλά θα συνεχίσουμε να προσέχουμε, ασφαλώς.*»

Πέρασε δεν πέρασε ένα μισάωρο, και ο Ράκαλωντ ο νάνος κάλεσε συγχρόνως και τον Ζαώρδιλ και τον Φέκταρελ μέσω του πομπού του: «*Αρχηγέ, μαύρε άνθρωπε: ακούτε;*»

«Σ'ακούω, Ράκαλωντ,» είπε ο Σκοτωμένος, και άκουσε και τον Αρχιανιχνευτή να λέει: «*Ναι. Βλέπεις τίποτα;*»

«*Οχήματα,*» αποκρίθηκε ο πιλότος του ορνιθόπτερου. «*Δύο φορτηγά με ληστές πιασμένους ακόμα και στις οροφές τους. Και τέσσερα δίκυκλα από γύρω.*»

«Πόσο μακριά είναι;»

«*Πολύ μακριά σας–*»

«*Εμείς δεν τους βλέπουμε ούτε με κιάλια, αρχηγέ,*» είπε ο Φέκταρελ.

Και ο νάνος συνέχισε: «*Εγώ με το τηλεσκόπιο τούς βλέπω. Είναι μακριά, αρχηγέ. Αλλά μη χασομερήσεις κιόλας.*»

«Θα συνεχίσουμε μέχρι τα ζώα να μη μπορούν να περπατήσουν άλλο,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Εσείς ελάτε προς το μέρος μας τώρα, μη σας κυνηγήσουν τίποτα ανιχνευτές της Γαλανής.»

«*Δε βλέπω άλλους ανιχνευτές εκτός από αυτούς στα δίκυκλα, ίσως,*» είπε ο Ράκαλωντ, «*αλλά ερχόμαστε.*»

«*Ερχόμαστε,*» είπε κι ο Φέκταρελ.

Ο Ζαώρδιλ κατέβασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, κρεμώντας τον στη ζώνη του καθώς ήταν καθισμένος στη σέλα του αλόγου του.

«Τους είδαν;» ρώτησε ο Καντάρφιλ, από το τετράκυκλο όχημα παραδίπλα. «Μας πλησιάζουν;»

«Είναι πολύ μακριά. Ελπίζω να μας χάσουν, έμπορα. Έχουμε με το μέρος μας το πλεονέκτημα της νύχτας και των μπερδεμένων μονοπατιών.» Και στρεφόμενος στον Νικηφόρο τον Κολπατζή, ο οποίος ήταν καβάλα στον Δόντια: «Πήγαινε και πρόσταξε να σβήσουν οι *πάντες* τα φώτα τους. Δε θέλω τίποτα να φαίνεται που να μπορεί να μας προδώσει.»

Ο Νικηφόρος ένευσε κι απομακρύνθηκε.

Ο Καντάρφιλ είπε: «Μα, χωρίς φώτα, τα μονοπάτια αυτά είναι επικίνδυνα...»

«Με φώτα είναι ακόμα πιο επικίνδυνα, έτσι όπως τώρα έχουν τα πράγματα, έμπορα,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Θ’ακολουθούν όλοι αυτούς που βρίσκονται αμέσως μπροστά τους, κι ελπίζω τα πάντα να πάνε καλά.» *Καλύτερα απ’το αν μας προλάβουν οι ληστές της Γαλανής, τουλάχιστον,* πρόσθεσε νοερά.

Ταξίδεψαν έτσι, χωρίς κανένα φως, για τρεις ώρες ακόμα, διασχίζοντας δρόμους που ήταν κακοτράχαλοι και για τα ζώα και για τα οχήματα: γεμάτοι λακκούβες, πέτρες, απότομα υψώματα και χαμηλώματα, ρίζες που ξεπρόβαλλαν από τη γη σαν πελώριες φλέβες της ίδιας της Φενηνάρκια.

Ο Ζαώρδιλ είπε στη Φαίδρα’λι: «Να έχεις το νου σου, μάγισσα, για εχθρικούς θεούς.»

«Εννοείται, αρχηγέ,» αποκρίθηκε εκείνη, αν κι έμοιαζε να κοιτάζει με αφύσικο ενδιαφέρον το τίποτα – κάτι σημεία ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων, στους βράχους, και στους κορμούς. Τι ήταν

αυτά που έβλεπε και κατανοούσε, ο Ζαώρδιλ ποτέ δεν θα μπορούσε να δει ούτε να κατανοήσει. Ακόμα κι ο Σάμελκον'λι δεν τα καταλάβαινε. Αυτό που έκανε η Φαίδρα με τη ματιά της δεν ήταν μαγεία όπως την ήξεραν οι άλλοι μάγοι· τούτο ήταν το μοναδικό συμπέρασμα στο οποίο είχε φτάσει ο Ζαώρδιλ.

Όταν τα ζώα κουράστηκαν και οι ανάσες τους ακούγονταν βαριές, το καραβάνι δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να σταματήσει για να διανυκτερεύσει· διότι ο Σκοτωμένος ήξερε πως δεν θα τους ωφελούσε σε τίποτα αν έσκαγαν τα ζώα τους. Μονάχα σε πολύ κοντινές καταδιώξεις παίρνεις τέτοια ρίσκα.

Ανοίγοντας τον πομπό του ρώτησε τον Ράκαλωντ αν έβλεπε τώρα τους ληστές της Γαλανής, κι εκείνος αποκρίθηκε πως δεν τους έβλεπε. «*Πρέπει νάναι πίσω από κάτι λόφους, αρχηγέ. Να πάω να ελέγξω;*»

«Δε χρειάζεται. Νομίζεις ότι μας έχουν χάσει;»

«*Θα έλεγα πως ναι. Και συμφωνεί κι ο άλλος.*» Εννοούσε τον πιλότο του δεύτερου ορνιθόπτερου.

«Καλώς,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Θα κατασκηνώσουμε. Συνεχίστε να πετάτε για κάποια ώρα και μετά προσγειωθείτε κι ελάτε να μου αναφέρετε.»

«*Έγινε, αρχηγέ.*»

«Τίποτα, αρχηγέ,» είπε ο Ράκαλωντ πλησιάζοντας τη σκηνή του Ζαώρδιλ, μπροστά στην οποία στέκονταν ο Σκοτωμένος, ο Καντάρφιλ, η Ταλράνδη, ο Ρίναμελ, και ο Βερνάντελ. «Δεν έρχονται προς τα δω. Εκτός αν έχουν σβήσει κι αυτοί τα φώτα τους και δε μπορώ να τους δω.»

Οι τέσσερις έμποροι κοίταξαν ανήσυχα τον Ζαώρδιλ. «Μη φοβάστε,» τους είπε εκείνος. «Είναι απίθανο να συμβαίνει αυτό που λέει ο Ράκαλωντ, παρά μόνο αν έχουν καταλάβει πως τους παρακολουθούμε και θέλουν εσκεμμένα να μας κρυφτούν.»

«Κι αν είναι έτσι;» απαίτησε ο Βερνάντελ. Πρέπει να φοβόταν ότι θα έχανε κι άλλη από την πραμάτεια του. Αλλά ο Ζαώρδιλ απορούσε γιατί. Ο δουλέμπορος γνώριζε τη Σαρντίκα-Νοθ· είχε συναναστροφές και παλιότερα μαζί της. Η Γαλανή Δράκαινα, μάλλον, φερόταν καλύτερα στους δουλεμπόρους απ'ό,τι σε άλλους εμπόρους, γιατί τους πουλούσε τους δούλους της. Όπως και νάχε, πάντως, ήταν προφανές ότι ο Βερνάντελ δεν ήθελε να συναντήσει

τους ληστές της. Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι ταξίδευε με άλλους εμπόρους. Αν οι ληστές επιτίθονταν, θα επιτίθονταν σ'όλο το καραβάνι· δεν θα έκαναν εξαίρεση για εκείνον.

«Αν είναι έτσι,» του απάντησε ο Ζαώρδιλ, «αυτό δεν σημαίνει κιόλας ότι μπορούν να μας εντοπίσουν μες στη νύχτα. Γι'αυτό λέω ούτε και τώρα να μην ανάψετε φώτα ή φωτιές.»

«Κι αν ωστόσο μας εντοπίσουν;» ρώτησε η Ταλράνδη.

«Τότε, εμπόρισσα, θα ανακαλύψετε αν τελικά αξίζουμε τα λεφτά που μας πληρώνετε,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος.

Μετά από λίγο, οι έμποροι διαλύθηκαν από γύρω του πηγαίνοντας προς τα καταλύματά τους. Ο Ράκαλωντ, όμως, ήταν ακόμα εδώ.

«Δε νομίζω να γίνει τίποτα, αρχηγέ.»

Ο Ζαώρδιλ είχε ανάψει ένα στριφτό τσιγάρο και, παίρνοντας τώρα μια τζούρα, είπε: «Ούτε εγώ, νάνε.»

«Ε! Προσέχουμε πώς μιλάμε, αρχηγέ!» παραπονέθηκε ο πιλότος.

Ο Ζαώρδιλ μειδίασε μέσα απ'τα αξύριστα μούσια του.

Ο Ράκαλωντ απομακρύνθηκε, χάθηκε μες στα σκοτάδια του καταυλισμού.

Οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας δεν τους επιτέθηκαν κατά τη διάρκεια της νύχτας· μάλλον, τους είχαν χάσει. Έτσι, με το ξημέρωμα, οι Ζωντανοί-Νεκροί και το καραβάνι που προστάτευαν συνέχισαν να ταξιδεύουν νότια, ακολουθώντας τα μονοπάτια ανατολικά της δημοσιάς και μην πλησιάζοντας καθόλου τον μεγάλο, λιθόστρωτο αμαξιτό δρόμο, διότι εκεί ήταν βέβαιο ότι οι άνθρωποι της Σαρντίκα-Νοθ θα τους εντόπιζαν και θα τους ορμούσαν.

Μ'αυτό τον τρόπο έφτασαν, μετά από δύο ημέρες, στην περιοχή της Χόλκεραλ, ενώ πλησίαζε το μεσημέρι της τρίτης ημέρας. Όταν έβλεπαν τα τείχη της Πόλης του Χρυσού αντίκρυ τους, και τα αγροκτήματα γύρω από τα τείχη, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος έκανε νόημα να σταματήσουν, και το καραβάνι σταμάτησε πίσω του.

Στρεφόμενος επάνω στη σέλα του, είπε στον Καντάρφιλ: «Εμείς θα μείνουμε εδώ, έμπορα. Μπορείτε να κάνετε την υπόλοιπη απόσταση μόνοι σας· δε νομίζω ότι φαίνεται κανένας κίνδυνος.»

Ο Καντάρφιλ είχε σηκωθεί όρθιος μέσα στο εν μέρει ανοιχτό τετράκυκλο όχημά του, και παραξενεμένος είπε: «Τι εννοείς, φίλε μου Ζαώρδιλ;»

«Δεν πηγαίνω μέσα στη Χόλκεραλ. Με ξέρουν εκεί, καθώς κι αρκετούς από τους μισθοφόρους μου. Και δε μας συμπαθούν.»

«Μα, πρέπει να μας γυρίσετε στη Νασόλκαθ!» πετάχτηκε η Ταλράνδη, που τώρα δεν ήταν καθισμένη μαζί με τον Καντάρφιλ στο όχημά του αλλά στην άμαξά της με τα δύο άλογα. «Αυτή ήταν η συμφωνία μας! Γι'αυτό σάς πληρώνουμε!»

«Μην ανησυχείς, εμπόρισσα,» της αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Θα περιμένουμε εδώ για εσένα και τον Ρίναμελ, και θα επιστρέψουμε στη Νασόλκαθ μόλις έχετε τελειώσει τις δουλειές σας στη Χόλκεραλ.»

«Έπρεπε να μας το είχες πει ότι δεν σκόπευες να μπεις στην πόλη!» διαμαρτυρήθηκε η Ταλράνδη. «Ακόμα και πίσω από τα τείχη της Χόλκεραλ πιθανώς να χρειαστούμε προστασία.»

«Ζαώρδιλ,» είπε ο Καντάρφιλ, «αυτή είναι ανοησία. Γιατί πιστεύεις ότι θα σας φερθούν εχθρικά στη Χόλκεραλ;»

«Ξεχνάς ποιοι είμαστε, έμπορα; Εσύ ο ίδιος με αναγνώρισες όταν πρωτοσυναντηθήκαμε· δεν το θυμάσαι;»

«Το θυμάμαι· και, ναι, η αλήθεια είναι πως δεν είσαι άγνωστος στη Χόλκεραλ. Όμως τώρα δεν είσαι πια Παντοκρατορικός, και με έχεις βοηθήσει πολύ. Αν κάποιος στραφεί εναντίον σου, θα διαμαρτυρηθώ πολύ έντονα, σε διαβεβαιώνω: και εγώ και οι άλλοι έμποροι. Δε μπορεί κανένας από εμάς να αμφιβάλλει για την αξιοπιστία σου και των Ζωντανών-Νεκρών...» Κοίταξε προς την Ταλράνδη.

«Εκτός αν, τελικά, δεν μας συνοδέψεις μέσα στη Χόλκεραλ,» πρόσθεσε εκείνη.

«Βλέπεις;» είπε ο Καντάρφιλ στον Ζαώρδιλ. «Να φωνάξουμε και τον Ρίναμελ και τον Βερνάντελ εδώ, στην αρχή του καραβανιού, να τους ρωτήσουμε;»

«Δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος· «ξέρω ποια θα είναι η απάντησή τους. Πιστεύεις, όμως, ότι ο λόγος σας θάναι αρκετός για να κάνει τους ανθρώπους της Τριανδρίας να μη μας πυροβολήσουν εν όψει;»

«Σοβαρολογείς; Τι νομίζεις ότι είμαι; Κανένας δούλος; Είμαι ένας πολύ σημαντικός έμπορος της Χόλκεραλ, φίλε μου Ζαώρδιλ! Κι αν όχι *πολύ* σημαντικός, αρκετά σημαντικός τουλάχιστον. Ξέρεις ώς πού ταξιδεύω. Και η Τριανδρία το ξέρει επίσης. Και ξέρουν ότι δεν θα άφηνα να με συνοδέψουν παρά μόνο οι πιο έμπιστοι μισθοφόροι.»

Ο Ζαώρδιλ μόρφασε, σκεπτικός. Στράφηκε στον Νικηφόρο, ο οποίος καθόταν επάνω στον Δόντια, παραδίπλα. «Και δεν πάμε, αρχηγέ;» είπε ο Κολπατζής. «Έχουμε γλιτώσει κι από χειρότερα.»

«Μην τυχόν και πιαστείς στα χέρια με κανέναν μέσα στην πόλη,» τον προειδοποίησε ο Ζαώρδιλ, γιατί κι ο Νικηφόρος ήταν παλιά Παντοκρατορικός στρατιωτικός και αρκετοί στη Χόλκεραλ τον ήξεραν. «Και νάχεις υπόψη σου και τους άλλους παλιούς πολεμιστές μας. Δε θέλω φασαρίες.»

«Αυτό σημαίνει ότι θα έρθετε στην πόλη;» ρώτησε ο Καντάρφιλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, νεύοντας μουντά. Ήταν προφανές ότι η ιδέα δεν του άρεσε και τόσο, αλλά το είχε πάρει απόφαση.

Η Έρικα, που καθόταν στο άλογό της, κουκουλωμένη, μερικά μέτρα πιο πίσω, άκουγε όσα μπορούσαν να πιάσουν τ'αφτιά της από τη συζήτηση του Ζαώρδιλ και των εμπόρων και, προς στιγμή, είχε ανησυχήσει ότι οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν θα έμπαιναν στη Χόλκεραλ. Πράγμα που θα σήμαινε ότι κι εκείνη θα ήταν αναγκασμένη να μείνει έξω και, μετά, να πάει στην Πόλη του Χρυσού μόνη της προκειμένου να μιλήσει στην Τριανδρία. Δεν την ενθουσίαζε αυτό, διότι δεν γνώριζε καθόλου τη Χόλκεραλ. Αλλά τώρα έβλεπε πως, ευτυχώς, ο Ζαώρδιλ είχε αλλάξει γνώμη, και χαμογέλασε λιγάκι στραβά μέσα στην κουκούλα της κάπας της.

«Γιατί έχουμε σταματήσει;» τη ρώτησε η Ανρίθα-Νοθ, που ήταν γαντζωμένη πίσω της στη σέλα του αλόγου. Ακόμα δυσκολευόταν κάπως στο βάδισμα λόγω του τραυματισμένου της ποδιού.

«Θα φύγουμε τώρα,» της είπε η Έρικα· και πράγματι, ο Ζαώρδιλ έκανε νόημα να συνεχίσουν, και το καραβάνι ξεκίνησε ξανά.

«Ναι αλλά γιατί σταματήσαμε;» επέμεινε η Ανρίθα.

«Σιωπή πια!» μούγκρισε η Έρικα, που ακόμα της κρατούσε μούτρα για όσα είχαν γίνει.

Το καραβάνι των εμπόρων και οι Ζωντανοί-Νεκροί, που το προστάτευαν, κινήθηκαν προς τη μεγάλη νότια πύλη των τειχών της Πόλης του Χρυσού.

Μέσα στη Χόλκεραλ, ο Καντάρφιλ τούς εξυπηρέτησε όλους όσο καλύτερα μπορούσε. Στην πύλη φρόντισε οι Ζωντανοί-Νεκροί να μην έχουν κανένα πρόβλημα. Αν και αρχικά κανένας δεν είχε αναγνωρίσει ούτε τον Ζαώρδιλ ούτε τον Νικηφόρο, παρότι στέκονταν σε εμφανές σημείο, καθώς οι φόροι πληρώνονταν και τα

αμάξια έμπαιναν το ένα μετά το άλλο στην πόλη, ένας καινούργιος άντρας της φρουράς πλησίασε, κοίταξε τον Κολπατζή, και, αναμφίβολα, τον γνώρισε.

«Σκυλί!» φώναξε αγριεμένος, τραβώντας το πιστόλι του και σημαδεύοντας τον Νικηφόρο. «Σκυλί της Παντοκράτειρας! Ζεις ακόμα; Και τολμάς να παρουσιάζεσαι εδώ!» Ήταν κάποιος από τους υποδιοικητές της φρουράς της Χόλκεραλ, αν έκρινε κανείς από την ενδυμασία του.

Ο Καντάρφιλ αμέσως παρενέβη, εξηγώντας πως αυτοί οι μισθοφόροι είχαν συνοδέψει εκείνον και τους υπόλοιπους εμπόρους από τη Νασόλκαθ ώς εδώ, περνώντας από πάρα πολλές επικίνδυνες περιοχές. «Ήρθαμε μέσω Ενδότερων Πολιτειών, κύριε Υποδιοικητά, και μας προστάτεψαν από τη συμμορία του Βασράιλ του Λυκόφρονα κι από έναν επικίνδυνο θεό που είναι μαζί του, καθώς επίσης και από τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας όταν πλησιάζαμε τη Χόλκεραλ.» Και μετά είπε ότι τούτη δεν ήταν η πρώτη φορά που οι Ζωντανοί-Νεκροί τον είχαν σώσει από τη Σαρντίκα-Νοθ, και ότι, επιπλέον, ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ τούς είχε σε μεγάλη υπόληψη.

Ο υποδιοικητής, που ονομαζόταν Φάργκιελ, τον άκουγε έχοντας κατεβάσει το πιστόλι του, αλλά ακόμα έμοιαζε αγριεμένος και ατένιζε τον Νικηφόρο και τον Ζαώρδιλ με μίσος.

«Ελπίζω να μην υπάρξουν επεισόδια, κύριε Υποδιοικητά, όσο οι έμπιστοι αυτοί μισθοφόροι βρίσκονται στην πόλη μας,» είπε ο Καντάρφιλ. «Αναμφίβολα, θα έχεις ακούσει ποιος είμαι.»

«Σας έχω ακούσει, κύριε Καντάρφιλ, αλλά–»

«Τότε εύχομαι το επεισόδιο τούτο να ξεχαστεί πολύ γρήγορα, κύριε Υποδιοικητά.»

Ο Φάργκιελ θηκάρωσε το πιστόλι του. «Αν οι Παντοκρατορικοί δεν προκαλέσουν προβλήματα–»

«Δεν είναι πια 'Παντοκρατορικοί',» είπε ο Καντάρφιλ. «Και θα ήθελα να ενημερώσετε κι άλλα ιθύνοντα πρόσωπα της φρουράς για όσα σάς είπα. Θα μου κάνετε αυτή τη χάρη;»

«Θα προσπαθήσω,» αποκρίθηκε ο Υποδιοικητής Φάργκιελ, κι απομακρύνθηκε.

«Ποιος ήταν αυτός ο μαλάκας;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τον Νικηφόρο. «Δεν τον θυμάμαι.»

«Ένας ηλίθιος που έπαιζα μαζί του ζάρια κάπου-κάπου, όταν ήμασταν εδώ, κι όλο έχανε,» είπε ο Κολπατζής. «Μ'έχει στο μάτι

από τότε,» ανασήκωσε τους ώμους. «Ευχαρίστως θα του έσπαγα τη μύτη–» πρόσθεσε, και ο Ζαώρδιλ αμέσως τον διέκοψε:

«Είπαμε – όχι μαλακίες.»

«Ναι, το είπαμε...» μούγκρισε ο Νικηφόρος.

Ο Καντάρφιλ τούς οδήγησε όλους σε χώρους στάθμευσης για ν'αφήσουν τα οχήματά τους, σε στάβλους για ν'αφήσουν τα ζώα τους, και σε πανδοχεία για να βρουν καταλύματα. Ο ίδιος, φυσικά, αφού είχαν τελειώσει αυτές οι δουλειές, πήγε στο σπίτι του, για να δει τη γυναίκα του και τα παιδιά του· αλλά τους είπε ότι αν τον χρειάζονταν για τον οποιονδήποτε λόγο μπορούσαν να τον καλέσουν τηλεπικοινωνιακά. «Και μη διστάσετε καθόλου, αν κανένας από τους φρουρούς σάς προκαλέσει πρόβλημα,» τόνισε στον Ζαώρδιλ. «Θα ειδοποιήσω, βέβαια, τις αρχές για την παρουσία σας και θα τους πω ακριβώς τι συμβαίνει, αλλά ποτέ δεν ξέρεις...»

«Σ'ευχαριστούμε, Καντάρφιλ,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, καθώς βρίσκονταν μέσα στην τραπεζαρία του πανδοχείου *Ελεύθεροι Σκοπευτές* μαζί με τον Νικηφόρο, τη Νιρκέκα, και άλλους Ζωντανούς-Νεκρούς. (Η Έρικα ήταν επίσης εδώ αλλά, φυσικά, κρυμμένη από τον Καντάρφιλ.)

«Εγώ σας ευχαριστώ, φίλε μου Ζαώρδιλ,» είπε ο έμπορος, κι αφού αντάλλαξε μια χειραψία με τον αρχηγό των Ζωντανών-Νεκρών έφυγε από το πανδοχείο.

Ο Ζαώρδιλ πήγε και κάθισε στο τραπέζι όπου ήταν ήδη καθισμένοι αρκετοί από τους ανθρώπους του και ένας σερβιτόρος έφερνε πιατέλες με φαγητά και καράφες με ποτά.

Η Έρικα τράβηξε μια καρέκλα κοντά στον Σκοτωμένο και κάθισε. «Να σε ρωτήσω κάτι;»

Ο Ζαώρδιλ τής έκανε χώρο για να φέρει την καρέκλα ακόμα πιο κοντά, ανάμεσα στη δική του και σ'αυτή της Νιρκέκα.

«Εντάξει, καλά είμαι,» του είπε η Έρικα χωρίς να μετακινηθεί. Και ρώτησε: «Ο Καντάρφιλ γνωρίζει κανέναν απ'τους Συνάρχοντες της Τριανδρίας;»

«Δε νομίζω. Δε μου έχει ποτέ πει τίποτα, τουλάχιστον· και μάλλον τώρα θα μου το έλεγε, υποθέτω.»

Η Έρικα μόρφασε σκεπτικά μέσα στην κουκούλα της.

«Γιατί;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ. «Θα ήθελες να του ζητήσεις να σε συστήσει σε κάποιον απ'αυτούς;»

«Ναι.»

«Νόμιζα ότι προτιμούσες να μη γνωρίζει πως είσαι μαζί μας.»

«Τώρα το ταξίδι μας έφτασε στο τέλος του, Ζαώρδιλ,» είπε η Έρικα ανασηκώνοντας τους ώμους. «Και να μάθει ο Καντάρφιλ ότι ήμουν μαζί, τι έγινε;»

«Σωστά. Πάντως, δε νομίζω πως γνωρίζει κανέναν από τους Συνάρχοντες της Τριανδρίας· οπότε δεν έχει νόημα, ούτως ή άλλως.»

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

την πρώτη νύχτα της διαμονής μας στη Χόλκεραλ φεύγω από το πανδοχείο μας χωρίς να πω τίποτα στον Φέκταρελ (γιατί πάντα ανησυχεί – τελείως ανόητα – για εμένα & το ξέρω πως δεν θα συμφωνούσε μ'αυτό που είχα κατά νου να κάνω). ντυμένη καλά για το κρύο περνάω από τη νότια πύλη της πόλης που είναι ακόμα ανοιχτή & πηγαίνω προς τους πρόποδες των Χρυσών Ορέων. φτάνω εκεί χωρίς πρόβλημα & αρχίζω να ανεβαίνω τις πλαγιές, ολοένα & πιο ψηλά. η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων είναι ανήσυχη μέσα στο βραχιόλι μου· την αισθάνομαι να κάνει γύρω γύρω γύρω γύρω γύρω… καταλαβαίνει ίσως τι έχω στο μυαλό μου & δεν της αρέσει. καταλαβαίνει ότι σκοπεύω να συναντήσω, αν μπορώ, τη θεά που συνάντησα & τότε, όταν υποχωρούσαμε από τη Χόλκεραλ κυνηγημένοι από τους επαναστάτες – την Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου, όπως μου αποκάλυψε το όνομά της μέσα στο όνειρό μου στη Νασόλκαθ. αναρωτιόμουν αν τη συναντούσα τώρα τι θα είχε να μου αποκαλύψει. τίποτα καινούργιο ίσως; μια περαιτέρω κατανόηση στα όσα ήδη μπορώ να παρατηρήσω; στα όσα η ίδια μού δίδαξε, με τον μυστηριώδη τρόπο της, να παρατηρώ;

η Πολεμική Καρδιά δεν συμπαθούσε την Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου ούτε τότε που την είχα συναντήσει για πρώτη φορά ούτε & τώρα είμαι βέβαιη πως τη συμπαθεί, αλλά δεν φοβάμαι μήπως γίνει τίποτα άσχημο γιατί ξέρω πως η Πολεμική Καρδιά δεν μπορεί να βλάψει την Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου – είναι πέρα των δυνάμεών της, όπως & τότε, παλιότερα, που συγκρούστηκαν οι δυο τους.

ανεβαίνω τις πλαγιές των βουνών (πολλές από τις οποίες είναι χιονισμένες) με κάποια δυσκολία, νιώθοντας το κρύο να δυναμώνει & να δυναμώνει καθώς πλησιάζουν τα μεσάνυχτα. &, σε κάποια στιγμή, καταλαβαίνω ότι δεν είμαι μόνη μου. μια σκοτεινή μορφή έρχεται πίσω μου! τη βλέπω ενώ είμαι πιασμένη στην άκρη ενός κρημνού: έρχεται από κάτω! κάποιος άγνωστος που όμως σαν κάτι να μου θυμίζει. τυλιγμένος σε κάπα. με ακολουθεί, σίγουρα με

ακολουθεί. στέλνω την Καρδιά της Συναγωγής προς το μέρος του, αμολώντας την από τον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου αλλά κρατώντας γερά τα «χαλινάρια» της – δε θέλω να τον σκοτώσει, γιατί έχω την αίσθηση ότι τον ξέρω. θέλω να αναγνωρίσει ποιος είναι. βλέπω τη σκοτεινή του μορφή να σταματά απότομα & να πιάνει την καραμπίνα από την πλάτη του, υψώνοντάς την. αντιλήφτηκε την παρουσία της Καρδιάς – η Καρδιά δεν είναι & πολύ καλή στο να περνά απαρατήρητη – δεν είναι καθόλου καλή στο να περνά απαρατήρητη. μπορεί να μη μπορείς να τη δεις αλλά καταλαβαίνεις ότι ΚΑΤΙ βρίσκεται εκεί κοντά σου, κάτι πέρα από τα όρια της αντίληψής σου, κάτι επικίνδυνο σαν πολλά θηρία συγκεντρωμένα γύρω σου.

κρατάω την Καρδιά γερά από τα «γκέμια»· με τη θέλησή μου την προστάζω να ΜΗΝ ΕΠΙΤΕΘΕΙ, & με υπακούει φυσικά όπως έχει μάθει να με υπακούει. «τον αναγνωρίζεις;» τη ρωτάω. «ποιος είναι αυτός;» τη ρωτάω. & η Καρδιά μού απαντά, με τον τρόπο της, ότι ναι βέβαια & τον αναγνωρίζει, είναι ο Φέκταρελ.

καταριέμαι τις Λάμιες & τραβάω την Πολεμική Καρδιά πίσω, στο βραχιόλι μου, προτού γίνει τίποτα που θα το μετανιώσω πικρά.

–Φέκταρελ! του φωνάζω.

εκείνος στρέφει το κουκουλωμένο του κεφάλι προς το μέρος μου & αμίλητα ανεβαίνει εκεί όπου είμαι πιασμένη, γρήγορος σαν θηρίο των βουνών.

–τι κάνεις εδώ; τον ρωτάω, θυμωμένη μαζί του.

–ΕΣΥ τι κάνεις εδώ; μου λέει. –πού τρέχεις μες στη νύχτα; τι συμβαίνει, Φαίδρα; θες πάλι να μας βάλεις σε μπελάδες;

–στα βουνά είμαι! σε τι μπελάδες να σας βάλω;

–& αν δεν επιστρέψεις ώς το πρωί, δε θα πρέπει να ψάξουμε για σένα; & σ’αυτή την πόλη υπάρχουν ένα σωρό άνθρωποι που είναι

εναντίον μας! δε μπορείς να φανταστείς τι θα υποθέσει αμέσως ο Σκοτωμένος μόλις μάθει ότι εξαφανίστηκες;

έχει δίκιο σ’αυτό· μάλλον ο Σκοτωμένος θα υποθέσει ότι αυτοί που είναι εναντίον μας μου έκαναν κακό: με απήγαγαν ή με σκότωσαν. αλλά, & πάλι, δεν είναι σωστό που με ακολούθησε ο Φέκταρελ!

& του το λέω.

–δε σε θέλω μαζί μου, όχι τώρα. εντάξει; γύρνα πίσω.

–πού πηγαίνεις; επιμένει εκείνος. –πες μου πού πηγαίνεις!

–στα βουνά, δε βλέπεις;

–ΓΙΑΤΙ, Φαίδρα; τι λόγο έχεις να τρέχεις μες στα βουνά, μες στη νύχτα;

του εξηγώ για τη θεά. το ξέρει ότι την είχα συναντήσει εδώ, όταν υποχωρούσαμε από τους επαναστάτες (αν & τότε, φυσικά, ο Φέκταρελ δεν ήταν μαζί μας).

–& αν σε σκοτώσει; μου λέει.

–αφού τότε δε με σκότωσε, γιατί να με σκοτώσει τώρα;

–δεν πρόκειται να σ’αφήσω μόνη σου, Φαίδρα.

–μη με τσαντίζεις!

τσακωθήκαμε για λίγο. παραλίγο να παίξουμε ξύλο. θα μπορούσα να είχα αμολήσει την Πολεμική Καρδιά εναντίον του αλλά δεν ήθελα να του κάνω κακό, & την Καρδιά όταν την έχεις προστάξει να επιτεθεί δεν μπορείς να την ελέγξεις: δε μπορείς να τη βάλεις απλά να ρίξει κάποιον αναίσθητο· θα τον σκοτώσει αν μπορεί, θα τον διαλύσει. τελικά αναγκάστηκα να πάρω τον Φέκταρελ μαζί μου σ’εκείνη την αναζήτηση.

βαδίσαμε μέσα στα χιονισμένα βουνά για πολλές ώρες ακούγοντας τα ουρλιαχτά & τους βρυχηθμούς θηρίων να αντηχούν απόμακρα γύρω μας, βλέποντας νυχτοπούλια να φτερουγίζουν στον ουρανό. προσπάθησα να θυμηθώ πού ήταν το μέρος όπου είχα συναντήσει τη θεά, & έφτασα σε κάποια σημεία που κάτι έφερναν στη μνήμη μου – αναμνήσεις από την υποχώρησή μας από τη Χόλκεραλ – όμως πουθενά δεν συνάντησα ξανά την Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου, σαν εσκεμμένα να μου κρυβόταν, σαν να μην ήθελε να τη δω! αναρωτιόμουν αν έφταιγε ο Φέκταρελ, η παρουσία του. του το είπα. «αν ήμουν μόνη μου ίσως να την είχα συναντήσει!» του είπα, αλλά εκείνος δε νομίζω ότι με πίστεψε, & δεν ήταν πρόθυμος να φύγει.

το μόνο που συναντήσαμε ήταν κάτι λύκους, πεινασμένους από τον χειμώνα. μας όρμησαν από μια χιονισμένη πλαγιά, γρυλίζοντας, τρέχοντας. ο Φέκταρελ πυροβόλησε με την καραμπίνα του, αλλά σίγουρα θα μας είχαν κατασπαράξει αν δεν είχα την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων· η θεά μου έκανε τους λύκους κομμάτια, με μεγάλη της χαρά. οι ριπές του πιστολιού μου & της καραμπίνας του Φέκταρελ έμοιαζαν ασήμαντες μπροστά στον χαλασμό που εκείνη προκαλούσε.

όταν οι λύκοι ήταν νεκροί, ο Φέκταρελ πήρε έναν μαζί του για τα δόντια & το τρίχωμά του, αλλά μου είπε – γι'ακόμα μια φορά – ότι ήμουν ανόητη που τριγύριζα εδώ πέρα τέτοια ώρα, & ότι στο τέλος κάτι θα μας έτρωγε & τους δύο αν συνεχίζαμε έτσι.

–δε σ'έφερα μαζί μου με το ζόρι! του είπα, αλλά εκείνος δεν μου απάντησε.

μέχρι το ξημέρωμα περιφερόμασταν στα Χρυσά Όρη όμως δεν συνάντησα την Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου. όταν ο ήλιος βγήκε από την ανατολή επιστρέψαμε στη Χόλκεραλ. (νωρίτερα δεν θα είχε νόημα να επιστρέψουμε ούτως ή άλλως· οι πύλες είναι κλειστές τις ώρες της βαθιάς νύχτας.)

πήγαμε στο πανδοχείο & δεν αναφέραμε σε κανέναν τίποτα για τη νυχτερινή μας εξόρμηση.

(δεν ξέρω τι είπε ο Φέκταρελ για τον σκοτωμένο λύκο σε όσους είδαν το πτώμα του ζώου.)

μ’έχει στεναχωρήσει το γεγονός ότι δεν ξαναβρήκα την Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου. ήλπιζα πως θα ξαναείχα επαφή μαζί της όταν επισκεπτόμουν τα Χρυσά Όρη. ίσως όντως να έφταιγε η παρουσία του Φέκταρελ γι’αυτό, μα δεν είμαι & απόλυτα σίγουρη. & τώρα δεν ξέρω αν θέλω να πάω πάλι στα Χρυσά Όρη. ή μάλλον, σίγουρα θα ήθελα αν ήμουν βέβαιη ότι θα πήγαινα μόνη μου, αλλά βλέπω τον Φέκταρελ πάντα να με ~~προσέχει~~ παρακολουθεί σαν κατάσκοπος! αν κάνω να φύγω θα με ακολουθήσει· ακόμα & στον ύπνο του νομίζω πως με φυλάει! πάντα όταν κοιμόμαστε έχει ένα του χέρι τυλιγμένο γύρω από τη μέση μου. μια φορά σηκώθηκα να πάω στην τουαλέτα & επιστρέφοντας τον βρήκα ξύπνιο!

–σε ξύπνησα; (έκανα πως δεν είχα καταλάβει)

–πρέπει να έβλεπα κάποιο όνειρο. δεν πειράζει.

–με παρακολουθείς; τον ρώτησα ανεβαίνοντας ξανά στο κρεβάτι.

–μην είσαι ανόητη.

–μη μου λες μαλακίες· το ξέρω πως με παρακολουθείς!

δεν είπε τίποτα &, μετά από λίγο, κοιμηθήκαμε πάλι.

τέλος πάντων· δεν βγάζεις άκρη μαζί του!

αλλά δε νομίζω πως, έτσι & αλλιώς, θα πήγαινα ξανά να βρω τη θεά. μάλλον δεν θέλει να με δει. ό,τι είχε να μου δείξει μου το έδειξε. εξάλλου, σ’εκείνο το όνειρό μου στη Νασόλκαθ (είτε ήταν όντως η

θεά είτε απλά ο Κρυφός Εαυτός μου) μου είχε πει «έχεις διδαχθεί… ξέρεις τώρα καλύτερα τον κόσμο μου από ό,τι παλιά… μιλάς τη γλώσσα του!…»

οπότε, τώρα κάθομαι & παρατηρώ τη Χόλκεραλ. σημειώνω & άλλα «γράμματα» της κρυφής γλώσσας. θα μας χρειαστούν, άλλωστε, τώρα που ο Ναλτάφιρ’χοκ θα βρει & άλλους μάγους για να συνεργαστούν μαζί μας ώστε να φτιάξουμε τα ρούχα που θα μεταφέρουν κρυφά μηνύματα.

(αναρωτιέμαι αν η γλώσσα θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί & για άλλα πράγματα… τι, άραγε;)

Κεφάλαιο Εικοστό-Ένατο
Η Τριανδρία της Πόλης του Χρυσού

Το επόμενο πρωί ύστερα από την άφιξή τους στη Χόλκεραλ, ο Καντάρφιλ επισκέφτηκε τους *Ελεύθερους Σκοπευτές* για να δει αν ήταν όλα καλά με τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο και τους μισθοφόρους του.

«Μέχρι στιγμής κανένας δεν έχει επιχειρήσει να μας πυροβολήσει, μαχαιρώσει, ή δηλητηριάσει,» τον διαβεβαίωσε ο Σκοτωμένος μέσα στην τραπεζαρία. Είχε κατεβεί για να πάρει πρωινό, και μαζί του ήταν η Έρικα, η οποία είχε φορέσει την κουκούλα της αμέσως μόλις είδαν τον Καντάρφιλ να μπαίνει αλλά προτού, φυσικά, τους δει εκείνος στη μεριά όπου κάθονταν. Η τραπεζαρία των *Ελεύθερων Σκοπευτών* ήταν μεγάλη και ο κόσμος δεν της έλειπε: σε τούτο το μέρος συγκεντρώνονταν ένα σωρό πλανόδιοι, ταξιδευτές, τυχοδιώκτες, και μισθοφόροι. Ο Ζαώρδιλ, εννοείται, το ήξερε από παλιά. Τον καιρό που ήταν στον Στρατό της Παντοκράτειρας, μάλιστα, έλεγαν ότι κι αρκετοί αποστάτες (όπως οι Παντοκρατορικοί αποκαλούσαν τους επαναστάτες) έρχονταν στους *Ελεύθερους Σκοπευτές* για να κάνουν ύπουλα σχέδια, έτσι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν το μέρος υπό παρακολούθηση.

«Και ούτε πρόκειται κανένας να σας πειράξει μέχρι να φύγετε από την πόλη,» είπε ο Καντάρφιλ, έχοντας καθίσει στο τραπέζι τους και κάνοντας νόημα σε μια σερβιτόρα να έρθει.

Η κοπέλα πλησίασε, πήρε την παραγγελία του εμπόρου (μια κούπα καφέ και ψητή γλώσσα λύκου), και έφυγε.

Η Έρικα, που ώς τότε κοίταζε κάτω, ύψωσε το βλέμμα και κατέβασε την κουκούλα της, πάνω που ο Καντάρφιλ ήταν έτοιμος να ρωτήσει τον Ζαώρδιλ ποια ήταν αυτή – μισθοφόρος του; – και γιατί φορούσε κουκούλα εδώ μέσα.

Τα μάτια του εμπόρου γούρλωσαν. «*Εσύ;*» έκανε ξαφνιασμένος.

«Εγώ,» είπε η Έρικα, και ήπιε μια γουλιά από το τσάι της.

«Πώς στις Λάμιες βρέθηκες στη Χόλκεραλ;»

«Ήρθα μαζί σας.»

«Μαζί μας;» Ο Καντάρφιλ κοίταξε τον Ζαώρδιλ, και το βλέμμα του απαιτούσε εξηγήσεις γι'αυτό. Τώρα.

Ο Σκοτωμένος δεν ταράχτηκε· δε νόμιζε πως, ούτως ή άλλως, θα γινόταν και καμια σπουδαία παρεξήγηση. «Την έστειλε ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ. Και ζήτησε να κρατήσουμε την παρουσία της κρυφή.» Φυσικά, η ίδια η Έρικα ήταν που το είχε ζητήσει αυτό, όχι ο Ηγεμόνας, αλλά ο Ζαώρδιλ έκρινε πως, σ'ετούτη τη συγκεκριμένη περίπτωση, η απόλυτη αλήθεια δεν ήταν και τόσο σημαντική.

«Γιατί;» ρώτησε ο Καντάρφιλ, συνοφρυωμένος. Κι έστρεψε πάλι τη ματιά του στην Έρικα.

Σίγουρα, δεν χάρηκε που με είδε, σκέφτηκε εκείνη μειδιώντας λιγάκι στραβά. «Ο Ηγεμόνας θέλει να οργανώσει όλες τις πόλεις της περιοχής εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ.»

«Και τι σχέση έχει αυτό μ'εσένα;»

«Έστειλε εμένα για να μιλήσω στους άρχοντες των πόλεων. Ώς τώρα έχω μιλήσει στον Πρόκριτο της Βιλγκέροβ, στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ, στον Πολιτάρχη της Ζέρνιελ, στον Κύρη της Σελκόρβιλ, και στην Αρχόντισσα της Βολδέριλ. Όλοι τους συμφώνησαν να βοηθήσουν, εκτός από τον Πρόκριτο της Βιλγκέροβ. Αλλά έτσι κι αλλιώς η Βιλγκέροβ δεν είναι και τόσο σημαντική πόλη, εκεί όπου βρίσκεται.»

«Θα επιτεθούν, δηλαδή, όλοι μαζί στη Γαλανή Δράκαινα;»

«Η κάθε πόλη θα βοηθήσει όπως μπορεί,» εξήγησε η Έρικα. «Άλλωστε, αυτό ζητά και ο Ηγεμόνας. Καταλαβαίνεις, επομένως, γιατί βρίσκομαι τώρα στη Χόλκεραλ;»

«Θα μιλήσεις στην Τριανδρία;»

«Ναι. Και η Χόλκεραλ είναι η σημαντικότερη πόλη απ' όλες που έχω μέχρι τώρα επισκεφτεί. Η Σαρντίκα-Νοθ βρίσκεται ανάμεσα σ'αυτήν και τη Νασόλκαθ. Ο Ηγεμόνας χρειάζεται *οπωσδήποτε* την υποστήριξη της Τριανδρίας αν είναι να κινηθεί εναντίον της Γαλανής Δράκαινας.»

«Μάλιστα...» είπε ο Καντάρφιλ, και σταμάτησαν για λίγο να μιλάνε καθώς η παραγγελία του – καφές και ψητή λυκόγλωσσα – έφτασε.

«Το πρόβλημα είναι πως δεν ξέρω κανέναν από τους Συνάρχοντες,» συνέχισε η Έρικα, όταν η σερβιτόρα είχε φύγει.

«Ούτε έχω εδώ κανέναν άνθρωπο που να τους ξέρει. Εκτός αν *εσύ* ξέρεις κάποιον από αυτούς...»

Ο Καντάρφιλ έκοψε ένα μικρό κομμάτι από την ψητή γλώσσα λύκου και το έβαλε στο στόμα του, μασώντας. Ήταν νόστιμο και τραγανιστό. «Δυστυχώς όχι, δεν ξέρω τους Συνάρχοντες προσωπικά.»

Η Έρικα το περίμενε αυτό, αλλά δεν είχε μετανιώσει που είχε ρωτήσει. *Προσπάθησα...* «Θα μπορούσες, τουλάχιστον, να μου δώσεις πληροφορίες γι'αυτούς;»

Ο Καντάρφιλ την ατένισε καχύποπτα. «Τι είδους πληροφορίες;»

«Οτιδήποτε.»

Ο Καντάρφιλ αναστέναξε. Ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ του και κοίταξε τριγύρω, επιφυλακτικά. Δεν ήθελε κανένας να μπορεί να τον ακούσει· δεν ήθελε κανένας να πει ότι εκείνος, ένας γνωστός έμπορος της πόλης, έδινε πληροφορίες σε... σε πρώην Παντοκρατορικούς. Ακόμα κι αν δεν αναγνώριζαν την Έρικα σε τούτα τα μέρη, πολλοί αναγνώριζαν τον Λοχαγό Ζαώρδιλ Νυκτόκορμο από παλιά.

Η Έρικα, βλέποντάς τον ανήσυχο και μπορώντας να μαντέψει τους λόγους της ανησυχίας του, τον διαβεβαίωσε: «Δε μας παρακολουθούν»· προσθέτοντας νοερά: *Δε νομίζω τουλάχιστον.*

«Οι Συνάρχοντες είναι τρεις, όπως θα ξέρεις,» της είπε ο Καντάρφιλ, «και πάντα άντρες· αυτό λέει ο Νόμος μας. Οι τωρινοί είναι όλοι άνθρωποι από τον καιρό των Παντοκρατορικών· δεν έχουν αλλάξει ακόμα. Ονομάζονται Θέρνατελ, Κάρχαμωντ, και Ζάταρνιλ. Ο Κάρχαμωντ είναι ο μεγαλύτερος – πάνω από εβδομήντα-πέντε χρονών. Ο Ζάταρνιλ είναι ο νεότερος – γύρω στα σαράντα, σαράντα-πέντε – και ήταν από παλιά προσκείμενος στην Επανάσταση. Τότε, βέβαια, δεν το έλεγε ξεκάθαρα· κανείς δεν το ήξερε· γιατί, αν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας το έπαιρναν είδηση–»

«–θα τον αντικαθιστούσαν,» είπε η Έρικα, που κάποτε ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας.

«Ακριβώς. Αλλά τώρα πλέον είναι γνωστό πως ο Ζάταρνιλ ήταν που βοήθησε κυρίως την Επανάσταση να κάνει εξέγερση εκ των έσω στη Χόλκεραλ. Πολλοί, μάλιστα, τον κατηγορούν για τις καταστροφές και τις λεηλασίες που έγιναν στην πόλη· λένε πως θα μπορούσε να είχε οργανώσει τα πράγματα καλύτερα, πως δεν τα

οργάνωσε καλύτερα για *δικό του* όφελος. Αλλά, αν είναι έτσι, δεν μπορώ να καταλάβω τι όφελος ήταν αυτό. Τέλος πάντων. Ο Ζάταρνιλ ήταν, επίσης, εραστής της Προμάχου Λοάρδης: γνωστό κι αυτό πλέον, σε όσους ακούνε τις πιο υποψιασμένες φήμες.»

«Ήταν' είπες;»

«Απ'ό,τι ξέρω, δεν είναι εραστές πια.» Ο Καντάρφιλ έφαγε ακόμα ένα κομμάτι από την ψητή λυκόγλωσσα στο μικρό πιάτο μπροστά του.

«Δεν είναι η Πρόμαχος Λοάρδη στην πόλη;»

«Εδώ είναι,» τη διαβεβαίωσε ο Καντάρφιλ, «και μάλιστα διευθύνει μια καινούργια τράπεζα, την *Αναπνοή του Χρυσού*. Πηγαίνει καλά, απ'ό,τι λένε. Και κυκλοφορεί η φήμη ότι δημιουργήθηκε από τις λεηλασίες των πλουσίων της πόλης. –Δεν ξέρω αν αληθεύει, και δεν ασχολούμαι τόσο πολύ με τέτοια,» πρόσθεσε βιαστικά.

«Μου έλεγες για τους Συνάρχοντες...»

«Ναι, σωστά. Για τον Ζάταρνιλ...» Συνοφρυώθηκε σκεπτικός. «Δεν ξέρω κάτι άλλο γι'αυτόν. Δε μου έρχεται κάτι άλλο, τώρα...

»Ο Θέρνατελ, πάντως, δεν ήταν ποτέ υπέρ της Επανάστασης, αλλά ούτε και κατά. Ο Ζάταρνιλ, στο τέλος μόνο, τον κατάφερε να συμμαχήσει μαζί του για να μπορέσουν να οργανώσουν την εξέγερση – και με μεγάλο κίνδυνο της ζωής τους. Ο Κάρχαμωντ ήταν ανέκαθεν με το μέρος των Παντοκρατορικών, κι ορισμένοι λένε ότι ακόμα είναι. Δεν βοήθησε στην εσωτερική εξέγερση, φυσικά· ο Ζάταρνιλ δεν του το πρότεινε καν, φοβούμενος ότι θα τον πρόδιδε – και μάλλον είχε δίκιο. Είναι γνωστό, μάλιστα, ότι τελευταία ο Κάρχαμωντ έχει πει πως καλύτερα ήμασταν με τους Παντοκρατορικούς, πως η εξέγερση έριξε πολύ την πόλη οικονομικά.»

«Ο Κάρχαμωντ είναι ο γηραιότερος, ε;»

«Ναι.» Ο Καντάρφιλ τελείωσε την ψητή γλώσσα λύκου και ήπιε μια βαθιά γουλιά καφέ.

«Τι άλλο ξέρεις γι'αυτούς;»

«Τίποτα. Δεν έχω άμεσες συναναστροφές με την εξουσία.»

«Νομίζεις ότι θα είχε νόημα να πλησιάσω προσωπικά κάποιον από τους Συνάρχοντες;»

«Πού να ξέρω; Καλύτερα να ζητήσεις να τους δεις ως Τριανδρία, πάντως. Επίσημα. Στο Μέγαρο της Τριανδρίας. Το αποκλείω να μη

δεχτούν να σε ακούσουν. Έχεις κάποιο αποδεικτικό στοιχείο ότι έρχεσαι από τη Νασόλκαθ, έτσι δεν είναι;»

Η Έρικα, όμως, δεν πήγε να επισκεφτεί αμέσως την Τριανδρία. Με τη βοήθεια του Σιωπηλού Σάλαθρελ και της Ανρίθα-Νοθ (έπρεπε να κρατά τη Ρελκάμνια αριστοκράτισσα σε δουλειά, για να μην της μπαίνουν περίεργες ιδέες!) βάλθηκε να μάθει όλες τις φήμες που κυκλοφορούσαν στην πόλη για τους τρεις Συνάρχοντες· κι επίσης, επωφελήθηκε από τις γνώσεις του Ζαώρδιλ για τη Χόλκεραλ, παρότι ήταν λιγάκι παλιές. Ο Σκοτωμένος ήξερε πώς ήταν η Πόλη του Χρυσού πριν από τον διωγμό των Παντοκρατορικών· σήμερα, πολλά πράγματα είχαν αλλάξει, αν και τα βασικά παρέμεναν ίδια.

Μετά από τέσσερις ημέρες έρευνας, η Έρικα κατέληξε πως ό,τι ήταν να μάθει, μάλλον, το είχε μάθει· δεν υπήρχε τίποτ' άλλο – τίποτα σημαντικό, τουλάχιστον – να πληροφορηθεί για την Τριανδρία. Αλλά, προτού φτάσει σ'αυτό το συμπέρασμα, το βράδυ της τρίτης ημέρας, κατάφερε – κάπως – να βρεθεί σε κίνδυνο. Έβγαινε από ένα μπαρ μαζί με την Ανρίθα-Νοθ και βάδιζαν προς τα εκεί όπου είχαν αφήσει το άλογό τους, όταν τέσσερις τύποι που έμοιαζαν για ντόπιοι τις περικύκλωσαν, και δύο από αυτούς είχαν, φανερά, ρόπαλα στις ζώνες τους.

«Χρειάζονται προστασία οι κυρίες; Οι δρόμοι είναι σκοτεινοί – κι επικίνδυνοι,» είπε ένας.

«Ευχαριστούμε αλλά όχι,» απάντησε κοφτά η Έρικα μέσα απ'την κουκούλα της.

«Δε χρεώνουμε πολύ,» τη διαβεβαίωσε ο άντρας, χωρίς ούτε εκείνος ούτε κανένας από τους συντρόφους του να παραμερίσει για να τις αφήσουν να περάσουν.

«Και προσφέρουμε κι *άλλες* υπηρεσίες άμα θέτε,» πρόσθεσε ένας, βγάζοντας τη γλώσσα του και κουνώντας την πέρα-δώθε. Οι υπόλοιποι γέλασαν.

«Δεν έχουμε λεφτά επάνω μας,» είπε η Έρικα.

«Καλά, ας δούμε τότε τι έχετε και θα τα κανονίσουμε,» είπε εκείνος που είχε μιλήσει στην αρχή – ο αρχηγός τους, μάλλον – κι όλοι τους πλησίασαν με φανερή πρόθεση να τις αρπάξουν.

Η Ανρίθα-Νοθ είχε κοκαλώσει, τρομαγμένη, αλλά η Έρικα τράβηξε ένα μικρό πιστόλι μέσα από την κάπα της (ενώ μετάνιωνε που δεν φορούσε τον μαγικό της μανδύα, ο οποίος φαινόταν

χρήσιμος σε συμπλοκές, αποπροσανατολίζοντας με τις κινήσεις του τους εχθρούς). «Μείνετε *μακριά!*» τους προειδοποίησε. Αλλά προτού προλάβει να τελειώσει τα λόγια της ένας απ'αυτούς, κινούμενος σαν θηρίο των βουνών, άρπαξε το χέρι της με το πιστόλι και το έστρεψε ψηλά. Η Έρικα δεν πάτησε τη σκανδάλη, μη θέλοντας να προκαλέσει φασαρία που θα έφερνε εδώ τη φρουρά. Γρυλίζοντας, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της, κλότσησε αμέσως τον άντρα που ερχόταν από μπροστά της – τον αρχηγό τους. Το μποτοφορεμένο πόδι της τον βρήκε στο διάφραγμα καθώς εκείνος έκανε πίσω, απότομα, για να μη χτυπηθεί στη λεκάνη. Διπλώθηκε, χάνοντας την αναπνοή του.

Εκείνος που κρατούσε το χέρι της δεν το είχε αφήσει, και τώρα το έστριψε πίσω απ'την πλάτη της. Η Έρικα κραύγασε, νιώθοντας τα δάχτυλά της να παραλύουν και το πιστόλι της να φεύγει απ'τη λαβή της, ενώ ένας έντονος πόνος τη λόγχιζε από τον καρπό ώς τον ώμο, ώς την ωμοπλάτη. Κλότσησε προς τα πίσω, με τη φτέρνα, χτυπώντας τον άντρα στο γόνατο και νιώθοντας το κόκαλό του να σπάει. Ο κακοποιός την ελευθέρωσε πέφτοντας, ουρλιάζοντας και βρίζοντάς την χυδαία.

Η Έρικα στράφηκε στην Ανρίθα-Νοθ, βλέποντας πως ένας από τους άντρες την είχε ρίξει στο πλακόστρωτο κρατώντας την από τα καστανά μαλλιά της ενώ στο άλλο του χέρι βαστούσε το ρόπαλό του και το ύψωνε για να τη χτυπήσει. Ο άλλος κακοποιός που ήταν ακόμα όρθιος στρεφόταν στην Έρικα τραβώντας ένα μεγάλο μαχαίρι από τη ζώνη του καθώς γρύλιζε: «Θα σε μάθω εγώ, γαμημένη Λάμια!»

Η Έρικα, με το αριστερό της χέρι που δεν ήταν μουδιασμένο, τράβηξε αμέσως ένα ξιφίδιο από τη μπότα της και, συγχρόνως, το εκτόξευσε – η πρώτη κίνηση συνέχεια της δεύτερης. Η περιστρεφόμενη λεπίδα, όμως, δεν είχε στόχο τον άντρα με το μαχαίρι ο οποίος ερχόταν καταπάνω στην Έρικα αλλά τον άλλο κακοποιό, που κρατούσε κάτω την Ανρίθα-Νοθ. Ωστόσο ο άντρας με το μαχαίρι τρόμαξε κι ανέκοψε την πορεία του καθώς το ξιφίδιο περνούσε από δίπλα του. Η λεπίδα, τελικά, καρφώθηκε στα πλευρά του ροπαλοφόρου, κάνοντάς τον να πετάξει το ρόπαλό του μουγκρίζοντας και ν'αφήσει τα μαλλιά της Ρελκάμνιας αριστοκράτισσας.

Ο άντρας με το μαχαίρι επιτέθηκε στην Έρικα, προσπαθώντας να της χαρακώσει το πρόσωπο. Εκείνη απέφυγε την πλατιά λάμα και χτύπησε τον κακοποιό στον λαιμό με τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού τεντωμένα. Ο άντρας γονάτισε, μη μπορώντας να πάρει αναπνοή.

Η Έρικα άρπαξε το πιστόλι της από το πλακόστρωτο και ζύγωσε την Ανρίθα, η οποία ήταν ακόμα κάτω, γονατισμένη, κλαψουρίζοντας. Η Έρικα την κλότσησε. «Σήκω! Κουνήσου!» της είπε, και η Ρελκάμνια σηκώθηκε και την ακολούθησε, τρέχοντας.

Πηγαίνοντας προς τον στάβλο, η Έρικα έριχνε συνεχώς ματιές πίσω τους, μήπως τις κυνηγούσαν. Κανέναν, όμως, δεν είδε να έρχεται. Πλήρωσε τον σταβλίτη και πήρε το άλογο από τον στάβλο. Το καβάλησε, και η Ανρίθα-Νοθ ανέβηκε πίσω της.

Τρόχασαν, δίχως καθυστέρηση, προς τους *Ελεύθερους Σκοπευτές*, και ξανά κανένας δεν τις καταδίωξε. Έφτασαν στο πανδοχείο χωρίς επεισόδιο.

Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος κοιμόταν σαν λύκος με αφτιά λαγού, έτσι μόλις η Έρικα χτύπησε τη δερματόπορτα του δωματίου του εκείνος αμέσως άνοιξε, ξεκλειδώνοντας το λουκέτο, και την άφησε να μπει.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε, βλέποντας από το πρόσωπό της πως ήταν αναστατωμένη. Σε κάποια άλλη γυναίκα, βέβαια, αυτή η έκφραση δεν θα υποδήλωνε αναστάτωση, αλλά στην Έρικα δεν μπορούσε να υποδηλώνει τίποτε άλλο· δεν ήταν, γενικά, αγχώδης. Τα νεύρα της ήταν από ατσάλι. Ο Ζαώρδιλ, έχοντας κλείσει πάλι τη δερματόπορτα, κλείδωσε και το λουκέτο.

Η Έρικα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του, ακόμα ντυμένη με την κάπα της και τα ρούχα που φορούσε όταν εκείνη και η Ανρίθα-Νοθ δέχτηκαν επίθεση από τους κακοποιούς. Το δεξί χέρι της εξακολουθούσε να το αισθάνεται λιγάκι μουδιασμένο, αλλά μπορούσε τώρα να το κινήσει.

«Κάποιοι μάς επιτέθηκαν,» είπε στον Ζαώρδιλ, «και δε νομίζω ότι ήταν τυχαίοι.»

Ο Σκοτωμένος συνοφρυώθηκε και κάθισε πλάι της. «Ποιοι; Πότε; Τώρα;»

«Ναι,» ένευσε η Έρικα, και του είπε τι είχε γίνει. «Δε νομίζω ότι ήταν τυχαίοι,» επανέλαβε. «Πρέπει να μας είχαν παρακολουθήσει, βλέποντας ότι μοιάζουμε για εξωδιαστασιακές – ξέροντας, ίσως, ότι

μένουμε στους *Ελεύθερους Σκοπευτές*, μαζί σας.» Τον ατένισε καταπρόσωπο.

«Μαζί με πρώην Παντοκρατορικούς...»

Η Έρικα ένευσε ξανά.

«Τα υποθέτεις, βέβαια, όλ' αυτά,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Μπορεί να ήταν μονάχα κακοποιοί.»

«Το μέρος όπου μας επιτέθηκαν δεν είναι και τόσο κακόφημο, απ'ό,τι καταλαβαίνω. Λογικά, κανένας δεν θα έπρεπε να σου επιτίθεται εκεί εκτός αν σε έχει στόχο.»

Ο Ζαώρδιλ άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο. «Καλά θα κάνουμε να προσέχουμε περισσότερο μετά απ'αυτό. Οι διαβεβαιώσεις του Καντάρφιλ, τελικά, δεν ήταν αρκετές...»

«Ο Καντάρφιλ μπορεί, ίσως, να μας προστατέψει από τους ιθύνοντες της πόλης, δηλώνοντας την καλή του γνώμη για εμάς· αλλά υπάρχουν και... άλλοι. Άνθρωποι που πιθανώς να θέλουν να προκαλέσουν πρόβλημα υπογείως.»

«Γιατί δε με εκπλήσσει καθόλου αυτό;...» είπε ο Ζαώρδιλ, ενθυμούμενος την κατάσταση στη Νασόλκαθ, όταν εκείνος και οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν πρωτοπάει εκεί. Τελειώνοντας με το στρίψιμο του τσιγάρου, το άναψε, πήρε μια γερή τζούρα, και το έδωσε στην Έρικα.

Εκείνη ρούφηξε καπνό και τον φύσηξε προς το πάτωμα, σκεπτική.

«Να πας να συναντήσεις την Τριανδρία το συντομότερο δυνατό,» της είπε ο Ζαώρδιλ, «και να τελειώνεις μ'αυτή την ιστορία. Μην τριγυρίζεις σε περίεργα μέρη.»

Η Έρικα δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει. Αλλά αναρωτιόταν ποιοι να ήταν αυτοί που την είχαν βάλει στόχο – ή, μάλλον, τους ανθρώπους του Ζαώρδιλ γενικότερα, γιατί εκείνη αποκλείεται να την ήξεραν εδώ.

Όταν πήγε στο Μέγαρο της Τριανδρίας, μέσα σε μια άμαξα, ήταν πρωί και είχε μαζί της τον Σιωπηλό Σάλαθρελ ο οποίος ήταν Φενηνάρκιος και θα την έκανε, επομένως, κι εκείνη να φαίνεται λιγότερο ξένη εδώ παρά το λευκό της δέρμα. Το Μέγαρο της Τριανδρίας ήταν ένα μεγάλο οίκημα στο κέντρο της πόλης και, απ'ό,τι είχε πληροφορηθεί η Έρικα (ο Ζαώρδιλ τής το είχε πει, αλλά το είχε επιβεβαιώσει και η ίδια μέσω τρίτων), συστεγαζόταν με τη Μεγάλη Βιβλιοθήκη της Χόλκεραλ. Οι Συνάρχοντες δεν

κατοικούσαν εδώ· έρχονταν απλώς για να συνεδριάσουν, κάποιες συγκεκριμένες ημέρες (βάσει των κύκλων των τριών φεγγαριών) και όποτε άλλοτε χρειαζόταν.

Η Έρικα πλήρωσε τον αμαξά επιπλέον, λέγοντάς του να την περιμένει να επιστρέψει. Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Έμοιαζε καλοπροαίρετος άνθρωπος, και δεν την κοίταζε με άσχημο μάτι παρότι φαινόταν για εξωδιαστασιακή. Την άμαξά του τραβούσε ένας ελέφαντας με πλούσιο τρίχωμα ο οποίος δεν έδειχνε να καταλαβαίνει τίποτα από το σημερινό κρύο.

Μαζί με τον Σάλαθρελ, η Έρικα πέρασε ανάμεσα από τους φρουρούς της κεντρικής πύλης του Μεγάρου, η οποία έστεκε ανοιχτή με καλλιτεχνικά λαξεύματα στο ανώφλι. Κανένας δεν επιχείρησε να τους σταματήσει, και βρέθηκαν σε μια μεγάλη αίθουσα που φως ερχόταν από το κρυστάλλινο ταβάνι της και ήταν φτιαγμένη σαν πλατεία, μ'ένα σιντριβάνι στο κέντρο, γύρω απ'το οποίο υπήρχαν δύο καφέ-μπαρ· ένα περίπτερο με πρόχειρα φαγητά, αναψυκτικά, γάντια, στυλογράφους, κι άλλα παρόμοια μικροαντικείμενα· ένα μικρό βιβλιοπωλείο που πουλούσε βιβλία, τοπικές εφημερίδες, και τοπικά περιοδικά· και μια πλακετοθήκη μουσικής. Αναμενόμενα, αρκετός κόσμος ήταν εδώ. Επίσης, υπήρχαν δύο μεγάλες, διπλές πύλες: η μία κλειστή και φρουρούμενη, η άλλη ανοιχτή αλλά εξίσου φρουρούμενη. Πάνω από την πρώτη μια πέτρινη πινακίδα έγραφε με χρυσά γράμματα: ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ. Πάνω από τη δεύτερη μια ξύλινη πινακίδα έγραφε, με χρυσά γράμματα κι αυτή: ΜΕΓΑΛΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΧΟΛΚΕΡΑΛ.

Η Έρικα και ο Σάλαθρελ πήγαν προς την πρώτη πύλη, που ήταν κλειστή με δύο βαριά, ξύλινα φύλλα. Επάνω στο αριστερό φύλλο ήταν λαξεμένη η είσοδος ενός ορυχείου μέσα στα βουνά και άνθρωποι έξω από την είσοδο που κουβαλούσαν χρυσάφι. Επάνω στο δεξί φύλλο ήταν λαξεμένοι έμποροι στην αγορά.

Η Έρικα χαιρέτησε τους φρουρούς και δήλωσε πως ερχόταν ως απεσταλμένη του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ και θα επιθυμούσε να μιλήσει στην Τριανδρία για ένα επείγον ζήτημα. Ο ένας από τους δύο άντρες μίλησε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, λέγοντας σε κάποιον ακριβώς αυτά που άκουσε από το στόμα της. Μετά, εκείνος κι ο άλλος φρουρός άνοιξαν το δεξί φύλλο της πύλης, και η Έρικα κι ο Σάλαθρελ πέρασαν το κατώφλι και βρέθηκαν σε μια αίθουσα

υποδοχής, όπου μια πορφυρόδερμη, κορακομάλλα γυναίκα τούς συνάντησε, καλοντυμένη και μιλώντας ευγενικά.

«Η Τριανδρία δεν συνεδριάζει σήμερα, όμως θα ειδοποιήσω τους Συνάρχοντες για την υπόθεσή σας αν θέλετε να μου πείτε γι'αυτήν,» είπε, αφού είχε συστηθεί ως Ρίλκα, Γραμματέας του Μεγάρου.

Η Έρικα τής έδειξε την περγαμηνή του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ και της εξήγησε για ποιο θέμα επιθυμούσε να μιλήσει στην Τριανδρία.

«Είμαι βέβαιη πως θα σας δεχτούν,» της απάντησε η Ρίλκα. «Το θέμα της Γαλανής Δράκαινας μάς έχει απασχολήσει κι εμάς πάρα πολύ. Θα μου δώσετε, όμως, έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα, αν επιτρέπεται;»

Η Έρικα τής έδωσε τον κώδικα του πομπού της, και τη ρώτησε πότε θα τη δέχονταν οι Συνάρχοντες. Η Ρίλκα τής απάντησε ότι, κανονικά, συνεδρίαζαν μετά από τέσσερις ημέρες, αλλά τώρα μάλλον θα έκαναν έκτακτη συνεδρίαση για εκείνη. «Θα σας ειδοποιήσω εγώ, αμέσως μόλις αποφασίσουν. Μείνετε ήσυχη.»

Η Έρικα την ευχαρίστησε και, μαζί με τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, έφυγε από το Μέγαρο της Τριανδρίας.

Ο αμαξάς τούς περίμενε απέξω, όπως είχε υποσχεθεί. Ανέβηκαν στην άμαξά του και ο ελέφαντας τούς επέστρεψε στους *Ελεύθερους Σκοπευτές*. Κατά τη διαδρομή, η Έρικα κοίταζε από το παράθυρο μήπως κανένας τούς παρακολουθούσε, αλλά δεν είδε καμια ύποπτη κίνηση. Μπορεί, τελικά, εκείνη η επίθεση εναντίον της κι εναντίον της Ανρίθα-Νοθ να ήταν τυχαία; Μάλλον όχι. Αλλά πολύ πιθανόν να μην ήταν τίποτα το σοβαρό. Ίσως κάποιοι αχρείοι της πόλης να την είχαν οργανώσει, όχι κανένα επικίνδυνο πρόσωπο του υπόκοσμου.

Το απόγευμα κιόλας, η Ρίλκα, η Γραμματέας του Μεγάρου, κάλεσε τηλεπικοινωνιακά την Έρικα και της είπε ότι η Τριανδρία θα τη δεχόταν αύριο, την ίδια ώρα, για να συζητήσουν. Αυτό ήταν, σίγουρα, καλό σημάδι, σκέφτηκε η Έρικα. Προθυμία από μέρους τους. Όσον αφορούσε τις δουλειές του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, τουλάχιστον. Η Έρικα αναρωτιόταν αν θα έδειχναν την ίδια προθυμία και σχετικά με το δίκτυο της. Θα μπορούσε, άραγε, να συνεννοηθεί μαζί τους έτσι ώστε να τη βοηθήσουν να το εξαπλώσει και εδώ; Ή θα έπρεπε καλύτερα να μιλήσει σε έναν μόνο από τους Συνάρχοντες – όποιον θεωρούσε πιο κατάλληλο; Αυτή η δεύτερη

σκέψη τής φαινόταν λογικότερη, αλλά θα έπρεπε πρώτα να τους δει για να κρίνει ποιος ήταν ο άνθρωπός της· από τις περιγραφές του Καντάρφιλ κι από τις πληροφορίες που είχε η ίδια συγκεντρώσει, δεν μπορούσε να βγάλει κανένα διαυγές συμπέρασμα. Μονάχα σε ένα πράγμα είχε καταλήξει: ότι ίσως ο Θέρνατελ να ήταν καλύτερος για να συνεργαστεί μαζί της, γιατί ούτε τόσο υπέρ της Επανάστασης ήταν όσο ο Ζάταρνιλ ούτε τόσο γέρος και συντηρητικός όσο ο Κάρχαμωντ. Ο Ζάταρνιλ, μάλλον, θα την αντιπαθούσε επειδή ήταν κάποτε Παντοκρατορική, και ο Κάρχαμωντ πιθανώς να τη θεωρούσε επικίνδυνη γενικά. Ο Θέρνατελ, όμως, πρέπει να ήταν πιο ευέλικτος· τουλάχιστον, έτσι είχε ακούσει να λένε γι'αυτόν. Ήταν από εκείνους τους... *έξυπνους* άρχοντες. Όπως ήταν κι ο Άσλατμιρ, στη Νασόλκαθ. Ο Θέρνατελ φημολογείτο πως είχε αρκετή επιρροή στον υπόκοσμο της Χόλκεραλ, εκτός απ'το ότι είχε χρυσωρυχεία στα Χρυσά Όρη και ήταν μέτοχος στην παλιότερη τράπεζα της πόλης, τον *Φύλακα του Πλούτου*. Επίσης, και η οικογένεια του Θέρνατελ ήταν από τις παλιές οικογένειες της Χόλκεραλ. Ονομάζονταν Λευκόποδοι.

Τη νύχτα η Έρικα την πέρασε στο δωμάτιό της· δεν πήγε στον Ζαώρδιλ γιατί ήθελε να οργανώσει τις σκέψεις της και να αποκρυσταλλώσει τη στρατηγική της. Η Χόλκεραλ ήταν πολύ σημαντική πόλη στη δυτική Φενηνάρκια, και δεν έπρεπε να χάσει καμία ευκαιρία που μπορεί να της παρουσιαζόταν εδώ. Η Ανρίθα-Νοθ δεν ήταν μαζί της στο δωμάτιο (και καλύτερα που την άφηνε ήσυχη)· είχε πει πως θα πήγαινε να πιει ένα ποτό με τον Σάλαθρελ και μετά θα έμενε μαζί του. Η Έρικα δεν είχε φέρει αντίρρηση· ας έκαναν ό,τι ήθελαν οι δυο τους. Εξάλλου, όσο πιο πολύ δεμένη ήταν η Ανρίθα-Νοθ με την οργάνωση της Έρικας, τόσο το καλύτερο. Η Έρικα σκόπευε, στο μέλλον, να τη χρησιμοποιήσει ως γέφυρα για να φτάσει στη Ρελκάμνια, όταν το δίκτυό της ήταν πια εξαπλωμένο σ'όλη τη Φενηνάρκια.

Με το ξημέρωμα, ετοιμάστηκε, φόρεσε τον μαγικό της μανδύα (για καλό και για κακό), και κάλεσε τον Σιωπηλό Σάλαθρελ τηλεπικοινωνιακά για να ξεκινήσουν για το Μέγαρο της Τριανδρίας. Εκείνος τη συνάντησε έξω απ'το δωμάτιό της, στον διάδρομο του πανδοχείου, και μπήκαν στον ανελκυστήρα μαζί.

«Τι κάνει η Ανρίθα;»

«Κοιμάται.»

«Σ’αρέσει;» ρώτησε η Έρικα μετά από μια στιγμή δισταγμού. «Ως γυναίκα, εννοώ.»

«Καλή είναι,» είπε ο Σάλαθρελ, λιγόλογα, καθώς ο ανελκυστήρας είχε φτάσει στο ισόγειο και έβγαιναν.

Ενώ διέσχιζαν την τραπεζαρία, η Έρικα χαιρέτησε μ’ένα νεύμα τον Ζαώρδιλ ο οποίος έπαιρνε πρωινό με τον Νικηφόρο τον Κολπατζή και τη Νιρκέκα. Δεν τους πλησίασε, όμως· έφυγε από τους *Ελεύθερους Σκοπευτές* μαζί με τον Σάλαθρελ και έκανε νόημα σε μια επιβατική άμαξα που εκείνη την ώρα περνούσε από τον δρόμο. Έτυχε να είναι ο ίδιος αμαξάς με τον ίδιο τριχωτό ελέφαντα, και χαμογέλασε βλέποντάς τους. «Ελάτε, κυρία!» είπε. «Πού πηγαίνουμε;»

«Στο Μέγαρο της Τριανδρίας, όπως χτες,» αποκρίθηκε η Έρικα καθώς ανέβαιναν.

«Θα σας περιμένω πάλι να ξαναβγείτε;»

«Ναι.»

Η άμαξα ξεκίνησε και δεν άργησε να φτάσει στον προορισμό της. Σταμάτησε έξω από το Μέγαρο της Τριανδρίας και η Έρικα βγήκε μαζί με τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, χωρίς να πληρώσει τον αμαξά, λέγοντάς του πως θα τον πλήρωνε στην επιστροφή. Πέρασαν την κεντρική είσοδο του Μεγάρου και βρέθηκαν στην πρώτη μεγάλη αίθουσα με το κρυστάλλινο ταβάνι, το σιντριβάνι, τα καφέ-μπαρ, και τα άλλα καταστήματα. Πλησίασαν την κλειστή, φρουρούμενη πύλη στα αριστερά, και είπαν στους φρουρούς ότι έρχονταν εκ μέρους του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Οι φρουροί – ένας άντρας και μια γυναίκα, τώρα, διαφορετικοί από τους προηγούμενους που η Έρικα είχε δει εδώ την άλλη φορά – άνοιξαν αμέσως και τα δύο φύλλα της ξύλινης πύλης. Προφανώς, τους περίμεναν και είχαν εντολή να τους αφήσουν να περάσουν χωρίς καθυστέρηση.

Η Έρικα και ο Σάλαθρελ μπήκαν στην αίθουσα υποδοχής και συνάντησαν ξανά τη Ρίλκα, τη Γραμματέα του Μεγάρου, η οποία, πάλι ντυμένη κομψά, τους χαιρέτησε χαμογελώντας και τους ζήτησε να την ακολουθήσουν. Ανοίγοντας μια δερματόπορτα τούς οδήγησε σε μια πλευρική αίθουσα όπου υπήρχε ένα ξύλινο τραπέζι και τρεις άντρες ήταν καθισμένοι γύρω του, ενώ τέσσερις οπλισμένοι φρουροί στέκονταν στις γωνίες του δωματίου. Οι τρεις άντρες σηκώθηκαν από τις θέσεις τους, και η Έρικα κατάλαβε ποιος ήταν ποιος προτού καν τις συστηθούν. Η ηλικία τους τους πρόδιδε. Ο Κάρχαμωντ ήταν

ο φανερά γηραιότερος από τους τρεις: ένας ψηλός, ξερακιανός άντρας με πορφυρό δέρμα και λευκά μαλλιά και μούσια, ντυμένος με χιτώνα διακοσμημένο με περίτεχνα κεντήματα. Ο Ζάταρνιλ, ο νεότερος, είχε επίσης δέρμα πορφυρό, κοντά γαλανά μαλλιά, και καλοψαλιδισμένο μούσι· φορούσε μαύρο πουκάμισο, γκρίζο πέτσινο γιλέκο με γούνα, και μαύρο δερμάτινο παντελόνι. Ο Θέρνατελ ήταν κι αυτός πορφυρόδερμος αλλά παχύτερος από τους άλλους δύο, πολύ παχύτερος· η κοιλιά του έκρυβε τη ζώνη του. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και έπεφταν σχεδόν ώς τους ώμους του, σγουρά· το πρόσωπό του ήταν αξύριστο αλλά δεν είχε κανονικό μούσι. Φορούσε μια καφετιά μάλλινη μπλούζα, μπλε παντελόνι, και σκούρο μενεξεδί χιτώνα ο οποίος είχε φαρδιά, κοντά μανίκια και ήταν ανοιχτός μπροστά, μοιάζοντας περισσότερο με μανδύα.

Ο Θέρνατελ ήταν ο πρώτος που μίλησε: «Η κυρία Έρικα Σάλκερκοφ;»

«Μάλιστα, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας μάθει πως αυτή ήταν η σωστή προσφώνηση για έναν από τους Συνάρχοντες. Αυτή ή *Άρχοντά μου*.

«Και ο κύριος που είναι μαζί σας;» ρώτησε ο Ζάταρνιλ, μάλλον καχύποπτα.

«Ονομάζεται Σάλαθρελ, και είναι βοηθός μου. Από τη Νασόλκαθ κι αυτός.»

«Μάλιστα.» Ο Ζάταρνιλ, τότε, σύστησε τον εαυτό του και τους άλλους δύο – επιβεβαιώνοντας τις ταυτότητές τους τις οποίες η Έρικα είχε ήδη μαντέψει ούτως ή άλλως.

«Χαίρω πολύ, Άρχοντές μου,» είπε, παρατηρώντας συγχρόνως με τις άκριες των ματιών της πως η Ρίλκα είχε εγκαταλείψει το δωμάτιο.

«Καθίστε,» είπε ο Θέρνατελ, και όλοι τους κάθισαν γύρω απ’το τραπέζι. «Οι φρουροί, όπως καταλαβαίνετε, κυρία Σάλκερκοφ, είναι για τυπικούς λόγους εδώ.»

«Καταλαβαίνω.»

«Θα μπορούσαμε να δούμε το έγγραφο που σας αναγνωρίζει ως αντιπρόσωπο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ;» τη ρώτησε ο Κάρχαμωντ, μιλώντας για πρώτη φορά. Η φωνή του ήταν ξερή και τραχιά, ακριβώς όπως υποδήλωνε η εμφάνισή του. Τίποτα το εντυπωσιακό.

Η Έρικα έβγαλε από τα ρούχα της την τυλιγμένη περγαμηνή και τους την έδωσε, για να την κοιτάξουν ο ένας κατόπιν του άλλου. Κανένας δεν αμφισβήτησε τη γνησιότητά της· ο Ζάταρνιλ, όμως, είπε: «Παράξενο, βέβαια, το γεγονός ότι ο Ηγεμόνας στέλνει κάποια σαν εσάς, κυρία... *Σάλκερκοφ*. Και μη με παρεξηγείτε, αλλά εννοώ πως μάλλον δεν είστε γηγενής της Φενάρκια... ή λαθεύω;»

Αναμφίβολα με υποπτεύεται για πρώην Παντοκρατορική, σκέφτηκε η Έρικα, βλέποντας στην όψη του μια αντανάκλαση της όψης του Νάσκαλρωντ, του Κύρη των Βουνών. Ευτυχώς που βρίσκονταν κι άλλοι δύο άρχοντες εδώ και δεν ήταν μόνη μαζί του· γιατί ίσως να ήταν και το ίδιο *φανατικός* με τον Νάσκαλρωντ.

«Δεν γεννήθηκα στη Φεηνάρκια,» του είπε, «αλλά έχω ζήσει πολλά χρόνια στη διάστασή σας. Τη γνωρίζω. Και ο Ηγεμόνας με εμπιστεύεται. Τουλάχιστον, αρκετά ώστε να με στείλει στην πόλη σας για να σας μιλήσω εκ μέρους του.»

«Η Ρίλκα,» είπε ο Θέρνατελ, «μας είπε ότι εκείνο που ενδιαφέρει τον Ηγεμόνα είναι η λήσταρχος Σαρντίκα-Νοθ...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρικα, και τους εξήγησε πώς είχε η κατάσταση με το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.

«Έχουμε ακούσει κι εμείς ότι η Γαλανή Δράκαινα έχει καταλάβει αυτό το οχυρό,» είπε ο Ζάταρνιλ. «Και ότι θέλει να την αποκαλούν Γαλανή *Βασίλισσα* τώρα. Αναρωτιόμαστε αν σκοπεύει να κάνει όλες ετούτες τις περιοχές βασίλειό της...»

«Δεν αποκλείεται, αν την αφήσετε,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Γι'αυτό κιόλας ο Ηγεμόνας προτείνει όλες οι πόλεις σ'ετούτους τους τόπους να χτυπήσουν τη Σαρντίκα-Νοθ όσο είναι ακόμα καιρός. Αν της επιτεθούμε από τη Νασόλκαθ και από τη Χόλκεραλ συγχρόνως, ενώ και οι πόλεις στα ανατολικά μάς προσφέρουν όση βοήθεια μπορούν, τότε έχουμε καλές πιθανότητες να την κατατροπώσουμε. Διαφορετικά... το λιγότερο είναι πως το εμπόριο θα πληγεί πολύ άσχημα.»

«Το εμπόριο έχει *ήδη* πληγεί πολύ άσχημα εξαιτίας της Γαλανής Δράκαινας,» είπε ο Ζάταρνιλ.

«Ουσιαστικά, κανένας έμπορος δεν μπορεί να ταξιδέψει προς τα βόρεια,» πρόσθεσε ο Θέρνατελ. «Κι ακόμα και προς τα βορειοανατολικά, προς τις Ενδότερες Πολιτείες, το ταξίδι είναι εξαιρετικά επικίνδυνο. Το πέρασμα της Βολδέριλ δεν είναι ασφαλές όπως παλιά. Και ούτε συζήτηση για το Πέρασμα του Τρίτου

Φεγγαριού, πιο βόρεια. Μόνο ανατολικά, προς Βαλγκάραθ και πέρα, μπορούν να κινηθούν με περισσότερη άνεση οι έμποροί μας. Όχι πως και προς τα εκεί δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, βέβαια· όμως δεν είναι και σαν τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας...» Κάπνιζε ένα μακρύ τσιγάρο καθώς μιλούσε, και τώρα έβηξε και τίναξε στάχτη μέσα σ'ένα πέτρινο τασάκι.

«Είσαστε, λοιπόν, πρόθυμοι, Άρχοντές μου, να οργανώσετε κάποιο φουσάτο ώστε να χτυπήσετε τη Σαρντίκα-Νοθ;» ρώτησε η Έρικα.

«Μόνο αν κι ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ κάνει το ίδιο,» τόνισε ο Κάρχαμωντ.

«Ασφαλώς και θα κάνει το ίδιο. Αν και, όπως σας εξήγησα, είχε ήδη στείλει ένα φουσάτο εναντίον της Γαλανής Δράκαινας το οποίο καταστράφηκε εκ των έσω. Λόγω προδοσίας.»

«Ναι,» είπε σκεπτικά ο Ζάταρνιλ, «μας το αναφέρατε αυτό...»

«Θα πρέπει, επομένως, να έχετε κι εσείς το νου σας για προδότες,» τόνισε η Έρικα. «Απ'ό,τι γνωρίζω, η Σαρντίκα-Νοθ έχει πράκτορές της σε πολλές πόλεις, και *σίγουρα* έχει πράκτορές της κι εδώ. Η Χόλκεραλ είναι μεγάλη· αποκλείεται να την έχει αγνοήσει.»

«Το ξέρουμε ήδη,» τη διαβεβαίωσε ο Θέρνατελ, σβήνοντας το τσιγάρο του.

Η Έρικα τον ατένισε ερωτηματικά.

«Υπάρχουν έμποροί μας που την έχουν πατήσει έτσι, κυρία Σάλκερκοφ.» Καθάρισε τον λαιμό του. «Προσλαμβάνουν μισθοφόρους για να τους προστατέψουν και, μετά, αυτοί στρέφονται εναντίον τους: τους προδίδουν στη Γαλανή Δράκαινα και τους παίρνουν την πραμάτεια. Τυχεροί είναι άμα δεν τους σκοτώσουν κιόλας.

»Ο Καντάρφιλ – δεν ξέρω αν το έχετε ακουστά – το έπαθε αυτό, πριν από κάποιο καιρό, πηγαίνοντας προς Νασόλκαθ – και τότε η Σαρντίκα-Νοθ δεν αποκαλούσε ακόμα τον εαυτό της 'Βασίλισσα' και δεν είχε υπό την κατοχή της αυτό τ'Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας – ή αν το είχε δεν το γνωρίζω. Ο Καντάρφιλ έλειπε για πολύ καιρό και τώρα έμαθα πως γύρισε, μέσω Ενδότερων Πολιτειών, υπό την προστασία μιας μισθοφορικής ομάδας που λέγονται Ζωντανοί-Νεκροί.»

«Πρώην Παντοκρατορικοί,» πρόσθεσε ο Ζάταρνιλ, χωρίς να υπάρχει η παραμικρή συμπάθεια στη φωνή του. «Ο Ζαώρδιλ

Νυκτόκορμος είναι αρχηγός τους – παλιός λοχαγός του Στρατού της Παντοκράτειρας.»

«Ο Καντάρφιλ, όμως, λέει πως ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ τούς εμπιστεύεται· όπως επίσης κι ο Καντάρφιλ ο ίδιος τούς εμπιστεύεται. Τον βοήθησαν εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ…»

«Πολλά μπορείς ν'ακούσεις, στις μέρες μας… Ο κακός ο λύκος, όμως, σπάνια αλλάζει μυαλά.»

Η Έρικα σκέφτηκε ότι ετούτη, μάλλον, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για ν'αναφέρει πως γνώριζε από κοντά τον Ζαώρδιλ και τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Προτίμησε ν'αλλάξει θέμα: «Θα ενημερώσω, επομένως, τον Ηγεμόνα ότι μπορεί να βασιστεί στη Χόλκεραλ…»

«Πότε ακριβώς σχεδιάζει να επιτεθεί στη Σαρντίκα-Νοθ;» ρώτησε ο Ζάταρνιλ.

«Το συντομότερο δυνατό, υποθέτω. Χωρίς να ξέρω τα ακριβή σχέδιά του, Άρχοντά μου.»

«Δηλαδή, καλό θα ήταν να ξεκινήσουμε από τώρα την επιστράτευση ώστε να έχουμε ένα στράτευμα έτοιμο ώς τα τέλη του χειμώνα, αρχές της άνοιξης.»

«Νομίζω πως αυτό θα ήταν συνετό, Υψηλότατε.»

Ο Θέρνατελ ρώτησε: «Πού μένετε, κυρία Σάλκερκοφ, μέσα στη Χόλκεραλ;»

Η Έρικα σκέφτηκε πως δε θα την ωφελούσε να πει ψέματα, γιατί αν το ανακάλυπταν θα μετρούσε εναντίον της. «Στους *Ελεύθερους Σκοπευτές.*»

«Εκεί όπου διαμένουν κι αρκετοί από τους Ζωντανούς-Νεκρούς, αν δε λαθεύω,» είπε ο Θέρνατελ. «Εκεί όπου διαμένει κι ο αρχηγός τους, ο Ζαώρδιλ Νυκτόκορμος, που τώρα θέλει να τον λένε Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος.» Άναψε δεύτερο τσιγάρο, παρατηρώντας την Έρικα.

Είναι καλός, σκέφτηκε εκείνη. *Σίγουρα σαν τον Άσλατμιρ. Ίσως και καλύτερος.* Δεν πρέπει να του ξέφευγαν και πολλά απ'όσα συνέβαιναν μες στην πόλη. Προς στιγμή, η Έρικα αναρωτήθηκε αν ο Θέρνατελ ήταν που είχε βάλει εκείνους τους τύπους να επιτεθούν σ'αυτήν και την Ανρίθα-Νοθ. Μπορεί να ήταν έτσι;

«Τον γνωρίζω,» είπε η Έρικα, κρίνοντας πως πάλι θα ήταν κακό να τους κρύψει την αλήθεια.

Τα μάτια του Ζάταρνιλ στένεψαν, εχθρικά. Ο Κάρχαμωντ έτριψε τα λευκά μούσια του, συλλογισμένα.

Ο Θέρνατελ γέλασε. «Ήμουν σίγουρος.»

«Μήπως θα έπρεπε να μας το είχες πει κιόλας;» τον ρώτησε, απότομα, ο Ζάταρνιλ.

«Δεν το θεώρησα τόσο σημαντικό.»

«Σοβαρά, ε;»

Ο Κάρχαμωντ καθάρισε τον λαιμό του, αναμφίβολα εσκεμμένα, για να τους διακόψει. Και ρώτησε την Έρικα: «Είναι φίλος σας;»

«Ο Ηγεμόνας τον εμπιστεύεται, Υψηλότατε, και εμπιστεύεται κι εμένα επίσης. Ήταν αναπόφευκτο να γνωριζόμαστε οι δυο μας.»

«Μάλιστα...» είπε ο Ζάταρνιλ, καθόλου φιλικά. «Και θα ήταν υπερβολή, κυρία Σάλκερκοφ, να υποθέσουμε πως κι εσείς, κάποτε, μια φορά κι έναν καιρό, όπως λέει και το παραμύθι, ήσασταν στο πλευρό της Παντοκράτειρας;»

Ο Θέρνατελ γέλασε, τινάζοντας στάχτη στο τασάκι. «Τα λέει, όμως, ωραία, ε;»

Ο Ζάταρνιλ τον αγριοκοίταξε με τις άκριες των ματιών του.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι λοξά. «Η αλήθεια είναι πως ήμουν κάποτε στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας. Αλλά, τώρα πλέον, Παντοκράτειρα δεν υπάρχει, Άρχοντές μου–»

«Θα μπορούσες, όμως, να είσαι πράκτορας της Σαρντίκα-Νοθ,» είπε επίπεδα ο Ζάταρνιλ.

«Σε καμία περίπτωση,» αποκρίθηκε, εξίσου επίπεδα, η Έρικα. «Το συμφέρον μου είναι προς τελείως διαφορετική κατεύθυνση.»

«Δηλαδή;»

«Δεν είμαι λήσταρχος, όπως θα έχετε καταλάβει, Άρχοντά μου.»

«Ναι, αυτό το έχω όντως καταλάβει. Εκείνο που *δεν* έχω καταλάβει είναι γιατί σας εμπιστεύεται ο Ηγεμόνας, κυρία Σάλκερκοφ.»

Η Έρικα τού εξήγησε πως τον είχε βοηθήσει, μαζί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς, να καταπολεμήσει την προδοσία εναντίον του. «Διευθύνω ένα δίκτυο πληροφοριών, Άρχοντές μου, το οποίο είναι αρκετά γνωστό στη Νασόλκαθ, και πρόσφατα έχει εξαπλωθεί και στις Ενδότερες Πολιτείες. Ουδεμία σχέση έχουμε με το παλιό καθεστώς της Παντοκράτειρας, σας διαβεβαιώνω· και, μάλιστα, πολλοί από εμάς δεν ήταν ποτέ στις υπηρεσίες της. Αναλαμβάνουμε την εξιχνίαση διαφόρων υποθέσεων, την εύρεση χαμένων προσώπων και αντικειμένων, την παρακολούθηση υπόπτων. Ό,τι μπορείτε να φανταστείτε, αν τα χρήματα είναι καλά. Όχι, όμως, δολοφονίες.»

«Έχετε και ηθικούς φραγμούς;» είπε ο Ζάταρνιλ.

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά. Ίσως, στο τέλος, να τον συμπαθούσε αυτόν. «Θέμα επαγγελματικής δεοντολογίας, Άρχοντά μου.»

«Μάλιστα...» είπε ο Ζάταρνιλ ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα, και υπήρχε, αναμφίβολα, κάτι το ειρωνικό στα λόγια του. Παρατηρούσε την Έρικα σαν να προσπαθούσε να αποκωδικοποιήσει τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. *Σίγουρα, στο τέλος θα τον συμπαθήσω,* συλλογίστηκε εκείνη, ακούσια.

«Για να είμαι ειλικρινής,» είπε, «σκεφτόμουν, Άρχοντές μου, να φέρω το δίκτυό μου και στην πόλη σας, στο άμεσο μέλλον. Κι αν έχω την υποστήριξή σας θα ήταν κάτι το επιθυμητό για εμένα, κι ελπίζω και για εσάς.»

«Γιατί να θέλουμε να σου δώσουμε την υποστήριξή μας;» ρώτησε ευθέως ο Ζάταρνιλ.

«Τι έχεις να μας προσφέρεις ως αντάλλαγμα;» είπε ο Θέρνατελ. Και η Έρικα παρατήρησε πως κι οι δυο τους τώρα της μιλούσαν στον ενικό, χωρίς, φυσικά, να έχουν ζητήσει την άδειά της· χωρίς καν να το έχουν συνειδητοποιήσει ακόμα κι οι ίδιοι, πιθανώς. Η Έρικα το θεώρησε τούτο θετικό σημάδι.

«Τις υπηρεσίες μου, ασφαλώς,» αποκρίθηκε.

«Νομίζω,» τους διέκοψε ο Κάρχαμωντ, «πως η συζήτησή μας έχει ξεφύγει από το αρχικό της θέμα...»

«Είναι, όμως, ενδιαφέρον αυτό που προτείνει η κυρία Σάλκερκοφ,» του είπε ο Θέρνατελ.

«*Επικίνδυνο* είναι,» τόνισε ο Κάρχαμωντ.

«Δεν είμαστε επικίνδυνοι, Υψηλότατε,» τον διαβεβαίωσε η Έρικα.

«*Εσείς* το λέτε αυτό. Με όλο τον σεβασμό, κυρία Σάλκερκοφ.»

«Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ μάς εμπιστεύεται. Νομίζω πως αυτό αποτελεί απόδειξη· δεν αποτελεί;»

«Εδώ δεν είναι η Νασόλκαθ,» παρενέβη ο Ζάταρνιλ.

«Θα μπορούσα, όμως, να σας βοηθήσω να εντοπίσετε τους πράκτορες της Γαλανής Δράκαινας μέσα στην πόλη σας,» τους είπε η Έρικα, κι αυτό τούς έκανε να σωπάσουν για λίγο· αρκετά ώστε εκείνη να προλάβει να προσθέσει: «Αν είχα την υποστήριξή σας ώστε να εγκαταστήσω το δίκτυό μου εδώ.»

«Γιατί νομίζεις πως μπορείς να μας προσφέρεις κάτι που δεν έχουμε ήδη;» τη ρώτησε ο Θέρνατελ.

«Έχω εμπειρία σ’αυτά τα θέματα, και δε νομίζω πως λίγη επιπλέον βοήθεια θα σας ήταν άχρηστη. Δεν γνωρίζω, βέβαια, και τι είδους δίκτυο πληροφοριών έχετε εσείς στη Χόλκεραλ...»

Ο Θέρνατελ έσβησε το τελειωμένο τσιγάρο του στο τασάκι. «Έχεις δίκιο: ποτέ δεν βλάπτει να έχεις επιπλέον βοήθεια. Αν όμως υποστηρίξουμε την εγκαθίδρυση του δικτύου σου εδώ, να ξέρεις πως θα βρίσκεται στις υπηρεσίες της πόλης.»

«Μονίμως;»

«Δεν συμφωνήσαμε ακόμα τίποτα, Θέρνατελ,» τόνισε ο Ζάταρνιλ κοιτάζοντας τον άλλο Συνάρχοντα.

«Δεν είπα πως έχουμε συμφωνήσει κάτι.» Και προς την Έρικα: «Μονίμως, φυσικά.»

«Και τι θα προσφέρετε εσείς στο δίκτυό μου, ώστε να είναι δίκαιο κάτι τέτοιο;»

«Η συγκατάθεσή μας να το φέρεις εδώ δεν είναι αρκετή;»

«Μπορώ να φέρω ένα δίκτυο στην πόλη σας και χωρίς τη συγκατάθεσή σας. Η Σαρντίκα-Νοθ έχει ήδη πράκτορές της στη Χόλκεραλ, άλλωστε.»

Ο Ζάταρνιλ είπε: «Μας απειλείς;»

«Καθόλου. Ακόμα κι έτσι αν φέρω το δίκτυό μου, δεν θα είμαι εναντίον σας.»

«Σ’αυτό έχει δίκιο,» είπε ο Θέρνατελ στον Ζάταρνιλ. «Δεν είναι εύκολο ν’αποτρέψεις μερικούς ανθρώπους απ’το να εγκατασταθούν στην πόλη.»

«Αλλά μπορούν να βρεθούν και να εξοντωθούν, αν χρειαστεί.»

«Ακραία μέτρα, φίλε μου, τα οποία καλύτερα θα ήταν να φυλάξουμε για τους πραγματικούς εχθρούς της Πόλης του Χρυσού.» Και προς την Έρικα: «Τι έχεις να προτείνεις;»

Εκείνη τούς έκανε μια πρόταση παρόμοια μ’αυτή της Αρχόντισσας Αρκάμι της Μάλκαριλ. Του Θέρνατελ φάνηκε να του αρέσει. Ο Ζάταρνιλ έμοιαζε να ψάχνει δικαιολογία για να αρνηθεί αλλά να μη βρίσκει καμία που να είναι πραγματικά καλή. Ο Κάρχαμωντ ήταν έκδηλα καχύποπτος και αμφέβαλλε για τη χρησιμότητα του δικτύου της Έρικας. Στο τέλος, της είπαν ότι θα το συζητούσαν αναμεταξύ τους και θα την ειδοποιούσαν ώστε να ξανασυναντηθούν μαζί της.

«Πότε φεύγεις από τη Χόλκεραλ;» τη ρώτησε ο Θέρνατελ.

«Όταν αποχωρήσουν κι οι Ζωντανοί-Νεκροί. Δηλαδή, πρέπει λογικά να μείνω άλλες πέντε μέρες.»

«Θα τα πούμε πολύ πιο νωρίς από τότε.»

Όταν η Έρικα βγήκε από το Μέγαρο της Τριανδρίας, είπε στον Σιωπηλό Σάλαθρελ που βάδιζε δίπλα της: «Τα κατάφερες, νομίζω, να γίνεις τελείως αόρατος αυτή τη φορά. Από ένα σημείο και μετά, είμαι σίγουρη πως είχαν ξεχάσει *παντελώς* την παρουσία σου.»

«Γι'αυτό δεν με θεωρείς καλό στη δουλειά μου;»

«Όχι μόνο,» αποκρίθηκε η Έρικα χαμογελώντας λιγάκι στραβά κάτω από την κουκούλα της. Ήταν ευχαριστημένη με το πώς είχαν εξελιχτεί τα πράγματα. Πολύ ευχαριστημένη. Η Χόλκεραλ, η Πόλη του Χρυσού, ήταν ακόμα μια στρατηγική θέση για το δίκτυό της.

Η άμαξα με τον ελέφαντα τούς περίμενε εκεί όπου είχε σταματήσει πριν, και ο αμαξάς στεκόταν απέξω κι έτρωγε κρέας τυλιγμένο σε ψημένο ψωμί – προφανώς αγορασμένο από μια καντίνα στην αντικρινή μεριά του δρόμου. «Φεύγουμε, κυρία;» ρώτησε, μπουκωμένος.

«Ναι,» είπε η Έρικα ανεβαίνοντας στην άμαξα. «Πίσω, στους *Ελεύθερους Σκοπευτές*.»

Ο ελέφαντας σάλπισε βαριεστημένα, υψώνοντας την προβοσκίδα του σαν να ήθελε να ξεμουδιάσει.

Κεφάλαιο Τριακοστό
Ο Αθέατος και οι Λύκοι

Ο χειμώνας βρισκόταν πια προς το τέλος του, αλλά το κρύο ήταν τσουχτερό τη νύχτα που η Γαλανή Δράκαινα συνάντησε τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα στις Ενδότερες Πολιτείες, στα εδάφη νότια της Μάλκαριλ.

Η Σαρντίκα-Νοθ είχε μαζί της δύο ντουζίνες από τους πολεμιστές της, επάνω σε μηχανοκίνητα οχήματα, όλοι τους οπλισμένοι με τα καλύτερα όπλα που είχε στη διάθεσή της. Επιπλέον, μαζί της ήταν ο Νάρφεδελ ο Ψηλός, ο Ερδάλος, και ο Ραμάνδης – τρεις από τους Πέντε Δράκους της. Και ο Άσλατμιρ ήταν επίσης εκεί, σταλμένος από τον Άρδαλον'λι. *Πήγαινε,* του είχε πει ο μάγος, *και να παρατηρείς. Να έχεις το νου σου γι'αυτό τον δαίμονα του Λυκόφρονα, τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων. Να θυμάσαι ό,τι δεις, για να μου το πεις όταν επιστρέψεις. Και προσπάθησε να ανακαλύψεις, αν μπορείς, ποια είναι αυτή η Ιέρεια που ανέφερε ο Βασράιλ στην προηγούμενή σας συνάντηση. Ίσως να ήταν χρήσιμο να τη γνωρίσουμε...* Επομένως, τώρα ο Άσλατμιρ είχε τα μάτια του και τ'αφτιά του ανοιχτά, καθώς ο Λυκόφρων και οι ληστές του έρχονταν στους πρόποδες των βουνών όπου τους περίμεναν η Σαρντίκα-Νοθ και οι δικοί της ληστές. Κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια υψωμένα και κοίταζε προσεχτικά. Οι φακοί τους ήταν μαγεμένοι από τον Άρδαλον'λι με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως το οποίο θα διαρκούσε για μία ολόκληρη ημέρα· ο μάγος είχε πει πως το είχε φορτίσει με επιπρόσθετη ενέργεια, μέσω αισθητήρων, εξαντλώντας μια ολόκληρη ενεργειακή φιάλη γι'αυτή τη δουλειά – μία από τις πρώτες φιάλες που είχαν εξορύξει από τα επικίνδυνα σπήλαια κάτω από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Ο Άρδαλον'λι μάγευε τούτα τα κιάλια για ώρες, και τα είχε δώσει στον Άσλατμιρ λίγο προτού εκείνος φύγει μαζί με τη Σέρυ και τους υπόλοιπους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. *Τρυπάνε τα σκοτάδια και μηδενίζουν τις αποστάσεις,* του είχε πει. *Εκεί που θέλεις, εκεί φτάνει το βλέμμα σου – ακόμα και στα πιο στενά και καλυμμένα μέρη.*

Και ο μάγος είχε δίκιο, διαπίστωνε τώρα ο Άσλατμιρ καθώς κοίταζε με τα κιάλια του τη συμμορία του Βασράιλ του Λυκόφρονα να ζυγώνει. Καβαλάρηδες επάνω σε άλογα και λυκόχοιρους, και είχαν και τέσσερις ελέφαντες, επιπλέον, μαζί τους, επάνω στους οποίους ήταν ανεβασμένοι κάμποσοι ληστές. Οι ελέφαντες φορούσαν πανοπλίες, παρατήρησε ο Άσλατμιρ χωρίς το σκοτάδι να αποτελεί εμπόδιο για την όρασή του μέσα από τα κιάλια. Και ορισμένα από τα άλογα φορούσαν πανοπλίες επίσης. Κι εκτός από τους καβαλάρηδες των ζώων, υπήρχαν και καβαλάρηδες οχημάτων: τρία δίκυκλα, και ένα τετράκυκλο όχημα με πυροβόλο προσαρτημένο επάνω. Ο Άσλατμιρ εστίασε το βλέμμα του στο τελευταίο και διέκρινε, εύκολα, πως ο ίδιος ο Βασράιλ ήταν καθισμένος εκεί, και πλάι του καθόταν μια γυναίκα που δεν φαινόταν στον Άσλατμιρ σαν τις υπόλοιπες που είχαν οι ληστές μαζί τους. Είχε κάτι το... απόμακρο στην όψη της (και, γι'ακόμα μια φορά, θαύμασε τον Άρδαλον'λι για τη δύναμη της μαγείας του, που ήταν δυνατόν να κάνει τα κιάλια να διακρίνουν τέτοιες λεπτομέρειες από τέτοια απόσταση!). Το πρόσωπό της ήταν πορφυρόδερμο, τα μαλλιά της μαύρα και μακριά, και ανέμιζαν από την κίνηση του ανοιχτού, τετράκυκλου οχήματος. Επάνω της δεν φαινόταν να έχει κανένα όπλο, αν και κάποιο πιστόλι ή ξιφίδιο σίγουρα θα μπορούσε να κρύβεται κάτω από την κάπα της. Ήταν, άραγε, αυτή η Ιέρεια; Ο Άσλατμιρ το θεωρούσε πιθανό.

Και πού βρίσκεται ο θεός της;

Έστρεψε το βλέμμα του γύρω από τη συμμορία που πλησίαζε και, με δυσκολία – παρά τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια του μάγου: με δυσκολία! – κατόρθωσε να διακρίνει ανθρωπόμορφες φιγούρες να κινούνται μες στα σκοτάδια της νύχτας. Παραμορφωμένα ανθρωποειδή, με αποφύσεις επάνω στα σώματά τους: κέρατα, πτερύγια, φτερά, λοφία, μυστηριώδη εξογκώματα· άλλα με πιο μακριά μέλη, άλλα με πιο κοντά· κάποια με άλλα μέλη πιο μακριά, άλλα μέλη πιο κοντά. Τα μάτια τους γυάλιζαν εφιαλτικά. *Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων ...*

Όλα τα ανθρωποειδή έτρεχαν τουλάχιστον σαν άλογα, άλλα με τα τέσσερα, άλλα με τα δύο. Ένα από τα τελευταία σταμάτησε απότομα, κι έστρεψε τα γυαλιστερά του μάτια λες και κάτι να είχε διαισθανθεί.

Έστρεψε τα μάτια του και ο Άσλατμιρ είχε την αίσθηση ότι τον κοίταζε!

Αδύνατον! Η απόσταση ήταν πολύ μεγάλη για να–

Το ανθρωποειδές τού έδειξε τα μυτερά δόντια του, και του έκανε μια άγρια χειρονομία με τα γαμψά του νύχια.

Ο Άσλατμιρ, τρομάζοντας, κατέβασε τα κιάλια του, κι αισθάνθηκε να ζαλίζεται από την ξαφνική διαφορά στην όραση. Ήταν σαν πριν να έβλεπε και τώρα να είχε απροειδοποίητα τυφλωθεί. Βλεφάρισε. *Πώς σκατά με είδε;* αναρωτήθηκε αναριγώντας. *Πώς με κατάλαβε ότι τον κοίταζα;* Αλλά, βέβαια, ήταν θεός· δεν έπρεπε να το ξεχνά αυτό. Μπορεί να φαινόταν σαν πολλά πρωτόγονα ανθρωποειδή αλλά, στην πραγματικότητα, ήταν θεός, και αναμφίβολα είχε πολύ παράξενες δυνάμεις, πέρα από την ανθρώπινη κατανόηση.

Η συμμορία του Βασράιλ έφτασε κοντά στους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ (που όλοι είχαν τα όπλα τους στα χέρια, για παν ενδεχόμενο) και σταμάτησε. Ο ίδιος ο Λυκόφρων πήδησε έξω από το τετράκυκλο όχημα με το πυροβόλο. «Γαλανή Δράκαινα!» φώναξε.

Η Σαρντίκα-Νοθ ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους ληστές της και στάθηκε μπροστά τους, όπως κι ο Βασράιλ στεκόταν τώρα μπροστά από τους δικούς του. Η Σαρντίκα, ψηλή και οπλισμένη, έμοιαζε δίχως αμφιβολία με βασίλισσα του πολέμου. Ο Βασράιλ, αντίκρυ της, ήταν σαν κάποιος αγριάνθρωπος που είχε κατεβεί από τα βουνά. Αλλά αυτό δεν τον έκανε λιγότερο τρομερό.

Έβγαλε μια κραυγή λύκου από μέσα του, και χαμογέλασε πλατιά. «Νόμιζα ότι τελικά δεν θα παρουσιαζόσουν! Είσαι πραγματικά εσύ;» Δεν είχαν ποτέ άλλοτε συναντηθεί οι δυο τους, απ'ό,τι είχε ακούσει ο Άσλατμιρ.

«Δε θα έστελνα άλλη γυναίκα στη θέση μου, Βασράιλ,» αποκρίθηκε η Σαρντίκα-Νοθ, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά στο αρματωμένο της στήθος, παρατηρώντας τον Λυκόφρονα.

«Αποφάσισες, λοιπόν, να μιλήσουμε,» είπε εκείνος.

«Αποφάσισα να έρθω στις Ενδότερες Πολιτείες, όπως αρχικά σχεδίαζα. Σ'έχω βοηθήσει, Βασράιλ· τώρα θέλω να ανακαλύψω αν είσαι κι εσύ πρόθυμος να κάνεις το ίδιο για μένα.»

«Δε θα σου σταθώ εμπόδιο. Αλλά να ξέρεις πως ένας πολύ δυνατός θεός είναι στο πλευρό μου!» Κι έστρεψε το βλέμμα του προς μερικά από τα μαυροπράσινα ανθρωποειδή που είχαν ξεχωρίσει μέσα από τα σκοτάδια.

«Ναι, έτσι έχω ακούσει,» αποκρίθηκε η Σαρντίκα-Νοθ κοιτάζοντας τα παραμορφωμένα πλάσματα μονάχα με τις άκριες των ματιών της, αρνούμενη να τους δώσει περισσότερη σημασία. «Αυτό, όμως, δεν ακυρώνει τη συμφωνία μας–»

«Δε θα δεχτούμε να είμαστε υπό την κυριαρχία σου, Σαρντίκα! Κι αν το απαιτήσεις αυτό, τότε θα έχουμε πόλεμο!» δήλωσε ο Βασράιλ.

«Κανένας δεν θέλει πόλεμο. Κανέναν μας δεν τον *συμφέρει,* νομίζω,» αποκρίθηκε σταθερά η Σαρντίκα-Νοθ.

«Τότε, είμαστε σύμμαχοι. Ίσοι μεταξύ μας. Ή όχι;»

«Δεν υπάρχει καμια διαφωνία από μέρους μου. Ποτέ δεν υπήρχε.»

«Ποτέ;»

«Παλιότερα, οι δυνάμεις σου ήταν περιορισμένες, Βασράιλ· τώρα, έχουν αυξηθεί. Αν ερχόμουν εδώ νωρίτερα, θα ήταν λογικό να είμαστε ίσοι;»

Ο Βασράιλ συνοφρυώθηκε σαν να προσπαθούσε να καταλάβει αν η Σαρντίκα επιχειρούσε να του παίξει κάποιο ύπουλο διπλωματικό παιχνίδι.

«Σε βλέπω σαν αδελφό μου,» του είπε η Γαλανή Δράκαινα, «κι αν ο αδελφός μου είχε ανάγκη την προστασία μου, θα τον προστάτευα. Όταν όμως δεν έχει τέτοια ανάγκη, τότε είμαστε, πράγματι, ίσοι.»

«Καλώς,» μούγκρισε ο Βασράιλ ο Λυκόφρων. «Πότε θα φέρεις ανθρώπους σου εδώ;»

«Το συντομότερο δυνατό.»

«Και τι έχεις στο μυαλό σου να τους προστάξεις να κάνουν;»

«Ό,τι κάνουμε πάντα· τι άλλο;»

«Τα πράγματα, όπως είπες κι εσύ, δεν είναι τώρα όπως παλιά, Σαρντίκα,» αποκρίθηκε ο Βασράιλ. «Βλέπεις – έχουμε μαζί μας έναν ισχυρό θεό! Έναν θεό που μας προτρέπει να *κινηθούμε*, να μη μένουμε στάσιμοι!» Έσφιξε τη γροθιά του καθώς μιλούσε, ενώ τα μάτια του γυάλιζαν σαν του λύκου. «Παρατηρεί σ'εμάς μεγάλη... προοπτική. Η Ιέρεια μάς το λέει.»

Ο Άσλατμιρ, στεκόμενος μερικά μέτρα πίσω από τη Σαρντίκα-Νοθ, τον Νάρφεδελ τον Ψηλό, τον Ραμάνδη, και τον Ερδάλο, προσπάθησε να διακρίνει πάλι – αλλά χωρίς τα κιάλια του – εκείνη τη γυναίκα με την απόμακρη όψη η οποία ήταν μέσα στο τετράκυκλο όχημα. Δεν τα κατάφερε· το εσωτερικό του οχήματος ήταν σκοτεινό, τυλιγμένο στις νυχτερινές σκιές. Η γυναίκα παρέμενε

κρυμμένη, και ο Άσλατμιρ δίσταζε τώρα να σηκώσει τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια του. Ήταν αυτή η Ιέρεια;

Η Σαρντίκα-Νοθ ρώτησε τον Βασράιλ: «Και τι ακριβώς σας ζητά ο θεός σας να κάνετε;»

«Να κατακτήσουμε!»

«Να... κατακτήσετε...» Υπήρχε έκδηλη δυσπιστία, και ίσως και λίγη ειρωνεία, στη φωνή της.

«Μπορούμε!» επέμεινε ο Βασράιλ. «Τι περισσότερο από εμάς έχουν οι στρατοί των αρχόντων; Ενωμένοι μαζί μ'εσένα, είμαστε ισχυρότεροι, Σαρντίκα! Και ο θεός μας, ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων, θα βοηθήσει φυσικά.»

«Υπάρχει κάποιο σχέδιο στο μυαλό σου, Βασράιλ, ή απλώς μιλάς;» ρώτησε η Σαρντίκα-Νοθ, εξακολουθώντας να έχει τα αρματωμένα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της.

«Στη Μάλκαριλ,» απάντησε ο Λυκόφρων. «Σκεφτόμαστε να επιτεθούμε στη Μάλκαριλ!» Και ούρλιαξε κάνοντας το κεφάλι πίσω. Και γέλασε, με τα μάτια του να γυαλίζουν.

Η Σαρντίκα-Νοθ δεν φαινόταν το ίδιο ενθουσιασμένη. «Η Μάλκαριλ είναι μεγάλη πόλη, Βασράιλ. Περιτειχισμένη, δυνατή. Έχει στρατό, έχει μάγους–»

«Κι εμείς τα έχουμε αυτά – και έχουμε και τον θεό μας!»

«Και η Μάλκαριλ έχει έναν θεό που την προστατεύει, ή λαθεύω;»

«Ναι, ο Θεός του Δάσους. Αλλά τι τον έχει δει ποτέ κανένας να κάνει; Νομίζεις ότι μπορεί να προστατέψει *πραγματικά* την πόλη;»

«Δεν ξέρω. Εσύ είσαι από τούτες τις περιοχές, εσύ πες μου.»

«Ο Θεός της Μάλκαριλ κατοικεί έξω από τη Μάλκαριλ, Σαρντίκα, στους Πυκνούς Τόπους. Οι άρχοντες της πόλης μονάχα πάνε και τον βρίσκουν όταν είναι ν'αλλάξουν. Κάθε φορά που γίνονται εκλογές, ο καινούργιος άρχοντας μπαίνει στο δάσος για να συναντήσει τον θεό, κι εκεί...» μόρφασε, «εκεί ποιος ξέρει τι γίνεται; Όμως κανένας δεν έχει δει τον Θεό του Δάσους. Ή μάλλον, μονάχα *ελάχιστοι,* κι ακόμα κι αυτοί δεν μπορούν να σου πουν πώς ακριβώς είναι – χα! Χα-χα-χα-χα...»

«Εμένα,» είπε η Σαρντίκα-Νοθ, «όλα αυτά με ανησυχούν, δεν με καθησυχάζουν, γιατί δείχνουν ότι ο Θεός της Μάλκαριλ κρύβει τη δύναμή του.»

«Ή δεν έχει και καμια σπουδαία δύναμη, στην πραγματικότητα!»

«Δε συμφωνώ να επιτεθούμε στη Μάλκαριλ, Βασράιλ–»

«Ο θεός μας λέει πως ο καιρός είναι τώρα! Μπορούμε να νικήσουμε! Αλλά χρειαζόμαστε και τη βοήθειά σου.»

«Δεν δέχομαι να χτυπήσω την πόλη–»

«Συμφωνήσαμε να είμαστε *ίσοι,* Σαρντίκα!» γρύλισε ο Βασράιλ.

«Ναι· επομένως, όχι εσύ ο αρχηγός. Ούτε ο θεός σου. Θα κάνουμε, για την ώρα τουλάχιστον, εκείνο που ξέρουμε πως μας *συμφέρει* να κάνουμε. Θα ληστεύουμε τους εμπόρους σ'όλα τα εδάφη των δυτικών Ενδότερων Πολιτειών.

»Επιπλέον, σκέψου: Αν κατακτήσουμε τη Μάλκαριλ, όπως προτείνεις, τι έμποροι θα περνάνε από εδώ για να ληστεύουμε; Η Μάλκαριλ έχει πολλούς δικούς της εμπόρους, και πολλοί έμποροι έρχονται σ'αυτήν από μακριά. Η ύπαρξή της μας προσφέρει πλιάτσικο.»

«Και η εκπόρθησή της δεν θα μας προσφέρει πλιάτσικο;»

«Μία φορά, και τέλος. Μετά, τι; Σκοπεύεις να τη διοικήσεις; Τι σκοπεύεις να κάνεις;»

Ο Βασράιλ ο Λυκόφρων δεν μίλησε, αλλά η έκφρασή του έλεγε, φανερά, ότι δεν το είχε σκεφτεί αυτό.

«Δεν είναι ακόμα η ώρα να χτυπήσουμε τη Μάλκαριλ,» του είπε η Σαρντίκα-Νοθ σα να έκανε μάθημα στρατηγικής σε κάποιο μαθητή της. «Όταν οι έμποροι μάς φοβούνται τόσο που θα σταματήσουν πια να περνάνε από τούτες τις περιοχές, *τότε* θα πάμε για τη Μάλκαριλ. Τότε θα έχει έρθει ο καιρός για τον οποίο μιλά ο θεός σου.»

«Γνωρίζεις περισσότερα από τον θεό μας;» μούγκρισε ο Βασράιλ αγριοκοιτάζοντάς την.

«Σε τέτοια θέματα, ναι,» αποκρίθηκε η Σαρντίκα-Νοθ, χωρίς να δείχνει στο ελάχιστο εκφοβισμένη από την άμεση αναφορά στον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων.

Ο Βασράιλ δεν έφερε άλλες αντιρρήσεις.

Και από αύριο κιόλας άρχισαν να έρχονται ληστές της Σαρντίκα-Νοθ στις Ενδότερες Πολιτείες, διασχίζοντας το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού που πλέον κανένας έμπορος δεν χρησιμοποιούσε και μονάχα ελάχιστοι (πολλοί τολμηροί) ταξιδευτές. Η ίδια η Γαλανή Βασίλισσα αποφάσισε να μείνει για λίγο ακόμα σε τούτα τα μέρη γιατί ήθελε να δει πώς θα εξελισσόταν η κατάσταση. Ήταν προφανές ότι δεν εμπιστευόταν απόλυτα τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα. Μαζί της έμειναν ο Νάρφεδελ ο Ψηλός, ο Ραμάνδης, και ο Ερδάλος.

Ο Άσλατμιρ, όμως, επέστρεψε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, για να αναφέρει τις παρατηρήσεις του – οι οποίες δεν ήταν και πολλές – στον Άρδαλον'λι. Η Σέρυ δεν τον συνόδεψε· παρέμεινε με τη Σαρντίκα-Νοθ στις Ενδότερες Πολιτείες.

Όταν ο μάγος άκουσε αυτά που είχε να του πει ο Άσλατμιρ, του αποκρίθηκε ότι ουσιαστικά δεν είχε ανακαλύψει τίποτα.

«Τι περίμενες ν'ανακαλύψω;» διαμαρτυρήθηκε εκείνος. «Σ'το είπα από την αρχή: δεν είμαι μάγος! Δεν ξέρω από τέτοια πράγματα–»

«Τα έχεις, όμως, καταφέρει καλά σε άλλες περιπτώσεις. Ξαναπήγαινε, λοιπόν, στις Ενδότερες Πολιτείες–»

«Καλύτερα θα ήταν, νομίζω, να μείνω εδώ, για να επιβλέπω τη δουλειά με την άντληση ενέργειας από τα σπήλαια.»

«Μη με διακόπτεις,» είπε ο Άρδαλον'λι χωρίς να δείχνει πραγματικά ενοχλημένος καθώς ήταν καθισμένος πίσω από το γραφείο του. «Και όσο για τη δουλειά στα σπήλαια, τι άλλο μπορεί να έχεις να προσφέρεις εκεί; Οι Γαιοδίφες, προστατευμένοι από το φυλαχτό μας, εργάζονται κανονικά, και το μηχάνημα που έφτιαξαν με τη βοήθεια της Ανταρλίδας'μορ δουλεύει άψογα μέχρι στιγμής.»

«Εκτός από εκείνη την πρώτη φορά που παραλίγο να εκραγεί.»

«Αλλά *δεν* εξερράγη,» είπε ο Άρδαλον'λι υπομειδιώντας. «Όπως και νάχει, δεν έχεις να κάνεις τίποτα στα σπήλαια, και το ξέρεις. Θέλω να πας πάλι στις Ενδότερες Πολιτείες και να προσπαθήσεις να μάθεις περισσότερα για τον θεό του Βασράιλ και για την Ιέρεια–»

«Μα, δεν είμαι μάγ–»

«Κι αυτή τη φορά, θα έχεις κι έναν μάγο μαζί σου, σε πληροφορώ.»

Ο Άσλατμιρ συνοφρυώθηκε.

«Έναν του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, όπως εγώ.»

«Μιλάς για τον *καινούργιο;*» Πριν από πέντε μέρες είχε μπει στο φουσάτο της Σαρντίκα-Νοθ μια συμμορία που ανάμεσά της βρισκόταν κι ένας μάγος. Η όψη του φανέρωνε άνθρωπο μισότρελο, και η αλήθεια ήταν πως προκαλούσε ανατριχίλα στον Άσλατμιρ. Ένας μαυρόδερμος άντρας με αραιά μπλε μαλλιά, μπλεγμένα μούσια, και αλλήθωρα μάτια. Τον έλεγαν Βάντραμιλ'λι, και μέσα στο πέτσινο γάντι του, πάνω στο οποίο υπήρχαν ραμμένοι διάφοροι λίθοι, ήταν φυλακισμένη μια θεά που ονομαζόταν Ρημαδιό των Χαμένων Ψυχών. Ο Άσλατμιρ δεν ήθελε ούτε καν να φανταστεί τι μπορεί να υποδήλωνε αυτό το όνομα· ο Άρδαλον'λι, όμως, του είχε

πει πως το Ρημαδιό ήταν μια πολύ επικίνδυνη δαιμόνισσα. «Δεν πάω πουθενά μ'αυτόν, μάγε! Με τρομάζει,» είπε τώρα ο Άσλατμιρ, και δεν ντρεπόταν καθόλου να το παραδεχτεί. Μονάχα έναν τρελό δεν θα τον τρόμαζε ο Βάντραμιλ'λι.

«Κακώς,» αποκρίθηκε ο Άρδαλον'λι. «Ό,τι σε τρομάζει σε εξουσιάζει, Άρχοντα Άσλατμιρ. Δες το αυτό ως μια ευκαιρία για να δαμάσεις τον φόβο σου. Επιπλέον, είμαι βέβαιος πως θα ανακαλύψεις ότι ο Βάντραμιλ δεν είναι τόσο επικίνδυνος όσο νομίζεις.»

«Σοβαρά;» Υπήρχε έκδηλη ειρωνεία στη φωνή του. «Αισθάνομαι ήδη ανακουφισμένος.»

«Μην κρίνεις από την εξωτερική εμφάνιση,» συμβούλεψε ο Άρδαλον'λι.

Το επόμενο πρωί, ο Άσλατμιρ ήταν έτοιμος να φύγει από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Συνάντησε τον Βάντραμιλ'λι έξω από το φορτηγό που θα πήγαινε εκείνους και άλλους ληστές στα ανατολικά, στις Ενδότερες Πολιτείες. Ο μάγος στεκόταν και περίμενε, μαυρόδερμος και αγριοπρόσωπος όπως πάντα. Παράδοξα παιχνιδίσματα του φωτός φαίνονταν επάνω στους λίθους που ήταν ραμμένοι στο πέτσινο γάντι του. Ο Άρδαλον'λι πρέπει να τον είχε ειδοποιήσει, γιατί ο Άσλατμιρ δεν του είχε πει τίποτα. Και τώρα τον χαιρέτησε μονάχα μ'ένα νεύμα, το οποίο ο Βάντραμιλ ανταπέδωσε μουγκρίζοντας συγχρόνως. *Πολύ φιλικός...*

Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ είχαν ήδη αρχίσει ν'ανεβαίνουν στο φορτηγό, κι ένας απ'αυτούς φώναξε: «Θάρθεις, Αρχοντάνθρωπε, ή όχι;»

Ο Άσλατμιρ, χωρίς ν'αποκριθεί, πιάστηκε από την πίσω μεριά του φορτηγού κι ανέβηκε στο εσωτερικό του, όπου βρίσκονταν κι άλλοι, μαζί με όπλα και προμήθειες. Ο Βάντραμιλ'λι τον ακολούθησε.

Πίσω από το φορτηγό τους βρισκόταν ένα άλλο φορτηγό: με ζώα: άλογα και λυκόχοιρους. Γρυλίσματα και χρεμετίσματα αντηχούσαν από εκεί.

«Όλοι έτοιμοι;» φώναξε ο οδηγός του οχήματος του Άσλατμιρ. «Όλοι εδώ; Έχετε κλείσει τις πόρτες;»

«Ναι, ρε μαλάκα· ξεκίνα!» του απάντησε ένας άλλος.

Ο οδηγός έβαλε μπροστά και οι μεγάλοι τροχοί μπήκαν σε κίνηση. Η πύλη του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας άνοιξε και το φορτηγό βγήκε. Το άλλο φορτηγό, αυτό με τα ζώα, βρισκόταν στο κατόπι του·

στην οροφή του ήταν καθισμένοι μερικοί ληστές με τουφέκια και καραμπίνες, τυλιγμένοι σε κάπες με κουκούλες στα κεφάλια. Οι μηχανές των οχημάτων μούγκριζαν, και σκόνη σηκωνόταν γύρω τους.

«Σου εξήγησε ο μάγος γιατί έρχεσαι μαζί μου;» ρώτησε ο Άσλατμιρ τον Βάντραμιλ'λι καθώς καθόταν αντίκρυ του.

Εκείνος μούγκρισε με τρόπο που έμοιαζε καταφατικός.

«Θα πρέπει νάμαστε προσεχτικοί,» τον προειδοποίησε ο Άσλατμιρ. «Όχι ανοησίες. Ο θεός του Βασράιλ μπορεί να μας σκοτώσει και τους δύο αν θεωρήσει ότι τον κατασκοπεύουμε – είναι άγριος.»

Ο Βάντραμιλ'λι μούγκρισε ξανά με τον ίδιο τρόπο, κι επάνω στους λίθους του γαντιού του φως παιχνίδισε.

Τι ωραία που τα λέμε… σκέφτηκε ο Άσλατμιρ.

Το υπόλοιπο ταξίδι ήταν το ίδιο βαρετό, και το μεσημέρι, έχοντας περάσει από το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού και μπει στις Ενδότερες Πολιτείες, σταμάτησαν τελικά στον καταυλισμό της Σαρντίκα-Νοθ στους πρόποδες των βουνών που ονομάζονταν Συννεφιασμένα Όρη και βρίσκονταν νοτιοδυτικά της Μάλκαριλ και βόρεια της Βολδέριλ. Οι ληστές κατέβηκαν από τα φορτηγά κι άρχισαν να κατεβάζουν και τα ζώα, ενώ η Γαλανή Βασίλισσα στεκόταν πλάι στη σκηνή της και τους κοίταζε από απόσταση, χωρίς να πλησιάσει.

«Δεν ξέρω πού θα μείνεις,» είπε ο Άσλατμιρ στον Βάντραμιλ, «αλλά φρόντισε να είσαι κάπου κοντά όταν θα σε θέλω.»

«Έγινε,» μούγκρισε εκείνος (*πιο κοινωνικός από πριν*, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ· *τουλάχιστον έβγαλε ανθρώπινη λαλιά*) και βάδισε μέσα στον καταυλισμό, κοιτάζοντας τριγύρω λες κι ήταν χαμένος, ή μεθυσμένος.

Ο Άσλατμιρ τον άφησε να κάνει ό,τι ήθελε· δεν ήταν ούτε ακόλουθος ούτε αφέντης του, και γενικά προτιμούσε να μη βρίσκεται κοντά του αν δεν χρειαζόταν. Προχώρησε κι εκείνος ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού, βλέποντας πως, εκτός από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ, υπήρχαν και κάμποσοι ληστές του Βασράιλ εδώ, όπως και προτού ο Άσλατμιρ φύγει· αλλά τώρα ήταν κι ο ίδιος ο Λυκόφρων στον καταυλισμό, ενώ πριν είχε αποχωρήσει ύστερα από τη νυχτερινή του συζήτηση με τη Γαλανή Δράκαινα. *Αναρωτιέμαι αν και η Ιέρεια είναι εδώ, τώρα.* Ο θεός της, πάντως,

δεν φαινόταν πουθενά. Ο Άσλατμιρ δεν έβλεπε ούτε ένα από τα μαυροπράσινα ανθρωποειδή.

Είδε, όμως, τη Σέρυ να του κάνει νόημα, και την πλησίασε.

«Νόμιζα ότι μου έφυγες, αλογάκι μου,» του είπε – κι ευτυχώς δεν ήταν κοντά κανένας άλλος ώστε να την ακούσει, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ.

«Σου είπα ότι πάω στον μάγο, δε σ'το είπα;»

«Δε μου είπες, όμως, και πότε θα γυρίσεις. Κι άμα δε γύριζες θα είχα θυμώσει πολύ.» Είχε πιάσει τη ζώνη του από μπροστά και τον τραβούσε μαζί της καθώς μιλούσε. Ο Άσλατμιρ αισθάνθηκε το πουλί του να σκληραίνει μέσα στο παντελόνι του και μάλωσε, σιωπηλά, τον εαυτό του γι'αυτή την αντίδραση, επειδή κανονικά θα έπρεπε η συμπεριφορά της να τον εξοργίζει, όχι να τον διεγείρει ερωτικά.

«Ο Βασράιλ είναι στον καταυλισμό,» είπε. «Είναι μαζί του κι η Ιέρεια;»

Η Σέρυ τον έσπρωξε μέσα σε μια σκηνή όπου, φανερά, δεν έμενε μόνη. Άλλα τρία στρωσίδια ήταν απλωμένα εδώ, αλλά κανένας άνθρωπος επί του παρόντος. «Την Ιέρεια σκέφτεσαι;» είπε η Σέρυ. Ακόμα κρατούσε με το ένα χέρι τη ζώνη του ενώ με το άλλο άνοιγε τώρα τα μπροστινά κουμπιά του παντελονιού του.

«Είναι η Ιέρεια εδώ ή όχι;»

«Γουστάρεις την Ιέρεια;» Είχε ανοίξει όλα τα κουμπιά του.

«Ο μάγος θέλει να μάθει γι'αυτήν. Είναι εδώ ή–;»

Η Σέρυ έπιασε το όργανό του και το τράβηξε έξω από το παντελόνι του.

«Σταμάτα!» Ο Άσλατμιρ κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, μήπως καμια άλλη ερχόταν στη σκηνή· η κουρτίνα της εισόδου, όμως, ήταν ακίνητη.

Η Σέρυ γέλασε. «Μου φαίνεται πως ο μισός διαφωνείς αλλά ο άλλος μισός όχι.»

«Δεν είμαστε μόνοι εδώ!»

«Δε βλέπω κανέναν άλλο. Αλλά και να *μην* ήμασταν μόνοι... τι;» Κρατούσε το ορθωμένο του εργαλείο μέσα στο δεξί της χέρι.

«Είναι η Ιέρεια εδώ ή δεν είναι; Θα μου πεις;»

«Αλλάζεις σκέψεις πολύ γρήγορα, αλογάκι μου.»

Η κουρτίνα της σκηνής ακούστηκε να παραμερίζει. Ο Άσλατμιρ κοίταξε πίσω και είδε μια γυναίκα να μπαίνει: γαλανόδερμη,

εξωδιαστασιακή, μια από τις φίλες της Σέρυ. Η οποία σφύριξε σιγανά βλέποντάς τους και είπε: «Τι γίνετ' εδώ;»

«Ό,τι κι αν γινόταν, τώρα ήρθες και μας το χάλασες,» της είπε η Σέρυ, και χτύπησε τον Άσλατμιρ στα χαμηλά, όχι πολύ δυνατά αλλά αρκετά για να τον κάνει να χάσει, ξαφνιασμένος, την αναπνοή του.

«Νόμιζα ότι ο σκύλος σου είχε πάει στον άλλο του αφέντη.»

«Ήρθες για να μείνεις;»

«Όχι.» Η γαλανόδερμη πολεμίστρια πήρε κάτι από έναν σάκο – ο Άσλατμιρ, καθώς διπλωμένος κρατούσε το όργανό του, δεν γύρισε να δει τι ακριβώς ήταν – και έφυγε από τη σκηνή.

«Έχεις δίκιο, αλογάκι μου: δε θα μας αφήσουν σε ησυχία. Ειδικά τώρα που όλοι ετοιμάζονται για την επιδρομή,» είπε η Σέρυ.

«Ποια επιδρομή;» μούγκρισε ο Άσλατμιρ. «Και μη με χτυπάς μπροστά τους!»

Η Σέρυ γέλασε και τράβηξε ένα ξιφίδιο, στρέφοντάς το προς τον λαιμό του. «Γιατί, αλογάκι μου, διαφωνείς;»

Ο Άσλατμιρ άρπαξε τον καρπό της και, για λίγο, τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν οργισμένα. «Είπα: *μη με χτυπάς μπροστά τους*.» Και είδε, τότε, τα γκρίζα μάτια της να γυαλίζουν, αλλά όχι με θυμό. Με τι; Τι ήταν αυτό που έβλεπε;

Η Σέρυ, απρόσμενα, τον φίλησε πιάνοντας τα μαλλιά του με το ελεύθερο χέρι της. Το ξιφίδιό της εξακολουθούσε να είναι ανάμεσά τους, καθώς οι γλώσσες τους πάλευαν, και ο Άσλατμιρ συνέχιζε να κρατά δυνατά τον καρπό της. Αισθάνθηκε το πουλί του να σκληραίνει ξανά και να τρίβεται επάνω στο δερμάτινο παντελόνι και στην αγκράφα της ζώνης της.

Όταν τα χείλη τους χώρισαν η Σέρυ ήταν ξέπνοη. «Είσαι το αγαπημένο μου αλογάκι...»

Ο Άσλατμιρ μειδίασε με τον τρόπο που, στη Νασόλκαθ, τον είχε κάνει γνωστό ως Γελαστό Άρχοντα. «Με σκλαβώνεις.»

Η Σέρυ γέλασε, και πήρε το ξιφίδιό της από ανάμεσά τους, θηκαρώνοντάς το στη ζώνη της.

«Ποια επιδρομή;» τη ρώτησε ο Άσλατμιρ, ενθυμούμενος αυτό που του είχε πει πριν.

«Ένα καραβάνι φεύγει από τη Μάλκαριλ το απόγευμα για να πάει προς τα νότια, λένε οι πληροφορίες μας. Και θα το λεηλατήσουμε!»

«Η Ιέρεια είναι εδώ, τελικά;» ρώτησε ξανά ο Άσλατμιρ.

Η Σέρυ έπιασε το κοκκινόδερμο πουλί του που ήταν ακόμα ορθωμένο. «Εδώ είναι.»

Οι ληστείες είχαν ενταθεί, τον τελευταίο καιρό, στα νότια της Μάλκαριλ.

Η Πόλη – μια από τις τρεις εφημερίδες της Μάλκαριλ – έγραφε σ'ένα από τα φύλλα της:

ΤΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ!

Πριν από όχι και τόσο καιρό, όλοι ξέραμε ότι ληστές – πολλοί από τους οποίους πρώην Παντοκρατορικοί – περιφέρονταν στα νότια της ένδοξης πόλης μας κλέβοντας και, πολλές φορές, ακόμα και σκοτώνοντας. Το πρόβλημα ήταν, σίγουρα, μεγάλο αλλά όχι τόσο ώστε να μπορεί να ανησυχήσει ένα καλά προστατευμένο καραβάνι. Τώρα, τα πράγματα δείχνουν να έχουν αλλάξει. Έχουμε ακούσει ακόμα και καλά προστατευμένα καραβάνια να δέχονται επίθεση. Ένας γνωστός μου, μάλιστα, έμπορος από τη Σόλβαρκεθ (ο οποίος μου ζήτησε να κρατήσω το όνομά του εμπιστευτικό), που ήταν πρόσφατα στη Μάλκαριλ, μου είπε – περίτρομος – ότι το σκέφτεται πολύ σοβαρά να μην ξαναταξιδέψει στα μέρη μας. Στο δρόμο παραλίγο να τον καταληστέψουν!

Το κακό έχει φτάσει σε τέτοια ακραία κατάσταση που πολλοί δεν μπορούμε παρά να το παρομοιάζουμε με τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας πέρα από το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού, στα δυτικά. Και το όνομα του Βασράιλ του Λυκόφρονα, ενός παλιότερα όχι και τόσο ξακουστού λήσταρχου, τώρα ακούγεται ολοένα και περισσότερο!

Αργότερα, στις επικεφαλίδες ενός άλλου φύλλου της *Πόλης*:

ΒΑΣΡΑΪΛ Ο ΛΥΚΟΦΡΩΝ:
Η «ΓΑΛΑΝΗ ΔΡΑΚΑΙΝΑ» ΤΩΝ ΕΝΔΟΤΕΡΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ;

Ύστερα από όσα μπορεί πλέον ν'ακούσει κανείς σ'όλα τα μπαρ και τις ταβέρνες της Μάλκαριλ, αλλά και από όλα όσα μάς μεταφέρουν οι έμποροι και οι ταξιδευτές, ο Βασράιλ ο Λυκόφρων φαίνεται να προσπαθεί να κάνει ό,τι έκανε η Γαλανή Δράκαινα στα δυτικά: να ενώσει όλους τους ληστές στα νότια της Μάλκαριλ υπό την ηγεσία του. Κανένας πια δεν λέει ότι τον λήστεψαν κάποιοι τυχαίοι ληστές· λέει ότι του επιτέθηκαν – οργανωμένα! – οι κακούργοι του Βασράιλ του Λυκόφρονα!

Το φαινόμενο έχει πάρει τρομαχτικές διαστάσεις…

Ο Φύλακας των Αγρών, μια άλλη εφημερίδα της Μάλκαριλ, έγραφε:

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΣΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ!

Κανένας δεν είναι πια ασφαλής, ούτε καν κοντά στα τείχη της Μάλκαριλ. Κακοποιοί έχουν επιτεθεί σε χωρικούς, και σε πολλές περιπτώσεις οι φύλακες της πόλης, παρά τις αυξημένες περιπολίες τους, δεν έχουν προλάβει να βοηθήσουν. Μάλιστα, η Φιστάμα, η κόρη του Ζαώρδιλ, γιού του Τάμπριελ και της Νιρκέκα, αγρότη και εκπαιδευτή αλόγων, ο οποίος κατοικεί νοτιοανατολικά της μεγάλης πόλης μας, εξαφανίστηκε! Οι κακούργοι του Λυκόφρονα την άρπαξαν, ενώ το βράδυ, καμια ώρα μετά τη δύση, είχε βγει από το σπίτι της για κάποιες δουλειές στους αγρούς!

Κανένας δεν είναι ασφαλής πια! Η Αρχόντισσά μας οφείλει να πάρει πολύ πιο σοβαρά μέτρα προφύλαξης της πόλης και των πολιτών της, ειδικά των αγροτών οι οποίοι βρίσκονται ΑΠΡΟΦΥΛΑΧΤΟΙ έξω από τα τείχη της Μάλκαριλ.

Το Πουλί του Δάσους, η τρίτη εφημερίδα της Μάλκαριλ, έγραφε:

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ταξιδευτές, έμποροι, χωρικοί, φύλακες που περιφέρονται πέρα από τα περίχωρα της Μάλκαριλ, κυνηγοί, και άλλοι – όλοι ισχυρίζονται πως έχουν δει επικίνδυνους δαίμονες να συντρέχουν τους κακούργους που μαστίζουν (κυρίως) τα εδάφη νότια της Μάλκαριλ. Περιγράφουν παραμορφωμένα ανθρωποειδή όντα που εμφανίζονται μέσα από την ίδια τη νύχτα και εξαφανίζονται πάλι μέσα στον σκοτεινό της μανδύα. Έχουν επάνω τους κέρατα, μικρά φτερά, λοφία. Αυτά τα πλάσματα δεν είναι όλα ακριβώς ίδια το ένα με το άλλο, όλα όμως δαγκώνουν και ξεσκίζουν με τα νύχια τους χειρότερα από θηρία! Και είναι σαν κάποιος μοχθηρός θεός να τα καθοδηγεί με τη βούλησή του.

Πολλοί τα έχουν παρομοιάσει με τα πλάσματα που επιτέθηκαν στην καλή μας Αρχόντισσα μέσα στην ίδια την πόλη, και το θεωρώ πιθανό να έχουν δίκιο. Δεν αποκλείεται αυτά τα τέρατα που συντρέχουν τον κακούργο Βασράιλ τον Λυκόφρονα να είναι τα ίδια τέρατα που επιχείρησαν να δολοφονήσουν την Αρχόντισσα Αρκάμι και που κατόρθωσαν να σκοτώσουν την Πρώτη Σωματοφύλακα Μιρκάλη η οποία επιχείρησε να την υπερασπιστεί. Μόνο ίσως ο Θεός του Δάσους μπορεί να μας βοηθήσει εναντίον αυτής της μάστιγας. Οι ιερείς του πρέπει να το ζητήσουν από αυτόν. Για την επιβίωση της πόλης μας!

Σε ένα άλλο φύλλο, το *Πουλί του Δάσους* έγραφε:

ΕΚΑΝΑΝ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ!

Έμπορος εκπορευόμενος από τη Ζέρνιελ, ο Φέκταρελ, γιος του Χίρμωντ και της Ραβάσλι, ερχόμενος προς τη μεγάλη πόλη μας φέρνοντας ψάρια και ιχθυέλαιο, δέχθηκε επίθεση από τους κακούργους του Βασράιλ του Λυκόφρονα μες στη νύχτα. Όταν αρνήθηκε να τους παραδώσει εξολοκλήρου την πραμάτεια του, τα φριχτά, καθοδηγούμενα από μοχθηρό δαίμονα ανθρωποειδή που συντρέχουν τον Βασράιλ χίμησαν στον έμπορο και τους ανθρώπους του. Ελάχιστοι κατόρθωσαν να γλιτώσουν και να έρθουν, κατατραυματισμένοι και τρομοκρατημένοι, στη Μάλκαριλ. Τον ίδιο τον έμπορο τα δαιμονικά ανθρωποειδή τον διαμέλισαν και, σύμφωνα με σοβαρές πηγές, κρέμασαν τα κομμάτια του από τα κλαδιά των δέντρων ενός πολυσύχναστου μονοπατιού νότια της πόλης μας.

Πότε η Αρχόντισσα Αρκάμι θα αποφασίσει να δράσει εναντίον του Βασράιλ του Λυκόφρονα και του δαίμονα που τον συντρέχει;

Ο πανικός που είχε δημιουργηθεί ανάμεσα στους πολίτες της Μάλκαριλ ήταν αξιοσημείωτος, και όχι μόνο εξαιτίας των όσων έγραφαν οι εφημερίδες και μετέδιδαν οι δύο ραδιοφωνικοί σταθμοί της πόλης, αλλά και εξαιτίας των όσων έλεγαν οι ίδιοι οι ταξιδευτές και οι έμποροι που έρχονταν από τα νότια. Οι περιοχές είχαν γίνει τόσο επικίνδυνες όσο ποτέ άλλοτε. Δαίμονες και ληστές κυνηγούσαν αθώους ανθρώπους, και συγκρούονταν ακόμα και με φύλακες της

Μάλκαριλ κατά περίσταση, στις παρυφές των αγροικιών. Ένας φύλακας, μάλιστα, είχε χάσει το χέρι του ύστερα από μια τέτοια συμπλοκή. Η Αρχόντισσα Αρκάμι τού είχε προτείνει να αποχωρήσει από την ενεργό δράση ενώ θα συνέχιζε να πληρώνεται, όμως εκείνος είχε αρνηθεί, ισχυριζόμενος πως ήθελε εκδίκηση καθώς και να εξακολουθεί να αγωνίζεται για τη μεγάλη πόλη. Πολλοί τον είχαν επικροτήσει. Το όνομά του ήταν Χάλκελ, και είχε γίνει τοπικός ήρωας. Η *Πόλη* είχε, φυσικά, γράψει γι'αυτόν· το *Πουλί του Δάσους* τον είχε αναφέρει στην πρώτη σελίδα· και ο *Φύλακας των Αγρών* τού είχε, δύο φορές, κάνει ολόκληρο διθυραμβικό αφιέρωμα.

Όλα τούτα, όμως, δεν έλυναν το πρόβλημα του Βασράιλ του Λυκόφρονα. Ούτε των εφιαλτικών ανθρωποειδών που τον βοηθούσαν. Και η Αρχόντισσα Αρκάμι συμφωνούσε μ'εκείνους που έλεγαν ότι μάλλον επρόκειτο για τον ίδιο θεό που της είχε επιτεθεί και είχε σκοτώσει τη Μιρκάλη. Αυτή ήταν και η γνώμη του Φάρενμελ'λι, του γέρο-μάγου του Αρχοντικού Μεγάρου, όταν η Αρκάμι τον είχε ρωτήσει.

Οι εφημερίδες το μόνο που κατορθώνουν είναι να πανικοβάλλουν τον κόσμο, σκεφτόταν μια μέρα η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ καθώς δούλευε τον διπλής λειτουργίας αργαλειό της. *Κάτι πρέπει να κάνω για να σταματήσω αυτό το κακό.* Και η απάντηση δεν ήταν, ασφαλώς, να φιμώσει τις εφημερίδες· έπρεπε να καταπολεμήσει τη μάστιγα του Λυκόφρονα και του δαίμονά του. Αλλά πώς; Να οργάνωνε μισθοφορικό στράτευμα; *Κρίμα που αυτοί οι Ζωντανοί-Νεκροί έφυγαν· ίσως να μου φαίνονταν χρήσιμοι τώρα...*

Στον Ναό του Θεού του Δάσους, οι ιερωμένοι προσεύχονταν στον θεό τους και ζούσαν σύμφωνα με το τυπικό της θρησκείας τους, μα δεν ήταν απομονωμένοι. Διάβαζαν κι αυτοί τις εφημερίδες, και υπήρχε κι ένα ραδιόφωνο μέσα στον ναό το οποίο τακτικά άκουγαν. Έμαθαν ότι πολλοί ζητούσαν τη βοήθειά τους: τους ζητούσαν να παρακαλέσουν τον Θεό της Μάλκαριλ, τον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης, να κατατροπώσει τον δαίμονα του Βασράιλ του Λυκόφρονα που είχε προκαλέσει τόσες καταστροφές και είχε σκοτώσει τόσους αθώους. Έτσι, ένα απόγευμα, οι ιερείς αποφάσισαν πως τρεις από αυτούς όφειλαν, τουλάχιστον, να επισκεφτούν τη Δασοσκέπαστη Γη για να διαπιστώσουν αν ο θεός μπορούσε να τους δώσει λύση. Ο ένας ιερέας που θα πήγαινε ονομαζόταν Νάρφεδελ και ήταν από τους γηραιότερους, η δεύτερη

ονομαζόταν Σεϊλίκρα και ήταν μικρότερη, και ο τρίτος ήταν ο Λορέντζος, ένας πρώην Παντοκρατορικός που τώρα είχε αφιερωθεί πλήρως στον Ψυχοφύλακα ξεχνώντας την παλιά του ζωή. Έλεγε πως ήταν αναγεννημένος μέσα από τη μήτρα της Δασοσκέπαστης Γης.

Αυτοί οι τρεις ιερωμένοι καταδύθηκαν στις παρυφές των Πυκνών Τόπων ενώ οι σκιές πλήθαιναν: και, σύντομα, το σκοτάδι και η βλάστηση του δάσους τούς σκέπασαν, αλλάζοντας τον κόσμο γύρω τους, μεταμορφώνοντάς τον. Βρίσκονταν στη Δασοσκέπαστη Γη, στην επικράτεια του Ψυχοφύλακα...

Όταν επέστρεψαν στον ναό, είπαν ότι ο θεός τούς είχε αποκριθεί πως γνώριζε για τη μοχθηρή παρουσία του δαίμονα του Βασράιλ του Λυκόφρονα. Αποκαλούσε τον εαυτό του Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων, και δεν ήταν από τούτα τα μέρη αλλά από τα βόρεια. Ο Ψυχοφύλακας είχε τη δύναμη να τον κατατροπώσει, αλλά μόνο στην Αρχόντισσα θα αποκάλυπτε τι έπρεπε να γίνει, και πρόσταξε τους ιερωμένους να πάνε να τη βρουν ώστε να την παρακινήσουν να τον επισκεφτεί.

Με την αυγή, λοιπόν, οι ιερείς πήγαν στο Αρχοντικό Μέγαρο, επάνω στο ύψωμα στο κέντρο της Μάλκαριλ. Η Αρκάμι τούς συνάντησε στην Αίθουσα Υποδοχής, αγουροξυπνημένη και καθισμένη στον Θρόνο της Πόλης. Αντίκρυ της στέκονταν εκείνοι που είχαν, χτες, επισκεφτεί τη Δασοσκέπαστη Γη: ο Νάρφεδελ, η Σεϊλίκρα, και ο Λορέντζος. Διηγήθηκαν στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ όλα όσα είχαν δει και όλα όσα τούς είχε πει ο Ψυχοφύλακας.

Η Αρκάμι τούς άκουσε σιωπηλά, παρατηρώντας τους συλλογισμένα. Δεν αισθανόταν έκπληκτη που είχαν έρθει να τη συναντήσουν. Διότι, την προηγούμενη νύχτα, είχε δει ένα πολύ μυστηριώδες όνειρο. Είχε δει ότι βρισκόταν ξανά στη Δασοσκέπαστη Γη, και ότι ένας αρχέγονος γέροντας που το δέρμα του ήταν από κορμούς δέντρων και τα μαλλιά και η γενειάδα του από φυλλωσιές την καλούσε: της ζητούσε να μιλήσουν. Είχε πολύ καιρό να την αντικρίσει, κι εκείνη τον χρειαζόταν, πολλά τάραζαν το νου της. Ήταν ο πατέρας της, αυτός που της είχε δώσει νέα ζωή...

Η Αρκάμι δεν ήξερε, αρχικά, τι να υποθέσει για τούτο το όνειρο. Τώρα όμως... «Σας περίμενα,» είπε στους ιερωμένους, ξαφνιάζοντάς τους. «Περίμενα ο Ψυχοφύλακας να με καλέσει. Και θα πάω να τον συναντήσω στη Δασοσκέπαστη Γη, απόψε κιόλας.»

«Αρχόντισσά μας, ό,τι βοήθεια θέλεις, να ξέρεις πως είμαστε στη διάθεσή σου,» είπε ο Νάρφεδελ.

«Βοήθεια χρειαζόμαστε όλοι τώρα, Σεβασμιότατε. Από τον Ψυχοφύλακα – και όχι μόνο, ίσως. Θα βαδίσω μόνη μου στη Δασοσκέπαστη Γη. Μονάχα να μείνω στον ναό σας μέχρι να πέσει η νύχτα ζητώ από εσάς, αν μου το επιτρέπετε, ώστε να προσευχηθώ και να προετοιμαστώ.»

«Ασφαλώς. Θα σε περιμένουμε, Αρχόντισσά μας. Ο ναός μας είναι πάντοτε ανοιχτός για εσένα, όποτε επιθυμείς να έρθεις.»

Κι ύστερα, αφού η Αρκάμι τούς είπε ότι σύντομα θα τους επισκεπτόταν, οι ιερωμένοι αποχώρησαν από το Αρχοντικό Μέγαρο.

Ο Τάμπριελ, ο Σύμβουλος Μεταφορών και Τηλεπικοινωνιών, που βρισκόταν στην Αίθουσα Υποδοχής όπως κι η Γραμματέας και μερικοί φρουροί, ρώτησε: «Αρχόντισσά μου, είσαι σίγουρη γι'αυτό; Θα πας μόνη; Η Δασοσκέπαστη Γη είναι–»

«–επικίνδυνο μέρος· το ξέρω,» τον διέκοψε ήπια η Αρκάμι καθώς σηκωνόταν από τον Θρόνο της Πόλης. «Αλλά, όπως κι εσύ γνωρίζεις, Τάμπριελ, δεν είναι η πρώτη φορά που έχω βαδίσει εκεί. Και αμφιβάλλω αν τα πράγματα που θα συναντήσω θα είναι χειρότερα από εκείνα που συνάντησα κατά τη Δοκιμασία της Ψυχής.»

Τούτο, φυσικά, τον σώπασε· διότι μονάχα οι άρχοντες της Μάλκαριλ ήξεραν τι σήμαινε πραγματικά η Δοκιμασία της Ψυχής, κι όλοι οι άλλοι το σέβονταν αυτό, απεριόριστα. Το θεωρούν ιερό μυστήριο.

Η Αρκάμι δεν άργησε να φύγει από το Αρχοντικό Μέγαρο. Έμεινε εδώ μόνο όσο χρειαζόταν για να ετοιμαστεί. Έβγαλε τα επίσημα ρούχα που είχε φορέσει για να δεχτεί τους ιερείς στην Αίθουσα Υποδοχής και φόρεσε δερμάτινο παντελόνι με γούνα από μέσα, δερμάτινο μεσοφόρι, σφιχτοδεμένο επάνω της, μάλλινη μπλούζα, και μαύρες ταξιδιωτικές μπότες με καφετιά γούνα που ξεπρόβαλλε από την κορυφή τους. Στη μέση της τύλιξε μια ζώνη απ'όπου κρεμόταν μονάχα ένα ξιφίδιο· και κανένα άλλο όπλο δεν πήρε μαζί της – η δύναμη του Ψυχοφύλακα θα την κρατούσε ασφαλή στους Πυκνούς Τόπους: δεν της χρειάζονταν όπλα. Στους ώμους της έριξε μια κάπα πράσινη σαν τα δάση και την έδεσε μπροστά στο στήθος της.

Αφού ενημέρωσε τον Πρώτο Σωματοφύλακα Φελμάρη πού πήγαινε, έφυγε από το Αρχοντικό Μέγαρο – χωρίς καμία συνοδία, με την κουκούλα της κάπας της να κρύβει το πρόσωπό της – και πήγε στον Ναό του Θεού του Δάσους, στα βορειοανατολικά της Μάλκαριλ. Ήταν ακόμα πολύ πρωί όταν έφτασε έξω από το θολωτό, πέτρινο οικοδόμημα που οι εξωτερικοί του τοίχοι ήταν λαξεμένοι με αναπαραστάσεις από τη Δασοσκέπαστη Γη: δέντρα, θηρία, παράξενες, μυστηριώδεις μορφές, γενναίους ταξιδευτές... Η Αρκάμι βάδισε προς την πύλη, η οποία έστεκε ανοιχτή. Μπαίνοντας στον πρόναο – μια κυλινδρική αίθουσα με αγάλματα και αναπαραστάσεις λαξεμένες στους τείχους, στο πάτωμα, και στο ταβάνι – συνάντησε μία ιέρεια, η οποία είπε:

«Αρχόντισσα Αρκάμι.»

Την είχε αναγνωρίσει.

Η Αρκάμι αναρωτήθηκε πώς. *Από το βάδισμά μου; Ή απλά επειδή με περίμεναν;* «Να περάσω;»

«Ασφαλώς. Έχουμε έτοιμο ένα δωμάτιο για εσένα, Αρχόντισσά μου.» Όπως όλοι, έτσι και οι ιερωμένοι φυσικά δεν της μιλούσαν στον πληθυντικό: η ένδειξη σεβασμού του άρχοντα προς τους αρχόμενους, όπως απαιτούσε το έθιμο της Μάλκαριλ.

«Οδηγήστε με,» αποκρίθηκε η Αρκάμι, και ακολούθησε την ιέρεια επάνω σε μια πέτρινη σκάλα και, τελικά, σ'ένα μικρό, λιτό δωμάτιο με χαμηλό κρεβάτι, μπαούλο, και στρογγυλό παράθυρο.

«Ό,τι άλλο επιθυμείς, Αρχόντισσά μου, είμαστε στη διάθεσή σου.»

«Θα ήθελα μόνο να εξαγνιστώ προτού βαδίσω στη Δασοσκέπαστη Γη.»

«Η επιθυμία σου είναι διαταγή μας,» είπε η ιέρεια και αποχώρησε.

Η Αρκάμι έβγαλε την κάπα της και ξάπλωσε στο κρεβάτι, κλείνοντας τα μάτια και φέρνοντας στο νου της τον Θεό της Μάλκαριλ, τον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης. Και, για λίγο, είχε την αίσθηση ότι βρισκόταν εκεί, στο δάσος: μπορούσε να μυρίσει τη βλάστηση, τη γη, τον μόσχο των ζώων, την οσμή των πτηνών, καθώς τα έφερνε ο άνεμος στα ρουθούνια της.

«Αρχόντισσά μου;»

Η Αρκάμι άνοιξε τα μάτια της και ανασηκώθηκε επάνω στο στενό κρεβάτι, ξαφνιασμένη που βρισκόταν μέσα σε δωμάτιο, μέσα σε χώρο οικοδομημένο από ανθρώπους. Στην είσοδο στεκόταν ένας γέροντας με πρασινόλευκα γένια και μαλλιά, και μαύρο δέρμα. Προς

στιγμή, η Αρκάμι είχε την αίσθηση πως ο Ψυχοφύλακας ήταν αντίκρυ της. Αλλά, βέβαια, ήταν μονάχα ο γέρο-ιερέας Νάρφεδελ.

«Σεβασμιότατε...»

«Με συγχωρείς, Αρχόντισσά μου, αλλά ήρθα να σου πω πως μπορείς να εξαγνιστείς όποτε επιθυμείς. Σε περιμένουμε στον σηκό. Είναι ήδη μεσημέρι.»

«Μεσημέρι;...» Είχε χάσει τελείως τον χρόνο;

«Ναι. Εσύ αποφασίζεις, όμως, πότε θα έρθεις.» Και με τούτα τα λόγια ο Νάρφεδελ αποχώρησε.

Η Αρκάμι συνοφρυώθηκε. *Μεσημέρι;* Πρέπει να είχε αποκοιμηθεί επάνω στο κρεβάτι. Σηκώθηκε και πήγε στο στρογγυλό παράθυρο. Κοίταξε έξω και διαπίστωσε πως ο ιερέας δεν υπερέβαλλε· ήταν, όντως, μεσημέρι.

Αισθανόταν μια παρουσία φωλιασμένη εντός της, κάτω από το στήθος της. *Ο Ψυχοφύλακας. Είναι κοντά μου.*

Στρέφοντας πάλι το βλέμμα της στο εσωτερικό του δωματίου, πρόσεξε πως οι ιερείς τής είχαν φέρει φαγητό – προφανώς, ενώ εκείνη κοιμόταν, ενώ βρισκόταν στην αγκαλιά του Ψυχοφύλακα. Επάνω σ’ένα χαμηλό, ξύλινο τραπεζάκι είχαν τοποθετήσει ένα βαθύ πιάτο με χορταρικά ποτισμένα με αίμα ζώων, και πλάι του ήταν μια πήλινη κούπα με κρασί.

Η Αρκάμι έφερε το τραπεζάκι κοντά στο κρεβάτι και, καθίζοντας πάλι, έφαγε χωρίς βιασύνη.

Μέσα στο μυαλό της περιστρέφονταν τα όσα είχε ακούσει για τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων, καθώς και όσα είχε δει. Δεν είχε ξεχάσει εκείνα τα ανθρωποειδή που είχαν εισβάλει στην κρεβατοκάμαρά της μες στη μαύρη νύχτα και είχαν σκοτώσει τη Μιρκάλη... Η ψυχή της γέμισε με θυμό. Επιθυμία για εκδίκηση.

Αλλά μια φωνή εντός της τη διέλυσε. *Έλα σε μένα,* ήταν σα να έλεγε αυτή η φωνή. *Θα σε καθοδηγήσω. Εκλεκτή μου.*

Η Αρκάμι τελείωσε το φαγητό της, και μετά ξάπλωσε για να ξεκουραστεί. Δεν κοιμήθηκε αυτή τη φορά. Δε νόμιζε ότι *μπορούσε* να κοιμηθεί· ήταν σαν κάτι εσκεμμένα να την κρατούσε ξύπνια: ένα αόρατο ρεύμα που διέτρεχε κάθε σπιθαμή του σώματός της, από τα πέλματα μέχρι την κορυφή του κεφαλιού της, μέχρι τις άκριες των δαχτύλων της. Τα πάντα γύρω της έμοιαζαν να έχουν γίνει λίγο πιο φωτεινά. Τα χρώματα ήταν πιο έντονα. Και αυτή η παρουσία κάτω

από το στήθος της, στο κέντρο της ύπαρξής της, ήταν ισχυρότερη από πριν.

Ο χρόνος πάλι φάνηκε να περνά πολύ γρήγορα. Η Αρκάμι καταλάβαινε το πέρασμά του αλλά ήταν σαν η σκέψη της να μη μπορούσε να του δώσει και πολύ σημασία, σαν να τον αντιλαμβανόταν από κάπου απόμακρα, αναγνωρίζοντάς τον ως παραίσθηση.

Κάποια στιγμή, ένα φυσικό ρολόι κουδούνισε εντός της ενώ τα χρώματα του ουρανού έξω απ'το στρογγυλό παράθυρο είχαν αρχίσει να σκουραίνουν. Η Αρκάμι σηκώθηκε από το κρεβάτι. Έβγαλε τις μπότες της, τη ζώνη, τη μάλλινη μπλούζα, το δερμάτινο παντελόνι, και το δερμάτινο μεσοφόρι, και φόρεσε την πράσινη κάπα της. Τυλιγμένη σ'αυτήν, βγήκε απ'το δωμάτιο και βάδισε μέσα στον ναό.

Κατέβηκε στον σηκό και βρήκε τους ιερωμένους να την περιμένουν. Κανένας άλλος εκτός από ιερείς και ιέρειες δεν βρισκόταν εδώ· πρέπει να είχαν απαγορέψει την είσοδο στους άλλους πιστούς της πόλης.

«Είμαι έτοιμη,» τους είπε η Αρκάμι.

Ο Λορέντζος – ο πρώην Παντοκρατορικός, φανερά εξωδιαστασιακός – και ένας άλλος ιερέας άνοιξαν μια καταπακτή στο πάτωμα, και ο Νάρφεδελ είπε στην Αρκάμι: «Από εδώ, Αρχόντισσά μου.»

Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ κατέβηκε πρώτη ενώ αρκετοί ιερείς την ακολουθούσαν. Τα γυμνά πόδια της πατούσαν σε κρύες πέτρες, και κάτω είδε πως την περίμενε ένας θάλαμος φωτισμένος με δαυλούς. Στο κέντρο του ήταν μια λίμνη γεμάτη με νερό από τις πηγές της Δασοσκέπαστης Γης. Μέσα, φύλλα έπλεαν, επίσης από φυτά της Δασοσκέπαστης Γης. Το νερό ήταν λιγάκι κόκκινο: από το αίμα ζώων της Δασοσκέπαστης Γης το οποίο οι ιερείς είχαν στάξει εδώ. Και πρέπει, επιπλέον, να υπήρχε και χώμα από τη Δασοσκέπαστη Γη ριγμένο μέσα στη λίμνη, αν και η Αρκάμι δεν μπορούσε να το διακρίνει. Γνώριζε πώς γινόταν ο εξαγνισμός. Είχε εξαγνιστεί και παλιότερα: πριν από τη Δοκιμασία της Ψυχής. Έκτοτε, όμως, καμια άλλη φορά.

Έλυσε την κάπα της αφήνοντάς την να πέσει στο πέτρινο πάτωμα, και κατεβαίνοντας μερικά μικρά σκαλιά βυθίστηκε στη λίμνη. Η πεμπτουσία της Δασοσκέπαστης Γης (όπως ήξερε πως έλεγαν οι ιερείς αυτό το νερό) έφτασε ώς τα γόνατά της... ώς τη μέση της... ώς

το στήθος της... ώς τον λαιμό της– Η Αρκάμι πήρε μια βαθιά ανάσα και βύθισε το κεφάλι της κάτω από το νερό – με πρόθεση να μείνει εκεί για όσο μπορούσε ν'αντέξει. Για όσο τής επέτρεπε η αντοχή της.
. . . . .Άκουσε ένα βουητό. . . . . .Έναν συνεχόμενο χτύπο–

(Η καρδιά της;)

. . . . .Σκιές κινούνταν μπροστά από τα μάτια της–

(Τα φυλλώματα; Το χώμα; Το αίμα των ζώων;)

––Το σώμα της ζητούσε αέρα.

Η Αρκάμι προσπάθησε να μείνει κάτω λίγο ακόμα.

Οι παράξενες αισθήσεις εντάθηκαν.

Το σώμα της ζητούσε αέρα! Αέρα!

Η Αρκάμι τινάχτηκε επάνω–

–αλλά δεν βγήκε στην επιφάνεια! Και προς στιγμή πανικοβλήθηκε. Πού είχε βρεθεί; Πού είχε βρεθεί! Πάλεψε με κάτι αόρατο–

Πετάχτηκε έξω από την πεμπτουσία της Δασοσκέπαστης Γης αγκομαχώντας. Τα πόδια της, επιτέλους, πατούσαν σε κάτι στέρεο. Γύρω της έβλεπε ψηλές, σκιερές μορφές να ορθώνονται. Αρχέγονες όψεις. Σαν παλιά, γέρικα δέντρα.

Βλεφάρισε. Οι παράξενες μορφές μεταμορφώθηκαν στους ιερείς και τις ιέρειες του Ναού του Θεού του Δάσους. Τα χείλη τους κινούνταν αργά καθώς μουρμούριζαν... μουρμούριζαν κάποια προσευχή στον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης.

Τα χρώματα δυνάμωσαν. Τα πάντα έγιναν μια βαθμίδα πιο φωτεινά.

Η Αρκάμι βγήκε από τη λίμνη ενώ οι ιερωμένοι την έραιναν με πέταλα λουλουδιών από τη Δασοσκέπαστη Γη. Πήρε την κάπα της από κάτω και τύλιξε το βρεγμένο, κοκκινόδερμο σώμα της.

Ήταν έτοιμη τώρα για να συναντήσει τον Ψυχοφύλακα.

Το αισθανόταν.

Όταν ο ήλιος έπεσε, η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ βγήκε από την Πύλη του Δάσους – τη Σκοτεινή Πύλη, όπως αλλιώς την έλεγαν. Ήταν πάλι τυλιγμένη με την πράσινη κάπα της, αλλά ντυμένη καλά

από κάτω, με το δερμάτινο παντελόνι, τη μάλλινη μπλούζα, και τις μπότες της. Το κρύο ήταν τσουχτερό.

Βαδίζοντας άφησε τα τείχη της Μάλκαριλ πίσω της και μπήκε στις παρυφές των Πυκνών Τόπων, οι οποίες ήταν πολύ πυκνότερες από τα βάθη πολλών άλλων δασών. Προχώρησε αποφασιστικά και με όλες της τις αισθήσεις σε πλήρη εγρήγορση. Είχε τα μάτια του γερακιού, τ'αφτιά του λαγού, τα πόδια της γάτας, και την καρδιά του λύκου. Ήταν στη Δασοσκέπαστη Γη, τώρα, και όλα θα της χρειάζονταν.

Τα σκοτάδια γίνονταν ολοένα και πιο απειλητικά γύρω της· μπορούσε να διαισθανθεί μοχθηρές παρουσίες να την παρακολουθούν· αλλά οι αισθήσεις της την οδηγούσαν σαν αυτόνομες οντότητες, συνειδητοποίησε ξαφνικά: την οδηγούσαν σ'ένα συγκεκριμένο μονοπάτι που ανοιγόταν μέσα από τις σκιές. Η νύχτα ήταν σκοτεινή παντού, αλλά, παραδόξως, όχι και σ'εκείνο το μονοπάτι. Λες κι όλα τ'άλλα, εκτός από το μονοπάτι, να ήταν ψευδαίσθηση. Η Αρκάμι το ακολούθησε άφοβα αλλά με μεγάλη προσοχή, ξέροντας πως κίνδυνος μπορούσε να παραμονεύει κι εδώ παρότι οι αισθήσεις της της έλεγαν πως ο δρόμος ήταν ασφαλής. Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ έπρεπε να υποπτεύεται ακόμα και τον εαυτό της. Κυρίως τον εαυτό της. Η Δοκιμασία της Ψυχής τής το είχε διδάξει αυτό. Τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται.

Οι μοχθηρές παρουσίες σάλευαν γύρω από τον ευδιάκριτο δρόμο, ενώ η Αρκάμι βάδιζε αποφασιστικά, ακούγοντας βλάστηση να τσακίζεται κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια της. Και μετά, έφτασε αντίκρυ σε μια σπηλιά την οποία πλησίαζαν, επιφυλακτικά, τέσσερις μεγάλοι λύκοι.

Η Αρκάμι κοκάλωσε, μένοντας ακίνητη. Παρακολουθώντας. Ξέροντας πως *έπρεπε* να παρακολουθήσει. Και ξέροντας – κάπως – πως ήταν αόρατη για τους λύκους.

Τους είδε να φτάνουν κοντά στη σπηλιά έτοιμοι να επιτεθούν, με τα πόδια τους λυγισμένα, τα σώματά τους τσιτωμένα–

Κάτι τινάχτηκε από τη βλάστηση – μια υγρή ουσία – πέφτοντας πάνω σ'έναν λύκο και καίγοντάς τον ενώ εκείνος σφάδαζε στη γη, ουρλιάζοντας. Οι άλλοι τρεις πετάχτηκαν μακριά από το στόμιο της σπηλιάς, καταλαβαίνοντας πως ο κίνδυνος ήταν αλλού.

Αλλά πού; Ούτε η Αρκάμι δεν είχε καταλάβει.

Η καυστική ουσία εκτοξεύτηκε ξανά – από ένα δέντρο – καίγοντας ακόμα έναν λύκο. Οι άλλοι έτρεξαν να φύγουν. Και τότε ο βασιλίσκος πήδησε από τις φυλλωσιές του δέντρου όπου ήταν ανεβασμένος – ένα μεγάλο σαυροειδές πλάσμα που φάνηκε να γεννήθηκε μέσα από το πράσινο, το μαύρο, και το φως των φεγγαριών. Προσγειώθηκε στα τέσσερα πόδια του φτύνοντας, συγχρόνως, πανίσχυρα οξέα από τα σαγόνια του, πετυχαίνοντας ακόμα έναν λύκο και καίγοντάς τον, ενώ ήδη ο πρώτος που είχε χτυπηθεί ήταν νεκρός και τα κόκαλά του φαίνονταν, οι καμένες σάρκες του κάπνιζαν.

Ο τελευταίος λύκος είχε εξαφανιστεί μες στο δάσος, αλυχτώντας τρομαγμένα.

Ο βασιλίσκος μπήκε στη σπηλιά, χωρίς να δείχνει να έχει ανησυχήσει.

—*Ήρθαν στο έδαφος του Στη φωλιά του*

Η Αρκάμι στράφηκε, ξαφνιασμένη, για να δει έναν γέροντα να της μιλά βρισκόμενος ανάμεσα σε δύο πανάρχαια δέντρα, καθισμένος πίσω από μια μεγάλη φωτιά.

Γονάτισε αντίκρυ του. «Κύριέ μου...»

Ο Ψυχοφύλακας της Δασοσκέπαστης Γης μίλησε πάλι, με τα μάτια του να φωτίζουν σαν τα φεγγάρια:

—*Πήγαιναν για τα αβγά του Αλλά ο Αθέατος τούς περίμενε Κρυμμένος παραμόνευε Αν είχαν πέσει κι οι τέσσερις επάνω του σε άλλο μέρος ίσως να τον είχαν κατασπαράξει Ήταν δυνατοί λύκοι Σήκω Αρχόντισσα Αρκάμι Είσαι Εκλεκτή μου όχι δούλα μου*

Η Αρκάμι ορθώθηκε. «Με κάλεσες, Κύριέ μου.»

—*Νιώθω την απόγνωση και τον τρόμο στην πόλη σου αλλά δεν έχω τη δύναμη να κατατροπώσω τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων από μακριά Τα πουλιά και τα ζώα μού έχουν μιλήσει για τη μοχθηρή παρουσία του μα εκείνος εδώ δεν ζυγώνει Ποτέ δεν θα έρθει στη Δασοσκέπαστη Γη γιατί είμαι σαν τον Αθέατο βασιλίσκο κι αυτός σαν τους τέσσερις λύκους Μπορώ να τον πολεμήσω μόνο όταν βρίσκεται στην περιοχή μου και όχι αλλού Αν φροντίσεις να τον φέρεις σε μένα θα τον σκοτώσω Αρκετό κακό έχει ήδη προξενήσει σ'εσένα και στους ανθρώπους που βρίσκονται υπό την προστασία σου*

«Μα... πώς θα το καταφέρω αυτό;» είπε η Αρκάμι. «Πώς θα τον φέρω εδώ; Δεν έχω τρόπο να τον παγιδέψω, να... Δεν ξέρω καν πού βρίσκεται...»

—Πρέπει να βρεις τρόπο να τον προσελκύσεις ή να τον προκαλέσεις Το πώς εσύ θα το ανακαλύψεις Φέρε τον στη Δασοσκέπαστη Γη και η ύπαρξή του εδώ θα τελειώσει Εκλεκτή μου

Και δεν υπήρχε πια κανένας γέροντας αντίκρυ της, ούτε καμια φωτιά· μονάχα μια μεγάλη πυγολαμπίδα, η οποία έκανε μερικούς κύκλους μπροστά στην Αρκάμι και μετά πέταξε μες στο δάσος, φωτίζοντας ένα μονοπάτι.

Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ το ακολούθησε και, σύντομα, μπορούσε να δει τα τείχη της πόλης και την Πύλη του Δάσους. Βάδισε προς αυτήν νιώθοντας πιο προβληματισμένη από όταν, προηγουμένως, απομακρυνόταν από εκεί. Τότε δεν είχε τίποτα στο μυαλό της: μόνο ότι θα συναντούσε τον Ψυχοφύλακα – για το οποίο δεν χρειάζεται σκέψη. Τώρα, όμως, είχε έναν γρίφο να λύσει.

Πώς θα έφερνε τον εχθρό της στη Δασοσκέπαστη Γη; Ειδικά αφού εκείνος φοβόταν ετούτους τους τόπους και τους απέφευγε;

Κεφάλαιο Τριακοστό-Πρώτο
Ενέδρα και Εκδίκηση

Η Τριανδρία δέχτηκε να υποστηρίξει την Έρικα στην εγκαθίδρυση του δικτύου της στην Πόλη του Χρυσού. Αυτό την ευχαρίστησε, αλλά, προς το παρόν, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να ξεκινήσει τις δουλειές στη Χόλκεραλ. Δεν είχε ανθρώπους για να αφήσει εδώ, και ούτε ήταν εύκολο να καλέσει κάποιους από τη Νασόλκαθ, όπως είχε κάνει στη Μάλκαριλ. Επομένως, είπε στους Συνάρχοντες πως θα επικοινωνούσε στο άμεσο μέλλον μαζί τους, και μετά, το μόνο που είχε να κάνει ήταν να περιμένει μέσα στην Πόλη του Χρυσού μέχρι που το καραβάνι – οι δύο έμποροι που θα επέστρεφαν στη Νασόλκαθ: ο Ρίναμελ και η Ταλράνδη – να φύγει μαζί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς.

Όταν το καραβάνι τελικά αποχώρησε από τη Χόλκεραλ, είχε μείνει συνολικά πάνω από δεκαπέντε μέρες στην πόλη και ο χειμώνας πλησίαζε προς το τέλος του. Τα προβλήματα με τη Σαρντίκα-Νοθ, φυσικά, συνεχίζονταν στα βόρεια· οι φήμες που έρχονταν στη Χόλκεραλ δεν ήταν καθόλου ενθαρρυντικές για τους εμπόρους και τους ταξιδιώτες. Απ'ό,τι φαινόταν, κανείς δεν μπορούσε να περάσει απ'αυτά τα μέρη χωρίς τουλάχιστον να πληρώσει κάποιον «φόρο» στη Γαλανή Βασίλισσα. Επομένως, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος οδήγησε το καραβάνι όχι από την αμαξιτή δημοσιά αλλά πάλι από τα κακοτράχαλα μονοπάτια βορειοανατολικά της Χόλκεραλ, γιατί από εκεί, ακόμα κι αν οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ τούς εντόπιζαν, οι Ζωντανοί-Νεκροί θα είχαν καλύτερες πιθανότητες να τους αποφύγουν ή και να τους πολεμήσουν. Υπήρχαν κάμποσα καλά αμυντικά σημεία σ'εκείνα τα μέρη.

Κανένας κίνδυνος δεν παρουσιάστηκε, όμως. Τουλάχιστον, όχι από ανθρώπους. Διότι την πρώτη νύχτα του ταξιδιού τους ένας άγριος θεός των λοφότοπων και των δασών πλησίασε τον καταυλισμό τους, προκαλώντας πανικό ανάμεσα στα ζώα. Ευτυχώς, ο θεός της Φαίδρας'λι και ο θεός του Σάμελκον'λι τον έτρεψαν σε φυγή προτού προλάβει να κάνει τίποτα σοβαρές ζημιές. Και μετά, όλη εκείνη τη

νύχτα, οι μάγοι είχαν το νου τους μήπως ο δαίμονας επιστρέψει· μα δεν επέστρεψε.

Το μεσημέρι της πέμπτης ημέρας του ταξιδιού τους έφτασαν στη Βολδέριλ, μέσα στο ορεινό πέρασμα, κι αυτή τη φορά δεν έμειναν για πολύ εδώ. Οι έμποροι είχαν στο μυαλό τους μονάχα την επιστροφή τώρα. Έτσι, το πρωί της επόμενης ημέρας θα έφευγαν· θα πήγαιναν στην αγορά μόνο σήμερα το απόγευμα, να πουλήσουν ό,τι μπορούσαν από όσα τούς είχαν απομείνει. Η Έρικα επισκέφτηκε τον Ροδόλφο στο Παντοκρατορικό γκέτο, καθώς και τους ανθρώπους που είχε οργανώσει εκεί. Τους βρήκε όλους καλά, και τους είπε πως σύντομα θα έστελνε κάποιους δικούς της για να είναι συνέχεια εδώ μαζί τους, και για να ξεκινήσουν τις δουλειές τους ως δίκτυο πληροφοριών. Εν τω μεταξύ, τους προέτρεψε να προσπαθήσουν – διακριτικά – να μάθουν ποιοι μέσα στη Βολδέριλ ήταν πράκτορες της Σαρντίκα-Νοθ. Να μην κάνουν *καμία* κίνηση εναντίον τους, τόνισε, απλώς να συλλέξουν πληροφορίες.

Από τη Βολδέριλ, το καραβάνι ταξίδεψε ανατολικά και βόρεια, προς Μάλκαριλ· και οι Ζωντανοί-Νεκροί βρίσκονταν σε συνεχή επαγρύπνηση διότι οι φήμες που είχαν ακούσει στην Πόλη των Τριών Κύκλων για ετούτες τις περιοχές δεν ήταν καθόλου καλές. Αυτός ο Βασράιλ ο Λυκόφρων, έλεγαν, συγκέντρωσε τους άλλους ληστές όπως και η Σαρντίκα-Νοθ στα δυτικά. Είχε γίνει πολύ ισχυρός και όλοι τον φοβόνταν. Οι λεηλασίες είχαν αυξηθεί δραματικά. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ο Βασράιλ είχε μαζί του και δαίμονες! Όποιος τον συναντούσε έβρισκε την καταστροφή του, εκτός αν ήταν τυχερός και ο Λυκόφρων τού ζητούσε απλά «φόρο». Είχαν συμβεί αποτρόπαια πράγματα στους τόπους ανάμεσα στη Βολδέριλ και τη Μάλκαριλ· όλοι το παραδέχονταν.

Παρ’όλ’αυτά, στην αρχή, οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν συνάντησαν καμία αντίσταση καθώς ακολουθούσαν τα μονοπάτια προς τα βόρεια, ανάμεσα στους Πυκνούς Τόπους και στα βουνά. Ο Φέκταρελ, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, και οι άλλοι ανιχνευτές δεν έβλεπαν τίποτα το επικίνδυνο. Ούτε και οι πιλότοι των ορνιθόπτερων. Ωστόσο, είδαν κάποια χωριά που ήταν, αναμφίβολα, λεηλατημένα. Και, την τρίτη ημέρα αφότου είχαν φύγει από τη Βολδέριλ, καθώς νύχτωνε, ο Φέκταρελ ειδοποίησε, μέσω πομπού, τον Ζαώρδιλ ότι κάποιος έμπορος ερχόταν προς το μέρος του, κι

έμοιαζε χτυπημένος από ληστές. Ύστερα, οι ανιχνευτές και τα ορνιθόπτερα επέστρεψαν κοντά στο καραβάνι.

Και δεν άργησαν όλοι τους να δουν δύο μηχανοκίνητα φορτηγά να πλησιάζουν περιτριγυρισμένα από καβαλάρηδες που τραβούσαν μαζί τους κάμποσα άλογα χωρίς ιππέα. Κι αν έκρινε σωστά ο Ζαώρδιλ, μέσα στο σούρουπο, οι ιππείς τους πρέπει να είχαν σκοτωθεί· δεν ήταν ζώα για μεταφορά φορτίου, αλλά για μάχη. Οι μισθοφόροι που προστάτευαν τα εμπορικά φορτηγά είχαν δεχτεί επίθεση. Και το ένα από τα δύο τροχοφόρα, μάλιστα, φαινόταν σφυροκοπημένο από μεγάλο πυροβόλο· η μια του μεριά είχε κάμποσες ζημιές.

Ένας από τους καβαλάρηδες ύψωσε το γαντοφορεμένο χέρι του, κάνοντας νόημα στους άλλους ιππείς και στα φορτηγά να σταματήσουν. Κι εκεί έμειναν, χωρίς να κινούνται, περιμένοντας τους Ζωντανούς-Νεκρούς και το καραβάνι να πλησιάσουν. Ο Ζαώρδιλ είπε στον Νικηφόρο τον Κολπατζή, που καβαλούσε τον Δόντια: «Έχετε το νου σας.» Κι έκανε παρόμοιο νόημα στη Νιρκέκα, που βρισκόταν επάνω σ'ένα από τα δύο άρματα μάχης: νόημα που έλεγε *Πλησιάζουμε αλλά προσεχτικά.*

«Τι είναι;» ρώτησε ο Νικηφόρος, αφού κι εκείνος είχε γνέψει σε άλλους για να γνέψουν, με τη σειρά τους, σε άλλους, ακόμα πιο πίσω, ώστε όλοι οι Ζωντανοί-Νεκροί να βρίσκονται σε ετοιμότητα. «Είδες τίποτα;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος. «Όμως... δεν ξέρω... κάτι δε μ'αρέσει επάνω τους... Πες το διαίσθηση που αναπτύσσει κανείς μετά από πολλούς θανάτους.»

Οι έφιπποι μισθοφόροι και τα δύο φορτηγά περίμεναν το καραβάνι να ζυγώσει, κι όταν βρισκόταν αρκετά κοντά ώστε ο Ζαώρδιλ να μπορεί να μιλήσει με τον αρχηγό των καβαλάρηδων – εκείνον που είχε κάνει νόημα στους άλλους να σταματήσουν – τότε οι πόρτες των φορτηγών άνοιξαν και οπλισμένοι μαχητές βγήκαν, ενώ οι καβαλάρηδες έστρεψαν τα όπλα τους εναντίον των Ζωντανών-Νεκρών. Κάποιος, από πίσω, σάλπισε ένα βούκινο, δυνατά.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί αμέσως ύψωσαν τα δικά τους όπλα, την ίδια στιγμή που ο αρχηγός των καβαλάρηδων φώναζε: «Παραδοθείτε και κανένας δεν θα σκοτωθεί! Ζητάμε μόνο έναν μικρό φόρο για–

Αααρχγκ!» Η σφαίρα του πιστολιού του Ζαώρδιλ τον είχε βρει στο στήθος, κοντά στον δεξή ώμο, κι ο άντρας έπεσε απ'το άλογό του.

Χαλασμός πάραυτα ξεκίνησε, καθώς οι Ζωντανοί-Νεκροί πυροβολούσαν τους ληστές και οι ληστές πυροβολούσαν τους Ζωντανούς-Νεκρούς· το άρμα όπου ήταν ανεβασμένη η Νιρκέκα έβαλε με το μεγάλο πυροβόλο του, πετυχαίνοντας το ένα από τα δύο φορτηγά των εχθρών και διαλύοντας τελείως τη μπροστινή του μεριά (καθώς δεν ήταν θωρακισμένο)· και μετά, ληστές και μισθοφόροι, ο ένας χιμούσε καταπάνω στον άλλο και χτυπιόνταν με σπαθιά, ξιφολόγχες, τσεκούρια, και δόρατα. Ο Ζαώρδιλ είδε τον Νικηφόρο να κραδαίνει το Δαγκωτό Φιλί καθώς καβαλούσε τον Δόντια, σπαθίζοντας κι αποκρούοντας χτυπήματα σαν μανιασμένος. Αναμφίβολα ήλπιζε να συναντήσει τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα ανάμεσα στους εχθρούς, για να εκδικηθεί για τον θάνατο του Έλφοντελ.

Ο Σκοτωμένος τράβηξε το σπαθί του και, ωθώντας το πολεμικό του άτι μπροστά, εφόρμησε κι εκείνος στους ληστές. Παραμέρισε ένα δόρυ που ερχόταν να καρφώσει τα πλευρά του ζώου του και σπάθισε τον χειριστή του όπλου στον λαιμό, κάνοντας έναν μεγάλο πίδακα αίματος να τιναχτεί.

Μετά, όμως, θυμήθηκε το βούκινο που είχε σαλπίσει. Δε μπορεί να ήταν τυχαίο. Και είχε δεν είχε προλάβει να κάνει τούτο τον συλλογισμό όταν περισσότεροι ληστές ήρθαν από τα ανατολικά κι από τα δυτικά, επάνω σε άλογα, τριχόσαυρες, λυκόχοιρους, και δίκυκλα, με αρκετούς πεζούς ανάμεσά τους. Ήταν παγίδα. Εξαρχής ήταν παγίδα. Φυσικά. *Μας είδαν να ερχόμαστε ενώ εμείς δεν τους είδαμε. Όπως και την προηγούμενη φορά δεν είχαμε δει τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα να μας παρακολουθεί,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Ο δαιμονικός θεός του, άραγε, ευθυνόταν γι'αυτό; Ο θεός της οργής;

Ετούτο, όμως, το τσούρμο κάτι θύμιζε στον Σκοτωμένο. Κάτι τού θύμιζε... Απέκρουσε τη λεπίδα ενός τσεκουριού και κάρφωσε τον αντίπαλό του στο στήθος. Τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη του και πυροβόλησε έναν άντρα που είχε σκαρφαλώσει πάνω στην οροφή του μισοδιαλυμένου φορτηγού και είχε υψώσει αυτόματο τουφέκι· ο ληστής έπεσε κραυγάζοντας.

Τι μου θυμίζει αυτό το τσούρμο; Τριχόσαυρες, λυκόχοιροι, άλογα, δίκυκλα... *Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ;* Ήταν δυνατόν η Σαρντίκα-Νοθ να βρισκόταν εδώ;

Και μετά, μέσα από τη μάχη, ο Ζαώρδιλ διέκρινε μια οπλισμένη καβαλάρισσα επάνω σε ψηλό, μαύρο άλογο. Η Γαλανή Δράκαινα! Αυτή ήταν!

Η Σαρντίκα-Νοθ, αφού έριξε μερικές ριπές με το πιστόλι της, φώναξε δυνατά: «Παραδοθείτε! Δεν έχετε πουθενά να πάτε! Θα σας λυπηθούμε αν παραδοθείτε!» Συγχρόνως, ο Σκοτωμένος διέκρινε παραμορφωμένες ανθρωποειδείς φιγούρες να κινούνται ανάμεσα στους μαχόμενους, πηδώντας σαν θηρία και λιανίζοντας. Ο θεός του Βασράιλ. Ο θεός της οργής. *Ελπίζω η μάγισσα να τον έχει δει επίσης και να έχει στρέψει τον δικό της θεό εναντίον του.*

«*Παραδοθείτε, αλλιώς θα πεθάνετε όλοι!*» φώναξε η Σαρντίκα-Νοθ και πυροβόλησε ξανά, στον αέρα.

«*Δεν είμαστε εδώ για να παραδοθούμε, Σαρντίκα!*» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, μεγαλόφωνα, μέσα από το αιματηρό χάος της συμπλοκής.

Η Γαλανή Δράκαινα έστρεψε το βλέμμα της προς τη μεριά του. Το άλογό της σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, χρεμετίζοντας, κι εκείνη το κράτησε γερά από τα ηνία. «Ζαώρδιλ;» φώναξε. Μάλλον δεν ήξερε ότι είχε βάλει τους ανθρώπους της να επιτεθούν στους Ζωντανούς-Νεκρούς. Μέσα στο σούρουπο δεν διακρίνονταν και πολλές λεπτομέρειες.

Ο Σκοτωμένος δεν της απάντησε καθώς απέκρουε το ξίφος ενός καβαλάρη που του είχε μόλις ορμήσει. Στρέφοντας τη λεπίδα του επιδέξια κάρφωσε τον ληστή στα πλευρά, τρυπώντας την αρματωσιά του. Και έσκυψε πάνω στο άλογό του γιατί είδε τη Σαρντίκα να τον σημαδεύει, από απόσταση, με το πιστόλι της. Μικρή πιθανότητα είχε να τον πετύχει, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Η ριπή ούτε που τον χάιδεψε, και μετά κάμποσοι μαχόμενοι βρίσκονταν ανάμεσα σ'εκείνον και τη Γαλανή Δράκαινα.

Η οποία φώναξε: «*Ζαώρδιλ!* Σου είχα δώσει την ευκαιρία να έρθεις μαζί μου! Σου είχα δώσει την ευκαιρία!»

Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων αμέσως αντιλήφτηκε την παρουσία του εχθρικού θεού μόλις εκείνος μπήκε στη συμπλοκή.

Αντίπαλος! προειδοποίησε τη Φαίδρα'λι, κι έκανε αισθητή την επιθυμία της να τον λιανίσει.

Ποιος; ρώτησε η μάγισσα. *Γνωστός;*

Εκείνος που ήταν πολλοί, αποκρίθηκε η Καρδιά της Συναγωγής. Εκείνος που είχαν ξαναπολεμήσει μες στη νύχτα.

Ο θεός της οργής... Η Φαίδρα τον αναζήτησε, με το βλέμμα της, μέσα στους μαχόμενους και δεν άργησε να τον βρει. Αγνοώντας τα διαστήματα ανάμεσα στους πολεμιστές, ανάμεσα στις σκιές και στο φως, είδε τα παραμορφωμένα ανθρωποειδή να σκοτώνουν και να λιανίζουν.

Επάνω του! πρόσταξε η Φαίδρα την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, και την αμόλησε από τον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της.

Ο ένας δαιμονικός θεός συγκρούστηκε με τον άλλο. Ημιαόρατα νύχια και δόντια, σαν από πολλά μανιασμένα αγρίμια, κομμάτιαζαν ανθρωποειδή εκτοξεύοντας φυτικά υγρά, ενώ ανθρωποειδή ορμούσαν πάνω σε αντιπάλους που στους ανθρώπους φάνταζαν αόρατοι – ή σχεδόν αόρατοι – χτυπώντας και δαγκώνοντας. Η Φαίδρα μπορούσε να αισθανθεί πως οι επιθέσεις τους έβλαπταν την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων· δεν ήταν επικίνδυνες μονάχα στο υλικό επίπεδο, και ο θεός της οργής ήταν ισχυρός. Άγριος.

Ο Φέκταρελ βρισκόταν δίπλα στη Φαίδρα, καθισμένος στο δίκυκλό του, και πυροβολούσε με την καραμπίνα του όποιον εχθρό διακρινόταν μέσα από το συνονθύλευμα των μαχόμενων.

Τι έκανε η Σαρντίκα-Νοθ εδώ; αναρωτήθηκε ο Ζαώρδιλ καθώς η μάχη οργίαζε γύρω του. Είχε έρθει από τα δυτικά για να συμμαχήσει με τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα; Δεν της έφταναν τα εδάφη που ήδη είχε υπό τον έλεγχό της; Ήθελε κι άλλα; *Η κατάσταση έχει αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη. Πολύ επικίνδυνη.*

Ο Σκοτωμένος, κοιτάζοντας ολόγυρά του, έβλεπε πως οι ληστές τούς είχαν περικυκλωμένους από παντού. *Μονάχα να υποχωρήσουμε μπορούμε, κι αυτό δε νομίζω ότι μας συμφέρει.* Θα τους καταδίωκαν, εύκολα θα τους έφταναν, και θα τους κατέκοπταν σαν πρόβατα. Η μόνη λύση ήταν να διαλύσουν την ενέδρα της Γαλανής Δράκαινας, και η καλύτερη μεριά για να το κάνουν αυτό

ήταν προς τα βόρεια. Ούτε η δυτική ούτε η ανατολική κατεύθυνση συνέφεραν. Βόρεια ήταν ο προτιμότερος δρόμος.

Ο Ζαώρδιλ κάλπασε προς το φορτηγό που δεν είχε χτυπήσει το πυροβόλο του άρματος της Νιρκέκα: το φορτηγό που ήταν – εσκεμμένα αναμφίβολα – σφυροκοπημένο στο πλάι, για να δίνει την εντύπωση ότι είχε δεχτεί επίθεση από ληστές.

Ένας άντρας καβάλα σε λυκόχοιρο ήρθε καταπάνω στον Σκοτωμένο, ουρλιάζοντας και βαστώντας ένα τσεκούρι με τα δύο χέρια ενώ κρατιόταν στη ράχη του άγριου θηρίου μόνο με τα πόδια του. Ανόητος. Και εύκολος στόχος. Ο Ζαώρδιλ απέκρουσε το τσεκούρι επιδέξια με το σπαθί του και πυροβόλησε τον ληστή καταπρόσωπο με το πιστόλι του.

Ζυγώνοντας το φορτηγό, είδε μια γυναίκα να υψώνει το δικό της πιστόλι προς τη μεριά του, κι έγειρε αμέσως πάνω στη σέλα του, προσπαθώντας να μην πέσει. Συγχρόνως σημάδεψε τη ληστή από το πλάι του αλόγου του και πάτησε τη σκανδάλη. Η πολεμίστρια σωριάστηκε. Ο Ζαώρδιλ θηκάρωσε το πιστόλι του και, περνώντας από δίπλα της, έσκυψε και πήρε το πιστόλι που είχε φύγει απ'το χέρι της. Ίσως να του χρειαζόταν όταν δεν είχε χρόνο ν'αλλάξει γεμιστήρα στο δικό του. Ασφαλίζοντάς το, το πέρασε στη ζώνη του. Και τώρα ήταν πλάι στο φορτηγό, το οποίο ήταν αφύλαχτο–

Ή μάλλον όχι–

Ένας πυροβολισμός αντήχησε ανάμεσα από τις ιαχές της μάχης και ο Ζαώρδιλ αισθάνθηκε το άλογό του να χτυπιέται. Το ζώο τραντάχτηκε από κάτω του· χρεμέτισε πανικόβλητα. Η σφαίρα είχε τρυπήσει τα αλεξίσφαιρα δέρματα της πανοπλίας του μερικά εκατοστά πλάι από το δεξί πόδι του Σκοτωμένου. Ίσως εκείνος να ήταν ο στόχος, όχι το ζώο. Αμέσως, πήδησε από το τραυματισμένο άλογο, έτσι ώστε να το βάλει ανάμεσα στον εαυτό του και σ'αυτόν που τον σημάδευε. Ακόμα μια ριπή χτύπησε το άλογο, κι ο Ζαώρδιλ το είδε να καταρρέει, αιμόφυρτο, ενώ πίσω του διέκρινε έναν άντρα με καραμπίνα, πρασινόδερμο και πανύψηλο. Ο Νάρφεδελ ο Ψηλός. Ένας από τους Πέντε Δράκους της Σαρντίκα-Νοθ· ο Ζαώρδιλ τούς ήξερε όλους, φατσικά τουλάχιστον.

Τράβηξε το πιστόλι του, πυροβολώντας. Αλλά ο Νάρφεδελ είχε ήδη πέσει στο ένα γόνατο και ο Ζαώρδιλ τον αστόχησε – και τινάχτηκε στο πλάι, κυλώντας στη γη, για να μην τον πετύχουν οι σφαίρες της καραμπίνας του Νάρφεδελ. Βρέθηκε δίπλα σ'έναν από τους τέσσερις

σταματημένους μεταλλικούς τροχούς του φορτηγού, και γλίστρησε κάτω από το όχημα. Βγήκε από την άλλη μεριά του, και σηκώθηκε πάλι όρθιος–

Μια σκιά στο έδαφος–

Κάποιος από πάνω του–

Ο Ζαώρδιλ ύψωσε το βλέμμα για να δει τον Νάρφεδελ τον Ψηλό να πηδά από την οροφή του φορτηγού (πόσο γρήγορα είχε σκαρφαλώσει εκεί πάνω, ο δαιμονισμένος!) βαστώντας ένα σπαθί και με τα δύο χέρια. Μια μεγάλη λεπίδα που είχε στόχο το κεφάλι του Ζαώρδιλ. Ο Σκοτωμένος έκανε στιγμιαία στο πλάι: το όπλο τον χτύπησε στον δεξή ώμο κι εξοστρακίστηκε στην ατσάλινη επωμίδα εκεί, σχεδόν διαλύοντάς την. Ο Ζαώρδιλ πυροβόλησε με το πιστόλι του, αλλά ο Νάρφεδελ είχε σκύψει και εφορμούσε σαν μανιασμένος λυκόχοιρος. Κουτούλησε τον Σκοτωμένο στο στήθος: ένα χτύπημα που εκείνος λίγο αισθάνθηκε, λόγω της αρματωσιάς του, αλλά παραπάτησε και παραλίγο να πέσει. Με το ζόρι παρέμεινε όρθιος, και ο Νάρφεδελ τώρα τον σπάθιζε ξανά. Τα ξίφη τους διασταυρώθηκαν. Ο Ζαώρδιλ, ελπίζοντας νάχει μείνει τουλάχιστον ακόμα μία σφαίρα στο πιστόλι του, έκανε να το στρέψει προς τον Ψηλό, αλλά εκείνος τού άρπαξε τον καρπό κι απομάκρυνε την κάννη από τον εαυτό του.

«Σκοτωμένε!...» γρύλισε μέσα από σφιγμένα δόντια. «Πόσες φορές πρέπει να σε σκοτώσουν για να γίνεις πραγματικά σκοτωμένος;»

Ο Ζαώρδιλ τον κλότσησε, άγρια, στο πόδι κάνοντάς τον να παραπατήσει. Τα σπαθιά τους χώρισαν, και η λεπίδα του Σκοτωμένου χτύπησε τον Νάρφεδελ στο πρόσωπο, χαράσσοντάς το απ’τη μια άκρη ώς την άλλη ενώ εκείνος κραύγαζε από οργή, ξάφνιασμα, και πόνο, προσπαθώντας να ξαναβρεί την ισορροπία του. Ο Ζαώρδιλ τον πυροβόλησε στο στήθος, και ο Νάρφεδελ ο Ψηλός έπεσε χτυπώντας την πλάτη του στη γη. Ο Σκοτωμένος ξαναπάτησε τη σκανδάλη και διαπίστωσε ότι οι σφαίρες είχαν τελειώσει. *Γαμήσου...* Θηκάρωσε το πιστόλι και, πατώντας με το ένα πόδι πάνω στην κοιλιά του Νάρφεδελ, τον κάρφωσε με το σπαθί του στο στήθος, λίγα εκατοστά πιο δίπλα από εκεί όπου τον είχε βρει η σφαίρα. Ο Ψηλός ίσως ήδη να ήταν νεκρός, αλλά, με τέτοιους, ποτέ δεν έπρεπε κανείς να το ρισκάρει.

Ο Ζαώρδιλ τράβηξε έξω από το πτώμα το αιματοβαμμένο του ξίφος και στράφηκε πάλι στο φορτηγό. Άνοιξε την πόρτα του οδηγού κι ανέβηκε, καθίζοντας μπροστά στο τιμόνι.

Η μηχανή εύκολα ενεργοποιήθηκε, μουγκρίζοντας.

Ο Νικηφόρος τον είδε. Έναν άντρα που πρέπει να ήταν αρχηγός ανάμεσα στους υπόλοιπους. Έναν άντρα ψηλό, γεροδεμένο, πορφυρόδερμο, με σκούρα μπλε μαλλιά και μούσι, ο οποίος ούρλιαζε σαν λύκος. Αυτός ήταν· δεν μπορεί να ήταν άλλος: Ο Βασράιλ ο Λυκόφρων! Ο φονιάς του Έλφοντελ.

«*Επάνω του!*» γρύλισε ο Νικηφόρος στον Δόντια, ωθώντας τον να τρέξει. «Επάνω του! Επάνω του!» Και ο λυκόχοιρος έτρεξε, με τους μεγάλους του χαυλιόδοντες (απ'τους οποίους ο Κολπατζής τού είχε δώσει το όνομά του) έτοιμους να λιανίσουν.

Ένας καβαλάρης βρέθηκε στον δρόμο του Νικηφόρου, και οι χαυλιόδοντες έσκισαν τον λαιμό του αλόγου του προτού εκείνος προλάβει να κάνει τίποτα. Ο ληστής σωριάστηκε, πλακωμένος από το ζώο του. Και ο Δόντιας συνέχισε την πορεία του, χτυπώντας μια πολεμίστρια με τουφέκι στα χέρια και τινάζοντάς την μέτρα μακριά, τσακισμένη.

Ο Νικηφόρος είχε τώρα καλή βολή προς τον Βασράιλ· μπορούσε να τον σημαδέψει, αν το επιθυμούσε, και ίσως να τον πετύχαινε και να τον σκότωνε αμέσως. Όμως τον ήθελε από κοντά. Ήθελε να μπήξει το Δαγκωτό Φιλί μέσα του. Κι επιπλέον, ήθελε να βεβαιωθεί ότι όντως αυτός ήταν ο Βασράιλ ο Λυκόφρων.

Ο εχθρός τον είδε, καθώς ερχόταν, κι έκανε να στρέψει τη δίκαννη καραμπίνα του προς τον Κολπατζή. Αλλά εκείνος τη σπάθισε, τινάζοντάς την στροβιλιζόμενη από τα χέρια του.

«Ο Βασράιλ ο Λυκόφρων;» ρώτησε ο Νικηφόρος τραβώντας τα γκέμια του Δόντια για να τον συγκρατήσει.

«Γνωριζόμαστε από κάπου;» μούγκρισε ο Βασράιλ ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του.

«Σκότωσες έναν φίλο μου.»

«Χα! Έχω σκοτώσει τους φίλους πολλών – και θα σκοτώσω ακόμα περισσότερους!»

Ο Νικηφόρος ζύγωσε, με τον Δόντια να γρυλίζει μανιασμένα από κάτω του.

«*Δε φοβάμαι το γουρούνι σου!*» ούρλιαξε ο Βασράιλ – μια φωνή ανάμεσα σε κραυγή ανθρώπου και αλύχτημα λύκου. Πήδησε παραδίπλα, αποφεύγοντας τους μεγάλους χαυλιόδοντες και προσπαθώντας να σπαθίσει τον Νικηφόρο από το πλάι. Εκείνος εύκολα απέκρουσε τη λεπίδα του Βασράιλ κι έστρεψε πάλι τον Δόντια εναντίον του, ενώ από δεξιά κι από αριστερά έβλεπε κάποιους να πλησιάζουν. Εχθροί ή φίλοι; Δεν είχε χρόνο για να γυρίσει να κοιτάξει· είχε μάτια μόνο για τον Βασράιλ τώρα, ο οποίος ήταν αναμφίβολα επικίνδυνος αντίπαλος.

«Έλα!» φώναξε ο Λυκόφρων. «Φέρε ξανά το γουρούνι σου, και θα πεθάνει κι αυτό σαν τον φίλο σου!»

Ο Νικηφόρος εφόρμησε, με το ξίφος του υψωμένο. Ο Βασράιλ έκανε έναν ελιγμό που ήταν αξιοθαύμαστος: απέφυγε τη λεπίδα του Κολπατζή – το Δαγκωτό Φιλί δάγκωσε μονάχα ξυστά τα μέταλλα της αρματωσιάς του – και κάρφωσε τον Δόντια με τη δική του λεπίδα. Το σπαθί χώθηκε πλάι στο κεφάλι του λυκόχοιρου, βαθιά μέσα στον ώμο του. Ο Βασράιλ, όμως, δεν αποδείχτηκε αρκετά ευέλικτος ώστε να αποφύγει και τους δύο χαυλιόδοντες του Δόντια, και ο ένας τον χτύπησε άσχημα στα πλευρά, τσακίζοντας την πανοπλία του.

Ο Βασράιλ ο Λυκόφρων τινάχτηκε παραπέρα, αιμόφυρτος. Αλλά και ο Δόντιας σταμάτησε, γρυλίζοντας από πόνο, καθώς το σπαθί του λήσταρχου είχε μείνει μέσα του. Ο Νικηφόρος έπιασε τη λαβή του όπλου για να τραβήξει τη λεπίδα έξω από το θηρίο που καβαλούσε–

Κάτι το ανθρωπόμορφο, αλλά παραμορφωμένο, ήρθε καταπάνω του μ’ένα μεγάλο άλμα. Νύχια, δόντια, μικρές φτερούγες. Ο Κολπατζής ύψωσε, πάραυτα, το Δαγκωτό Φιλί για να προστατευτεί. Η λεπίδα χώθηκε μέσα στο πλάσμα, το διαπέρασε, βγήκε απ’την πλάτη του τινάζοντας φυτικά υγρά. Ο Κολπατζής έφυγε από τη ράχη του Δόντια και βρέθηκε στη γη, ανάσκελα, με το ανθρωποειδές επάνω του. Συγχρόνως άκουγε τον Δόντια να ουρλιάζει: κάτι πρέπει να του χιμούσε. Κι άλλα ανθρωποειδή;

Δύο απανωτοί πυροβολισμοί, και κομμάτια τινάχτηκαν από το ανθρωποειδές που είχε καβαλήσει τον Νικηφόρο. Το κεφάλι του μισοδιαλύθηκε. Ο Κολπατζής ύψωσε το ένα του πόδι και κλότσησε το τέρας, πετώντας το παραδίπλα, όπου κι άλλοι πυροβολισμοί το αποτελείωσαν.

Το πρώτο πράγμα που είδε, μετά, ήταν ότι δύο παρόμοια ανθρωποειδή κατασπάραζαν τον τραυματισμένο Δόντια – κι αισθάνθηκε πραγματικά σαν να του σκότωναν ακόμα έναν φίλο. Είχε συμπαθήσει τον λυκόχοιρο (αλλά, παρά τα όσα έλεγαν ορισμένοι από τους Ζωντανούς-Νεκρούς, δεν είχε ποτέ ερωτοτροπήσει μαζί του).

Το δεύτερο πράγμα που είδε, στρεφόμενος, ήταν η Ραβάσλι και ο Ραμπνάιλ, να ζυγώνουν βαστώντας τουφέκια στα χέρια. Τον είχαν σώσει από τον δαίμονα.

Ο Νικηφόρος τινάχτηκε όρθιος, θηκαρώνοντας το Δαγκωτό Φιλί στην πλάτη του και παίρνοντας από εκεί το δικό του τουφέκι. Το έστρεψε προς τα ανθρωποειδή που διαμέλιζαν τον Δόντια–

«Τι κανείς εκεί;» του φώναξε η Ραβάσλι. «Φύγε! Πάμε! Θάρθουν κι άλλοι δαίμονες!»

Είχε κάποιο δίκιο. Ο Νικηφόρος, όμως, γύρισε προς τα εκεί όπου είχε τιναχτεί ο Βασράιλ ο Λυκόφρων. Αυτόν, τουλάχιστον, θα τον αποτελείωνε! Αλλά είδε ότι ληστές είχαν μαζευτεί από εκείνη τη μεριά.

«Πάμε!» φώναξε πάλι η Ραβάσλι, ενώ ο Ραμπνάιλ έστρεφε το τουφέκι του και τους πυροβολούσε.

Ο Νικηφόρος ακολούθησε τους δύο πρώην επαναστάτες καθώς υποχωρούσαν από τους ληστές. Και δε νόμιζε ότι είχε σκοτώσει τον Λυκόφρονα, γαμώ τις Λάμιες! Το καθίκι την είχε γλιτώσει ζωντανός! Τα τσιράκια του είχαν έρθει να τον σώσουν!

«*Θα τα ξαναπούμε, Βασράιλ!*» φώναξε προσπαθώντας ν’ακουστεί πάνω από τους πυροβολισμούς και τον σαματά. «*Θα σε βρω! ΘΑ ΣΕ ΒΡΩ!*»

Ο Ζαώρδιλ οδήγησε το φορτηγό ανάμεσα στους ληστές, τσακίζοντάς τους κάτω απ’τους τροχούς του, ρίχνοντάς τους από άλογα και τριχόσαυρες, ξαφνιασμένοι καθώς ήταν, αφού νόμιζαν ότι το τροχοφόρο ήταν με το μέρος τους, βρισκόμενο πίσω από τις γραμμές τους. Ο Ζαώρδιλ δημιούργησε έναν δρόμο προς τα βόρεια. Κάποιοι εχθροί, καταλαβαίνοντας τι συνέβαινε, προσπάθησαν να πιαστούν πάνω στο φορτηγό για να τον πετάξουν από εκεί, αλλά τους πυροβόλησε με το πιστόλι που είχε πάρει από τη νεκρή πολεμίστρια· και μετά έβαλε καινούργιο γεμιστήρα στο δικό του πιστόλι.

Καθώς έσκυβε για ν'αποφύγει σφαίρες που έσπαγαν το μπροστινό τζάμι του φορτηγού, άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και, έχοντάς τον συντονισμένο σε μια συχνότητα που έπιαναν όλοι οι Ζωντανοί-Νεκροί, κάλεσε τους πολεμιστές του, επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά: «Είμαι στο φορτηγό τους στα βόρεια. Τους το έχω πάρει. Ακολουθήστε τον δρόμο που σας ανοίγω. Ακολουθήστε τον δρόμο βόρεια, βγάλτε το καραβάνι από την ενέδρα!»

Καθώς μιλούσε στον πομπό, και η προσοχή του ήταν διαιρεμένη, η Σέρυ κι άλλες δύο πολεμίστριες της Σαρντίκα-Νοθ κατόρθωσαν να πιαστούν στην πίσω μεριά του φορτηγού, να ανοίξουν την πόρτα εκεί, και να εισβάλουν. Στην αρχή, κι οι τρεις τους νόμιζαν ότι θα συναντούσαν αρκετή αντίσταση – νόμιζαν ότι περισσότεροι από ένας εχθρός είχαν καταλάβει το όχημα – αλλά τώρα διαπίστωσαν πως μονάχα ένας οδηγός υπήρχε εδώ, στο βάθος. Και η μία, που ήταν ερυθρόδερμη και γηγενής της Φενάρκια, πυροβόλησε με το πιστόλι της προς το κάθισμα.

Ο Ζαώρδιλ ήταν σκυμμένος και οι σφαίρες δεν αποδείχτηκαν αρκετά δυνατές για να διαπεράσουν την πλάτη του καθίσματος. Ο Σκοτωμένος αμέσως κατάλαβε τι είχε συμβεί. Και πυροβόλησε, ανάμεσα από τη θέση του οδηγού και του συνοδηγού, πετυχαίνοντας την πορφυρόδερμη γυναίκα στην κοιλιά και σωριάζοντάς την. Οι άλλες δύο αμέσως ανταπέδωσαν τα πυρά, καθώς τινάζονταν η μία πλάι στο δεξί τοίχωμα του φορτηγού (που η καρότσα του ήταν άδεια εκτός μερικούς εξοπλισμούς) και η άλλη πλάι στο αριστερό.

«Παραδόσου!» φώναξε η Σέρυ, που ήταν κολλημένη στο δεξί τοίχωμα.

Ο Ζαώρδιλ επιτάχυνε, πατώντας μέσα το πετάλι – κι αμέσως μετά, σταμάτησε. Οι δύο γυναίκες παραπάτησαν, κι εκείνος πυροβόλησε τη μία – τη γαλανόδερμη που δεν είχε μιλήσει – χτυπώντας την στο πόδι και σωριάζοντάς την στο πάτωμα της καρότσας.

Η Σέρυ είδε τη συντρόφισσά της να πέφτει και σκέφτηκε ότι τώρα δεν θα είχε πιθανότητες να νικήσει τον οδηγό· εκείνος ήταν καλυμμένος πίσω απ'τα καθίσματα ενώ εκείνη, μέσα στην καρότσα, ήταν ευκολότερος στόχος. Στράφηκε και πήδησε έξω από το όχημα, από την πίσω πόρτα, ενώ η άλλη ούρλιαζε «*Σέρυ!*» μη μπορώντας να σηκωθεί από κάτω.

Ο Ζαώρδιλ επιτάχυνε ξανά, και γύρω του μπορούσε ν'ακούσει ότι η μάχη μαινόταν. Αυτό σήμαινε ότι οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν

ακολουθήσει τον δρόμο που τους είχε ανοίξει προς τα βόρεια, φέρνοντας το καραβάνι μαζί τους, βγαίνοντας από την ενέδρα της Σαρντίκα-Νοθ. Δεν ύψωσε το κεφάλι του για να κοιτάξει λεπτομέρειες έξω απ'τα παράθυρα γιατί φοβόταν ότι μπορεί ακόμα να τον σημάδευαν.

Ο πομπός του έκανε ένα έντονα *κρ-κρ-κρ-κρ* και, μετά, τα παράσιτα διαλύθηκαν και η φωνή της Νιρκέκα ακούστηκε: «*Αρχηγέ, υποχωρούν! Υποχωρούν! Μ'ακούς, αρχηγέ;*»

«Σ'ακούω. Και έχω μια εχθρό στην καρότσα του φορτηγού, τραυματισμένη αλλά όχι αναίσθητη.»

«*Ερχόμαστε.*»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Δεύτερο
Ανασυγκρότηση, και Απαντήσεις

Σταμάτησαν για να καταυλιστούν μερικά χιλιόμετρα βόρεια από το σημείο όπου τους είχαν επιτεθεί η Σαρντίκα-Νοθ και ο Βασράιλ ο Λυκόφρων. Ζημιές στο καραβάνι, ευτυχώς, δεν υπήρχαν· οι άμαξες, τα φορτηγά, τα ζώα, και οι άνθρωποι του Ρίναμελ και της Ταλράνδης δεν είχαν χτυπηθεί από τους ληστές. Οι Ζωντανοί-Νεκροί, όμως, είχαν αρκετές απώλειες, οι οποίες θα ήταν, αναμφίβολα, ακόμα περισσότερες αν πολλοί από αυτούς δεν ήταν παλαίμαχοι και αν ο δαίμονας της Φαίδρας'λι δεν ήταν ικανός να τους προστατέψει από τον θεό της οργής, όπως τον έλεγε η μάγισσα.

Ο Ζαώρδιλ, αφού έριξε μια ματιά στις ζημιές και στους τραυματίες, πήγε στο κέντρο του καταυλισμού, κοντά στη σκηνή του, όπου οι πολεμιστές του είχαν δέσει τη γαλανόδερμη ληστή την οποία είχε τραυματίσει στο πόδι όταν εκείνη και οι άλλες δύο είχαν ανεβεί στο φορτηγό του. Η πρώτη που είχε ο Ζαώρδιλ πυροβολήσει ήταν νεκρή· η σφαίρα στην κοιλιά την είχε σκοτώσει. Οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν βγάλει το πτώμα της από το φορτηγό και το είχαν πετάξει στις ερημιές, προτού σταματήσουν για να καταυλιστούν.

Η γαλανόδερμη γυναίκα – που δεν έμοιαζε για Φενηνάρκια – ήταν δεμένη επάνω σ'έναν πάσσαλο καρφωμένο στη γη. Την είχαν γδύσει από την πανοπλία της και της είχαν πάρει τα όπλα· τέτοια πράγματα ήταν χρήσιμα για μια μισθοφορική ομάδα σαν τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Έτσι, τώρα ήταν ντυμένη μ'ελάχιστα ρούχα και το χτυπημένο πόδι της πρόχειρα επιδεμένο. Ατένισε τον Ζαώρδιλ με μάτια διασταλμένα αλλά όψη σταθερή. Ήταν φοβισμένη, όμως προσπαθούσε να μην το δείχνει.

Ο Σκοτωμένος τη φώτιζε μ'έναν δαυλό που κρατούσε στο δεξί χέρι. «Με ποιον ήσουν εσύ;» τη ρώτησε μιλώντας στη Συμπαντική Γλώσσα. «Με τη Γαλανή Δράκαινα;»

Η γυναίκα δεν έβγαλε άχνα.

Ο Ζαώρδιλ πλησίασε τον δαυλό του στο πρόσωπό της. Εκείνη έκανε το κεφάλι της δίπλα, αλλά ο Σκοτωμένος πήγε τον δαυλό

ακόμα πιο κοντά· τα μαύρα μαλλιά της φάνηκαν να καψαλίζονται. «Με ποιον ήσουν;» τη ρώτησε πάλι.

«Με τη Γαλανή Δράκαινα, με τη Γαλανή Δράκαινα!» είπε η γυναίκα έχοντας τα μάτια της κλειστά για να τα προστατέψει από τις φλόγες.

Ο Ζαώρδιλ απομάκρυνε τον δαυλό. «Τι κάνει η Σαρντίκα-Νοθ εδώ;»

«Δεν ξέρω,» είπε η γυναίκα.

Ο Ζαώρδιλ δεν την πίστεψε, αλλά ρώτησε: «Πώς σε λένε;»

«Σαρλότ.»

«Από τη Ρελκάμνια; Ή από τη Σεργήλη;»

Η γυναίκα έγλειψε, νευρικά, τα ξεραμένα χείλη της. «Ρελκάμνια.»

«Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;»

«Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Με ξέρεις, λοιπόν. Και, υποθέτω, μάλλον θα ξέρεις επίσης ότι θα σε σκοτώσω αν δεν έχεις καμία χρησιμότητα για εμένα.»

Η Σαρλότ δεν μίλησε.

«Τι κάνει η Σαρντίκα-Νοθ σε τούτα τα μέρη, Σαρλότ;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ πλησιάζοντας τον δαυλό στο πρόσωπό της.

Εκείνη έγειρε πάλι το κεφάλι της, απότομα. «Είναι με τον Βασράιλ!»

«Γιατί;»

«Ήθελε να έρθει εδώ. Να εξαπλωθούμε. Έδινε όπλα στον Βασράιλ, από παλιά.»

Ο Ζαώρδιλ απομάκρυνε τον δαυλό. «Και τώρα σκοπεύει να μείνει στις Ενδότερες Πολιτείες;»

Η Σαρλότ ξεροκατάπιε. «Για λίγο. Είναι καινούργια εδάφη. Είναι... Οι έμποροι... δεν...»

«Ακόμα κυκλοφορούν έμποροι εδώ, ε; Έχετε λεία.»

Η Σαρλότ κατένευσε.

«Αλλά θα πρέπει να τη μοιράζεστε με τον Βασράιλ...» είπε ο Ζαώρδιλ. «Τι ξέρεις για τον θεό του Βασράιλ;»

«Τίποτα· τι να ξερ– *ΑΑΑΑ!*» Τραντάχτηκε πάνω στον πάσσαλο καθώς ο Σκοτωμένος έκαψε, φευγαλέα, τον εκτεθειμένο ώμο της με τον δαυλό του. «*Δεν ξέρω!*» ούρλιαξε η Σαρλότ, δακρυσμένη, ατενίζοντάς τον με μίσος και κοκκινισμένα μάτια. «*Τι να ξέρω;* Είναι ένας θεός που καθοδηγεί δαίμονες – τους είδες, δεν τους είδες; Κάτι

δαίμονες σαν ανθρώπους αλλά δεν είναι άνθρωποι… Έχει μια περίεργη γυναίκα μαζί του. Μια Ιέρεια. Δεν ξέρω πώς τη λένε. 'Η Ιέρεια' – μόνο έτσι την ξέρω.»

«Πώς είναι αυτή η Ιέρεια;»

Η Σαρλότ ξεροκατάπιε ξανά. «Κόκκινο δέρμα. Μαύρα μαλλιά, μακριά. Περίεργη.»

«Τι πάει να πει 'περίεργη';»

«Δεν ξέρω… Είναι… περίεργη… Απλά είναι περίεργη.»

«Πώς λένε τον θεό του Βασράιλ;»

Η Σαρλότ συνοφρυώθηκε.

Ο Ζαώρδιλ πλησίασε τον δαυλό προς τη μεριά της–

«Περίμενε!» φώναξε εκείνη. «Περίμενε.» Και ο δαυλός έμεινε ακίνητος. «Θα θυμηθώ… Τον έχω ακούσει… Είναι…» Συνέχιζε νάχει τα φρύδια της σμιγμένα, αποφεύγοντας να κοιτάζει τις φλόγες, έχοντας το βλέμμα της στραμμένο στη γη. «Τιμωρός… Ο Τιμωρός… Α, ναι! Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων. Αυτό είναι τ'όνομά του.»

«Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων…»

«Έτσι τον λένε. Αυτό έχω ακούσει.»

Ο Ζαώρδιλ, απομακρύνοντας τον δαυλό του, στράφηκε για να φύγει.

«Θα μ'ελευθερώσεις;» τον ρώτησε η Σαρλότ.

«Όχι,» της είπε χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει. Βαδίζοντας.

«Τι θα κάνεις;» του φώναξε η Σαρλότ. «Μη με σκοτώσεις! Σου είπα ό,τι ήθελες!»

«Δε θα σε σκοτώσω,» τη διαβεβαίωσε ο Ζαώρδιλ ρίχνοντάς της ένα βλέμμα πάνω απ'τον ώμο του. Σκόπευε να την πουλήσει για δούλα, σε κάποιον δουλέμπορο, όταν έφταναν στη Μάλκαριλ. Τουλάχιστον, έτσι θα αποζημιωνόταν για μερικούς από τους θανάτους που είχε προκαλέσει ανάμεσα στους μισθοφόρους του η Σαρντίκα-Νοθ.

Πλησίασε τη σκηνή της Φαίδρας και του Φέκταρελ, και είδε τη μάγισσα να είναι καθισμένη απέξω, ατενίζοντάς τον με μάτια που έμοιαζαν να μη βλεφαρίζουν.

«Έμαθα το πραγματικό όνομα του θεού της οργής,» της είπε.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Άσλατμιρ τη Σέρυ, όταν εκείνη και οι υπόλοιποι ληστές επέστρεψαν στον καταυλισμό τους, στους

πρόποδες των βουνών, μέσα στη νύχτα. «Θα πεθάνει ο Βασράιλ;» Είχε δει να τον βγάζουν από ένα φορτηγό και να τον μεταφέρουν, επάνω σε φορείο, στη σκηνή του, γρήγορα. Οι άλλοι ληστές έμοιαζαν όλοι χτυπημένοι και ταλαιπωρημένοι, και ο Άσλατμιρ ήταν βέβαιος πως είχαν επιστρέψει λιγότεροι – πολύ λιγότεροι – απ'όσοι είχαν φύγει. *Ευτυχώς που δεν ήμουν μαζί τους,* είχε σκεφτεί βλέποντάς τους να έρχονται· κι αμέσως είχε ανησυχήσει ότι και η Σέρυ ίσως να είχε σκοτωθεί. Και είχε μαλώσει τον εαυτό του για την ανησυχία του. Τι τον ένοιαζε αν πέθαινε, η σκύλα; Δεν ήταν ούτε σύζυγός του ούτε δούλα του! Μετά, την είχε δει ανάμεσα στους υπόλοιπους και την είχε πλησιάσει.

Τώρα, η Σέρυ είπε: «Δεν ξέρω. Πάντως, είναι χτυπημένος άσχημα. Ένας λυκόχοιρος τον κάρφωσε.»

Ο Άσλατμιρ μόρφασε. Πολλοί είχαν πεθάνει από τους χαυλιόδοντες λυκόχοιρων.

«Και η Σαρλότ κι η Νιρκέκα μάλλον είναι νεκρές,» πρόσθεσε η Σέρυ.

Οι δύο φίλες της. Ο Άσλατμιρ δεν μπορούσε να πει ότι λυπόταν, γιατί δεν τις συμπαθούσε. «Πώς έγινε αυτό; Πώς σας νίκησαν;»

«Ήταν καλύτεροι απ'ό,τι περιμέναμε. Δεν...» Η Σέρυ μόρφασε. «Ξέρεις ποιοι ήταν; Οι Ζωντανοί-Νεκροί. Αυτοί φυλούσαν το καραβάνι. Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος και οι μισθοφόροι του.»

Πάλι αυτοί; μούγκρισε εσωτερικά ο Άσλατμιρ. Οι ίδιοι ήταν που του είχαν ανατρέψει τα σχέδια στη Νασόλκαθ. «Κι ο θεός του Βασράιλ; Ήταν όλα παραμύθι σχετικά με τη δύναμή του;»

«Το ξέρεις πως δεν είναι παραμύθι η δύναμή του, αλλά η Ιέρεια λέει πως συνάντησε έναν άλλο θεό. *Δύο* άλλους θεούς. Όμως ο ένας ήταν που του έφερε πραγματική αντίσταση. Και τον είχε ξανασυναντήσει, Άσλατμιρ. Είναι ο θεός της μάγισσας των Ζωντανών-Νεκρών.»

«Ο Βασράιλ είχε ξανασυγκρουστεί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς;»

Η Σέρυ ένευσε. «Ναι. Πριν από κανένα μήνα. Κοντά στη Βολδέριλ. Τους είχε επιτεθεί ενώ ήταν κατασκηνωμένοι. Ο θεός του τους είχε παρακολουθήσει.»

«Και τον νίκησαν και τότε;»

«Προφανώς.»

Ο Άσλατμιρ κοίταξε προς τη σκηνή του Βασράιλ, γύρω απ'την οποία αρκετοί ληστές ήταν συγκεντρωμένοι, και τώρα η Ιέρεια

φαινόταν να πλησιάζει. *Η Ιέρεια… για την οποία ακόμα δεν έχω καταφέρει να μάθω τίποτα…* Η ίδια ήταν σιωπηλή, και κανένας δεν ήξερε από πού καταγόταν. Ούτε καν το όνομά της. Μονάχα τον θεό της έμοιαζε να εμπιστεύεται. Απλησίαστη. *Ποιος είναι ο σκοπός της εδώ; Βρίσκεται, μήπως, υπό την κυριαρχία του Οργισμένου Τιμωρού των Κατακρεουργημένων Τόπων; Υπνωτισμένη; Φοβισμένη;*

Ο Άσλατμιρ βάδισε προς τη σκηνή του Βασράιλ του Λυκόφρονα, και η Σέρυ τον ακολούθησε. Κάποιοι στράφηκαν να τον κοιτάξουν.

«Τι θες εδώ, Αρχοντάνθρωπε;» ρώτησε ένας που ήταν από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ.

«Θα ζήσει ο λήσταρχος;»

«Πού να ξέρω; Τον περιθάλπουν μέσα, τώρα.»

«Είχε τις αισθήσεις του όταν τον έφεραν;»

«Τις είχε,» είπε ένας άλλος ληστής, από αυτούς του Βασράιλ. «Μου έλεγε ότι θα κόψει στα δύο αυτό το καθίκι που καβαλούσε τον λυκόχοιρο που τον χτύπησε.»

«Αν πεθάνει, ποιος παίρνει την αρχηγεία;» Δεν ήταν ο Άσλατμιρ που έκανε αυτή την ερώτηση. Όλοι τους στράφηκαν, ξαφνιασμένοι, για να αντικρίσουν την Ιέρεια. Και μετά, οι ληστές του Βασράιλ αλληλοκοιτάχτηκαν. Τελικά, ένας τους αποκρίθηκε:

«Δεν έχουμε αποφασίσει…»

Η Ιέρεια δεν μίλησε, και τώρα ο Άσλατμιρ πρόσεξε ότι, ξαφνικά, ένα από τα παραμορφωμένα ανθρωποειδή στεκόταν πλάι της, έχοντας ξεπροβάλει μέσα από τη νύχτα. Τα μάτια του γυάλιζαν, τα νυχάτα χέρια του έφταναν ώς τις πατούσες του· στην κορυφή του κεφαλιού του υπήρχε ένα λοφίο που κατέβαινε μέχρι την πλάτη του. Ο Άσλατμιρ, για κάποιον λόγο, αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει.

«Τι κάνει η Σαρντίκα-Νοθ σ’ετούτα τα μέρη;» ρώτησε η Έρικα τον Ζαώρδιλ, περιμένοντας τον έξω απ’τη σκηνή του. «Τι σου είπε αυτή;» Έδειξε με το βλέμμα της τη Σαρλότ που ήταν ακόμα δεμένη στον πάσσαλο.

«Εξαπλώνεται,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος. «Έχει συμμαχήσει με τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα και εξαπλώνεται. Φαίνεται πως τα δυτικά μέρη της Φενάρκια δεν της φτάνουν πια.»

«Δε μ’εκπλήσσει,» είπε η Έρικα. «Οι έμποροι θάχουν αρχίσει ν’αποφεύγουν τη διαδρομή Χόλκεραλ-Νασόλκαθ. Πόσους, όμως, από τους ληστές της έχει φέρει εδώ η Γαλανή Δράκαινα;»

«Δε ρώτησα την αιχμάλωτη, αλλά υποθέτω όχι όλους. Σίγουρα θάχει αφήσει αρκετούς στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και στα μέρη ανάμεσα στη Χόλκεραλ και στη Νασόλκαθ.»

Τα μάτια της Έρικας στένεψαν. «Σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι;»

«Ποτέ δεν σκέφτομαι αυτό που σκέφτεσαι, Έρικα.»

Εκείνη μειδίασε λιγάκι στραβά. «Πάω στοίχημα, όμως, πως τώρα σκεφτόμαστε το ίδιο πράγμα.»

«Να επιτεθούμε στη Σαρντίκα-Νοθ όσο έχει τις δυνάμεις της διαιρεμένες;»

«Ναι· δεν είναι μια καλή ευκαιρία;»

«Δεν είναι αυτή η δουλειά μας, όμως. Εκτός αν ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ θέλει να μας πληρώσει – και έχει ένα καλό σχέδιο. Δε θα οδηγήσω τους μισθοφόρους μου σε βέβαιο θάνατο. Ήδη είχαμε τόσες απώλειες απ’αυτή την ενέδρα. Αν δεν είμαστε αυτοί που είμαστε, Έρικα, το καραβάνι θα ήταν χαμένο.»

«Το ξέρω,» είπε εκείνη. Κι ύστερα από μια στιγμή σκέψης, πρόσθεσε: «Αναρωτιέμαι τι σκοπεύει να κάνει η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ για όλη αυτή τη ληστρική δραστηριότητα κοντά στην πόλη της.»

«Θα το μάθεις σύντομα, είμαι βέβαιος,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, μπαίνοντας στη σκηνή του.

Η Έρικα τον ακολούθησε μέσα. «Έχεις τίποτα για φαγητό;» ρώτησε, γιατί πεινούσε ύστερα από τόση αναστάτωση.

Ο Ζαώρδιλ κάθισε στο μοναδικό σκαμνί της σκηνής. «Ναι,» είπε και της έκανε νόημα να πλησιάσει. Η Έρικα ήρθε κοντά, κι εκείνος την άρπαξε απ’τη μέση και την τράβηξε στην αγκαλιά του, φιλώντας το πλάι του λαιμού της. «Ναι...»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά, αλλά ο Ζαώρδιλ δεν έβλεπε το πρόσωπό της καθώς έλυνε τα λουριά της τουνίκας της.

Ο Άσλατμιρ δεν κοιμήθηκε: παρατηρούσε τις κινήσεις στον καταυλισμό όλη τη νύχτα, καθισμένος έξω από τη σκηνή της Σέρυ (που τώρα εκείνη δεν μοιραζόταν με καμία άλλη). Οι ληστές του Βασράιλ ήταν, αναμφίβολα, αναστατωμένοι. Περιφέρονταν από δω κι από κει και μιλούσαν αναμεταξύ τους. Τι έλεγαν; Σχεδίαζαν ποιος

θα έπαιρνε την αρχηγεία σε περίπτωση που ο Λυκόφρων πέθαινε τελικά;

Η Σαρντίκα-Νοθ ήταν επίσης ξύπνια. Ο Άσλατμιρ την έβλεπε καθισμένη έξω απ'τη δική της σκηνή, μαζί με τον Ερδάλο και τον Ραμάνδη. Ο Νάρφεδελ ο Ψηλός είχε σκοτωθεί στη συμπλοκή με τους Ζωντανούς-Νεκρούς, του είχε πει η Σέρυ. Ο Άσλατμιρ δεν τον συμπαθούσε, αλλά ούτε και τους Ζωντανούς-Νεκρούς συμπαθούσε. Επιπλέον, ο Νάρφεδελ ήταν ουδέτερος προς τον Άσλατμιρ· οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν σίγουρα εχθροί του. Εκείνοι ευθύνονταν που ήταν εξόριστος από τη Νασόλκαθ. *Αν μπορούσα να τους κάνω να πληρώσουν γι'αυτό...! Αν μπορούσα να τους κάνω να πληρώσουν...!* Ευχαρίστως θα τους κρεμούσε όλους· κι αυτόν τον τρισκατάρατο, τον Ζαώρδιλ τον Σκοτωμένο, πρώτο!

Ακόμα ένα άτομο που δεν κοιμόταν κατά τη διάρκεια της νύχτας ήταν η Ιέρεια. Για ένα χρονικό διάστημα, τουλάχιστον, ο Άσλατμιρ την έβλεπε να βαδίζει ανάμεσα στις σκηνές. Μετά η παράξενη γυναίκα εξαφανίστηκε. Και τότε ο Άσλατμιρ σηκώθηκε και πήγε στη μικρή σκηνή όπου κοιμόταν ο Βάντραμιλ'λι.

Τον ξύπνησε και τον ρώτησε: «Μπορείς να μου πεις πού είναι τώρα η Ιέρεια;»

Ο μάγος συνοφρυώθηκε, έχοντας βγει από τη σκηνή του τυλιγμένος σε μια βαριά κάπα. «Πού να ξέρω;»

«Με τη μαγεία σου!»

Ο Βάντραμιλ'λι κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ.»

«Δε μπορείς ούτε να στείλεις τη θεά σου;»

«Δε θάβαζα το Ρημαδιό των Χαμένων Ψυχών να ζυγώσει την Ιέρεια· δε θέλω συγκρούσεις με το θεό της.»

Τι σ'έστειλε τότε ο Άρδαλον'λι μαζί μου; Δε μπορείς να κάνεις και τίποτα χρήσιμο! Ο Άσλατμιρ απομακρύνθηκε απ'τη σκηνή του μάγου και, με επιφύλαξη, πλησίασε αυτή της Ιέρειας.

Ήταν σκοτεινή. Μέσα, κανένα φως δεν ήταν αναμμένο. Αλλά αυτό δεν σήμαινε πως και η Ιέρεια δεν ήταν εδώ. Ο Άσλατμιρ κοίταζε τη σκηνή στεκόμενος ανάμεσα σε δύο άλλες σκηνές ληστών του Βασράιλ· δεν τολμούσε να ζυγώσει περισσότερο, γιατί είχε, συχνά, δει δαιμονικά ανθρωποειδή να περιφέρονται μέσα και γύρω από τη σκηνή της Ιέρειας. Τώρα δεν φαινόταν κανένα εκεί κοντά, αλλά τα φαινόμενα μπορούσαν, πολύ εύκολα, να απατούν· αυτά τα ανθρωποειδή είχαν μια υπερφυσική ικανότητα να κρύβονται.

Είναι εδώ η Ιέρεια, ή όχι; Κι αν όχι, τότε πού είναι; Ο Άσλατμιρ φοβόταν πως ίσως να προετοιμαζόταν για τον θάνατο του Βασράιλ. Ίσως να προετοιμαζόταν για να επιλέξει *εκείνη* τον νέο αρχηγό–

Κάποιος πίσω του!

Ο Άσλατμιρ στράφηκε, πιάνοντας το πιστόλι κάτω από την κάπα του. Αλλά είδε πως ήταν μονάχα ο Βάντραμιλ'λι· τα αλλήθωρα μάτια του έμοιαζαν να τον κοιτάζουν και να μην τον κοιτάζουν.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο Άσλατμιρ.

«Σε είδα να πηγαίνεις προς τα δω.» Βάδισε, για να σταθεί κοντά στον Άσλατμιρ και να κοιτάξει πέρα απ'αυτόν, τη σκηνή της Ιέρειας.

«Είναι μέσα ή δεν είναι; Είναι ο θεός της εδώ; Μπορείς, τουλάχιστον, να ανιχνεύσεις αυτόν; Φυλάει τη σκηνή της ή όχι;» Ο Άσλατμιρ μιλούσε ψιθυριστά, από φόβο μήπως κανένα λάθος άτομο τον άκουγε.

Ο Βάντραμιλ'λι μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι κι έκανε μια φευγαλέα χειρονομία μπροστά του με το δεξί χέρι. Το γάντι της θεάς του το φορούσε στο αριστερό. Μετά από μερικές στιγμές αυτοσυγκέντρωσης είπε, χωρίς να στραφεί στον Άσλατμιρ: «Δεν είν' εδώ. Κι ούτε, νομίζω, στον καταυλισμό.»

«Ο θεός της, ή η Ιέρεια;»

«Ο θεός.»

«Δεν είναι καν στον *καταυλισμό;* Είσαι σίγουρος; Έχει φύγει από δω;»

Ο Βάντραμιλ'λι μισόκλεισε τα μάτια και μουρμούρισε πάλι λόγια κάτω απ'την ανάσα του. Διέγραψε δυο σύμβολα, γρήγορα, μπροστά του με το δεξί χέρι. Τελικά, είπε: «Όχι, δεν είναι εδώ. Προς τα δυτικά.»

«Τι προς τα δυτικά; Εκεί είναι;»

Τα αλλήθωρα μάτια του μαυρόδερμου μάγου στράφηκαν να ατενίσουν τον Άσλατμιρ. «Νομίζω.»

«Έλα μαζί μου,» είπε εκείνος, και ξεκίνησε να βαδίζει γρήγορα. Ο Βάντραμιλ'λι τον ακολούθησε χωρίς αντιρρήσεις.

Βγήκαν απ'τον καταυλισμό, που ήταν στημένος στους πρόποδες των Συννεφιασμένων Ορέων, και πήγαν προς τα βουνά τα οποία φαίνονταν πελώρια και κατάμαυρα μες στη νύχτα. Ένας παγερός άνεμος σφύριζε.

«Πρόσεχε,» προειδοποίησε ο Βάντραμιλ.

«Εντόπισες κάτι;»

«Γενικά.»

«Έχε το νου σου στον θεό.»

Ο μάγος μουρμούρισε ξανά, και μετά ήταν τελείως σιωπηλός κι έμοιαζε έντονα αυτοσυγκεντρωμένος. Κάπου-κάπου οι λίθοι επάνω στο γάντι του στραφτάλιζαν άσχετα με το πώς τους χτυπούσε το φως των τριών φεγγαριών της Φενάρκια.

Ο Άσλατμιρ έβγαλε τα κιάλια του και κοίταξε, κατοπτεύοντας. *Τίποτα δε φαίνεται έτσι. Είναι πολύ σκοτεινά.*

«Μπορείς να τα ενισχύσεις;» ρώτησε τον μάγο.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Άχρηστος, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Σχεδόν άχρηστος.*

Ο Βάντραμιλ'λι έδειξε προς μια μεριά. «Εκεί.»

Ο Άσλατμιρ θεώρησε πως προς τα εκεί ήταν ο Οργισμένος Τιμωρός, έτσι βάδισε με μεγάλη προσοχή και υψώνοντας, κάπου-κάπου, τα κιάλια στα μάτια του, ψάχνοντας. Τελικά, τον είδε. Τα ανθρωποειδή ήταν μαζεμένα κάτω από έναν κρημνό – καμια ντουζίνα από δαύτα – και κατασπάραζαν, διέλυαν, διαμέλιζαν, ένα–

θεοί και δαίμονες!

–ένα ολόκληρο Μεγαθήριο.

Η οργή που επιδείκνυαν ήταν τρομερή.

Ο Βάντραμιλ, στεκόμενος πλάι στον Άσλατμιρ, έβγαλε ένα μουγκρητό – απέχθειας; δέους;

«Τι κάνετε εδώ εσείς;»

Η φωνή που ακούστηκε ήταν γυναικεία, και ο Άσλατμιρ κι ο μάγος στράφηκαν, ξαφνιασμένοι, για να δουν, σ'ένα ψηλότερο σημείο απ'όπου στέκονταν εκείνοι, μια γυναίκα να κάθεται με τα μαύρα μαλλιά της ν'ανεμίζουν. Η Ιέρεια. Τα μάτια της γυάλιζαν μες στο σκοτάδι σχεδόν όπως του θεού της.

«Είχαμε...» άρχισε ο Άσλατμιρ. Κόμπιασε. «Κατοπτεύαμε την περιοχή.»

«Ψάχνατε για εμένα.» Η Ιέρεια δεν σηκώθηκε απ'τον βράχο όπου καθόταν, τυλιγμένη στην κάπα της.

«Απλώς έτυχε ν'ακούσουμε...» Ο Άσλατμιρ έδειξε προς τα εκεί όπου τα ανθρωποειδή διαμέλιζαν το Μεγαθήριο.

«Σας έστειλε η Γαλανή;»

«Κανένας δεν μας έστειλε.»

«Δε θα φύγω,» τον διαβεβαίωσε η Ιέρεια. «Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Ο Κύριός μου θα μείνει μαζί σας.»

«Εντάξει,» είπε ο Άσλατμιρ νευρικά. «Αυτό είναι καλό.» Κι έριξε μια ματιά στα ανθρωποειδή στη χαράδρα. «Ελπίζω μόνο νάχουμε αρκετό κρέας για να τον ταΐζουμε...»

«Ο Κύριός μου δεν χρειάζεται σάρκα για να τραφεί,» εξήγησε η Ιέρεια κατεβαίνοντας από το σημείο όπου καθόταν και ζυγώνοντάς τους. «Χρειάζεται να εκτονώνει την οργή του. Και καλύτερα δεν είναι που ήρθε να την εκτονώσει εδώ, παρά στον καταυλισμό σας;»

«Αναμφίβολα.»

Η Ιέρεια τον ατένιζε αγέλαστα, με μάτια μυστηριώδη. «Είναι πολύ θυμωμένος ύστερα από ό,τι συνέβη...»

«Ύστερα από τη σύγκρουση με τους Ζωντανούς-Νεκρούς;»

«Μ’έναν άλλο θεό.»

«Αυτόν της μάγισσας των Ζωντανών-Νεκρών.»

«Ναι,» είπε η Ιέρεια. «Είναι δυνατός αντίπαλος.» Κι απέφυγε τώρα το βλέμμα του Άσλατμιρ, για κάποιο λόγο· έστρεψε τα μάτια της στον θεό της που διέλυε το Μεγαθήριο.

«Και μετά;» ρώτησε ο Άσλατμιρ, συνειδητοποιώντας ότι ετούτη ήταν, ίσως, μια πολύ καλή ευκαιρία να μάθει περισσότερα για την Ιέρεια και τον θεό της.

Εκείνη τον κοίταξε πάλι. «Τι ‘μετά’;»

«Τι έχει κατά νου ο Κύριός σου;»

«Ό,τι έχει κατά νου θα το αποκαλύψει σ’εμένα.»

«Ρωτάω επειδή ο Βασράιλ είχε μιλήσει στη Γαλανή Βασίλισσα για τη Μάλκαριλ. Της είχε πει πως ο θεός σου θέλει να πολιορκήσει την πόλη.»

Η Ιέρεια, όμως, δεν αποκρίθηκε· κοίταζε ξανά τα ανθρωποειδή.

Ο Άσλατμιρ θεώρησε ότι μάλλον η κουβέντα τους είχε τελειώσει, και δεν θέλησε να ασκήσει καμία πίεση – για λόγους ασφαλείας, αν μη τι άλλο. Στράφηκε και βάδισε προς τον καταυλισμό, με τον Βάντραμιλ’λι πλάι του.

«Τι νομίζεις, μάγε;»

«Δυνατός θεός.»

«Η θεά σου θα μπορούσε να τον κατατροπώσει;»

«Όχι.»

«Τι μπορεί να κάνει η θεά σου;»

Ο Βάντραμιλ’λι γέλασε, αλλά δεν αποκρίθηκε.

Παλαβός είναι, έτσι κι αλλιώς, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ.

Το πρωί, η Σέρυ βγήκε απ'τη σκηνή της και τον βρήκε να κάθεται απέξω.

«Τι κάνεις;» τον ρώτησε.

«Καλά είμαι.»

«Δεν εννοούσα αυτό– Ο... ο Βασράιλ ζει;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Κανένας δεν έχει ανακοινώσει τίποτα.»

Μετά από καμια ώρα, όμως, η κατάσταση του λήσταρχου μαθεύτηκε σ'όλο τον καταυλισμό. Ο λυκόχοιρος δεν τον είχε σκοτώσει, και μόλις συνερχόταν από το χτύπημα στα πλευρά του ο Βασράιλ ο Λυκόφρων θα μπορούσε και πάλι να σηκωθεί και να πολεμήσει.

Η Ιέρεια δεν χρειάζεται ν'ανησυχεί για αλλαγή στην αρχηγεία της συμμορίας προς το παρόν...

Κεφάλαιο Τριακοστό-Τρίτο
Στη Μάλκαριλ και Πάλι

Το καραβάνι και οι Ζωντανοί-Νεκροί μπήκαν στη Μάλκαριλ από τη νότια πύλη, καθώς είχε ήδη νυχτώσει. Πλήρωσαν τον φόρο που τους αναλογούσε και προχώρησαν μέσα στην Ξύλινη Λεωφόρο που φωτιζόταν από ενεργειακές λάμπες. Καθώς όμως έφταναν προς την Αγορά, στο κέντρο της πόλης, χώρισαν για να πάνε τα ζώα τους σε στάβλους και τα οχήματά τους σε χώρους στάθμευσης, ενώ έπρεπε κι οι ίδιοι να κλείσουν δωμάτια σε πανδοχεία. Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος και οι κοντινοί του άνθρωποι πήγαν στο πανδοχείο που ονομαζόταν «*Χρήσιμα Εργαλεία*» και εκεί νοίκιασαν καταλύματα.

Η Έρικα, βρισκόμενη στο δωμάτιο που είχε κλείσει για τον εαυτό της και την Ανρίθα-Νοθ, κάλεσε με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της τους ανθρώπους που είχε αφήσει στη Μάλκαριλ. Ο Βαλέριος απάντησε:

«*Ναι;*»

«Εγώ είμαι, Βαλέριε,» είπε η Έρικα.

«*Ήρθατε στην πόλη· το μάθαμε.*»

«Το μάθατε; Από ποιον;»

«*Έχουμε κάνει αυτό για το οποίο μας έφερες εδώ, Έρικα. Έχουμε δικτυωθεί. Όχι πολύ, αλλά αρκετά.*»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. Αυτό ήταν καλό. *Πολύ* καλό. «Θα έρθω να μιλήσουμε, το πρωί. Εντάξει;»

«*Θα σε περιμένουμε.*»

«Εκτός αν έχεις τώρα κάτι σημαντικό να μου αναφέρεις...»

«*Θα έχεις μάθει, υποθέτω, ότι οι ληστείες έχουν αυξηθεί δραματικά σε τούτες τις περιοχές και κάποιος που ονομάζεται Βασράιλ ο Λυκόφρων είναι αρχηγός των ληστών–*»

«Το ξέρω.»

«*Και μαζί του έχει έναν θεό – αυτόν που επιτέθηκε στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ.*»

«Το ξέρω.»

«*Πώς τα ξέρεις όλ' αυτά;*»

Η Έρικα δεν απάντησε. «Και η Σαρντίκα-Νοθ είναι σε τούτα τα μέρη,» είπε.

«*Τι! Είσαι σίγουρη;*»

«Ναι. Έχετε, μήπως, εντοπίσει κανέναν πράκτορά της μέσα στην πόλη;»

«*Η αλήθεια είναι πως δεν έχουμε ακόμα διεισδύσει σε τόσο κρυφά μέρη της Μάλκαριλ.*»

«Τέλος πάντων· θα μιλήσουμε αύριο.»

«*Σε ποιο πανδοχείο είσαι; Στα* Χρήσιμα Εργαλεία*;*»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρικα, και μετά η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε η Ανρίθα-Νοθ καθώς χασμουριόταν κάτω από τα σκεπάσματα, ξαπλωμένη στο κρεβάτι της.

«Τίποτα,» είπε η Έρικα βάζοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στον σάκο της. «Όλα εντάξει.»

«Με τον Βαλέριο μιλούσες;»

«Ναι. Αύριο θα πάω να τους δω από κοντά. Θάρθεις μαζί μου;»

«Θάρθω,» αποκρίθηκε η Ανρίθα-Νοθ, αδιάφορα.

Η Έρικα κάθισε στο κρεβάτι της και έβγαλε τις μπότες της. «Γιατί δεν ήθελες να μείνεις εδώ, μαζί τους, την προηγούμενη φορά που σ'το πρότεινα;»

«Σου είπα και τότε: θα βαριόμουν εδώ.»

Και δεν θα είχες καμία ευκαιρία να σαμποτάρεις τον Βερνάντελ, πρόσθεσε νοερά η Έρικα. Αλλά δεν είπε τίποτα· δεν ήταν ώρα για τέτοιες κουβέντες τώρα. Ήταν αργά και έπρεπε να κοιμηθούν. Έβγαλε τα ρούχα της και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Άπλωσε το χέρι της έξω απ'τα σκεπάσματα και, πατώντας τον διακόπτη, έσβησε το φως της ενεργειακής λάμπας. Από κάτω, από την τραπεζαρία, ακουγόταν φασαρία. Τα *Χρήσιμα Εργαλεία* βρίσκονταν σε περαστικό σημείο της Μάλκαριλ: μέχρι αργά είχαν κίνηση. Μέχρι τα ξημερώματα, πολλές φορές.

Αυτό δεν εμπόδισε την Έρικα απ'το να κοιμηθεί, και το πρωί σηκώθηκε πρώτη και ξύπνησε και την Ανρίθα-Νοθ, λέγοντάς της: «Άντε! Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Το καραβάνι των εμπόρων δεν ξέρουμε πότε θα φύγει απ'την πόλη.»

«Τι;» έκανε η Ανρίθα τρίβοντας τα μάτια και το πρόσωπό της καθώς έπαιρνε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι. «Δε θα μείνουν ούτε μια μέρα;»

Η Έρικα δεν της απάντησε καθώς ετοιμαζόταν. Κατά πάσα πιθανότητα, σήμερα το καραβάνι θα έμενε στην πόλη, πίστευε. Αλλά αυτό δεν σήμαινε πως είχαν χρόνο για χάσιμο· η Έρικα σκόπευε να μιλήσει και στην Αρχόντισσα Αρκάμι. Να τη ρωτήσει τι ήξερε για τους ληστές στην περιοχή της. Καθώς και αν γνώριζε πως κι η ίδια η Σαρντίκα-Νοθ ήταν εδώ. *Μάλλον όχι,* υπέθετε η Έρικα, *αλλιώς και ο Βαλέριος δεν θα το ήξερε;*

Ενώ η Έρικα είχε ετοιμαστεί και περίμενε την Ανρίθα να βγει από την τουαλέτα, κάλεσε με τον πομπό της τον Σιωπηλό Σάλαθρελ. Εκείνος είχε, φυσικά, ήδη ξυπνήσει. Η Έρικα τού είπε ότι θα πήγαιναν να δουν τον Ναλτάφιρ’χοκ και τους άλλους, στο Αφτί της Γάτας. Ο Σάλαθρελ εννοείται πως δεν ξαφνιάστηκε καθόλου από αυτό· της αποκρίθηκε ότι θα την περίμενε στον διάδρομο.

Και όταν εκείνη κι η Ανρίθα-Νοθ βγήκαν απ’το δωμάτιό τους, στεκόταν απέξω, με τον έναν ώμο ακουμπισμένο στον τοίχο.

Η Έρικα γνώριζε αρκετά καλά τη Μάλκαριλ, γιατί όσο, πριν από δύο μήνες, βρίσκονταν εδώ την είχε ερευνήσει. Ωστόσο ο Σάλαθρελ *καταγόταν* από τη Μάλκαριλ – εδώ είχε γεννηθεί, παρότι είχε μετά φύγει – επομένως γνώριζε την πόλη καλύτερα, κι εκείνος ήταν που τώρα οδηγούσε την Έρικα και την Ανρίθα-Νοθ για να φτάσουν, από τα *Χρήσιμα Εργαλεία,* στη γειτονιά που ονομαζόταν Αφτί της Γάτας και όπου η Αρχόντισσα Αρκάμι είχε παραχωρήσει ένα παλιό μηχανουργείο στην Έρικα ώστε εκείνη να το κάνει έδρα του δικτύου της στη Μάλκαριλ.

«Βρομάει παντού,» παραπονέθηκε η Ανρίθα σουφρώνοντας τη μύτη της.

Ο Σάλαθρελ δεν μίλησε.

«Δε μπορούσες να μας πας από κανένα πιο καθαρό μέρος;» ρώτησε η Ανρίθα, ενοχλητικά.

«Δε θέλαμε να χάσουμε χρόνο,» αποκρίθηκε εκείνος.

Και μετά, έφτασαν στο Αφτί της Γάτας και, σύντομα, έξω από το παλιό μηχανουργείο: το οποίο, παρατήρησε η Έρικα, ούτε με παλιό έμοιαζε πια ούτε με μηχανουργείο. Οι άνθρωποί της είχαν κάνει πολύ καλή δουλειά, βάφοντας και ανανεώνοντάς το. Κάνοντάς το να μοιάζει μ’ένα οποιοδήποτε άλλο σπίτι της Μάλκαριλ.

Η πόρτα ήταν κλειστή, και η Έρικα χτύπησε συνθηματικά.

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας ένα κορίτσι που αποκλείεται να ήταν πάνω από δώδεκα χρονών. Είχε δέρμα πράσινο, μαλλιά μαύρα και κοντά, και μαύρα γυαλιστερά μάτια. Ατένισε την Έρικα με καχυποψία.

«Ποια είσαι συ;» ρώτησε μιλώντας στην Κοινή Γλώσσα της Φεηνάρκια.

«Εσύ ποια είσαι;» αντιγύρισε η Έρικα, στη Συμπαντική, για να δει αν το κορίτσι γνώριζε αυτή τη γλώσσα.

Μάλλον δεν τη γνώριζε, γιατί κοίταξε την Έρικα βαθιά συνοφρυωμένη κι αμέσως έκλεισε την πόρτα.

«Τι συμβαίνει;» απόρησε η Ανρίθα.

«Κάποια καινούργια πράκτοράς μας, μάλλον,» είπε η Έρικα, και χτύπησε ξανά.

«*Πράκτορας;*» έκανε η Ανρίθα. «Αυτό το κοριτσάκι;» Γέλασε κοφτά.

Η πόρτα άνοιξε πάλι, και τώρα ήταν ο Ρίβης. «Έρικα,» είπε χαμογελώντας. «Έλα, πέρασε.» Και παραμέρισε, για να μπουν κι οι τρεις τους σ'ένα μικρό χολ. Παραδίπλα, κοντά σε μια γωνία, στεκόταν το πρασινόδερμο κορίτσι. Ο Ρίβης είπε στην Έρικα, μιλώντας στην Κοινή Γλώσσα της Φεηνάρκια: «Η Βαρμάλνα δεν σε ξέρει. Αλλά τώρα της εξήγησα ποια είσαι. Επίσης, δε μιλάει τη Συμπαντική.»

«Το κατάλαβα αυτό.»

Η Βαρμάλνα είπε: «Συγνώμη, κυρία.»

«Δεν πειράζει,» της αποκρίθηκε η Έρικα.

«Είναι πολύ καλή κατάσκοπος,» διαβεβαίωσε ο Ρίβης την Έρικα. «Δεν υπάρχει μέρος στη Μάλκαριλ που να μη μπορεί να χωθεί.»

«Ήμουν βέβαιη πως θα διαλέγατε τους κατάλληλους ανθρώπους.»

Ο Ρίβης οδήγησε την Έρικα, τον Σάλαθρελ, και την Ανρίθα-Νοθ προς το εσωτερικό του σπιτιού, ενώ η Βαρμάλνα έμεινε πίσω, κοντά στην είσοδο. Στο καθιστικό τούς περίμεναν ο Ναλτάφιρ'χοκ και ο Βαλέριος. Η Έρικα παρατήρησε ότι τα μάτια του τελευταίου πήγαν πρώτα στην Ανρίθα και μετά σ'εκείνη και τον Σάλαθρελ. Ακόμα τσιμπημένος μαζί της, παρότι η Ρελκάμνια δεν είχε θελήσει να μείνει στη Μάλκαριλ, την προηγούμενη φορά. *Αναρωτιέμαι, όμως, τι θα σκεφτεί αν μάθει πως η Ανρίθα κοιμάται με τον Σάλαθρελ.* Αν και η Έρικα δεν ήταν πλέον βέβαιη ότι οι δυο τους κοιμόνταν μαζί. Είχε την εντύπωση πως είχαν απομακρυνθεί – λιγάκι, τουλάχιστον.

«Έρικα,» τη χαιρέτησε ο Ναλτάφιρ’χοκ. «Καλωσόρισες. Πήγαν όλα καλά στις άλλες πόλεις;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, λύνοντας την κάπα της και αφήνοντάς την σε μια πολυθρόνα. «Με την εξαίρεση της Σελκόρβιλ, όπου με φυλάκισαν.»

«Σε *φυλάκισαν;*» έκανε ο Βαλέριος.

«Ναι, για λίγο. Θα σας εξηγήσω. Πού είναι η Λαρβάκι και ο Τάγκαμιρ;»

«Εδώ,» αποκρίθηκε ο Ρίβης. «Στην πόλη, δηλαδή.»

«Λείπουν σε δουλειά;»

«Ναι.»

«Έχετε αρχίσει να δουλεύετε κανονικά, επομένως;»

«Ναι. Κάθισε και θα σου πούμε.»

Η Έρικα και όλοι οι υπόλοιποι κάθισαν, και αντάλλαξαν ιστορίες για το τι είχε συμβεί από τότε που είχαν χωρίσει. Ο Ναλτάφιρ’χοκ, ο Ρίβης, και οι άλλοι είχαν καταφέρει να συνεννοηθούν με μερικούς ανθρώπους μέσα στη Μάλκαριλ και να τους βάλουν να δουλεύουν για εκείνους ως κατάσκοποι. Η Βαρμάλνα δεν ήταν παρά μονάχα μία απ’αυτούς: ένα άστεγο κορίτσι που το είχαν βρει η Λαρβάκι και ο Τάγκαμιρ στο Αφτί της Γάτας. Μέχρι στιγμής, είχαν αναλάβει τέσσερις δουλειές, σχετικά απλές: να μπουν στο σπίτι κάποιου για να φωτογραφίσουν μερικές αποδείξεις πληρωμών· να παρακολουθήσουν μια δημοσιογράφο της εφημερίδας «*Το Πουλί του Δάσους*», να ανακαλύψουν αν χρηματιζόταν από έναν γαιοκτήμονα (χρηματιζόταν, τελικά)· να μάθουν αν ο σύζυγος μιας πανδοχέα την απατούσε (*δεν* την απατούσε· ή, αν την απατούσε, δεν το ανακάλυψαν)· και να βρουν τη χαμένη γάτα ενός οπλουργού, η οποία φορούσε πράσινο κολάρο με κόκκινες ρίγες (δεν την είχαν βρει ακόμα – ο Τάγκαμιρ και η Λαρβάκι επί του παρόντος αυτήν έψαχναν).

«Η Αρχόντισσα Αρκάμι, παραδόξως, δεν μας έχει ζητήσει να κάνουμε τίποτα γι’αυτήν,» είπε ο Ρίβης. «Και περίμενα ότι κάτι θα μας ζητούσε, για να είμαι ειλικρινής. Ειδικά μ’όσα συμβαίνουν, τελευταία, με τους ληστές.»

«Μάλλον,» υπέθεσε ο Βαλέριος, «δεν θεωρεί ότι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε ληστές.»

«Μπορείτε;» ρώτησε η Ανρίθα-Νοθ.

«Όχι σαν μισθοφόροι, βέβαια... Αλλά κάποιες πληροφορίες να συγκεντρώσουμε...» Έμοιαζε αμήχανος όταν μιλούσε στη Ρελκάμνια αριστοκράτισσα.

«Τι σκοπεύει να κάνει η Αρκάμι για τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα;» ρώτησε η Έρικα.

«Μέχρι στιγμής,» απάντησε ο Ρίβης, «μόνο περιπολίες ξέρουμε ότι έχει προστάξει να γίνονται γύρω από τη Μάλκαριλ· τίποτα περισσότερο.»

«Ο Βασράιλ, πάντως, ίσως νάναι νεκρός. Ο Νικηφόρος τον τραυμάτισε, όπως σας είπα.»

«Ναι αλλά ήταν θανάσιμο το τραύμα;»

«Μπορεί, μπορεί και όχι,» αποκρίθηκε η Έρικα πίνοντας μια γουλιά από το τσάι που της είχαν προσφέρει.

«Σίγουρα,» είπε ο Ρίβης, «την Αρχόντισσα θα την ενδιαφέρουν αυτές οι πληροφορίες. Και δε μιλάω μόνο για τον τραυματισμό του Βασράιλ, αλλά και για την παρουσία της Γαλανής εδώ.»

Η Έρικα ένευσε. «Θα πάω να της μιλήσω, σήμερα κιόλας.» Και στράφηκε στον Ναλτάφιρ'χοκ: «Σχετικά μ'εκείνη την υπόθεση που είχες συζητήσει με τη Φαίδρα'λι, τι έγινε; Έκανες καμια πρόοδο;»

«Βρήκα μια Βιοσκόπο μέσα στην πόλη,» απάντησε ο μάγος. «Δουλεύει για το νοσοκομείο, για τη φρουρά, και για όποιον άλλο την πληρώνει. Τη ρώτησα αν θα ενδιαφερόταν να συνεργαστεί για την κατασκευή μιας ευρεσιτεχνίες. Μου αποκρίθηκε ότι θα την ενδιέφερε, αλλά μου ζήτησε περισσότερες λεπτομέρειες για να ξέρει ακριβώς τι θα πρέπει να κάνει. Το μόνο που της είπα, όμως, ήταν πως είναι κάτι που έρχεται σε επαφή με το ανθρώπινο σώμα. Κάποιο εξάρτημα που εκείνη θα πρέπει να ρυθμίσει ορισμένες παραμέτρους του ίσως.»

«Κι αυτό σημαίνει πως θα μπορούσες ν'αρχίσεις να κάνεις κάτι σχετικά με την ιδέα της Φαίδρας;»

«Όχι,» είπε ο Ναλτάφιρ'χοκ. «Χρειάζομαι και μάγο του τάγματος των Ερευνητών, καθώς και των Τεχνομαθών, για να πω ότι θα μπορούσε να γίνει κάποια προσπάθεια.»

«Τεχνομαθείς υπάρχουν στη Μάλκαριλ, δεν υπάρχουν;»

«Δεν έχω, όμως, επιχειρήσει να μιλήσω σε κανέναν ακόμα. Θέμα χρόνου, κυρίως. Αλλά βασικά χρειάζομαι Ερευνητή. Χωρίς Ερευνητή, δε νομίζω να μπορεί να γίνει τίποτα, Έρικα.»

Ήταν μεσημέρι όταν η Έρικα πήγε, μόνη, στο Αρχοντικό Μέγαρο επάνω στο ύψωμα. Απ'ό,τι ήξερε, η ακρόαση στην Αίθουσα Υποδοχής θα είχε τώρα τελειώσει. Όμως αυτό δεν την πείραζε, γιατί, ούτως ή άλλως, δεν ήθελε να μιλήσει στην Αρκάμι μέσα στην Αίθουσα Υποδοχής, περιμένοντας στην ουρά.

Στη βάση του υψώματος, στην πύλη μπροστά στο μονοπάτι που οδηγούσε στο Μέγαρο, η Έρικα είπε στους φρουρούς το όνομά της κι εκείνοι επικοινώνησαν, τηλεπικοινωνιακά, με το εσωτερικό του Μεγάρου. Μετά άνοιξαν την πύλη και άφησαν την Έρικα να περάσει, λέγοντας πως η Αρχόντισσα θα τη δεχόταν. Εκείνη ακολούθησε το μονοπάτι, ανάμεσα από τα δέντρα, και έφτασε στην κορυφή του υψώματος και στο Αρχοντικό Μέγαρο. Εκεί την περίμενε η Γραμματέας, η Σιρριάλα, μαυρόδερμη, πρασινομάλλα, και επίσημα ντυμένη.

«Κυρία Σάλκερκοφ,» είπε φιλικά. «Ελάτε μαζί μου.»

Η Έρικα την ακολούθησε σε μια από τις αίθουσες του Μεγάρου όπου η Αρκάμι την περίμενε, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, πλάι σ'ένα αναμμένο τζάκι. Ήταν ντυμένη μ'ένα πράσινο φόρεμα όλο όμορφα κεντήματα, βαθυκόκκινο πλεκτό σάλι, μαύρες κάλτσες, και καφετιά δερμάτινα παπούτσια με χαμηλό τακούνι. Τα πρασινόξανθα μαλλιά της ήταν λυτά, πέφτοντας στους ώμους της. Βλέποντας την επισκέπτριά της, σηκώθηκε.

«Έρικα!» είπε χαμογελώντας. «Επιστρέψατε από τη Χόλκεραλ;»

«Χτες βράδυ,» αποκρίθηκε εκείνη, κι αντάλλαξε μια σύντομη χειραψία με την Αρκάμι.

«Θα καθίσεις να πάρεις μεσημεριανό μαζί μου; Δεν έχω φάει ακόμα.»

«Με μεγάλη μου χαρά.»

Η Αρκάμι έκανε νόημα στη Γραμματέα, κι εκείνη έφυγε. Στην Έρικα είπε: «Θα μας ειδοποιήσουν μόλις το τραπέζι είναι έτοιμο.»

«Να μιλήσω σε κάποιους πρώτα;» Τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη της.

«Ασφαλώς. Θέλεις να βγω απ'το δωμάτιο;»

«Δεν υπάρχει λόγος,» είπε η Έρικα και πάτησε δύο κουμπιά επάνω στον πομπό. Καθώς η Αρκάμι καθόταν πάλι στην πολυθρόνα της δίπλα στο τζάκι, εκείνη μίλησε πρώτα με τον Σάλαθρελ και μετά με τον Ζαώρδιλ, για να τους πει πού θα βρισκόταν και να μην

ανησυχούν. Ύστερα κάθισε κι αυτή σε μια πολυθρόνα, κοντά στην Αρκάμι.

«Πώς είναι οι Ζωντανοί-Νεκροί;» ρώτησε η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. «Ο Φέκταρελ; Η Φαίδρα'λι;»

«Όλοι τους καλά,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Αν και δεχτήκαμε επίθεση δύο φορές, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας. Και μία φορά *παραλίγο* να μας επιτεθούν.»

Η Αρκάμι ύψωσε τα φρύδια της ερωτηματικά, και η Έρικα τής είπε για την επίθεση του Βασράιλ του Λυκόφρονα προτού φτάσουν στη Βολδέριλ· για τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ που τους είχαν εντοπίσει βορειοανατολικά της Χόλκεραλ· και τέλος, για την επίθεση που είχε γίνει εναντίον τους νότια της Μάλκαριλ.

«Είναι κι η Γαλανή Δράκαινα εδώ, λοιπόν;» είπε η Αρκάμι. «Είναι σίγουρος ο Ζαώρδιλ;»

«Δε νομίζω πως θα έκανε τέτοιο λάθος. Επιπλέον, κι άλλοι Ζωντανοί-Νεκροί λένε πως την είδαν μέσα στη συμπλοκή. Και πιάσαμε και μια αιχμάλωτη – μια ληστή της Σαρντίκα-Νοθ. Μας αποκάλυψε ότι η Γαλανή Δράκαινα προμήθευε από καιρό τον Βασράιλ με όπλα.»

«Γι'αυτό, λοιπόν, ο Βασράιλ είναι τόσο ισχυρός τελευταία...» είπε η Αρκάμι σκεπτικά. «Και ο θεός του....»

«Ναι, ο θεός του είναι, σίγουρα, μεγάλο πρόβλημα–»

«Γνωρίζω πώς να τον σκοτώσω, αλλά δεν ξέρω πώς ακριβώς να το καταφέρω...» είπε η Αρκάμι.

Η Έρικα συνοφρυώθηκε. Αυτό τής είχε ακουστεί σαν κάτι που η Φαίδρα'λι μπορεί να έλεγε. «Τι εννοείς;»

Τότε, η Γραμματέας μπήκε στην αίθουσα για να τους πει ότι το φαγητό ήταν έτοιμο. Μετά έφυγε, και η Αρκάμι οδήγησε την Έρικα σ'ένα άλλο δωμάτιο, στον δεύτερο όροφο του Αρχοντικού Μεγάρου, όπου ένα τραπέζι ήταν στρωμένο για τις δυο τους. Μια μεγάλη πιατέλα με πράσινη σαλάτα, στο κέντρο, και γύρω της μικρότερες πιατέλες με κρέατα και ψητά μανιτάρια. Καθώς η Έρικα και η Αρκάμι κάθονταν αντικριστά, η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ γέμισε τις κούπες τους με κρασί.

«Πώς μπορείς να νικήσεις τον θεό της οργής;» ρώτησε η Έρικα, βάζοντας στο πιάτο της ένα κομμάτι ψητό κρέας, μανιτάρια, και σαλάτα.

«Κατ’αρχήν,» αποκρίθηκε η Αρκάμι, «το όνομά του δεν είναι θεός της οργής. Είναι Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε. «Νομίζω πως κι ο Ζαώρδιλ μού το είπε αυτό... ότι του το είπε η αιχμάλωτη. Εσύ πώς το ξέρεις;»

«Μου το φανέρωσε ο δικός μου θεός, Έρικα. Τον επισκέφτηκα στη Δασοσκέπαστη Γη, προ ημερών. Μου είπε ότι μπορεί να κατατροπώσει τον Οργισμένο Τιμωρό, αλλά μόνο μέσα στην περιοχή του. Πρέπει, επομένως, να τον προσελκύσω κάπως στα δάση ανατολικά της Μάλκαριλ. Κι αυτό δεν έχω ακόμα αποφασίσει πώς να το κάνω...» Η Αρκάμι φαινόταν προβληματισμένη. «Για νάμαι ειλικρινής, ήλπιζα πως θα επιστρέφατε σύντομα, για να ρωτήσω και τη δική σας άποψη.»

«Μιλάς για τη Φαίδρα’λι;»

«Και για εσένα. Και για τον Ζαώρδιλ. Είναι στρατιωτικός. Δεν τον έχω συναντήσει ποτέ, αλλά μου έχεις πει ότι είναι καλός στη δουλειά του.»

«Οι σύμβουλοί σου τι λένε; Ο μάγος του Μεγάρου σου;»

«Το βλέπουν όλοι πολύ δύσκολο να καταφέρουμε να οδηγήσουμε τον Οργισμένο Τιμωρό στη Δασοσκέπαστη Γη, γιατί είναι προφανές ότι την αποφεύγει. Και ο ίδιος ο Ψυχοφύλακας μού το είπε: δεν θα έρθει οικειοθελώς εκεί· γνωρίζει πως θα βρεθεί σε μειονεκτική θέση. Επομένως, πρέπει να τον ξεγελάσω... αλλά πώς, Έρικα; Όλες οι περιοχές γύρω από την πόλη μου έχουν γίνει επικίνδυνες εξαιτίας του, και δεν έχω καμία ιδέα πώς να διαλύσω την απειλή...» Αναστέναξε, και ήπιε μια γουλιά κρασί.

«Στους ανθρώπους μου δεν μίλησες καθόλου...» Δεν ήταν ερώτηση.

«Τι να τους πω; Θα μπορούσαν να ξέρουν κάτι;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν νομίζω ότι θα είχαν απάντηση να σου δώσουν,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Θα πρέπει να το σκεφτούμε, και... Υπάρχει ένα πρόβλημα, βέβαια.»

«Τι πρόβλημα;»

«Το καραβάνι – οι δύο έμποροι που συνοδεύουμε τώρα προς Νασόλκαθ – θα θέλει να φύγει σύντομα. Μάλλον, αύριο.»

«Οπότε δεν μπορείτε να με βοηθήσετε...» συμπέρανε η Αρκάμι, νιώθοντας πως ακόμα μια ελπίδα της εξανεμιζόταν. Πρώτα, είχε πάει στον Ψυχοφύλακα πιστεύοντας πως εκείνος θα της έδινε τη

λύση. Η λύση, όμως, που της είχε δώσει δεν μπορούσε εύκολα να πραγματοποιηθεί. Έμοιαζε με άλυτο πρόβλημα. Με γρίφο. Και τώρα, ούτε οι Ζωντανοί-Νεκροί μπορούσαν να τη βοηθήσουν…

Η Έρικα είπε: «Το καραβάνι θα φύγει, αλλά εγώ δεν είμαι υποχρεωμένη να φύγω μαζί του.»

«Οι μισθοφόροι του Ζαώρδιλ, όμως, είναι, δεν είναι;»

«Λοιπόν,» είπε η Έρικα ύστερα από μια στιγμή σκέψης. «Νομίζω πως καλό θα ήταν να μιλήσουμε στη Φαίδρα’λι. Αυτή έχει πάντα κάτι *τελείως* παράξενες ιδέες στο μυαλό της.»

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

~~είχαμε επιστρέψει ξανά στη Μάλκαριλ λοιπόν & ήθελα να πάω να μιλήσω με~~

καθώς επιστρέφαμε προς Νασόλκαθ μέσω Ενδότερων Πολιτειών μάς επιτέθηκαν ληστές καμια μέρα ταξίδι από τη Μάλκαριλ. μες στο σούρουπο. μας είχαν στήσει ενέδρα. ήταν πάλι αυτός ο Βασράιλ ο Λυκόφρων αλλά, νομίζω, πιο οργανωμένος από πριν, πιο δυνατός. ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, βέβαια, παραλίγο να τον σκοτώσει (& μακάρι να τον έχει σκοτώσει! το τραύμα ήταν άσχημο – ο Δόντιας τον χτύπησε μ'ένα χαυλιόδοντά του προτού το κακόμοιρο ζώο πεθάνει κομματιασμένο από τον θεό της οργής ~~που μετά ο Σκοτωμένος μού είπε ότι το πραγματικό του όνο~~) αλλά δεν ξέρουμε αν είναι νεκρός. ήταν όμως & η Σαρντίκα-Νοθ εκεί! ο Ζαώρδιλ την είδε & μετά το επιβεβαίωσε & μια ληστής που αιχμαλωτίσαμε. η Σαρντίκα-Νοθ από καιρό όπλιζε τους ληστές σε τούτες τις περιοχές & τώρα θέλει να εξαπλωθεί & στις Ενδότερες Πολιτείες (η λεία τής τελείωσε πια ανάμεσα στη Νασόλκαθ & στη Χόλκεραλ, λέει ο Σκοτωμένος· οι έμποροι αποφεύγουν κείνα τα μέρη). η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων πολέμησε πάλι τον θεό της οργής – που το πραγματικό του όνομα είναι Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων, όπως μας αποκάλυψε η αιχμάλωτος που ήταν ληστής της Γαλανής Δράκαινας – & ευχαριστήθηκε πολύ τη σύγκρουση μαζί του. τον έχει άχτι, είμαι σίγουρη. αλλά χτυπήθηκε άσχημα πάλι. θα συνέλθει βέβαια – συνέρχεται γρήγορα ο θεός μου & θέλει ξανά να πολεμήσει. αλλά όχι & πολύ σύντομα. & ο Τιμωρός ξέφυγε ζωντανός. αμφιβάλλω αν η Πολεμική Καρδιά μπορεί να τον σκοτώσει. να τον νικήσει, ναι, προφανώς & μπορεί, αλλά όχι να τον αποτελειώσει. είναι διάσπαρτος παντού & κινείται πολύ γρήγορα!

φτάσαμε λοιπόν στη Μάλκαριλ μετά από εκείνο το νυχτερινό επεισόδιο (& ευτυχώς οι έμποροι δεν χτυπήθηκαν καθόλου· εμείς όμως χάσαμε αρκετούς μαχητές, & πολλοί τραυματίστηκαν επίσης – κάποιους τούς ήξερα & λυπήθηκα για τον χαμό τους). (κρίμα που

κανένας δεν σκότωσε τη Σαρντίκα-Νοθ – αυτή η καταραμένη πάντα επιβιώνει!)

είμαστε τώρα στη Μάλκαριλ & ~~ήθελα~~ ανυπομονούσα να μιλήσω με τον Ναλτάφιρ'χοκ, να μάθω τι έχει κάνει – έχει βρει μάγους για να μας βοηθήσουν να φτιάξουμε τα ρούχα που μεταφέρουν κρυφά μηνύματα; ήταν όμως βράδυ όταν μπήκαμε στην πόλη & μέχρι να κανονίσουμε σταβλίσματα κτλ είχε περάσει κάμποση ώρα, & ήμασταν επιπλέον όλοι κουρασμένοι απ'το ταξίδι. αμφιβάλλω αν ακόμα & η Έρικα πήγε να μιλήσει στους ανθρώπους της μες στη Μάλκαριλ αμέσως μόλις ήρθαμε.

τέλος πάντων, κλείνουμε ένα δωμάτιο στα «Χρήσιμα Εργαλεία» εγώ & ο Φέκταρελ & κοιμόμαστε εκεί. & οι δυο εξουθενωμένοι, γιατί όλη τη μέρα ο Φέκταρελ ανίχνευε τα εδάφη καθώς ερχόμασταν προς τη Μάλκαριλ (μην τυχόν & πάλι μας ζυγώσουν οι ληστές – αν & με τον Βασράιλ νεκρό ή τραυματισμένο αυτό ήταν μάλλον απίθανο!) & εγώ χρησιμοποιούσα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως για καλό & για κακό, ελπίζοντας πως έτσι θα εντόπιζα τα ανθρωποειδή του θεού της οργής αν μας ζύγωναν για να δουν πού είμαστε (γιατί έτσι πιστεύουν ο Φέκταρελ & ο Ζαώρδιλ ότι μας εντόπισαν & τις δύο φορές, αφού ο Φέκταρελ δεν είχε δει ανιχνευτές των ληστών πουθενά – & ο Φέκταρελ είναι καλός σ'αυτά, δεν θα του ξέφευγαν!)

τέλος πάντων, φτάσαμε στη Μάλκαριλ χωρίς επεισόδιο, κλείσαμε δωμάτια & κοιμήθηκα με τον Φέκταρελ. & το πρωί, ξέραμε ότι δεν είχαμε καμια δουλειά να κάνουμε, γιατί με δύο μόνο εμπόρους να προστατεύουμε δεν ήταν δύσκολη η φύλαξη, ειδικά σε μια πόλη σαν τη Μάλκαριλ. οπότε έμεινα με τον Φέκταρελ στο δωμάτιο & κάναμε έρωτα όλο το πρωί· & ξέχασα ΤΕΛΕΙΩΣ ότι ήθελα να πάω να δω τον Ναλτάφιρ'χοκ! ο Φέκταρελ νομίζω ορισμένες φορές ότι έχει μέσα του κάποιον δαιμονικό θεό του έρωτα που τρελαίνει τις αισθήσεις μου! θα έπρεπε νάναι ΠΑΡΑΝΟΜΑ μερικά από τα πράγματα που μου έκανε εκείνο το πρωινό! αισθάνθηκα τον θεό μου να ζηλεύει μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου – το μόνο πράγμα που φορούσα επάνω μου όσο κάναμε έρωτα με τον Φέκταρελ αλλά & μετά για κάποια ώρα. η Καρδιά της Συναγωγής κροτάλιζε τα δόντια & χτυπούσε τα νύχια της, ανήσυχη μες στη φυλακή της.

–είσαι άγριος, του είπα τελικά, ενώ ήμουν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι, εξουθενωμένη. –είσαι αγριάνθρωπος από τα βουνά.

ο Φέκταρελ μειδίασε. έγειρε το υπέροχο μαυρόδερμο σώμα του από πάνω μου & μου δάγκωσε την αριστερή ωμοπλάτη, ελαφρά. –σήκω, μου είπε. –γύρνα.

–όχι ξανά! του είπα. –ΑΡΚΕΤΑ! άλλη φορά πάλι.

ο Φέκταρελ αναστέναξε καθώς καθόταν πάνω στο κρεβάτι & είπε: έπρεπε νάχω μια γυναίκα από τη Φεηνάρκια. εσείς οι εξωδιαστασιακές δεν έχετε αντοχές.

–α, εγώ δεν σου κάνω, ε! του είπα, & προσπάθησα να τον χτυπήσω μ'ένα μαξιλάρι. εκείνος το έπιασε στον αέρα, γελώντας, γιατί φυσικά με πείραζε.

–θέλεις να φάμε; με ρώτησε. –πλησιάζει μεσημέρι.

δεν έφερα αντίρρηση. κατεβήκαμε στην τραπεζαρία & φάγαμε. & αφού είχαμε φάει & καθόμασταν πίνοντας νερωμένο κρασί, βλέποντας την κίνηση στον δρόμο έξω από το παράθυρο & την κίνηση μέσα στην τραπεζαρία, ο Σκοτωμένος ήρθε & είπε ότι η Έρικα ήθελε να μου μιλήσει. στο χέρι του κρατούσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

–η Έρικα; απόρησα. –τι με θέλει εμένα η Έρικα;

–μου είπε ότι θα μου πει μετά.

πήρα τον πομπό στο χέρι μου & της μίλησα. μου είπε ότι ήθελε να πάω στο Αρχοντικό Μέγαρο γιατί η Αρχόντισσα Αρκάμι ήθελε να μου μιλήσει. –τι θέλει να μου πει; ρώτησα την Έρικα αλλά εκείνη απάντησε ότι ήταν πολύπλοκο & δεν μπορούσε να μου το εξηγήσει από τον πομπό. θα ερχόμουν ή όχι; ο Σκοτωμένος είχε πει ότι δεν είχε πρόβλημα να έρθω.

ύψωσα το βλέμμα μου & κοίταξα τον αρχηγό μας ερωτηματικά, εκείνος έγνεψε καταφατικά – μάλλον η Έρικα έλεγε αλήθεια. επομένως της είπα εντάξει θα έρθω, & έκλεισα τον πομπό & τον επέστρεψα στον Σκοτωμένο. είπα στον Φέκταρελ πού θα πήγαινα & εκείνος προθυμοποιήθηκε να έρθει μαζί μου, & πάλι ο Ζαώρδιλ δεν έφερε αντίρρηση. ρώτησα τον Ζαώρδιλ: τι συμβαίνει με την Έρικα;

–σου είπα, δεν μου εξήγησε. είπε ότι είναι πολύπλοκο.

–& σ’εμένα το ίδιο είπε.

μετά, εγώ & ο Φέκταρελ φύγαμε από τα «Χρήσιμα Εργαλεία» & πήγαμε, με το δίκυκλό του, στο Αρχοντικό Μέγαρο. εκεί μας περίμεναν. οι φρουροί μάς άνοιξαν την καγκελωτή πύλη & ανεβήκαμε το μονοπάτι του υψώματος καβάλα στο δίκυκλο. μπροστά στην είσοδο του Μεγάρου σταματήσαμε & μια μαυρόδερμη γυναίκα μάς οδήγησε μέσα & σε μια αίθουσα όπου κάθονταν η Έρικα & η Αρχόντισσα Αρκάμι, & οι δύο σε πολυθρόνες με ποτήρια κρασί στο χέρι. παραδίπλα ήταν ένα αναμμένο τζάκι. καθίσαμε & εμείς & ένας υπηρέτης μάς έφερε κρασί.

η Αρχόντισσα Αρκάμι μού είπε ότι ζήτησε να με δει γιατί ίσως να ήμουν η μόνη που μπορούσα να της βρω λύση στο πρόβλημά της, & αυτό επειδή είχα «παράξενες ικανότητες» όπως είπε (& προφανώς εννοούσε τον αντίστροφο κόσμο που μπορούσα να δω). της αποκρίθηκα ότι, αν μπορούσα να βοηθήσω, ευχαρίστως θα βοηθούσα – αν, φυσικά, συμφωνούσε & ο Ζαώρδιλ που ήταν αρχηγός μας. η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ μού εξήγησε, τότε, ότι είχε μιλήσει στον θεό της, τον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης, & ότι εκείνος τής είχε αποκαλύψει πως, προκειμένου να νικήσει τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων, έπρεπε να τον προσελκύσει στη Δασοσκέπαστη Γη· μονάχα εκεί μπορούσε ο θεός της να τον κατατροπώσει, & με ευκολία μάλλον. όμως ο Τιμωρός ήξερε ότι εκεί ο κίνδυνος ήταν μεγάλος γι’αυτόν, επομένως απέφευγε το μέρος. είχα καμια ιδέα πώς μπορούσε η Αρκάμι να τον προσελκύσει εκεί;

–μέχρι στιγμής, μου είπε, –κανένας δεν μου έχει δώσει λύση, Φαίδρα, & είναι πολύ σημαντικό να το κατορθώσω – για να σώσω την πόλη μου!

–δυστυχώς ούτε εγώ νομίζω πως μπορώ να σας λύσω αυτό το πρόβλημα, Αρχόντισσά μου, της είπα. –γνωρίζετε, όμως, τι επιδιώκει ο Οργισμένος Τιμωρός;

–τι επιδιώκει; (προφανώς, η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ δεν είχε καμία υποψία.) η αλήθεια είναι πως & εμένα μ’έχει προβληματίσει αυτό.

–δεν είμαι απόλυτα βέβαιη, απάντησα, –αλλά υποθέτω πως είναι εναντίον κάθε εξουσίας. προσπαθεί να διαλύσει όλους τους άρχοντες της Φεηνάρκια.

–γιατί;

–γεννήθηκε μέσα από την αδικία, Αρχόντισσά μου· μέσα από την οργή των αγροτών της Βιλγκέροβ & τον πόνο των τόπων που κάηκαν. μονάχα οργή αισθάνεται αυτός ο θεός & την έχει στραμμένη εναντίον κάθε μορφής εξουσίας.

–δηλαδή, & εναντίον μου... γι’αυτό μού επιτέθηκε εδώ, μέσα στο Αρχοντικό Μέγαρο;

–αυτό υποθέτω, Αρχόντισσά μου.

–& γι’αυτό βοηθά τους ληστές του Βασράιλ; πιστεύει ότι, τελικά, έτσι θα διαλύσει την εξουσία της Μάλκαριλ;

–& όλων των γειτονικών πόλεων, πιθανώς. θα μπορούσα να κάνω μια ερώτηση;

–βεβαίως.

–τι έγινε με τη Βιλγκέροβ, μέσα στο χειμώνα; επιβίωσαν οι κάτοικοί της χωρίς τον θεό τους τον οποίο σκότωσε ο Οργισμένος Τιμωρός;

–πολλοί έφυγαν από τη Βιλγκέροβ, απ'ό,τι έχω μάθει, Φαίδρα, μου απάντησε η Αρχόντισσα Αρκάμι. –πήγαν ανατολικά & νότια, προς την Άλενραθ & προς τα εδώ, καθώς & σε μικρότερες πόλεις.

–πρόσφυγες;

–ναι. δεν μπορούσαν ν'αντέξουν το τρομερό ψύχος στην πόλη τους. ορισμένοι, όμως, έμειναν στη Βιλγκέροβ παρά τον βαρύ χειμώνα & έχω μάθει πως κατάφεραν να επιβιώσουν, αν & με μεγάλη δυσκολία. ο θεός τους κρατούσε μακριά το δυνατό ψύχος & οι δυνάμεις του απέστρεφαν τις χιονοθύελλες· πολύ λίγα από αυτά τα δεινά υπέφερε η Βιλγκέροβ παλιά. τώρα, όμως, τα πράγματα δεν ήταν έτσι. τώρα, όλη η αγριότητα του χειμώνα έπεσε πάνω στην πόλη. έχουν γίνει πολλές ζημιές, έχω ακούσει· ορισμένοι άνθρωποι, μάλιστα, πέθαναν από το ψύχος. δεν ξέρω αν & του χρόνου θα είναι εκεί οι πολίτες της Βιλγκέροβ ή αν όλοι θα αποφασίσουν τελικά να μεταναστεύσουν. αλλά αυτά δεν σχετίζονται με το δικό μου πρόβλημα εδώ, Φαίδρα. δε θέλω η Μάλκαριλ να καταλήξει σαν τη Βιλγκέροβ· & αν έχεις δίκιο σε ό,τι λες, τότε αυτός είναι ο στόχος του Οργισμένου Τιμωρού των Κατακρεουργημένων Τόπων. πώς θα μπορούσα να τον προσελκύσω στη Δασοσκέπαστη Γη, Φαίδρα; δεν έχεις ΚΑΜΙΑ ιδέα; καμία απολύτως;

προφανώς, η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ είχε πολύ σπουδαία γνώμη για εμένα. ποια νόμιζε ότι ήμουν; απλά έβλεπα τον αντίστροφο κόσμο, τίποτα περισσότερο. & τώρα ο αντίστροφος κόσμος μού φανέρωσε απόγνωση, καθώς το βλέμμα μου έφυγε από την Αρκάμι & την Έρικα & γλίστρησε ανάμεσα σ'αυτές & τα αντικείμενα, ανάμεσα στις σκιές & στο φως, στις φλόγες & στο τζάκι, ανάμεσα από τα πόδια των επίπλων... απόγνωση... τα «γράμματα» μού φανέρωναν απόγνωση· ήταν η τοποθέτησή τους τέτοια, οι σχηματισμοί, που εξαρτιόνταν πολύ πιθανόν από την παρουσία της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ, σαν εκείνη να ήταν το κεντρικό φως που δημιουργούσε όλες τις σκιές & ~~τους σχηματισμούς~~ τις μορφές στον αντίστροφο κόσμο. ύψωσε το χέρι της για να πιει μια γουλιά κρασί, & ανάμεσα από τη γωνία του αγκώνα, ανάμεσα από το ποτήρι & το βραχιόλι της Αρχόντισσας, & το πρόσωπό της, το σαγόνι & το

μάγουλό της, διάβασα «εξουσία της μεγάλης πόλης» & «στόχος»... & σκέφτηκε το μυαλό μου: «ο στόχος του θεού της οργής». αλλά αυτό ήταν γνωστό, δεν ήταν;

μετά, όμως, μου ήρθε μια ιδέα, & είπα: Αρχόντισσά μου, μόνο εσείς μπορείτε να προσελκύσετε τον Οργισμένο Τιμωρό στη Δασοσκέπαστη Γη, νομίζω.

η Αρκάμι με κοίταξε ερωτηματικά. –πώς; με ρώτησε.

–εσείς, με την παρουσία σας. εσάς θέλει: είστε το καλύτερο δόλωμα.

–το ρίσκο θα ήταν πολύ μεγάλο, όμως, Φαίδρα, είπε η Έρικα. –τι προτείνεις; η Αρχόντισσα να βγει στους αγρούς περιμένοντας αυτός ο δαίμονας να την κυνηγήσει & εκείνη να τον οδηγήσει στη Δασοσκέπαστη Γη;

το σκέφτηκα. –κατά πάσα πιθανότητα δεν θα προλάβει να του ξεφύγει. εκτός αν το όλο θέμα οργανωθεί πολύ προσεχτικά.

–δε μπορεί να σοβαρολογείς!

–& όμως, είπε η Αρκάμι, –θα ήταν ίσως μια λύση. αν εμένα θέλει, τότε εγώ είμαι η μόνη που μπορώ να τον οδηγήσω στη Δασοσκέπαστη Γη.

–αυτά τα ανθρωποειδή κινούνται τόσο γρήγορα που αποκλείεται ποτέ να τους ξεφύγεις! είπε η Έρικα. –δε θα προλάβεις να τα οδηγήσεις στη Δασοσκέπαστη Γη. & ακόμα & αν προλάβεις, ίσως τελικά να μη μπουν εκεί, να μην παρασυρθούν.

–να προτείνω κάτι; είπα.

η Αρκάμι μού ζήτησε να συνεχίσω, έτσι πρότεινα το εξής: η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ να διαδώσει πως θα έβγαινε η ίδια στις περιοχές γύρω από την πόλη για να αντιμετωπίσει τους ληστές, έχοντας πιστούς ανθρώπους μαζί της. αυτό πρέπει, λογικά, να τραβούσε την προσοχή του θεού της οργής, ώστε να στείλει τους

ληστές του Βασράιλ εναντίον της & να έρθει & ο ίδιος. & όταν έρχονταν για την Αρκάμι, εγώ & οι άλλοι θα τους αντιμετωπίζαμε–

εδώ η Έρικα με διέκοψε. –σκοπεύεις να μείνεις & εσύ; ρώτησε.

–ναι, αλλιώς δε νομίζω ότι το σχέδιο θα πιάσει. άκου.

& συνέχισα λέγοντας πως θα ήμουν, φυσικά, & εγώ εκεί & θα έβαζα τον θεό μου, την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, να αντιμετωπίσει τον θεό της οργής. είχαν βεντέτα οι δυο τους, εξήγησα. υπήρχε μίσος. & θα πρόσταζα την Καρδιά να οδηγήσει, μέσα την πάλη τους, τον Τιμωρό προς τη Δασοσκέπαστη Γη, ενώ & η Αρκάμι φυσικά θα πήγαινε προς τα εκεί. οπότε, ο Τιμωρός θα είχε δύο λόγους για να ακολουθήσει αυτή την κατεύθυνση, & τελικά έτσι πρέπει να καταφέρναμε να τον βάλουμε μες στα δάση όπου ο Ψυχοφύλακας θα μπορούσε να τον κατατροπώσει.

νομίζω πως το σχέδιό μου άρεσε στην Αρκάμι, γιατί τα μάτια της γυάλιζαν καθώς με άκουγε & ούτε μια γουλιά δεν ήπιε απ'το ποτήρι στο χέρι της. η Έρικα, ωστόσο, με κοίταζε με δυσπιστία – παρότι εκείνη ήταν που με είχε καλέσει εδώ! (η Έρικα πάντα έτσι είναι, καχύποπτη – ίσως να φταίει & η δουλειά της.)

–ξεχνάς κάτι βασικό, μου είπε. –ο Ζαώρδιλ αύριο, μάλλον, θα φύγει μαζί με τους εμπόρους· δεν έχεις χρόνο να βάλεις σ'εφαρμογή το σχέδιό σου.

πράγματι, είχε δίκιο σ'αυτό. μόρφασα συλλογισμένα.

ο Φέκταρελ, που ώς τότε ήταν σιωπηλός, είπε: θα μπορούσαμε να μιλήσουμε με τον αρχηγό, για να το κανονίσουμε. ίσως, όμως, να ζητήσει κάποιο χρηματικό αντίτιμο, Αρχόντισσά μου...

–θα τον πληρώσω, αν η τιμή δεν είναι παράλογη, αποκρίθηκε η Αρκάμι.

–δε νομίζω να είναι παράλογη. να τον καλέσουμε;

συμφωνήσαμε όλοι πως έπρεπε να τον καλέσουμε, έτσι η Έρικα τον κάλεσε με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της &, μετά από λίγο, ο Σκοτωμένος ήταν μαζί μας στο Αρχοντικό Μέγαρο, & αφού χαιρέτησε επίσημα την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ κάθισε σε μια καρέκλα & ρώτησε αν μπορούσε να καπνίσει. η Αρκάμι τού αποκρίθηκε πως δεν υπήρχε πρόβλημα, οπότε εκείνος έβγαλε να στρίψει ένα τσιγάρο.

–γιατί βρίσκομαι εδώ, λοιπόν; μας ρώτησε, & η Έρικα τού εξήγησε.

ο Ζαώρδιλ, καπνίζοντας τώρα το τσιγάρο του, κοίταξε την Αρκάμι, & εκείνη είπε: είμαι πρόθυμη να σας πληρώσω για ν’αφήσετε τη Φαίδρα’λι μαζί μου, κύριε Ζαώρδιλ.

–αν την αφήσω μαζί σας, δε θα την αφήσω μόνη της. πρέπει ν’αφήσω & κάποιους άλλους.

–εντάξει, είπε η Αρκάμι.

–σκέφτομαι λοιπόν ν’αφήσω τη Φαίδρα... στράφηκε σ’εμένα σταματώντας να μιλά στην Αρχόντισσα. –συμφωνείς να μείνεις, έτσι;

–ναι, του είπα. –εγώ το πρότεινα.

–καλώς... ο Σκοτωμένος στράφηκε ξανά στην Αρκάμι. –σκέφτομαι ν’αφήσω τη Φαίδρα, τον Νικηφόρο τον Κολπατζή – τον οποίο θεωρώ από τους υπαρχηγούς μου & τον εμπιστεύομαι πλήρως – τη Χριστίνα Αλθέρβω, τον Χαρσάντιλ, τον Ραμπνάιλ, & τη Ραβάσλι. οι τρεις τελευταίοι ήταν κάποτε επαναστάτες.

η Αρκάμι συμφώνησε. η Έρικα είπε στον Ζαώρδιλ: θα μείνω & εγώ.

–τι να κάνεις; τη ρώτησε εκείνος.

–θέλω να παρακολουθήσω πώς θα εξελιχτεί η υπόθεση, & ίσως να βοηθήσω όπως μπορώ. & πολύ πιθανόν να σας προλάβω προτού φτάσετε στη Νασόλκαθ. μόλις τελειώσουμε με τον θεό της οργής, αν

όλα πάνε καλά, θα φύγω από εδώ, μαζί με τη Φαίδρα & τους άλλους. θα πάρουμε το όχημα με το οποίο ήρθαν στη Μάλκαριλ οι άνθρωποί μου από τη Νασόλκαθ, & ίσως να ήθελες να μας αφήσεις & κανένα δίκυκλο.

–ναι... είπε ο Ζαώρδιλ σκεπτικά, –εντάξει.

& μετά μίλησε με την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ σχετικά με την αμοιβή μας. παίχτηκε κάποιο μικρό παζάρι, γιατί ο Σκοτωμένος (φυσικά) ήθελε να πάρει περισσότερα λεφτά ενώ η Αρκάμι (φυσικά) ήθελε να δώσει λιγότερα, αλλά τελικά τα συμφώνησαν χωρίς μεγάλη δυσκολία.

ετοιμαζόμαστε, λοιπόν, τώρα για να αντιμετωπίσουμε τον θεό της οργής – τον Ορισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων.

ο Φέκταρελ δεν χάρηκε, βέβαια, που θα έμενα εδώ χωρίς αυτόν. μάλλον ήλπιζε ότι ο Σκοτωμένος θα έλεγε & εκείνος να μείνει στη Μάλκαριλ μαζί μου, & μάλιστα ο Φέκταρελ τού το πρότεινε ύστερα από τη συνάντησή μας με την Αρχόντισσα, ενώ είχαμε πάει στα «Χρήσιμα Εργαλεία». του είπε: ας μείνω & εγώ με τη Φαίδρα· μπορεί να με χρειαστεί.

–εγώ σε χρειάζομαι περισσότερο, διαφώνησε ο Σκοτωμένος· –θα έρθεις με το καραβάνι.

–έχεις τόσους ανιχνευτές, Σκοτωμένε! έχεις & τον Σιωπηλό Σάλαθρελ! & τα ορνιθόπτερα!

–ο Σάλαθρελ δεν είναι άνθρωπός μου· είναι της Έρικας & πολύ πιθανόν να μείνει εδώ, μαζί της. είσαι ο Αρχιανιχνευτής μου, Φέκταρελ· δεν πρόκειται να φύγω χωρίς εσένα! ένα σωρό κίνδυνοι παραμονεύουν από εδώ ώς τη Νασόλκαθ, & το ξέρεις!

τελικά, ο Φέκταρελ δεν μπορούσε να διαφωνήσει άλλο, οπότε ~~υπέκυψε~~ συμφώνησε με τον Σκοτωμένο. & ο Σκοτωμένος είχε δίκιο, νομίζω. καλύτερα ο Φέκταρελ να πήγαινε μαζί τους. εμένα δεν

μπορούσε να με βοηθήσει σε τίποτα στο σχέδιό μου, & ίσως να κινδύνευε αχρείαστα.

οι άλλοι για τους οποίους ο Ζαώρδιλ είχε μιλήσει στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ – ο Νικηφόρος, η Χριστίνα, ο Χαρσάντιλ, ο Ραμπνάιλ, & η Ραβάσλι – δεν διαφώνησαν να μείνουν στην πόλη, εκτός από τον Χαρσάντιλ που μούγκρισε σχετικά με το ότι ο Σκοτωμένος έκανε ό,τι γούσταρε χωρίς να ρωτά κανέναν & νόμιζε ότι είμαστε στρατιωτάκια του επειδή ήταν Παντοκρατορικός στρατιωτικός & δεν τον ενδιέφερε για εμάς. αλλά τελικά σώπασε, & δε νομίζω ότι, γενικά, πιστεύει πραγματικά τις ανοησίες που ορισμένες φορές λέει για τον αρχηγό μας, γιατί η αλήθεια δεν είναι καθόλου όπως την παρουσιάζει. ο Σκοτωμένος ενδιαφέρεται για όλους μας.

ο Νικηφόρος νομίζω πως χάρηκε που θα του δινόταν ακόμα μια ευκαιρία να συναντήσει τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα. –αν αυτό το καθίκι ακόμα ζει θα φροντίσω να τερματίσω την ύπαρξή του για τα καλά ετούτη τη φορά! τον άκουσα να λέει.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Τέταρτο
Η Αρχόντισσα Περιπολεί

Η φήμη δεν άργησε καθόλου να διαδοθεί. Εξάλλου, η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ δεν προσπάθησε να κρύψει τίποτα. Ο Τάμπριελ, ο Σύμβουλος Μεταφορών και Τηλεπικοινωνιών, το ανακοίνωσε και, μετά, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί κάθε τόσο το μετέδιδαν, οι άνθρωποι στους δρόμους και στα καπηλειά το σχολίαζαν: Η ίδια η Αρχόντισσα Αρκάμι είχε βγει από τα τείχη της πόλης μαζί με τους Σωματοφύλακές της για να περιπολεί προσωπικά τα εδάφη στα νότια, που κινδύνευαν από τους ληστές του Βασράιλ του Λυκόφρονα. Αν αυτός ο κακοποιός ήθελε να βλάψει τους ανθρώπους της πόλης της ή τους ταξιδιώτες και τους εμπόρους που έρχονταν εδώ, θα έπρεπε πρώτα να αναμετρηθεί με την ίδια· έτσι είχε δηλώσει.

Πολλοί θεώρησαν αυτή της την κίνηση ασύνετη. Τι θα γινόταν αν η Αρχόντισσα σκοτωνόταν σε κάποια συμπλοκή; Θα έπρεπε να γίνουν εκλογές νωρίτερα; Κι αυτό δεν θα επιβάρυνε την πόλη, όσο θα έμενε, για λίγο, χωρίς άρχοντα; Δεν θα έδινε κάποιες ευκαιρίες στους ληστές; Άλλοι, όμως, διαφωνούσαν· έλεγαν πως αποκλείεται οι Σωματοφύλακες ν'άφηναν την Αρχόντισσα έστω και να γρατσουνιστεί, όχι να σκοτωθεί, για όνομα του Θεού του Δάσους! *Η Αρχόντισσα πηγαίνει απλώς για να δείξει την πρόθεσή της· δεν πηγαίνει για να πυροβολήσει ληστές!*

Δημοσιογράφοι, φυσικά, πλησίασαν αμέσως την Αρχόντισσα Αρκάμι εκεί όπου περιπολούσε, στα νότια περίχωρα της Μάλκαριλ, επάνω σ'ένα τρίκυκλο όχημα, περιτριγυρισμένη από τους Σωματοφύλακές της, οι οποίοι καβαλούσαν δίκυκλα και άλογα. Στο τρίκυκλο, μαζί της, εκτός από την οδηγό και έναν Σωματοφύλακα, ήταν κι ο Φάρενμελ'λι, ο γέρο-μάγος του Αρχοντικού Μεγάρου. Οι δημοσιογράφοι που πήγαν να βρουν την Αρχόντισσα ήταν και από τις τρεις εφημερίδες της Μάλκαριλ – την *Πόλη,* το *Πουλί του Δάσους,* και τον *Φύλακα των Αγρών*. Οι Σωματοφύλακες προσπάθησαν να τους κρατήσουν μακριά, αλλά εκείνοι

διαμαρτυρήθηκαν ότι δεν τους άφηναν να κάνουν τη δουλειά τους, και η Αρκάμι πρόσταξε να τους επιτρέψουν να πλησιάσουν.

Πίστευε η Αρχόντισσα ότι μ'αυτή της την κίνηση θα έκανε το εμπόριο πιο ασφαλές στις περιοχές γύρω από τη Μάλκαριλ; τη ρώτησε ο δημοσιογράφος της *Πόλης*. Ήθελε η Αρχόντισσα να δώσει κουράγιο στους ανθρώπους που εργάζονταν στους αγρούς οι οποίοι είχαν υποφέρει από τους ληστές του Βασράιλ; Να τους κάνει να νιώσουν πιο ασφαλείς; ρώτησε η δημοσιογράφος του *Φύλακα των Αγρών*. Οι περιπολίες αυτές της Αρχόντισσας θα συνεχίζονταν για καιρό; Η εμβέλειά τους θα αυξανόταν; Σκόπευε η Αρχόντισσα να κάνει πόλεμο εναντίον των ληστών; ρώτησε ο δημοσιογράφος του *Πουλιού του Δάσους*. Η Αρκάμι τούς έδωσε απαντήσεις που θεωρούσε ότι θα ήταν εμψυχωτικές για τον λαό της, αλλά προσπάθησε να μην το παρακάνει. Είπε: «Η παρουσία μου εδώ ελπίζω πως θα αποθαρρύνει κάποιες επιθέσεις των κακοποιών του Βασράιλ. Αλλά, αν τολμήσουν να πλησιάσουν, θα τους δείξουμε πως όλα τούτα δεν είναι θέατρο μόνο!» Και τα λόγια της αυτά τα έγραψαν και οι τρεις εφημερίδες.

Ήταν αδύνατο να είσαι στη Μάλκαριλ και να μην έχεις μάθει πως η ίδια η Αρχόντισσα περιπολούσε στα περίχωρα. Πόσο μάλλον αν βρισκόσουν στην πόλη για να συγκεντρώνεις πληροφορίες. Ένας άνθρωπος που ήταν πράκτορας της Σαρντίκα-Νοθ, κατά το μεσημέρι, έφυγε από τη Μάλκαριλ επάνω σε δίκυκλο, πηγαίνοντας να βρει τη Γαλανή Δράκαινα. Και ένας άλλος, που ήταν του Βασράιλ και παρατηρούσε τις κινήσεις των εμπόρων στην Αγορά της πόλης, έφυγε επίσης, λίγο πιο νωρίς, καβαλώντας άλογο. Θα έφτανε στον καταυλισμό στους πρόποδες των Συννεφιασμένων Ορέων τη νύχτα, έχοντας κουράσει το άλογό του, ενώ ο πράκτορας της Σαρντίκα-Νοθ θα έφτανε στο ίδιο μέρος μέσα σε μιάμιση ώρα από την αποχώρησή του από τη Μάλκαριλ, και χωρίς να βιάζεται.

Οι κατάσκοποι της Έρικας Σάλκερκοφ δεν ήξεραν τίποτα για την παρουσία αυτών των πρακτόρων, έτσι δεν μπορούσαν να τους παρακολουθήσουν για να μάθουν πού ήταν καταυλισμένοι η Γαλανή Δράκαινα και ο Βασράιλ ο Λυκόφρων.

Η Έρικα βρισκόταν στην έδρα του δικτύου της, στο Αφτί της Γάτας, τώρα που το καραβάνι του Ζαώρδιλ είχε φύγει με το ξημέρωμα, και κοίταζε τα έκτακτα φύλλα που είχαν τυπώσει οι εφημερίδες ώς το μεσημέρι. Όλο τυπογραφικά λάθη ήταν. *Η*

Αρκάμι, όμως, κατάφερε να ξεσηκώσει τους πάντες, όφειλε να παραδεχτεί η Έρικα. Όχι πως, ύστερα από μια τέτοια κίνηση της Αρχόντισσας, αυτό δεν ήταν αναμενόμενο.

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, αφήνοντας το έκτακτο φύλλο της *Πόλης* να πέσει στο τραπέζι ανάμεσά τους, είπε στην Έρικα: «Έπρεπε να την αποθαρρύνεις.»

Η Έρικα τον κοίταξε ερωτηματικά, καθισμένη αντίκρυ του. «Γιατί;»

«Ίσως να σκοτωθεί.» Ήταν αδελφή του· είχαν χρόνια να συναντηθούν οι δυο τους, αλλά προφανώς τον ένοιαζε για εκείνη.

«Μπορούσες να πας να της μιλήσεις.»

Ο Σάλαθρελ δεν αποκρίθηκε, όμως φάνηκε να το σκέφτεται.

Η Ανρίθα-Νοθ, που ήταν κουλουριασμένη στον καναπέ, καπνίζοντας ένα τσιγάρο, ρώτησε: «Θα μείνουμε για πολύ εδώ, στη Μάλκαριλ;»

«Μέχρι να δούμε τι θα γίνει με τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων,» της είπε η Έρικα. *Όχι πως, βέβαια, της χρωστάω καμια εξήγηση για το τι θα κάνουμε.*

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα. καθόμουν καθισμένη οκλαδόν στο κρεβάτι ενώ ο Φέκταρελ κοιμόταν & επικοινωνούσα με την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων: προσπαθούσα να την κάνω να καταλάβει το σχέδιό μου – & να υπακούσει! η Πολεμική Καρδιά ήταν ένας πολύ ατίθασος, άγριος δαίμονας, αλλά τώρα θα έπρεπε να συγκρατήσει αυτή την ορμή της. δεν ήθελα να πέσει εξολοκλήρου στη μάχη με τον θεό της οργής, της εξήγησα· ήθελα να έχει το νου της στην ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ, ώστε να τον προσελκύσουμε προς τα δάση στα ανατολικά. «με καταλαβαίνεις;» της είπα. «θέλω να τον παρασύρουμε! αν δεν το κάνεις αυτό, θα θυμώσω ΠΟΛΥ μαζί σου!» & η Καρδιά μού αποκρίθηκε ότι με καταλάβαινε, ότι θα έκανε, φυσικά, ό,τι η κυρά της επιθυμούσε. αλλά θα τον ΤΣΑΚΙΖΕ! ΘΑ ΤΟΝ ΤΣΑΚΙΖΕ!

πάλι τα ίδια… της τόνισα πως ΟΧΙ, δεν ήταν αυτή η δουλειά της τώρα. έπρεπε να φερθεί ΕΞΥΠΝΑ: να εμπλακεί μαζί του, να τον αφήσει να εξασκήσει την οργή του επάνω της χωρίς όμως εκείνη να παρασυρθεί· ο σκοπός ήταν να παρασύρει τον θεό της οργής: να τον φέρουμε στη Δασοσκέπαστη Γη, μέσα στους Πυκνούς Τόπους.

ξανά & ξανά & ξανά τα έλεγα αυτά στον θεό μου, ώσπου έφτασε η αυγή δίχως να το καταλάβω, & τότε ο Φέκταρελ ξύπνησε &, κουρασμένη καθώς ήμουν, τον χαιρέτησα & τον είδα να φεύγει μαζί με τους άλλους.

μόνο ο Νικηφόρος, η Χριστίνα, η Ραβάσλι, ο Ραμπνάιλ, & ο Χαρσάντιλ έχουν μείνει εδώ, όπως συμφωνήσαμε με τον Σκοτωμένο. & αφού το καραβάνι είχε φύγει πήγαμε να βρούμε την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ στο Μέγαρο. εκεί μιλήσαμε όχι μόνο μ'εκείνη αλλά & με τον Φελμάρη, τον Πρώτο Σωματοφύλακα – έναν άντρα που μοιάζει εξωδιαστασιακός (έχει λευκό δέρμα σαν εμένα) αλλά δεν είναι· είναι γηγενής, Φενάρκιος! μας είπε ότι θα ντυνόμασταν σαν Σωματοφύλακες για να μη δώσουμε την εντύπωση ότι, ανάμεσα στους Σωματοφύλακες, ήταν & μερικοί ξένοι που φρουρούσαν την

Αρχόντισσα. συμφωνήσαμε φυσικά· ήταν, άλλωστε, καλύτερα κανένας να μη με αναγνωρίσει – κανένας από τους ληστές. πιο καλά η Πολεμική Καρδιά να ξάφνιαζε τον θεό της οργής.

περιπολούμε, λοιπόν, τώρα μαζί με την Αρχόντισσα Αρκάμι, τους Σωματοφύλακές της, & τον Φάρενμελ’λι (τον μάγο του Μεγάρου της – έναν πολύ έμπειρο Δεσμοφύλακα απ’ό,τι καταλαβαίνω) τις περιοχές νότια της Μάλκαριλ & εν τω μεταξύ βρίσκομαι σε επικοινωνία με τον θεό μου: του λέω ξανά τι θα πρέπει να κάνει, γιατί η Καρδιά της Συναγωγής εύκολα ξεχνά τέτοια πράγματα – είναι ένα από τα μειονεκτήματά της – αρκετά σοβαρό, ίσως. έχω κουραστεί, οφείλω να ομολογήσω· το μυαλό μου βρίσκεται σε συνεχή υπερένταση. ο αντίστροφος κόσμος έχει «θολώσει», δεν μπορώ να τον παρατηρήσω καθαρά.

ολόκληρη την ημέρα, όμως, δεν συμβαίνει τίποτα, κανένας δεν μας επιτίθεται (όχι πως περιμέναμε επίθεση από τόσο νωρίς). το μεσημέρι κατασκηνώνουμε σ’ένα όμορφο μέρος των αγρών & γευματίζουμε. μετά μαζεύουμε πάλι τις σκηνές & τα άλλα πράγματα & συνεχίζουμε την περιπολία. όταν η νύχτα έρχεται η Αρχόντισσα Αρκάμι λέει να επιστρέψουμε στην πόλη & να βγούμε πάλι το πρωί. ευτυχώς, γιατί είμαι ΠΟΛΥ κουρασμένη. πρέπει & να κοιμηθώ λίγο.

το δωμάτιο στα «Χρήσιμα Εργαλεία» μοιάζει άδειο χωρίς τον Φέκταρελ…

Πριν από καιρό – σε μια άλλη, προηγούμενη ζωή, όπως της φαινόταν – ήταν η Ιέρεια του Πολύμορφου Διώκτη του Ψύχους – ενός θεού που αγαπούσε. Μετά όμως ο θεός της είχε πεθάνει. Είχε δολοφονηθεί. Και τώρα η Ιέρεια υπηρετούσε τον δολοφόνο του.

Στα περίχωρα της Μάλκαριλ είχε ο θεός της βρει το τέλος του, ενώ εκείνη ήταν δεμένη κι ανήμπορη να τον βοηθήσει. Περιμένοντας, σύντομα, και τον δικό της θάνατο. Ο φονικός θεός, όμως, δεν την είχε σκοτώσει. Την είχε πάρει μαζί του, δεμένη, κουβαλώντας την με δεκάδες νυχάτα χέρια που έσκιζαν – άθελά τους, ίσως – τα ρούχα της και τραυμάτιζαν το σώμα της. Το ένα φριχτό, παραμορφωμένο ανθρωποειδές την έδινε στο άλλο, και ταξίδευαν. Εκείνη είχε χάσει, για κάποιο διάστημα, την αίσθηση του χρόνου. Μια στο όνειρο βρισκόταν, μια στην πραγματικότητα· αλλά και στο όνειρο και στην πραγματικότητα ο φονικός θεός ήταν εκεί: και, μέσα στο μυαλό της, που ανέκαθεν ήταν δεκτικό στην επικοινωνία των θεών, της φανέρωσε το όνομά του. Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων. Και ονομαζόταν έτσι όχι χωρίς καλό λόγο. Τον λόγο τής τον αποκάλυψε με αισθήσεις και μνήμες που έρχονταν απρόσκλητα στη νόησή της. Αισθάνθηκε την απόγνωση των χωρικών της Βιλγκέροβ, την οργή τους. Αισθάνθηκε τον πόνο της γης που καίγεται. Αισθάνθηκε τη θλίψη της γης που δεν μπορεί εύκολα να θεραπευτεί. Είδε νεκρά πράγματα, καμένα, κατακρεουργημένα, ανθρώπους πεινασμένους, ανθρώπους εξοργισμένους· κατανόησε γιατί πολλοί από αυτούς – παλιοί χωρικοί και εργάτες της Βιλγκέροβ – είχαν οδηγηθεί στη ληστεία. Και έκλαψε.

Ο Οργισμένος Τιμωρός την άφησε, τελικά, να ξεκουραστεί μέσα σε μια σπηλιά, σε κάποιο ορεινό τοπίο, και την έλυσε. Το κρύο ήταν δυνατό, όμως, ακόμα κι εδώ μέσα, κι εκείνη έτρεμε, κουλουριασμένη σαν θηρίο στα κουρελιασμένα της ρούχα, θέλοντας να πεθάνει και να τελειώσει αυτό το μαρτύριο. Αφού σίγουρα θα τη σκότωνε, γιατί την κρατούσε ακόμα ζωντανή;

Ορισμένα από τα τρομαχτικά ανθρωποειδή έφυγαν από τη σπηλιά, κι όταν επέστρεψαν τραβούσαν μαζί τους τρεις σκοτωμένους λύκους. Τα κουφάρια τους άφηναν ποτάμια από αίμα πίσω τους. Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων ξέσκισε τα

θηρία, πήρε τα τομάρια τους, και της έδωσε να φάει τις σάρκες. Αλλά εκείνη, κλαίγοντας, του είπε: «Δε μπορώ... δε μπορώ να τα φάω έτσι...» Και τα ανθρωποειδή την κοίταζαν με μάτια γυαλιστερά, σα να μη μπορούσαν να καταλάβουν ποιο ήταν το πρόβλημά της.

Όταν συνήλθε, κατάφερε ν'ανάψει μια φωτιά με ξύλα που τα ανθρωποειδή τής έφεραν – με ξύλα που η ίδια ζήτησε να της φέρουν και την υπάκουσαν. Πάνω από τις φλόγες έψησε το κρέας των λύκων και έφαγε, με περισσότερη όρεξη απ'ό,τι φανταζόταν πως θα έπρεπε να έχει. Πεινούσε, κι ώς τώρα δεν το είχε καταλάβει.

Οι μέρες περνούσαν, και ο Οργισμένος Τιμωρός δεν τη σκότωνε. Την έκανε να κατανοήσει τον πόνο της κατακρεουργημένης γης και των κατοίκων της· την έκανε να κατανοήσει την οργή του· αλλά δεν τη σκότωνε. Της έφερνε τροφή: θηρευμένα ζώα και καρπούς – και είχε αρχίσει να μαθαίνει τι της άρεσε και τι όχι. Της έφερνε νερό από τις πηγές των βουνών.

Εκείνη τον συνήθιζε ολοένα και περισσότερο. Τα παραμορφωμένα ανθρωποειδή δεν την τρόμαζαν πλέον. Κοιμόταν μαζί τους, μέσα στη σπηλιά, έχοντάς τα κουλουριασμένα δίπλα της. Κρύα, όμως, ήταν, τόσο κρύα... και ποτέ δεν ζεσταίνονταν. Δεν ήταν όπως τα ζώα. Με φυτά έμοιαζαν περισσότερο. Ζωντανά φυτά. Γεννήματα των κατακρεουργημένων τόπων.

Μερικές νύχτες ξυπνούσε ουρλιάζοντας, από τα όνειρα που της έστελνε ο θεός, από την απόγνωση των χωρικών, από τον πόνο της καμένης γης. Δεν διαχώριζε πλέον τον εαυτό της από αυτές τις αισθήσεις. Καταλάβαινε.

Και μια μέρα, ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων τη ρώτησε αν επιθυμούσε να γίνει ιέρειά του, κι εκείνη αποκρίθηκε πως, ούτως ή άλλως, *ήταν* ιέρειά του. Τον κατανοούσε. Ήταν και πάλι η Ιέρεια.

Και ξεκίνησε να ταξιδεύει μαζί του, καθοδηγούμενη από τη θέλησή του για εκδίκηση. Εκδίκηση κατά όλων των αρχόντων της Φενάρκια. Σαν όλοι τους να έφταιγαν για ό,τι είχε συμβεί στη Βιλγκέροβ. Σαν όλοι να ήταν συνυπεύθυνοι, όχι μόνο οι Προεστοί και ο Πρόκριτος. Οι πάντες. Οι πάντες μέσα στη Φενάρκια!

Κι αυτό ήταν το μόνο που η Ιέρεια δεν μπορούσε να κατανοήσει σχετικά με τον θεό της. Ωστόσο, ακολουθούσε τη θέλησή του, γιατί ήταν δική του πλέον. Και μίλησε και σ'άλλους για εκείνον. Μίλησε στον Βασράιλ τον Λυκόφρονα και σε μικρότερους λήσταρχους

ετούτων των περιοχών, ανάμεσα στη Μάλκαριλ και στη Βολδέριλ. Έφερε ακόλουθους στον θεό της, όπως εκείνος τής ζητούσε. Και ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων φαινόταν ευχαριστημένος. Σύντομα... σύντομα, η εκδίκησή του θα γινόταν εφικτή. Και πρώτα θα χτυπούσε τη Μάλκαριλ! Θα έδειχνε στον θεό της ότι οι ακόλουθοι του Οργισμένου Τιμωρού ήταν ισχυρότεροι από τους δικούς του!

Όταν όμως ήρθαν οι ληστές από τα δυτικά, για να συμμαχήσουν με τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα, η Σαρντίκα-Νοθ διαφώνησε με μια άμεση επίθεση κατά της Μάλκαριλ. Θεωρούσε μια τέτοια κίνηση ασύμφορη, και ο Βασράιλ δεν μπορούσε να τη μεταπείσει. Εξάλλου, κι εκείνος για τη λεηλασία μαχόταν, όχι για καμια αδικία που είχε διαπραχτεί.

Ο Οργισμένος Τιμωρός εξοργίστηκε, αλλά, φυσικά, δεν στράφηκε εναντίον των ακόλουθών του. Αυτό θα ήταν ασύμφορο για *εκείνον*. Χωρίς ακολούθους – χωρίς ολοένα και περισσότερους ακόλουθους όσο ο καιρός περνούσε – δεν μπορούσε να πολεμήσει τους άρχοντες της Φεηνάρκια. Η Ιέρεια πήγε μαζί του στα βουνά, όπου ο θεός της σκότωσε δώδεκα λύκους, για να καταλαγιάσει την τρομερή οργή που τον γέμιζε, και κυνήγησε κι έπιασε δύο πολύκερους – αυτά τα σπάνια άτια που οι ράχες τους ήταν γεμάτες κέρατα. Τους έβαλε κάτω και τους κομμάτιασε. Η Ιέρεια, εκείνη την ημέρα, λιποθύμησε από την οργή του θεού της, κι αργότερα τα ανθρωποειδή του ήταν που την ξύπνησαν, με αίμα κάτω από τα γαμψά τους νύχια κι επάνω στα κοφτερά τους δόντια. Ο θεός της της ζήτησε συγνώμη αν την είχε ταράξει...

Και μετά, ξέχασε το θέμα της άμεσης επίθεσης κατά της Μάλκαριλ και της μισητής Αρχόντισσάς της.

Τώρα, όμως, η οργή του εναντίον αυτής της πόλης επανήλθε. Επανήλθε επειδή η Ιέρεια έμαθε πως η ίδια η Αρχόντισσα Αρκάμι περιπολούσε τα νότια περίχωρα της Μάλκαριλ προκειμένου να αποθαρρύνει τις ληστείες, κι έλεγε, μάλιστα, πως ήταν πρόθυμη να πολεμήσει· αν οι ληστές ζύγωναν θα γνώριζαν τη δύναμη της πόλης της.

Ένας άνθρωπος του Βασράιλ είχε φέρει αυτά τα νέα στον καταυλισμό, μέσα στη νύχτα, ερχόμενος με άλογο από τη Μάλκαριλ το οποίο ήταν εξουθενωμένο και βαριανάσαινε.

Ο Βασράιλ, καθισμένος έξω από τη σκηνή του, με τα τραυματισμένα πλευρά του τυλιγμένα με επιδέσμους και βοτάνια, ρουθούνισε ακούγοντας τα μαντάτα. «Χα!» φώναξε. «Νομίζει η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ ότι μπορεί να μας τρομάξει; *ΑΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥ!*» ούρλιαξε λυκοειδώς, υψώνοντας το πρόσωπό του προς τα φεγγάρια. Απόμακρα, από τα βουνά, λύκοι ακούστηκαν να του απαντούν, και ο Βασράιλ γέλασε. «Τίποτα δε μπορεί να κάνει. Προσπαθεί μόνο να κρατήσει την εξουσία της! Χα!»

«Κι άμα σχεδιάζει επίθεση εναντίον μας, Βασράιλ;» τον ρώτησε ένας από τους υπαρχηγούς του, που παλιά ήταν λήσταρχος μιας συμμορίας που είχε προσχωρήσει σ’αυτή του Λυκόφρονα.

«Άμα θέλει, ας έρθει!» φώναξε ο Βασράιλ, και πολλοί απ’αυτούς που ήταν συναθροισμένοι γύρω απ’τη σκηνή του συμφώνησαν. «Είμαστε δυνατοί! Έχουμε τον θεό μας!»

«Και ο θεός προτείνει να επιτεθείτε *εσείς*.»

Οι πάντες στράφηκαν να κοιτάξουν την Ιέρεια, που μιλούσε λίγο αλλά, όταν μιλούσε, πάντοτε έλεγε κάτι που έπρεπε να το ακούσεις.

«Να επιτεθούμε;» μούγκρισε ο Βασράιλ.

«Ναι. Στην Αρχόντισσα. Αν αυτή πεθάνει η πόλη θα αποδιοργανωθεί. Οι κάτοικοί της θα τρομοκρατηθούν. Λεία και λάφυρα για όλους σας!»

Πολλοί απ’αυτούς που ήταν συναθροισμένοι γύρω απ’τη σκηνή του Βασράιλ άρχισαν να μουρμουρίζουν ότι η Ιέρεια είχε δίκιο, έτσι ήταν. Κάποιος είπε: «Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ είναι ευλογημένη απ’τον Θεό του Δάσους – όπως κι όλοι οι άρχοντες της πόλης. Αν πεθάνει απ’τα όπλα μας, αυτό θα τραντάξει τους κατοίκους της Μάλκαριλ όσο τίποτε άλλο!»

«Την Αρχόντισσα θα τη σκοτώσει ο θεός μου,» δήλωσε η Ιέρεια, και κανένας δεν έφερε αντίρρηση. Δύο ανθρωποειδή στέκονταν πλάι της: ένα δεξιά της, με δύο κέρατα στο κεφάλι· ένα αριστερά της, με ουρά ανάμεσα στα πόδια και αγκάθι στο πέρας της ουράς.

Ο Βασράιλ είπε, σκεπτικά: «Δε μπορεί να τριγυρίζει αφύλαχτη...»

Τα ανθρωποειδή γρύλισαν, δείχνοντας τα δόντια τους. Η Ιέρεια είπε: «Ο Οργισμένος Τιμωρός θα μας δώσει τη νίκη.»

Κι ένας άντρας – ο μαντατοφόρος από τη Μάλκαριλ – τους πληροφόρησε: «Οι Σωματοφύλακές της την προστατεύουν μονάχα, κι ο μάγος της.»

«Θα πέσουμε πάνω τους σαν θύελλα!» φώναξε μια ληστής· και κάποιοι άλλοι συμφώνησαν: «Ναι!» – «Έτσι!» – «Σαν θύελλα!» – «Θύελλα από σπαθιά και σφαίρες!»

Τα μάτια του Βασράιλ γυάλιζαν καθώς τους ατένιζε, και η Ιέρεια, από την όψη του, κατάλαβε ότι ο Λυκόφρων είχε αποφασίσει. Θα έκανε το θέλημα του θεού της. Δεν είχε τίποτα να χάσει, και ήθελε να δείξει τη δύναμή του στους ανθρώπους της Μάλκαριλ. Να δείξει ποιος ήταν πραγματικός αφέντης σε τούτους τους τόπους.

«Πείτε στη Γαλανή Δράκαινα νάρθει εδώ, να μιλήσουμε,» πρόσταξε ο Βασράιλ ο Λυκόφρων τους ληστές του.

«Ποιο να φοράω, αλογάκι μου; Αυτό, ή αυτό;» Η Σέρυ κρατούσε στα χέρια της δύο περιδέραια: το ένα είχε δερμάτινο κορδόνι από το οποίο κρεμόταν ένας κατοπτρόλιθος σε σχήμα ανάποδης πόρτας· το άλλο ήταν εξολοκλήρου καμωμένο από ασήμι, με λαξευτούς δίσκους από την αρχή ώς το τέλος. Και τα δύο προέρχονταν από τα λάφυρα που οι ληστές είχαν πρόσφατα αρπάξει από έναν έμπορο που πήγαινε προς τη Μάλκαριλ, τρεις μέρες προτού επιτεθούν στο καραβάνι που φρουρούσαν οι Ζωντανοί-Νεκροί.

«Και τα δύο ωραία είναι,» είπε ο Άσλατμιρ, καθισμένος αντίκρυ της μέσα στη σκηνή. Η Σέρυ τώρα, ύστερα από την απώλεια των άλλων δύο γυναικών, έμενε μόνη εδώ, και είχε ζητήσει από τον Άσλατμιρ να έρθει να μείνει μαζί της. Εκείνος δεν ήθελε – προτιμούσε να έχει τη δική του σκηνή – όμως η Σέρυ επέμενε. Εξακολουθούσε να τον βλέπει σαν λάφυρο της, όπως τα περιδέραια, και ο Άσλατμιρ δεν μπορούσε τώρα να την τρομάξει επικαλούμενος το όνομα του Άρδαλον'λι· δεν υπήρχε καμια καλή δικαιολογία. Επιπλέον, η παρέα της δεν ήταν και *τόσο* άσχημη. Νόμιζε ότι είχε αρχίσει να τη συνηθίζει – πράγμα που τον ανησυχούσε.

«Ποιο σ'αρέσει περισσότερο;» ρώτησε η Σέρυ.

«Τι σημασία έχει;»

«*Έχει* σημασία. Πες μου!»

«Αυτό με τους ασημένιους δίσκους.»

Η Σέρυ το κοίταξε συνοφρυωμένη, σαν με το βλέμμα της να το έκρινε.

Ο Άσλατμιρ πρόσεξε ότι κάτι γινόταν έξω απ'τη σκηνή, στον καταυλισμό, και είπε: «Κάτι συμβαίνει.»

«Τι;»

«Δεν ξέρω.» Ο Άσλατμιρ βγήκε απ'τη σκηνή, και η Σέρυ τον ακολούθησε. Υπήρχε περισσότερη κινητικότητα απ'ό,τι συνήθως, για τέτοια νυχτερινή ώρα.

«Ρόναθλον!» φώναξε η Σέρυ σ'έναν άντρα.

Εκείνος έστρεψε τη ματιά του προς το μέρος της, από εκεί όπου στεκόταν μαζί με μερικούς άλλους.

«Τι γίνεται;» Η Σέρυ έκανε νόημα με το χέρι καθώς ρωτούσε.

Ο Ρόναθλον πλησίασε. «Η Σαρντίκα έχει πάει να μιλήσει με τον Βασράιλ. Λένε πως ο Λυκόφρων σχεδιάζει επίθεση κατά της Μάλκαριλ.»

«Θα επιτεθεί στην ίδια την πόλη;»

«Στην Αρχόντισσα Αρκάμι, που τώρα περιπολεί εκεί.»

Η Σέρυ συνοφρυώθηκε. «Τι περιπολεί;»

«Έξω από τα τείχη, στις περιοχές νότια της πόλης. Η Σαρντίκα το ήξερε ήδη. Από το μεσημέρι. Ένας άνθρωπός της είχ' έρθει από τη Μάλκαριλ και της το είχε αναφέρει, αλλά εκείνη δεν είπε τίποτα σε κανέναν. Δε νομίζω πως το θεωρεί ευκαιρία για επίθεση.»

«Κι ο Βασράιλ από πού το έμαθε;»

«Μάλλον από δικό του άνθρωπο,» ανασήκωσε τους ώμους ο Ρόναθλον.

Ο Άσλατμιρ απομακρύνθηκε από αυτόν και τη Σέρυ, για να πάει να σταθεί σε σημείο απ'όπου μπορούσε ν'ατενίσει τη σκηνή του Βασράιλ του Λυκόφρονα ανάμεσα από τις υπόλοιπες σκηνές του καταυλισμού. Και είδε πως εκεί, πράγματι, βρισκόταν η Σαρντίκα-Νοθ μαζί με τον Ερδάλο, τον Ραμάνδη, κι άλλους τρεις. Στεκόταν αντίκρυ στον Βασράιλ, που ήταν καθιστός, και μιλούσαν. Γύρω τους βρίσκονταν ληστές του Λυκόφρονα, καθώς και η Ιέρεια και δύο από τα ανθρωποειδή του Οργισμένου Τιμωρού των Κατακρεουργημένων Τόπων.

Ο Άσλατμιρ έμεινε εκεί, παρακολουθώντας εξ αποστάσεως – δεν ήξερε αν θα τον άφηναν να πλησιάσει – και η Σέρυ, ύστερα από λίγο, ήρθε να σταθεί πλάι του.

«Αποκλείεται η Σαρντίκα να συμφωνήσει να επιτεθούμε στη Μάλκαριλ,» είπε.

Του Άσλατμιρ τού έμοιαζε πως η Γαλανή Δράκαινα συζητούσε πολύ έντονα με τον Βασράιλ, και φαινόταν επίσης να μιλά και η Ιέρεια κάπου-κάπου, παρότι άλλοτε ήταν συνήθως σιωπηλή. *Ο θεός*

της μάλλον είναι υπέρ της επίθεσης. Από την αρχή ήταν υπέρ τού να επιτεθούμε στη Μάλκαριλ.

Αν η Σαρντίκα συμφωνήσει μ'αυτό, θάναι πολύ μεγάλο λάθος…

Μετά από λίγη ώρα, όλοι στον καταυλισμό ήξεραν τι είχε ειπωθεί ανάμεσα στη Γαλανή Βασίλισσα και στον Βασράιλ τον Λυκόφρονα· το μετέφεραν ο ένας στον άλλο, από στόμα σε στόμα, και αναπόφευκτα το έμαθε κι ο Άσλατμιρ: Ο Βασράιλ είχε πληροφορηθεί για τις περιπολίες της Αρχόντισσας Αρκάμι στα νότια της Μάλκαριλ, και ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων επιθυμούσε να επιτεθούν στην Αρχόντισσα· η Ιέρειά του έλεγε πως αυτή ήταν μια πολύ μεγάλη ευκαιρία, όχι μόνο για να σπάσουν το ηθικό των φρουρών της Μάλκαριλ, αλλά και για να αποδυναμώσουν τον θεό της πόλης που ήταν συνδεδεμένος με τους άρχοντές της. Ο Βασράιλ συμφωνούσε. Η Σαρντίκα-Νοθ διαφωνούσε. Είχαν διαπληκτιστεί οι δυο τους, και εκείνη είχε επιστρέψει στη δική της μεριά του καταυλισμού μαζί με τους ανθρώπους της.

«Θα επιτεθούμε, λοιπόν, ή δεν θα επιτεθούμε;» ρώτησε ο Άσλατμιρ, καθώς στεκόταν έξω από τη σκηνή της Σέρυ, μαζί μ'εκείνη, τον Ρόναθλον, και μερικούς άλλους.

«Εμείς,» αποκρίθηκε ένας τους, που ήταν πρασινόδερμος και μαυρομάλλης, «δεν θα επιτεθούμε. Νομίζω όμως ότι ο Βασράιλ θα επιτεθεί.»

«Ο θεός του,» είπε μια ληστής με κομμένο δεξί αφτί, «μισεί την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. Λένε πως της είχε επιτεθεί και παλιά, μέσα στην ίδια την πόλη.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Άσλατμιρ. «Είχε γίνει κάτι μεταξύ τους;»

«Ξέρω γω, Αρχοντάνθρωπε; Πού να ξέρω;»

«Καλύτερα που εμείς δεν θα επιτεθούμε,» είπε η Σέρυ. «Τι νόημα θα είχε; Η Αρχόντισσα δεν θα κουβαλά λάφυρα, και μάλλον θάναι πιο καλά προστατευμένη απ'ό,τι δείχνει.»

Ο Ρόναθλον κατένευσε μουγκρίζοντας.

Ο Άσλατμιρ ρώτησε: «Θα πάει κι ο θεός του Βασράιλ μαζί τους; Θα επιτεθεί κι αυτός τώρα στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ;»

«Μάλλον,» είπε ο πρασινόδερμος ληστής.

«Σίγουρα,» είπε η ληστής με το κομμένο αφτί. «Σας λέω: τη μισεί την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ.»

Όταν οι άλλοι έφυγαν από κοντά τους και ο Άσλατμιρ κι η Σέρυ έμειναν μόνοι έξω απ'τη σκηνή, ο πρώτος είπε σκεπτικά: «Λες να ξεκινήσουν απόψε;»

Η Σέρυ συνοφρυώθηκε. «Τι; Ποιοι;»

«Οι ληστές του Βασράιλ.»

Η Σέρυ μόρφασε. «Τι σημασία έχει;»

«Θα τους ακολουθήσω.»

«*Τι;*»

«Ο μάγος μ'έχει προστάξει να μάθω περισσότερα για τον θεό τους.» Τώρα, όμως, αισθανόταν και τη δική του περιέργεια να τον κεντρίζει. Ειδικά ύστερα από την τελευταία του – και μοναδική – σύντομη κουβέντα με την Ιέρεια.

«Μη λες μαλακίες!»

«Πρέπει να πάω–»

«Δε σ'αφήνω να πας!»

«Πες το στον μάγο αυτό, στ'Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

Το ήξερε ότι έτσι θα την έφερνε σε αμηχανία· όπως και την έφερε. Η Σέρυ ανοιγόκλεισε το στόμα της χωρίς να βγει ήχος.

«Επιστρέφω σύντομα,» της είπε ο Άσλατμιρ, κι έκανε ν'απομακρυνθεί.

Εκείνη τον έπιασε από τη ζώνη. «Πού πας τώρα;»

«Στον Βάντραμιλ'λι.»

Βρήκε τον μαυρόδερμο, αλλήθωρο μάγο να κάθεται πλάι σε μια φωτιά και να κοιτάζει σαν υπνωτισμένος τους λίθους που ήταν ραμμένοι πάνω στο πέτσινο γάντι του – το γάντι όπου βρισκόταν φυλακισμένη η δαιμόνισσά του.

«Με βλέπεις;» τον ρώτησε ο Άσλατμιρ, στεκόμενος αντίκρυ του.

«Ναι, Αρχοντάνθρωπε· τυφλός είμαι;» αποκρίθηκε ο Βάντραμιλ'λι, εξακολουθώντας να κοιτάζει το γάντι του. Ή μάλλον, έτσι αλλήθωρος όπως ήταν, δεν μπορούσες να καταλάβεις *ακριβώς* πού κοίταζε.

«Θ'ακολουθήσουμε τους ληστές του Βασράιλ, όταν θα φύγουν για τη Μάλκαριλ. Έχεις ακούσει ότι θα επιτεθούν στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ, έτσι;»

«Χαζός νομίζεις ότι είμαι;»

Ο Άσλατμιρ το θεώρησε καλύτερο να μην απαντήσει σ'αυτό. «Θάναι κι ο θεός του Βασράιλ μαζί· και η Ιέρεια, μάλλον,» τον

πληροφόρησε· και μη λαμβάνοντας καμια απόκριση, είπε: «Νάσαι έτοιμος για να ξεκινήσουμε.»

«Πότε;»

«Απόψε ή αύριο, υποθέτω. Θα μάθω και θα σου πω. Θα χρειαστούμε κι ένα όχημα, εξάλλου.»

Ο Άσλατμιρ απομακρύνθηκε από τον Βάντραμιλ'λι και πλησίασε τη σκηνή της Σαρντίκα-Νοθ. Είδε ότι τώρα μόνο η Γαλανή Δράκαινα καθόταν απέξω μαζί με τον Ερδάλο, κι ανάμεσά τους ήταν μια φωτιά. Κι οι δύο κρατούσαν κούπες στα χέρια, και αναμμένα τσιγάρα.

«Άρχοντα Άσλατμιρ...» είπε η Σαρντίκα-Νοθ, ατενίζοντάς τον με κατάμαυρα μάτια που γυάλιζαν από τις φλόγες.

«Ο Άρδαλον'λι μού έχει ζητήσει να μάθω περισσότερα για τον θεό του Βασράιλ, Σαρντίκα–»

«Το ξέρω.»

«Θα τον ακολουθήσω, λοιπόν, τώρα.»

Η Σαρντίκα-Νοθ συνοφρυώθηκε. «Εννοείς ότι θα πας μαζί του, στην επίθεση κατά της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ; Δε μπορώ να σ'το επιτρέψω αυτό. Του είπα ότι *κανένας* απ'τους δικούς μου δεν θα τον συνοδέψει. Η περίπτωση μού φαίνεται ύποπτη.»

«Ύποπτη;»

«Φυσικά. Θα μπορούσε νάναι ακόμα και παγίδα. Ή παγίδα ή κάτι το τελείως ανούσιο.»

Ο Ερδάλος είπε: «Και η Αρχόντισσα αποκλείεται να μην έχει ισχυρές δυνάμεις να την προστατεύουν, έστω κι αν δεν είναι άμεσα φανερές. Μπορεί νάχει μάγους Δεσμοφύλακες στο πλευρό της, με άγριους θεούς υπό τις προσταγές τους.»

«Ούτως ή άλλως,» είπε ο Άσλατμιρ, «δε σκοπεύω να πάω *μαζί* με τον Βασράιλ–»

«Ο Βασράιλ δεν θα είναι εκεί,» τον πληροφόρησε η Σαρντίκα· «το τραύμα του ακόμα τον ενοχλεί πολύ. Θα στείλει κάποιους από τους ληστές του. Και τον θεό του.»

«Ακριβώς γι'αυτό θέλω κι εγώ να είμαι εκεί. Αλλά από απόσταση. Θα τους παρακολουθώ· δεν πρόκειται να συμμετέχω στην επίθεσή τους. Αλλά θέλω να δω τι θα κάνει ο Οργισμένος Τιμωρός.»

Η Σαρντίκα-Νοθ ήπιε μια γουλιά από την κούπα της. «Θα πας μόνος;»

«Ο Βάντραμιλ’λι θάρθει μαζί μου. Ίσως να χρειαστώ έναν μάγο. Γι’αυτό, εξάλλου, τον έστειλε εδώ ο Άρδαλον’λι. Και θέλω να σου ζητήσω κι ένα όχημα: ένα δίκυκλο, για να μπορούμε να μετακινηθούμε με ταχύτητα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Σαρντίκα-Νοθ. «Πάρε κι ένα δίκυκλο.»

Ο Ερδάλος την κοίταξε με τρόπο που έμοιαζε να υποδηλώνει ότι απορούσε λιγάκι με την απόφασή της. Εκείνη τού είπε: «Αφού ο μάγος θέλει να μάθει περισσότερο για τον Τιμωρό, κάποιο λόγο θάχει· το αμφιβάλλεις; Αυτός ο θεός μπορεί ν’αποδειχτεί επικίνδυνος και για εμάς.»

Ο Ερδάλος δεν μίλησε· φάνηκε συλλογισμένος.

Η Σαρντίκα-Νοθ έκανε νόημα στον Άσλατμιρ να φύγει. Αλλά εκείνος, χωρίς να κινηθεί, ρώτησε: «Τι ώρα θα ξεκινήσουν οι ληστές του Βασράιλ για τη Μάλκαριλ;»

«Απ’ό,τι κατάλαβα, αύριο το πρωί.»

Ο Άσλατμιρ απομακρύνθηκε απ’τη σκηνή της Γαλανής Βασίλισσας κι επέστρεψε στη σκηνή της Σέρυ. Μπήκε μέσα και τη βρήκε ξαπλωμένη, σκεπασμένη με μια γούνινη κουβέρτα.

«Τι έκανες τόση ώρα;» τον ρώτησε.

«Μίλησα με τον Βάντραμιλ και, μετά, με τη Σαρντίκα. Θα πάρουμε ένα δίκυκλο, εγώ κι ο μάγος, και θα φύγουμε αύριο το πρωί.»

«Το πρωί θα φύγει κι ο Βασράιλ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άσλατμιρ βγάζοντας τις μπότες του. «Ή μάλλον, οι ληστές του. Ο ίδιος δε θάρθει· εξαιτίας του τραύματός του. Ο θεός του, όμως, θα είναι εκεί· και η Ιέρεια επίσης, υποθέτω.» Ήταν έτοιμος να λύσει την κάπα του, όταν άφησε τα λουριά και είπε: «Α, ναι. Πρέπει να ενημερώσω και τον Βάντραμιλ, για νάναι έτοιμος το πρωί.» Χωρίς να βάλει τις μπότες του έφυγε από τη σκηνή.

Μετά από λίγο επέστρεψε, για να βρει τη Σέρυ μισοξαπλωμένη όπως την είχε αφήσει, σα να ήταν άγαλμα. Τα γκρίζα μάτια της τον παρατηρούσαν.

«Τι;» είπε ο Άσλατμιρ βγάζοντας την κάπα του.

«Προσπάθησε να μη σκοτωθείς.»

Ο Άσλατμιρ γέλασε. «Έχω γνωρίσει πολλές επικίνδυνες καταστάσεις στη ζωή μου, κι ακόμα δεν είμαι νεκρός.» *Αλλά τι σε νοιάζει εσένα άμα πεθάνω, ούτως ή άλλως; Θα βρεις κάποιον άλλο να ζεσταίνει τις κουβέρτες σου. Κάποιον από τους δούλους της*

Σαρντίκα-Νοθ, κατά πάσα πιθανότητα, σκέφτηκε, καθώς έβγαζε τα πιο βαριά ρούχα του και ξάπλωνε ρίχνοντας μια μάλλινη κουβέρτα επάνω του.

Η Σέρυ τού έκανε νόημα να έρθει προς τη μεριά της, κι εκείνος υπάκουα πλησίασε, σερνόμενος, τραβώντας και την κουβέρτα μαζί του. Η Σέρυ κατέβασε λίγο τη δική της κουβέρτα, κι ο Άσλατμιρ είδε ότι φορούσε το ασημένιο περιδέραιο με τους λαξευτούς δίσκους, και τίποτε άλλο – τουλάχιστον από τη μέση κι επάνω. Έγειρε και κόλλησε τα χείλη του πάνω στο δεξί της στήθος· η Σέρυ, μουγκρίζοντας, έσφιξε τα μαλλιά του μέσα στη γροθιά της.

Πρωί.

Ο Βάντραμιλ'λι στεκόταν έξω απ'τη σκηνή του, ντυμένος κι εξοπλισμένος για ταξίδι.

«Πάμε,» του είπε ο Άσλατμιρ, πλησιάζοντάς τον, παρόμοια ντυμένος κι εξοπλισμένος.

Ο μαυρόδερμος μάγος ένευσε και τον ακολούθησε ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού. Από τη μεριά του Βασράιλ του Λυκόφρονα, οι ληστές φαινόταν να βγαίνουν απ'τις σκηνές τους και να ετοιμάζονται για αναχώρηση. Ο Άσλατμιρ είδε κάμποσους να τραβάνε άλογα έξω από τις μάντρες. Δε βιάζονταν, λοιπόν, να φτάσουν στη Μάλκαριλ, αλλιώς θα χρησιμοποιούσαν οχήματα. Αλλά, βέβαια, τα οχήματα που είχε ο Βασράιλ δεν ήταν και τόσα πολλά· ήταν λιγότερα από της Σαρντίκα-Νοθ. Ορισμένα, τώρα, τα έπαιρναν κι αυτά από εκεί όπου ήταν σταματημένα.

Ο Άσλατμιρ και ο Βάντραμιλ'λι έφτασαν στον χώρο στάθμευσης των οχημάτων της Γαλανής Βασίλισσας, κι ο πρώτος είπε στους φρουρούς ότι η Σαρντίκα-Νοθ τού είχε επιτρέψει να πάρει ένα δίκυκλο. Ένας τους έτρεξε να τη ρωτήσει, για να το επιβεβαιώσει. *Ακόμα δε μ'εμπιστεύονται... Τι νομίζουν, ότι μπορεί να θέλω να το πάρω για ν'αποδράσω; Με τη θέλησή μου είμαι εδώ!*

Κοίταξε προς τη μεριά της σκηνής της Ιέρειας, και την είδε να βαδίζει περιτριγυρισμένη από παραμορφωμένα ανθρωποειδή με πρασινόμαυρο δέρμα. Ορισμένα χοροπηδούσαν, μοιάζοντας ανήσυχα, ή ενθουσιασμένα. Ετοίμαζαν τα δόντια και τα νύχια τους για την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Πέμπτο
Σύγκρουση Άγριων Θεών

Σουρούπωνε, και δεν είχε τόσο δυνατό κρύο όσο άλλες βραδιές, διότι ήταν πλέον οι αρχές της άνοιξης. Η Αρκάμι καθόταν μέσα στο ανοιχτό τρίκυκλο όχημα και κοίταζε τους αγρούς γύρω από την οπλισμένη συνοδία της: τα φώτα των υποστατικών και των οικισμών, που έλαμπαν σαν μικρά άστρα μέσα στο αυξανόμενο σκοτάδι. Ήταν η δεύτερη ημέρα που η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ περιπολούσε απ'το ξημέρωμα ώς τη δύση, κι ακόμα ο εχθρός της δεν είχε φανεί. Αναρωτιόταν αν την είχε καταλάβει: αν είχε υποψιαστεί πως επρόκειτο για παγίδα. *Σ'αυτή την περίπτωση, χάνω τον χρόνο μου άδικα,* σκέφτηκε η Αρκάμι. *Και τα χρήματα της πόλης μου, επίσης* – τα οποία, ετούτους τους καιρούς, δεν περίσσευαν στη Μάλκαριλ. Ωστόσο, μάλλον ήταν νωρίς ακόμα για να φτάσει σε τέτοιο συμπέρασμα. Τα νέα, σίγουρα, θα χρειάζονταν κάποιο χρόνο για να ταξιδέψουν ώς τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα, και μετά, άραγε, εκείνος θα πρόσταζε τους ληστές του να επιτεθούν αμέσως; Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων θα ορμούσε αμέσως εναντίον της;

Η Αρκάμι έβλεπε το σκοτάδι να πυκνώνει ολοένα και περισσότερο γύρω της, τη νύχτα να βαθαίνει, και ήξερε ότι σύντομα θα έπρεπε να προστάξει τη συνοδία της να επιστρέψουν στο εσωτερικό της πόλης. Τους είχε εδώ από την αυγή, επάνω σε άλογα και δίκυκλα, με ελάχιστες στάσεις. Αλλά η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ δεν έδινε ακόμα τη διαταγή να επιστρέψουν. *Υπομονή,* έλεγε στον εαυτό της. *Μπορεί απόψε να φανεί…* Και περίμενε.

Μερικά μέτρα παραδίπλα, επάνω σ'ένα δίκυκλο κατασκευής της Μάλκαριλ (από τη βιομηχανία *Δασύτροχος*), καθόταν η Φαίδρα'λι ντυμένη σαν μία από τους Σωματοφύλακες, νιώθοντας παράξενα μέσα στην ειδική στολή. Είχε να φορέσει στρατιωτική στολή από τότε που υπηρετούσε στον Στρατό της Παντοκράτειρας· τις είχε ξεσυνηθίσει. Και, παρότι η στολή των Σωματοφυλάκων της Μάλκαριλ δεν έμοιαζε *καθόλου* με αυτή των Παντοκρατορικών

πολεμιστών, η Φαίδρα αισθανόταν άβολα. Υποτίθεται πως ήταν έτσι ντυμένη (και εκείνη και οι άλλοι Ζωντανοί-Νεκροί) για κάλυψη, αλλά, για κάποιον περίεργο λόγο, νόμιζε πως όλοι την κοιτούσαν λες κι είχε ντυθεί για καρναβάλι.

Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων σάλευε αναστατωμένα μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της. *Ήσυχα,* της είπε νοητικά η Φαίδρα. *Ήσυχα! Και μην ξεχνάς τι είπαμε.*

Η Καρδιά της Συναγωγής αποκρίθηκε πως δεν ξεχνούσε: θυμόταν τα πάντα που της είχε πει η κυρά της: δεν ξεχνούσε τίποτα. Απλώς ανυπομονούσε, *ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΥΣΕ*, να συναντήσει τον θεό της οργής ξανά! Αυτή η φορά θα ήταν και η τελευταία του!

Θα προσπαθήσουμε, όμως, να τον προσελκύσουμε, όπως είπαμε! τόνισε η Φαίδρα. *Να το θυμάσαι! Θα τον ΠΡΟΣΕΛΚΥΣΟΥΜΕ.*

Ναι, η Καρδιά της Συναγωγής θυμόταν καλά αυτά που είχε προστάξει η κυρά της. Τα θυμόταν όλα. Δεν ξεχνούσε τίποτα.

Η Φαίδρα αναστέναξε, νιώθοντας κουρασμένη, κι άφησε το βλέμμα της να περιπλανηθεί στον νυχτερινό αντίστροφο κόσμο ολόγυρά της. Σκοτάδι και σκοτεινές μορφές. Η νύχτα είχε έρθει. Τα φώτα των οικισμών και των υποστατικών ξεχώριζαν έντονα. Το φεγγαρόφωτο έκανε τις κορυφές των δέντρων να ασημίζουν· αντανακλούσε πάνω στα μέταλλα και στα τζάμια ενός σταθμευμένου φορτηγού των αγρών. Η Φαίδρα παρατήρησε τα «γράμματα» που μονάχα εκείνη μπορούσε να διακρίνει, τους σχηματισμούς ανάμεσα στα πράγματα και στο φως, τον κόσμο που ήταν κρυμμένος ανάμεσα στον κόσμο.

Και νόμιζε πως διάβασε *Κίνδυνος* και *Εχθρός*.

Συνοφρυώθηκε.

Την ίδια στιγμή, από τις επάλξεις των νότιων τειχών της Μάλκαριλ, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, κοιτάζοντας με τα κιάλια του, διέκρινε κάτι άλλο που επίσης στο μυαλό του ήταν σαν να έλεγε *Κίνδυνος!* Κατέβασε τα κιάλια από τα μάτια του και είπε στην Έρικα, που στεκόταν πλάι του: «Έρχονται. Αυτοί πρέπει να είναι.»

Είχαν ανεβεί στα τείχη από μια παλιά σκάλα που λίγοι γνώριζαν και που η φρουρά είχε κλεισμένη με πέτρες και ξύλα στην αρχή της. Κανένας εκτός από το δίκτυο της Έρικας δεν ήξερε για την παρουσία τους εδώ, και είχαν έρθει κυρίως επειδή ο Σάλαθρελ ήθελε να παρακολουθεί τι θα γινόταν με την αδελφή του. («Έπρεπε να πας

να της μιλήσεις,» του είχε πει πολλάκις η Έρικα, αλλά εκείνος δεν το αποφάσιζε.)

«Δε βλέπω κανέναν.»

«Στο βάθος,» είπε ο Σάλαθρελ, δίνοντάς της τα κιάλια.

Η Έρικα τα ύψωσε, κοιτάζοντας. Με το ζόρι διέκρινε κάτι σκοτεινές μορφές στον νότιο ορίζοντα. Καβαλάρηδες σε άλογα, και κάποιοι επάνω σε οχήματα με προβολείς αναμμένους. «Μπορεί...» είπε. «Ή, ίσως, κανένα καραβάνι.»

Αλλά δεν ήταν καραβάνι. Ήταν οι ληστές του Βασράιλ του Λυκόφρονα, και κατευθύνθηκαν, χωρίς καμία παρέκκλιση, προς τα εκεί όπου περιπολούσε η συνοδία της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ. Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων ήταν μαζί τους, αλλά ούτε η Έρικα ούτε ο Σάλαθρελ μπορούσαν να τον δουν, καθώς τα ανθρωποειδή είχαν γίνει ένα με το σκοτάδι, τη νύχτα, και τη φύση, αθέατα μέχρι να ορμήσουν στο θήραμά τους.

Ο Άσλατμιρ ακολουθούσε τη μεγάλη ομάδα των ληστών, σε αρκετή απόσταση ώστε να μη γίνεται φανερός και έχοντας τον προβολέα του δίκυκλού του σβηστό. Πίσω του ήταν καθισμένος ο Βάντραμιλ'λι. Ο Άσλατμιρ έβλεπε τώρα ότι οι ληστές κατευθύνονταν προς τη συνοδία που διακρινόταν εύκολα μες στη νύχτα, έτσι φωτισμένη όπως ήταν.

«Βρήκαν τον στόχο τους, μάγε,» είπε. «Πάμε εκεί όπου θα έχουμε καλύτερη θέα.» Και οδήγησε το δίκυκλό του πιο γρήγορα από πριν, περνώντας ανάμεσα από αγρούς και υποστατικά. Σκύλοι γάβγισαν ακούγοντας, θορυβημένοι, τον ήχο της μηχανής του.

Η Αρκάμι τούς είδε να έρχονται, και δεν υπήρχε αμφιβολία στο μυαλό της για το ποιοι ήταν. Ούτε οι Σωματοφύλακές της αμφέβαλλαν. «Ληστές!» γρύλισε ο Φελμάρης, ο Πρώτος Σωματοφύλακας, υψώνοντας το τουφέκι του καθώς σταματούσε το δίκυκλό του. Οι υπόλοιποι, επάνω σε δίκυκλα και σε άλογα, ύψωσαν τα δικά τους όπλα. Το ίδιο κι οι Ζωντανοί-Νεκροί – ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, η Χριστίνα, η Ραβάσλι, ο Ραμπνάιλ, και ο Χαρσάντιλ – που ήταν ντυμένοι σαν Σωματοφύλακες. «Ο Βασράιλ είναι δικός μου!» είπε ο Νικηφόρος. «Αν κανένας άλλος πούστης τον καθαρίσει, θα του κόψω τον κώλο!»

Η Φαίδρα'λι μόνο έμεινε ακίνητη σταματώντας το δίκυκλό της. *Είναι εδώ;* ρώτησε τον θεό της, και η Πολεμική Καρδιά της

Συναγωγής των Θηρίων απάντησε ότι όχι, δεν τον αισθανόταν. Και, εξοργισμένα, ρώτησε την κυρά της: Γιατί! Γιατί δεν ήταν εδώ;

Αποκλείεται, σκέφτηκε η Φαίδρα, και ήταν έτοιμη να κάνει ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως, όταν η Καρδιά μίλησε ξανά με τον τρόπο της:

Ο Οργισμένος Τιμωρός είχε έρθει!

Οι Σωματοφύλακες και οι Ζωντανοί-Νεκροί άρχισαν να πυροβολούν τους ληστές καθώς εκείνοι πλησίαζαν, και οι ληστές άρχισαν να πυροβολούν αυτούς. Οι λάμψεις από τις κάννες των όπλων τους φώτισαν τη νύχτα, και οι πολεμικές κραυγές των ληστών – που θύμιζαν αλυχτήματα λύκων – αντήχησαν στους αγρούς. Οι οπλές των αλόγων τους βροντούσαν στη γη, οι μηχανές των οχημάτων τους μούγκριζαν. «*Θάνατος στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ!*» φώναζαν. «*ΘΑΝΑΤΟΣ! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ!*»

Δε με συμπαθούν και πολύ, σκέφτηκε η Αρκάμι, έχοντας σηκωθεί όρθια επάνω στο ανοιχτό τρίκυκλό της. Κοίταζε μες στη νύχτα, αναζητώντας τα δαιμονικά ανθρωποειδή. *Πού είναι; Δεν έχουν έρθει;*

«Κάτω, Αρχόντισσά μου! *Κάτω!*» της φώναξε ο Φελμάρης, και ο Σωματοφύλακας που ήταν μαζί της μέσα στο τρίκυκλο την έπιασε από τη μέση και την τράβηξε, με το ζόρι, για να καθίσει. Ο Φάρενμελ’λι, που κι αυτός μέσα στο όχημα ήταν, μουρμούριζε τα λόγια για κάποιο ξόρκι, ενώ δυνατά σφυρίγματα ανέμου ακούγονταν ξαφνικά και αέρας έκανε τα μαλλιά της Αρκάμι να κυματίζουν πέρα-δώθε. Ο γέρο-μάγος είχε ξαμολήσει τον θεό του, το Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας.

Η έφοδος δεν ανακόπηκε από τους πυροβολισμούς: οι ληστές έπεσαν πάνω στους Σωματοφύλακες και άγρια σύγκρουση αρχίνισε.

Πού είναι; σκεφτόταν η Αρκάμι κοιτάζοντας μες στη νύχτα, μες στη μάχη. *Πού είναι;* Και τότε τα διέκρινε: παραμορφωμένα ανθρωποειδή! Τα ίδια καταραμένα πλάσματα που είχαν δολοφονήσει τη Μιρκάλη. Ξεπετάγονταν απ’τα σκοτάδια της νύχτας φονεύοντας τους Σωματοφύλακές της, ρίχνοντάς τους από τα άλογα και τα δίκυκλά τους, δαγκώνοντας τα ζώα στον λαιμό, ξεκοιλιάζοντάς τα – μια λαίλαπα καταστροφής. Και η Αρκάμι νόμιζε τώρα ότι μπορούσε να αισθανθεί δαιμονικά μάτια καρφωμένα

επάνω της, ενώ στο νου της ήρθε η φωνή του Ψυχοφύλακα: *Φέρε τον σ'εμένα Φέρε τον στη Δασοσκέπαστη Γη για να βρει το τέλος του*

Η Φαίδρα είχε, φυσικά, επίσης δει τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων να ξεπροβάλλει μέσα από τη νύχτα επιτιθέμενος στους Σωματοφύλακες. Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων αναδευόταν ενθουσιασμένα μες στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της και ζητούσε από την κυρά της να την αφήσει να βγει τώρα! ΤΩΡΑ! ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΝΕΙ ΚΟΜΜΑΤΙΑ!

Μην ξεχνάς τι είπαμε! τόνισε η Φαίδρα στον ατίθασο θεό της. *Θέλεις να με εξοργίσεις;*

Όχι, δεν ήθελε να εξοργίσει την κυρά του.

Θα τον παρασύρεις. Προς τα ανατολικά. Θα τον αφήσεις να εκτονώσει την οργή του επάνω σου. Περισσότερο θα αμύνεσαι παρά θα τον χτυπάς. Θα εκμεταλλευτείς τον θυμό του εναντίον σου–

Ναι, ναι, ναι ναι ναι-ναι-ναι-ναι–

Πήγαινε! πρόσταξε η Φαίδρα'λι, κι ελευθέρωσε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων από το βραχιόλι της. Ζωώδεις βρυχηθμοί και γρυλίσματα προστέθηκαν στις ιαχές της μάχης, και νύχια και δόντια έπεσαν καταπάνω στα τερατώδη ανθρωποειδή, σαν δεκάδες άγρια θηρία να τους είχαν χιμήσει.

Η Αρκάμι πρόσεξε αυτό που γινόταν και σκέφτηκε: *Ο θεός της Φαίδρας!* Ήταν, πράγματι, τρομερός. Έδινε την εντύπωση μιας ολόκληρης αγέλης από πεινασμένους λύκους: δεν τους έβλεπες αλλά, κάπως, το *ήξερες* πως ήταν εκεί· και τα όπλα που η άγρια φύση της Φενάρκια τούς είχε χαρίσει λιάνιζαν σαν σπαθιά ακονισμένα σαν ξυράφια. Και δεν χτυπούσαν μόνο τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων: η Αρκάμι είχε την αίσθηση ότι έπλητταν και τους ληστές του Βασράιλ, ενώ συγχρόνως τους ορμούσε και το Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας, ουρλιάζοντας και πετώντας τους από δω κι από κει.

Μετά, όμως, η Αρκάμι δεν είχε άλλο χρόνο για να παρατηρεί τη μάχη γιατί πέντε από τα παραμορφωμένα ανθρωποειδή, έχοντας δημιουργήσει άνοιγμα ανάμεσα στους Σωματοφύλακές της, έχοντας αφήσει λιανισμένα κουφάρια πίσω τους, ήρθαν καταπάνω στο όχημά της.

«Ξεκίνα!» πρόσταξε τον οδηγό του τρίκυκλου. «Προς το δάσος!»

Και το όχημα ξεκίνησε, τρέχοντας.

Τα ανθρωποειδή το καταδίωξαν, με τρομερή ταχύτητα. Και δεν ήταν μονάχα πέντε τώρα· ήταν περισσότερα.

Η Φαίδρα'λι τα ακολούθησε, φέρνοντας την Πολεμική Καρδιά μαζί της, η οποία, όφειλε να παραδεχτεί η μάγισσα, έκανε αρκετά καλά τη δουλειά της. Είχε σίγουρα παρασυρθεί, σκοτώνοντας και μερικούς ληστές, αλλά αυτό δεν ήταν παρά αναμενόμενο για έναν τόσο άγριο θεό. Κατά τα άλλα, είχε αποδειχτεί συγκροτημένη, τραβώντας τον Οργισμένο Τιμωρό προς τα ανατολικά. Ακόμα και τώρα, καθώς τα ανθρωποειδή καταδίωκαν την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ, η Καρδιά της Συναγωγής πάλευε με κάμποσα από αυτά, ενοχλώντας τα, χωρίς να μπλέκεται πολύ μαζί τους, απομακρυνόμενη κάθε τόσο.

Πίσω από τη Φαίδρα'λι, την Αρκάμι, και τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων, η σύγκρουση των ληστών με τους Σωματοφύλακες και τους Ζωντανούς-Νεκρούς συνεχιζόταν, και τώρα έρχονταν και κάποιοι φρουροί από τη νότια πύλη της Μάλκαριλ, επάνω σε άλογα και σε οχήματα, για να προσφέρουν βοήθεια όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

Στις επάλξεις των τειχών, ο Σάλαθρελ είχε δει το τρίκυκλο της Αρκάμι να φεύγει προς τ'ανατολικά, τρέχοντας, και είχε δει και τα ανθρωποειδή να το κυνηγάνε με εξωπραγματική ταχύτητα. «Πάω έξω,» είπε στην Έρικα, κι αμέσως άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα.

«*Τι!*»

Ο Σάλαθρελ, πηδώντας πάνω από τα ξύλα και τις πέτρες που έφραζαν την αρχή της παλιάς σκάλας, έφτασε κάτω.

Η Έρικα φορούσε τον μαγικό της μανδύα, έτσι δεν χρειάστηκε να τον κυνηγήσει στη σκάλα. Πήδησε από τα τείχη και είχε ήδη προσγειωθεί μπροστά του. «Είσαι τρελός; Δεν είχαμε πει ότι–»

Ο Σάλαθρελ την προσπέρασε τρέχοντας.

Δύο από τα ανθρωποειδή, πηδώντας, κατάφεραν να πιαστούν επάνω στο ανοιχτό τρίκυκλο όχημα. Ο Σωματοφύλακας σηκώθηκε όρθιος σπαθίζοντας το ένα στα πόδια. Η λεπίδα κόλλησε μέσα στη φυτική σάρκα, υγρά τινάχτηκαν. Και το ανθρωποειδές κάρφωσε τα νύχια του στα μάτια του Σωματοφύλακα, μέσα από το άνοιγμα του κράνους του. Εκείνος ούρλιαξε καθώς έπεφτε από το όχημα, αλλά παρέσυρε και το τέρας μαζί του.

Το άλλο ανθρωποειδές ήταν έτοιμο να χιμήσει στην Αρκάμι – η οποία είχε τραβήξει το πιστόλι της – όταν το Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας έπεσε πάνω του. Το ανθρωποειδές πάλεψε με τον ανεμοστρόβιλο που το είχε περιτυλίξει, προσπάθησε να συνεχίσει να στέκεται πάνω στο όχημα, αλλά μετά πετάχτηκε πέρα.

«Μην τους αποθαρρύνεις πολύ, μάγε,» είπε η Αρκάμι στον Φάρενμελ'λι. «Τους θέλουμε πίσω μας.»

«Δε νομίζω ν'αποθαρρύνονται τόσο εύκολα, Αρχόντισσά μου.»

Τώρα ήταν μονάχα οι δυο τους και ο οδηγός μέσα στο τρίκυκλο με τους μεγάλους τροχούς, και ξαφνικά ο οδηγός κραύγασε τρομαγμένος.

Η Αρκάμι, που όλο πίσω κοίταζε, έστρεψε το βλέμμα της μπροστά και είδε πως δύο από τα ανθρωποειδή είχαν – *πώς μα τους θεούς;* – καταφέρει να βρεθούν επάνω στην εμπρόσθια μεριά του οχήματος, και το ένα απ'αυτά χιμούσε στον οδηγό. Εκείνος έκανε να υψώσει ένα πιστόλι, μα η ριπή έφυγε στον αέρα καθώς το ανθρωποειδές έπεφτε πάνω του λιανίζοντάς τον με δόντια και με νύχια, τινάζοντας αίματα παντού μέσα στο τρίκυκλο.

Η Αρκάμι πυροβόλησε το τέρας στο κεφάλι, δύο φορές, απανωτά, και το είδε να τινάζεται πίσω και να μένει ακίνητο. Το όχημα τραντάχτηκε καθώς σταματούσε, τώρα που κανένας δεν το οδηγούσε. Το άλλο ανθρωποειδές, γρυλίζοντας δαιμονισμένα, χίμησε καταπάνω στην Αρχόντισσα – και το Ξέφρενο Σφύριγμα το χτύπησε καταπρόσωπο – μια τρομερή γροθιά από συγκεντρωμένο, άγριο άνεμο – στέλνοντάς το κάπου μακριά μέσα στη νύχτα.

Μαζεύονται γύρω μας! Με γουρλωμένα μάτια, η Αρκάμι είδε τα ανθρωποειδή να έρχονται από παντού, τώρα που το όχημά της είχε σταματήσει. Και οι παρυφές των Πυκνών Τόπων απείχαν ακόμα αρκετά. Ευτυχώς που κάτι φαινόταν να απασχολεί τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων – μια ημιαόρατη παρουσία – πολλές ημιαόρατες παρουσίες άγριων θηρίων – ο θεός της Φαίδρας'λι.

Η Αρκάμι πυροβόλησε με το πιστόλι της μέχρι που τελείωσε ο γεμιστήρας, ενώ το Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας κοπανούσε όποια ανθρωποειδή έκαναν να ζυγώσουν. Ο Φάρενμελ'λι είπε: «Οδήγησε, Αρχόντισσά μου! Οδήγησε, αλλιώς είμαστε χαμένοι!»

Η Αρκάμι πήδησε στη θέση του οδηγού, παραμερίζοντας τον σκοτωμένο άντρα από εκεί καθώς και το σκοτωμένο ανθρωποειδές (που ήταν αποκρουστικό στην αφή), ρίχνοντάς το έξω από το όχημα. Το πόδι της πάτησε το πετάλι ώς το τέρμα. Οι τροχοί του δίκυκλου γρύλισαν μαζί με τη μηχανή του, μα το όχημα δεν κινήθηκε. Κάτι το κρατούσε! Η Αρκάμι τεντώθηκε και κοίταξε έξω, τον μπροστινό τροχό: φυτά και χορτάρι τον είχαν τυλίξει. Πώς ήταν δυνατόν; *Ο Οργισμένος Τιμωρ–;*

«*Αρκάμι!*» αντήχησε η γέρικη φωνή του Φάρενμελ'λι.

Η Αρκάμι αντιλήφτηκε μια εχθρική παρουσία νάρχεται, γρήγορα, καταπάνω της. Έκανε πίσω και τα γαμψά νύχια του ανθρωποειδούς αστόχησαν το κεφάλι της, έσκισαν μονάχα το μανίκι της χωρίς να την τραυματίσουν–

Το Ξέφρενο Σφύριγμα τύλιξε το ανθρωποειδές, στροβιλίζοντάς το, πετώντας το πάνω σ'άλλα δύο· και μετά, και τα τρία μαζί τινάχτηκαν όρθια, σαν να είχαν ελατήρια εντός τους, και χίμησαν στο Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας. Μπορούσαν να επιτεθούν στον άνεμο! Τα νύχια και τα δόντια τους έμοιαζαν να τον τραυματίζουν (!)· η Αρκάμι άκουγε τα πονεμένα σφυρίγματά του.

Επίσης, άκουσε τον Φάρενμελ'λι να αρθρώνει λόγια στη γλώσσα της μαγείας.

Δεν έχουμε χρόνο! Πάτησε πάλι το πετάλι, με όλη της τη δύναμη, και νόμισε πως το όχημα είχε αρχίσει τώρα να κουνιέται.

Όμως, ζύγωναν τόσα *πολλά* ανθρωποειδή! Από πού είχαν ξεφυτρώσει όλ' αυτά; Πολλαπλασιάζονταν μέσ' από τη γη;

Ξαφνικά, παρουσιάστηκε ένας άντρας καβάλα σε δίκυκλο, πυροβολώντας ξανά και ξανά με το πιστόλι του. Και καβαλάρηδες αλόγων τον ακολουθούσαν, καθώς και δύο επάνω σε δίκυκλα – φρουροί της Μάλκαριλ, όλοι τους. Εκείνος, όμως, δεν ήταν φρουρός, παρατήρησε η Αρκάμι, και η μορφή του... μες στο σαματά, κάτι τής θύμιζε η μορφή του. Ο άντρας πέταξε το πιστόλι, που πρέπει να του είχαν τελειώσει οι σφαίρες, και, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του, συνέχισε να κοπανά τα ανθρωποειδή.

«*Φύγε!*» φώναξε. «*Αρκάμι, φύγε!*»

Ένα ανθρωποειδές πετάχτηκε πάνω στο τρίκυκλο, τα νύχια του μπήχτηκαν στη σάρκα της. Η Αρκάμι ούρλιαξε– Το ανθρωποειδές έγινε κομμάτια: υγρά και φυτικά τμήματα έλουσαν την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ· και, φευγαλέα, είχε την εντύπωση μιας θηριώδους

αγέλης να την προσπερνά, να πηδά πάνω απ’το τρίκυκλό της και να φεύγει. *Ο θεός της Φαίδρας!*

Η καρδιά της Αρκάμι χτυπούσε γρήγορα· το πόδι της πάτησε ξανά, δυνατά, το πετάλι, ενώ τα χέρια της έσφιγγαν το τιμόνι. *Έλα, καταραμένο! Κουνήσου! ΚΟΥΝΗΣΟΥ!*

Οι μεγάλοι τροχοί έσπασαν τη βλάστηση που τους κρατούσε· το όχημα μπήκε σε κίνηση. Τα ανθρωποειδή ακούστηκαν να ουρλιάζουν εξοργισμένα, να γρυλίζουν, να τσυρίζουν – και ακολούθησαν σαν σμήνος θανάτου.

Πίσω από την Αρκάμι, ο Φάρενμελ’λι είπε κουρασμένα: «Τον σκότωσαν…»

«Τι;»

«Τον θεό μου. Το Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας…» Η γέρικη φωνή του φανέρωνε μεγάλη θλίψη. Ο Φάρενμελ’λι είχε το Ξέφρενο Σφύριγμα μαζί του από τότε που η Αρκάμι ήξερε για τον γέρο-μάγο.

Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ δεν μίλησε όμως· συνέχισε να οδηγεί. Προς τους Πυκνούς Τόπους, που η σκοτεινή τους μάζα ερχόταν ολοένα και πιο κοντά…

«Χτυπήστε τα!» φώναξε ο άντρας δείχνοντας με το σπαθί του. «Βοηθήστε την Αρχόντισσά σας!» Και οι φρουροί καταδίωξαν τα ανθρωποειδή που καταδίωκαν το τρίκυκλο όχημα. Μοιραίο λάθος για κάποιους από αυτούς, όταν ο Οργισμένος Τιμωρός έστρεφε, έστω και για λίγο, την οργή του εναντίον τους.

Η Φαίδρα’λι ζύγωσε τον άντρα που έδινε διαταγές παρότι δεν ήταν ντυμένος σαν φρουρός. «Σάλαθρελ;» είπε.

«Βοήθησέ την, Φαίδρα!»

«Αυτό κάνω,» αποκρίθηκε η μάγισσα, παραξενεμένη με την αντίδραση του Σιωπηλού Σάλαθρελ και βάζοντας το δίκυκλό της να καταδιώξει τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων, ώστε και η Καρδιά της Συναγωγής να μπορεί να τον καταδιώξει.

Τι έκανε, όμως, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ εδώ; *Όταν είχαμε πρωτοέρθει έμοιαζε να μη θέλει να πλησιάσει την Αρχόντισσα ούτε στα δέκα μέτρα· τι τον έπιασε τώρα; Τι του είναι η Αρχόντισσα; Καμια παλιά ερωμένη του, ίσως;* Αλλά η Φαίδρα δεν είχε τώρα χρόνο για τέτοιες σκέψεις. Ανησυχούσε πολύ περισσότερο για την Πολεμική Καρδιά, η οποία είχε ξανά τραυματιστεί από την

αναμέτρησή της με τον Οργισμένο Τιμωρό. Η Φαίδρα είχε δει πώς ο θεός της οργής είχε σκοτώσει το Ξέφρενο Σφύριγμα της Κρυφής Κοιλάδας, και φοβόταν ότι το ίδιο ίσως να συνέβαινε και στον δικό της θεό – αν και, βέβαια, η Καρδιά της Συναγωγής ήταν πιο άγρια και πιο πολεμική από το Ξέφρενο Σφύριγμα· είχε άλλες αντοχές και άλλες δυνάμεις.

Ο Άσλατμιρ είχε δει το τρίκυκλο όχημα να φεύγει και τον Οργισμένο Τιμωρό να το ακολουθεί καταπόδας· και είχε, επίσης, δει ένα δίκυκλο να ακολουθεί τα ανθρωποειδή αλλά από απόσταση, ενώ αυτά, καθώς καταδίωκαν, έμοιαζαν να μάχονται με παρουσίες αόρατες για τον Άσλατμιρ. *Ποιος είναι τούτος ο καβαλάρης; Και τι θέλει;* Δεν πυροβολούσε τα ανθρωποειδή, δεν έκανε τίποτα εκτός απ'το να βρίσκεται σε μια σταθερή απόσταση από αυτά. Ο Άσλατμιρ ύψωσε τα κιάλια του και τον κοίταξε. Ήταν μια γυναίκα ντυμένη σαν Σωματοφύλακας της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ. *Την έχω ξαναδεί;* Δεν ήταν βέβαιος. Η παρουσία της ήταν, όμως, παράξενη...

Ο Άσλατμιρ οδήγησε το δίκυκλό του προς τα ανατολικά, παρακολουθώντας, και είδε την άγρια συμπλοκή που διαδραματίστηκε όταν τα ανθρωποειδή κατόρθωσαν τελικά να σταματήσουν το τρίκυκλο της Αρχόντισσας για λίγο. Αν οι φρουροί δεν είχαν έρθει, καθοδηγούμενοι από έναν άντρα που δεν έμοιαζε για φρουρός, ίσως η Αρχόντισσα να είχε σκοτωθεί. Ίσως. Κι εκείνη η μυστηριώδης καβαλάρισσα με τη στολή Σωματοφύλακα εξακολουθούσε να ακολουθεί από απόσταση, έχοντας μονάχα σταματήσει μια στιγμή για να μιλήσει με τον άντρα που είχε φέρει τους φρουρούς.

Ο Βάντραμιλ'λι είπε: «Ο ένας θεός είναι νεκρός.»

«Ποιος θεός; Πώς το ξέρεις;»

«Το Ρημαδιό μού τόπε.»

«Ποιος θεός;»

«Του μάγου, στο τρίκυκλο. Οι άλλοι ακόμα συγκρούονται.»

«Οι άλλοι;» Πρέπει να εννοούσε τις αόρατες παρουσίες με τις οποίες μάχονταν τα ανθρωποειδή του Τιμωρού.

«Ο θεός της μάγισσας.»

«Ποιας μάγισσας;»

«Αυτής πάνω στο δίκυκλο.»

«*Μάγισσα* είναι αυτή;»

«Μ’αυτήν είναι δεμένη ο θεός που αντιμάχεται τον Τιμωρό – και είναι πολεμικός θεός.»

Πολεμικός θεός;… Την έχω ξαναδεί κάπου;… Ο Άσλατμιρ τούς ακολουθούσε από απόσταση καθώς πλησίαζαν τις παρυφές των Πυκνών Τόπων· και αναρωτήθηκε κάτι άλλο τώρα: *Γιατί η Αρχόντισσα πάει προς τα εκεί; Τι λόγος μπορεί να υπάρχει;* Κανονικά δεν θα έπρεπε να πήγαινε προς την πόλη; Δεν θα έπρεπε να πήγαινε να κρυφτεί πίσω από τα τείχη, για να προστατευτεί από τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων;

«Η Σαρντίκα έχει δίκιο…» μουρμούρισε ο Άσλατμιρ. «Είναι παγίδα.» Δεν εξηγιόταν αλλιώς.

«Τι;» μούγκρισε ο Βάντραμιλ’λι.

«Πάμε να σκοτώσουμε τη μάγισσα,» είπε ο Άσλατμιρ, κι έστριψε το τιμόνι του δίκυκλού του.

Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων είχε κομματιάσει τους φρουρούς της Μάλκαριλ που είχαν καταφέρει να τον προφτάσουν. Οι άλλοι είχαν μείνει πίσω. Τα άλογά τους είχαν κουραστεί από τον δρόμο κι από τη μάχη· δεν μπορούσαν να παραβγούν σε ταχύτητα το μηχανοκίνητο όχημα και τα τερατώδη ανθρωποειδή.

Ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, όμως, ήταν ακόμα εδώ, καβάλα στο δίκυκλο που είχε αφήσει ο Σκοτωμένος στην Έρικα προτού φύγει μαζί με τους εμπόρους. Άλλαζε γεμιστήρες στο πιστόλι του και πυροβολούσε τα ανθρωποειδή από μακριά, ξέροντας πως αν ζύγωνε θα έπεφταν πάνω του και θα τον σκότωναν. Κι ευτυχώς που η Φαίδρα’λι ήταν κοντά, γιατί μια φορά τού είχαν εφορμήσει δύο από αυτά και μονάχα ο θεός της τον είχε γλιτώσει από βέβαιο θάνατο.

Τώρα, η Φαίδρα οδηγούσε το δικό της δίκυκλο σ’αρκετή απόσταση από τον Σάλαθρελ, νιώθοντας εντός της τον πόνο και την οργή της Πολεμικής Καρδιάς της Συναγωγής των Θηρίων και προσπαθώντας, με τη θέλησή της, να την κρατά υπό έλεγχο για να συνεχίζει να τραβά τον θεό της οργής προς τα δάση, να μην καθίσει να τον αντιμετωπίσει ακίνητη. *Μαζί μου! Μαζί μου!* την πρόσταζε η Φαίδρα, νοητικά. *Προς τ’ανατολικά! Στους δασότοπους!*

Και μετά άκουσε έναν πυροβολισμό. Από πίσω της.

Μια σφαίρα πέρασε ξυστά από το κεφάλι της. Ένιωσε τον καυτό αέρα.

Χωρίς να σταματήσει το δίκυκλό της γύρισε, κοίταξε, και είδε, από μακριά, ένα άλλο δίκυκλο με δύο καβαλάρηδες. Ο μπροστινός είχε ένα πυροβόλο υψωμένο στον ώμο. *Ληστές;* Η Φαίδρα δεν μπορούσε τώρα ν'ασχοληθεί μαζί τους. Τραβώντας το πιστόλι της τους πυροβόλησε – ξέροντας ότι δεν είχε πιθανότητες να τους πετύχει – ενώ το δίκυκλό της έτρεχε.

Την ακολούθησαν, οι τρισκατάρατοι! Την κυνηγούσαν!

Και, καθώς έρχονταν πιο κοντά, η Φαίδρα άκουσε ένα δαιμονικό σύριγμα μες στο μυαλό της και είχε την αίσθηση πως κάτι γλοιώδες και άσχημο την αγκάλιαζε προξενώντας της φοβερή δυσφορία. Μια δαιμόνισσα! Από πού είχε έρθει; *Μακριά μου!* την πρόσταξε με την ισχυρή θέλησή της η Φαίδρα'λι, αλλά η δαιμόνισσα δεν έφυγε. Υπήρχε και μια άλλη θέληση που την υποστήριζε. Κάποιος από τους δύο στο δίκυκλο ήταν μάγος!

Η Πολεμική Καρδιά στράφηκε προς την κυρά της, για να τη βοηθήσει, μα η Φαίδρα τής είπε: *Όχι! Στον εχθρό σου! Χτύπα αυτόν!* γιατί τα ανθρωποειδή θα έφταναν την Αρκάμι χωρίς τη βοήθεια της Καρδιάς και θα την κομμάτιαζαν.

Η Φαίδρα σταμάτησε το δίκυκλό της και, πέφτοντας από τη σέλα, καλύφτηκε πίσω του· άκουσε μια σφαίρα να εξοστρακίζεται πάνω στα μέταλλά του. Ένιωθε την καταραμένη δαιμόνισσα να προσπαθεί να την πνίξει· με δυσκολία ανέπνεε τώρα. Αλλά, εστιάζοντας με μανία το μυαλό της, άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως. Η θέλησή της σχημάτισε μια νοητική πανοπλία γύρω της: μια πανοπλία γεμάτη αιχμηρές λεπίδες. Η δαιμόνισσα που την αγκάλιαζε πετάχτηκε πίσω, τραυματισμένη, ουρλιάζοντας. Και η Φαίδρα τώρα έστρεψε ένα νοητικό όπλο εναντίον της, σπρώχνοντάς την βάναυσα.

Ο άλλος μάγος, όμως, υποστήριζε τη μοχθηρή θεά, και η Φαίδρα, κουρασμένη καθώς ήταν, μπορούσε μονάχα να την απομακρύνει, όχι να την απωθήσει τελείως.

Είδε, αντίκρυ της, το δίκυκλο με τους δύο καβαλάρηδες να σταματά, κι ο μπροστινός ύψωσε το τουφέκι του. Η Φαίδρα έκανε να σηκώσει το πιστόλι της, ξέροντας πως η κίνησή της ήταν μάταιη–

Ένα άλλο δίκυκλο ήρθε, με μεγάλη ταχύτητα, κι ο καβαλάρης του – ο Σάλαθρελ – είχε το σπαθί του στον αέρα. (Οι γεμιστήρες του πιστολιού του πρέπει να είχαν πια τελειώσει.) Η μακριά λεπίδα χτύπησε το τουφέκι, τινάζοντάς το από τα χέρια του επίδοξου φονιά

της Φαίδρας, και μετά ο Σάλαθρελ έκανε απότομα στροφή για ν’αντικρίσει τους αντιπάλους, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης ολόγυρά του.

Ο Άσλατμιρ, έχοντας χάσει το τουφέκι του, ξεθηκάρωσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε το σπαθί από τη ζώνη του κι απέκρουσε τη λεπίδα του αντίμαχού του. Τον αναγνώριζε: ήταν ο άντρας που είχε οδηγήσει εδώ τους φρουρούς της πόλης. Ο Βάντραμιλ’λι, καθισμένος πίσω από τον Άσλατμιρ, τράβηξε ένα πιστόλι από τον γοφό του και πυροβόλησε τον αντίπαλο καβαλάρη–

–αστοχώντας οικτρά, καθώς ο Σάλαθρελ δεν είχε σταματήσει να κινείται επάνω στο δίκυκλό του. Οι τροχοί του οχήματος περιστρέφονταν μανιασμένα και η μηχανή του γρύλιζε.

Η επίθεση, όμως, είχε αναγκάσει τον μάγο να πάρει για λίγο την προσοχή του από το Ρημαδιό των Χαμένων Ψυχών που είχε ορμήσει στη Φαίδρα’λι, κι έτσι εκείνη, με τη χρήση του Ξορκιού Πνευματικής Εκδιώξεως, το τίναξε μακριά της, κάνοντάς το να ζητήσει καταφύγιο μες στο πέτσινο γάντι του Βάντραμιλ’λι, φοβισμένο. Ιδρώτας έλουζε τη Φαίδρα από πάνω ώς κάτω, κι ακόμα ανέπνεε με δυσκολία, αν και τώρα όχι επειδή αισθανόταν πως κάποια δαιμονική θεά προσπαθούσε να την πνίξει.

Ο Άσλατμιρ οδήγησε το δίκυκλό του καταπάνω στον Σάλαθρελ, κραδαίνοντας συγχρόνως το σπαθί του. Οι λεπίδες τους συναντήθηκαν, γυαλίζοντας μες στη νύχτα. Ο Βάντραμιλ’λι πυροβόλησε πάλι με το πιστόλι του, κι αυτή τη φορά χτύπησε τον Σάλαθρελ, ρίχνοντάς τον από το δίκυκλό του. Ο Άσλατμιρ γέλασε και, βλέποντας την ευκαιρία, έστρεψε το δικό του δίκυκλο προς τον πεσμένο άντρα για να τον πατήσει και να τον αποτελειώσει, αν ήταν ακόμα ζωντανός. Η μάγισσα, μετά, σύντομα θ’ακολουθούσε.

Η Φαίδρα’λι, όμως, είχε τώρα σηκωθεί, και φώναξε τον θεό της. *ΕΠΑΝΩ ΤΟΥΣ!* πρόσταξε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, κι εκείνη στράφηκε προς τους δύο άντρες στο δίκυκλο. (Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορούσε πια να πολεμήσει τον Οργισμένο Τιμωρό· ο εχθρός της είχε ήδη απομακρυνθεί, καταδιώκοντας την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ.)

«*Στρίψε!*» ούρλιαξε ο Βάντραμιλ’λι στον Άσλατμιρ, ειδοποιημένος για τον κίνδυνο από τη θεά μέσα στο πέτσινο γάντι του. «*Στρίψε, ρεεεε!*»

Ο Άσλατμιρ ήξερε ότι ο Βάντραμιλ ήταν, ίσως, τρελός, αλλά δεν μπορεί να έλεγε κάτι τέτοιο τυχαία. Έτσι, υπάκουσε, στρίβοντας το δίκυκλο, ενώ ξαφνικά άκουγε γρυλίσματα και βρυχηθμούς που έμοιαζαν να έρχονται από το πουθενά και είχε την αίσθηση ότι δεκάδες άγρια θηρία τον κυνηγούσαν, ότι είχε γίνει λεία για μια ασταμάτητη φυσική δύναμη. Οι τρίχες του ορθώθηκαν κι ένιωσε ένα ψύχος να διατρέχει τη ράχη του. Επιτάχυνε, προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Ο Βάντραμιλ'λι πρόσταξε νοητικά το Ρημαδιό των Χαμένων Ψυχών να επιτεθεί στον εχθρικό θεό, για να τον αναχαιτίσει, αλλά η μοχθηρή θεά είχε λουφάξει μες στο γάντι του, τρομοκρατημένη.

Η Φαίδρα, βλέποντας τους δύο ληστές να υποχωρούν, τους πυροβόλησε με το πιστόλι της, μία, δύο, τρεις φορές, μην ελπίζοντας να τους πετύχει.

Μία απ'τις σφαίρες της, όμως, βρήκε τον Βάντραμιλ'λι στην πλάτη, κι ο Άσλατμιρ τον άκουσε να μουγκρίζει και τον αισθάνθηκε να πιάνεται βαρύς επάνω του.

«Τι έχεις;» τον ρώτησε. «Είσαι καλά;» ενώ απομακρύνονταν και τα γρυλίσματα κι οι βρυχηθμοί αντηχούσαν πλέον απόμακρα πίσω τους.

«Κάτι...» μούγκρισε ο μάγος, «με χτύπησε...»

Ο Άσλατμιρ αισθάνθηκε αίμα να τρέχει πάνω στον λαιμό του, καθώς το κεφάλι του Βάντραμιλ ακουμπούσε στον ώμο του. *Γαμήσου...*

Η Φαίδρα'λι έτρεξε κοντά στον Σάλαθρελ. Γονάτισε πλάι του, βγάζοντας το κράνος της και παραμερίζοντας τα πράσινά της μαλλιά από το μέτωπό της.

«Σάλαθρελ...»

«...Την Αρκάμι!» έκρωξε εκείνος. «Βοήθησέ την...!» Τα ρούχα του ήταν μουσκεμένα από το αίμα. «*Πήγαινε, Φαίδρα!*»

Η Φαίδρα έτρεξε στο δίκυκλό της.

Η Αρκάμι ποτέ ξανά δεν είχε οδηγήσει όχημα πιο γρήγορα και πιο απρόσεχτα από τώρα. Η Δασοσκέπαστη Γη ήταν ολοένα και πιο κοντά, και μονάχα αυτό την ένοιαζε – να φτάσει εκεί, για να τερματίσει τη ζωή του Οργισμένου Τιμωρού και να σώσει τη δική της ζωή και του Φάρενμελ'λι.

Ο μάγος είπε: «Ο θεός της Φαίδρα δεν είναι πια κοντά.»

«Τι; Γιατί;» Η Αρκάμι δεν στράφηκε να τον κοιτάξει.

Εκείνος δεν απάντησε, και τον άκουσε να αρθρώνει κάποιο ξόρκι – μάλλον κάτι για ν'απομακρύνει τα ανθρωποειδή. Ήταν δυνατόν να καταφέρει κάτι τέτοιο; Χωρίς τον θεό του; Μόνο με τη μαγεία του; Η Αρκάμι δεν ήξερε και πολλά από ξόρκια και μαγγανείες, οπότε δεν μπορούσε να είναι σίγουρη για τίποτα. Μόνο για το τιμόνι στα χέρια της και για τα πετάλια κάτω από τα πόδια της.

Με τις άκριες των ματιών της είδε ανθρωποειδή να τρέχουν δεξιά κι αριστερά του οχήματός της σαν πελώριοι λύκοι, με τα τέσσερα. Άλλα είχαν λοφία, άλλα πτερύγια, άλλα ουρές, άλλα κέρατα, άλλα τελείως ακατονόμαστα εξογκώματα και αποφύσεις, λες κι ήταν δέντρα. Η Αρκάμι πήρε το πιστόλι του νεκρού οδηγού του τρίκυκλου και πυροβόλησε επανειλημμένα ένα ανθρωποειδές που ζύγωνε· οι σφαίρες της – στο κεφάλι και στο στήθος – το τίναξαν πίσω και, μετά, η Αρκάμι το έχασε απ'τα μάτια της.

Ακόμα ένα ανθρωποειδές τινάχτηκε και πιάστηκε πάνω στο όχημα, κι αυτή τη φορά ο Φάρενμελ'λι το πυροβόλησε.

Οι Πυκνοί Τόποι τώρα ήταν πολύ κοντά.

Το τρίκυκλο έφτασε, χώθηκε μες στη βλάστηση, και η Αρκάμι συνέχισε νάχει το πόδι της πιεσμένο στο πετάλι, να τρέχει απρόσεχτα, απερίσκεπτα. Έστριψε για ν'αποφύγει έναν πελώριο κορμό, έστριψε ξανά για ν'αποφύγει κάτι θάμνους, έστριψε–

Το τρίκυκλο τραντάχτηκε, τινάχτηκε, αναποδογύρισε–

Ουρλιάζοντας, η Αρκάμι έφυγε από τη θέση του οδηγού και κουτρουβάλησε μες στη βλάστηση, νιώθοντας κλωνάρια να γδέρνουν το πρόσωπό της και τα χέρια της και να σκίζουν τα ρούχα της.

Κάποια στιγμή έπαψε να κατρακυλά και ανασηκώθηκε, στα τέσσερα, κοιτάζοντας σκοτάδια και φεγγαρόφωτο. Κι ένα φως από μακριά: ο προβολέας του τρίκυκλού της, σίγουρα, ακόμα αναμμένος. *Είμαι στη Δασοσκέπαστη Γη;* Δε μπορεί αυτό να ήταν άλλο μέρος των Πυκνών Τόπων· ανατολικά της Μάλκαριλ βρισκόταν μόνο η Δασοσκέπαστη Γη. *Πού είναι ο Ψυχοφύλακας;*

Για λίγο – για ένα διάστημα που της φάνηκε αιωνιότητα – η Αρκάμι άκουγε μόνο την αναπνοή της. Μια τρομερή σιγαλιά είχε απλωθεί ολόγυρα. Ύστερα – νυχτοπούλια φτερούγισαν – κάτι μικρά

ζώα της νύχτας έτρεξαν πίσω από τη βλάστηση – ένα μεγάλο έντομο ζουζούνισε πετώντας, φεύγοντας.

Τα ανθρωποειδή του Οργισμένου Τιμωρού των Κατακρεουργημένων Τόπων εμφανίστηκαν: μάτια στραφτάλιζαν πάνω σε παραμορφωμένα σώματα. Το φεγγαρόφωτο, γλιστρώντας μέσα από τα κλωνάρια, αποκάλυπτε φριχτές μορφές.

Η Αρκάμι σηκώθηκε όρθια, αργά, καταλαβαίνοντας πως ήταν τελείως άοπλη εναντίον τους.

Τα ανθρωποειδή χίμησαν–

Το δάσος *ζωντάνεψε*.

Η Αρκάμι, αν τη ρωτούσε κανείς αργότερα, δεν θα μπορούσε να αποκριθεί τι ακριβώς ήταν εκείνο που επιτέθηκε στον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων. Μονάχα μια απάντηση θα ήταν δυνατόν να δώσει: *η ίδια η Δασοσκέπαστη Γη*. Η βλάστηση, το χώμα, τα ζώα, τα πουλιά, και τα έντομα – ακόμα κι ο νυχτερινός αέρας και το φεγγαρόφωτο – τύλιξαν τα ανθρωποειδή, παλεύοντας μαζί τους, ρίχνοντάς τα στο έδαφος, σκεπάζοντάς τα με πεσμένα φύλλα και χορτάρι, τραβώντας τα μέσα σε κορμούς και θάμνους, κομματιάζοντας τα από μέσα προς τα έξω, διαμελίζοντάς τα. Απορροφώντας την ύπαρξή τους μες στο δάσος. Εξαφανίζοντας κάθε ίχνος τους. Δεν έμεινε τίποτα. Ούτε πτώματα, ούτε καν ίχνη. Τίποτα.

Η σιγαλιά επέστρεψε, και η Αρκάμι πήρε μια βαθιά ανάσα νιώθοντας ένα κόμπο να διαλύεται από το κέντρο του σώματός της.

«Είναι νεκρός;» ρώτησε τον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης, αλλά καμία απάντηση δεν έλαβε.

«Είναι νεκρός ο εχθρός μας;» Πάλι, καμία απάντηση.

Πρέπει να είναι νεκρός, σκέφτηκε. *Δε μπορεί να ζει ακόμα.* Και, δειλά, πήγε προς τα εκεί όπου φαινόταν ο αναμμένος προβολέας του τρίκυκλου, ψάχνοντας για τον Φάρενμελ'λι.

Βρήκε τον γέρο-μάγο κάπου πέντε μέτρα απόσταση από το αναποδογυρισμένο όχημα, ξαπλωμένο στο χορτάρι, με το κεφάλι του ματωμένο. Και η Αρκάμι αισθάνθηκε μια τρομερή θλίψη να τη σκεπάζει. Κλαίγοντας γονάτισε πλάι του. Και συνέχισε να κλαίει, δαγκώνοντας τη γροθιά της.

Έτσι ήταν ακόμα όταν την είδε η Φαίδρα'λι, σταματώντας το δίκυκλό της και κατεβαίνοντας.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Έκτο
Ένας Χαμένος Συγγενής· Ένας Νεκρός Θεός

Η Φαίδρα πλησίασε την Αρκάμι. «Είσαι καλά;»

Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ έστρεψε το βλέμμα για να την κοιτάξει· τα μάτια της ήταν δακρυσμένα. «Ναι, αλλά... ο Φάρενμελ...» Ο γέρο-μάγος βρισκόταν ξαπλωμένος μπροστά της, καθώς εκείνη ήταν γονατισμένη. Αίματα υπήρχαν στο κεφάλι του και γύρω από αυτό.

«Είναι νεκρός;»

«Δεν αναπνέει,» είπε πνιχτά η Αρκάμι.

Η Φαίδρα'λι γονάτισε δίπλα της και κράτησε τα χέρια της πάνω από το ακίνητο σώμα του συναδέλφου της, αρθρώνοντας τα λόγια για το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Επρόκειτο για ένα ξόρκι που συνήθως γνώριζαν οι μάγοι του τάγματος των Βιοσκόπων, αλλά δεν ήταν απίθανο να το ξέρουν και μάγοι άλλων ταγμάτων. Η Φαίδρα, καθότι βρισκόταν παλιότερα στον Στρατό της Παντοκράτειρας και τώρα στους Ζωντανούς-Νεκρούς, είχε ανακαλύψει ότι πολλές φορές μπορούσε να της φανεί χρήσιμο. Ένας Βιοσκόπος, που κι αυτός υπηρετούσε την Παντοκράτειρα, της το είχε μάθει πριν από αρκετά χρόνια.

Τα μαγικά λόγια ξύπνησαν κάποιο αισθητήριο όργανο στο μυαλό της που μπορούσε να νιώσει ζωτική ενέργεια γύρω της, και διαπίστωσε αμέσως ότι κανένα ίχνος ζωτικής ενέργειας δεν υπήρχε μέσα στο σώμα του Φάρενμελ'λι.

«Δυστυχώς,» είπε στην Αρκάμι. «Είναι, όντως, νεκρός.»

Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ δεν μίλησε.

Η Φαίδρα σηκώθηκε όρθια. «Τι έγινε με τον Οργισμένο Τιμωρό; Ο θεός μου μου λέει πως δεν μπορεί πλέον να τον αισθανθεί, αλλά νιώθει μια άλλη παρουσία εδώ: μια πάρα πολύ ισχυρή και τρομαχτική παρουσία.» Και η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των

Θηρίων σπάνια, πολύ σπάνια, τρόμαζε από τις παρουσίες άλλων θεοτήτων της Φεηνάρκια.

«Ο Ψυχοφύλακας,» είπε η Αρκάμι καθώς κι εκείνη σηκωνόταν όρθια, προσπαθώντας να πνίξει εντός της τη λύπη της για τον θάνατο του Φάρενμελ'λι. «Ο Θεός της Μάλκαριλ. Αυτόν πρέπει να διαισθάνεται ο θεός σου, Φαίδρα. Ο Οργισμένος Τιμωρός δεν θα μας ενοχλήσει πια· ο Ψυχοφύλακας τον σκότωσε.»

Η Φαίδρα συνοφρυώθηκε κοιτάζοντας ολόγυρα.

«Ναι,» είπε η Αρκάμι, «δεν έμεινε κανένα ίχνος από τα ανθρωποειδή.» Της έμοιαζε σαν όνειρο: σαν εφιάλτης που είχαν ποτέ υπάρξει· που, πριν από λίγο, την καταδίωκαν για να τη σκοτώσουν. «Βοήθησέ με να πάρουμε από δω τον Φάρενμελ.»

Η Φαίδρα, όμως, θυμήθηκε τότε τον Σάλαθρελ. «Δε μπορώ. Ένας φίλος μου είναι χτυπημένος – πρέπει να πάω πίσω να τον βοηθήσω· ίσως να πεθάνει. Έλα, να φύγουμε.»

«Περίμενε,» της είπε η Αρκάμι. «Αν γυρίσουμε το όχημά μου....» Έδειξε προς τη μεριά όπου φαινόταν το αναποδογυρισμένο τρίκυκλο με τον αναμμένο προβολέα.

Η Φαίδρα κοίταξε τους μεγάλους μεταλλικούς τροχούς και το σώμα του οχήματος που ήταν καμωμένο από βαριά ξύλα και μέταλλα. «Εμείς οι δύο; Δε νομίζω να μπορέσουμε να το κινήσουμε, Αρχόντισσά μου.» Ακόμα και δύο δυνατοί, σωματώδεις άντρες ίσως να μη μπορούσαν να το κουνήσουν από τη θέση του, υποπτευόταν η Φαίδρα.

«Ο θεός σου;»

«Ο θεός μου είναι καλός για να σκοτώνει αλλά τελείως άχρηστος για να μετακινεί πράγματα από τη θέση τους,» εξήγησε η Φαίδρα. «Πάμε, και θα επιστρέψουμε μετά για τον Φάρενμελ'λι· σ'το υπόσχομαι.»

Η Αρκάμι, βλέποντας πως δεν υπήρχε άλλη λύση – *Όποιος κι αν είναι αυτός ο χτυπημένος φίλος της μάγισσας, δεν μπορούμε να τον εγκαταλείψουμε* – έγνεψε καταφατικά και ακολούθησε τη Φαίδρα στο δίκυκλό της, καθίζοντας πίσω της.

Η Φαίδρα δεν είχε σβήσει τη μηχανή, έτσι αμέσως ξεκίνησε, κάνοντας στροφή και γρήγορα βγαίνοντας από τις παρυφές των Πυκνών Τόπων. Κοιτάζοντας τα πεδινά εδάφη νότια της Μάλκαριλ, μπορούσε να ξεχωρίσει μέσα στη νύχτα ότι οι Σωματοφύλακες και οι φρουροί της πόλης ακόμα μάχονταν κατά των ληστών.

Ευτυχώς, ο Σάλαθρελ δεν ήταν πεσμένος μακριά· είχε ακολουθήσει το τρίκυκλο της Αρχόντισσας σχεδόν ώς τα δάση. Η Φαίδρα ευχήθηκε να μην ήταν νεκρός. Δεν ήξερε ούτε καν πού είχε τραυματιστεί· δεν είχε χρόνο να κοιτάξει, πιο πριν: έπρεπε να φύγει αμέσως. Φευγαλέα, αναρωτήθηκε ποια θα ήταν η αντίδραση της Αρχόντισσας όταν τον έβλεπε· γνωρίζονταν οι δυο τους, άραγε;

Η Φαίδρα σταμάτησε το δίκυκλό της κοντά στον Σιωπηλό Σάλαθρελ και κατέβηκε, πλησιάζοντάς τον για να γονατίσει πλάι του.

Είδε τα μάτια του να γυαλίζουν.

«Είσαι ζωντανός,» του είπε.

Εκείνος μούγκρισε. Το χέρι του ήταν στ’αριστερά του πλευρά: εκεί πρέπει να είχε χτυπηθεί. Τα ρούχα του ήταν μουσκεμένα από το αίμα.

Η Αρκάμι πλησίασε αργά. Κοίταξε τον πεσμένο άντρα συνοφρυωμένη. *Αδύνατον!...* σκέφτηκε. Διότι ήξερε την όψη του. Την ήξερε. Ήταν αυτός που είχε οδηγήσει τους φρουρούς της πόλης προς το τρίκυκλό της, για να τη βοηθήσει. Και τότε νόμιζε πως τον αναγνώριζε, μα τώρα ήταν σίγουρη.

«*Σάλαθρελ;*» έκανε, σαστισμένη. «Εσύ... τι...;» Και γονάτισε πλάι του, όπως η Φαίδρα.

«Αρκάμι,» είπε εκείνος, σιγανά.

Είχα δίκιο, σκέφτηκε η Φαίδρα παρατηρώντας την αντίδρασή τους: *γνωρίζονται! Μάλλον ήταν εραστής της κάποτε. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.* «Γνωρίζεστε;» είπε, περίεργη να μάθει περισσότερα.

«Είναι αδελφός μου,» αποκρίθηκε η Αρκάμι.

«*Αδελφός σου;*» εξεπλάγη η Φαίδρα. Απ’όλες τις λογικές απαντήσεις, τούτη ήταν η τελευταία που περίμενε ν’ακούσει. «Και τι...; Είστε τσακωμένοι;»

Η Αρκάμι την κοίταξε συνοφρυωμένη, παραξενεμένη. «Τσακωμένοι; Γιατί το λες αυτό;»

Η Φαίδρα κόμπιασε. Έστρεψε το βλέμμα της στον Σάλαθρελ.

Εκείνος έμεινε σιωπηλός.

Η Φαίδρα τον ρώτησε: «Μπορείς να σηκωθείς;»

«Με κάποια βοήθεια, ίσως.»

Η Φαίδρα και η Αρκάμι τον βοήθησαν να σταθεί όρθιος, βάζοντας τα χέρια του στους ώμους τους. Η Αρχόντισσα τού είπε: «Δεν έπρεπε

νάχες έρθει έξω έτσι, χωρίς πανοπλία. Φοράς μόνο τα ρούχα σου. Κι από πότε είσαι στην πόλη; Γιατί δεν ήρθες να μου μιλήσεις;»

Ο Σάλαθρελ δεν απάντησε.

Η Φαίδρα και η Αρκάμι τον ανέβασαν στο δίκυκλο, και μετά η πρώτη είπε στη δεύτερη: «Οδήγησε εσύ. Πήγαινέ τον στην πόλη. Εγώ θα πάρω το δικό του δίκυκλο, για να πάω να βοηθήσω τους πολεμιστές σου και τους Ζωντανούς-Νεκρούς.»

Η Αρκάμι κατένευσε, και καβαλώντας το όχημα, με τον Σάλαθρελ καθισμένο μπροστά της, το ξεκίνησε. Η Φαίδρα την είδε να τρέχει προς τη νότια πύλη της Μάλκαριλ, διασχίζοντας τους αγρούς. Η ίδια πλησίασε το δίκυκλο του Σιωπηλού Σάλαθρελ που ήταν πεσμένο και το σήκωσε. Κάθισε στη σέλα και ενεργοποίησε τη μηχανή. Έστριψε το τιμόνι κι έβαλε τους τροχούς να κινηθούν προς τη συμπλοκή με τους ληστές.

Καθώς ζύγωνε παρατήρησε πως οι υπερασπιστές της Μάλκαριλ νικούσαν· οι ληστές δεν φαινόταν να μπορούν ν'αντέξουν χωρίς τη βοήθεια του θεού τους. Και τώρα, η Φαίδρα'λι έστρεψε την αγριότητα της Πολεμικής Καρδιάς της Συναγωγής των Θηρίων εναντίον τους, εξαπολύοντάς την από τον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της. Μετά από λίγο, οι ληστές τράπηκαν σε φυγή αφήνοντας πολλά κουφάρια ανθρώπων και ζώων πίσω τους, καθώς και δύο πεσμένα δίκυκλα.

Η Πολεμική Καρδιά ήταν πια κουρασμένη από τη μάχη.

Πρωτότυπο για σένα, της είπε η Φαίδρα νοητικά, και άκουσε δεκάδες θηρία να γελάνε μέσα στο μυαλό της με τις ζωώδεις φωνές τους.

Πλησίασε τους Ζωντανούς-Νεκρούς, κοιτάζοντας αν ήταν καλά. Όλοι τους ζωντανοί τής φαίνονταν, αν και ο Ραμπνάιλ ήταν άσχημα χτυπημένος στο αριστερό πόδι και είχε χάσει το άλογό του. Κούτσαινε ενώ βάδιζε. Η Ραβάσλι έμοιαζε να μην έχει ούτε καν γρατσουνιστεί καθώς ήταν καθισμένη επάνω στο δικό της άλογο. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα μεγάλο πιστόλι με ξιφολόγχη ματωμένη απ'την αιχμή ώς το πέρας. Ο Χαρσάντιλ είχε ένα ελαφρύ τραύμα στο αριστερό μπράτσο και η πανοπλία του φαινόταν άσχημα στραπατσαρισμένη· όμως, κατά τα άλλα, ήταν εντάξει, και ακόμα καβαλούσε το άλογό του παρότι το ζώο ήταν χτυπημένο στα πισινά – από σφαίρα, μάλλον. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής και η Χριστίνα καβαλούσαν ένα άλογο κι οι δυο τους, ο πρώτος μπροστά, η δεύτερη

πίσω. Μάλλον η Χριστίνα είχε πέσει από το άλογό της και ο Νικηφόρος την είχε βοηθήσει ν'ανεβεί στο δικό του. Ήταν σκονισμένη από πάνω μέχρι κάτω και πρέπει να είχε κάποια αμελητέα τραύματα. Παρόμοια χτυπημένος ήταν κι ο Νικηφόρος: γεμάτος μικρά κοψίματα και εκδορές, με την πανοπλία του τρυπημένη και σκισμένη. Δεν φαινόταν καταπονημένος. Αλλά πολύ τσαντισμένος.

«Είδες πουθενά αυτό το καθίκι, μάγισσα;» μούγκρισε βλέποντας τη Φαίδρα.

«Ποιον;»

«Τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα.»

«Δε νομίζω. Δεν ήταν αυτή η δουλειά μου, εξάλλου–»

«Ο γαμημένος δεν πρέπει νάχε έρθει καθόλου!» γρύλισε ο Νικηφόρος, θηκαρώνοντας το Δαγκωτό Φιλί στην πλάτη του. «Φοβόταν να μ'αντικρίσει!»

Η Ραβάσλι γέλασε. «Ή αυτό, ή δεν μπορούσε να σηκωθεί για νάρθει ύστερα από τότε που τον χάιδεψε ο Δόντιας.»

«Μαλακίες!» είπε ο Νικηφόρος.

«Μάγισσα!»

Η Φαίδρα στράφηκε για ν'αντικρίσει τον Φελμάρη, τον Πρώτο Σωματοφύλακα, ο οποίος πλησίαζε πεζός. Πρέπει να είχε πέσει από το δίκυκλό του, ή το όχημα να είχε χτυπηθεί και χαλάσει.

«Πού είναι η Αρχόντισσά μας, μάγισσα;» Ο Φελμάρης ήταν τραυματισμένος όπως κι ο Νικηφόρος: όλο εκδορές και χτυπήματα, αλλά τίποτα το σοβαρό. Πρέπει νάχε πολεμήσει σαν λιοντάρι των βουνών.

«Εντάξει είναι,» αποκρίθηκε η Φαίδρα. «Και σίγουρα έχει φτάσει στην πόλη ώς τώρα. Μετέφερε εκεί κάποιον που είναι τραυματισμένος.»

«Την άφησες να πάει μόνη της;» φώναξε ο Φελμάρης.

«Δεν υπήρχε κίνδυνος. Ο Οργισμένος Τιμωρός των Κατακρεουργημένων Τόπων είναι νεκρός,» του είπε η Φαίδρα· «τον σκότωσε ο θεός σας.»

«Το σχέδιο, δηλαδή, έπιασε...» είπε ο Φελμάρης, που, από την αρχή, δεν είχε κρύψει ότι το θεωρούσε επικίνδυνο· παράτολμο.

«Ναι. Δυστυχώς, ο Φάρενμελ'λι είναι νεκρός, όμως.»

«Ο μάγος; Σκοτώθηκε;»

«Όταν το τρίκυκλο της Αρχόντισσας αναποδογύρισε, απ'ό,τι κατάλαβα.»

«Αυτά είναι δυσάρεστα νέα, μάγισσα,» είπε ο Φελμάρης.

«Η Αρχόντισσα θέλει να πάρουμε το πτώμα του από το δάσος. Μπορώ να σας οδηγήσω εκεί.»

«Οδήγησέ μας,» την προέτρεψε ο Πρώτος Σωματοφύλακας, που έμοιαζε για εξωδιαστασιακός με το λευκό δέρμα του αλλά δεν ήταν.

Η Αρκάμι πήγε τον Σάλαθρελ στο Γενικό Νοσοκομείο της Μάλκαριλ και πρόσταξε τους θεραπευτές να τον βοηθήσουν. Εκείνοι αμέσως έσπευσαν να υπακούσουν την Αρχόντισσα της πόλης, βάζοντας δύο δούλους να ξαπλώσουν τον Σάλαθρελ σ'ένα φορείο και να τον μεταφέρουν σε μια αίθουσα γεμάτη ιατρικά εργαλεία, επιδέσμους, βοτάνια, και δοχεία με διάφορα φάρμακα. Η Αρκάμι, φυσικά, τους ακολούθησε. Είχε τόσα χρόνια να δει τον αδελφό της, και δεν ήθελε κι αυτόν να τον χάσει όπως είχε χάσει τον Φέκταρελ, ο οποίος είχε σκοτωθεί πολεμώντας για την Επανάσταση.

Ένας θεραπευτής πλησίασε μια σύριγγα προς τον Σάλαθρελ, αλλά εκείνος τού έπιασε τον καρπό. «Τι είν' αυτό;» ρώτησε.

«Αναισθητικό για τον πό–»

«Δεν το θέλω.»

«Είναι επώδυνο να–»

«Δεν είναι η πρώτη σφαίρα που έχω φάει. Τελείωνε.»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε ο θεραπευτής. Άφησε τη σύριγγα παραδίπλα και, μαζί με μια άλλη θεραπεύτρια, έσκισαν τα ρούχα του Σάλαθρελ με νυστέρια ώστε να αποκαλύψουν το τραύμα στα πλευρά του. Η θεραπεύτρια τού έδωσε ένα κομμάτι ξύλο τυλιγμένο με δέρμα για να δαγκώσει, καθώς ο θεραπευτής άρχισε να προσπαθεί να βγάλει τη σφαίρα από μέσα του.

Η Αρκάμι απέστρεψε το βλέμμα της, και περίμενε η διαδικασία να τελειώσει. Όταν άκουσε τον Σάλαθρελ να αναπνέει ελεύθερα και, μετά, να βήχει, τότε στράφηκε πάλι να τον κοιτάξει, και είδε τους δύο θεραπευτές να δένουν το τραύμα του με επιδέσμους και βοτάνια.

«Θα γίνει καλά;» τους ρώτησε.

«Έτσι δείχνει, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο θεραπευτής.

«Προσέξτε τον· είναι αδελφός μου.»

Ο θεραπευτής φάνηκε να ξαφνιάζεται προς στιγμή, αλλά είπε: «Όλους τους τραυματίες τούς προσέχουμε, Αρχόντισσά μου.»

Όταν τελείωσαν με την επίδεση του τραύματος του Σάλαθρελ, η Αρκάμι τούς ζήτησε να βγουν από την αίθουσα κι εκείνοι έφυγαν. Έμεινε μόνη μαζί του, και κάθισε πλάι του, επάνω στο κρεβάτι.

«Όλα εντάξει;» τον ρώτησε.

Ο Σάλαθρελ ένευσε.

«Πώς βρέθηκες εδώ; Πού ήσουν τόσα χρόνια;»

Ο Σάλαθρελ αναστέναξε.

«Αν είσαι πολύ κουρασμένος τώρα....»

«Στη Νασόλκαθ ήμουν,» είπε ο Σάλαθρελ, και η φωνή του ακουγόταν ξερή. «Αφού ανακαλύψατε, εσύ κι ο Φέκταρελ, ότι ήμουν πράκτορας της Παντοκράτειρας, έπρεπε να φύγω. Ή θα με σκότωναν οι άλλοι πράκτορες ή έπρεπε να φύγω, να πάω κάπου μακριά.»

«Και μετά; Τώρα;»

«Τώρα δουλεύω στο δίκτυο της Έρικας Σάλκερκοφ–»

«*Τι;* Και γιατί δεν ήρθες να μου μιλήσεις πιο πριν;»

Ο Σάλαθρελ έμεινε σιωπηλός για λίγο· ύστερα είπε: «Δεν ξέρω... Θα ήθελες να με δεις;... Έμαθα για τον Φέκταρελ, Αρκάμι...» Απέφυγε το βλέμμα της.

Η Αρκάμι ξεροκατάπιε. «Και... και νομίζεις ότι κατηγορώ εσένα γι'αυτό;... για, για τον θάνατό του;»

«Ήμουν Παντοκρατορικός.»

«Δεν ήσουν καν εδώ όταν ο Φέκταρελ σκοτώθηκε!»

Ο Σάλαθρελ δεν μίλησε.

Η Αρκάμι αναστέναξε. Έσκυψε από πάνω του και τον αγκάλιασε, φίλησε το μάγουλό του. «Σ'αγαπώ, Σάλαθρελ... Είσαι ο μικρός μου αδελφός.» Τον φίλησε ξανά, κι αισθάνθηκε το πρόσωπό του να χαμογελά επάνω στο πρόσωπό της. Η Αρκάμι σηκώθηκε πάλι για να τον κοιτάξει κατάματα. «Χαίρομαι που γύρισες. Χαίρομαι πολύ που γύρισες.»

Ο Σάλαθρελ έσφιξε το χέρι της μέσα στο δικό του, και η Αρκάμι είδε ένα δάκρυ να γυαλίζει στο δεξί του μάτι. «Κι εγώ,» της είπε.

«Με συγχωρείς, Αρχόντισσά μου, που έρχομαι τέτοια ώρα και, μάλιστα, ύστερα από τέτοια αναστάτωση, αλλά πληροφορήθηκα πως ένας άνθρωπος μου – ο Σιωπηλός Σάλαθρελ – βρίσκεται εδώ,

στο Αρχοντικό Μέγαρο,» είπε η Έρικα αφού την οδήγησαν σε μια αίθουσα με τζάκι όπου η Αρκάμι ήταν καθισμένη σε μια πολυθρόνα και παραδίπλα καθόταν η Φαίδρα'λι. Κι οι δυο τους φαινόταν να φοράνε καινούργια ρούχα, και κρατούσαν από μια επάργυρη κούπα με κρασί.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αρκάμι, «ο αδελφός μου...»

Η Έρικα άκουσε βήματα από τ'αριστερά της και στράφηκε για να δει τον Σάλαθρελ να έρχεται από μια ανοιχτή δερματόπορτα. Φαινόταν να περπατά με δυσκολία. Όπως της είχαν πει οι Ζωντανοί-Νεκροί, είχε τραυματιστεί στη συμπλοκή με τους ληστές του Βασράιλ του Λυκόφρονα. *Τουλάχιστον, είναι ζωντανός – ο ανόητος!*

Η Έρικα στράφηκε ξανά στην Αρχόντισσα της Μάλκαριλ, κι εκείνη τη ρώτησε: «Γιατί δεν μου είπες ότι ήταν στο δίκτυό σου; Δεν ήξερες ότι είναι αδελφός μου;» Ο τόνος της δεν ήταν απότομος, αλλά ούτε και ήπιος.

Η Έρικα κοίταξε πάλι τον Σάλαθρελ, λοξά περισσότερο παρά ευθέως. Εκείνος δεν μίλησε. *Αναμενόμενα,* σκέφτηκε η Έρικα, κι έστρεψε τα μάτια της στην Αρκάμι. «Μου είχε ζητήσει να μην πω τίποτα.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. «Καθίστε, κι οι δύο.»

Η Έρικα κάθισε στον μικρό καναπέ, και ο Σάλαθρελ δίπλα της. Η Αρκάμι αισθανόταν σαν να είχε επιστρέψει στο παρελθόν έτσι όπως τον έβλεπε να είναι ντυμένος. Είχε προστάξει να του φέρουν τα παλιά του ρούχα, από το σπίτι τους μέσα στην πόλη, και τώρα ο αδελφός της τα φορούσε. Μια παλιά δερμάτινη μπλούζα, ένα υφασμάτινο παντελόνι που του είχε υφάνει η ίδια στον αργαλειό της, κι ένα ζευγάρι κοντές μπότες. Ήταν σαν ποτέ να μην είχε φύγει από τη Μάλκαριλ. Η Αρκάμι χαμογέλασε, άθελά της.

Η Έρικα είπε: «Ρώτησα τον Νικηφόρο αν καταφέρατε να σκοτώσετε τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων, κι εκείνος μού απάντησε... σχετικά διφορούμενα. 'Μάλλον,' είπε. 'Σίγουρα δεν νίκησε' – κάτι τέτοιο. Απ'ό,τι κατάλαβα, είναι τσαντισμένος επειδή δεν συνάντησε τον Βασράιλ τον Λυκόφρονα.»

«Ο Βασράιλ δεν ήταν ανάμεσα στους ληστές που μας επιτέθηκαν,» της είπε η Φαίδρα.

«Και ο Τιμωρός δεν υπάρχει πλέον,» τη διαβεβαίωσε η Αρκάμι. «Τον είδα να πεθαίνει με τα ίδια μου τα μάτια. Τον οδήγησα στη

Δασοσκέπαστη Γη και ο Θεός της Μάλκαριλ τον σκότωσε, όπως είχαμε σχεδιάσει.»

«Μπορούμε, λοιπόν, να πάψουμε ν'ανησυχούμε γι'αυτόν,» είπε η Έρικα.

«Σίγουρα.» Η Αρκάμι ήπιε μια γουλιά απ'το ζεστό καρυκευμένο κρασί της που περιείχε μερικές σταγόνες αίματος από ζώα της Δασοσκέπαστης Γης.

«Επομένως, εγώ κι οι Ζωντανοί-Νεκροί θα αναχωρήσουμε αύριο.»

«Τόσο σύντομα;»

«Πρέπει να επιστρέψω στον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, και οι Ζωντανοί-Νεκροί πρέπει να επιστρέψουν στον Ζαώρδιλ.»

«Να πεις στον Ζαώρδιλ πως τον χρειάζομαι εδώ, στη Μάλκαριλ, και είμαι πρόθυμη να τον πληρώσω για τις υπηρεσίες του.»

«Για να πολεμήσει τους ληστές;»

«Ναι,» είπε η Αρκάμι. «Δε θέλω στις περιοχές μου ούτε τον Βασράιλ ούτε τη Σαρντίκα-Νοθ.»

«Η Σαρντίκα-Νοθ είναι πρόβλημα για όλους μας,» της είπε η Έρικα. «Γι'αυτό κιόλας ο Ηγεμόνας θέλει να οργανώσει όλες τις πόλεις εναντίον της. Και τώρα το έχει καταφέρει. Οι μέρες της Γαλανής Δράκαινας υποπτεύομαι πως τελειώνουν.»

«Το εύχομαι, Έρικα,» αποκρίθηκε η Αρκάμι. Και πρόσθεσε: «Τον αδελφό μου δεν τον χρειάζεσαι μαζί σου, υποθέτω...»

Η Έρικα έριξε μια ματιά στον Σάλαθρελ, κι ύστερα ατένισε ξανά την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ. «Για να είμαι ειλικρινής, Αρκάμι, τον χρειάζομαι. Αλλά όχι άμεσα. Και τώρα είναι, εξάλλου, τραυματισμένος. Θα τον αφήσω εδώ για κάποιο καιρό. Θα βοηθήσει και το δίκτυό μου να οργανωθεί καλύτερα στη Μάλκαριλ, είμαι βέβαιη.»

Η Αρκάμι μειδίασε. «Ωραία,» είπε.

Ελπίζω, σκέφτηκε η Έρικα, *αυτό να μη σημαίνει πως το δίκτυό μου θα γίνει δικό σου*. Πολλές φορές, οι συγγένειες χαλούσαν τις οργανώσεις που έπρεπε να είναι επικεντρωμένες στον εαυτό τους και μόνο.

«Τι ώρα θα φύγουμε αύριο;» θέλησε να μάθει η Φαίδρα'λι.

«Γιατί ρωτάς;» είπε η Έρικα.

«Γιατί θέλω να κοιμηθώ.»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Θα το κανονίσουμε όπως μας βολεύει. Ούτως ή άλλως, θα προλάβουμε το καραβάνι στο δρόμο, δίχως αμφιβολία.»

Καθώς επέστρεφε προς τον καταυλισμό της Γαλανής Δράκαινας, ο Άσλατμιρ κατάλαβε ότι ο Βάντραμιλ'λι είχε σίγουρα πεθάνει. Δεν τον αισθανόταν πια να κινείται στο ελάχιστο· το κεφάλι του μάγου ακουμπούσε στον ώμο του Άσλατμιρ χωρίς να δίνει κανένα σημάδι ζωής.

Ο Άσλατμιρ σταμάτησε το δίκυκλό του μέσα σ'ένα δασώδες μέρος, και κατέβηκε. Ο Βάντραμιλ'λι έπεσε απ'την άλλη μεριά, τώρα που δεν υπήρχε τίποτα για να στηρίζεται όρθιος. *Ναι, αναμφίβολα νεκρός,* σκέφτηκε ο Άσλατμιρ· γιατί, πέφτοντας, δεν είχε βγάλει κιχ: ούτε ένα μουγκρητό, τίποτα. Ωστόσο, ο Άσλατμιρ τον πλησίασε και γονάτισε δίπλα του, για να το επιβεβαιώσει. Έψαξε για σφυγμό στο λαιμό του· δεν υπήρχε σφυγμός. Έβαλε το χέρι του μπροστά στη μύτη του μάγου για να δει μήπως ανέπνεε· μα δεν ανέπνεε. Ο Άσλατμιρ αναζήτησε το τραύμα που τον είχε σκοτώσει, και διαπίστωσε, σύντομα, ότι είχε προκληθεί από μια σφαίρα στην πλάτη του Βάντραμιλ. Μια σφαίρα που είχε πάει βαθιά· μάλλον είχε φτάσει ώς τον πνεύμονα. Όπως και νάχε, ο μάγος ήταν νεκρός· δεν θα επέστρεφε μαζί με τον Άσλατμιρ. Εκείνος τον γύρισε ανάσκελα ξανά και κοίταξε το γάντι στο χέρι του. Το πέτσινο γάντι με τους μικρούς γυαλιστερούς λίθους.

Η θεά του…

Ο Άσλατμιρ αναρωτήθηκε αν θα ήταν συνετό να την έπαιρνε ή να την άφηνε με τον σκοτωμένο κύριό της.

Ίσως ο Άρδαλον'λι να τη θέλει, σκέφτηκε. *Ίσως να μπορεί κάπως να τη χρησιμοποιήσει.* Και τράβηξε το γάντι από το χέρι του Βάντραμιλ'λι. Οι λίθοι που ήταν ραμμένοι επάνω του φάνηκαν να γυαλίζουν παράξενα. Ο Άσλατμιρ σηκώθηκε όρθιος κι έβαλε το γάντι στον σάκο της σέλας του δίκυκλου. Ύστερα, κοίταξε προς τα βόρεια. Κανένας δεν φαινόταν να έρχεται ακόμα. Κανένας από τους ληστές του Βασράιλ του Λυκόφρονα. Ο Άσλατμιρ αναρωτιόταν τι να είχε συμβεί μετά από τη φυγή του από τη συμπλοκή νότια της Μάλκαριλ, μα δε σκόπευε να επιστρέψει για να μάθει.

Καβάλησε το όχημά του και κατευθύνθηκε προς τον καταυλισμό της Σαρντίκα-Νοθ, φωτίζοντας τη νυχτερινή ύπαιθρο με τον

μπροστινό προβολέα. Δεν υπήρχε λόγος να είναι επιφυλακτικός τώρα, ούτε να κινείται κρυφά· δεν παρακολουθούσε κανέναν.

Μετά από καμια ώρα έφτασε στον προορισμό του. Οι φρουροί τον αναγνώρισαν και του επέτρεψαν να περάσει. Ο Άσλατμιρ άφησε το δίκυκλο στον χώρο στάθμευσης των οχημάτων της Γαλανής Δράκαινας και, μετά, πήγε προς τη σκηνή της. Στον φρουρό που στεκόταν εκεί κοντά είπε: «Θέλω να μιλήσω στη Βασίλισσα. Επειγόντως.»

«Κοιμάται, Αρχοντάνθρωπε. Είν' αργά.»

«Είπα: είναι *επείγον*.»

Ο φρουρός τον αγριοκοίταξε, αλλά ζύγωσε την είσοδο της σκηνής και φώναξε: «Βασίλισσά μου! Συγνώμη, όμως ο Άσλατμιρ είναι εδώ και θέλει να σε δει. Βασίλισσά μου!»

«Σε άκουσα,» ήρθε η φωνή της Σαρντίκα-Νοθ από μέσα. «Πες του να μπει.»

Ο φρουρός στράφηκε στον Άσλατμιρ, έτοιμος να μιλήσει, αλλά εκείνος τον διέκοψε: «Δεν είμαι κουφός,» είπε γνέφοντάς του να παραμερίσει. Ο φρουρός, αγριοκοιτάζοντάς τον ξανά, παραμέρισε, και ο Άσλατμιρ έκανε στο πλάι τον μπερντέ της σκηνής και μπήκε.

Το εσωτερικό της ήταν αρκετά μεγάλο. Περιείχε χαλί, τραπέζι, δύο μπαούλα, μια κρεμάστρα για ρούχα, όπλα, και πανοπλίες, κι ένα χαμηλό κρεβάτι όπου τώρα ήταν ανασηκωμένη η Σαρντίκα-Νοθ. Το γαλανό της δέρμα φάνταζε σκούρο στο φως της λάμπας λαδιού που ήταν αναμμένη δίπλα της. Φορούσε έναν μαύρο στηθόδεσμο και μαύρα περικάρπια· η υπόλοιπη ήταν τυλιγμένη με μια μάλλινη κουβέρτα. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν λυτά, πέφτοντας στους ώμους της.

«Τι είναι, Άσλατμιρ; Γιατί γύρισες τόσο γρήγορα;»

«Πρέπει να είχες δίκιο: ήταν παγίδα.»

Η Σαρντίκα-Νοθ αναστέναξε χωρίς να μοιάζει καθόλου ξαφνιασμένη. Άπλωσε το χέρι της στις σκιές του πατώματος, κοντά στις μπότες της, κι έπιασε μια ταμπακέρα· πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. «Πες μου,» πρόσταξε φυσώντας καπνό. «Κάθισε κιόλας, όπου θες.»

Ο Άσλατμιρ εντόπισε ένα σκαμνί μες στη μισοσκότεινη σκηνή και κάθισε εκεί. Της είπε ότι είχε δει την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ επάνω σ'ένα μεγάλο τρίκυκλο να οδηγεί τα ανθρωποειδή του Οργισμένου Τιμωρού προς το δάσος. Της είπε ότι είχε επιτεθεί στη

μάγισσα που καβαλούσε το δίκυκλο και ήταν ντυμένη σαν Σωματοφύλακας της Αρχόντισσας. Της είπε τι είχε γίνει και πώς ο Βάντραμιλ'λι είχε σκοτωθεί. «Μετά απ'αυτό δε νόμιζα πως είχε κανένα νόημα να μείνω σ'εκείνη την περιοχή, επομένως αποφάσισα να επιστρέψω.»

«Φοβήθηκες και την κοπάνησες,» είπε η Σαρντίκα-Νοθ χωρίς να δείχνει να τον κατηγορεί. Είχε πια σβήσει το τσιγάρο της στο πάτωμα.

Ο Άσλατμιρ δεν μίλησε.

Εκείνη ρώτησε: «Γιατί μπορεί η Αρχόντισσα να οδηγούσε τον Οργισμένο Τιμωρό προς τους Πυκνούς Τόπους;»

«Δεν ξέρω. Αλλά μου φάνηκε για παγίδα.»

«Ναι, έτσι μοιάζει,» συμφώνησε η Σαρντίκα· και είπε: «Θα μάθουμε αύριο τι έγινε, υποθέτω. Πήγαινε να ξεκουραστείς.»

Ο Άσλατμιρ βγήκε απ'τη σκηνή της και διασχίζοντας τον καταυλισμό, που ήταν σιωπηλός τέτοια ώρα, έφτασε στη σκηνή της Σέρυ. Μπήκε χωρίς να δώσει καμια προειδοποίηση. Το εσωτερικό ήταν τελείως σκοτεινό, και ο Άσλατμιρ έψαξε για τη λάμπα λαδιού. Τη βρήκε και την άναψε. Είδε πως η Σέρυ κοιμόταν κουκουλωμένη στην κουβέρτα της. Έβγαλε τις μπότες και την κάπα του και κάθισε δίπλα της, πιάνοντας τη δική του κουβέρτα.

Εκείνη ξύπνησε, τραβώντας συγχρόνως ένα ξιφίδιο που είχε πλάι της. Συνοφρυώθηκε βλέποντάς τον. «Εσύ είσαι;»

«Εκτός αν είμαι άλλος.»

«Νομίζω πως σ'έβλεπα στον ύπνο μου. Έβλεπα ότι σε κάρφωνα στα πλευρά» – πίεσε την αιχμή του ξιφιδίου της στα πλευρά του, χωρίς να τρυπήσει τα ρούχα – «και μετά ρουφούσα το αίμα.»

Ο Άσλατμιρ δεν ήταν βέβαιος αν τον δούλευε ή όχι. «Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να το κάνεις και στην πραγματικότητα.»

Η Σέρυ θηκάρωσε το ξιφίδιό της και γύρισε απ'την άλλη, τυλιγμένη πάλι στην κουβέρτα. «Τι έγινε; Τίποτα κακό;»

«Ο Βάντραμιλ'λι σκοτώθηκε.»

Την άκουσε να χασμουριέται. «Πώς;»

Ο Άσλατμιρ έβγαλε τα ρούχα του και ξάπλωσε, τραβώντας την κουβέρτα του για να σκεπαστεί. «Θα σου πω αύριο.»

«Σας εντόπισαν ανιχνευτές της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ;»

«Εμείς μπλεχτήκαμε.»

«Σου είχα πει να προσέχεις, αλογάκι μου.» Στράφηκε προς τη μεριά του.

«Σκέφτηκα ότι μπορούσαμε να βοηθήσουμε... Ήταν παγίδα, τελικά, ξέρεις. Η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ έκανε κάτι περίεργο...»

«Τι;»

«Θα σου πω αύριο.»

Η Σέρυ δεν έκανε άλλες ερωτήσεις.

Το πρωί, κανένας δεν είχε ακόμα επιστρέψει από τη Μάλκαριλ. Ο Βασράιλ, όμως, είχε μάθει για την επιστροφή του Άσλατμιρ και ζήτησε να του μιλήσει. Εκείνος πήγε, μαζί με τη Σαρντίκα-Νοθ και τον Ερδάλο, και του είπε τι είχε δει.

«Και η Ιέρεια;» ρώτησε ο Λυκόφρων, καθισμένος έξω απ'τη σκηνή του. «Κυνηγούσε κι η Ιέρεια την Αρχόντισσα;»

«Δε νομίζω. Ήταν με τους ληστές σου.»

Ο Βασράιλ φάνηκε σκεπτικός. Ανήσυχος. Τρομαγμένος, ίσως, νόμιζε ο Άσλατμιρ. «Θα περιμένουμε,» μουρμούρισε. «Θα έρθουν.»

Και το απόγευμα, πράγματι, ήρθαν. Όσοι είχαν απομείνει από αυτούς. Και ήταν φανερά καταπονημένοι. Τραυματισμένοι πολεμιστές επάνω σε τραυματισμένα ζώα και σφυροκοπημένα οχήματα, με κουρελιασμένες πανοπλίες και όπλα κουρασμένα από τη σύγκρουση. Περίπου οι μισοί είχαν επιστρέψει από αυτούς που είχαν φύγει. Και τα ανθρωποειδή του Οργισμένου Τιμωρού των Κατακρεουργημένων Τόπων δεν ήταν μαζί τους. Ούτε η Ιέρεια.

«Πού είναι η Ιέρεια;» φώναξε ο Βασράιλ ο Λυκόφρων, συναντώντας τους στο κέντρο του καταυλισμού, ενώ ο Άσλατμιρ στεκόταν λίγο παραπέρα, ανάμεσα σε δυο μεγάλες σκηνές, και παρακολουθούσε.

«Δεν ξέρουμε... εξαφανίστηκε,» απάντησε ένας από τους ληστές. «Εξαφανίστηκε...»

«Ήταν μες στο όχημα,» είπε ένας άλλος δείχνοντας προς ένα τετράκυκλο με τρίκαννο πυροβόλο, «και μετά δεν ήταν...»

«Προς το τέλος της συμπλοκής...» πρόσθεσε μια τρίτη ληστής.

«Ο θεός της δε μας βοήθησε!» είπε ένας άλλος ληστής, κι ακουγόταν θυμωμένος.

«Κι αυτός εξαφανίστηκε.»

«Δεν μπορεί να *εξαφανίστηκε!*» φώναξε ο Βασράιλ. «Ούτ' αυτός ούτε η Ιέρεια! Θα επιστρέψουν. Δεν έπρεπε νάχατε φύγει δίχως αυτούς, ανόητοι!»

«Δε μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς,» είπε ο πρώτος ληστής που είχε μιλήσει. «Θα μας είχαν σκοτώσει όλους. Είχαν κι αυτοί θεούς.»

«Σκοτώσατε, τουλάχιστον, την Αρχόντισσα;»

Κανένας δεν μπορούσε ν'απαντήσει στον Βασράιλ.

«Δε... δεν την είδαμε νεκρή, αλλά ίσως...» ψέλλισε ο ληστής.

«Γαμώ τις Λάμιες, γαμώ!» γρύλισε ο Βασράιλ. «Σκατά λυκόχοιρου τα κάνατε! Δεν έπρεπε να φύγετε χωρίς την Ιέρεια, βλάκες! Εκείνη θα ήξερε να μου πει τι έγινε· εσείς είστε τόσοι ηλίθιοι που ούτ' αυτό δεν ξέρετε!» Και με τούτα τα λόγια, βάδισε προς τη σκηνή του, με το μεγάλο τραύμα στα πλευρά του να τον δυσκολεύει φανερά.

Τον σκότωσαν, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Ο θεός του Βασράιλ είναι νεκρός. Κάπως, κατάφεραν να τον σκοτώσουν. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Γι'αυτό εξαφανίστηκε κι η Ιέρεια.* Ήταν βέβαιος πως κι ο Βασράιλ στο ίδιο συμπέρασμα είχε φτάσει μα δεν ήθελε να το παραδεχτεί.

Και τώρα, χωρίς τον θεό του, βρίσκεται στο έλεος της Σαρντίκα-Νοθ. Δε μπορεί πλέον να ισχυρίζεται πως οι δυο τους είναι ίσοι. Υποχρεωτικά είναι υποτελής της, αλλιώς η Γαλανή Βασίλισσα θα τον συνθλίψει. Ο Άσλατμιρ το θεωρούσε καλό αυτό. Είχε περισσότερα να κερδίσει από τη Σαρντίκα-Νοθ παρά από τον Βασράιλ και τον παράξενο Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων.

Στη Μάλκαριλ, το πρωί μετά τη νυχτερινή σύγκρουση νότια της πόλης, οι τρεις εφημερίδες – *Η Πόλη, Το Πουλί του Δάσους,* και *Ο Φύλακας των Αγρών* – έγραφαν πώς η Αρχόντισσα είχε αντιμετωπίσει ηρωικά, μαζί με τους γενναίους Σωματοφύλακές της, μια τρομερή επίθεση των ληστών του Βασράιλ του Λυκόφρονα και των ανθρωποειδών δαιμόνων του. Τους τελευταίους, δε, τους είχε εξολοθρεύσει με τη χάρη του Θεού του Δάσους. Ο ίδιος ο Θεός της Μάλκαριλ είχε δείξει στους εχθρούς της πόλης ότι κανένας άλλος θεός δεν μπορεί να την απειλήσει! *Ο Θεός του Δάσους είναι πανίσχυρος!* έγραφε η *Πόλη. Ο Θεός της Μάλκαριλ προστατεύει τους αγρούς και όσους περιποιούνται τη γη,* έγραφε ο *Φύλακας των Αγρών. Ο Θεός του Δάσους αποκαλύπτει τη δύναμή του για να κατατροπώσει τους δαίμονες του Λυκόφρονα!* έγραφε το *Πουλί του Δάσους.* Όλες οι εφημερίδες ανέφεραν επίσης τον θάνατο του Φάρενμελ'λι, που ήταν χρόνια μάγος στο Αρχοντικό Μέγαρο και είχε υπηρετήσει πολλούς άρχοντες. Η κηδεία του θα γινόταν σήμερα το

απόγευμα, στις παρυφές της Δασοσκέπαστης Γης, ανατολικά της Μάλκαριλ, μόλις έβγαινες από την Πύλη του Δάσους (ή Σκοτεινή Πύλη, όπως την έλεγαν μερικοί). Όποιος επιθυμούσε μπορούσε να παρευρεθεί. Η ίδια η Αρχόντισσα θα έκανε την τελετή με τη βοήθεια ιερωμένων από τον Ναό του Θεού του Δάσους.

Οι κάτοικοι της Μάλκαριλ τώρα πανηγύριζαν για τη νίκη κατά των δυνάμεων που μέχρι χτες τη νύχτα τούς τρομοκρατούσαν. Σήμερα αισθάνονταν πως τίποτα δεν μπορούσε να απειλήσει την πόλη τους. Ο θεός τους και οι άρχοντές τους θα τους έσωζαν από οποιαδήποτε απειλή κι αν παρουσιαζόταν!

Στον Ναό πολλοί πήγαιναν για ν’αφήσουν, μέσα στον σηκό, προσφορές για τον Θεό του Δάσους: λαξευτά αντικείμενα, πλεκτά, ανθοδέσμες, ποτά, σκοτωμένα πουλιά. Οι ιερείς τα δέχονταν όλα σιωπηλά και έδιναν τις ευλογίες τους στους πιστούς.

Πριν από το μεσημέρι, μια γυναίκα μπήκε στον σηκό η οποία δεν φαινόταν να είναι σε τόσο καλή διάθεση όσο άλλοι που είχαν έρθει εδώ. Δεν φαινόταν να είναι σε *καθόλου* καλή διάθεση. Το πρόσωπό της μαρτυρούσε μεγάλη θλίψη· απόγνωση, πιθανώς. Πλησίασε τους ιερωμένους και τους ζήτησε να τη σκοτώσουν.

Αμέσως, εκείνοι την πήραν στα ενδότερα του Ναού για να μην προκληθεί σκηνή μπροστά τους πιστούς.

«Τι συμβαίνει, κόρη μου;» τη ρώτησε ο γέρο-ιερέας Νάρφεδελ.

«Δεν είμαι κόρη σου,» του είπε η γυναίκα. «Υπηρετούσα τον εχθρό σου, τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων. Ήμουν ιέρειά του.»

Οι ιερωμένοι έμειναν σιωπηλοί ολόγυρά της.

«Ήρθα για να με σκοτώσετε,» επανέλαβε εκείνη. «Κάντε το, γρήγορα, σας παρακαλώ.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Νάρφεδελ. «Η σύγκρουση του Ψυχοφύλακα με τον Οργισμένο Τιμωρό τελείωσε. Εμείς δεν τρέφουμε μίσος εναντίον σου.»

Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα της γυναίκας. «Δύο φορές...» είπε σπαστά. «Δύο φορές, έχω αισθανθεί τον θεό μου να πεθαίνει. Τη μία φορά υπηρέτησα τον δολοφόνο του. Τώρα ζητώ από τον δολοφόνο του να με σκοτώσει κι εμένα. Σας παρακαλώ...» Γονάτισε. «Σκοτώστε με!» Κατέβασε το κεφάλι, σαν να περίμενε κάποιο κοφτερό πελέκι να κατεβεί επάνω στον λαιμό της. Το σώμα της έτρεμε κάτω από τα σκονισμένα ταξιδιωτικά ρούχα της.

Οι ιερωμένοι του Ψυχοφύλακα έμειναν πάλι σιωπηλοί. Αμήχανοι. Δεν καταλάβαιναν.

«Τι εννοείς, δύο φορές έχει πεθάνει ο θεός σου;» τη ρώτησε η Σεϊλίκρα, μια ιέρεια πολύ μικρότερη από τον Νάρφεδελ.

«*Σκοτώστε με!*» φώναξε η γυναίκα· και ο Λορέντζος αμέσως της είπε, επιτακτικά, να σωπάσει, να μην ανησυχήσει τους πιστούς!

Ο Νάρφεδελ γονάτισε πλάι της. «Δε μπορούμε να σε σκοτώσουμε,» της είπε αγκαλιάζοντας τους ώμους της λες κι ήταν ο παππούς της· «δεν είμαστε φονιάδες, κόρη μου. Έλα, κάθισε μαζί μας και μίλησέ μας περισσότερο για ό,τι σου έχει συμβεί. Θα σε ακούσουμε· το υποσχόμαστε.»

Και μετά από κάποιο καιρό, θα υπηρετούσε ξανά τον δολοφόνο του θεού της…

Κεφάλαιο Τριακοστό-Έβδομο
Επιστροφή στη Νασόλκαθ, και Προσφορά Εργασίας

Δεν έφυγαν και πολύ νωρίς, τελικά. Η Φαίδρα είχε χρόνο να ξεκουραστεί ύστερα από την εξοντωτική μάχη με τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων και ύστερα από τις ημέρες νοητικής προετοιμασίας της Πολεμικής Καρδιάς της Συναγωγής των Θηρίων. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής την ξύπνησε δύο ώρες πριν από το μεσημέρι και της είπε να έρθει γιατί σε λίγο θα έφευγαν με το όχημα της Έρικας.

Αφού ετοιμάστηκε, η Φαίδρα’λι τούς συνάντησε στον δρόμο έξω από τα *Χρήσιμα Εργαλεία*, όπου ήταν σταματημένα το τετράκυκλο της Έρικας και το δίκυκλο που είχε αφήσει ο Ζαώρδιλ εδώ. Ο Νικηφόρος καβαλούσε το τελευταίο, έχοντας τη μηχανή αναμμένη· στην πλάτη του ήταν κρεμασμένο το σπαθί του, το Δαγκωτό Φιλί, μέσα στο θηκάρι του, καθώς κι ένας σάκος· από τη ζώνη του κρεμόταν ένα πιστόλι. Τριγύρω στέκονταν η Έρικα, η Χριστίνα, η Ανρίθα-Νοθ, και ο Χαρσάντιλ. Μέσα στο τετράκυκλο, καθόταν στη θέση του οδηγού η Ραβάσλι, έχοντας κι αυτή τη μηχανή αναμμένη, και ο Ραμπνάιλ ήταν καθισμένος δίπλα της, γιατί με το τραυματισμένο πόδι του ήταν καλύτερα να μη στέκεται όρθιος για πολύ.

«Έλα, μάγισσα· δε θα περιμένουμε εσένα όλη μέρα,» είπε ο Νικηφόρος, φανερά αστειευόμενος.

Η Φαίδρα έριξε τον σάκο της μέσα στον αποθηκευτικό χώρο του τετράκυκλου οχήματος, και κάθισε πίσω από τη Ραβάσλι και τον Ραμπνάιλ. Η Έρικα, η Ανρίθα-Νοθ, και ο Χαρσάντιλ κάθισαν πλάι της: και αναγκάστηκαν όλοι τους να στριμωχτούν. Ο Χαρσάντιλ έμοιαζε να αισθάνεται άβολα με την Ανρίθα κολλημένη επάνω του· η Έρικα ήταν ανάμεσα στη Ρελκάμνια αριστοκράτισσα και στη Φαίδρα. Η Χριστίνα ανέβηκε στο δίκυκλο πίσω απ’τον Νικηφόρο.

Έχουν αρχίσει να συμπαθιούνται οι δυο τους, αναρωτήθηκε η Φαίδρα παρατηρώντας τους, *ή είναι η ιδέα μου;*

Ξεκίνησαν, οδηγώντας τα οχήματά τους έξω από την Αγορά της Μάλκαριλ, ακολουθώντας τη λεωφόρο που ονομαζόταν Βορινός Δάκτυλος, και βγαίνοντας τελικά από τη βόρεια πύλη της πόλης. Διέσχισαν τους αγρούς και βρέθηκαν, σύντομα, σε άγριους τόπους, καθώς ο ήλιος σκαρφάλωνε ολοένα και πιο ψηλά στον ουρανό. Ήταν οι αρχές της άνοιξης πια, και ο καιρός ευχάριστος, αν και όχι πολύ ζεστός· δεν μπορούσες ακόμα να κυκλοφορείς για πολύ χωρίς κάπα σε τούτες τις περιοχές. Η Φαίδρα είχε την αίσθηση της γαλήνης που ακολουθεί μετά την καταιγίδα, και η διάθεσή της ήταν ανεβασμένη.

Θυμήθηκε τον Ναλτάφιρ'χοκ και όσα είχαν πει για ρούχα που θα μετέδιδαν κρυφά μηνύματα, και συνειδητοποίησε ότι είχε φύγει από τη Μάλκαριλ χωρίς να μιλήσει στον μάγο! Στράφηκε στην Έρικα και τη ρώτησε αν είχε συζητήσει αυτό το θέμα μαζί του.

«Το συζητήσαμε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν έχει κάνει καμια πρόοδο. Μόνο με μια Βιοσκόπο έχει μιλήσει, η οποία ίσως θα ενδιαφερόταν να βοηθήσει.»

«Θέλω να τον ξαναδώ…» είπε η Φαίδρα σκεπτικά.

«Θα σε ειδοποιήσει, είμαι σίγουρη, μόλις βρει και τους άλλους μάγους που χρειάζεται.»

«Στον Ζαώρδιλ έχεις πει τίποτα γι'αυτό το θέμα;»

«Δεν αφορά τον Ζαώρδιλ,» μόρφασε η Έρικα, «και δεν είμαστε καν βέβαιοι αν θα πετύχει. Κι ακόμα κι αν πετύχει, θα είναι κάτι που βοηθά το δίκτυό μου, όχι μια ομάδα μισθοφόρων.»

«Μπορεί να μην ήταν και τελείως άχρηστο στους Ζωντανούς-Νεκρούς…»

Η Ραβάσλι, έχοντας ακούσει την κουβέντα, ρώτησε: «Για τι πράγμα λέτε, αν επιτρέπεται;»

«Για μια ευρεσιτεχνία,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Δεν ξέρουμε όμως αν θα λειτουργήσει.»

«Τι θα κάνει αν λειτουργήσει; Τι είναι;»

«Δεν έχει νόημα να το συζητάμε ακόμα. Είναι κάτι σαν στεγανογραφία.»

«Στεγανογραφία;»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά. «Οι επαναστάτες δεν ξέρατε, τελικά, τόσα όσα θα έπρεπε…»

«Δεν είχαμε φτάσει και στο δικό σας επίπεδο,» είπε η Ραβάσλι, χωρίς να λείπει κάποια ειρωνεία από τη φωνή της. «Τι είναι η στεγανογραφία;»

«Το να μεταδίδεις ένα μήνυμα κρυμμένο έτσι ώστε να το καταλαβαίνουν μόνο αυτοί που γνωρίζουν για τι να ψάξουν.»

«Α,» είπε η Ραβάσλι. «Τότε ξέρω για τι λες.»

«Απλώς δεν ήξερες πώς ονομάζεται.»

«Ναι, αυτό δεν το ήξερα. Δηλαδή, βρήκατε μια καινούργια μέθοδο κωδικοποίησης;»

«Περίπου,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Έχει να κάνει μ’αυτά που βλέπει η Φαίδρα.»

«Αυτά που βλέπει η Φαίδρα τα καταλαβαίνει μόνο η Φαίδρα,» είπε η Ραβάσλι, ρίχνοντας μια ματιά στη μάγισσα από τον καθρέφτη πλάι στο τιμόνι.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Η μέθοδός της ίσως να έχει προοπτική.»

Η Φαίδρα δεν το θεώρησε σκόπιμο να κάνει κανένα σχόλιο.

Μετά από καμια ώρα έφτασαν στις αρχές του Περάσματος του Χρυσού Καβαλάρη και το ακολούθησαν, μπαίνοντας ανάμεσα στα βουνά. Γύρω τους ψηλές πλαγιές και κρημνοί ορθώνονταν, κι απόμακρα γρυλίσματα και ουρλιαχτά θηρίων αντηχούσαν. Κάπου-κάπου έβλεπαν αγέλες από τριχόσαυρες να περιφέρονται πάνω στις ράχες των βουνών, καθώς και κανέναν Ακάθιστο να πετάγεται από δω κι από κει. Πτεροδάκτυλοι φτερούγιζαν στον ουρανό. Στα πολύ ψηλά σημεία των βουνών, χιόνια φαίνονταν· δεν είχαν λιώσει ακόμα, και ο άνεμος έφερνε κρύο προς το πέρασμα. Σ’ορισμένα μέρη, τα οχήματά τους αναγκάστηκαν να περάσουν μέσα από χείμαρρους, ρηχούς ευτυχώς.

Η Έρικα σκεφτόταν ότι τώρα, σύντομα, έπρεπε να συναντήσουν το καραβάνι που συνόδευε ο Ζαώρδιλ. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της οι Ζωντανοί-Νεκροί και οι έμποροι δεν πρέπει να είχαν ακόμα βγει από το πέρασμα με τον ρυθμό που ταξίδευαν. Είχε, επομένως, τα μάτια της εστιασμένα μπροστά, ανάμεσα από τη Ραβάσλι και τον Ραμπνάιλ. Και ευχόταν να μην είχε συμβεί κανένα απρόοπτο επεισόδιο στο καραβάνι… αν και δεν το νόμιζε, ούτως ή άλλως· δεν είχε ακούσει η Σαρντίκα-Νοθ να έχει αρχίσει να δρα ακόμα σε τούτες τις περιοχές. Ειδικά τώρα, μάλιστα, η Γαλανή

Δράκαινα φαινόταν να έχει το νου της στραμμένο στα μέρη νότια της Μάλκαριλ.

Ήταν μεσημέρι όταν αντίκρισαν έναν καταυλισμό με μεγάλα οχήματα και ζώα, και κανένας τους δεν είχε αμφιβολία ότι ήταν ο καταυλισμός που περίμεναν να συναντήσουν.

Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής ύψωσε το χέρι του και τη φωνή του, χαιρετώντας τους φρουρούς, που ήταν όλοι τους Ζωντανοί-Νεκροί φυσικά. Εκείνοι τον αντιχαιρέτησαν και τον καλωσόρισαν, και ο Κολπατζής οδήγησε το δίκυκλό του εκεί όπου ήταν σταθμευμένα και τα άλλα οχήματα. Η Ραβάσλι τον ακολούθησε οδηγώντας το τετράκυκλο όχημα της Έρικας. Αφού το σταμάτησε, άνοιξαν τις πόρτες και βγήκαν παίρνοντας τα πράγματά τους στους ώμους.

Ο Ζαώρδιλ, ο Φέκταρελ, και ο Σάμελκον'λι ήρθαν να τους συναντήσουν.

«Μας προλάβατε, τελικά,» παρατήρησε ο Σκοτωμένος.

«Σ'το είπα ότι θα σας προλαβαίναμε,» αποκρίθηκε η Έρικα χαμογελώντας λιγάκι στραβά. Χαιρόταν τόσο που τον έβλεπε ώστε να το θεωρεί ανησυχητικό. Η σχέση τους δεν ήταν πλέον καθόλου μα καθόλου επαγγελματικής φύσης, ήταν βέβαιη.

«Τι έγινε στη Μάλκαριλ;» ρώτησε ο Φέκταρελ. «Ήρθε ο θεός της οργής;»

«Ήρθε,» είπε η Φαίδρα, «και τον αντιμετωπίσαμε. Ο Θεός της Μάλκαριλ τον σκότωσε.»

«Όλα πήγαν όπως τα είχατε σχεδιάσει;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι. Αλλά σκοτώθηκε, δυστυχώς, ο Φάρενμελ'λι.»

«Ποιος ήταν ο Φάρενμελ'λι;»

«Ο μάγος του Αρχοντικού Μεγάρου της Μάλκαριλ.»

Ο Φέκταρελ είπε: «Κι ο Σάλαθρελ πού είναι;»

«Θα μείνει για λίγο στη Μάλκαριλ,» απάντησε η Έρικα. «Τραυματίστηκε στη συμπλοκή με τους ληστές.»

«Οι ληστές επιτέθηκαν *μαζί* με τον θεό της οργής;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι–»

«Αλλά ο πούστης ο Βασράιλ δεν ήταν εκεί,» είπε ο Νικηφόρος. «Δεν ήρθε.»

«Ούτε η Σαρντίκα-Νοθ,» πρόσθεσε η Ραβάσλι.

«Τέλος πάντων· δεν έχει σημασία αυτό,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Να μιλάς για τον εαυτό σου, Σκοτωμένε!» μούγκρισε ο Νικηφόρος. «Εγώ τον περίμενα τον λυκιάρη, για να κλείσουμε τους ανοιχτούς μας λογαριασμούς.»

«Θα πρέπει να περιμένεις γι'άλλη φορά, Κολπατζή,» είπε ο Ζαώρδιλ. Και προς την Έρικα: «Σας έδωσε η Αρχόντισσα το άλλο μισό της πληρωμής μας;»

«Το έχω στον σάκο μου. Και μου είπε, επίσης, ότι θα ήθελε να εργαστείς γι'αυτήν. Θα σε πληρώσει για να διώξεις τους ληστές από τα μέρη της.»

«Θα δούμε...» είπε σκεπτικά ο Ζαώρδιλ, και τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν προς το κέντρο του καταυλισμού.

Ώς το βράδυ είχαν βγει από το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη και είχαν συναντήσει στον δρόμο τους άλλον έναν έμπορο που κατευθυνόταν προς τη Νασόλκαθ μ'ένα παλιό φορτηγό το οποίο έτριζε σαν δαίμονες να ήταν μέσα στο μεταλλικό και ξύλινο σώμα του. Ο έμπορος είχε για να τον προστατεύουν πέντε μισθοφόρους φρουρούς με πανοπλίες από ειδικά επεξεργασμένα, αλεξίσφαιρα δέρματα και μέταλλα, οι οποίοι κουβαλούσαν τουφέκια και σπαθιά. Καταυλίστηκαν μαζί με τους Ζωντανούς-Νεκρούς, έξω από το ορεινό πέρασμα, για να διανυκτερεύσουν, και ο έμπορος – που ονομαζόταν Άρδαλον – είπε ότι ερχόταν από την Άλενραθ έχοντας ακούσει πως το Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη ήταν ασφαλές. *Πράγματι, είναι, μέχρι στιγμής,* του είπε ο Ζαώρδιλ· *φροντίσαμε οι ίδιοι γι'αυτό.* Η περιέργεια του Άρδαλον αμέσως κεντρίστηκε, και ζήτησε να μάθει κι άλλα· οπότε ο Φέκταρελ τού διηγήθηκε πώς είχαν αντιμετωπίσει τον Χρυσό Καβαλάρη σε τούτες τις περιοχές. Ο έμπορος εντυπωσιάστηκε, και δεν το έκρυψε.

Όταν οι αφηγήσεις είχαν τελειώσει και οι περισσότεροι είχαν πάει για ύπνο, ο Ζαώρδιλ και η Έρικα έμειναν μόνοι πλάι στη μεγάλη φωτιά. Ο Σκοτωμένος κάπνιζε ένα τσιγάρο που είχε στρίψει. «Εσύ θα έρθεις μαζί μου,» της είπε, παρατηρώντας πως οι αντανακλάσεις από τις φλόγες έδιναν μια κολακευτική απόχρωση στο λευκό δέρμα του προσώπου της, κάνοντάς την να μοιάζει σχεδόν με πορφυρόδερμη Φεηνάρκια.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Με διατάζεις;»

«Δε σ'αφήνω να φύγεις.» Ο Ζαώρδιλ την έπιασε πίσω απ'το δεξί γόνατο. Η Έρικα γέλασε κι έκανε να σηκωθεί, οπότε εκείνος την

τράβηξε φέρνοντάς την απότομα στην αγκαλιά του. Η Έρικα τον φίλησε, νιώθοντας σαν να την είχε παρασύρει μες στη φωτιά. *Το έχουμε παρακάνει,* σκέφτηκε καθώς οι γλώσσες τους πάλευαν. *Το έχουμε παρακάνει... Υποτίθεται πως θα ήμασταν συνεργάτες... Περισσότερο συνεργάτες, τουλάχιστον, απ'ό,τι οτιδήποτε άλλο.*

Ο Ζαώρδιλ πέταξε το τσιγάρο του στις φλόγες. Έλυσε τη ζώνη της Έρικας, ενώ το φιλί τους συνεχιζόταν, και γλίστρησε και τα δύο του χέρια κάτω απ'τη δερμάτινη τουνίκα της, ανεβαίνοντας. Άγγιξε κάτι που η αφή του αναγνώριζε. «Τα εσώρουχα από δέρμα γατίδας, πάλι;» είπε απομακρύνοντας τα χείλη του από τα δικά της.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Το ξέρω ότι σ'αρέσουν.»

Σηκώθηκαν και πήγαν στη σκηνή του, η οποία δεν ήταν μακριά. Ξέχασαν τη ζώνη της Έρικας πλάι στη φωτιά.

Όταν είχαν κάνει έρωτα και ο Ζαώρδιλ ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και κοίταζε τον καμβά της οροφής στο αδύναμο φως της λάμπας λαδιού, σκέφτηκε: *Θεοί... τι θα γίνει αν ποτέ χρειαστεί να χωρίσουμε;* Την είχε συνηθίσει κοντά του, και νόμιζε πως κι εκείνη το ίδιο αισθανόταν. Αλλά ο Σκοτωμένος ήξερε πως, σ'αυτό το σύμπαν, τίποτα δεν κρατά για πάντα. Και φοβόταν ότι κάποτε μπορεί να την έχανε. Ειδικά με τέτοια ζωή που έκαναν κι οι δυο τους. Καθώς συνόδευε την Ταλράνδη και τον Ρίναμελ προς τα βόρεια, έχοντας αφήσει τους ανθρώπους του στη Μάλκαριλ, αναρωτιόταν τι θα γινόταν αν κάτι πήγαινε στραβά με το σχέδιο της Αρχόντισσας Αρκάμι και η Έρικα τραυματιζόταν άσχημα, ή σκοτωνόταν, ή αιχμαλωτιζόταν από τους ληστές του Βασράιλ και της Γαλανής Δράκαινας... Βέβαια, δεν ήταν τόσο απρόσεχτη – αν ήταν απρόσεχτη, θα είχε σκοτωθεί από καιρό – όμως ακόμα και οι πιο προσεχτικοί άνθρωποι δεν έχουν ανοσία στον κίνδυνο.

Στράφηκε να την κοιτάξει καθώς ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα πλάι του, έχοντας κάτω απ'το κεφάλι της ένα κεντητό μαξιλάρι.

«Να σε ρωτήσω κάτι προσωπικό;» του είπε εκείνη, ξαφνιάζοντάς τον.

«Τι;»

«Γιατί έχεις ένα;»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας. «Τι ένα;»

Η Έρικα άπλωσε το χέρι της και άγγιξε τις τρίχες στην κοιλιά του, γλιστρώντας τα δάχτυλά της ανάμεσά τους. «Ένα.»

Ο Ζαώρδιλ αισθάνθηκε να του σηκώνεται ξανά. «Α,» είπε, καταλαβαίνοντας τώρα.

«Έτσι γεννήθηκες;»

«Πρέπει να είσαι χαζή τελικά.»

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά, κι απέφυγε το βλέμμα του. «Εντάξει… απλά είπα να… Άστο, όμως…»

«Μια σφαίρα με χτύπησε,» της είπε ο Ζαώρδιλ, για να της λύσει την απορία, «σε μια συμπλοκή κοντά στη Βαλγκάραθ. Φτηνά τη γλίτωσα, είν' η αλήθεια.»

«Πρέπει να ήταν φριχτό…» Ακόμα απέφευγε το βλέμμα του.

«Λιποθύμησα αμέσως,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Όταν ξύπνησα, κάτι θεραπευτές ήταν κοντά μου. Μου είπαν ότι μου είχαν αφαιρέσει το ένα· δεν γινόταν αλλιώς. 'Δεν πειράζει,' τους αποκρίθηκα· 'γι'αυτό οι θεοί δίνουν δύο'.»

Η Έρικα τώρα τον κοίταξε καταπρόσωπο. «Τους το είπες, όντως, αυτό;»

«Ναι. Και με κοιτούσαν σα μαλάκες.» Γελούσε, και η Έρικα τον μιμήθηκε.

«Με δουλεύεις!» του είπε.

«Δε σε δουλεύω· αυτό τούς είπα. Ίσως να έφταιγε και η επήρεια των φαρμάκων που μου είχαν ρίξει· δεν ξέρω. Δεν αισθανόμουν τον πόνο τότε.»

Το πρωί, ο Άρδαλον έφυγε από κοντά τους. Απομακρύνθηκε γρήγορα διότι, έχοντας μόνο ένα μηχανοκίνητο φορτηγό, ταξίδευε ταχύτερα από το καραβάνι που περιλάμβανε και οχήματα και ζώα. Σύντομα τον έχασαν από τα μάτια τους, και ήξεραν ότι εκείνος θα έφτανε στη Νασόλκαθ σήμερα, σε μερικές ώρες, ενώ οι ίδιοι χρειάζονταν ακόμα δύο μέρες. Ο δρόμος τους, όμως, ήταν ομαλός. Ούτε ληστές συνάντησαν, ούτε τίποτε άλλο το επικίνδυνο, και όταν η δεύτερη ημέρα είχε σουρουπώσει ατένισαν αντίκρυ τους τα τείχη της Νασόλκαθ. Πλησίασαν τη Δεύτερη Πύλη και μπήκαν από εκεί, αφού οι έμποροι – η Ταλράνδη και ο Ρίναμελ – μίλησαν στους φρουρούς.

Η Έρικα είπε στον Ζαώρδιλ, καθώς κινούνταν επάνω στον δρόμο που ονομαζόταν Γέφυρα: «Θα πάω στον Ηγεμόνα τώρα.» Ο Σκοτωμένος καβαλούσε το άλογό του, και εκείνη το δικό της άλογο.

Η Ανρίθα-Νοθ βάδιζε κοντά της, προτιμώντας να μην καβαλικεύει όταν δεν ήταν απαραίτητο.
«Τώρα; Μες στη νύχτα;»
«Θέλω να δω τι έχει να μου πει.»
«Δεν έστελνες μαντατοφόρους να τον ειδοποιούν για τις απαντήσεις των αρχόντων των πόλεων;»
«Ναι,» είπε η Έρικα, «αλλά θέλω να τον δω η ίδια. Και νομίζω πως κι εκείνος θα θέλει να με δει.»
«Όπως νομίζεις.»
«Θα πας την Ανρίθα στο *Ήχος και Εικόνα*;» Το κρησφύγετο του δικτύου της Έρικας μέσα στη Νασόλκαθ.
«Ξέρω το δρόμο!» πετάχτηκε η Ανρίθα-Νοθ.
«Και δε θες κανένας να σε συνοδέψει μες στη νύχτα;»
Η Ρελκάμνια φάνηκε να το ξανασκέφτεται.
«Θα την πάω ώς εκεί,» υποσχέθηκε στην Έρικα ο Ζαώρδιλ.
«Πού θα κλείσετε δωμάτια, μετά;»
«Στο *Τέλος του Δρόμου,* αν βρούμε.»
«Θα σε καλέσω στον πομπό σου.»
Ο Ζαώρδιλ κατένευσε.
Βγήκαν, από τη Γέφυρα, στη Λεωφόρο των Τροχών – οι δρόμοι είχαν ελάχιστη κίνηση τέτοια ώρα· ήταν σχεδόν άδειοι – και η Έρικα σύντομα έφυγε κοντά από τον Ζαώρδιλ και τους υπόλοιπους ακολουθώντας την Οδό του Ηγεμόνα επάνω στο άλογό της, κατευθυνόμενη προς το ύψωμα όπου δέσποζε το Οχυρό του Ηγεμόνα. Τα φώτα από τα παράθυρά του φαίνονταν έντονα μέσα στη νύχτα.

Η Έρικα είπε στους φρουρούς ποια ήταν και ότι ο Ηγεμόνας την περίμενε, ότι του έφερνε σημαντικά νέα· ήθελε να του μιλήσει, εκτός αν είχε δώσει διαταγές να μην τον ενοχλήσουν σε καμία περίπτωση. Οι φρουροί την έβαλαν στο οχυρό, ένας δούλος πήρε το άλογό της για να το πάει στους στάβλους, και μια δούλα την οδήγησε σε μια αίθουσα για να καθίσει, ενώ ένας υπηρέτης (μάλλον όχι δούλος, έκρινε η Έρικα) έσπευσε να ειδοποιήσει τον Ηγεμόνα.
Ο Ραλνίβης δεν άργησε να έρθει στην αίθουσα, και η όψη του δεν ήταν όψη ανθρώπου αγουροξυπνημένου. Δεν πρέπει να κοιμόταν ακόμα. Ήταν ντυμένος μ’έναν μακρύ, καφετί χιτώνα με χρυσό σιρίτι, και στη μέση του δενόταν μια επάργυρη ζώνη.

«Έρικα,» είπε. «Επέστρεψες.»

«Ναι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα της.

«*Μόλις,* υποθέτω,» πρόσθεσε ο Ηγεμόνας κοιτάζοντάς την από πάνω ώς κάτω. Τα ρούχα της ήταν ταξιδιωτικά και σκονισμένα.

«Το πρώτο πράγμα που θέλησα να κάνω ήταν να σας μιλήσω.»

«Κάθισε,» της είπε ο Ηγεμόνας, καθώς κάθιζε κι ο ίδιος σε μια πολυθρόνα πλάι στη δική της. Χτύπησε τα δάχτυλά του και ένας υπηρέτης ήρθε. «Φέρε μας κάτι να πιούμε.»

«Τι θα επιθυμούσατε, Άρχοντά μου;»

«Κρασί.»

Ο υπηρέτης γέμισε δύο ποτήρια από την κάβα και τους τα έφερε. Οι φλόγες στο τζάκι μούγκριζαν· το δωμάτιο ήταν ζεστό. Ο Ηγεμόνας έκανε νόημα στον υπηρέτη να φύγει κι εκείνος αποχώρησε.

«Λοιπόν, Έρικα; Είναι κι ο Ζαώρδιλ εδώ;»

«Φυσικά. Το καραβάνι επέστρεψε. Η Ταλράνδη και ο Ρίναμελ είναι καλά.»

«Χαίρομαι,» είπε ο Ηγεμόνας πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Είναι δύο από τους σημαντικούς εμπόρους της πόλης μου.»

«Λάβατε τις επιστολές μου;»

«Ασφαλώς. Αλλά υποθέτω έχεις πολλές λεπτομέρειες να μου πεις.»

«Πράγματι,» αποκρίθηκε η Έρικα και, καθώς η ώρα κυλούσε και η νύχτα προχωρούσε, του μίλησε για όλες της τις συναντήσεις με τους άρχοντες των πόλεων – χωρίς, όμως, να αναφέρει τίποτα για τις προσωπικές της διαπραγματεύσεις μαζί τους σχετικά με το δίκτυό της. Αυτό δεν ήταν μέρος της δουλειάς της για τον Ηγεμόνα. Συνεργαζόταν με τον Ραλνίβη επειδή την πλήρωνε· δεν ήταν υποτελής του, και προσπαθούσε να μην το ξεχνά αυτό παρά τον τρόπο που είχε ο Ηγεμόνας προς το μέρος της. Δεν ήταν αυταρχικός, βέβαια, αλλά δεν άφηνε να εννοηθεί και τίποτα λιγότερο από το ότι *εκείνος* ήταν που πρόσταζε.

Προς το τέλος, όταν του μιλούσε για την εφαρμογή του σχεδίου της Αρχόντισσας της Μάλκαριλ εναντίον του Οργισμένου Τιμωρού των Κατακρεουργημένων Τόπων, του είπε: «Ένας άνθρωπός μου είδε τον Άσλατμιρ εκεί, Άρχοντά μου. Προσπαθούσε να σκοτώσει τη Φαίδρα'λι, και ο άνθρωπός μου πήγε να τη βοηθήσει.»

«Ήταν ο *Άσλατμιρ;* Είναι σίγουρος;»

«Σχεδόν σίγουρος. Ήταν νύχτα, αλλά εμπιστεύομαι τα μάτια αυτού του ανθρώπου μου, Άρχοντά μου.» Η Έρικα δεν θέλησε να αναφέρει το όνομα του Σιωπηλού Σάλαθρελ – το δίκτυό της ήταν *δικό της*, όχι του Ραλνίβη. «Τον Άσλατμιρ είδε.»

«Και τον σκότωσε;»

«Δεν πρόλαβε. Ο Άσλατμιρ υποχώρησε γρήγορα· καβαλούσε δίκυκλο.»

«Πώς υποθέτεις ότι βρέθηκε εκεί, Έρικα;» Ο Ηγεμόνας κοίταξε την κούπα του συνοφρυωμένος σαν να είχε ξαφνιαστεί που ήταν άδεια.

«Πρέπει να έχει συμμαχήσει με τη Σαρντίκα-Νοθ. Είναι η μόνη λογική εξήγηση.»

«Εκτός από εμένα, σε ποιον άλλο το έχεις πει αυτό;»

«Σε κανέναν, Άρχοντά μου.»

«Καλά έκανες. Πες μου τι έγινε μετά.»

«Τίποτα το σπουδαίο. Επιστρέψαμε στη Νασόλκαθ. Συναντήσαμε τον Ζαώρδιλ και τους εμπόρους μέσα στο Πέρασμα του Χρυσού Καβαλάρη.» Και άλλαξε θέμα: «Καθώς μιλάμε, Άρχοντά μου, η Τριανδρία της Χόλκεραλ πρέπει να ετοιμάζεται για πόλεμο. Μου είπαν ότι θα στρατολογήσουν μισθοφόρους, ώστε εσείς να χτυπήσετε τη Γαλανή Δράκαινα από τον βορρά κι εκείνοι από τον νότο. Και τώρα που η Σαρντίκα-Νοθ βρίσκεται στις Ενδότερες Πολιτείες–»

«Νομίζεις ότι θα ήταν μια καλή ευκαιρία,» τη διέκοψε ο Ραλνίβης. «Κι εγώ το ίδιο σκέφτομαι, Έρικα. Και η απουσία της Γαλανής Δράκαινας από ετούτα τα μέρη είναι τώρα πιο σημαντική απ'ό,τι πιστεύεις.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείτε, Άρχοντά μου;»

«Θα ήθελα να είναι κι ο Ζαώρδιλ εδώ για να το συζητήσουμε...»

«Δε μπορείτε να μου πείτε;» Ήταν περίεργη, και δεν το έκρυβε.

Ο Ηγεμόνας άνοιξε μια ταμπακέρα και της πρόσφερε ένα ακριβό τσιγάρο. Η Έρικα το δέχτηκε κι εκείνος τής το άναψε. Ύστερα άναψε ένα για τον εαυτό του, και είπε: «Πριν από αρκετές ημέρες ήρθαν στη Νασόλκαθ δύο άνθρωποι τους οποίους ακόμα φιλοξενώ στο οχυρό μου. Είναι μακρινοί συγγενείς μου.» Φύσηξε καπνό. «Ανιψιοί του Βάλγκερελ.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε πάλι, και ο Ηγεμόνας κατάλαβε ότι δεν είχε συνειδητοποιήσει για ποιον τής μιλούσε, οπότε πρόσθεσε: «Του

Άρχοντα του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Είναι άνθρωποι που κατάγονται από εκείνες τις περιοχές. Και ξέρουν έναν τρόπο για να εισβάλουμε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

«Είναι σίγουροι;»

«Είχαν μπει μέσα στους ληστές της Γαλανής Δράκαινας, Έρικα, για να προσπαθήσουν να ελευθερώσουν τον Βάλγκερελ, αν ήταν ακόμα ζωντανός. Δεν τα κατάφεραν, και παραλίγο να σκοτωθούν. Όμως τώρα ξέρουν πώς να εισβάλουμε στο οχυρό.»

«Αν ξέφυγαν από κάποιο κρυφό πέρασμα,» είπε η Έρικα, «η Σαρντίκα-Νοθ θα το έχει, αναμφίβολα, σφραγίσει.»

«Δεν είναι τα πράγματα όπως νομίζεις,» της είπε ο Ηγεμόνας ρουφώντας καπνό και βγάζοντάς τον από τα ρουθούνια. «Θα σου εξηγήσω. Θα σου εξηγήσουν, μάλλον, οι ίδιοι οι φιλοξενούμενοί μου. Αύριο, όμως, που θα φέρεις εδώ και τον Ζαώρδιλ. Και τη μάγισσά του, επίσης: τη Φαίδρα'λι. Αν και δε νομίζω πως θα έχει τίποτα σημαντικό να προσθέσει. Είναι ισχυρή, σίγουρα, αλλά δεν τη θεωρώ σοφότερη από τον δικό μου μάγο, τον Σελκάριλ'λι.»

Μάγοι... σκέφτηκε η Έρικα. *Επομένως, δεν πρέπει να πρόκειται για ένα συνηθισμένο κρυφό πέρασμα. Αν είναι* καν *κρυφό πέρασμα, δηλαδή...* «Θα τον ειδοποιήσω τον Ζαώρδιλ, Άρχοντά μου,» υποσχέθηκε.

«Φέρ' τον αύριο εδώ, μόλις ξημερώσει. Θα σας περιμένω. Τώρα που λείπει η Δράκαινα από τη φωλιά της, είναι ευκαιρία να κινηθούμε εναντίον της.»

Η Έρικα, φεύγοντας από το Οχυρό του Ηγεμόνα επάνω στο άλογό της, άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τον Ζαώρδιλ.

«*Ναι;*» άκουσε τη φωνή του, λιγάκι βραχνή.

«Σε ξύπνησα;»

«*Ναι.*» Μια μικρή παύση. «*Πού ήσουν τόσες ώρες; Στον Ηγεμόνα; Ξέρεις τι ώρα είναι;*»

«Ξέρω. Στον Ηγεμόνα ήμουν. Εσύ πού είσαι;»

«*Στο* Τέλος του Δρόμου.»

«Όλα εντάξει με την Ανρίθα;»

«*Ναι. Την άφησα στους ανθρώπους σου και έφυγα.*»

«Αύριο το πρωί πρέπει να πάμε στον Ηγεμόνα. Να έρθω στο πανδοχείο, να σου μιλήσω;»

Μετά από λίγη ώρα – μέχρι το άλογό της να φτάσει στην Πάνω Αγορά και η Έρικα να μπει στο *Τέλος του Δρόμου,* να πάρει τον ανελκυστήρα, και να ανεβεί – βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο του Ζαώρδιλ. Εκείνος καθόταν επάνω στο κρεβάτι του καπνίζοντας, περιμένοντάς την.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε.

Η Έρικα κάθισε πλάι του και του είπε αυτά που της είχε πει ο Ηγεμόνας. «Επιμένει να έρθετε εσύ και η Φαίδρα'λι για να αποκαλύψει περισσότερα. Πιστεύω ότι σχεδιάζει να σας προσλάβει για να επιτεθείτε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

Ο Ζαώρδιλ ρουθούνισε. «Τρελός είναι! Δε βάζω τους ανθρώπους μου να πάνε ν'αυτοκτονήσουν. Η Γαλανή έχει τόσους ληστές εκεί. Οχήματα, όπλα, ορνιθόπτερα. Ακόμα και δυο ελικόπτερα έχουμε δει.»

«Ναι αλλά ο Ηγεμόνας λέει πως οι φιλοξενούμενοί του έχουν κάποιον *ιδιαίτερο τρόπο* για να εισβάλουν στο οχυρό.»

«Και είναι δυνατόν η Σαρντίκα να μην τον ξέρει;»

«Αυτό είπα κι εγώ. Τέλος πάντων. Ο Ηγεμόνας θέλει να πάμε να τον συναντήσουμε αύριο. Θα έρθεις, έτσι;»

«Εννοείται. Όπως και νάχει, ακούγεται ενδιαφέρον.»

«Να ειδοποιήσεις και τη μάγισσα.» Η Έρικα σηκώθηκε όρθια.

«Θα την ειδοποιήσω. Εσύ πού πας;»

«Στο *Ήχος και Εικόνα,* να δω τι γίνεται κι από κει.»

«Τα λέμε το πρωί.»

Η Έρικα έσκυψε και τον φίλησε. Ύστερα έφυγε.

Ο Ζαώρδιλ ξάπλωσε και, σύντομα πάλι, κοιμόταν. Δεν ήταν ώρα τώρα να καθίσει να σκεφτεί τι μπορεί νάχε στο μυαλό του ο Ηγεμόνας· και ήταν και κουρασμένος.

Το πρωί, η Έρικα ήρθε και τον συνάντησε στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου*. Μαζί του ήταν η Φαίδρα'λι, καθισμένη στο ίδιο τραπέζι, καθώς επίσης κι ο Φέκταρελ, η Νιρκέκα, και ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, παίρνοντας πρωινό.

«Καλημέρα,» είπε η Έρικα.

«Δε φαίνεται να κοιμήθηκες καλά,» παρατήρησε ο Νικηφόρος.

«Ναι; Πού το ξέρεις;» Η Έρικα έπιασε μια καρέκλα και κάθισε μαζί τους.

«Από τη φάτσα σου.»

Οι περισσότεροι μειδίασαν, και η Έρικα, χαμογελώντας λιγάκι στραβά, είπε: «Δεν κοιμήθηκα και πολύ, είν' η αλήθεια. Όλο δουλειές.» Έπιασε την κούπα του Ζαώρδιλ και ήπιε μια γουλιά τσάι.

«Τι συμβαίνει, λοιπόν, με τον Ηγεμόνα;» ρώτησε ο Φέκταρελ. «Έχει κάτι υπόψη του για εμάς;»

«Αυτό θα πάμε σήμερα να μάθουμε.»

Μετά από λίγο, η Έρικα, ο Ζαώρδιλ, και η Φαίδρα'λι βγήκαν από το *Τέλος του Δρόμου,* πήραν τα άλογά τους από τον στάβλο όπου τα είχαν αφήσει, και έφυγαν για το Οχυρό του Ηγεμόνα, που, οικοδομημένο στο ύψωμα στα βορειοδυτικά της Νασόλκαθ, δέσποζε πάνω από όλα τα υπόλοιπα οικοδομήματα της πόλης. Όταν έφτασαν μπροστά στην πύλη, οι φρουροί φάνηκαν να έχουν ειδοποιηθεί γι'αυτούς. Μόλις η Έρικα δήλωσε ποια ήταν, τους άνοιξαν για να περάσουν. Δύο ιπποκόμοι πήραν τα άλογά τους, κι ένας υπηρέτης τούς οδήγησε στο εσωτερικό του οχυρού, σε μια αίθουσα με στρογγυλό τραπέζι, λιτά στολισμένη και καλοφωτισμένη από το φως του ήλιου που έμπαινε από τα ανοιχτά παράθυρα. Ο Ηγεμόνας ήταν ήδη εδώ, καθισμένος σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, και κοντά του κάθονταν δύο πορφυρόδερμοι άντρες και η Φιστάμα: μια μισθοφόρος των Οπλισμένων Κτηνών η οποία, από παλιά, ήταν στην προσωπική φρουρά του Ηγεμόνα και τώρα, ύστερα από τον θάνατο του Μάρβωντ, του Μεγάλου Κτήνους, και την πανωλεθρία που είχε συμβεί με την προδοσία του Εύβουλου, ήταν και αρχηγός των Οπλισμένων Κτηνών. Φονική Λέαινα, την αποκαλούσαν.

Ο Ηγεμόνας σηκώθηκε από τη θέση του για να υποδεχτεί την Έρικα, τον Ζαώρδιλ, και τη Φαίδρα'λι, και η Φιστάμα κι οι άλλοι δύο σηκώθηκαν μαζί του.

«Καλωσήρθατε,» χαιρέτησε ο Ραλνίβης. «Η Έρικα μού είπε ότι επιστρέψατε χωρίς πολλά προβλήματα, παρότι το καραβάνι δέχτηκε κάποιες επιθέσεις.»

«Τίποτα που δε μπορούσαμε ν'αντιμετωπίσουμε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, «αν και η επίθεση που μας έκαναν η Σαρντίκα-Νοθ και ο Βασράιλ ο Λυκόφρων μαζί ήταν, ομολογουμένως, άγρια.»

«Να σας γνωρίσω δύο κυρίους,» είπε ο Ηγεμόνας, και στράφηκε στους δύο πορφυρόδερμους άντρες. Δείχνοντας ευγενικά τον πρώτο, που ήταν λιγνός και είχε μακριά πράσινα μαλλιά και γενειάδα, είπε: «Από εδώ ο Αλβέντιρ.» Μετά έδειξε τον δεύτερο, που ήταν πιο

ευτραφής, είχε μαλλιά πλούσια και μαύρα, και φουντωτό μουστάκι: «Κι από εδώ, ο Θαρκάμελ.» Κανένας τους δεν πρέπει να ήταν πολύ μεγάλος· ο Ζαώρδιλ τούς υπολόγιζε μικρότερους από τον εαυτό του. «Και οι δύο είναι συγγενείς του Άρχοντα Βάλγκερελ, του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας.»

«Η Έρικα μού είπε ότι φιλοξενείτε δύο ανιψιούς του, Άρχοντά μου, καθώς και ότι ξέρουν κάποιο... μυστικό πέρασμα;... που οδηγεί στο οχυρό.»

«Δεν είναι μυστικό πέρασμα ακριβώς,» είπε ο Αλβέντιρ.

«Υποθέτω θα μας διαφωτίσετε, αφού μας καλέσατε,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ.

«Καθίστε,» είπε ο Ηγεμόνας καθώς κάθιζε κι ο ίδιος. «Καθίστε, όλοι. Βάλτε και κάτι να πιείτε, αν θέλετε.» Έδειξε τις δύο καράφες στο κέντρο του τραπεζιού και τις αναποδογυρισμένες κούπες που βρίσκονταν γύρω τους. Κανένας δεν τις άγγιξε, αλλά, φυσικά, κάθισαν.

Ο Ζαώρδιλ ρώτησε: «Πώς σκοπεύετε, λοιπόν, να εισβάλετε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας;»

Ο Ηγεμόνας κοίταξε τον Αλβέντιρ και του έγνεψε. Εκείνος είπε: «Πρέπει να σας εξηγήσουμε κάποια πράματα πρώτα. Εγώ κι ο Θαρκάμελ είμαστε ανιψιοί του Άρχοντα Βάλγκερελ. Είναι θείος μας, και θελήσαμε να μάθουμε αν είναι ζωντανός και, αν μπορούμε, να τον πάρουμε από τα χέρια της Γαλανής Δράκαινας. Μαζί μας ήταν κι άλλοι τρεις: ο Κάλριθ, η Σιγκίκρα, και ο Όρκιβελ – κι αυτοί συγγενείς μας. Πήγαμε και καταταγήκαμε στους ληστές της Γαλανής Δράκαινας, χωρίς να της πούμε ότι έχουμε καμια σχέση με τον Άρχοντα Βάλγκερελ. Μας έβαλε ανάμεσα στους δικούς της κι έτσι ήμασταν για κάποιο καιρό στ'Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και δουλεύαμε γι'αυτήν. Μάθαμε κάποια πράματα, όσο ήμασταν εκεί – πού βρίσκεται τι μες στ'οχυρό, και τα λοιπά και τα λοιπά. Έχουμε φτιάξει κι ένα χάρτη για τον Ραλνίβη.» Έδειξε προς τα εκεί όπου μια περγαμηνή ήταν τυλιγμένη μπροστά στον Ηγεμόνα. «Κι ακούγαμε και κάτι μουγκρητά από τα βάθη του οχυρού–»

«Πολύ τρομαχτικά,» είπε ο Θαρκάμελ, παίρνοντας απρόσκλητα τον λόγο από τον Αλβέντιρ, «αλλά κανένας από τους άλλους εκεί δεν έδινε σημασία.»

«Τα έχουν συνηθίσει,» τον διέκοψε ο Αλβέντιρ. «Στην αρχή ρωτήσαμε 'Τι είν' αυτό; Τι κάνει έτσι;' και μας έλεγαν να μην ασχολούμαστε, ότι δε μας ένοιαζε εμάς αυτό–»

«Αλλά εμείς δεν είχαμε ποτέ πριν ξανακούσει τίποτα να κάνει έτσι από τα βάθη του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας–»

«Εμείς οι δυο προσωπικά, βέβαια, δεν είχαμε ξαναμπεί στ'οχυρό ποτέ, όμως και πάλι κανένας δεν μας είχε πει τίποτα.»

«Ναι,» κατένευσε ο Θαρκάμελ.

«Στο θέμα μας,» τους πίεσε ο Ηγεμόνας. «Τα γεγονότα. Συγκεκριμένα.»

«Ναι, ξάδελφε,» είπε ο Αλβέντιρ, «αυτό θα λέγαμε τώρα. Είχαμε μάθει, το λοιπόν, πολλά για το πώς γίνονται τα πράματα μες στ'οχυρό, και μια βραδιά πια είπαμε να πάμε να ελευθερώσουμε τον θείο μας και να την κοπανήσουμε. Το σχέδιο ήταν ως εξής: Θα κατεβαίναμε στα μπουντρούμια, θα παίρναμε τον θείο απ'τα κελιά της Γαλανής, και θα την κάναμε από τα σπήλαια–»

«Από ποια σπήλαια;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Από τα σπήλαια κάτω απ'τ'οχυρό, που 'ναι γεμάτα θησαυρούς.»

«Αληθεύει αυτός ο μύθος;» απόρησε ο Ζαώρδιλ.

«Φυσικά κι αληθεύει. Μα πού να κατέβεις εκεί κάτω; Όλο δαίμονες είναι. Κι άμα πα να κλέψεις τα πολύτιμα, είναι καταραμένα–»

«Πες του για το φυλαχτό,» τον πίεσε ο Ηγεμόνας.

«Ναι, αυτό θα έλεγα τώρα, ρε ξάδελφε!» αποκρίθηκε ο Αλβέντιρ. «Εμείς ξέρουμε πώς ν'αντιμετωπίσουμε, όμως, τους δαίμονες των τόπων μας, κύριε Ζαώρδιλ. Η οικογένειά μας έχει, από καιρούς αρχαίους, κάμει μια παλιά συμφωνία με τους δαίμονες εκεί. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν τους φοβόμαστε, μα ξέρουμε πώς να τους... κρατήσουμε μακριά άμα χρειάζεται. Με τούτο το φυλαχτό, συγκεκριμένα.» Έβγαλε ένα φυλαχτό απ'την τσέπη του και τ'άφησε πάνω στο τραπέζι. Ήταν στρογγυλό και καμωμένο από κάποιου είδους πέτρα· στο κέντρο είχε έναν πορφυροκίτρινο κρύσταλλο που εντός του μια ζωντανή φλόγα έμοιαζε να χορεύει. Γύρω από τον κρύσταλλο κι επάνω στην πέτρα υπήρχε ένα περίπλοκο λάξευμα.

Η Φαίδρα'λι, επικοινωνώντας σιωπηλά με την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, τη ρώτησε: *Υπάρχει κανένας δαίμονας κλεισμένος εκεί μέσα;* Και ο θεός της απάντησε πως, όχι, καμία παρουσία δεν μπορούσε να διαισθανθεί από εκεί. Όμως σίγουρα

κάποια *δύναμη* υπήρχε παγιδευμένη στο φυλαχτό. Η Φαίδρα το κοίταζε συνοφρυωμένη, αλλά συγκρατήθηκε απ'το να κάνει ξόρκια για να ανιχνεύσει τη φύση του· θα ήταν αγενές τώρα, και ειδικά χωρίς να ζητήσει την άδεια του Ηγεμόνα και του Αλβέντιρ.

Εν τω μεταξύ, ο τελευταίος συνέχιζε να μιλά: «Τούτο το φυλαχτό χρειάζεται έναν ειδικό τρόπο για να το φτιάξεις–»

«Ας τ'αφήσουμε αυτό γι'άλλη ώρα,» του είπε ο Ραλνίβης.

«Ναι, εντάξει. Το φυλαχτό κάμει τους δαίμονες των τόπων μας να μη σε πλησιάζουν – εσένα κι όσους βρίσκονται κοντά σου.»

«Το πολύ δέκα ανθρώπους, συνολικά,» πρόσθεσε ο Θαρκάμελ. «Και πάλι είν' επικίνδυνο, βέβαια.»

«Ναι,» είπε ο Αλβέντιρ. «Το σχέδιο, το λοιπόν, ήταν να κάμουμε το εξής: Θα παίρναμε τον θείο απ'τα μπουντρούμια και θα τον οδηγούσαμε, από εκεί, μέσα στα σπήλαια κάτω απ'το οχυρό.»

«Υπάρχει, δηλαδή, πέρασμα που συνδέει τα μπουντρούμια μ'αυτά τα σπήλαια...» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι, φυσικά· αυτό λέμε τώρα. Θα περνούσαμε, το λοιπόν, από τα σπήλαια, με τον θείο μαζί μας, χωρίς να μας πειράξουν οι δαίμονες εκεί κάτω γιατί θα είχαμε το φυλαχτό.»

«Πού βγάζουν τα σπήλαια;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Τώρα θα το λέγαμε κι αυτό, ρε φίλε!» Ο Αλβέντιρ έμοιαζε ενοχλημένος που όλο τον διέκοπταν. «Τα σπήλαια έχουν διάφορες εξόδους. Ούτε εμείς, που είμαστε άνθρωποι της περιοχής, δεν είμαστε σίγουροι για όλες· είναι πολύπλοκα. Η έξοδος που μας ενδιέφερε, όμως, και που δεν είναι μακριά απ'το οχυρό, βγάζει κάτω απ'την Ψηλή Γέφυρα. Αλλά εκεί, κάτω απ'τη γέφυρα, όπως θα έχεις ακούσει μάλλον, βρίσκεται η Σκιά της Γέφυρας, έτσι δεν είναι;»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Έχω ακούσει για τη Σκιά της Γέφυρας.»

«Ένας πανίσχυρος δαίμονας,» είπε ο Αλβέντιρ. «Γενικά φιλικός. Αλλά μην πλησιάσεις τη φωλιά του: θα σε σκοτώσει! Όμως εμάς δε θα μας πείραζε γιατί θάχαμε το φυλαχτό μαζί μας, κι εξάλλου θα φεύγαμε γρήγορα· δε θα καθόμασταν να του κάμουμε παρέα.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ζαώρδιλ ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. «Και να υποθέσω ότι το σχέδιό σας δεν δούλεψε όπως το είχατε σκεφτεί;»

«Το βρήκες, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Αλβέντιρ. «Το πράμα στράβωσε. Μας πήρε όλους το Πεπρωμένο των Δαιμόνων.»

«Τους άλλους, κυρίως,» είπε, θλιμμένα, ο Θαρκάμελ. «Εμείς φτηνά τη γλιτώσαμε.»

«Ναι, όντως,» συμφώνησε ο Αλβέντιρ· «φτηνά τη γλιτώσαμε. Ακούστε τι έγινε. Κατεβήκαμε στα μπουντρούμια, όπως τόχαμε σχεδιάσει, και πλησιάζαμε το κελί του θείου μας. Όμως τότε μας πήραν είδηση. Ο μάγος της Γαλανής πρέπει να ήταν που μας κατάλαβε – με κάποια μαγεία του· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Ακούσαμε τη φωνή του πίσω μας, και βήματα. Όχι μονάχα τα δικά του. Τον είδαμε να ζυγώνει μέσα απ'τα σκοτάδια των μπουντρουμιών, και μαζί του ήταν και τουλάχιστον δυο ληστές της Γαλανής. Αλλά εμείς κυρίως φοβόμασταν τους δαίμονές του. Δυο δαίμονες κρατά φυλακισμένους ο μάγος της!»

«*Δύο;*» είπε η Φαίδρα'λι. «Πρέπει νάναι πολύ ισχυρός.»

«Ναι, είναι.»

«Πώς τον λένε;»

«Άρδαλον'λι. Και τον είδαμε, όπως έλεγα, να έρχεται, και ξέραμε ότι τώρα δεν προλαβαίναμε να πάρουμε τον θείο απ'τη φυλακή του, και είχαν ήδη αρχίσει να μας πυροβολούν–»

«Άρδαλον'λι, είπες;» τον διέκοψε η Έρικα.

«Ναι. Άρδαλον'λι· έτσι τον λένε.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε.

Τον ξέρει; αναρωτήθηκε ο Ζαώρδιλ.

Ο Ηγεμόνας τής είπε: «Γιατί ρωτάς;»

«Τίποτα, Άρχοντά μου· απλώς δεν άκουσα καλά πριν.»

Του λέει ψέματα, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Τη γνώριζε πια καλά την Έρικα· μπορούσε να καταλάβει κάποια πράγματα γι'αυτήν, από την έκφρασή της. *Πρέπει να τον ξέρει. Αλλά από πού; Και γιατί δε θέλει να το πει;*

Ο Αλβέντιρ συνέχισε: «Τρέξαμε να την κοπανήσουμε, γιατί τώρα θα μας καθάριζαν όλους, δεν υπήρχε αμφιβολία. Μπερδευτήκαμε μες στα μπουντρούμια και δυο από εμάς – ο Όρκιβελ και η Σιγκίκρα έστριψαν μέσα σ'ένα δωμάτιο εκεί κάτω, και... και κάτι τούς επιτέθηκε εκεί. Μουγκρίζοντας. Βγάζοντας τρομαχτικούς βρυχηθμούς. Τους σκότωσε και τους δυο προτού προλάβουμε να κάμουμε τίποτα. Και μετά πλησιάσαμε κι εμείς, οι άλλοι τρεις, και είδαμε τον δαίμονα· και πρέπει νάταν η Σκιά της Γέφυρας. Τότε δεν καθίσαμε να το καλοσκεφτούμε, βέβαια, αλλά μετά το καταλάβαμε

– η Σκιά πρέπει να ήταν – δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Θα σας πω γιατί.

»Είδαμε, το λοιπόν, αυτό τον δαίμονα μπροστά μας, και θα μας χιμούσε κι εμάς για να μας κομματιάσει, μα ο Κάλριθ είχε μαζί το φυλαχτό κι αυτό πρέπει νάταν που τον κράτησε μακριά και σωθήκαμε. Οι ληστές όμως έρχονταν πίσω μας, οπότε φύγαμε τρέχοντας· πήγαμε προς τα σπήλαια – τι άλλο να κάμαμε; Πώς να ξεφεύγαμε; Ο Κάλριθ μάς πέταξε το φυλαχτό και μας είπε: 'Τρέχτε, ρε, τρέχτε! Εγώ θα τους κρατήσω πίσω!' Και του φώναξα, του βλάκα: 'Όχι, ρε, θα σε σκοτώσουνε,' μα μου είχε ήδη πετάξει το φυλαχτό και είχε τρέξει απ'την άλλη ο παλαβός, και – τι να κάμουμε; – εμείς οι δυο φύγαμε. Πήγαμε στα σπήλαια. Περάσαμε από κει χωρίς οι δαίμονες να μας πειράξουν. Και, μα τις Λάμιες, τα πλούτη που είδαν τα μάτια μας μας έβαλαν και τους δυο σε πειρασμό να τα βουτήξουμε, μα συγκρατηθήκαμε γιατί ξέραμε πως είναι καταραμένα – κι απ'αυτή την κατάρα το φυλαχτό μας δε σε σώζει.

»Βγήκαμε, το λοιπόν, τελικά κάτω απ'την Ψηλή Γέφυρα, και περιμέναμε ότι εκεί θα συναντούσαμε τη Σκιά της Γέφυρας, έτσι; Μα η Σκιά δεν ήταν *πουθενά*. Παραξενεμένοι κοιτάξαμε ολόγυρα. *Πουθενά* δεν είδαμε τον τρομερό δαίμονα. Και τότε καταλάβαμε. Ήταν αυτός που βρισκόταν στα μπουντρούμια του οχυρού! Αυτός που βρυχιόταν και τον ακούγαμε όσο ήμασταν μες στ'οχυρό και δουλεύαμε για τη Γαλανή. Η Γαλανή, κάπως, τον έχει αιχμαλωτίσει–»

«Ο μάγος της, προφανώς,» είπε ο Θαρκάμελ.

«Ναι, ο μάγος, εννοείται· ποιος άλλος; Είναι πανίσχυρος ο μάγος της. Και μόνο που κρατά δυο δαίμονες μαζί του, υπό τον έλεγχό του, είναι αρκετό για να το καταλάβει κανείς τούτο, έτσι;»

«Εκείνο που νομίζουμε,» είπε ο Θαρκάμελ στον Ζαώρδιλ, «είναι ότι η Γαλανή εισέβαλε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας από τα σπήλαια· γι'αυτό το κατέκτησε τόσο εύκολα. Για να εισβάλει, όμως, από τα σπήλαια, χρειάστηκε να περάσει κάτω απ'την Ψηλή Γέφυρα· και για να το κάνει αυτό, χρειάστηκε ο μάγος της, κάπως, να υποτάξει τη Σκιά της Γέφυρας.»

«Μάλιστα...» είπε ο Ζαώρδιλ σκεπτικά. Κοίταξε τον Ηγεμόνα. «Και τι προτείνετε, Άρχοντά μου;»

«Να εισβάλουμε στο οχυρό από τα σπήλαια,» αποκρίθηκε ο Ραλνίβης. «Ειδικά τώρα που η Σαρντίκα-Νοθ λείπει, βρισκόμενη στις Ενδότερες Πολιτείες, είναι ευκαιρία.»
«Μα, αν τα σπήλαια είναι γεμάτα δαίμονες, πώς θα περάσουμε;»
«Έχουμε το φυλαχτό.» Ο Ραλνίβης το έδειξε επάνω στο τραπέζι.
«Ναι, αλλά δεν μπορούμε να προστατέψουμε ολόκληρο στρατό με το φυλαχτό. Ο Αλβέντιρ είπε ότι το πολύ δέκα ανθρώπους μπορεί να προφυλάξει. Κι αυτό δεν είναι–»
«Ωραία· μπορούμε, τότε, να περάσουμε πολεμιστές ανά δεκάδες από τα σπήλαια,» είπε ο Ηγεμόνας, «δεν μπορούμε;»
«Κι αυτό δεν είναι το μόνο πρόβλημα,» συνέχισε ο Ζαώρδιλ. «Πώς θα πλησιάσουμε την Ψηλή Γέφυρα χωρίς οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ να μας εντοπίσουν;»
«Σ'αυτό το θέμα ήλπιζα εσύ να μου βρεις λύση, Ζαώρδιλ.»
«Δεν ξέρω καν αν θα αναλάβω την αποστολή, Άρχοντά μου.»
«Θα ανταμειφθείς ανάλογα. Ξέρεις πόσο σημαντικό το θεωρώ να διώξω τη Σαρντίκα-Νοθ από τούτες τις περιοχές. Κι αν χάσει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, θα χάσει τη μισή της δύναμη.»
«Αυτό είναι αλήθεια,» είπε ο Ζαώρδιλ, «αλλά και πάλι... Η Σαρντίκα, κατά πρώτον, ίσως να φρουρεί το άνοιγμα που οδηγεί στα σπήλαια–»
«Δεν το φρουρεί,» είπε ο Αλβέντιρ.
«Δεν το φρουρούσε όταν φύγατε εσείς.»
«Μα κανένας δεν μπορεί νάρθει από κει,» είπε ο Θαρκάμελ. «Μόνο με το φυλαχτό μπορείς να περάσεις.»
«Τότε πώς η Σαρντίκα-Νοθ πέρασε, μαζί με τους ληστές της, για να καταλάβει το οχυρό;»
«Ο μάγος της πρέπει να τόκανε αυτό,» αποκρίθηκε ο Θαρκάμελ, «έχοντας υποτάξει τη Σκιά της Γέφυρας.»
«Τι σχέση έχει το ένα με το άλλο;»
«Η Σκιά, βρισκόμενη υπό τον έλεγχό του, θα τρόμαξε τους άλλους δαίμονες των σπηλαίων. Είναι πανίσχυρη!»
«Πανίσχυρη...» είπε ο Ζαώρδιλ, «αλλά όχι τόσο ισχυρή ώστε να νικήσει τον μάγο της Γαλανής Δράκαινας.» Και λοξοκοίταξε την Έρικα, η οποία ήταν παράδοξα σιωπηλή ύστερα από την αναφορά του ονόματος του Άρδαλον'λι, και τώρα πάλι το βλέμμα της ήταν σκοτεινιασμένο.

«Ο Άρδαλον'λι είναι πολύ δυνατός· σ'το είπαμε,» τόνισε ο Αλβέντιρ.

«Και παρ'όλ'αυτά νομίζετε ότι μπορούμε να εισβάλουμε στο οχυρό και να το καταλάβουμε...»

«Ζαώρδιλ,» είπε ο Ηγεμόνας. «Το πράγμα είναι απλό: Κανένας δεν περνά από τα σπήλαια, ούτε τα πλησιάζει, γιατί φοβούνται τους δαίμονες. Επομένως, θα πάρεις τους καλύτερους πολεμιστές σου, θα εισβάλεις από εκεί μέσα στη νύχτα, θα πιάσεις τον εχθρό στον ύπνο, θα σκοτώσεις τους πάντες μέσα στο οχυρό, και έτσι θα το κάνουμε δικό μας.»

«Με συγχωρείτε, Άρχοντά μου, αλλά υπεραπλουστεύετε την κατάσταση. Είπαμε ότι, κατά πρώτον, υπάρχει πρόβλημα να *πλησιάσουμε* την Ψηλή Γέφυρα. Κι επίσης, η Σαρντίκα-Νοθ έχει ακόμα και ελικόπτερα, απ'ό,τι έχουμε δει–»

«Κι εγώ έχω τώρα ένα πολύ καλό αεροσκάφος, Ζαώρδιλ.»

Ο Σκοτωμένος συνοφρυώθηκε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

Ο Ηγεμόνας είπε: «Το έφερα από τ'ανατολικά. Είναι πολεμικό αεροπλάνο, και μεταβαλλόμενο.»

«Μεταβαλλόμενο; Νόμιζα ότι είχατε οικονομικά προβλήματα εδώ, Άρχοντά μου...»

«Χρωστάω· δεν το έχω ξεπληρώσει ακόμα. Υποπτεύομαι, όμως, ότι θα μου χρειαστεί για να πολεμήσω τη Σαρντίκα-Νοθ. Και μπορώ να το θέσω στη διάθεσή σου, αν το θέλεις.»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε στη Φαίδρα'λι. «Μάγισσα; Θυμάσαι ακόμα πώς γίνεται η δουλειά;»

Για να λειτουργήσει ένα όχημα ή σκάφος που άλλαζε μορφές, χρειαζόταν οπωσδήποτε έναν μάγο για να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειας στο κέντρο ισχύος του με τη χρήση Μαγγανείας Κινήσεως. Ήταν μια μαγγανεία που η Φαίδρα γνώριζε, αλλά δεν της άρεσε αυτή η δουλειά. Ανέκαθεν τη στεναχωρούσε. Προτιμούσε να κάνει άλλες δουλειές, μαζί με τον θεό της, ευκίνητη και όχι περιορισμένη μέσα σ'ένα σκάφος, καθισμένη σε μια καρέκλα, και καλωδιωμένη. Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, επίσης, εκνευριζόταν όταν η Φαίδρα έκανε τη Μαγγανεία Κινήσεως, και όλο μουγκρητά ήταν, τα οποία αποσπούσαν τη μάγισσα και καθιστούσαν τη ρύθμιση της ενεργειακής ροής δυσκολότερη.

«Δεν ξεχνιέται τόσο εύκολα, αρχηγέ,» αποκρίθηκε τώρα η Φαίδρα στον Ζαώρδιλ, «αν και θα χρειαστεί να συνηθίσω λιγάκι. Έχω χρόνια να χρησιμοποιήσω Μαγγανεία Κινήσεως.»

Ο Σκοτωμένος μίλησε ξανά στον Ηγεμόνα: «Ας πούμε ότι έτσι θα καταφέρουμε να καταρρίψουμε τα δύο ελικόπτερα της Σαρντίκα-Νοθ–»

«Δεν υπάρχει περίπτωση τα ελικόπτερά της νάναι καλύτερα απ'το αεροσκάφος μου!» είπε ο Ραλνίβης. «Καταχρεώθηκα για να το πάρω. Είναι μια *άψογη* πολεμική μηχανή.»

«Η Σαρντίκα-Νοθ, όμως, έχει τουλάχιστον ένα ενεργειακό κανόνι, απ'ό,τι ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Οπότε απαιτείται προσοχή, Άρχοντά μου. Όσο καλό κι αν είναι το αεροπλάνο σας, μια καλοσημαδεμένη ενεργειακή ριπή μπορεί να το μετατρέψει σε παλιοσίδερα.»

Η απάντηση αυτή δεν φάνηκε ν'άρεσε στον Ηγεμόνα. «Θα αναλάβεις, λοιπόν, τη δουλειά, ή όχι;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Το σκέφτομαι.» Κοίταξε τον Θαρκάμελ. «Η Γαλανή Δράκαινα, ή ο μάγος της, γνωρίζει για το φυλαχτό σας;»

«Δε νομίζω. Πώς να ξέρει;»

«Μάλλον,» είπε ο Αλβέντιρ, «πιστεύουν ότι τρέξαμε στα σπήλαια κι εκεί μάς καταβρόχθισαν οι δαίμονες.»

«Αποκλείεται νάναι προετοιμασμένοι για μια τέτοια εισβολή,» είπε ο Θαρκάμελ.

Και ο Ηγεμόνας: «Μπες στο οχυρό τη νύχτα, Ζαώρδιλ, και ώς την αυγή θα είναι δικό μας.»

«Θα το συζητήσω με τους ανθρώπους μου και θα σας απαντήσω, Άρχοντά μου.»

«Μην αργήσεις, όμως. Καλύτερα να επιτεθούμε τώρα που η Σαρντίκα-Νοθ λείπει. Οι ληστές στο οχυρό θα είναι λιγότεροι. Έχει πάρει ανθρώπους της στις Ενδότερες Πολιτείες, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι έχω καταλάβει.»

«Μέχρι το μεσημέρι να μου δώσεις απάντηση,» επέμεινε ο Ηγεμόνας. «Αλλιώς θα πρέπει να κανονίσω να κάνουν τη δουλειά κάποιοι άλλοι. Πράγμα που δεν θα το ήθελα, γιατί γνωρίζω τις ικανότητες των μισθοφόρων σου, Ζαώρδιλ.»

«Θα έχετε την απάντησή μου ώς το μεσημέρι,» υποσχέθηκε ο Σκοτωμένος.

«Ωραία,» είπε ο Ηγεμόνας. «Μπορείς να πηγαίνεις, εσύ και η μάγισσά σου. Αλλά με την Έρικα θέλω να μιλήσω.»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε. *Κατάλαβε κι αυτός ότι κρύβει κάτι σχετικά με τον Άρδαλον'λι;* «Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου.»

Ο Σκοτωμένος και η Φαίδρα'λι σηκώθηκαν και αποχώρησαν από την αίθουσα. Ο Ηγεμόνας είπε και στους άλλους να φύγουν. Η Φιστάμα, ο Αλβέντιρ, και ο Θαρκάμελ υπάκουσαν. Μόνο η Έρικα έμεινε.

«Τη νύχτα, μου ανέφερες ότι ένας άνθρωπός σου είδε τον Άσλατμιρ στις Ενδότερες Πολιτείες,» της είπε ο Ηγεμόνας.

«Πράγματι, τον είδε.» Το μυαλό της ήταν συγχρόνως σε δύο μέρη καθώς του απαντούσε, αλλά προσπάθησε να επικεντρωθεί στη συζήτησή τους.

«Πριν από κάποιο καιρό, εξαφανίστηκαν δύο μάγοι από την πόλη μου: δύο του τάγματος των Γαιοδιφών, οι οποίοι εργάζονταν για τον Οίκο των Λιθόαιμων. Ονομάζονται Ρίναμελ'φεν και Ρεντέκης'φεν. Κανένας δεν ξέρει τι έγιναν, αλλά πολλοί υποπτεύονται ότι απήχθησαν. Το πλήγμα ήταν σοβαρό για τους Λιθόαιμους, και για την πόλη επίσης. Οι Γαιοδίφες βοηθούσαν στο να παίρνουμε ενέργεια απ'τα βουνά.

»Τότε, δεν μπορούσα να καταλάβω τι έγινε μ'αυτούς. Αν τους απήγαγαν, αναρωτιόμουν, πώς το κατόρθωσαν τόσο εύκολα; Και γιατί; *Ποιος* τούς απήγαγε; Τώρα, όμως, που μου είπες ότι ο Άσλατμιρ είναι, κατά πάσα πιθανότητα, με τη Γαλανή Δράκαινα....»

«Ναι,» είπε η Έρικα, «ίσως αυτός να κανόνισε την απαγωγή των μάγων. Αναμφίβολα, γνώριζε τις συνήθειές τους, και θα μπορούσε να δώσει οδηγίες στη Σαρντίκα-Νοθ πώς να τους απαγάγει.»

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Ηγεμόνας. «Ακριβώς. Αλλά δεν ξέρω, βέβαια, τι μπορεί να έκανε με τους μάγους. Τους σκότωσε, απλά και μόνο για να με εκδικηθεί; Ή έχουν κάποια χρησιμότητα για τη Σαρντίκα-Νοθ; Θέλει, μήπως, κι εκείνη να αντλήσει ενέργεια από τους Καταρράκτες; Έχει εντοπίσει πηγές ενέργειες στα βουνά για τις οποίες εμείς δεν ξέρουμε; Όπως και νάχει, θέλω να μάθεις για τους μάγους όταν εισβάλετε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

«Κι αν ο Ζαώρδιλ δεν δεχτεί τη δουλειά, Άρχοντά μου;»

«Τότε... θα πρέπει να σκεφτώ κάτι άλλο,» είπε ο Ηγεμόνας μ'ένα σκοτεινό βλέμμα.

«Θα πληρωθώ για τις υπηρεσίες μου, ελπίζω...»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Ραλνίβης. Και έτεινε τον τυλιγμένο χάρτη του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας προς το μέρος της. «Ξέχασα να του τον δώσω εγώ, οπότε δώσε τον εσύ στον Ζαώρδιλ. Πες του να τον κοιτάξει προσεχτικά προτού βιαστεί να μου απαντήσει. Με τις πληροφορίες που υπάρχουν εδώ, άνετα κάποιος μπορεί να κατακτήσει το οχυρό έχοντας εισβάλλει από τα σπήλαια.»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Όγδοο
Σχέδια κι Απόψεις, και ένας Παλιός Εραστής

Επιστρέφοντας στην τραπεζαρία του *Τέλους του Δρόμου* μαζί με τη Φαίδρα'λι, ο Ζαώρδιλ είπε στον Νικηφόρο τον Κολπατζή, στη Νιρκέκα, και στον Φέκταρελ να έρθουν επάνω, στο δωμάτιό του, για να συζητήσουν.

«Τι έγινε, αρχηγέ;» ρώτησε η Νιρκέκα. «Τίποτα το άσχημο με τον Ηγεμόνα;»

«Δεν είναι άσχημο αυτό που έγινε, αλλά πρέπει να μιλήσουμε,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος. «Η Ραβάσλι κι ο Σάμελκον'λι πού είναι;»

«Θες νάρθουν κι αυτοί;» είπε ο Φέκταρελ.

«Αν είναι δυνατόν.»

«Το δωμάτιό σου δεν είναι τόσο μεγάλο, Σκοτωμένε,» παρατήρησε ο Νικηφόρος. «Ο ένας θα τρίβει τον κώλο του πάνω στον κώλο του άλλου.»

«Να προσέχεις πού βάζεις τον κώλο σου, Κολπατζή,» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ ενώ οι άλλοι χαμογελούσαν σαν χαζοί.

«Θες να πάω να βρω τη Ραβάσλι και τον μάγο της, αρχηγέ;» ρώτησε ο Φέκταρελ.

«Ναι, και μετά ελάτε πάνω, να μας συναντήσετε.»

«Έγινε,» ένευσε ο Αρχιανιχνευτής, κι έφυγε.

Ο Ζαώρδιλ οδήγησε, από τη σκάλα του πανδοχείου, τους υπόλοιπους στο δωμάτιό του. Ξεκλείδωσε το λουκέτο της δερματόπορτας και μπήκαν.

«Τι είναι, λοιπόν, αφεντικό;» ρώτησε ο Νικηφόρος καθίζοντας αμέσως στο κρεβάτι του Σκοτωμένου.

«Γιατί κάθισες, Νικηφόρε;» τον πείραξε η Νιρκέκα, υπομειδιώντας, προτού ο Ζαώρδιλ απαντήσει. «Φοβάσαι ότι κανένας θα σου πιάσει τον κώλο;»

«Ξέρω τι έκφυλοι είστε όλοι εδώ μέσα.»

Ο Ζαώρδιλ είπε: «Ο Ηγεμόνας έχει μια δουλειά για μας, αν είμαστε πρόθυμοι να τη δεχτούμε»· κι άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο.

«Θα μας πεις περισσότερα ή θα τ'αφήσεις το θέμα εκεί;» ρώτησε ο Νικηφόρος.

«Θέλει να επιτεθούμε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

«Και δε μου φαινόταν για τόσο γέρος, όταν τον είχα δει...»

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε τον Νικηφόρο ερωτηματικά.

«Προφανώς, τα έχει χαμένα,» εξήγησε ο Κολπατζής.

«Όχι τελείως,» είπε ο Ζαώρδιλ ανάβοντας το τσιγάρο του. «Υπάρχει λόγος που μας κάνει αυτή την πρόταση τώρα. Και δεν πρόκειται για κατά μέτωπο επίθεση.»

«Για τι πρόκειται; –Θα μου στρίψεις κι εμένα ένα τσιγάρο;»

Ο Σκοτωμένος άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο. «Δυο συγγενείς του Άρχοντα Βάλγκερελ έχουν έρθει εδώ· ο Ηγεμόνας τούς φιλοξενεί, κι αυτοί λένε ότι ξέρουν πώς να μπει κανείς κρυφά στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας–»

«Θα δώσεις και σ'εμένα τσιγάρο, αρχηγέ;» ρώτησε η Νιρκέκα.

«Ποιος είναι ο Άρχοντας Βάλγκερελ;» ρώτησε ο Νικηφόρος.

«Ο Άρχοντας του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, τον οποίο η Σαρντίκα-Νοθ κρατά αιχμάλωτο.» Ο Ζαώρδιλ άναψε το τσιγάρο και το έδωσε στη Νιρκέκα.

«Εγώ σου ζήτησα πρώτος, ρε πούστη,» παραπονέθηκε ο Νικηφόρος.

Η Νιρκέκα τού έβγαλε τη γλώσσα.

«Δε σ'αφήνω να με γλείψεις,» της είπε ο Νικηφόρος.

Ο Ζαώρδιλ άρχισε να στρίβει άλλο ένα τσιγάρο. «Περιμένετε νάρθουν ο Φέκταρελ κι οι άλλοι και θα σας πω όλη την ιστορία με τους συγγενείς του Βάλγκερελ και τις ανακαλύψεις τους.»

«Κι άμα δεν έρθουν ποτέ;» είπε ο Νικηφόρος.

Ο Ζαώρδιλ ρώτησε τη Νιρκέκα: «Τι του έριξες στο τσάι του σήμερα;»

«Ό,τι του ρίχνω κάθε μέρα,» ανασήκωσε τους ώμους εκείνη, καπνίζοντας.

Ο Ζαώρδιλ αναστέναξε. Τελείωσε το στρίψιμο του τσιγάρου, το άναψε, και το έδωσε στον Κολπατζή.

Μετά από λίγο, κι ενώ η Φαίδρα είχε ανοίξει το παράθυρο για να μη φλομώσει το δωμάτιο από τον καπνό, κάποιος χτύπησε τη δερματόπορτα.

«Έλα μέσα, Φέκταρελ,» είπε ο Ζαώρδιλ.

Η δερματόπορτα άνοιξε και η Έρικα μπήκε. «Δεν είμαι ο Φέκταρελ· πειράζει;»

Ο Νικηφόρος μόρφασε αποδοκιμαστικά. «Πάλι εσύ, γαμώ τα Γένια του Κρόνου;»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι λοξά· ρώτησε τον Ζαώρδιλ: «Τι τους είπες;»

«Τίποτα το κακό για σένα.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε. «Δεν πιστεύω αυτό που καπνίζεται νάναι κάτι περίεργο...»

Η Νιρκέκα γέλασε. Η Φαίδρα έμοιαζε βαριεστημένη· κάθισε στο περβάζι του ανοιχτού παραθύρου.

«Περιμένουμε τον Φέκταρελ, τη Ραβάσλι, και τον Σάμελκον'λι για να τους πω τι μας είπε ο Ηγεμόνας,» εξήγησε ο Ζαώρδιλ. «Εσένα γιατί σε κράτησε περισσότερο;»

«Για να μου μιλήσει για κάτι μάγους. Και μου έδωσε κι αυτό, για εσένα.» Η Έρικα έτεινε μια τυλιγμένη περγαμηνή προς το μέρος του.

Ο Ζαώρδιλ την πήρε στα χέρια του και την άνοιξε. Είδε την κάτοψη κάποιου φρουρίου.

«Το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας,» είπε η Έρικα, «όπως το κατέγραψαν οι ανιψιοί του Βάλγκερελ.»

«Μάλιστα...» Ο Σκοτωμένος πήρε το βλέμμα του από την περγαμηνή. «Για τι μάγους σού μίλησε ο Ηγεμόνας;»

«Δύο Γαιοδίφες που απήχθησαν από τον Οίκο των Λιθόαιμων.» Και του είπε για τον Άσλατμιρ, τον οποίο ο Σιωπηλός Σάλαθρελ είχε δει στη Μάλκαριλ.

Η Φαίδρα'λι είπε: «Ο *Άσλατμιρ* ήταν που μου επιτέθηκε;»

«Ναι,» της απάντησε ουδέτερα η Έρικα.

«Και γιατί δεν μας το ανέφερες αυτό πιο νωρίς;» ρώτησε η Νιρκέκα.

Η Έρικα ύψωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Δεν προέκυψε.»

Η Νιρκέκα την ατένισε καχύποπτα. Ο Ζαώρδιλ σκέφτηκε: *Πάλι τα ίδια αρχίσαμε...*

«Δεν υπάρχει κανένας ιδιαίτερος λόγος,» τόνισε η Έρικα, βλέποντάς τους να την κοιτάζουν. «Λέτε να είμαι με τον Άσλατμιρ τώρα;»

Η δερματόπορτα χτύπησε ξανά.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Εγώ,» είπε ο Φέκταρελ.

«Ελάτε.»

Ο Φέκταρελ, η Ραβάσλι, και ο Σάμελκον'λι μπήκαν στο δωμάτιο, και τώρα το μέρος έγινε *πολύ* στενόχωρο.

«Λοιπόν,» τους είπε ο Ζαώρδιλ καθώς τελείωνε το τσιγάρο του, «ακούστε πώς έχει το πράγμα»· και τους μίλησε για την κουβέντα του με τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. Στο τέλος, πρόσθεσε υψώνοντας την τυλιγμένη περγαμηνή: «Εδώ έχω τώρα και το σχέδιο του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Μόλις μου το έφερε η Έρικα.

»Τι λέτε; Θα κάνουμε την εισβολή ή όχι;»

«Ακόμα και με τη Γαλανή Δράκαινα μακριά από το οχυρό,» είπε ο Νικηφόρος, δείχνοντας τώρα πιο νηφάλιος, «δε μπορεί νάναι εύκολο να το καταλάβουμε. Ούτε να πλησιάσουμε την Ψηλή Γέφυρα.»

«Είναι, όμως, μια καλή ευκαιρία για να κατατροπώσουμε τη Γαλανή Δράκαινα,» τόνισε η Ραβάσλι. «Σ'αυτό ο Ηγεμόνας έχει δίκιο.»

«Μην αρχίζεις τη λογική επαναστάτες-εναντίον-Παντοκρατορικών,» της είπε ο Νικηφόρος· «εδώ η υπόθεση είναι, καθαρά–»

«Δεν ακολουθώ λογική επαναστάτες-εναντίον-Παντοκρατορικών, Νικηφόρε. Η Γαλανή Δράκαινα είναι πρόβλημα για όλους, δεν είναι; Και θα πληρωθούμε, σίγουρα, καλά από τον Ηγεμόνα αν τη διώξουμε απ'το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε τον Φέκταρελ. «Τι λες εσύ, μαύρε άνθρωπε; Θα μπορέσουμε να πλησιάσουμε την Ψηλή Γέφυρα, ώστε να μπούμε στο άνοιγμα από κάτω της;»

«Εξαρτάται,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κατά πρώτον, δεν θα πρέπει να είμαστε πολλοί, αν θέλουμε να περάσουμε αθέατοι. Αυτό, νομίζω, εννοείται.»

«Ούτως ή άλλως δεν μπορούμε να είμαστε πολλοί,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Το φυλαχτό του Αλβέντιρ και του Θαρκάμελ προστατεύει το πολύ δέκα ανθρώπους από τους δαίμονες των σπηλαίων.»

«Οι μάγοι μας, όμως, δεν θα μπορούσαν να προστατέψουν περισσότερους;» Η Ραβάσλι κοίταξε τον Σάμελκον'λι και τη Φαίδρα'λι.

«Μόνο αν θέλεις να γίνει σύγκρουση,» της είπε ο Σάμελκον, «πράγμα που, νομίζω, θα ήταν καλύτερα ν'αποφύγουμε. Δεν έχουμε ιδέα πόσο ισχυροί μπορεί νάναι αυτοί οι δαίμονες.»

«Και θα είναι, σίγουρα, αρκετά ισχυροί, Σάμελκον,» είπε η Φαίδρα, ακόμα καθισμένη στο περβάζι του ανοιχτού παραθύρου. Ο μάγος κατένευσε, φανερά συμφωνώντας μαζί της.

«Επομένως,» κατέληξε ο Ζαώρδιλ, «δέκα άνθρωποι το πολύ θα πάμε εκεί – όχι περισσότεροι. Για αρχή, τουλάχιστον.» Και κοίταξε τον Φέκταρελ.

Εκείνος είπε: «Αν είναι νύχτα – και, λογικά, νύχτα θα πάμε – τότε μπορούμε να έχουμε, υποθέτω, άλλες δυο δεκάδες κρυμμένες σε κάποια απόσταση από τη γέφυρα, περιμένοντας για να έρθουν.»

Η Φαίδρα'λι είπε: «Θα πρέπει να έχουμε περάσει τα σπήλαια και αυτός με το φυλαχτό θα πρέπει να τα ξαναπεράσει για να βγει και να φέρει τους υπόλοιπους.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Μπελαλίδικο, το ξέρω.»

«Δε γίνεται αλλιώς, όμως,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Το θέμα είναι: νομίζετε ότι συμφέρει να αναλάβουμε τη δουλειά, ή όχι;»

Κανένας δεν μίλησε για λίγο. Ύστερα ο Νικηφόρος, έχοντας προ πολλού τελειώσει το τσιγάρο του, είπε: «Υπάρχει ρίσκο, αρχηγέ. Αλλά, βέβαια, σε τι απ'αυτά που κάνουμε *δεν* υπάρχει ρίσκο;»

«Το να προστατεύεις καραβάνια δεν είναι το ίδιο με το να καταλαμβάνεις φρούρια,» τόνισε η Νιρκέκα.

«Καμια φορά, πιο εύκολο είναι να καταλαμβάνεις φρούρια. Οι επιθέσεις που δεχτήκαμε προστατεύοντας τους εμπόρους σού φάνηκαν ήπιες;»

Η Νιρκέκα κούνησε το κεφάλι, δυσανασχετώντας. Είπε στον Ζαώρδιλ: «Άνοιξε τον χάρτη, αρχηγέ, να τον δούμε τουλάχιστον.»

Ο Σκοτωμένος ξετύλιξε την περγαμηνή και την άπλωσε πάνω στο κρεβάτι του, καθώς ο Νικηφόρος σηκωνόταν από εκεί. Ήταν μεγάλη.

Για μερικές στιγμές όλοι ήταν σιωπηλοί καθώς παρατηρούσαν το σχεδιάγραμμα. Μετά ο Κολπατζής είπε: «Μας λέει όλα τα βασικά. Πού κοιμούνται. Πού τρώνε. Πού φυλάνε τα όπλα και τις πανοπλίες τους. Πού σταβλίζουν τα ζώα τους, και πού σταθμεύουν τα οχήματά τους. Πού μένει αυτός ο περιβόητος μάγος της Γαλανής. Πού μένει η ίδια, όταν είναι εκεί.»

Ο μάγος… σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, και λοξοκοίταξε την Έρικα βλέποντας πάλι εκείνη τη συλλογισμένη όψη στο πρόσωπό της. Ωστόσο η Έρικα (ξανά) δεν είπε τίποτα, και ο Σκοτωμένος το θεώρησε καλύτερο να μην τη ρωτήσει – τουλάχιστον, όχι μπροστά στους άλλους. *Θα τα πούμε μετά…*

«Μπορούμε να το καταλάβουμε το μέρος,» είπε ο Κολπατζής με τα μάτια του εστιασμένα στον χάρτη. «Άμα μπούμε νύχτα κι όλοι είναι κοιμισμένοι, θα καθαρίσουμε τους φρουρούς κι ύστερα τους υπόλοιπους. Και τον μάγο επίσης, αν χρειαστεί.» Κοίταξε τη Φαίδρα’λι. «Τι λες, μάγισσα; Θα χαρεί ο θεός σου να τσακίσει τους δύο δικούς του θεούς;»

«Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων πάντα χαίρεται όταν ακούει για συγκρούσεις,» αποκρίθηκε η Φαίδρα. «Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να φανούμε απρόσεχτοι μ’έναν τόσο ισχυρό Δεσμοφύλακα.»

«Εξυπακούεται,» συμφώνησε ο Νικηφόρος. Και προς τον Ζαώρδιλ: «Εγώ λέω πάμε να τους κλοτσήσουμε, αρχηγέ.»

«Πιο πριν μας έλεγες ότι ο Ηγεμόνας τα έχει χαμένα,» του θύμισε η Νιρκέκα.

«Μη γίνεσαι εκνευριστική· πιο πριν δεν ήξερα όλες τις λεπτομέρειες. Θεωρείς ότι δεν πρόκειται για ευκαιρία να καταλάβουμε το οχυρό και να πάρουμε μια τεράστια αμοιβή από τον Ηγεμόνα;»

«Εντάξει, ναι, θα μπορούσε όντως να είναι ευκαιρία…» παραδέχτηκε η Νιρκέκα· αλλά εξακολουθούσε να φαίνεται διστακτική.

«Να κάνω μια ερώτηση;» είπε η Ραβάσλι, και χωρίς να περιμένει κανένας να της απαντήσει: «Τι θα γίνει αν τύχει κι εμείς να συναντήσουμε τη Σκιά της Γέφυρας;»

«Θα έχουμε το φυλαχτό μαζί μας,» της αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, «και, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Αλβέντιρ και του Θαρκάμελ, δεν πρέπει να μας πειράξει.»

«Επίσης,» είπε ο Σάμελκον’λι, «αν καταλάβουμε πώς την κρατά δέσμια ο Άρδαλον’λι, πιθανώς να μπορέσουμε να την ελευθερώσουμε.» Κοίταξε τη Φαίδρα, η οποία κατένευσε. «Και να την κάνουμε σύμμαχό μας, ίσως,» πρόσθεσε ο Σάμελκον. Η Φαίδρα δεν θέλησε να το σχολιάσει αυτό με κανέναν τρόπο.

Η Ραβάσλι είπε: «Τους άλλους δύο, όμως, η Σκιά τούς κομμάτιασε...»

«Είχαν απομακρυνθεί απ'αυτόν που κρατούσε το φυλαχτό,» εξήγησε η Φαίδρα. «Θα προσέχουμε να μην κάνουμε το ίδιο λάθος – ούτε κοντά στη Σκιά, ούτε μέσα στα σπήλαια.»

«Ο θεός σου δε θα μπορεί να μας προσφέρει καμια προστασία από τους δαίμονες;» τη ρώτησε ο Νικηφόρος.

«Θα μπορεί, αλλά και πάλι – θα πρέπει να προσέχουμε,» τόνισε η Φαίδρα.

«Επομένως,» είπε ο Ζαώρδιλ, «φαίνεται όλοι να συμφωνείτε να αναλάβουμε την αποστολή... σωστά;»

«Κοίτα,» αποκρίθηκε ο Νικηφόρος ύστερα από μια στιγμή γενικής βουβαμάρας· «είμαστε ήδη νεκροί – είμαστε οι Ζωντανοί-Νεκροί – και δεύτερη φορά δεν γίνεται να πεθάνουμε.»

Η Νιρκέκα χαμογέλασε. «Ωραία, όμως, δεν τα λέει;»

Αλλά και ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος χαμογελούσε. «Το αναλαμβάνουμε, λοιπόν.» Κι έριξε ένα βλέμμα σε όλους. Κανένας δεν έφερε αντίρρηση. «Φέκταρελ;»

«Δε διαφωνώ, αρχηγέ.»

«Θα καταφέρεις να μας πας στο άνοιγμα κάτω απ'την Ψηλή Γέφυρα;»

«Θα πλησιάσουμε νύχτα, και θα προχωρήσουμε επιφυλακτικά. Πιστεύω να τα καταφέρουμε. Αν όχι, η εισβολή ακυρώνεται.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Σωστά.» Και προς όλους: «Θέλω τώρα να μιλήσω με την Έρικα, μόνος.»

Η Έρικα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

«Μυστικά πάλι, αρχηγέ;» είπε η Νιρκέκα.

«Δεν είναι μυστικό. Είναι, όμως, κάτι που δεν σας αφορά,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, όχι και τόσο απότομα.

Οι άλλοι έφυγαν απ'το δωμάτιο αφήνοντάς τους μόνους.

Η Έρικα κοίταξε το ρολόι της και είδε ότι ήταν πια μεσημέρι. Ύστερα είπε στον Ζαώρδιλ: «Μου φαίνεται ότι με κοιτάς όπως η Νιρκέκα.» Και είχε μια υποψία γιατί την κοίταζε έτσι. *Για τον Άρδαλον'λι. Έχει αρχίσει να με καταλαβαίνει περισσότερο απ'ό,τι θα έπρεπε· ή εγώ έχω γίνει απρόσεχτη.* Δεν της άρεσε αυτό. Δεν ήθελε κανένας να την ξέρει τόσο καλά – ούτε καν ο Ζαώρδιλ.

«Δε σε κοιτάζω όπως η Νιρκέκα,» της είπε, και κάθισε στο κρεβάτι κάνοντάς της νόημα να καθίσει πλάι του.

Η Έρικα αισθάνθηκε δελεασμένη να καθίσει *επάνω* του, αλλά δεν κινήθηκε από τη θέση της· έμεινε όρθια, με τον ώμο ακουμπισμένο στον τοίχο, όπως ήταν πριν. «Πώς ξέρεις πώς με κοιτάζεις; Βλέπεις τον εαυτό σου στον καθρέφτη;»

Ο Ζαώρδιλ αναστέναξε, μην καταλαβαίνοντας γιατί έμοιαζε να την έχει τσαντίσει. «Τέλος πάντων,» είπε. «Δεν το έκανα επίτηδες. Θέλω να σε ρωτήσω τι ξέρεις για τον μάγο της Σαρντίκα-Νοθ – αυτόν τον Άρδαλον'λι.»

Είχα δίκιο, σκέφτηκε η Έρικα. *Μ'έχει μάθει πιο καλά απ'ό,τι θα έπρεπε!* «Τι να ξέρω;»

«Κάτι ξέρεις, Έρικα. Το καταλαβαίνω.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε η Έρικα, επικαλούμενη το όνομα ενός διαβολικού θεού της Ρελκάμνια, τον οποίο είχε γνωρίσει (ονομαστικά, τουλάχιστον) από τη συναναστροφή της με τους άλλους Παντοκρατορικούς. «Τι νομίζεις ότι μπορείς να καταλάβεις για μένα;»

«Αν έχω άδικο.... Αλλά δε νομίζω ότι έχω άδικο.» Την κοίταζε συνοφρυωμένος.

Η Έρικα πήρε τον ώμο της από τον τοίχο. «Θα σ'το έλεγα ούτως ή άλλως,» εξήγησε. Και δεν ήταν ψέματα: είχε, όντως, σκοπό να του το πει. «Απλώς δεν ήθελα να αναφέρω τίποτα μπροστά στον Ηγεμόνα. Δεν θα είχε και κανένα νόημα εξάλλου.»

Ο Ζαώρδιλ την περίμενε να συνεχίσει.

Η Έρικα ήρθε και κάθισε δίπλα του. Καθάρισε τον λαιμό της. «Θυμάσαι τι σου είπα για τον μαγικό μου μανδύα; Τον μανδύα που ένας θεός είναι μέσα του;»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε. *Τι σχέση έχει αυτό;* «Ναι.»

«Θυμάσαι ποιος μου τον έφτιαξε;»

«Εεε...»

«Ένας μάγος που, τότε, πριν από πολλά χρόνια, ήταν εραστής μου. Αλλά σύντομα χωρίσαμε, γιατί εκείνος έπρεπε να πάει στις νότιες Ενδότερες Πολιτείες ενώ εγώ στη Νασόλκαθ–»

«Θες να πεις ότι αυτός ο μάγος είναι ο Άρδαλον'λι;»

«Εκτός αν πρόκειται για συνωνυμία. Και δεν το νομίζω, Ζαώρδιλ.»

«Ήταν τόσο ισχυρός; Είχε δύο θεούς υπό την κυριαρχία του;»

«Ισχυρός ήταν· πώς αλλιώς θα φυλάκιζε τον θεό μέσα στον μανδύα; Όμως τότε είχε μόνο μία θεά, κλεισμένη στο περιδέραιό

του. Την έλεγε...» Μόρφασε, σκεπτική. «Νομίζω πως την έλεγε Κόρη του Ατέρμονου Ποταμού, ή κάτι τέτοιο.»

«Και πώς είναι δυνατόν αυτός ο άνθρωπος να συμμάχησε με κάποια σαν τη Σαρντίκα-Νοθ, Έρικα;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ. Κατά πρώτον, όπως σου είπα, είχε πάει στις νότιες Ενδότερες Πολιτείες... Αλλά, βέβαια, πολλά συνέβησαν από τότε. Η Παντοκρατορία διαλύθηκε. Ποιος ξέρει; ο Άρδαλον'λι πιθανώς να ήρθε προς τα εδώ για κάποιον λόγο...»

«Κι αν τώρα τον συναντήσεις;»

Η Έρικα τον κοίταξε καταπρόσωπο. «Τι; Ρωτάς αν είμαι ακόμα ερωτευμένη μαζί του; Ζαώρδιλ, έχουν περάσει *πολλά* χρόνια. Δεν είμαι ερωτευμένη μαζί του πια.»

«Κι αν χρειαστεί να τον σκοτώσουμε;»

«Θα κάνουμε τη δουλειά μας όπως πρέπει να γίνει,» είπε η Έρικα χωρίς ν'αποφεύγει το βλέμμα του.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Ένατο
Το *Μαύρο Αγρίμι*

Το απόγευμα, ο Ζαώρδιλ και η Έρικα μίλησαν πάλι με τον Ηγεμόνα για να του πουν ότι οι Ζωντανοί-Νεκροί δέχονταν να αναλάβουν τη δουλειά· και εκείνος κάλεσε τον Αλβέντιρ και τον Θαρκάμελ για να δώσουν στον Ζαώρδιλ το φυλαχτό τους. Ο Σκοτωμένος το πήρε στο χέρι του παρατηρώντας πως έμοιαζε με πολλά άλλα περιδέραια που είχε δει, αν αγνοούσε τη ζωντανή φλόγα που φαινόταν να χορεύει μέσα στον πορφυροκίτρινο κρύσταλλό του. Αλλά, βέβαια, επίσης πολλά αντικείμενα στα οποία ήταν φυλακισμένοι θεοί μάγων του τάγματος των Δεσμοφυλάκων δεν ήταν τίποτα το πολύ εντυπωσιακό, ή πολύτιμο· οπότε δεν τον παραξένευε που τούτο το φυλαχτό είχε σημαντικές προστατευτικές ιδιότητες.

Ο Ηγεμόνας είπε, μετά, στον Ζαώρδιλ ότι μπορούσε να του παραχωρήσει το καινούργιο του μεταβαλλόμενο αεροσκάφος γι'αυτή την επιχείρηση, αν εκείνος το επιθυμούσε. «Τι μορφές παίρνει;» τον ρώτησε ο Σκοτωμένος. «Θα μας είναι χρήσιμες στην εισβολή;»

«Μεταμορφώνεται σε όχημα ξηράς με οκτώ τροχούς, πολύ ευέλικτο και ειδικό για κακοτράχαλα εδάφη. Παρότι, όμως, είναι οκτάκυκλο μη νομίζεις ότι είναι και μεγάλο. Το πλήθος των τροχών του οφείλεται στην προσπάθεια των κατασκευαστών να το κάνουν να μπορεί να σκαρφαλώνει παντού.»

«Αν μεταμορφωνόταν σε κάτι πλεούμενο,» είπε ο Ζαώρδιλ, «θα μας εξυπηρετούσε, ίσως, καλύτερα για να φτάσουμε κάτω από την Ψηλή Γέφυρα.»

«Τη νύχτα, το *Μαύρο Αγρίμι* μπορεί να πετάξει αθέατο,» τον πληροφόρησε ο Ραλνίβης. «Δεν κάνει τον θόρυβο που κάνουν άλλα αεροσκάφη και έχει επάνω του και αντιανιχνευτικά συστήματα.»

«*Μαύρο Αγρίμι* ονομάζεται;»

«Ναι.»

«Μπορούμε να το δοκιμάσουμε απόψε;»

«Φυσικά. Το έχω εδώ, στο οχυρό μου.»

Ο Ζαώρδιλ κάλεσε, με τον πομπό του, τη Φαίδρα’λι και σε λίγο εκείνη ήρθε. Ο Ηγεμόνας τούς οδήγησε σ’έναν χώρο στάθμευσης του οχυρού όπου ήταν σταματημένο ένα μαύρο, οκτάκυκλο όχημα, πολύ, πολύ μικρότερο από κάτι φορτηγά με ισάριθμους τροχούς. Ουσιαστικά, δεν ήταν παρά ελάχιστα μεγαλύτερο από ένα συνηθισμένο τετράκυκλο όχημα της Φεηνάρκια. Οι τροχοί του, όμως, φαίνονταν πιο ατρακτοειδείς, σαν να ήταν γεμάτοι με μικρά, μικρά νυχάτα χέρια. Το σώμα του λύγιζε κάνοντας μια μικρή καμπούρα, και ο Ζαώρδιλ παρατήρησε ότι ήταν χωρισμένο σε τμήματα που ενώνονταν με πλαστικές ύλες. Γι’αυτό ο Ηγεμόνας είχε πει ότι ήταν πολύ ευέλικτο.

Ο Σκοτωμένος άνοιξε τις πόρτες και κοίταξε μέσα. Στο βάθος ήταν το κέντρο ισχύος του οχήματος: ένα κάθισμα με καλώδια και αισθητήρες. Στη μέση του οχήματος ήταν δύο μεγάλα δερμάτινα καθίσματα, το ένα αντίκρυ στο άλλο. Και στη μπροστινή μεριά του οχήματος ήταν άλλο ένα μεγάλο κάθισμα, το τιμόνι, και μια κονσόλα με διάφορα μηχανικά συστήματα. Σε κάθε κάθισμα ο Ζαώρδιλ υπολόγιζε ότι μπορούσαν να καθίσουν άνετα τρεις άνθρωποι.

«Πού μπαίνουν οι ενεργειακές φιάλες;» ρώτησε τον Ηγεμόνα.

«Πίσω από το κέντρο ισχύος,» αποκρίθηκε εκείνος, και του έδειξε τη θυρίδα που άνοιγε και μέσα, τώρα, ήταν προσαρμοσμένες δύο φιάλες. «Η μία είναι εφεδρική. Όταν τελειώσει η βασική, ανάβει ένα φωτάκι στην κονσόλα.» Ο Ηγεμόνας πήγε μπροστά και το έδειξε στον Ζαώρδιλ. «Ο αποθηκευτικός χώρος του οχήματος είναι κάτω από την οροφή,» πρόσθεσε.

«Κάτω από την οροφή;»

Ο Ηγεμόνας μπήκε στο κεντρικό τμήμα του οχήματος και άνοιξε μια τετράγωνη θύρα από πάνω του. «Εδώ.»

«Κατάλαβα,» είπε ο Ζαώρδιλ.

Ο Ηγεμόνας έκλεισε τη θύρα και βγήκε. «Δεν είναι και πολύ μεγάλος, αλλά δε νομίζω να χρειαστείτε κάτι περισσότερο.»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε στη Φαίδρα. «Θα το δοκιμάσουμε;»

Εκείνη μόρφασε. «Ό,τι θέλεις εσύ, αρχηγέ.»

«Ας το δοκιμάσουμε.»

Ο Ηγεμόνας τον ρώτησε: «Ξέρεις να πιλοτάρεις αεροπλάνο;»

«Η Έρικα ξέρει,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Νομίζω.» Την κοίταξε ερωτηματικά.

Εκείνη κατένευσε. «Ξέρω.» Είχε οδηγήσει το ελικόπτερο του Ηγεμόνα όταν είχαν πάει να σώσουν τον γιο του από τα χέρια των ανθρώπων του Άσλατμιρ. Αλλά τα ελικόπτερα έχουν μεγάλες διαφορές από τα αεροπλάνα, οπότε ο Ζαώρδιλ τη ρώτησε:

«Είσαι σίγουρη;»

«Αν δεν ήμουν, θα έλεγα ότι ξέρω;» αποκρίθηκε η Έρικα. Και, στρεφόμενη στον Ηγεμόνα: «Πώς προσγειώνεται, Άρχοντά μου; Χρειάζεται αεροδιάδρομο;»

Ο Ραλνίβης συνοφρυώθηκε. «Τι αεροδιάδρομο;» Ελάχιστοι αεροδιάδρομοι υπήρχαν στη Φενηνάρκια.

Η Έρικα μειδίασε λιγάκι στραβά. «Απλώς ρώτησα. Υποθέτω, οι προωθητήρες του γυρίζουν κάθετα κι έτσι κατεβαίνει.»

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Ραλνίβης.

«Εντάξει,» είπε η Έρικα στον Ζαώρδιλ και τη Φαίδρα. «Πάμε.» Και κάθισε μπροστά στο τιμόνι. Ο Σκοτωμένος πήρε θέση πλάι της στο μεγάλο κάθισμα.

Η Φαίδρα κάθισε στο ενεργειακό κέντρο, ακουμπώντας τις παλάμες της στους αισθητήρες των βραχιόνων του καθίσματος και την πίσω μεριά του κεφαλιού της σ’έναν αισθητήρα στην πλάτη. Μέσα στο βραχιόλι της, ένιωθε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να περιφέρεται ανήσυχα. *Καταλαβαίνει τι πάω να κάνω, και δεν της αρέσει.* Ούτε και στη Φαίδρα άρεσε· αλλά έπρεπε να γίνει. Έκλεισε τα μάτια κι έφερε στη μνήμη της τη Μαγγανεία Κινήσεως. Μουρμούρισε τα λόγια που είχε τόσο καιρό να αρθρώσει, κι αισθάνθηκε το μυαλό της ν’ανταποκρίνεται σαν να μην ήταν παρά χτες που είχε χρησιμοποιήσει τη μαγγανεία. Όταν ένας μάγος μάθαινε ένα ξόρκι ή μια μαγγανεία δεν τα ξεχνούσε εύκολα· εντυπώνονταν στη νόησή του. Η Φαίδρα ένιωσε ένα γαργαλητό απ’το κεφάλι ώς τις πατούσες, κι ύστερα άρχισε να αντιλαμβάνεται τη ροή της ενέργειας μέσα στο όχημα, η οποία περνούσε από τα καλώδιά του σαν αίμα που τρέχει στις φλέβες κάποιου ζωντανού θηρίου. Η Φαίδρα έφερε τη ροή, με προσοχή, υπό τον έλεγχό της. Με πολύ προσοχή. Διότι είχε χρόνια να το κάνει. Ο νους της ήταν πλήρως εστιασμένος εκεί· αγνοούσε τελείως τον θεό της που γρύλιζε και αλυχτούσε νευρικά μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της.

«Είσαι έτοιμη, μάγισσα;» τη ρώτησε ο Ζαώρδιλ, που, καθισμένος στη μπροστινή μεριά του οχήματος, έβλεπε πως η κονσόλα έγραφε ότι η ροή της ενέργειας ήταν ομαλή.

«Μια στιγμή,» αποκρίθηκε η Φαίδρα εξακολουθώντας να έχει τα βλέφαρά της κλειστά. Ήθελε να συνηθίσει λίγο ακόμα, για να είναι βέβαιη ότι δεν θα γινόταν κανένα λάθος. Υπήρχαν περιπτώσεις που οχήματα είχαν ακόμα και εκραγεί από ανώμαλη ροή της ενέργειας.

Τα μάτια της Φαίδρας άνοιξαν. «Τώρα είμαι έτοιμη. Μπορούμε να φύγουμε,» είπε, ενώ μ'ένα μέρος του μυαλού της συνέχιζε να ρυθμίζει την ενέργεια και να επαναλαμβάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως.

Ο Ζαώρδιλ πάτησε το πλήκτρο που έκλεινε αυτόματα τις πόρτες του οχήματος, και η Έρικα έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση πατώντας το πετάλι και κρατώντας το τιμόνι με άνεση. Οδήγησε το όχημα έξω από τον σκεπαστό χώρο στάθμευσης, στον περίβολο του Οχυρού του Ηγεμόνα.

Ο Ζαώρδιλ το αισθανόταν να κινείται πολύ ομαλά. *Σχεδόν σαν ζωντανό πλάσμα,* σκέφτηκε. «Μ'αρέσει αυτό το εργαλείο,» είπε.

Η Έρικα αμέσως κατάλαβε τι εννοούσε, και χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Και πού να το οδηγούσες.»

«Με κάνεις να ζηλεύω.»

Η Έρικα κοίταξε πίσω, στο βάθος, τη Φαίδρα. «Θέλω ν'αλλάξουμε μορφή,» της είπε.

«Τώρα;»

Η Έρικα έριξε μια ματιά γύρω τους, έξω απ'τα παράθυρα, κρίνοντας πως λογικά ο χώρος ήταν αρκετός και δεν θα γίνονταν ζημιές. «Τώρα,» αποκρίθηκε στη μάγισσα.

Και η Φαίδρα μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, το οποίο, όπως και τη Μαγγανεία Κινήσεως, είχε να χρησιμοποιήσει *πολύ* καιρό. Αισθάνθηκε τη σύνδεσή της με το όχημα να μεγαλώνει. Το μυαλό της είχε ήδη εντοπίσει το μηχανικό κέντρο που ρύθμιζε την αλλαγή της μορφής, και τώρα, νοητικά, το *κέντησε*. Και η μεταβολή ξεκίνησε.

Το εσωτερικό του οχήματος δεν άλλαξε παρά ελάχιστα, και περισσότερο στη μπροστινή μεριά: Η Έρικα άφησε το τιμόνι από τα χέρια της καθώς αυτό έπαιρνε τη μορφή πηδάλιου αεροπλάνου· κάτω από τα πόδια της τα πετάλια υποχώρησαν και εξαφανίστηκαν· κάποιοι δείκτες στην κονσόλα βυθίστηκαν μέσα στα μέταλλά της και

κάποιοι άλλοι ήρθαν στην επιφάνεια. Επίσης, παντού γύρω τους η Έρικα, ο Ζαώρδιλ, και η Φαίδρα'λι ένιωθαν το όχημα να σαλεύει, λες κι έβγαζε το πετσί του για να βάλει καινούργιο, ή λες και γύριζε απ'την άλλη μεριά μέσα στον ύπνο του. Η μάγισσα, επιπλέον, αισθανόταν την ενέργεια να ρέει με τρομερή ένταση εντός του – ένα δυνατό βουητό. Και οι τρεις τους ήξεραν πως αν κάποιος κοίταζε το όχημα από έξω (όπως τώρα ο Ηγεμόνας) θα έβλεπε μαύρα μέταλλα να κινούνται με τρόπο που θύμιζαν ημίρρευστη ύλη.

Μετά από λίγο η μεταμόρφωση είχε ολοκληρωθεί, και η Φαίδρα δεν χρειαζόταν να το πει στους άλλους· ήταν αμέσως αντιληπτό. «Εντάξει,» είπε η Έρικα. «Απογειωνόμαστε.» Τα χέρια της πάτησαν πλήκτρα επάνω στην κονσόλα, ώστε να κάνει τους προωθητήρες του αεροσκάφους να γυρίσουν κάθετα και να ενεργοποιηθούν. Ένα ελαφρύ, πολύ ελαφρύ βουητό ακούστηκε.

Ο Ζαώρδιλ είπε: «Γι'αυτό λέει ο Ηγεμόνας πως είναι αθόρυβο.»

«Φαίνεται εξαιρετικό μηχάνημα,» συμφώνησε η Έρικα, και αύξησε την ένταση των προωθητήρων.

Το αεροσκάφος υψώθηκε, κάθετα, στον αέρα, πάνω από το Οχυρό του Ηγεμόνα. Κοιτάζοντας από κάτω τους, ο Ζαώρδιλ μπορούσε να δει ολόκληρη τη Νασόλκαθ. Του έμοιαζε πιο όμορφη από εδώ.

Η Έρικα γύρισε τους προωθητήρες οριζόντια, και πιλόταρε το *Μαύρο Αγρίμι* με προσοχή. Είχε καιρό να οδηγήσει αεροπλάνο. Το πήγε προς τους Καταρράκτες. Πέταξε πάνω απ'τα κακοτράχαλα βουνά που τα πολλά τρεχούμενα νερά τους φαίνονταν να στραφταλίζουν στο φως του δύοντος ήλιου. Ένα σμήνος πτεροδάκτυλων απομακρύνθηκε από το αεροπλάνο.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Άψογο είναι!»

«Μην παρασύρεσαι και μας ρίξεις σε καμια πλαγιά,» της είπε ο Ζαώρδιλ, αν και παρατηρούσε ότι πιλόταρε προσεχτικά και δεν έκανε επικίνδυνες μανούβρες.

Εκείνη γέλασε. «Δεν είμαι τόσο ανίδεη!»

«Όλα εντάξει εκεί πίσω, Φαίδρα;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι,» απάντησε η μάγισσα.

Ωραία, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, και κοίταξε την κονσόλα μπροστά σ'εκείνον και την Έρικα, ψάχνοντας για όπλα. Βρήκε ένα μικρό πολυβόλο, που το σύστημα έδειχνε πως ήταν τοποθετημένο κάτω από τη μύτη του αεροσκάφους, και τέσσερις ρουκέτες, δύο κάτω απ'το δεξί φτερό, δύο κάτω απ'το αριστερό. «Δεν είναι και τόσο

βαριά οπλισμένο,» παρατήρησε δείχνοντας στην Έρικα τις ενδείξεις του συστήματος.

«Ναι αλλά είναι γρήγορο, και σίγουρα καλύτερα θωρακισμένο από τα ελικόπτερα της Σαρντίκα-Νοθ. Αμφιβάλλεις ότι θα μπορεί να τα νικήσει αν χρειαστεί;»

«Καθόλου,» παραδέχτηκε ο Ζαώρδιλ.

Και μετά από λίγο είπε: «Δεν επιστρέφουμε τώρα;»

«Ναι,» συμφώνησε η Έρικα, και πέταξε προς τη Νασόλκαθ.

«Εδώ είναι που θέλει πιο προσοχή,» παρατήρησε όταν έφτασαν πάνω από την πόλη και το Οχυρό του Ηγεμόνα. Γύρισε κάθετα τους προωθητήρες κι άρχισε να κατεβάζει, αργά, το αεροσκάφος. Το προσγείωσε στον περίβολο του οχυρού χωρίς κανένα πρόβλημα.

«Κάνε το πάλι όχημα, Φαίδρα,» ζήτησε, και η μάγισσα ύφανε γι'ακόμα μια φορά το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος.

Την επομένη, έκαναν σχέδια μέχρι το βράδυ, κυρίως για το πώς θα πλησίαζαν την Ψηλή Γέφυρα. Ήταν προφανές ότι δεν μπορούσαν να την πλησιάσουν άμεσα· οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας θα τους έβλεπαν. Επομένως, έπρεπε να πάνε στις όχθες του ποταμού Νίρφεβ και από εκεί, κρυφά, να προσεγγίσουν τη γέφυρα. Το *Μαύρο Αγρίμι,* αναμφίβολα, μπορούσε να τους βοηθήσει πολύ σ'αυτή την πρώτη φάση του σχεδίου τους. Θα πετούσαν προς τα νοτιοανατολικά, θα προσγειώνονταν σε κάποιο έρημο μέρος νότια του Νίρφεβ, και μετά, με μορφή οχήματος, θα ζύγωναν τις όχθες του ποταμού και θα τις ακολουθούσαν. Αλλά όχι από πολύ κοντά, γιατί ήταν γνωστό πως η Σαρντίκα-Νοθ είχε πλεούμενα που έκαναν περιπολίες επάνω στα νερά του Νίρφεβ, και οι Ζωντανοί-Νεκροί δεν ήθελαν το πλήρωμα κανενός από αυτά να τους δει. Όταν βρίσκονταν κάπου τρία χιλιόμετρα απόσταση ανατολικά της Ψηλής Γέφυρας θα σταματούσαν το όχημα, θα έβγαιναν, και θα την πλησίαζαν πεζοί, προσπαθώντας να αποφύγουν τις περιπολίες της Γαλανής Δράκαινας.

«Δε θα φέρουμε κι άλλους, δηλαδή; Μόνο εμείς θα πάμε;» ρώτησε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. Μέχρι στιγμής, είχαν αποφασίσει πως θα πήγαιναν ο Ζαώρδιλ, ο Νικηφόρος, η Νιρκέκα, η Έρικα, ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, η Ραβάσλι, ο Ραμπνάιλ, ο Σάμελκον'λι, και η Χριστίνα Αλθέρβω. Δέκα, στο σύνολό τους. «Γιατί, έτσι όπως τα λέμε ώς τώρα, δε νομίζω ότι μπορούν να έρθουν άλλοι.»

«Για να έρθουν άλλοι,» είπε ο Φέκταρελ, «πρέπει ή η Φαίδρα ή ο Σάμελκον να μείνει στο όχημα, ώστε να το μετατρέψει σε αεροπλάνο και να–»

«Δε χρειάζεται να επιστρέψουν ξανά στη Νασόλκαθ,» τον διέκοψε ο Ζαώρδιλ. «Μπορούμε να κάνουμε δύο πέρα-δώθε με το αεροσκάφος ώστε, πρώτα, να φέρουμε όλους όσους θέλουμε νότια του ποταμού.»

«Σύμφωνοι,» αποκρίθηκε ο Φέκταρελ. «Αλλά, και πάλι, το όχημα θα πρέπει να επιστρέψει για να πάρει τους υπόλοιπους από εκεί όπου θα τους έχουμε αφήσει. Δε μπορούμε να προσγειωθούμε τρία χιλιόμετρα απόσταση από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

«Γιατί όχι;» είπε η Έρικα. «Αποκλείεται κανένας να προσέξει το *Μαύρο Αγρίμι* μες στη νύχτα, και εννοείται πως θα έχουμε τα φώτα του σβηστά.»

«Πώς θα το προσγειώσεις, τότε, χωρίς να σκοτωθούμε;»

«Πόσο δύσκολο θάναι να βρούμε ένα σχετικά ανοιχτό μέρος στο φως των φεγγαριών, Φέκταρελ;»

Ο Αρχιανιχνευτής, όμως, δυσανασχετούσε. «Είναι ριψοκίνδυνο, ούτως ή άλλως. Πολύ κοντά, Έρικα. Πάρα πολύ κοντά. Ακόμα και κάποιο ανιχνευτικό σύστημα μπορεί να μας πιάσει–»

«Το *Μαύρο Αγρίμι* έχει αντιανιχνευτικούς μηχανισμούς. Μας το είπε ο Ηγεμόνας, και τους είδα κι η ίδια.»

«Τρία χιλιόμετρα είναι πολύ κοντά,» επέμεινε ο Φέκταρελ. «Καλύτερα ν'αφήσουμε τους άλλους πιο μακριά και, μετά, να επιστρέψει το όχημα για να τους πάρει. Ο Σάμελκον θα είναι στο ενεργειακό κέντρο και η Χριστίνα θα οδηγεί. Μπορείς να οδηγήσεις, δε μπορείς;» τη ρώτησε.

Εκείνη ένευσε. «Όχι σε πολύ δύσκολους δρόμους, όμως.»

«Δε νομίζω να είναι τόσο δύσκολη η περιοχή. Πεδινά μέρη έχει εκεί, κυρίως.»

Ο Σάμελκον'λι καθάρισε τον λαιμό του. «Πρέπει να σας προειδοποιήσω ότι δεν ξέρω και πολύ καλά τη Μαγγανεία Κινήσεως. Άλλες δύο φορές στη ζωή μου την έχω χρησιμοποιήσει μόνο. Και, την πρώτη φορά, την έμαθα επειδή τότε μου χρειάστηκε επειγόντως. Ένας Τεχνομαθής μού τη δίδαξε.»

«Μπορείς, δηλαδή, να κάνεις το όχημά μας να λειτουργήσει ή δεν μπορείς;» τον ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Για μια απλή, γρήγορη διαδρομή υποθέτω πως ναι. Αλλά μην περιμένετε ότι θα του αλλάξω μορφή· δεν ξέρω καν το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος.»

Σε άλλες διαστάσεις, όπως η Ρελκάμνια ή η Σεργήλη, όλοι οι μάγοι που συναντούσες έμοιαζε να ξέρουν και τη Μαγγανεία Κινήσεως και το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, αλλά όχι στη Φενηνάρκια, όπως γνώριζε πολύ καλά ο Ζαώρδιλ. Κι αυτό ίσχυε ειδικά για τους γηγενείς· όσοι είχαν έρθει εδώ από άλλες διαστάσεις ή εξαιτίας της Συμπαντικής Παντοκρατορίας ήταν άλλο θέμα. Ο Σάμελκον'λι ήταν ντόπιος – και φαινόταν.

«Καλώς,» του είπε ο Ζαώρδιλ. «Δε θα χρειαστεί, ούτως ή άλλως, να κάνεις τίποτα περισσότερο από μια σύντομη διαδρομή, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Φέκταρελ.» Και κοίταξε τον Αρχιανιχνευτή.

Ο οποίος κατένευσε, ρωτώντας: «Θα πάμε, λοιπόν, όπως πρότεινα; Θα προσγειωθούμε πιο μακριά;»

«Νομίζω πως αυτό θα ήταν το ασφαλέστερο,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. Και κοίταξε την Έρικα, η οποία, φανερά, ακόμα διαφωνούσε αλλά έμεινε σιωπηλή, μη θέλοντας να τους κοντράρει.

«Πόσους ακόμα θα πάρουμε μαζί μας;» ρώτησε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. «Εγώ νομίζω πως παραπάνω από άλλες δυο δεκάδες θα ήταν υπερβολή.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζαώρδιλ, «κι εγώ. Είκοσι ανθρώπους ακόμα θα πάρουμε. Και θα τους περάσουμε δέκα-δέκα από τα σπήλαια, αφότου έχουμε περάσει εμείς, πρώτα, και βρεθεί σε ασφαλές μέρος κάτω από το οχυρό.»

«Σαν αστείο ακούστηκε τώρα αυτό,» παρατήρησε ο Νικηφόρος. «Ασφαλές μέρος, μέσα στην ίδια τη φωλιά της Γαλανής Δράκαινας;»

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ...» του είπε ο Ζαώρδιλ, υψώνοντας μέσα στο χέρι του το φυλαχτό με τον πορφυροκίτρινο κρύσταλλο.

Όταν νύχτωσε και τα τρία φεγγάρια της Φενηνάρκια βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, οι Ζωντανοί-Νεκροί ξεκίνησαν την αποστολή τους. Το *Μαύρο Αγρίμι* πέταξε νότια, κι έγινε ένα με τη νύχτα. Μάτια ανθρώπου πολύ δύσκολα μόνο μπορούσαν να προσέξουν τη γοργή πτήση του.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό
Τα Σχήματα στις Σκιές, και ο Θεός της Αλυσίδας

Μέσα στη νύχτα, η Έρικα πιλόταρε το *Μαύρο Αγρίμι* προς τα νοτιοανατολικά, με τα φώτα του σβηστά, έχοντας το βλέμμα της εστιασμένο έξω από το μπροστινό παράθυρο του αεροπλάνου αλλά κοιτάζοντας, συγχρόνως, με τις άκριες των ματιών της και την οθόνη των ανιχνευτών επάνω στην κονσόλα, μήπως παρουσιαστεί κάτι ύποπτο το οποίο από μόνη της αδυνατούσε να δει. Πλάι της, στο μεγάλο μπροστινό κάθισμα του αεροσκάφους, κάθονταν ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος και ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. Πίσω, στο κεντρικό τμήμα, ήταν ο Φέκταρελ, η Νιρκέκα, η Ραβάσλι, ο Σάμελκον'λι, ο Ραμπνάιλ, και η Χριστίνα. Ακόμα πιο πίσω, στο ενεργειακό κέντρο, καθόταν η Φαίδρα'λι κάνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως.

Από κάτω τους κυλούσε η σκοτεινή ύπαιθρος που απλωνόταν νότια της Νασόλκαθ, για χιλιόμετρα και χιλιόμετρα και χιλιόμετρα. Λίγα πράγματα μπορούσες να διακρίνεις εκεί, αλλά η Έρικα έβλεπε πού το μέρος ήταν σχετικά ανοιχτό – και εφικτό να προσγειωθεί κανείς – και πού γεμάτο μεγάλους βράχους, δέντρα, ή και τα δύο. Επομένως, σκεφτόταν, δεν θα είχε πρόβλημα να κατεβάσει το αεροπλάνο και νότια του ποταμού Νίρφεβ. Θα έβρισκε ένα καλό σημείο.

Κανένας δεν μιλούσε καθώς ταξίδευαν· όλοι τους ήταν σιωπηλοί, πανέτοιμοι αλλά ήρεμοι: ετούτη δεν ήταν η πρώτη επικίνδυνη αποστολή που είχαν αναλάβει και, κατά μία έννοια, αποτελούσε ρουτίνα γι'αυτούς. Μετά από ένα τέταρτο της ώρας, πέρασαν πάνω από τα νερά του ποταμού Νίρφεβ που γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο και που βάρκες φαίνονταν να τα διασχίζουν.

«Ληστές,» είπε ο Ζαώρδιλ παρατηρώντας τα πλεούμενα. «Περιπολίες της Σαρντίκα-Νοθ.»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε η Έρικα, και πιλόταρε το *Μαύρο Αγρίμι* νότια από τον ποταμό, μειώνοντας την ταχύτητά του και

κοιτάζοντας τις περιοχές από κάτω τους για να βρει ένα μέρος για προσγείωση. Δεν άργησε να το εντοπίσει, κι εκεί γύρισε τους προωθητήρες του αεροπλάνου κάθετα και το κατέβασε επάνω στα ανοιχτά μεταλλικά πόδια του.

«Λοιπόν,» είπε. «Βγαίνετε. Και εγώ κι η Φαίδρα πάμε πίσω για να φέρουμε τους άλλους δέκα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, καθώς οι άλλοι άνοιγαν τις πόρτες κι έβγαιναν. «Να προσέχεις.»

«Δε νομίζω ότι υπάρχει κανένας κίνδυνος,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Η Σαρντίκα, μάλλον, δεν περιπολεί και τους ουρανούς. Τουλάχιστον, όχι τόσο μακριά από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας.»

Αυτό πρέπει να ήταν αλήθεια, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ· δεν είχε δει κανένα ελικόπτερο, αεροπλάνο, ή ορνιθόπτερο όσο ταξίδευαν: και κοίταζε έξω ψάχνοντας, εσκεμμένα.

Τώρα, βγήκε κι αυτός από το *Μαύρο Αγρίμι*, μαζί με τους υπόλοιπους. Ήταν σ’ένα πεδινό μέρος, με κάτι δασώδεις λόφους να φαίνονται προς τα ανατολικά, ενώ στα βόρεια με το ζόρι διακρινόταν η γυαλάδα του ποταμού Νίρφεβ. Είχαν προσγειωθεί σε ασφαλή απόσταση από εκεί, για να μην τους δει καμια από τις πλωτές περιπολίες της Γαλανής Δράκαινας.

Το αεροπλάνο υψώθηκε και πάλι στον ουρανό, και γρήγορα ο Ζαώρδιλ το έχασε απ’τα μάτια του. *Ο Ηγεμόνας είχε δίκιο,* σκέφτηκε. *Είναι σχεδόν αόρατο μες στη νύχτα.*

«Περιμένουμε τώρα;» ρώτησε η Νιρκέκα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. Και προς τον Σάμελκον’λι: «Μπορείς να ενισχύσεις τα κιάλια μου, μάγε;»

Εκείνος κατένευσε, κι όταν ο Σκοτωμένος τού έδωσε τα κιάλια του, έκανε ένα ξόρκι και του τα επέστρεψε. Ο Ζαώρδιλ τα ύψωσε και κοίταξε το τοπίο ολόγυρα, βλέποντάς το εξαιρετικά καθαρά παρότι νύχτα. Οι βάρκες στον ποταμό δεν είχαν και πολλούς ανθρώπους επάνω, παρατήρησε. Τρεις, τέσσερις, απ’ό,τι φαινόταν. Προς τα δυτικά, κάποιοι περιπολούσαν επάνω σε άλογα. Απόσταση τουλάχιστον πέντε χιλιόμετρα από τη θέση του Ζαώρδιλ και των άλλων Ζωντανών-Νεκρών· ο Σκοτωμένος καταλάβαινε ότι αποκλείεται να τους έβλεπε αν δεν ήταν το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως του Σάμελκον’λι κι αν το έδαφος δεν είχε τέτοια κλίση που να εξυπηρετεί το οπτικό του πεδίο.

Κατεβάζοντας τα κιάλια του, είπε στους υπόλοιπους τι είχε δει.

«Θα μπορούσαμε, ίσως, να πάρουμε μια απ’αυτές τις βάρκες και να πλησιάσουμε την Ψηλή Γέφυρα,» είπε ο Νικηφόρος.

«Δεν το σχεδιάσαμε έτσι, όμως,» του είπε ο Φέκταρελ. «Κι επιπλέον, δεν είμαστε μόνο εμείς. Έχουμε άλλες δυο δεκάδες που θέλουμε να φέρουμε μέσα. Δε θα φανεί ύποπτο, αν μια βάρκα κάνει ξαφνικά πέρα-δώθε με τόσους επάνω της;»

«Πράγματι,» αποκρίθηκε ο Νικηφόρος. «Καλύτερα από ξηράς.»

Μετά από μισή ώρα, το *Μαύρο Αγρίμι* επέστρεψε και δέκα πολεμιστές βγήκαν από μέσα του. Ο Ζαώρδιλ πλησίασε την Έρικα που καθόταν στο πιλοτήριο. «Μπορείς να ξαναπάς στη Νασόλκαθ;» τη ρώτησε, γιατί ίσως να είχε κουραστεί. Δεν ήταν και τόσο συνηθισμένη να πιλοτάρει.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όλα εντάξει εδώ;»

«Ναι.» Ο Ζαώρδιλ βγήκε ξανά από το αεροπλάνο και απομακρύνθηκε.

Η Έρικα το απογείωσε, πετώντας προς τα βόρεια.

Ο Σκοτωμένος και οι άλλοι Ζωντανοί-Νεκροί περίμεναν, παρατηρώντας τη γύρω περιοχή με κιάλια, μην τυχόν και παρουσιαστεί κανένας κίνδυνος. Τίποτα ύποπτο δεν είδαν, και μετά από μισή ώρα ακόμα το *Μαύρο Αγρίμι* επέστρεψε. Αυτή τη φορά, η Έρικα έσβησε τις μηχανές και βγήκε από το σκάφος μαζί με τους δέκα πολεμιστές που είχε φέρει. Το ίδιο κι η Φαίδρα’λι.

Η μάγισσα έμοιαζε πιο κουρασμένη από την Έρικα, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ. «Είσαι ’ντάξει;» τη ρώτησε.

Εκείνη ένευσε καθώς έλυνε τα πράσινα μαλλιά της και τα τίναζε στον νυχτερινό αέρα. «Ναι.»

«Λοιπόν,» είπε ο Ζαώρδιλ προς όλους. «Ακούστε. Θ’αρχίσουμε τώρα να πηγαίνουμε προς τη γέφυρα, όπως έχουμε σχεδιάσει. Δέκα και μετά άλλοι δέκα. Κανένας δεν θα απομακρύνεται από αυτό το μέρος μέχρι νάρθει το όχημα να τον πάρει.» Και προς τον Σάμελκον: «Μάγε, θα δοκιμάσεις τώρα να κινήσεις το όχημα;»

«Αν πρώτα η Φαίδρα το *μετατρέψει* σε όχημα.»

Η μάγισσα μπήκε πάλι στο αεροσκάφος και, κάνοντας Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, το μεταμόρφωσε σε οκτάτροχο όχημα ξηράς. Μετά, σηκώθηκε από το ενεργειακό κέντρο και εκεί κάθισε ο Σάμελκον’λι υφαίνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως. Ο Ζαώρδιλ κάθισε στο τιμόνι, και μαζί του στο όχημα μπήκαν όλοι όσοι είχαν αρχικά έρθει πετώντας.

«Όπως είπαμε,» τόνισε στους άλλους, από το παράθυρο πλάι του. «Κανένας δεν κουνιέται από εδώ.»

«Έγινε, Σκοτωμένε.»

«Πού νομίζεις ότι θα πάμε, με τόσους ληστές της Γαλανής εδώ γύρω;»

Ο Ζαώρδιλ, πατώντας το πετάλι, ξεκίνησε το όχημα και οδήγησε προς τα δυτικά, ενώ η Έρικα, καθισμένη πλάι του, κοίταζε μπροστά μ'ένα ζευγάρι κιάλια που είχε ενισχύσει η Φαίδρα'λι. Προειδοποίησε τον Σκοτωμένο για τους καβαλάρηδες που περιπολούσαν, αλλά εκείνος τής είπε «Το ξέρω», και τους απέφυγε χωρίς μεγάλη δυσκολία περνώντας το όχημα πίσω από ένα μικρό δάσος. Όταν μπορούσαν να δουν το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, σταμάτησαν και κατέβηκαν. Περίπου τρία χιλιόμετρα πρέπει να απείχαν τώρα από εκεί, όπως είχαν εξαρχής σχεδιάσει.

Ο Ραμπνάιλ είπε: «Θα μπορούσαν δύο να μείνουν εδώ, στο όχημα, ώστε να μη χρειάζεται να επιστρέψουν από τα σπήλαια.»

«Και πώς θα τους ειδοποιήσουμε πότε να πάνε να φέρουν τους άλλους;» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Τηλεπικοινωνιακά, φυσικά.»

«Δεν το ξέρεις ότι τηλεπικοινωνιακά σήματα θα περνάνε από κει μέσα όπου θα βρισκόμαστε.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Φέκταρελ. «Θα είμαστε σε υπόγεια, κάτω από τόσο χώμα και πέτρες.»

«Κλειδώστε και καλύψτε το όχημα και ξεκινάμε,» είπε ο Ζαώρδιλ.

Το κλείδωσαν και το σκέπασαν μ'έναν μαύρο καμβά και με φυλλωσιές. Ύστερα, όλοι τους ντυμένοι με κάπες και κουκουλωμένοι, βάδισαν προς την όχθη του ποταμού· με μεγάλη προσοχή, γιατί έβλεπαν πως υπήρχαν πολλές περιπολίες εδώ, και στην ξηρά και στο νερό – και, αναμφίβολα, φρουροί θα στέκονταν και στις επάλξεις του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, ατενίζοντας τα μέρη γύρω του.

Τα σκοτάδια της νύχτας και η φυσική κάλυψη του τοπίου εξυπηρέτησαν καλά τους Ζωντανούς-Νεκρούς. Σύντομα, ήταν στη νότια όχθη του Νίρφεβ και πήγαιναν προς τη γέφυρα, περνώντας πίσω από το οχυρό, που ορθωνόταν κατάμαυρο και απειλητικό από πάνω τους, όλο βαριά πέτρα κι ελάχιστα φωτεινά σημεία. Ευτυχώς, στις όχθες υπήρχαν κάμποσα χαμόδεντρα που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν για να κρυφτούν από τα μάτια των ληστών στις

βάρκες οι οποίες έκαναν πέρα-δώθε στον ποταμό. Κι αυτές που ήταν τόσο κοντά στο οχυρό, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ, κινούνταν με κουπιά, όχι με μηχανές, όπως εκείνες που είχαν δει πριν. Η Σαρντίκα-Νοθ δεν ξόδευε άσκοπα ενέργεια. Δεν πρέπει να της περίσσευε.

Η Ψηλή Γέφυρα ήταν ένα πελώριο οικοδόμημα από πελώριες πέτρες το οποίο δρασκέλιζε τον ποταμό σαν να ήταν μέρος του φυσικού τοπίου. Φυτά σκαρφάλωναν επάνω της, και μικρά ζώα, σίγουρα, έκαναν τις φωλιές τους ανάμεσά τους. Οι Ζωντανοί-Νεκροί γλίστρησαν χωρίς δυσκολία κάτω από τη γέφυρα, έχοντας μόλις αφήσει το οχυρό πίσω τους. Μια κωπήλατη βάρκα πέρασε από δίπλα τους δίχως να τους προσέξει, καθώς εκείνοι κρύβονταν μέσα στα σκοτάδια και πίσω από τη χαμηλή βλάστηση και τις πέτρες. Επάνω στη βάρκα τρεις ληστές φαίνονταν, κι ο ένας κωπηλατούσε. Μια λάμπα λαδιού ήταν αναμμένη ανάμεσά τους. *Ναι,* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ, *σίγουρα η Σαρντίκα δεν ξοδεύει άσκοπα τα ενεργειακά της αποθέματα.*

Η βάρκα πέρασε, και οι Ζωντανοί-Νεκροί βγήκαν από την κάλυψή τους και βάδισαν μέσα στο απόλυτο σκοτάδι κάτω από την Ψηλή Γέφυρα.

«Αρχηγέ,» είπε σιγανά ο Νικηφόρος. «Φοράς τα γυαλιά;» Είχαν όλοι τους πιάσει ο ένας το χέρι του άλλου, για να μη χαθούν.

«Μόλις τα φόρεσα,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ βάζοντάς τα και πατώντας το κουμπί στο πλάι τους που ενεργοποιούσε την ιδιότητα νυχτερινής όρασης. Ουσιαστικά, ο μηχανισμός των γυαλιών μετέτρεπε τον ήχο και τη θερμότητα σε κάτι που μπορούσαν να καταλάβουν τα ανθρώπινα μάτια. Η Έρικα τα είχε δώσει στον Ζαώρδιλ, και φαίνονταν λιγάκι παλιά, καθώς πρέπει να τα είχε απ’τον καιρό της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Ωστόσο έκαναν τη δουλειά τους άψογα, παρατηρούσε τώρα ο Σκοτωμένος. Και οδήγησε τους ανθρώπους του προς τα εκεί όπου μπορούσε να διακρίνει ένα άνοιγμα – μια μεγάλη μαυρίλα – κάτω από τη γέφυρα.

Καθώς πλησίαζε διέκρινε και κάτι άλλα πράγματα εκεί κοντά, στολισμένα πάνω στους βράχους. *Τι...;* Κρανία. Ανθρώπινα, μάλλον. Ή περίπου. Τουλάχιστον, κάποια από αυτά. *Η Σκιά της Γέφυρας φαίνεται πως κρατούσε ενθύμια από εκείνους που προσπαθούσαν να εισβάλουν στη φωλιά της...*

«Το βρήκες;» άκουσε τη φωνή του Νικηφόρου πίσω του.

«Ναι. Ελάτε. Ο ένας μετά τον άλλο. Πιασμένοι χέρι-χέρι. Θα σας πω εγώ πότε ν’ανάψετε φως.»

Ο Ζαώρδιλ πέρασε το άνοιγμα και βρέθηκε σε μια σπηλιά. Πίσω του ήρθαν οι υπόλοιποι. «Ανάψτε φως,» τους είπε και απενεργοποίησε τα γυαλιά του. «Δύο φακούς, όχι παραπάνω.»

Η Έρικα και ο Φέκταρελ άναψαν τους φακούς τους και, φωτίζοντας ολόγυρα, είδαν ένα μέρος όπου σίγουρα κάποτε κάτι κατοικούσε. Υπήρχαν κρανία και άλλα κόκαλα κρεμασμένα στους τοίχους, έτσι ώστε να κάνουν τελείως παράξενα σχήματα. Σ’ένα σημείο της σπηλιάς, δέρματα ήταν απλωμένα, τα οποία έμοιαζαν καλά επεξεργασμένα· κι επάνω τους, κοντά σε μια γωνία, βρίσκονταν στοιβαγμένα κάτι πράγματα που έφερναν στο μυαλό κουβάρι από φυτικές ίνες, μαλλιά, πετσιά, και κόκαλα. Σ’ένα άλλο σημείο της σπηλιάς (η οποία ήταν αρκετά μεγάλη για να χωρά έναν γίγαντα) υπήρχε ένα τρισδιάστατο, ακατονόμαστο κατασκεύασμα από κόκαλα το οποίο έμοιαζε ημιτελές.

«Τι μένει εδώ; Καλλιτέχνης;» είπε ο Νικηφόρος.

«Η Σκιά της Γέφυρας μάλλον δεν ήταν και τόσο βάρβαρη, ε;» είπε η Έρικα.

«Αναρωτιέμαι άμα θα το λες αυτό κι όταν τύχει να τη συναντήσουμε.»

«Στο σωστό μέρος πρέπει να είμαστε, πάντως,» είπε ο Φέκταρελ. «Από εδώ πρέπει να μπαίνεις στα σπήλαια κάτω από το οχυρό.» Έδειξε, με το φως του φακού του, ένα άνοιγμα.

Ο Ζαώρδιλ παραμέρισε τη κάπα του, έτσι ώστε να φαίνεται το φυλαχτό που κρεμόταν επάνω στο αρματωμένο στέρνο του – το φυλαχτό που του είχαν δώσει ο Αλβέντιρ και ο Θαρκάμελ. Ίσως οι δαίμονες να χρειαζόταν να το βλέπουν για να μένουν μακριά.

«Πάμε,» είπε στους συντρόφους του, τραβώντας το σπαθί του, και προχώρησε προς το άνοιγμα.

Ο Φέκταρελ τον ακολούθησε ανοίγοντας τον χάρτη που είχαν για τα σπήλαια – τον οποίο, φυσικά, τους είχαν δώσει επίσης ο Αλβέντιρ και ο Θαρκάμελ.

Ήταν όλοι τους οπλισμένοι αλλά ελάχιστοι κρατούσαν πυροβόλα γιατί ήξεραν πως δεν είναι συνετό να πυροβολείς μέσα σε υπόγεια μέρη εκτός αν είναι απαραίτητο. Προχώρησαν με μεγάλη επιφύλαξη, ακολουθώντας τη διαδρομή που έδειχνε ο χάρτης και προσέχοντας μην πάρουν καμια λάθος στροφή. Από τα σκοτάδια

γύρω τους, σουρσίματα και μικρές διαπεραστικές φωνές ακούγονταν, μα τίποτα δεν τους πλησίαζε. Κι ό,τι κι αν ήταν κοντά τους, ποτέ δεν μπορούσαν να το διακρίνουν· πάντα βρισκόταν στα όρια της εμβέλειας του φωτός τους· μονάχα κάτι φευγαλέες σκιές ξεχώριζαν, των οποίων η μορφή δεν ήταν τίποτα που μπορούσε κανένας τους να αναγνωρίσει.

Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, αναδευόμενη μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της Φαίδρας'λι, έλεγε στην αφέντρα της πως εδώ πολλοί θεοί περιφέρονταν και είχαν το θράσος να την προκαλούν! Ζητούσε από τη Φαίδρα να την αφήσει να τους λιανίσει! Να τους τσακίσει και να τους μάθει το μάθημά τους! Η Φαίδρα τιθάσευσε την Καρδιά της Συναγωγής με τη θέλησή της. *Μόνο αν χρειαστεί,* είπε στον θεό της· κι εκείνος παραπονέθηκε ότι η αφέντρα του ήταν πολύ σκληρή μαζί του! και ότι τον έκανε συνεχώς να βαριέται! Όλο αναμονή και καθόλου δράση!

Η Φαίδρα μουρμούρισε ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως και εντόπισε γύρω της τόσες πολλές ισχυρές παρουσίες που αισθάνθηκε να τρομάζει. *Δεν έχουν άδικο που οι ντόπιοι φοβούνται τούτο το υπόγειο μέρος,* σκέφτηκε.

Εκτός από εφιαλτικές σκιές και μυστηριώδεις ήχους, μέσα στα σπήλαια υπήρχαν και θησαυροί. Ολόκληροι λάκκοι και γωνίες γεμάτα χρυσάφι και ασήμι. Πολύτιμα αντικείμενα και λίθοι που στραφτάλιζαν δελεαστικά στο φως των φακών της ομάδας.

«Γαμώ τις Λάμιες, γαμώ...» έκανε ξέπνοα ο Ραμπνάιλ. «Τι γίνεται εδώ μέσα;»

«Σε βάζουν σε πειρασμό, ε;» είπε η Χριστίνα.

«Ποιον δε θα έβαζαν;»

«Είναι, όμως, καταραμένοι οι θησαυροί,» τους θύμισε η Ραβάσλι. «Μας το είπαν.»

«Τι πρόκειται να γίνει άμα πάρουμε ένα, δυο πετράδια;» είπε η Χριστίνα.

«Κανένας δεν αγγίζει τίποτα!» τους διέκοψε ο Ζαώρδιλ στρεφόμενος απότομα να τους κοιτάξει. «*Τίποτα.*»

«Καλά, ρε αρχηγέ,» είπε ο Νικηφόρος, «μην τους δαγκώσεις κιόλας. Κι εγώ τα βλέπω και τα λιγουρεύομαι, για νάμαι ειλικρινής.»

«Για νάναι ακόμα εδώ και να μην τάχει βουτήξει κανένας, σίγουρα υπάρχει *πολύ* καλός λόγος, Κολπατζή. Και οι ανιψιοί του Βάλγκερελ μάς το τόνισαν: οι θησαυροί εδώ είναι καταραμένοι.»

«Δεν καταλαβαίνω πώς μπορούν οι πέτρες και τα κοσμήματα νάναι καταραμένα, αλλά αφού το λένε αυτοί, κι είναι ντόπιοι, κάτι θα ξέρουν,» μόρφασε ο Νικηφόρος. «Υποθέτω. Μην τους βγάλουμε και τρελούς.»

Ένα ξαφνικό σύριγμα τον έκανε να γυρίσει για να κοιτάξει στα δεξιά του, μη βλέποντας τίποτα. «Τι σκατά τριγυρίζει, τελικά, εδώ μέσα;» μούγκρισε νευρικά, έχοντας μισοϋψωμένο το Δαγκωτό Φιλί.

Λίγο παρακάτω, η Έρικα είπε: «Ζαώρδιλ, κοίτα από κει.»

Ο Σκοτωμένος στράφηκε να κοιτάξει προς τη μεριά όπου εκείνη φώτιζε, και διέκρινε τη γυαλάδα κάτι μεταλλικού. «Μηχάνημα;» μουρμούρισε.

«Αυτό νομίζω κι εγώ,» είπε η Έρικα. «Πάμε να δούμε.»

«Βγαίνουμε από τον δρόμο μας, αλλά... πάμε.» Ο Ζαώρδιλ έκανε νόημα στον Νικηφόρο, τον Φέκταρελ, και τους υπόλοιπους να τον ακολουθήσουν.

«Δε μ'αρέσει αυτό, αρχηγέ,» είπε ο Κολπατζής. «Όποτε ακούμε την Έρικα, πάντα κάτι κακό συμβαίνει.»

«Σοβαρά, ε;» αντιγύρισε απότομα η Έρικα.

«Ησυχία!» τους είπε ο Ζαώρδιλ, καθώς ζύγωναν την περιοχή όπου είχαν διακρίνει τα μηχανήματα. Ήταν ένα μέρος των σπηλαίων όπου ερχόταν έντονα στα ρουθούνια τους η οσμή της ενέργειας, και τα μηχανήματα που αντίκρισαν δεν ήταν άγνωστα ούτε για τον Ζαώρδιλ ούτε για την Έρικα. Ήταν δύο, και βρίσκονταν επάνω σε τέσσερις ρόδες το καθένα. Έμοιαζαν με μεγάλα, μεταλλικά δοχεία, και στη μπροστινή τους μεριά είχαν έναν μακρύ σωλήνα που κατέληγε σε μουσούδα.

«Μηχανές για την άντληση ενέργειας...» είπε ο Ζαώρδιλ, παρατηρώντας τα σημεία στα τοιχώματα του σπηλαίου όπου είχαν ανοιχτεί τρύπες ώστε οι μουσούδες να μπορούν να ρουφήξουν. «Ενέργεια σε αέρια μορφή, κρυμμένη κάτω από τους βράχους.»

«Γι'αυτό ήθελαν τους Γαιοδίφες...» μουρμούρισε η Έρικα, σα να μιλούσε στον εαυτό της.

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Μάλλον. Αλλά δεν είναι τώρα ώρα για περισσότερη έρευνα. Επιστρέφουμε στον κανονικό μας δρόμο.»

Καθώς απομακρύνονταν από το μέρος άντλησης ενέργειας, και η έντονη οσμή χανόταν από τα ρουθούνια τους, ο Φέκταρελ είπε: «Αφού η Σαρντίκα-Νοθ δεν έχει φυλαχτό σαν το δικό μας, πώς

μπορεί να στέλνει ανθρώπους της εδώ κάτω για να αντλούν ενέργεια;»

«Καλό ερώτημα,» παρατήρησε η Έρικα, και συνοφρυώθηκε.

«Ίσως να *έχει* φυλαχτό,» είπε ο Νικηφόρος, «αλλά οι ανιψιοί του Βάλγκερελ να μην το ξέρουν.»

«Υποτίθεται, όμως, ότι τέτοια φυλαχτά γνωρίζουν πώς να τα φτιάχνουν μόνο οι άνθρωποι της περιοχής,» του θύμισε ο Ζαώρδιλ. «Η Σαρντίκα-Νοθ είναι ξένη.»

«Και λοιπόν; Μπορεί κάποιος απ'τους ληστές της να είναι από τούτα τα μέρη, Σκοτωμένε.»

«Τέλος πάντων. Τίποτα δεν αλλάζει για εμάς, τώρα. Και καλύτερα να μη μιλάμε πολύ.» Μιλούσαν σιγανά, βέβαια, αλλά ο Ζαώρδιλ το θεωρούσε ασφαλέστερο να είναι τελείως σιωπηλοί. Τα φώτα τους ήδη τους πρόδιδαν, αν κάποιος άλλος βρισκόταν εδώ μέσα· δε χρειαζόταν να μπορεί να τους ακούσει κιόλας.

Ακολουθώντας τον χάρτη του Αλβέντιρ και του Θαρκάμελ, και περνώντας μέσα από ολόκληρα δάση σταλαγμιτών και σταλακτιτών, έφτασαν τελικά στην έξοδο των σπηλαίων που οδηγούσε στα υπόγεια του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας – αν είχαν έρθει σωστά ώς εδώ.

«Προσοχή τώρα,» ψιθύρισε ο Ζαώρδιλ στον Νικηφόρο, τραβώντας το πιστόλι του. «Ίσως το μέρος να φρουρείται.» Εκείνος ένευσε, και το ψιθύρισε και στους άλλους.

Προτού προχωρήσουν, ο Σάμελκον'λι προθυμοποιήθηκε να στείλει μπροστά τον θεό του, τον Τελευταίο Στραγγαλιστή του Αλαργινού Δάσους, για να ελέγξει για φύλακες. Ο Ζαώρδιλ συμφώνησε, όταν ο Νικηφόρος τού είπε τι πρότεινε ο μάγος, κι έκανε νόημα στον Σάμελκον να στείλει τον δαίμονά του. Εκείνος άγγιξε την πρασινόπετρα στην αγκράφα της ζώνης του, και ο Ζαώρδιλ είδε μια φευγαλέα σκιά να περνά ενώ ένα ανατριχιαστικό κροτάλισμα είχε ξαφνικά αντηχήσει, σαν κόκαλα που χτυπάνε αναμεταξύ τους.

Μετά από λίγο, η φευγαλέα σκιά επέστρεψε και το κροτάλισμα ακούστηκε ξανά, κοφτά. Ο Σάμελκον'λι, έχοντας πλησιάσει τον Σκοτωμένο, είπε: «Δύο ανθρώπινες παρουσίες. Καμια δεκαριά μέτρα από εδώ, υποθέτω.»

«Μπορεί ο δαίμονάς σου να αναλάβει τον έναν;»

«Μπορεί.»

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε τη Φαίδρα'λι, που κι εκείνη είχε έρθει κοντά: «Ο δικός σου δαίμονας θ'αναλάβει τον άλλο;»

«Υπάρχει ένα πρόβλημα,» είπε η μάγισσα.

«Τι πρόβλημα;»

«Ο Άρδαλον'λι ίσως νάχει κάνει Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως και να μας εντοπίσει. Ίσως να έχει *ήδη* εντοπίσει τον Τελευταίο Στραγγαλιστή του Αλαργινού Δάσους–»

«Μη μου λες τέτοια τώρα! Γιατί δεν μας προειδοποίησες;»

«Δεν το σκέφτηκα αμέσως. Βιαστήκατε.»

«Μπορείς να ελέγξεις αν υφίσταται καμια τέτοια μαγγανεία;»

Η Φαίδρα'λι ένευσε και έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Τοπικής Παρεμβολής, εστιάζοντας τις δυνάμεις και τις ικανότητές της με επιμονή γιατί καταλάβαινε πως αυτός ο Άρδαλον'λι, για να έχει υπό την κυριαρχία του δύο θεούς, ήταν ισχυρός. Τελικά, όμως, δεν βρήκε τίποτα, και το είπε στον Ζαώρδιλ. «Εδώ κοντά, τουλάχιστον, δεν θεωρώ πως κινδυνεύουμε. Πιο μέσα, όμως, ίσως κάτι να υπάρχει. Θυμάσαι που ο Αλβέντιρ και ο Θαρκάμελ είπαν ότι νόμιζαν πως ο Άρδαλον'λι ήταν που τους εντόπισε με τη μαγεία του;»

«Το θυμάμαι,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος. «Μπορείτε, λοιπόν, να στείλετε τους θεούς σας να σκοτώσουν τους φρουρούς;»

«Ναι.»

Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων και ο Τελευταίος Στραγγαλιστής του Αλαργινού Δάσους έφυγαν. Απόμακρα αντήχησαν κάτι σιγανά γρυλίσματα (γιατί η Φαίδρα είχε τονίσει στον δαίμονά της πως δεν έπρεπε να κάνει φασαρία) καθώς και μια φωνή πόνου, αναμφίβολα ανθρώπινη. Ο άλλος φρουρός – αυτός τον οποίο σκότωσε ο Στραγγαλιστής – ούτε που ακούστηκε να πεθαίνει.

«Το πεδίο είναι ανοιχτό, Σκοτωμένε,» είπε ο Σάμελκον'λι.

Και μπήκαν στις σήραγγες μετά από τα σπήλαια.

«Πρέπει να είμαστε στο σωστό μέρος, αρχηγέ,» συμπέρανε ο Φέκταρελ κοιτάζοντας τον χάρτη. «Μετά από εδώ, λογικά, θα βγούμε στα υπόγεια του οχυρού.»

«Φαίδρα;» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, και έκανε πάλι το Ξόρκι Εντοπισμού Τοπικής Παρεμβολής. Οι διευρυμένες αισθήσεις της ερεύνησαν αλλά δεν της έδωσαν καμια ένδειξη ότι κάποια μαγική επιρροή αλλοίωνε τον χώρο. Οπότε η Φαίδρα έγνεψε στον Ζαώρδιλ να συνεχίσουν· όμως δεν έπαψε να χρησιμοποιεί το Ξόρκι Εντοπισμού

Τοπικής Παρεμβολής, γιατί ήταν σχεδόν βέβαιη πως ο Άρδαλον'λι είχε τοποθετημένες κάποιες μαγγανείες εδώ. Μονάχα έτσι μπορούσε νάχει εντοπίσει τους ανιψιούς του Άρχοντα Βάλγκερελ. Ή, τουλάχιστον, αυτός ο τρόπος ήταν ο πιθανότερος.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί διέσχισαν τις σήραγγες αργά, με τα όπλα τους έτοιμα, και πέρασαν πάνω από τους δύο φρουρούς που είχαν σκοτώσει οι δαίμονες της Φαίδρας'λι και του Σάμελκον'λι – ο ένας φανερά στραγγαλισμένος, ο άλλος ξεσκισμένος από νύχια και δόντια. Αντίκρυ τους, σύντομα είδαν ένα άνοιγμα που οδηγούσε σε περάσματα φανερά οικοδομημένα από ανθρώπους: στους τοίχους είχαν πλάκες.

Η Φαίδρα, που εξακολουθούσε να προσπαθεί να εντοπίσει κάποια μαγική παγίδα, δεν θα είχε βρει τίποτα αν ένα μέρος του μυαλού της δεν είχε «διαβάσει» τον αντίστροφο κόσμο. Ανάμεσα από τους ώμους και τα χέρια του Ζαώρδιλ, της Έρικας, και του Νικηφόρου· ανάμεσα από το σκοτάδι και το φως των φακών· ανάμεσα από τους σχηματισμούς που έκαναν οι πλάκες των τοίχων: η Φαίδρα διάβασε *παγίδα, παγίδα, παγίδα*. Κι αυτό ήταν σαν να έκανε κάτι μέσα στη νόησή της να ξυπνήσει, όπως κάποιος που σε σκουντά για να σου φωνάξει ότι εχθρός έρχεται από την άλλη. Οι μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της εντόπισαν τις Μαγγανείες Υλικής Διαισθήσεως που ήταν τοποθετημένες προσεχτικά, πολύ προσεχτικά και με μεγάλη τέχνη, σε διάφορα σημεία των υπογείων.

«Σταματήστε!» είπε στους συντρόφους της, κι εκείνοι στράφηκαν για να την κοιτάξουν.

«Τι;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Υπάρχουν μαγγανείες,» εξήγησε η Φαίδρα'λι. «Με το ζόρι τις εντόπισα, αλλά υπάρχουν. Θα μας καταλάβουν αν προχωρήσουμε. Ο Άρδαλον'λι θα μας καταλάβει.»

«Ακόμα κι αν κοιμάται;»

«Εννοείται. Αυτό είναι και το νόημα των μαγγανειών.»

«Μπορείς να τις διαλύσεις κάπως;»

«Θα προσπαθήσω να μας προφυλάξω από αυτές,» είπε η Φαίδρα, και κοίταξε προς τον Σάμελκον. «Θα με βοηθήσεις;»

«Ξόρκι Προκαλύψεως;» ρώτησε εκείνος.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Φαίδρα, κι άρχισε να υποτονθορύζει τα λόγια. Ο Σάμελκον'λι τη μιμήθηκε, και μαζί δημιούργησαν μια αόρατη σφαίρα προστασίας γύρω από τους εαυτούς τους και τους

συντρόφους τους. Μια σφαίρα που θα τους καθιστούσε αθέατους για τις Μαγγανείες Υλικής Διαισθήσεως.

«Πάμε,» είπε η Φαίδρα’λι στους άλλους, και βάδισαν ξανά, μπαίνοντας στα υπόγεια του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. «Να είστε όλοι κοντά σ’εμένα και τον Σάμελκον. Όσο πιο κοντά μας είστε, τόσο το καλύτερο.»

Δεν είχαν κάνει είκοσι βήματα μέσα στα υπόγεια όταν ένας βρυχηθμός ακούστηκε από τα δεξιά τους, αρκετά δυνατός για να τραντάξει τις πέτρες.

«Η Σκιά της Γέφυρας;» ψιθύρισε η Ραβάσλι.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε ο Σάμελκον’λι, ενώ συνέχιζε να είναι εστιασμένος στο ξόρκι του, με το μέτωπό του σουφρωμένο.

«Δεν πηγαίνουμε από κει,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Από την άλλη.» Και τους οδήγησε αριστερά.

«Από δω πρέπει νάναι φυλακισμένος κι ο Άρχοντας Βάλγκερελ,» του είπε ο Φέκταρελ, κοιτάζοντας τώρα τον άλλο τους χάρτη, αυτόν του οχυρού.

«Θα τον πάρουμε απ’το κελί του όταν έχουμε το φρούριο υπό τον έλεγχό μας,» αποκρίθηκε ο Σκοτωμένος. Και μετά σταμάτησε να βαδίζει και στράφηκε να τους κοιτάξει όλους. «Λοιπόν,» είπε. «Τώρα ο Σάμελκον και η Χριστίνα πρέπει να επιστρέψουν στο όχημά μας, για να φέρουν άλλους δέκα. Εμείς θα περιμένουμε εδώ. Δε νομίζω ότι κανένας είναι στα υπόγεια. Κάντε γρήγορα, όμως.»

Ο Σάμελκον’λι ένευσε. «Εντάξει,» είπε καθώς ο Ζαώρδιλ τού έδινε το φυλαχτό· και, συνεχίζοντας φανερά να είναι συγκεντρωμένος στο ξόρκι του, απομακρύνθηκε από τους άλλους μαζί με τη Χριστίνα Αλθέρβω, η οποία κρατούσε στο δεξί της χέρι ένα πιστόλι και ήταν σιωπηλή όπως συνήθως.

Ο Ζαώρδιλ ρώτησε: «Μάγισσα, για πόσο μπορείς να μας προφυλάσσεις από τις μαγγανείες του Άρδαλον’λι;»

«Σ’αυτό το σημείο όπου στεκόμαστε,» αποκρίθηκε η Φαίδρα, «δεν υφίσταται καν λόγος να μας προφυλάσσω. Δεν υπάρχει καμια μαγγανεία. Είναι τοποθετημένες σε συγκεκριμένα μέρη: μία κοντά στο σημείο όπου τα υπόγεια του οχυρού συνδέονται με τις σήραγγες που οδηγούν στα σπήλαια· μία από εκεί όπου ο Φέκταρελ είπε ότι πρέπει νάναι φυλακισμένος ο Άρχοντας Βάλγκερελ· και μία από την άλλη μεριά, από εκεί όπου ακούστηκε ο βρυχηθμός – εκεί όπου βρίσκεται η Σκιά της Γέφυρας.»

Και σαν η Σκιά να είχε αντιληφτεί κάπως ότι η Φαίδρα’λι τη μελετούσε, ακόμα ένας βρυχηθμός αντήχησε στα υπόγεια, πολύ δυνατότερος από τον προηγούμενο.

«Πρέπει ν’ακούγεται ώς επάνω,» είπε η Ραβάσλι, ανήσυχα.

«Ο Αλβέντιρ μάς είπε, όμως, ότι έχουν συνηθίσει αυτά τα μουγκρητά οι ληστές της Γαλανής, οπότε μάλλον κανένας δε θα αναστατωθεί,» προσπάθησε να τους καθησυχάσει ο Ζαώρδιλ.

Ο Φέκταρελ έκανε μερικά βήματα προς τα εκεί όπου ο χάρτης του έδειχνε πως ήταν η έξοδος των υπογείων. Αφουγκράστηκε. Κι επέστρεψε πάλι κοντά στους υπόλοιπους. «Κάποιος έρχεται!» ψιθύρισε έντονα. «Ελάτε από δω!» Τους έγνεψε, κι εκείνοι τον ακολούθησαν, μέσα σ’ένα μέρος των υπογείων που μύριζε πιο έντονα από τα άλλα, και η οσμή μαρτυρούσε πως εδώ οι άνθρωποι της Γαλανής πρέπει να αποθήκευαν φαγητά. Οι Ζωντανοί-Νεκροί είδαν μονάχα μερικά βαρέλια στο φως των φακών τους, προτού τους σβήσουν για ν’αφήσουν το σκοτάδι να τους σκεπάσει.

Κοιτάζοντας από το άνοιγμα που είχαν ακολουθήσει για να έρθουν, ο Ζαώρδιλ ατένισε μια φιγούρα με κάπα και κουκούλα να βαδίζει μες στα υπόγεια κρατώντας ενεργειακή λάμπα. Όποιος κι αν ήταν, δεν έριξε ούτε μια ματιά προς τη μεριά όπου ήταν κρυμμένοι οι Ζωντανοί-Νεκροί· έστριψε απ’την άλλη και πήγε προς τα εκεί όπου μάλλον βρισκόταν η Σκιά της Γέφυρας.

«Ο Άρδαλον’λι;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τη Φαίδρα.

Εκείνη είπε: «Δεν ξέρω.» Κρατούσε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων παγιδευμένη βαθιά μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της, ώστε αν ήταν όντως ο Άρδαλον’λι να μη μπορούσαν οι θεοί του να τη μυριστούν. Διότι, αν συνέβαινε αυτό, η Πολεμική Καρδιά θα τους πρόδιδε όλους.

«Αν είναι ο μάγος,» είπε ο Νικηφόρος, «τώρα είν’ η ευκαιρία να τον ξεπαστρέψουμε.»

«Ποιος άλλος θα πήγαινε προς τα κει όπου κρατάνε τη Σκιά της Γέφυρας;» είπε ο Φέκταρελ.

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε την Έρικα, η οποία έμεινε σιωπηλή κι έκανε πως δεν τον είδε να την κοιτάζει. Ο Σκοτωμένος το καταλάβαινε ότι επίτηδες απέφευγε το βλέμμα του.

Είπε στους άλλους: «Αν τον πυροβολήσουμε θα ειδοποιήσουμε όλο το οχυρό για την παρουσία μας. Κι αν τον πλησιάσουμε για να τον σπαθίσουμε, δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει με τους θεούς του. Οπότε,

ακόμα κι αν είναι αυτός, δε θα του επιτεθούμε τώρα. Αφήστε τον να φύγει.»

Κανένας δεν έφερε αντίρρηση.

Σε λίγο, η κουκουλωμένη φιγούρα με την ενεργειακή λάμπα επέστρεψε από εκεί όπου είχε πάει και βάδισε προς την έξοδο των υπογείων. Τα βήματά της χάθηκαν.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί, ανάβοντας φακούς, βγήκαν από την κρυψώνα τους και περίμεναν την επιστροφή του Σάμελκον'λι και της Χριστίνας, ενώ συγχρόνως ήταν τώρα πιο προσεχτικοί. Αφουγκράζονταν, πανέτοιμοι μήπως κάποιος ξανακατέβαινε.

Ησυχία, όμως, είχε απλωθεί παντού. Ούτε η Σκιά της Γέφυρας δεν ακουγόταν να βρυχάται. Ήταν σαν ο Άρδαλον'λι – αν όντως αυτός ήταν που είχε έρθει – να την είχε ηρεμήσει.

Αλλά, μετά, κάτι αλλόκοτο συνέβη. Οι Ζωντανοί-Νεκροί είδαν τις σκιές να πάλλονται σε μια από τις άκριες του φωτός των φακών τους. Να πάλλονται και να εισβάλλουν στην εμβέλεια του φωτός λες κι ήταν κάποιου είδους ημίρρευστη ύλη. Μια μάζα. Μια μπάλα γεμάτη μικρές τρύπες, σχισμάδες, και εξογκώματα.

«Δαίμονες!» αναφώνησε ο Ραμπνάιλ, και ύψωσε αμέσως το πιστόλι του.

Ο Ζαώρδιλ τού έπιασε το χέρι. «Στάσου!» Και προς τη Φαίδρα'λι: «Μάγισσα. Τι είν' αυτό;»

Εκείνη έμεινε σιωπηλή. Επειδή νόμιζε ότι η σκοτεινή μάζα προσπαθούσε να *επικοινωνήσει* μαζί τους, να μεταδώσει κάποιο μήνυμα. Γραμμένο στον αντίστροφο κόσμο; Η Φαίδρα δεν ήταν βέβαιη ότι αυτή ήταν η πρόθεση της σκοτεινής μάζας ή όποιου την είχε στείλει, όμως μπορούσε να «διαβάσει» κάποια πράγματα κοιτάζοντας τα ανοίγματα και τις προεξοχές της παράξενης συγκέντρωσης σκιών. Ήταν σαν οι σκιές να είχαν ζωντανέψει και να της μιλούσαν κωδικοποιημένα. *Πόνος,* διάβασε η Φαίδρα. *Φυλάκιση... Βοήθεια!... Πόνος... Φυλάκιση...*

«Η Σκιά της Γέφυρας!» είπε, νομίζοντας πως καταλάβαινε. «Η Σκιά της Γέφυρας!»

«Αυτή είναι η Σκιά της Γέφυρας;» Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Φαίδρα, «αλλά η Σκιά της Γέφυρας έστειλε αυτό που βλέπετε.» Και τώρα η σκιερή μάζα φαινόταν, σιγά-σιγά, να διαλύεται, όπως ένα σύννεφο στον ουρανό, ή όπως ομίχλη που ένας

ελαφρύς αέρας την απομακρύνει και χαλά τη μορφή της. «Το ξέρει πως είμαστε εδώ–»

«Και ειδοποίησε τον μάγο;» τη διέκοψε ο Νικηφόρος.

«Δε νομίζω. Νομίζω πως ζητά να τη βοηθήσουμε. Είναι φυλακισμένη. Και πονάει.»

«Δεν έχουμε χρόνο για να βοηθάμε δαίμονες, πες της.»

«Θα μπορούσε κι αυτή να βοηθήσει εμάς, Νικηφόρε,» του είπε η Φαίδρα. Και στράφηκε στον Ζαώρδιλ, κοιτάζοντάς τον ερωτηματικά.

«Τι να σου πω εγώ, μάγισσα; Εσύ τα ξέρεις αυτά. Συμφέρει να το κάνουμε, ή όχι;»

«Θα πάω να κοιτάξω.»

«Δεν έχουμε τώρα το φυλαχτό μαζί μας!» την προειδοποίησε ο Φέκταρελ. «Το πήρε ο Σάμελκον'λι.»

«Δεν πιστεύω να μου επιτεθεί, αφού ζητά βοήθεια.»

«Κι αν κάνεις λάθος, Φαίδρα;»

«Έχω την Πολεμική Καρδιά,» του θύμισε εκείνη.

«Θα έρθω μαζί σου.»

«Αν η Πολεμική Καρδιά δεν καταφέρει να–»

«Θα έρθουμε *όλοι* μαζί σου, μάγισσα,» της είπε ο Ζαώρδιλ, και δε φαινόταν πρόθυμος να το συζητήσει.

«Εντάξει,» συμφώνησε η Φαίδρα'λι· «ό,τι πεις εσύ, αρχηγέ. Όμως να είστε πίσω μου. Και μην πυροβολήσει κανένας σας.»

Ο Σκοτωμένος δεν διαφώνησε μαζί της, και την ακολούθησαν καθώς εκείνη ύφαινε πάλι το Ξόρκι Προκαλύψεως γιατί ήξερε πως προς τη μεριά όπου βρισκόταν η Σκιά της Γέφυρας υπήρχε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως. Οι Ζωντανοί-Νεκροί ήταν όλοι σιωπηλοί πίσω της, και η Φαίδρα κρατούσε στο αριστερό της χέρι έναν φακό για να φωτίζει τον δρόμο. Μετά από λίγο, αισθάνθηκε μια κάποια αντίσταση γύρω από το μαγικό κέλυφος με το οποίο είχε προφυλάξει τους συντρόφους της και κατάλαβε ότι εδώ πρέπει να ήταν που βρισκόταν τοποθετημένη η μαγγανεία, αλλοιώνοντας αόρατα τον χώρο. Την προσπέρασαν – χωρίς ο Άρδαλον'λι να τους αντιληφτεί, ήλπιζε η Φαίδρα – πέρασαν κοντά από μερικά σκοτεινά ανοίγματα, κι έφτασαν τελικά μπροστά σ'ένα άνοιγμα που από το εσωτερικό του ακουγόταν βαριά αναπνοή. Η Φαίδρα έριξε το φως της μέσα, και κάτι απομακρύνθηκε από αυτό. Ένα πλάσμα ανθρωπόμορφο αλλά γιγαντόσωμο, με γκρίζο δέρμα και πελώριους

μύες που θύμιζαν πέτρες. Το κεφάλι του, που φαινόταν μικρό σε σχέση με το σώμα του, ήταν τελείως άτριχο και είχε μυτερά αφτιά. Στο πόδι του τυλιγόταν μια αλυσίδα, η οποία δεν ήταν πιασμένη ούτε στον τοίχο ούτε στο πάτωμα, και σάλευε σαν ζωντανή. Η Φαίδρα αμέσως κατάλαβε: *Κάποιος θεός είναι μέσα της!*

Ο γιγαντόσωμος δαίμονας μούγκρισε υπόκωφα.

«Δεν είμαστε εχθροί σου,» του είπε η Φαίδρα, υψώνοντας το ελεύθερό της χέρι κι απομακρύνοντας το φως του φακού από τη γκριζόδερμη οντότητα γιατί ήταν προφανές ότι την έκανε να αισθάνεται άβολα.

Το πλάσμα μίλησε σε μια τραχιά, ένρινη γλώσσα που η Φαίδρα ούτε καταλάβαινε ούτε αναγνώριζε. «Δεν είμαστε εχθροί σου,» του επανέλαβε, μιλώντας στην Κοινή Γλώσσα της Φεηνάρκια.

Ο δαίμονας (μάλλον, η Σκιά της Γέφυρας) άπλωσε, τότε, τα χέρια του και έπιασε τις σκιές από δίπλα σαν να ήταν κάποιου είδους πλαστική μάζα. Μέσα στις χούφτες του τις έπλασε και δημιούργησε ένα τρισδιάστατο σχήμα μπροστά του, κάτι σαν ιδεόγραμμα: ένα πράγμα όλο ανοίγματα, εσοχές, και προεξοχές. Η Φαίδρα δεν ήξερε αν σήμαινε κάτι σε κάποια γλώσσα, όμως το διάβασε στον αντίστροφο κόσμο· και τα «γράμματα» που διέκρινε ήταν παρόμοια με πριν: *Πόνος... Φυλάκιση... Άνθρωπος με Δύναμη... Βοήθεια!... Κάτι που Δεσμεύει... Φυλάκιση/Πόνος...*

Η Φαίδρα, συνοφρυωμένη, κοίταξε την αλυσίδα που σάλευε γαντζωμένη πάνω στο πόδι του γκριζόδερμου γίγαντα σαν να είχε ανησυχήσει. *Κάτι που Δεσμεύει; Αυτή η αλυσίδα; Ο δαίμονας μέσα στην αλυσίδα;*

Η Φαίδρα έκανε ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως και είδε πως, ναι, σίγουρα ένας θεός ήταν κλεισμένος μες στην αλυσίδα. Η πνευματική παρουσία του τις προξενούσε αηδία. *Ένα παράσιτο. Τρέφεται από τη δύναμη του γίγαντα – της Σκιάς της Γέφυρας.*

«Θα σε βοηθήσω,» είπε η Φαίδρα, παρότι ήξερε πως ο γίγαντας δεν την καταλάβαινε – *και, δυστυχώς, εγώ δεν μπορώ να κάνω σχήματα με τις σκιές ώστε να με κατανοήσει.* «Θα σε βοηθήσω,» επανέλαβε, κι έδειξε την αλυσίδα στο πόδι του.

Η Σκιά της Γέφυρας ατένισε την αλυσίδα με έκδηλο μίσος. Έπιασε τις τρισδιάστατες σκιές μπροστά της και τους άλλαξε, γρήγορα, σχήμα με τα μεγάλα της χέρια. Η Φαίδρα διάβασε, στον αντίστροφο

κόσμο: *Πόνος/Φυλάκιση/Πόνος*. Και σκέφτηκε: *Έτσι πρέπει να τον κρατά δέσμιο ο Άρδαλον'λι – μέσω της αλυσίδας.*

Η Φαίδρα εστίασε το βλέμμα της και το μυαλό της επάνω στο μεταλλικό φίδι που τυλιγόταν γύρω από το πόδι του γκριζόδερμου γίγαντα, και άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως. Ο θεός μέσα στην αλυσίδα δεν ήταν και πολύ ισχυρός, διαπίστωσε. Πρέπει να είχε χάσει μεγάλο μέρος της δύναμης του όταν ο Άρδαλον'λι τον έκλεισε εκεί. Η αντίσταση που πρόβαλε δεν ήταν αρκετή για να υπερνικήσει την εκπαιδευμένη θέληση της Φαίδρας: η μάγισσα υπέταξε τον δαίμονα, τον έκανε να ζαρώσει, κουρασμένα, στα βάθη της φυλακής του, και να πέσει σε λήθαργο.

Περνώντας, τότε, δίπλα από τον σκιερό σχηματισμό, πλησίασε τον γίγαντα. Πλησίασε το πόδι του όπου ήταν πιασμένη η αλυσίδα: πιασμένη σφιχτά, ακόμα και τώρα που ο παρασιτικός θεός εντός της κοιμόταν. «Μην κινηθείς,» είπε η Φαίδρα στη Σκιά της Γέφυρας. «Μην κινηθείς,» προσπαθώντας να του κάνει νοήματα με τα χέρια της ώστε να την καταλάβει. Και η Σκιά πρέπει να κατάλαβε γιατί έβγαλε ένα υπόκωφο μούγκρισμα και, μετά, έμεινε ακίνητη και σιωπηλή.

Η Φαίδρα γονάτισε πλάι στο πελώριο, μυώδες πόδι, ενώ ο Ζαώρδιλ, η Έρικα, και ο Φέκταρελ, που στέκονταν μπροστά από τους άλλους Ζωντανούς-Νεκρούς, στο κατώφλι του ανοίγματος της φυλακής του δαίμονα, την παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα και με τα χέρια τους στις λαβές των πιστολιών τους. Αλλά είχαν τα όπλα κατεβασμένα, μη θέλοντας να δώσουν την αίσθηση στον δαίμονα ότι μπορεί να αποτελούσαν απειλή γι'αυτόν.

Η Φαίδρα, αφήνοντας τον φακό της στο πάτωμα, έπιασε το πόδι της Σκιάς με μεγάλη προσοχή, κι αισθάνθηκε τους μύες σαν πέτρες κάτω από τα χέρια της: κρύους και τόσο σκληρούς που μάλλον ακόμα και σφαίρες θα εξοστρακίζονταν επάνω τους. Μετά, τα χέρια της πήγαν στην αλυσίδα, προσεχτικά, πολύ προσεχτικά, μην ξυπνήσει τον δαίμονα εντός της. Προσπάθησε να την ξετυλίξει, μα διαπίστωσε ότι αυτό ήταν αδύνατο χωρίς να ασκήσει πιο πολύ δύναμη – ίσως περισσότερη απ'ό,τι διέθεταν τα χέρια της. Και η Πολεμική Καρδιά τώρα δεν μπορούσε να τη βοηθήσει· δεν ήταν η φύση της να κάνει τέτοιες λεπτοδουλειές. Αν η Φαίδρα την πρόσταζε

να χτυπήσει την αλυσίδα, μάλλον θα χτυπούσε και το πόδι της Σκιάς μαζί· και τότε, πιθανώς, πολύ άσχημα πράγματα θα συνέβαιναν.

Για μερικές στιγμές δεν ήξερε τι να κάνει, πώς να αποτινάξει το παράσιτο από τον γίγαντα. Ύστερα σκέφτηκε: *Θα το φέρω σ'εμένα.* Το παράσιτο, αναμφίβολα, ήθελε να τρέφεται. Μες στον ύπνο του, η Φαίδρα ίσως μπορούσε να το μεταφέρει επάνω της και μετά να το αποτινάξει από τον εαυτό της με Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως. Ήταν ριψοκίνδυνο, αλλά τώρα είχε ξεκινήσει αυτή τη δουλειά και δε θα την άφηνε στη μέση.

Έβαλε το χέρι της κάτω από τη μία άκρη της αλυσίδας που είχε χαλαρώσει λιγάκι, κι αισθάνθηκε την αλυσίδα να πιάνεται επάνω στο δέρμα της σαν να είχε πολλά μικρά δοντάκια ή ισχυρή κόλλα. Η Φαίδρα απομάκρυνε λιγάκι το χέρι της... και η αλυσίδα το ακολούθησε – με αποτέλεσμα να ξετυλιχτεί λίγο από το πόδι του γίγαντα. Η Φαίδρα απομάκρυνε κι άλλο το χέρι της... και η αλυσίδα πάλι το ακολούθησε... Συνεχίζοντας αυτή την τακτική, η μάγισσα κατόρθωσε να ξετυλίγει ολόκληρη την αλυσίδα από το πόδι της Σκιάς και να την αφήσει να τυλιχτεί επάνω της, από τον καρπό ώς τον ώμο της. Ο θεός μέσα στο σκληρό, μεταλλικό, κρικωτό φίδι ακόμα κοιμόταν, αλλά η Φαίδρα ήδη τον αισθανόταν να έχει αρχίσει να της ρουφά ψυχική και ζωτική δύναμη. Ένιωθε να ζαλίζεται. Καθώς ήταν γονατισμένη, έχασε την ισορροπία της κι έπεσε στο πάτωμα.

«Φαίδρα!» άκουσε τον Φέκταρελ, και τον είδε να έρχεται.

Η Σκιά της Γέφυρας γρύλισε, κι ο Αρχιανιχνευτής πετάχτηκε πίσω.

Η Φαίδρα, φοβούμενη ότι μπορεί κανένα αιματηρό επεισόδιο να γινόταν, άρθρωσε αμέσως τα λόγια για το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, ενώ η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων περιστρεφόταν τρομαγμένα μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της, νομίζοντας ότι η κυρά της θα πέθαινε.

«Φέκταρελ!» Η φωνή του Ζαώρδιλ. «Μείνε πίσω! *Πίσω!*»

Η Φαίδρα *έσπρωξε* με τη θέλησή της τον θεό της αλυσίδας. Τον απώθησε από την ψυχή της, τον τίναξε. Αλλά εκείνος δεν είχε πουθενά να πάει· ήταν παγιδευμένος. Αμέσως ξύπνησε, συρίζοντας μες στο μυαλό της μάγισσας σαν εξοργισμένο φίδι. Η Φαίδρα τράβηξε την αλυσίδα από το χέρι της, όσο ακόμα ο εχθρός της ήταν ζαλισμένος από το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.

Η μισή αλυσίδα ξεκόλλησε· η άλλη μισή γαντζώθηκε πιο δυνατά από πριν. Χώθηκε οδυνηρά μες στο δέρμα της. Η Φαίδρα κραύγασε πνιχτά, από πόνο.

Μια πελώρια μορφή ήρθε από πάνω της. Ένα πελώριο χέρι άρπαξε τη μεριά της αλυσίδας που έκανε πέρα-δώθε στον αέρα, σαν ουρά – και την έσπασε. Η Φαίδρα άκουσε μέσα της το ουρλιαχτό του θεού της αλυσίδας, και επανέλαβε το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως. Η υπόλοιπη αλυσίδα έπεσε από πάνω της, καταλήγοντας στο πέτρινο πάτωμα, σερνόμενη αργά – δεκάδες φορές πιο αργά από ένα φίδι.

Η Φαίδρα σηκώθηκε στα γόνατα.

Η Σκιά της Γέφυρας, που πριν είχε βοηθήσει τη μάγισσα, τώρα έμοιαζε να φοβάται να πλησιάσει την αλυσίδα, μάλλον μην τυχόν και γαντζωθεί πάλι επάνω της.

«Φέκταρελ!» είπε η Φαίδρα, ξέπνοα. «Χτύπησέ το!» δείχνοντας την αλυσίδα. «Με το σπαθί σου, όχι με σφαίρες.» Δε χρειαζόταν να ειδοποιήσουν τους ληστές της Γαλανής Δράκαινας.

Ο Φέκταρελ πλησίασε γρήγορα, και σπαθίζοντας, ξανά και ξανά και ξανά, την αλυσίδα την κομμάτιασε. Οι κρίκοι της τινάχτηκαν προς κάθε κατεύθυνση μέσα στο πέτρινο δωμάτιο.

Η Φαίδρα'λι έκανε, κουρασμένη, ένα Ξόρκι Πνευματικής Ανιχνεύσεως. Πουθενά δεν μπορούσε πλέον να εντοπίσει τον παρασιτικό θεό, και η Πολεμική Καρδιά το ίδιο τής έλεγε: ότι ο σιχαμερός δαίμονας είχε πεθάνει.

«Τι σκατά ήταν αυτό;» ρώτησε ο Φέκταρελ.

Προτού όμως η Φαίδρα προλάβει να μίλησε, η Ραβάσλι ακούστηκε να λέει, πίσω από τους υπόλοιπους: «Ο Σάμελκον κι η Χριστίνα, Ζαώρδιλ! Έφεραν τους άλλους δέκα.»

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Πρώτο
Η Επίθεση των Ζωντανών-Νεκρών, η Οργή της Σκιάς

Η πρώτη δεκάδα είχε έρθει.

«Πώς τα πας;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ τον Σάμελκον'λι. «Όλα εντάξει;»

Ο μάγος κατένευσε. «Νομίζω πως έχω αρχίσει να συνηθίζω.»

«Ωραία. Πηγαίνεις τώρα για τους υπόλοιπους, λοιπόν.»

Ο Σάμελκον'λι μειδίασε. «Πάντα πρακτικός, Σκοτωμένε.»

«Τι να σου πω; Να κάνεις ένα τσιγάρο και μετά να πας;»

Ο μάγος και η Χριστίνα βάδισαν πάλι προς τα σπήλαια, ενώ ο πρώτος άρχιζε να υποτονθορύζει κάποιο ξόρκι – μάλλον, αυτό που τους προφύλασσε από τις μαγγανείες ανίχνευσης του Άρδαλον'λι, υπέθεσε ο Ζαώρδιλ. Και τους ρώτησε: «Θέλετε και κανένας άλλος νάρθει μαζί σας;» Η Χριστίνα τού έκανε νόημα πως δεν χρειαζόταν.

Ό,τι νομίζετε... σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. Κι ύστερα έστρεψε το βλέμμα του προς τα σκοτάδια στ'αριστερά του, απ'όπου το μάτι του είχε πάρει να έρχεται κάτι γιγαντόσωμο. Ο γκριζόδερμος, φαλακρός γίγαντας που ήταν η Σκιά της Γέφυρας. Μπροστά του βάδιζε η Φαίδρα'λι. Έμοιαζαν νάχουν φιλικές σχέσεις οι δυο τους, ύστερα απ'ό,τι είχε συμβεί – και ο Ζαώρδιλ *δεν* είχε καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί.

«Τι έγινε, μάγισσα, εκεί μέσα; Τι έκανες μ'εκείνη την αλυσίδα;» ρώτησε.

«Ο Άρδαλον'λι κρατούσε τη Σκιά της Γέφυρας φυλακισμένη μέσω της αλυσίδας.»

«Με μια αλυσίδα μόνο; Μια αλυσίδα που δεν ήταν καν πιασμένη στο πάτωμα ή στον τοίχο;»

«Ένας θεός ήταν μέσα της. Ένας παρασιτικός δαίμονας που απομυζούσε τη δύναμη της Σκιάς της Γέφυρας. Μπορούσε ακόμα και να τη σκοτώσει.»

«Και η Σκιά δεν μπορούσε να τον πετάξει από πάνω της;»

«Προφανώς όχι.»
«Και τώρα;»
Η Φαίδρα'λι κοίταξε τον γκριζόδερμο γίγαντα ερωτηματικά, υψώνοντας το βλέμμα της. Εκείνος μίλησε σε μια τραχιά, ένρινη γλώσσα που θύμιζε βράχους που τρίβονται ο ένας με τον άλλο.
«Τι λέει;» ρώτησε η Έρικα.
«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Φαίδρα, στρέφοντας πάλι το βλέμμα της σ'εκείνη και τον Ζαώρδιλ. «Μιλά σε κάποια γλώσσα που δεν έχω ξανακούσει ποτέ μου.»
«Μοιάζει, πάντως, να θέλει νάρθει μαζί μας,» είπε ο Φέκταρελ. «Νομίζω.»
«Υπέροχα,» σχολίασε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής. «Πάντα ήθελα να έχω έναν φιλικό γκριζόδερμο γίγαντα κοντά μου.» Ορισμένοι απ'αυτούς που είχαν μόλις έρθει από τα σπήλαια γέλασαν, νευρικά.
«Σκασμός,» τους μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. Και προς τη Φαίδρα'λι: «Ξέρει η Σκιά της Γέφυρας τι πάμε να κάνουμε; Ξέρει ότι πάμε να εισβάλουμε στο φρούριο;»
«Σου είπα, αρχηγέ, δεν μπορώ να συνεννοηθώ και τόσο καλά μαζί της. Δεν καταλαβαίνω σε ποια γλώσσα μιλάει.»
Η Σκιά της Γέφυρας, εν τω μεταξύ, είχε αρχίσει να πλάθει τις σκιές στα άκρα του φωτός των φακών τους, και τώρα είχε πλέον διαμορφώσει ένα πελώριο ρόπαλο από σκιά. Ένα ρόπαλο γεμάτο αγκάθια.
Ο Νικηφόρος είπε: «Μάλλον, πάντως, ο γίγαντάς μας δεν σκοπεύει να χαϊδέψει κανέναν. Κι αν είναι να κοπανήσει μερικούς ληστές παραπάνω μ'αυτό το ρόπαλο, εγώ δεν θα είχα κανένα πρόβλημα.»
«Ξεχνάς, όμως, Κολπατζή, ότι ποντάρουμε στο να μην κάνουμε φασαρία αμέσως,» τόνισε ο Ζαώρδιλ. Και προς τη Φαίδρα: «Προσπάθησε να το εξηγήσεις αυτό στον γίγαντά σου.»
«Θα προσπαθήσω, όταν είναι ώρα ν'ανεβούμε. Τώρα δεν μπορώ να κάνω τίποτα.»
Περίμεναν, έτσι, αφουγκραζόμενοι πάλι τα σκοτάδια μήπως κανένας εχθρός κατεβεί στα υπόγεια του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Όταν όμως άκουσαν κάποιους να έρχονται ήταν οι συμπολεμιστές τους: ο Σάμελκον'λι, η Χριστίνα, και οι άλλοι δέκα Ζωντανοί-Νεκροί μισθοφόροι.
«Είμαστε τώρα κάτω απ'τη μύτη της Γαλανής Δράκαινας, Σκοτωμένε;» ρώτησε ένας τους.

«Ναι,» απάντησε ο Ζαώρδιλ. «Και θα την ξεκοιλιάσουμε. Αλλά όχι φασαρία. Θα κινηθούμε όπως είπαμε. Ελάτε.»

Προχώρησαν προς την έξοδο των υπογείων ενώ η Φαίδρα'λι και ο Σάμελκον'λι τούς προφύλασσαν με τη μαγεία τους, για καλό και για κακό. Η Σκιά της Γέφυρας τούς ακολούθησε, βαστώντας το πελώριο ρόπαλό της που ήταν από τρισδιάστατες σκιές. Πολλοί από τους Ζωντανούς-Νεκρούς κοίταζαν τον γίγαντα παραξενεμένοι κι ορισμένοι ψιθύριζαν αναμεταξύ τους, σχολιάζοντας.

Ο Ζαώρδιλ ρώτησε τη μάγισσα: «Δε θάχει καταλάβει ο Άρδαλον'λι ότι ελευθερώσαμε τη Σκιά;»

«Δεν υπήρχε καμια μαγγανεία εκεί, αρχηγέ. Επομένως, εκτός κι αν έχει κάποια άλλη σύνδεση με τη Σκιά, υποθέτω πως όχι.»

Υποθέτω πως όχι. Δεν του άρεσε του Ζαώρδιλ όπως ακουγόταν αυτό. Σήμαινε, ουσιαστικά: *Μπορεί και να την έχουμε γαμήσει, αλλά δεν είμαι σίγουρη*.

Ο Σκοτωμένος άρχισε ν'ανεβαίνει πρώτος την πέτρινη σκάλα, μαζί με τον Νικηφόρο τον Κολπατζή, κι αμέσως πίσω τους έρχονταν η Έρικα και η Ραβάσλι. Ο Ζαώρδιλ δεν ήξερε πού ακριβώς ήταν τώρα η Σκιά της Γέφυρας αλλά, αν κατάφερνε να χωρέσει σ'αυτή τη σκάλα, σίγουρα θα έτριβε τους ώμους της στους τοίχους και το κεφάλι της στο ταβάνι.

Στην κορυφή της σκάλας πάντα ήταν ένας φρουρός, έγραφαν στον χάρτη τους ο Αλβέντιρ και ο Θαρκάμελ, οπότε ο Σκοτωμένος και ο Κολπατζής ήταν τώρα έτοιμοι να σκοτώσουν· ο πρώτος βαστούσε δύο ξιφίδια, ο δεύτερος το Δαγκωτό Φιλί.

Πράγματι, υπήρχε φρουρός στην κορυφή. Μια γυναίκα που, ξαφνιασμένη, στράφηκε να τους κοιτάξει. «Τι κάν–;» άρχισε να λέει (μην έχοντας, προφανώς, καταλάβει ότι επρόκειτο για εισβολή) αλλά δεν πρόλαβε ποτέ να τελειώσει τα λόγια της, καθώς ο Ζαώρδιλ κάρφωσε το ξιφίδιό του κάτω απ'το σαγόνι της και ο Νικηφόρος το Δαγκωτό Φιλί ανάμεσα στα στήθη της. Ενώ ακόμα οι λεπίδες τους ήταν μπηγμένες μέσα της, την τράβηξαν στη σκάλα και είπαν στους άλλους να την πάνε κάτω, χέρι-χέρι. Δε χρειαζόταν κανένας να δει τη νεκρή.

Χωρίς καθυστέρηση οι Ζωντανοί-Νεκροί υπάκουσαν τον αρχηγό τους και, μετά, βγήκαν στον περίβολο του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Εκεί χώρισαν, όπως είχαν ήδη σχεδιάσει. Το μέρος δεν φαινόταν άγνωστο σε όσους είχαν κοιτάξει τον χάρτη του Αλβέντιρ.

Ήξεραν πού έπρεπε να κατευθυνθούν και κατεύθυναν και τους υπόλοιπους. Οι περισσότεροι έτρεξαν προς τα μέρη όπου κοιμόνταν οι ληστές, σιωπηλοί μες στη νύχτα και μαυροντυμένοι, βαστώντας σπαθιά και ξιφίδια, για να σκοτώσουν τους ανθρώπους της Γαλανής Δράκαινας στον ύπνο τους χωρίς να κάνουν φασαρία. Κάποιοι άλλοι πήγαν προς τον χώρο στάθμευσης των οχημάτων και προς τον στάβλο· άλλοι ανέβηκαν στις επάλξεις, για να σκοτώσουν τους φρουρούς εκεί· άλλοι έτρεξαν προς την πύλη του οχυρού.

Η Φαίδρα'λι έκανε νόημα στη Σκιά της Γέφυρας να περιμένει – να μην κινηθεί. Η Σκιά τής φάνηκε να θυμώνει. Υψώνοντας ένα πελώριο χέρι έδειξε προς έναν πύργο.

«Ναι, εκεί είναι ο Άρδαλον'λι,» είπε η Φαίδρα. «Το ξέρω. Αλλά όχι ακόμα. Σε παρακαλώ. Περίμενε, περίμενε.» Συνέχιζε να της κάνει νοήματα, ελπίζοντας πως θα υπάκουγε.

Μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού της, η μάγισσα άκουγε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων να της ζητά να την ξαμολήσει για να δώσει ένα μάθημα σ'αυτόν τον θεό που νόμιζε πως μπορούσε να κάνει ό,τι του κατέβαινε.

Ησυχία εσύ! της είπε η Φαίδρα, οργισμένα. Ήταν κουρασμένη από τη μάχη της με τον θεό της αλυσίδας και τα νεύρα της τσιτωμένα. Δεν ήξερε πώς θα αντιμετώπιζε τους θεούς του Άρδαλον'λι αν εκείνος παρουσιαζόταν. Ήλπιζε ότι η Σκιά θα τη βοηθούσε· και η Πολεμική Καρδιά, φυσικά.

Από τον πύργο, όμως, κανένας δεν φαινόταν να βγαίνει, καθώς η Φαίδρα στεκόταν κοντά στην είσοδο των υπογείων μαζί με τη Σκιά της Γέφυρας και τη Χριστίνα Αλθέρβω...

Λεπίδες μέσα στον σκοτεινό θάλαμο.

Υψώθηκαν και κατέβηκαν. Υψώθηκαν και κατέβηκαν.

Άνθρωποι πέθαναν στον ύπνο τους, καρφωμένοι.

Ο Ζαώρδιλ τράβηξε το ξιφίδιό του έξω απ'τον λαιμό ενός ληστή που τα μάτια του είχαν γουρλώσει τρομαγμένα καθώς άνοιγαν μόνο και μόνο για να σβήσει το φως τους μερικές στιγμές μετά.

Ολόκληρη η αίθουσα ήταν γεμάτη νεκρούς και Ζωντανούς-Νεκρούς με αιματοβαμμένες λεπίδες, είδε ο Ζαώρδιλ κοιτάζοντας ολόγυρά του. Ποτάμια αίματος κυλούσαν στο πέτρινο πάτωμα, στρώματα και σκεπάσματα ήταν μουλιασμένα από το αίμα. Αν κάποιος δεν ήταν συνηθισμένος σε τέτοια θεάματα, θα είχε

αναμφίβολα αδειάσει το στομάχι του ή φτύσει χολή. Αλλά τον Ζαώρδιλ ο θάνατος δεν τον τρόμαζε: ούτε των άλλων, ούτε ο δικός του.

Είναι ακόμα κανένας ζωντανός εδώ μέσα; έκανε νόημα, με τα δάχτυλα, σ'έναν από τους πολεμιστές του – έναν από τους ανιχνευτές του Φέκταρελ. Κι εκείνος απάντησε: *Όχι, αρχηγέ.*

«Πάμε αλλού,» είπε ο Ζαώρδιλ, και οι μισθοφόροι του τον ακολούθησαν έξω απ'την αιματοβαμμένη αίθουσα, χωρίς να καθίσουν ν'αρπάξουν ούτε λάφυρα ούτε όπλα.

Η Έρικα τούς περίμενε απέξω. «Δεν ήταν μέσα οι μάγοι, έτσι;»

«Δε νομίζω.»

«Μη μου πεις ότι μπορεί να τους σκοτώσατε!»

«Αποκλείεται να ήταν εκεί μέσα.»

Μια κραυγή αντήχησε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, κι ένας πυροβολισμός την ακολούθησε· ακόμα ένας πυροβολισμός· ακόμα μια κραυγή.

«Το Πεπρωμένο των Δαιμόνων!» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. «Ξεκίνησε η φασαρία νωρίτερα απ'ό,τι υπολόγιζα.»

Η Έρικα έτρεξε να βρει τους δύο Γαιοδίφες μες στον χαλασμό.

Η Φαίδρα'λι ύψωσε το βλέμμα της καθώς η κραυγή αντηχούσε από τις επάλξεις του οχυρού κι ένα πυροβόλο ακούστηκε να βάλλει ενώ η κάννη του φαινόταν ν'αστράφτει μες στο σκοτάδι.

Η Σκιά της Γέφυρας μούγκρισε.

Η Χριστίνα είπε: «Κουράδες λυκόχοιρου...» στραβώνοντας τα χείλη και πιάνοντας καλά το τουφέκι της.

Φωνές άρχισαν ν'ακούγονται από παντού· και πυροβολισμοί μαζί.

Φως παρουσιάστηκε σ'ένα από τα ψηλά παράθυρα του πύργου του Άρδαλον'λι, και μια μορφή φάνηκε εκεί. Η Σκιά της Γέφυρας έβγαλε έναν παντοδύναμο βρυχηθμό που σίγουρα αντήχησε σ'όλα τα δωμάτια, τους διαδρόμους, και τις αίθουσες του οχυρού. Ύστερα, κραδαίνοντας το ρόπαλό της, έτρεξε προς τον πύργο του μάγου.

Ο Άρδαλον'λι εξαφανίστηκε από το παράθυρο.

Η Ανταρλίδα'μορ ξύπνησε από τη φασαρία. Τινάχτηκε επάνω στο κρεβάτι, σαστισμένη. Πλάι της, ο Κίμων είχε ήδη σηκωθεί στα πόδια του, πετώντας παραδίπλα τα σκεπάσματα και πατώντας στο πέτρινο πάτωμα, γυμνός. Δε φορούσε ούτε εσώρουχο. Πριν από κάποιες

ώρες, η Ανταρλίδα είχε ξανά δεχτεί το πουλί του μέσα της, παριστάνοντας ότι ήταν ενθουσιασμένη από τις ερωτικές του ικανότητες. Ήταν ο καλύτερος τρόπος για να επιβιώσει εδώ πέρα, ανάμεσα στους ληστές. Ο Κίμων ήταν ένας από τους Πέντε Δράκους της Σαρντίκα-Νοθ· μπορούσε να την προστατέψει από όλους τους άλλους, εκτός από την ίδια τη Γαλανή Δράκαινα. Και η Σαρντίκα, ούτως ή άλλως, ήθελε την Ανταρλίδα ζωντανή και καλά, για τις δυνάμεις και τις γνώσεις της ως μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών. Η Ανταρλίδα'μορ πολλές φορές είχε αναρωτηθεί αν ο Κίμων το καταλάβαινε ότι παρίστανε την ενθουσιασμένη μαζί του. Πάντως, αν το καταλάβαινε, δεν πρέπει να τον ενδιέφερε και πολύ. Την άρπαζε σαν η Ανταρλίδα να ήταν ζώο και την πηδούσε συνήθως έχοντάς τη γυρισμένη μπρούμυτα.

«Τι – τι συμβαίνει;» τον ρώτησε τώρα.

Ο Κίμων στράφηκε να την κοιτάξει με την αριστερή μεριά του προσώπου του, που το μάγουλο ήταν καμένο από παλιά – από όταν ήταν Παντοκρατορικός στρατιωτικός. *Οι γαμημένοι κωλοεπαναστάτες το έκαναν αυτό,* της είχε πει, μια νύχτα, *προτού τους πιάσουμε και τους βάλουμε στ'άλογα να τους διαμελίσουν. Είχαμε μόλις βρει μια κρυψώνα τους.*

Τώρα, ο Κίμων είπε: «Κάποια φασαρία...» καθώς έπιανε το πιστόλι από το κομοδίνο.

Η δερματόπορτα άνοιξε απότομα, από κλοτσιά, κι ένας άντρας φάνηκε στο κατώφλι. Στο ένα χέρι βαστούσε αιματοβαμμένο ξίφος, στο άλλο πιστόλι. Μαύρα μαλλιά, μούσι. Πορφυρόδερμος.

«Ζαώρδιλ...» έκρωξε ο Κίμων.

«Κίμωνα,» είπε ο Σκοτωμένος.

Ο Κίμων άρπαξε αμέσως την Ανταρλίδα, τραβώντας την μπροστά του και βάζοντας το πιστόλι του στον κρόταφό της προτού εκείνη καταλάβει καλά-καλά τι συνέβαινε. «Κάνε πίσω, Ζαώρδιλ! Και πες και στους δικούς σου να ησυχάσουν.»

«Αλλιώς, τι; Θα τη σκοτώσεις;»

«Το βρήκες–»

«Και τι με νοιάζει εμένα; Την ξέρω;»

«Είναι μάγισσα. Των Τεχνομαθών. Ήταν με τους Ξένους–»

Η Ανταρλίδα ούρλιαξε, παλεύοντας, και ο Κίμων την έπιασε από τα μαλλιά, ακινητοποιώντας την, επώδυνα. «Κάνε πίσω, Ζαώρδιλ!» φώναξε.

Ο Ζαώρδιλ ύψωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε. Ο Κίμων ίσα που πρόλαβε να πεταχτεί στο πλάι, στο κρεβάτι, τραβώντας και την Ανταρλίδα μαζί του. Εκείνη κραύγασε, πανικόβλητη, και χτύπησε το χέρι του πετώντας το πιστόλι του πέρα. «Σκότωσέ τον! σκότωσέ τον! σκότωσέ τον!» φώναξε στον Ζαώρδιλ, προτού ο Κίμων τη γρονθοκοπήσει καταπρόσωπο, σπάζοντας τη μύτη της και γεμίζοντας το πρόσωπό της με αίμα, κάνοντάς τη να σωριαστεί σαν πάνινη κούκλα στο πάτωμα.

Ο Ζαώρδιλ πυροβόλησε ξανά, αλλά ο Κίμων είχε ήδη τινάξει τα σκεπάσματα του κρεβατιού προς το μέρος του. Η σφαίρα δεν βρήκε τον στόχο της. Και τώρα ο Κίμων χίμησε καταπάνω στον Σκοτωμένο, γρυλίζοντας. Τον χτύπησε στο στήθος με τον ώμο, τινάζοντάς τον πάνω σ'έναν τοίχο του δωματίου. Άρπαξε το χέρι του Ζαώρδιλ που βαστούσε το πιστόλι και το έστρεψε προς το ταβάνι. Του έριξε γονατιά, βρίσκοντάς τον στα πλευρά και συναντώντας εκεί την πανοπλία του – σκληρό μέταλλο, επώδυνο για το γόνατό του. Ο Κίμων μούγκρισε απ'τον πόνο, και ο Ζαώρδιλ τον κουτούλησε καταπρόσωπο, στέλνοντάς τον πίσω, να παραπατήσει. Ύστερα, τον κάρφωσε με το σπαθί του στο στήθος.

«*...Προδότη...*» έκρωξε ο Κίμων φτύνοντας αίμα.

«Άι γαμήσου,» είπε ο Ζαώρδιλ με απέχθεια· από παλιά, που κι οι δυο τους υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα, δεν συμπαθούσε καθόλου τον Κίμωνα. Για να ελευθερώσει το σπαθί του τον κλότσησε άγρια, στέλνοντάς τον κάτω, να πεθάνει, καθώς αίμα τιναζόταν από το τραύμα του.

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε στη χτυπημένη γυναίκα που ήταν στο πάτωμα έχοντας το χέρι της μπροστά στο πρόσωπό της. Είχε δέρμα χρυσό, μακριά μαύρα μαλλιά, και ήταν γυμνή εκτός από μια λεπτή περισκελίδα κι ένα ζευγάρι μπλε κάλτσες που έφταναν ώς το γόνατο.

«Είσαι μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών;» τη ρώτησε.

«...Μη...» ψέλλισε εκείνη, τρομαγμένα. «Δε, δεν είμαι μαζί τους–»

«Είσαι ή δεν είσαι μάγισσα;»

«Ναι,» ένευσε η γυναίκα.

«Ήσουν με τους Ξένους; Τη μισθοφορική ομάδα;»

«Ναι. Με αιχμαλώτισαν. Ο Εύβουλος.»

«Κατάλαβα,» είπε ο Ζαώρδιλ και, θηκαρώνοντας το σπαθί του, τη βοήθησε να σηκωθεί όρθια. «Είσαι καλά;»

«Ναι,» είπε εκείνη προσπαθώντας να κρύψει τα γυμνά της στήθη ενώ αίμα κυλούσε από τη μύτη της.

«Ντύσου κι έλα μαζί μου. Κανένας δε θα σε πειράξει τώρα.»

Η μάγισσα έπιασε κάτι ρούχα που ήταν ριγμένα πάνω σ'ένα μπαούλο.

Η Έρικα μπήκε στο δωμάτιο. «Δεν τους βρίσκω!» είπε, μοιάζοντας τσαντισμένη. Συνοφρυώθηκε. «Ποια είν' αυτή;»

Η μάγισσα άρχισε να ντύνεται βιαστικά.

«Η μάγισσα των Ξένων. Όπως υποπτευόμασταν, η Σαρντίκα την πήρε στη δούλεψή της.»

«Η Ανταρλίδα'μορ είσαι;» ρώτησε η Έρικα τη γυναίκα που ντυνόταν.

«Ναι,» είπε εκείνη σκουπίζοντας αίμα από το στόμα και το σαγόνι της.

«Ξέρεις αν είναι άλλοι δυο μάγοι εδώ; Δύο Γαιοδίφες;»

«Ναι. Ο Ρίναμελ'φεν κι ο Ρεντέκης'φεν–»

«Ακριβώς! Αυτοί. Πού είναι; Είναι κοντά;»

«Όχι σ'ετούτη την πτέρυγα–»

«Μπορείς να με οδηγήσεις;»

«Ναι.»

«Πάμε τότε. Τελείωνε!»

Η Ανταρλίδα έβαλε γρήγορα τις μπότες της, έχοντας ήδη ντυθεί με παντελόνι και μάλλινη μπλούζα. Σκούπισε ξανά αίμα από το πρόσωπό της.

«Δώσ' της ένα μαντήλι!» είπε η Έρικα στον Ζαώρδιλ.

«Νομίζεις ότι κουβαλάω μαντήλια μαζί μου;»

Η Έρικα αναστέναξε. Έβγαλε το δικό της μαντήλι και το έδωσε στη μάγισσα. «Ευχαριστώ,» είπε εκείνη, σκουπίζοντας τη σπασμένη μύτη της.

Ο Άρδαλον'λι βγήκε στην είσοδο του πύργου του, και οι δύο θεοί του όρμησαν καταπάνω στη Σκιά της Γέφυρας, που ζύγωνε βαστώντας στο δεξί χέρι ένα αγκαθωτό ρόπαλο από τρισδιάστατες σκιές και τραβώντας με το αριστερό χέρι ένα σωρό άλλες σκιές από γύρω σαν να ήταν σεντόνι ή δίχτυ.

Ο Άρδαλον'λι φώναξε κάτι σε μια τραχιά, ένρινη γλώσσα, και ο γκριζόδερμος γίγαντας τού απάντησε στην ίδια γλώσσα.

Ο Άρδαλον'λι ξέρει τη γλώσσα της Σκιάς! παρατήρησε, έκπληκτη, η Φαίδρα, κοιτάζοντας από απόσταση, ενώ άκουγε την Καρδιά της Συναγωγής να γρυλίζει απεγνωσμένα μες στο βραχιόλι της – να ζητά να πολεμήσει.

Παράξενα πλατσουρίσματα και ρουφήγματα του αέρα αντήχησαν, καθώς οι δύο δαίμονες του Άρδαλον'λι μάχονταν τώρα με τη Σκιά της Γέφυρας. Ο γκριζόδερμος γίγαντας φαινόταν να αντιμετωπίζει αόρατες δυνάμεις, κραδαίνοντας το ρόπαλό του από δω κι από κει σαν να προσπαθούσε να διώξει έντομα, ενώ βρυχιόταν δυνατά και φώναζε στην τραχιά γλώσσα του. Ο Άρδαλον'λι είχε ήδη αρχίσει να κάνει ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, μάλλον ελπίζοντας να καταφέρει να τρομοκρατήσει τη Σκιά, να την απομακρύνει.

Η Φαίδρα δεν νόμιζε ότι ο μάγος είχε και πολλές πιθανότητες να επιτύχει κάτι τέτοιο μ'έναν τόσο ισχυρό θεό όσο η Σκιά της Γέφυρας, ωστόσο σκόπευε να βοηθήσει τον σύμμαχό της. Ήταν έτοιμη ν'αμολήσει την Καρδιά της Συναγωγής, όταν είδε τρεις ληστές της Σαρντίκα-Νοθ να εμφανίζονται και, βαστώντας τουφέκια, να πυροβολούν συνεχόμενα τη Σκιά της Γέφυρας. Αλλά ο γίγαντας δεν φαινόταν να βρίσκεται σε κίνδυνο· οι σφαίρες εξοστρακίζονταν πάνω στο γκρίζο δέρμα του σαν να χτυπούσαν βράχους!

Η Φαίδρα γέλασε, κι ελευθέρωσε την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων. Οι τρεις ληστές ούρλιαξαν καθώς αόρατα νύχια και δόντια τούς έκαναν κομμάτια, τινάζοντας το αίμα τους ολόγυρα. Ο Άρδαλον'λι στράφηκε.

Επάνω του! πρόσταξε η Φαίδρα'λι τον θεό της, και η Πολεμική Καρδιά χίμησε – μια ολόκληρη, αιμοβόρα αγέλη από αθέατα αγρίμια.

Ο μάγος έστρεψε την επιρροή του Ξορκιού Πνευματικής Εκδιώξεως εναντίον της Καρδιάς, και η Φαίδρα αισθάνθηκε κάτι πραγματικά τρομαχτικό. Ποτέ ξανά δεν είχε δει τον θεό της να σταματά τόσο απότομα, και τόσο σαστισμένος, σαν ένας μεγάλος, παγερός τρόμος να είχε γλιστρήσει εντός του. Ο Άρδαλον'λι ήταν, όντως, πανίσχυρος· ο Αλβέντιρ και ο Θαρκάμελ δεν υπερέβαλλαν. Η Φαίδρα'λι προσπάθησε να ενισχύσει, με τη θέλησή της, την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων, και βρέθηκε σε άμεση σύγκρουση με τον μάγο. Σε άμεση σύγκρουση με κάτι που μπορούσε μονάχα να παρομοιάσει με *κύμα από ατσάλι*.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί πυροβόλησαν τους ληστές που είχαν παρουσιαστεί οπλισμένοι μπροστά τους. Οι ληστές, ο ένας κατόπιν του άλλου, σωριάστηκαν γεμάτοι πληγές, και κανένας δεν κινιόταν, ούτε ανταπέδιδε τα πυρά.

«Σίγουρα είν' από δω;» ρώτησε η Έρικα την Ανταρλίδα'μορ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, κρατώντας το μαντήλι επάνω στη σπασμένη μύτη της. «Εκτός αν έχουν φύγει.»

Ο Ζαώρδιλ έκανε νόημα στους μισθοφόρους του να πλησιάσουν προσεχτικά. Μπήκαν στον πέτρινο διάδρομο και είδαν πτώματα, και μόνο. Ο Σκοτωμένος φώναξε: «Ρίναμελ'φεν! Ρεντέκη'φεν! Ερχόμαστε να σας σώσουμε! Αν είστε εδώ, βγείτε!» Και έγνεψε στους πολεμιστές του να περιμένουν.

Βήματα ακούστηκαν από μια γωνία του διαδρόμου. Οι Ζωντανοί-Νεκροί έστρεψαν τις κάννες τους προς τα εκεί. Δύο άντρες παρουσιάστηκαν, άοπλοι, ο ένας πορφυρόδερμος, ο άλλος χρυσόδερμος.

«Αυτοί είναι,» είπε η Ανταρλίδα.

«Είστε οι Γαιοδίφες;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Αυτοί είναι,» είπε κι η Έρικα, που ο Ηγεμόνας τής είχε δείξει φωτογραφίες τους, για να τους αναγνωρίσει και να μην κάνει λάθος.

«Τι θέλετε από εμάς;» ρώτησε ο πορφυρόδερμος – ο Ρίναμελ'φεν.

«Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ μάς έστειλε,» τον πληροφόρησε η Έρικα. «Για να σας σώσουμε. Και για να καταλάβουμε το οχυρό.»

Η Φαίδρα, κουρασμένη από την πάλη της με τον θεό της αλυσίδας, δεν μπορούσε ν'αντέξει μπροστά στην τρομερή βουλητική δύναμη του Άρδαλον'λι: παραπάτησε, σκόνταψε, έπεσε. Η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων τράπηκε σε ξαφνική φυγή· βούτηξε μες στο βραχιόλι της και λούφαξε εκεί.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Χριστίνα τη μάγισσα, ανήσυχη, ενώ η σύγκρουση της Σκιάς της Γέφυρας με τους θεούς του Άρδαλον'λι συνεχιζόταν και οι δεύτεροι μάλλον έχαναν τη μάχη: οι σκιές έμοιαζαν να τους χτυπάνε με βία· το ίδιο και τα πελώρια χέρια της Σκιάς.

Η Φαίδρα είπε στη Χριστίνα ενώ ανασηκωνόταν: «Ναι, μην ανη–»

Η Χριστίνα κραύγασε καθώς σφαίρες τη χτυπούσαν. Το σώμα της γέμισε πληγές, αίμα τινάχτηκε απ'τη μύτη και το στόμα της.

Κατέρρευσε, και το τουφέκι της έπεσε στο έδαφος, εκπυρσοκροτώντας δύο φορές προς τυχαία κατεύθυνση.

Κάμποσα μέτρα πίσω από τη Χριστίνα, ένας άντρας φάνηκε μαζί μ'άλλους γύρω του. Όλοι τους βαστούσαν πυροβόλα. Και τον άντρα η Φαίδρα νόμιζε πως τον θυμόταν. Χρυσόδερμος, ψηλός...

«Η μάγισσα των Ζωντανών-Νεκρών!» τον άκουσε να φωνάζει. «Πιάστε την!»

Τότε, κι άλλοι πυροβολισμοί ήρθαν – αλλά από την αντίθετη μεριά, πίσω από τη Φαίδρα. Οι ληστές αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, να καλυφτούν πίσω από ένα μικρό πέτρινο οίκημα του περιβόλου και μια σκάλα που οδηγούσε στις επάλξεις.

Η μάγισσα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της και είδε τον Φέκταρελ να πλησιάζει οπλίζοντας την καραμπίνα του, ενώ κι άλλοι Ζωντανοί-Νεκροί τον ακολουθούσαν, ανάμεσα στους οποίους οι περισσότεροι ήταν από τους ανιχνευτές του.

«*Ζεράρ!*» φώναξε ο Φέκταρελ. «Παραδώσου, αλλιώς θάρθουμε να σε βγάλουμε έξω!»

«Ελάτε τότε, και θα σας στείλουμε όλους στους Κρυφούς Θεούς!» αποκρίθηκε ο χρυσόδερμος ληστής, κρυμμένος. Και η Φαίδρα κατάλαβε τώρα ποιος ήταν. Ζεράρ. Ένας από τους Πέντε Δράκους της Σαρντίκα-Νοθ. Κάποτε αξιωματικός στον Στρατό της Παντοκράτειρας.

Ο Φέκταρελ γονάτισε πλάι στη Φαίδρα. «Είσαι καλά;»

«Ναι. Η Χριστίνα χτυπήθηκε.»

Ο Φέκταρελ άπλωσε το χέρι του ν'αγγίξει τον λαιμό της Χριστίνας, ενώ οι άλλοι Ζωντανοί-Νεκροί αντάλλασσαν μερικές ριπές με τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ.

«Είναι νεκρή, Φαίδρα.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ζαώρδιλ δονήθηκε πιασμένος στη ζώνη του. Ο Σκοτωμένος τον άνοιξε φέρνοντάς τον στ'αφτί του. «Ναι.»

«*Το οχυρό νομίζω πως είναι ουσιαστικά δικό μας, αφεντικό,*» είπε ο Νικηφόρος ο Κολπατζής μέσα απ'το μεγάφωνο. «*Μόνο κάτι λίγοι ακόμα μας πολεμάνε. Την πύλη την ελέγχουμε. Ο μάγος της Σαρντίκα κάτι κάνει με τη Σκιά της Γέφυρας – κάποια πάλη με θεούς γίνεται στον περίβολο.*»

«Η Φαίδρα;»

«*Ο Φέκταρελ είναι κοντά της, απ'ό,τι βλέπω από δω που είμαι, και αλληλοπυροβολούνται με κάτι ανθρώπους της Γαλανής που είναι καλυμμένοι.*»

«Τα ελικόπτερα τα είδες πουθενά;»

«*Πουθενά, Σκοτωμένε. Δεν πρέπει να τάχει στο οχυρό. Μονάχα οχήματα έχει εδώ και ζώα.*»

«Γαμήσου...» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ.

«*Ευχαριστώ. Επίσης,*» είπε ο Νικηφόρος.

Αρχίσαμε πάλι τις μαλακίες, σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ κι έκλεισε τον πομπό, λέγοντας στην Έρικα: «Έχουμε δουλειά στον περίβολο, μου φαίνεται.»

Οι θεοί του Άρδαλον'λι δεν μπορούσαν να νικήσουν τη Σκιά της Γέφυρας. Τραυματισμένοι άσχημα, μισερωμένοι, επέστρεψαν στον κύριό τους. Η Αθήρευτη Κυρά του Ατέρμονου Ποταμού κρύφτηκε στο περιδέραιό του, ο Λαίμαργος Ανεμοφάγος λούφαξε μες στο δαχτυλίδι του. Ο Άρδαλον'λι είδε σκιές να έρχονται καταπάνω του σαν ένα πελώριο δίχτυ, και συνειδητοποίησε ότι το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως ήταν ανούσιο εναντίον της Σκιάς της Γέφυρας· δεν μπορούσε να την τρομάξει, ούτε να τη διώξει. Ήταν από εκείνους τους θεούς από τους οποίους ακόμα κι οι ισχυρότεροι μάγοι υποχωρούν.

Ο Άρδαλον'λι μπήκε στον πύργο του, κλείνοντας την πόρτα και αμπαρώνοντάς την – ξέροντας πως αυτό το εμπόδιο δεν ήταν καν εμπόδιο για τη Σκιά της Γέφυρας. Έτρεξε στη σκάλα, ανεβαίνοντας τα πατώματα του πύργου όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Πίσω του άκουσε την πόρτα να κομματιάζεται ενώ ένας τερατώδης βρυχηθμός έκανε τις πέτρες του πύργου να τρίξουν. *Πρέπει να φύγω,* σκέφτηκε ο Άρδαλον'λι, προσπαθώντας να καταπολεμήσει τον πανικό, καθώς έφτανε στο τελευταίο πάτωμα του πύργου και στο γραφείο του.

Άρπαξε μερικά πράγματα, τα έβαλε σ'έναν σάκο, πήρε τον σάκο στον ώμο, και άνοιξε το παράθυρο που κοίταζε προς τα βορειοανατολικά. Οι επάλξεις του οχυρού δεν ήταν και πολύ μακριά από εδώ. Ο Άρδαλον'λι έβγαλε τα παπούτσια του και ύφανε ένα Ξόρκι Λιθικής Έλξεως. Τα χέρια και τα πόδια του άρχισαν αμέσως να κολλάνε επάνω στις πέτρες σαν να είχαν βεντούζες.

Ο πύργος τραντάχτηκε ακόμα μια φορά από τους βρυχηθμούς της Σκιάς της Γέφυρας. Ο μάγος δεν μπορούσε να καταλάβει αν ο

γίγαντας ήταν πιο κοντά ή όχι· το ίδιο κοντά τού ακουγόταν – *πολύ* κοντά. Βγήκε απ'το παράθυρο και πιάστηκε, εύκολα, στις πέτρες της εξωτερικής μεριάς του πύργου, σαν να ήταν έντομο. Κατέβηκε ώς ένα σημείο και, μετά, πήδησε. Προς στιγμή φοβήθηκε ότι θα σκοτωνόταν, αλλά τα γυμνά πόδια του πάτησαν στις επάλξεις – επάνω σ'ένα πτώμα – ο Άρδαλον παραπάτησε, παραλίγο να πέσει· απλώνοντας όμως το χέρι του πιάστηκε από τις πέτρες.

Αντίκρυ του είδε κάποιον να υψώνει πιστόλι προς το μέρος του, φωνάζοντας: «Εσύ! Σταμάτα!»

Ο Άρδαλον έσκυψε και, τραβώντας το δικό του πιστόλι, τον πυροβόλησε. Μία, δύο, τρεις φορές. Μονάχα μία ριπή πρέπει να τον πέτυχε, κι αυτή χωρίς να τον σκοτώσει. Αλλά ο Άρδαλον δεν είχε χρόνο για να συνεχίσει. Θηκάρωσε το πιστόλι του και πιάστηκε από την έξω μεριά του ψηλού τείχους του οχυρού, κατεβαίνοντας βιαστικά, με χέρια και με πόδια που κολλούσαν πάνω στις πέτρες.

Κάποιος – μάλλον αυτός που ο Άρδαλον είχε πυροβολήσει – φάνηκε από την άκρη των επάλξεων. Κρατούσε πάλι πιστόλι και έριξε, αστοχώντας τον βραχίονα του μάγου για μερικά εκατοστά. Ο Άρδαλον έστειλε την Αθήρευτη Κυρά του Ατέρμονου Ποταμού εναντίον του, και εκείνη χίμησε. Πλατσουρίσματα ακούστηκαν και ο άντρας χάθηκε από την άκρη των επάλξεων, καθώς η θεά τον έπνιγε.

Ο Άρδαλον'λι έφτασε κάτω, στις όχθες του ποταμού, και τράβηξε και την Αθήρευτη Κυρά μαζί του, μέσα στο περιδέραιό του.

Τον σκότωσες; τη ρώτησε, κι εκείνη απάντησε πως όχι: αποδυναμωμένη από τον καταραμένο γίγαντα (πόσο πονούσε! πόσο πονούσε! από τα χτυπήματά του) δεν είχε προλάβει να τον τυλίξει στην αγκαλιά της και να του κλέψει όλη τη ζωή!

Ο Άρδαλον'λι απομακρύνθηκε από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, αφήνοντας τη νύχτα να τον κρύψει, ψάχνοντας για τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ που ήταν καταυλισμένοι σε μέρη έξω από το φρούριο. Διότι δεν βρίσκονταν, φυσικά, όλοι εκεί μέσα. Δεν υπήρχε αρκετός χώρος.

Βρυχηθμοί και ήχοι θραύσης αντηχούσαν από τον πύργο του μάγου. Μετά, το ψηλότερο παράθυρο έσπασε, κι ένα μέρος του τοίχου μαζί, ρίχνοντας μια βροχή από πέτρες στη βάση του πύργου. Η Σκιά της Γέφυρας πήδησε από το άνοιγμα και βρέθηκε κάτω. Βρυχούμενη

κοπάνησε και τις δύο γροθιές της τη γη, και μια μικρή ρωγμή δημιουργήθηκε μπροστά της.

«Μάλλον δεν τον βρήκε...» είπε ο Φέκταρελ στη Φαίδρα'λι, καθώς στέκονταν και κοίταζαν. «Αλλά πού μπορεί να πήγε;»

Η μάγισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως να υπάρχουν κι άλλα κρυφά περάσματα εδώ...»

Παραδίπλα, ο Νικηφόρος, η Νιρκέκα, κι άλλοι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν συγκεντρώσει τους αιχμαλώτους, γονατιστούς στο έδαφος και με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη. Ανάμεσά τους ήταν κι ο Ζεράρ.

Ο Ζαώρδιλ και η Έρικα πλησίασαν τη Φαίδρα'λι και τον Φέκταρελ. «Τι γίνεται μ'αυτόν, μάγισσα;» ρώτησε ο πρώτος δείχνοντας τη Σκιά της Γέφυρας. «Θα μας επιτεθεί στο τέλος;»

«Δε νομίζω πως βρήκε τον Άρδαλον'λι κι έχει θυμώσει.»

«Πού πήγε ο μάγος;»

«Στον πύργο του, απ'ό,τι είδαμε. Μετά δεν ξέρω.»

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε την Έρικα. Εκείνη έμεινε σιωπηλή.

Η Ραβάσλι πλησίασε μαζί με τον Ραμπνάιλ. Ο δεύτερος έπαιρνε βαθιές ανάσες κι έβηχε. Έμοιαζε σα νάχει πέσει σε νερό χωρίς νάναι βρεγμένος. *Τι στις Λάμιες;* σκέφτηκε ο Ζαώρδιλ. *Πήγε να τον πνίξει ο δαίμονας του Σάμελκον'λι;*

«Σκοτωμένε,» είπε ο Ραμπνάιλ. «Ο μάγος πρέπει να ήταν. Έφυγε από τα βόρεια.»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Ήμουν στις επάλξεις. Είδα κάποιον να πηδά από τον πύργο του μάγου. Πλησίασα και με πυροβόλησε. Με χτύπησε ξώφαρτσα μόνο.» Άγγιξε τον δεξή μηρό του, όπου το μέταλλο της πανοπλίας του ήταν φανερά σφυροκοπημένο. «Και βγήκε από την έξω μεριά του τείχους, πιασμένος εκεί σαν έντομο και κατεβαίνοντας! Έκανα να τον πυροβολήσω αλλά έστειλε κάποια δαιμόνισσα εναντίον μου– *Νομίζω* ότι ήταν δαιμόνισσα, τουλάχιστον· δεν ξέρω γιατί αλλά η παρουσία της είχε κάτι το θηλυκό. Ήταν σαν να είχα ξαφνικά βρεθεί κάτω απ'το νερό. Μετά έφυγε από πάνω μου, όμως κι ο μάγος είχε πια φύγει.»

Ο Ζαώρδιλ κοίταξε τη Φαίδρα'λι.

«Ξόρκι Λιθικής Έλξεως, μάλλον,» είπε εκείνη. «Κάνει τ'αντικείμενα να έλκονται από τις πέτρες σαν μαγνήτες. Μπορείς να το υφάνεις επάνω στα χέρια και στα πόδια σου, για να

σκαρφαλώσεις. Βασικά, οι περισσότεροι που το χρησιμοποιούν γι'αυτό το θέλουν.»

«Εσύ το γνωρίζεις;»

«Ναι, αλλά έχω χρόνια να το χρησιμοποιήσω.»

Η Ραβάσλι ρώτησε: «Να κυνηγήσουμε τον μάγο;»

«Αφήστε τον,» είπε ο Ζαώρδιλ, που δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι θα τον έβρισκαν μες στη νύχτα. «Ασφαλίστε τ'οχυρό, καλύτερα.»

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Δεύτερο
Φωτιά στον Αέρα

Η Φαίδρα'λι και η Έρικα πήραν ένα δίκυκλο από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και κατευθύνθηκαν προς τα εκεί όπου ο Σάμελκον'λι και η Χριστίνα είχαν αφήσει το *Μαύρο Αγρίμι*. Ο Ζαώρδιλ τις παρακολουθούσε από τις επάλξεις του οχυρού, με τα κιάλια του μαγικά ενισχυμένα από τον Σάμελκον'λι, για να δει αν θα έφταναν ασφαλείς στον προορισμό τους. Διότι φοβόταν ότι ίσως ληστές της Γαλανής Δράκαινας να τους επιτίθονταν. Οι Ζωντανοί-Νεκροί μπορεί να είχαν καταλάβει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας μα δεν είχαν αυτομάτως σκοτώσει ή αιχμαλωτίσει και όλους τους ανθρώπους της Σαρντίκα-Νοθ: πολλοί από αυτούς ήταν γνωστό πως βρίσκονταν σε καταυλισμούς στις περιοχές γύρω από το οχυρό, ενώ άλλοι περιπολούσαν στην ξηρά, επάνω σε άλογα (ή δίκυκλα), ή στον ποταμό Νίρφεβ, επάνω σε βάρκες. Επίσης, υπήρχαν φύλακες και στην ίδια την Ψηλή Γέφυρα.

Ο Ζαώρδιλ συνέχισε να κοιτάζει την Έρικα και τη Φαίδρα'λι ώσπου έφτασαν στο *Μαύρο Αγρίμι* και, αφήνοντας το δίκυκλο, μπήκαν στο οκτάκυκλο όχημα, το οποίο σύντομα μεταμορφώθηκε σε αεροπλάνο και πέταξε προς τα βόρεια. Προτού φύγουν από το οχυρό, η μάγισσα είχε παραπονεθεί ότι ήταν εξουθενωμένη αλλά είχε πει ότι πίστευε πως θα κατάφερνε να ελέγξει το σκάφος. Ο Ζαώρδιλ ήλπιζε να μην έκανε κανένα λάθος και έπεφταν κι οι δυο τους από τον ουρανό. Ευτυχώς, βέβαια, το ταξίδι δεν ήταν μακρινό: σε κανένα τέταρτο της ώρας θα βρίσκονταν στη Νασόλκαθ. Κι εκεί θα ειδοποιούσαν τον Ηγεμόνα ότι μπορούσε – το συντομότερο δυνατό – να στείλει τους πολεμιστές του στο οχυρό. Ο Ζαώρδιλ ήξερε ότι η ταχύτητα ήταν σημαντικός παράγοντας. Πίστευε ότι οι Ζωντανοί-Νεκροί, παρότι όχι και τόσοι πολλοί μέσα στο φρούριο, μπορούσαν να το κρατήσουν τουλάχιστον μερικές μέρες εναντίον των συγκεντρωμένων δυνάμεων της Γαλανής Δράκαινας που ήταν απλωμένες στη γύρω περιοχή, αλλά θα προτιμούσε να μη χρειαστεί να δοκιμάσει αυτή του την πεποίθηση.

Έστρεψε τα κιάλια του στην Ψηλή Γέφυρα και είδε ότι κανένας φρουρός δεν ήταν τώρα εκεί. Κανένας από τους ληστές της Σαρντίκα-Νοθ. Είχαν καταλάβει, ή μάθει, τι είχε γίνει και είχαν υποχωρήσει προς τους καταυλισμούς. Ο Ζαώρδιλ έψαξε και για τις περιπολίες γύρω από το οχυρό, μα δεν εντόπισε καμία – ούτε στην ξηρά ούτε στον ποταμό. Είχαν όλοι τους φύγει. *Θα συγκεντρωθούν, όμως, και θα μας επιτεθούν, αφότου, μάλλον, πάνε να ειδοποιήσουν τη Σαρντίκα στις Ενδότερες Πολιτείες.*

Ο Ζαώρδιλ κατέβασε τα κιάλια του και είπε στη Νιρκέκα, η οποία στεκόταν πλάι του στις επάλξεις: «Πηγαίνετε να ελευθερώσετε τον Άρχοντα Βάλγκερελ και όποιον άλλο κρατείται στα κελιά.»

Η Νιρκέκα, νεύοντας σιωπηλά, έφυγε.

Ο Ζαώρδιλ, μετά από λίγο, κατέβηκε από τις επάλξεις και βρέθηκε κοντά στο σημείο όπου οι μισθοφόροι του είχαν συγκεντρώσει τους νεκρούς τους. Δεν ήταν πολλοί, ευτυχώς. Καμία σύγκριση με τους νεκρούς ληστές της Γαλανής Δράκαινας. Πιάνοντάς τους στον ύπνο, είχαν σκοτώσει πολλαπλάσιους από αυτούς που είχαν χάσει. Ωστόσο, κάθε χαμένος μαχητής ήταν μια σοβαρή απώλεια. Το βλέμμα του Ζαώρδιλ πήγε στο πτώμα της Χριστίνας Αλθέρβω. *Η Έρικα λυπήθηκε πολύ γι'αυτήν,* σκέφτηκε. Είχε βοηθήσει τη Χριστίνα να επιβιώσει, στη Νασόλκαθ· και τώρα η Χριστίνα είχε σκοτωθεί. Κανείς δεν ζούσε για πάντα, βέβαια, και η δουλειά του μισθοφόρου ήταν γνωστό πως ήταν ριψοκίνδυνη· αυτές οι εκλογικέψεις, όμως, δεν σ'έκαναν να πικραίνεσαι λιγότερο. Ακόμα κι ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος δεν είχε μουδιάσει τόσο, ψυχικά, από τους θανάτους και τις βιαιοπραγίες ώστε να μη μπορεί να καταλάβει την Έρικα. Κι ο ίδιος αισθανόταν λύπη για την απώλεια της Χριστίνας, παρότι δεν την ήξερε τόσο όσο άλλους του μισθοφόρους. Ήταν κι αυτή πρώην στρατιώτης της Παντοκράτειρας· παλαίμαχος, ουσιαστικά, όπως και οι πρώτοι πολεμιστές που ξεκίνησαν τη μισθοφορική συντροφιά των Ζωντανών-Νεκρών.

Ο Ζαώρδιλ προσπέρασε τα συγκεντρωμένα πτώματα και μπήκε στο εσωτερικό του οχυρού. Πήγε στην τραπεζαρία, όπου οι πολεμιστές του είχαν συγκεντρώσει τους δούλους της Σαρντίκα-Νοθ. Ήταν *αρκετοί,* παρατήρησε. Καμια τριανταριά άνθρωποι, στο σύνολό τους. Ο Νικηφόρος ο Κολπατζής τούς κοίταζε μαζί με τη Φρίντα (την πολεμίστρια-μουσικό των Ζωντανών-Νεκρών – τη *μοναδική* μουσικό που είχαν) και μερικούς άλλους μισθοφόρους.

«Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ.

«Εσένα περιμέναμε, Σκοτωμένε, για να μας πεις τι να κάνουμε μαζί τους,» αποκρίθηκε ο Νικηφόρος.

Ο Ζαώρδιλ ατένισε τους δούλους κριτικά: οι περισσότεροι φαίνονταν ανήσυχοι, ακόμα και τρομαγμένοι· ορισμένοι έμοιαζαν σαν αγρίμια στα κλουβιά, έτοιμοι να τιναχτούν και να δαγκώσουν το χέρι όποιου τους ζύγωνε, κάνοντας μια προσπάθεια να κερδίσουν την ελευθερία τους· και κάποιοι… κάποιοι ήταν πιο πονηροί, παρατήρησε ο Ζαώρδιλ: οι εκφράσεις τους μαρτυρούσαν ότι σκέφτονταν πώς μπορούσαν να εκμεταλλευτούν ετούτη την κατάσταση.

«Λοιπόν,» είπε ο Σκοτωμένος απευθυνόμενος στους δούλους. «Ποιοι από εσάς ξέρουν να πολεμάνε έστω και λίγο; Και όχι ψέματα – θα σας δοκιμάσω!»

Πέντε άντρες και μία γυναίκα είπαν «Εγώ» ή ύψωσαν τα χέρια.

«Μπορείτε να μπείτε στη μισθοφορική μου ομάδα, αν θέλετε,» τους είπε ο Ζαώρδιλ. «‘Οι Ζωντανοί-Νεκροί’ λεγόμαστε. Ίσως να μας έχετε ακουστά, ή ίσως όχι. Θα πληρώνεστε κανονικά και θα κάνετε ό,τι κάνουν κι οι υπόλοιποι.»

«Αν δεν θέλουμε να μπούμε στους μισθοφόρους σου;» ρώτησε ένας από τους δούλους.

«Θα σας πουλήσω στη Νασόλκαθ, μαζί με τους υπόλοιπους.»

Τρεις από τους πέντε άντρες δήλωσαν πως θα κατατάσσονταν στους Ζωντανούς-Νεκρούς· οι άλλοι δύο και η γυναίκα δεν συμφώνησαν. Μάλλον προτιμούσαν να παραμείνουν δούλοι· ασφαλέστερο, συνήθως, απ’το να κινδυνεύεις συνεχώς να σε πυροβολήσουν ή να σε σπαθίσουν.

«Υποθέτω,» συνέχισε ο Ζαώρδιλ, «ότι οι καινούργιοι σας αφέντες θα είναι καλύτεροι από τη Γαλανή Δράκαινα.» Και προς τον Νικηφόρο: «Αυτοί που θέλουν να μπουν στην ομάδα μας θα έρθουν μαζί μου στον περίβολο. Τους άλλους βρες έναν χώρο και περιόρισέ τους. Όχι σε κελιά. Ετούτη εδώ η τραπεζαρία μού φαίνεται εντάξει.»

«Ό,τι πεις εσύ, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Κολπατζής.

Ο Ζαώρδιλ έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν οι τρεις δούλοι που ήθελαν να γίνουν Ζωντανοί-Νεκροί, και βγήκε στον περίβολο του οχυρού έχοντάς τους στο κατόπι του.

Εκεί συνάντησε τη Νιρκέκα, η οποία του είπε: «Αρχηγέ, έχουμε ελευθερώσει τον Άρχοντα Βάλγκερελ και τον έχουμε ανεβάσει στο

δωμάτιό του – το δωμάτιο που τώρα χρησιμοποιούσε η Σαρντίκα-Νοθ. Επίσης, βρήκαμε κι έναν άλλο φυλακισμένο. Λέει πως το όνομά του είναι Κάλριθ, και είναι συγγενής του Άρχοντα Βάλγκερελ – ανιψιός του.»

«Αυτός για τον οποίο μας είπαν ο Αλβέντιρ και ο Θαρκάμελ...»

Η Νιρκέκα ένευσε. «Ναι, αυτός. Πρέπει να τον έχουν βασανίσει, πάντως.»

«Σε τι κατάσταση βρίσκεται;»

«Τώρα στέκεται κανονικά. Έχει περάσει κάποιος καιρός από τότε που τον βασάνισαν. Είπε πως ο μάγος της Γαλανής Δράκαινας ήθελε να μάθει πώς φτιάχνεται ένα φυλαχτό που προφυλάσσει από τους δαίμονες της περιοχής.»

«Έτσι εξηγείται...» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Τι πράγμα;»

«Το πώς μπορούσαν να αντλούν ενέργεια από την πηγή στα σπήλαια.» Και μετά σφύριξε σε δύο άλλους από τους μισθοφόρους του, που κι οι δύο ήταν παλιοί Παντοκρατορικοί πολεμιστές – κάποτε στον λόχο του Ζαώρδιλ Νυκτόκορμου – ένα επίθετο που ο Σκοτωμένος δεν χρησιμοποιούσε πλέον. Ονομάζονταν Θελβάμης και Κερκ. «Αυτοί οι τρεις,» τους είπε δείχνοντας τους δούλους με τον αντίχειρά του, «θέλουν να μπουν στην ομάδα μας. Δείτε τι ξέρουν να κάνουν.»

Οι δούλοι ακολούθησαν τον Θελβάμη και τον Κερκ.

Ο Ζαώρδιλ είπε στη Νιρκέκα: «Οδήγησέ με στον Άρχοντα Βάλγκερελ. Μπορεί να μιλήσει, έτσι;»

«Ναι, αν και οι συνθήκες στο κελί του δεν ήταν καλές–»

«Οι συνθήκες στα κελιά σπάνια είναι καλές.»

«–και είναι μιας κάποιας ηλικίας. Επίσης, αρχηγέ, πρέπει να σου πω ότι εδώ μέσα υπάρχουν ένα σωρό θησαυροί.»

«Και τους λιμπίζεστε...»

«Όχι εγώ, προσωπικά.»

«Πάρτε μόνο ό,τι πιστεύετε πως είναι από λεία της Σαρντίκα-Νοθ. Μην κλέψετε τον Άρχοντα Βάλγκερελ.»

«Και πώς θα το ξεχωρίσουμε αυτό;»

«Τέλος πάντων· μην πάρετε τίποτα σπουδαίο. Μην πάρετε *τίποτα,* αν είναι δυνατόν – αν και το ξέρω πως όλο και κάτι θα βουτήξουν κάποιοι χωρίς να με ρωτήσουν. Πάμε τώρα στον Άρχοντα Βάλγκερελ;»

Η Νιρκέκα βάδισε πρώτη, και ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος την ακολούθησε.

Ο Άρχοντας Βάλγκερελ δεν ήταν και πολύ καλά αλλά, πράγματι, μπορούσε να μιλήσει. Συζήτησε για λίγο με τον Ζαώρδιλ, ευχαριστώντας τον που ελευθέρωσε εκείνον και το οχυρό του από τα χέρια των ληστών της Σαρντίκα-Νοθ. Του είπε ότι θα τον αντάμειβε, και ποτέ δεν θα το ξεχνούσε αυτό. Ο Σκοτωμένος, φυσικά, δεν αρνήθηκε την αμοιβή παρότι θα έπαιρνε ήδη πολλά λεφτά από τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ για τις υπηρεσίες εκείνου και των μισθοφόρων του. «Τη δουλειά μας κάναμε μόνο, Άρχοντά μου,» είπε, διπλωματικά μετριοφρόνως. Και μετά ρώτησε πώς η Σαρντίκα-Νοθ είχε εισβάλει στο οχυρό. Είχε καταλάβει ο Άρχοντας τίποτα; (Αν και, βέβαια, ο Ζαώρδιλ γνώριζε τι είχε γίνει – τι είχαν υποθέσει, τουλάχιστον, ο Αλβέντιρ και ο Θαρκάμελ πως είχε γίνει.) Ο Βάλγκερελ αποκρίθηκε ότι η Γαλανή Δράκαινα παρουσιάστηκε ξαφνικά μια νύχτα μέσα στο φρούριο.

«Μάλλον χρησιμοποίησε τα σπήλαια κάτω απ'το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Έχεις ακούσει για τα σπήλαια;» ρώτησε ο Βάλγκερελ, καθισμένος στην πολυθρόνα του πλάι στο τζάκι κι έχοντας στα χέρια του μια κούπα κρασί που του είχε γεμίσει η Νιρκέκα, ενώ μια κουρασμένη όψη ήταν στο πρόσωπό του. Μια *πολύ* κουρασμένη όψη. Ο Ζαώρδιλ δεν αμφέβαλλε ότι φαινόταν καμια δεκαετία μεγαλύτερος απ'ό,τι πραγματικά ήταν.

«Από εκεί ήρθαμε κι εμείς, Άρχοντά μου.»

Ο Βάλγκερελ συνοφρυώθηκε. «Υπάρχουν δαίμονες στα σπήλαια. Τρομεροί δαίμονες...»

Ο Ζαώρδιλ τού εξήγησε τι είχε συμβεί. Και ο Άρχοντας του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, απ'ό,τι φάνηκε, δεν γνώριζε τίποτα. Ούτε καν ότι ο Άρδαλον'λι κρατούσε φυλακισμένη τη Σκιά της Γέφυρας. Δεν είχε καταλάβει τι ήταν αυτό που κάθε τόσο βρυχιόταν μες στα υπόγεια, μερικά μέτρα απόσταση από το κελί του.

Ο Σκοτωμένος ρώτησε: «Τα πλούτη εκεί κάτω, πού βρέθηκαν, Άρχοντά μου;»

Ο Βάλγκερελ τον κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Στα σπήλαια υπάρχουν ένα σωρό θησαυροί,» είπε ο Ζαώρδιλ.

«Α, οι θησαυροί...» είπε ο Βάλγκερελ πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Είναι καταραμένοι οι θησαυροί.»

«Έτσι μας είπαν και ο Αλβέντιρ κι ο Θαρκάμελ. Αλλά από πού ήρθαν; Πώς βρέθηκαν εκεί κάτω;»

«Οι δαίμονες τούς έβαλαν εκεί, για να τραβάνε τους ανόητους και να κλέβουν τις ψυχές και το αίμα τους,» αποκρίθηκε ο Βάλγκερελ σαν να έλεγε το αυτονόητο.

«Μάλιστα,» είπε ο Ζαώρδιλ, καταλήγοντας σιωπηλά ότι, μάλλον, ούτε αυτός ήξερε πώς είχαν βρεθεί οι θησαυροί στα σπήλαια, παρότι ήταν κάτω απ’τα πόδια του τόσα χρόνια. Αλλά, βέβαια, από την άλλη, γιατί να *μην* τους είχαν τοποθετήσει δαιμονικοί θεοί εκεί κάτω; *Στη Φενηάρκια βρισκόμαστε. Συμβαίνουν τέτοια. Μετά από τόσο καιρό εδώ, και μετά από τόσα που έχω δει, μάλλον ακόμα δεν μπορώ να συνηθίσω,* σκέφτηκε υπομειδιώντας.

«Δε με πιστεύεις;» Ο Βάλγκερελ πρέπει να είχε παρεξηγήσει το αχνό μειδίαμα.

«Φυσικά και σας πιστεύω, Άρχοντά μου–»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ζαώρδιλ τότε κουδούνισε, κι εκείνος τον άνοιξε και τον έφερε στ’αφτί του. «Ναι;»

«*Οι δούλοι μού φαίνονται εντάξει, αρχηγέ,*» είπε ο Κερκ. «*Τα βασικά τα ξέρουν· θα τους μάθουμε και μερικά κόλπα παραπάνω.*»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Έρχομαι κάτω.» Έκλεισε τον πομπό και ρώτησε τον Βάλγκερελ: «Με θέλετε κάτι άλλο, Άρχοντά μου;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο. Κάνε τη δουλειά σου.»

«Αν θελήσετε οτιδήποτε, ειδοποιήστε με,» είπε ο Ζαώρδιλ και, στρεφόμενος στην έξοδο του δωματίου, έκανε νόημα στη Νιρκέκα να τον ακολουθήσει.

Ολόκληρη εκείνη τη νύχτα, ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος δεν κοιμήθηκε καθόλου, και το ίδιο κι όλοι οι Ζωντανοί-Νεκροί εκτός από τους μη ελαφριά τραυματισμένους, οι οποίοι έπρεπε να ξεκουραστούν. Δεν μπορούσαν να μη βρίσκονται σε συνεχή εγρήγορση γιατί, παρότι μια άμεση αντεπίθεση της Σαρντίκα-Νοθ δεν ήταν και πολύ πιθανή, δεν ήταν δυνατόν και να την αποκλείσουν. Η Γαλανή Δράκαινα ήταν περιώνυμη για τις στρατηγικές της ικανότητες – δυστυχώς για όλους τους ανθρώπους που κατοικούσαν σε τούτες τις περιοχές της Φενηάρκια.

Εν τω μεταξύ, ο Ζαώρδιλ είχε βρει τρόπο για να σκοτώσει την ώρα του: Ανάκριση του Ζεράρ και άλλων πολεμιστών της Σαρντίκα-Νοθ.

Αλλά *κυρίως* του Ζεράρ. Ήταν ένας από τους Πέντε Δράκους της, και γνώριζε σχεδόν ό,τι γνώριζε κι εκείνη. Ο Ζαώρδιλ πρόσταξε να τον πάνε στην αίθουσα βασανιστηρίων του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Την αίθουσα βασανιστηρίων που είχε φτιάξει η Γαλανή Δράκαινα· ο Άρχοντας Βάλγκερελ δεν είχε ποτέ ανάγκη για αίθουσα βασανιστηρίων. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να φρουρεί την Ψηλή Γέφυρα και να συγκεντρώνει τους φόρους από τους εμπόρους που περνούσαν.

Στην αρχή, ο Ζεράρ δεν ήταν συνεργάσιμος. Απείλησε τον Ζαώρδιλ ότι θα μετάνιωνε πικρά που στράφηκε εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ· του είπε πως ήταν ηλίθιος που δεν είχε πάει μαζί της, όπως άλλοι ληστές που είχαν περισσότερο μυαλό στο κεφάλι τους. Ο Σκοτωμένος, φυσικά, τον αγνόησε, κι άφησε τον Νικηφόρο τον Κολπατζή να επινοήσει βασανιστήρια γι'αυτόν. Μετά από λιγότερη ώρα απ'ό,τι υπέθετε ο Ζαώρδιλ πως θα χρειαζόταν, ο Ζεράρ ξέρασε τα πάντα. Είπε όσα ήξερε για τις θέσεις των καταυλισμών των ληστών της Γαλανής Δράκαινας, καθώς και για τα σχέδιά της να επεκταθεί στις Ενδότερες Πολιτείες όπου θα έβρισκε καινούργια λεία. Ο Ζαώρδιλ τα γνώριζε αυτά τα τελευταία, πάνω-κάτω· δεν ήξερε, όμως, πού βρίσκονταν οι καταυλισμοί των ληστών, και ήταν κάτι που τον ενδιέφερε. *Και όχι μόνο εμένα. Αναμφίβολα, κι ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ ενδιαφέρεται, και θα πληρώσει θηρεύσιμα γι'αυτό τον χάρτη,* σκεφτόταν ο Σκοτωμένος καθώς σημείωνε τις θέσεις των καταυλισμών επάνω σ'έναν χάρτη της περιοχής, καθισμένος μέσα στη μεγάλη αίθουσα την οποία η Σαρντίκα-Νοθ είχε ονομάσει Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας.

Το πρωί, τρεις ώρες αφότου είχε ξημερώσει, ο Φέκταρελ μπήκε στο μεγάλο δωμάτιο λέγοντας: «Αρχηγέ! Η Έρικα και η Φαίδρα επέστρεψαν.»

Ο Ζαώρδιλ σηκώθηκε από τη θέση του και τον ακολούθησε έξω, στον περίβολο του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, όπου το *Μαύρο Αγρίμι* εκείνη τη στιγμή κατέβαινε έχοντας τους προωθητήρες του γυρισμένους κάθετα. Οι Ζωντανοί-Νεκροί είχαν απομακρυνθεί από το σημείο της προσγείωσης του και είχαν απομακρύνει, επίσης, ζώα και οχήματα. Το *Μαύρο Αγρίμι,* παρατήρησε ο Ζαώρδιλ, δεν έκανε ούτε κατά διάνοια τον θόρυβο που κανονικά θα έπρεπε να κάνει ένα αεροσκάφος. Όταν κατέβηκε και οι προωθητήρες του έπαψαν να λειτουργούν, οι πόρτες του άνοιξαν και η Έρικα και η Φαίδρα'λι

βγήκαν από το εσωτερικό του για να πλησιάσουν τον Ζαώρδιλ και τον Φέκταρελ εκεί όπου αυτοί στέκονταν. Φαίνονταν κι οι δυο τους ξεκούραστες. *Τουλάχιστον, πιο ξεκούραστες από εμάς,* σκέφτηκε ο Σκοτωμένος. *Πρέπει να έχουν κοιμηθεί μερικές ώρες.*

«Καλώς τες,» είπε. «Τι έγινε με τον Ηγεμόνα;»

«Είναι ευχαριστημένος, φυσικά,» αποκρίθηκε η Έρικα. «Θα στείλει πολεμιστές του σήμερα κιόλας, επάνω σε φορτηγά, ώστε να φτάσουν γρήγορα στο οχυρό και να μπορούν να το υπερασπιστούν σε περίπτωση που προσπαθήσει να το ανακαταλάβει η Σαρντίκα-Νοθ.»

Ο Ζαώρδιλ ένευσε. «Ωραία.»

«Βρήκατε τον Άρχοντα Βάλγκερελ;»

«Ναι. Και τον Κάλριθ, για τον οποίο μας είχαν πει ο Αλβέντιρ κι ο Θαρκάμελ. Ήταν ζωντανός, τελικά. Η Σαρντίκα-Νοθ τον είχε βασανίσει για να της αποκαλύψει πώς φτιάχνονται αυτά τα φυλαχτά.» Έβγαλε το φυλαχτό από την τσέπη του.

«Έτσι, λοιπόν, μπορούσε να αντλεί ενέργεια από τα σπήλαια,» είπε η Έρικα.

«Ακριβώς.»

«Τι γνώμη έχει ο Άρχοντας Βάλγκερελ που θα έρθουν εδώ μισθοφόροι του Ηγεμόνα;» άλλαξε θέμα η Έρικα.

«Δεν το συζητήσαμε καθόλου αυτό. Αλλά υποθέτω πως δεν μπορεί να κάνει και τίποτα, ακόμα κι αν δεν τους θέλει στο οχυρό του. Μην ξεχνάς πως κι εμείς μισθοφόροι του Ηγεμόνα είμαστε αυτή τη στιγμή και, ουσιαστικά, το έχουμε καταλάβει.»

«Ο Ηγεμόνας δεν είναι συγγενής του;» είπε ο Φέκταρελ.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρικα, «αλλά η συγγένειά τους δεν είναι και τόσο στενή.»

«Είναι, όμως, σύμμαχοι, δεν είναι;»

«Σχετικά. Δεν είναι εχθροί· αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Και είναι κι οι δυο τους εναντίον της Σαρντίκα-Νοθ, φυσικά.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Τώρα, αυτό είναι το τελευταίο που–»

«*Σκοτωμένε!*» Η φωνή του Νικηφόρου του Κολπατζή αντήχησε από τις επάλξεις. «Ελικόπτερα!»

Ο Ζαώρδιλ στράφηκε για να δει τον Νικηφόρο να δείχνει προς τα νότια.

«Δύο!» φώναξε ο Κολπατζής. Και μετά, διόρθωσε τον εαυτό του: «Τρία!»

Ζωντανοί-Νεκροί έτρεχαν στις επάλξεις του οχυρού, πιάνοντας τα μεγάλα πυροβόλα που υπήρχαν εκεί και ετοιμάζοντας και τα δικά τους όπλα.

«Νιρκέκα!» φώναξε ο Ζαώρδιλ, κι εκείνη ήρθε κοντά του αμέσως. «Βάλ' τη μάγισσα να ενεργοποιήσει το ενεργειακό κανόνι, και πες στον Νικηφόρο να το χειριστή.» Ο Σκοτωμένος ήξερε πως η Νιρκέκα δεν είχε ποτέ της χειριστεί ενεργειακό κανόνι. «Τώρα!»

Η Νιρκέκα ένευσε, κι έτρεξε να βρει την Ανταρλίδα'μορ.

Η Έρικα είπε: «Με το *Μαύρο Αγρίμι*, κατά πάσα πιθανότητα, μπορώ να καταρρίψω και τα τρία τα ελικόπτερα.»

Ο Ζαώρδιλ την κοίταξε διστακτικά.

«Αν είναι να γίνει πρέπει να γίνει *τώρα,*» τόνισε η Έρικα.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Καλυφτείτε!» Γιατί πλέον μπορούσε κι εκείνος, που δεν ήταν στις επάλξεις, να δει τα ελικόπτερα να έρχονται: τα μέταλλά τους γυάλιζαν στο πρωινό φως του ήλιου· οι έλικές τους περιστρέφονταν σχεδόν αόρατοι από πάνω τους. Ο Ζαώρδιλ, ο Φέκταρελ, η Φαίδρα'λι, και η Έρικα έτρεξαν σ'ένα καλυμμένο σημείο.

Τα ελικόπτερα, προσεγγίζοντας το οχυρό, πυροβόλησαν με περιστρεφόμενα πολυβόλα και εξαπέλυσαν ρουκέτες, ενώ οι Ζωντανοί-Νεκροί ανταπέδιδαν τα πυρά. Οι επάλξεις, τα τείχη, και αρκετά σημεία του κεντρικού οικοδομήματος και του περιβόλου του φρουρίου χτυπήθηκαν, αλλά οι ζημιές δεν φαίνονταν να είναι πολύ σοβαρές. Το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας ήταν πανίσχυρο κατασκεύασμα, χτισμένο με πελώριες πέτρες. Άλλωστε, πολλοί έλεγαν ότι το είχαν χτίσει θεοί υπό τις προσταγές μιας αρχαίας μάγισσας του τάγματος των Δεσμοφυλάκων.

Οι Ζωντανοί-Νεκροί κατάφεραν να χτυπήσουν ένα ελικόπτερο κι αυτό άρχισε να πετά μονόπαντα, καθώς και τα τρία αεροσκάφη τώρα είχαν περάσει πάνω από το φρούριο και πραγματοποιούσαν μεγάλη στροφή για να επιστρέψουν και να ξαναεπιτεθούν.

«Τι κάνει αυτή η μάγισσα με το ενεργειακό κανόνι;» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ. Αλλά, ρίχνοντας μια ματιά προς τα εκεί όπου βρισκόταν το κανόνι στις επάλξεις, διαπίστωσε ότι είχε χτυπηθεί από τις ριπές των ελικοπτέρων. *Γαμήσου!* σκέφτηκε. *Έπρεπε να του είχαμε αλλάξει θέση. Η Σαρντίκα, ασφαλώς, θα ήθελε να μας το στερήσει, το*

συντομότερο δυνατό. Ο Ζαώρδιλ, τουλάχιστον, ήλπιζε να μπορούσε να επισκευαστεί· και να μην είχε χτυπηθεί και η Ανταρλίδα'μορ μαζί του, ή ο Νικηφόρος. Είχαν προλάβει, άραγε, να ανεβούν ως εκεί;

Η Έρικα ρώτησε τη Φαίδρα'λι: «Δε μπορεί η Σκιά της Γέφυρας να μας βοηθήσει τώρα;»

«Έχει επιστρέψει κάτω από τη γέφυρα, υποθέτω,» αποκρίθηκε η μάγισσα.

«Υποθέτεις;»

«Προτού φύγουμε για Νασόλκαθ, την είδα να κατεβαίνει πάλι στα υπόγεια,» εξήγησε η Φαίδρα'λι.

«Ζαώρδιλ,» είπε η Έρικα, εσπευσμένα, «θα χρησιμοποιήσουμε το *Μαύρο Αγρίμι,* τελικά, ή όχι;»

«Πάμε,» συμφώνησε εκείνος καθώς έβλεπε τα ελικόπτερα να επιστρέφουν. «Πάμε.» Κι έτρεξαν προς το αεροσκάφος. Ανέβηκαν, και η Φαίδρα'λι κάθισε στο ενεργειακό κέντρο και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως. Η Έρικα, καθισμένη στη θέση του πιλότου, ενεργοποίησε τις μηχανές.

Ο Ζαώρδιλ είπε στον Φέκταρελ: «Δεν ήταν ανάγκη νάρθεις κι εσύ.»

«Ούτε εσύ ήταν ανάγκη νάρθεις, αρχηγέ.»

Το *Μαύρο Αγρίμι* υψώθηκε από τον περίβολο του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας ενώ τα τρία ελικόπτερα έφταναν – τα δύο πιο μπροστά από το τρίτο, που έγερνε, χτυπημένο.

Ο Ζαώρδιλ είχε ήδη καθίσει πλάι στην Έρικα, και τα χέρια του βρίσκονταν στον πίνακα ελέγχου των όπλων του αεροπλάνου. Πάτησε τη σκανδάλη του πολυβόλου, πυροβολώντας, ενώ συγχρόνως η Έρικα επιτάχυνε, περνώντας το *Μαύρο Αγρίμι* ανάμεσα από τα ελικόπτερα με τρομερή ταχύτητα και υψώνοντάς το πάνω από αυτά. Δεν είχαν πιθανότητες να προλάβουν να το χτυπήσουν. Η Έρικα έστριψε το αεροπλάνο ώστε να κοιτάζει ξανά προς τα ελικόπτερα, και ο Ζαώρδιλ, στοχεύοντας ένα από αυτά μέσα από τους ανιχνευτές του *Αγριμιού,* εξαπέλυσε μία από τις δύο δεξιές ρουκέτες. Χτύπησε το ελικόπτερο στην οροφή και το είδε να πέφτει νότια του ποταμού Νίρφεβ.

Τ'άλλα δύο προσπάθησαν να γυρίσουν και να πάρουν ύψος. Ο Ζαώρδιλ πυροβόλησε με το πολυβόλο, βρίσκοντας το ήδη χτυπημένο ελικόπτερο σ'έναν από τους δύο έλικες του και καταστρέφοντάς τον

τελείως. Το αεροσκάφος έχασε ύψος αμέσως, πηγαίνοντας προς τα ορμητικά νερά του ποταμού.

Το τελευταίο ελικόπτερο εξαπέλυσε μια ρουκέτα εναντίον του *Μαύρου Αγριμιού*· αλλά η Έρικα δεν είχε αφήσει το αεροπλάνο στάσιμο και, με την ταχύτητα που μπορούσε να κινηθεί, το εχθρικό βλήμα δεν έφτασε καν κοντά του: πέρασε από εκεί όπου το *Αγρίμι* βρισκόταν πριν από μια στιγμή.

Ο Ζαώρδιλ σημάδεψε μέσα από το ανιχνευτικό σύστημα και εκτόξευσε δύο ρουκέτες κατά του ελικοπτέρου: την τελευταία δεξιά και μία αριστερή. Κι οι δύο βρήκαν το στόχο τους. Το ελικόπτερο ανατινάχτηκε στον αέρα, καθώς οι ενεργειακές του φιάλες πρέπει να χτυπήθηκαν. Κομμάτια και θρύψαλα έπεσαν προς τη γη, μαζί με φλόγες και καπνούς.

«Αρχηγέ…» Ο Φέκταρελ έδειξε προς τον νότιο ορίζοντα.

Καμια ντουζίνα ορνιθόπτερα έρχονταν.

«Τι είν' αυτά;» μούγκρισε ο Ζαώρδιλ.

Η Έρικα γέλασε. «Η Σαρντίκα-Νοθ σκοπεύει να μας νικήσει με *ορνιθόπτερα* τώρα;»

«Προφανώς κουβαλάνε βόμβες,» της είπε ο Ζαώρδιλ. «Έρχονται να βομβαρδίσουν το οχυρό. Η Σαρντίκα δεν ήξερε για το αεροπλάνο μας. Και θα πληρώσει για το λάθος της.»

«Επίθεση, λοιπόν;»

«Ούτε καν να πυροβολήσουμε δεν χρειάζεται. Πέρνα απλά ανάμεσά τους.»

Η Έρικα, χαμογελώντας λιγάκι λοξά, κατένευσε, και οδήγησε το *Μαύρο Αγρίμι* προς το σμήνος των ορνιθόπτερων. Τα οποία ήταν προφανές ότι δεν περίμεναν αντίσταση από αέρα γιατί δεν είχαν όπλα για να αμυνθούν – όχι πως συνήθως τα ορνιθόπτερα ήταν γι'αυτή τη δουλειά. Το αεροπλάνο της Έρικας πέρασε σαν βέλος καταστροφής ανάμεσά τους, σπάζοντας τα φτερά τους και διαλύοντας τους σκελετούς τους, σκοτώνοντας τους εκτεθειμένους πιλότους τους. Ο Ζαώρδιλ, συγχρόνως, πυροβολούσε με το πολυβόλο κατά βούληση, χωρίς να πολυσημαδεύει, και είδε ορισμένα ορνιθόπτερα να χτυπιούνται από τις σφαίρες του. Ένα από αυτά εξερράγη, καθώς κάποια ριπή πρέπει να βρήκε τη μπαταρία του ή τις βόμβες που κουβαλούσε.

Το *Μαύρο Αγρίμι* βγήκε απ'την άλλη μεριά του σμήνους και αμέσως έστριψε για να το αντικρίσει ξανά. Αλλά δεν υπήρχε πια

σμήνος· τα εναπομείναντα ορνιθόπτερα είχαν σκορπίσει από δω κι από κει. Υποχωρούσαν.

«Κυνήγησέ τα,» είπε ο Ζαώρδιλ στην Έρικα. Κι εκείνη τα κυνήγησε, μοιάζοντας να το διασκεδάζει.

Στο τέλος, κανένα δεν απέμεινε.

Και το *Μαύρο Αγρίμι* επέστρεψε στον περίβολο του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, ενώ οι Ζωντανοί-Νεκροί πανηγύριζαν γύρω του, ζητωκραυγάζοντας και υψώνοντας τα όπλα τους.

Ο Ζαώρδιλ, βγαίνοντας από το αεροπλάνο, έψαξε με το βλέμμα του να βρει τον Νικηφόρο. Τον είδε – *ευτυχώς, δεν χτυπήθηκε* – και του έκανε νόημα να ζυγώσει. Εκείνος πλησίασε λέγοντας: «Τελείωσες τη μάχη προτού καν αρχίσει, Σκοτωμένε! Γι'αυτό ποτέ δεν θα παραπονεθώ για την αρχηγεία σου.»

«Δεν ήμουν εγώ καθισμένος στο πιλοτήριο, Κολπατζή,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. Και ρώτησε: «Η μάγισσα είναι καλά;»

Ο Νικηφόρος συνοφρυώθηκε. «Πίσω σου δεν είναι;»

«Όχι αυτή η μάγισσα· η άλλη, η Ανταρλίδα'μορ.»

Η Νιρκέκα πλησίασε. «Ζωντανή είναι, και αλώβητη. Την είχα μόλις βρει όταν το ενεργειακό κανόνι χτυπήθηκε.»

«Καλό αυτό,» είπε ο Ζαώρδιλ. «Το κανόνι σε τι κατάσταση είναι;»

«Δεν ξέρω. Να της πω να πάει να το ελέγξει;»

«Ναι.» Και προς όλους: «Να είστε έτοιμοι και γι'άλλες πιθανές επιθέσεις της Γαλανής Δράκαινας.»

«Πιστεύεις ότι έχει κι άλλα αεροσκάφη;» απόρησε ο Νικηφόρος.

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ. «Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να χαλαρώσουμε.»

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Τρίτο
Οι Διαπραγματεύσεις του Ηγεμόνα

Η Σαρντίκα-Νοθ στεκόταν επάνω σ'ένα ύψωμα του εδάφους και κοίταζε βόρεια, τα τρία ελικόπτερά της να φτάνουν στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και ν'αρχίζουν να το σφυροκοπούν με πυρά από τα πολυβόλα τους και με ρουκέτες. Είχε δώσει διαταγές να χτυπήσουν πρώτα το ενεργειακό κανόνι, για να το βγάλουν από τη μέση. Αφού εκείνη δεν το είχε, *κανένας* δεν θα το είχε. Διότι, σε οποιαδήποτε σύγκρουση, ήταν ένα πολύ σημαντικό πλεονέκτημα.

Τα κιάλια της Σαρντίκα ήταν μαγικά ενισχυμένα από τον Άρδαλον'λι, ωστόσο από τέτοια απόσταση δεν μπορούσε να διακρίνει αν, ύστερα από τις πρώτες ριπές των ελικοπτέρων, το ενεργειακό κανόνι είχε καταστραφεί. Ύψωσε το χέρι της κι έκανε νόημα στα ορνιθόπτερα να απογειωθούν και να επιτεθούν κι αυτά. Τα είδε να φεύγουν από τον καταυλισμό της ενώ τα ελικόπτερα ήδη περνούσαν πάνω από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας κι άρχιζαν να κάνουν μεγάλο κύκλο για να επιστρέψουν. Μονάχα το ένα έμοιαζε να έχει χτυπηθεί λιγάκι, παρατηρούσε η Σαρντίκα με τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια της. Τίποτα το σπουδαίο.

Μετά, όμως, είδε ένα αεροπλάνο να υψώνεται μέσα από τον περίβολο του οχυρού. *Αεροπλάνο!* Ένα κατάμαυρο φτερωτό μηχάνημα που αμέσως ανέπτυξε τρομερή ταχύτητα. Πυροβολώντας πέρασε ανάμεσα από τα ελικόπτερά της χωρίς αυτά να μπορέσουν να το αγγίξουν με τις ριπές τους. Βρέθηκε γρήγορα από πάνω τους, έκανε στροφή, και τους επιτέθηκε με σφαίρες και ρουκέτες.

Και τα τρία ελικόπτερα είχαν, σύντομα, καταρριφθεί.

Ποιοι είναι αυτοί που κατέλαβαν το οχυρό; απόρησε η Σαρντίκα-Νοθ. *Ποιοι έχουν τέτοιο αεροσκάφος;* Ο Άρδαλον'λι – ο μοναδικός άνθρωπος που είχε καταφέρει να επιστρέψει ζωντανός από το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας – της είχε πει πως δεν ήξερε ποιοι είχαν καταλάβει το πανίσχυρο φρούριο, πάντως πρέπει να είχαν έρθει από τα σπήλαια γιατί είχαν καταφέρει να ελευθερώσουν και τη Σκιά της Γέφυρας. Αυτό σήμαινε πως είχαν και φυλαχτό στη διάθεσή τους,

συμπέραινε η Σαρντίκα. Φυλαχτό σαν εκείνο που είχε φτιάξει ο Άρδαλον’λι. Ποιοι ήταν, επομένως; Οι συγγενείς του Άρχοντα Βάλγκερελ; Αυτοί δεν μπορεί να είχαν δυνάμεις όπως τούτο το αεροπλάνο που τώρα βρισκόταν στον ουρανό! Κι επιπλέον, ένας πολύ ισχυρός μάγος χρειαζόταν για να ελευθερώσει τη Σκιά της Γέφυρας, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Άρδαλον’λι, καθώς και για να περάσει κρυφά πολεμιστές μέσα από τις προστατευτικές μαγγανείες των υπογείων του φρουρίου.

Ποιοι είχαν, λοιπόν, καταλάβει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας; Ποιοι ήταν αυτοί οι καταραμένοι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;

Η Σαρντίκα-Νοθ ένα πράγμα απεχθανόταν περισσότερο από πολλά άλλα, κι αυτό ήταν να μην ξέρει τι είδους εχθρό είχε να αντιμετωπίσει, να πρέπει να σχεδιάζει στα τυφλά. Τώρα, για παράδειγμα, αν ήξερε γι’αυτό το αεροπλάνο δεν θα έστελνε τα ελικόπτερά της. Ούτε, φυσικά, τα ορνιθόπτερα. Τα οποία ήταν πλέον πολύ αργά για να σταματήσει. Τα είδε να πλησιάζουν το φρούριο, και να γίνονται κομμάτια από το γρήγορο, μαύρο αεροσκάφος. Ούτε ένα δεν γλίτωσε. Και μετά, το αεροπλάνο επέστρεψε πάλι στον περίβολο του οχυρού.

Η Σαρντίκα-Νοθ πέταξε, οργισμένη, τα κιάλια της στο χορτάρι του λόφου. «Τώρα δεν πρόκειται ποτέ να το ανακαταλάβουμε!» γρύλισε, κι άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά, βαδίζοντας προς τον καταυλισμό της κι αφήνοντας πίσω της τον Ραμάνδη και τον Ερδάλο. Ο πρώτος σήκωσε τα κιάλια της από κάτω, και την ακολούθησαν κι οι δυο τους.

Είχαν έρθει άρον-άρον από τις Ενδότερες Πολιτείες ελπίζοντας πως θα κατόρθωναν να ξαναπάρουν το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας όσο ακόμα ο εχθρός δεν ήταν καλά τοποθετημένος εκεί. Τώρα όμως φαινόταν πως αυτό, μάλλον, θα ήταν αδύνατο να το επιτύχουν.

Ο Άσλατμιρ στεκόταν στην άκρη του καταυλισμού μαζί με τη Σέρυ, τον Ρόναθλον, και μερικούς άλλους, όταν η Σαρντίκα-Νοθ, ο Ραμάνδης, και ο Ερδάλος φάνηκαν να επιστρέφουν από τον λόφο όπου είχαν ανεβεί για να παρατηρήσουν την επίθεση των ελικοπτέρων και των ορνιθόπτερων εναντίον του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Ο Άσλατμιρ, βλέποντάς τους τώρα να έρχονται, μπορούσε να συμπεράνει ένα πράγμα μονάχα...

«Κάτι δεν πήγε καλά,» είπε στη Σέρυ. «Κάτι δεν πήγε καθόλου καλά.» *Ήταν λάθος που η Σαρντίκα-Νοθ κατευθύνθηκε στις Ενδότερες Πολιτείες,* πρόσθεσε νοερά. *Από την αρχή το έλεγα! Καλύτερα να επιχειρούσαμε να πάρουμε τη Νασόλκαθ! Ορίστε τώρα τι έγινε!* Αισθανόταν πως οι πιθανότητές του να επιστρέψει στην πόλη του είχαν απότομα ελαττωθεί, περισσότερο απ'ό,τι ήδη ήταν ελαττωμένες.

Η Σέρυ μούγκρισε, και το μούγκρισμά της μαρτυρούσε πως συμφωνούσε. Οι άλλοι έμειναν σιωπηλοί.

Η Σαρντίκα-Νοθ και οι δύο από τους Πέντε Δράκους της μπήκαν στον καταυλισμό και κατευθύνθηκαν προς τη σκηνή της. Μετά από λίγο, ολόκληρος ο καταυλισμός έμαθε ότι ένα πολύ γρήγορο, δυνατό, κατάμαυρο αεροπλάνο είχε διαλύσει και τα τρία ελικόπτερα και όλα τα ορνιθόπτερα που η Γαλανή Βασίλισσα είχε στείλει εναντίον του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας. Ο εχθρός ήταν πανίσχυρος! έλεγαν οι ληστές κι έδειχναν φοβισμένοι.

Ο Άσλατμιρ αναρωτιόταν αν εξακολουθούσε να είναι καλή στρατηγική να παραμένει ανάμεσά τους. Προφανώς, κάποιοι είχαν αποφασίσει να οργανωθούν εναντίον της Γαλανής Δράκαινας, και οι μέρες της έμοιαζαν να τελειώνουν. Ο Άσλατμιρ δεν ήθελε να τελειώσει μαζί της. Επίσης, όμως, αναρωτιόταν αν τώρα θα τον *άφηναν* να φύγει, ή αν θα τον σκότωναν μόλις πήγαινε να τους εγκαταλείψει, αν θα τον έβλεπαν ως λιποτάκτη. Λιποτάκτης από μια συμμορία ληστών! Αστείο ακουγόταν, φυσικά· αλλά η Σαρντίκα-Νοθ ήταν κάποτε στρατιωτικός στον Στρατό της Παντοκράτειρας – ταγματάρχης – επομένως, δεν αποκλείεται να έβλεπε τους ληστές της ως «στράτευμα». Ο Άσλατμιρ δεν ήξερε τι ανωμαλία μπορεί να κουβαλούσε μέσα στο κεφάλι της.

Κοιτάζοντας από τις παρυφές του κεντρικού καταυλισμού της Γαλανής Δράκαινας, έβλεπε ολόγυρα ότι οι δευτερεύοντες καταυλισμοί ήταν *πολλοί*. Οι ληστές της απ'όλες τις περιοχές ανάμεσα στη Νασόλκαθ και στη Χόλκεραλ είχαν συγκεντρωθεί εδώ. Και πράγματι θύμιζαν στράτευμα, αν αγνοούσες το γεγονός ότι ήταν ντυμένοι και οπλισμένοι όπως τύχαινε. Και είχαν κι ένα σωρό θηρία και οχήματα μαζί τους. Αναμφίβολα, μπορούσαν να τα βάλουν με οτιδήποτε είχε να στρέψει εναντίον τους ο Ραλνίβης της Νασόλκαθ. *Εκτός ίσως από κάτι σαν αυτό το αεροπλάνο...* Ήταν, άραγε, του Ραλνίβη το αεροπλάνο; Εκείνος το είχε αγοράσει; αναρωτιόταν ο

Άσλατμιρ. *Ακόμα, όμως, κι ένα τέτοιο αεροσκάφος δεν μπορεί να νικήσει όλους αυτούς από μόνο του! Κάποιος θα το καταρρίψει.*

«Γιατί είσαι έτσι κατσουφιασμένος, αλογάκι μου;» τον ρώτησε η Σέρυ, όταν ο Άσλατμιρ επέστρεψε έξω από τη σκηνή της, όπου εκείνη καθόταν και λάδωνε τα όπλα της.

«Τα πράγματα πάνε απ'το κακό στο χειρότερο,» της αποκρίθηκε καθίζοντας κοντά της κι ανάβοντας ένα τσιγάρο.

«Η Βασίλισσά μας κάτι θα σκεφτεί,» είπε η Σέρυ. «Της έχω εμπιστοσύνη.»

Μαλακίες, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Πρέπει να φύγω από εδώ προτού ο άνεμος που θα στείλει όλους αυτούς στο Πεπρωμένο των Δαιμόνων παρασύρει κι εμένα μαζί.* Αλλά δεν σκόπευε να φύγει από τώρα. Δεν θα έκανε βιαστικές κινήσεις.

Και καθώς κάπνιζε το τσιγάρο του αναρωτήθηκε τι είχε γίνει ο Σάλβιθ ο Μονόφθαλμος. Πρέπει να βρισκόταν μέσα στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας όταν ο εχθρός είχε εισβάλει, γιατί στους καταυλισμούς σίγουρα δεν ήταν. Ο Άσλατμιρ είχε κοιτάξει, και είχε ρωτήσει και μερικούς ληστές, αλλά δεν τον είχε βρει πουθενά. *Νεκρός, μάλλον, κι αυτός. Κρίμα. Ήταν ηλίθιος μεν αλλά χρήσιμος κάπου-κάπου.* Ο Άσλατμιρ έριξε το τελειωμένο του τσιγάρο στο έδαφος και το έσβησε κάτω από τη μπότα του.

Μετά το μεσημέρι, ο καταυλισμός της Γαλανής Βασίλισσας τον πληροφόρησε πως στρατός είχε έρθει στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Φορτηγά, έλεγαν. Μεγάλα φορτηγά, καθώς και κάποια άρματα μάχης, από τα οποία οπλισμένοι μισθοφόροι είχαν βγει. Μαζί τους είχαν σημαίες της Νασόλκαθ, και τις είχαν τώρα ορθώσει στις επάλξεις του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, καθώς κι επάνω στην ίδια την Ψηλή Γέφυρα.

Ο Ραλνίβης, σκέφτηκε ο Άσλατμιρ. *Ο καταραμένος ο Ραλνίβης, που δαίμονες να ροκανίσουν το γαμημένο κρανίο του!*

Ο Ζαώρδιλ ο Σκοτωμένος υποδέχτηκε τις δυνάμεις από τη Νασόλκαθ στεκόμενος στον περίβολο του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας, και είδε ότι μαζί τους ήταν και οι υπόλοιποι Ζωντανοί-Νεκροί με τα οχήματα και τα άρματά τους. Επικεφαλής των μισθοφόρων του Ηγεμόνα ήταν ο ίδιος ο Ηγεμόνας. Είχε έρθει με τη Φιστάμα τη Φονική Λέαινα, τη νέα αρχηγό των Οπλισμένων Κτηνών, και τον Σελκάριλ'λι, τον προσωπικό του μάγο. Επίσης, στη συνοδία

του ήταν και ο Αλβέντιρ κι ο Θαρκάμελ, οι οποίοι χάρηκαν πολύ όταν ο Ζαώρδιλ είπε πως, εκτός από τον Άρχοντα Βάλγκερελ, ήταν ζωντανός και ο Κάλριθ αν και ταλαιπωρημένος.

Ο Ζαώρδιλ οδήγησε τον Ραλνίβη και όσους τον συνόδευαν στη μεγάλη αίθουσα του οχυρού: την Αίθουσα της Γαλανής Βασίλισσας, όπως την είχε ονομάσει η Σαρντίκα-Νοθ. Ο Βάλγκερελ είχε τώρα πετάξει τον θρόνο της από εκεί, και στεκόταν όρθιος μπροστά στο μεγάλο τραπέζι, για να υποδεχτεί τον εξάδελφό του, τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ.

«Πάει πολύς καιρός, ξάδελφε...» είπε καθώς αντάλλασσε μια χειραψία μαζί του.

«Πράγματι,» αποκρίθηκε ο Ραλνίβης. «Πολύς καιρός. Χαίρομαι που είσαι ζωντανός, Βάλγκερελ. Δεν ήμουν βέβαιος ότι η Σαρντίκα-Νοθ θα συνέχιζε να σε κρατά στα κελιά της ύστερα από την τελευταία μου σύγκρουση μαζί της.»

Εκτός από αυτούς, στην αίθουσα ήταν επίσης η Έρικα, ο Νικηφόρος ο Κολπατζής, η Φαίδρα'λι, η Ραβάσλι, ο Σάμελκον'λι, και αρκετοί άλλοι από τους Ζωντανούς-Νεκρούς, καθώς και ο Κάλριθ, ο Ρίναμελ'φεν, και ο Ρεντέκης'φεν. Οι δύο τελευταίοι πλησίασαν τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ για να τον ευχαριστήσουν που είχε στείλει ανθρώπους ώστε να τους σώσουν.

«Τυχεροί είστε που κατάλαβα ότι βρισκόσασταν εδώ,» τους αποκρίθηκε ο Ραλνίβης. «Αρχικά, δεν είχα ιδέα ποιος μπορεί να σας είχε απαγάγει.»

«Ο Άρχοντας Άσλατμιρ ήταν, Άρχοντά μου,» είπε ο Ρίναμελ'φεν. «Ο προδότης! Έχει συμμαχήσει με τη Γαλανή Δράκαινα!»

«Το έμαθα,» ένευσε ο Ραλνίβης. «Το έμαθα.» Και προς την Έρικα: «Τον βρήκατε εδώ; Μέσα στο οχυρό;»

«Δυστυχώς όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Σας είπα ότι τον είδαμε στις Ενδότερες Πολιτείες.»

«Ναι, αλλά... ήλπιζα,» είπε ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ, με μια απειλητική γυαλάδα στα μάτια.

Μετά κοίταξε πάλι τον Άρχοντα Βάλγκερελ. «Ξάδελφε,» είπε. «Ανέκαθεν ήμασταν σύμμαχοι, έτσι δεν είναι;»

Τα μάτια του Βάλγκερελ στένεψαν καχύποπτα. «Φυσικά, Ραλνίβη...»

«Η Νασόλκαθ, γενικά, θέλω να πω, δεν είχε ποτέ διαπληκτισμούς με την οικογένειά σου, με τους φύλακες της Ψηλής Γέφυρας...»

«Πού θέλεις να καταλήξεις, ξάδελφε;» ρώτησε σταθερά ο Βάλγκερελ.

«Βλέπω πως τώρα το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας δεν έχει καμία φύλαξη, κι επομένως, ούτε η γέφυρα. Η Σαρντίκα-Νοθ σκότωσε τους πολεμιστές σου–»

«Και τα παιδιά μου επίσης,» τον διέκοψε ο Βάλγκερελ με μια έκφραση έκδηλης θλίψης και οργής, επιθυμίας για εκδίκηση, στο πρόσωπό του.

«Αυτό είναι πολύ λυπηρό, ξάδελφε,» είπε ο Ηγεμόνας. «Έχεις τα συλλυπητήριά μου, και σου υπόσχομαι να εκδικηθούμε για τον χαμό των παιδιών σου. Τ'ορκίζομαι στο Μεγάλο Στόμα της Νασόλκαθ και σ'όλους τους θεούς της Φεηνάρκια!

»Αλλά αυτό – η απώλεια των παιδιών σου, μαζί με την απώλεια των πολεμιστών σου – νομίζω πως καθιστά ακόμα πιο σοβαρή την πρόταση που σκοπεύω να σου κάνω, ξάδελφε. Θέλω η Ψηλή Γέφυρα να είναι ασφαλής για τους εμπόρους και τους ταξιδιώτες που τη χρησιμοποιούν, επομένως σκέφτομαι να τοποθετήσω δικούς μου πολεμιστές εδώ. Και στη γέφυρα και στο οχυρό. Ελπίζω πως θα συμφωνείς κι εσύ.»

«Μπορώ να συγκεντρώσω ανθρώπους από τις περιοχές γύρω από τον ποταμό!» είπε ο Βάλγκερελ αμέσως, μοιάζοντας προσβεβλημένος.

«Σίγουρα πολλοί θα προθυμοποιηθούν να πολεμήσουν για σένα, καθώς σε γνωρίζουν ως καλό και έντιμο άρχοντα. Όμως δεν θα είναι εκπαιδευμένοι και ικανοί όπως οι μαχητές που θα φέρω εγώ εδώ, Βάλγκερελ. Η Ψηλή Γέφυρα θα είναι πιο ασφαλής υπό τη δική μου προστασία.»

«Δε μπορώ να σ'το επιτρέψω αυτό, Ραλνίβη! Η Ψηλή Γέφυρα και το οχυρό ανήκαν ανέκαθεν στην οικογένειά μου!» Ο Βάλγκερελ, αν μη τι άλλο, τώρα έδειχνε περισσότερο προσβεβλημένος. «Ποτέ κανένας Ηγεμόνας της Νασόλκαθ δεν το αμφισβήτησε τούτο.»

«Ούτε εγώ το αμφισβητώ,» αποκρίθηκε διπλωματικά ο Ραλνίβης. «Όμως άλλες εκείνες οι εποχές, άλλες αυτές. Έτσι δεν είναι; Βλέπεις τι ληστές κυκλοφορούν στα μέρη μας, ξάδελφε!»

Είναι αδίστακτος, σκέφτηκε η Έρικα παρατηρώντας τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ. *Δεν πρόκειται ν'αφήσει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας από τα χέρια του, τώρα που το έχει καταλάβει. Απλώς προσπαθεί να κάνει τον Βάλγκερελ να νομίσει πως αυτό είναι, ούτως*

ή άλλως, καλή ιδέα. Και μετά λένε για εμάς που κάποτε υπηρετούσαμε την Παντοκράτειρα…

«Σου απάντησα,» είπε ο Βάλγκερελ: «Δεν μπορώ να το επιτρέψω αυτό! Θα είναι σαν να φτύνω στα μούτρα των προγόνων μου!»

«Σίγουρα, υπερβάλλεις–»

«Δεν υπερβάλλω καθόλου!»

«Οι πρόγονοί σου δεν θα ήθελαν η Ψηλή Γέφυρα να είναι ασφαλής και το οχυρό σε καλά χέρια–;»

«Στα χέρια της οικογένειάς μας!»

«Κι εγώ οικογένειά σας είμαι, μην το ξεχν–»

«Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω, Ραλνίβη!»

Ο Ηγεμόνας αναστέναξε. «Τότε, ξάδελφε, δεν μου αφήνεις άλλη επιλογή απ'το να σου δείξω πώς έχει *πραγματικά* η κατάσταση. Δες γύρω σου!» Με μια περιεκτική χειρονομία, έδειξε όλους όσους ήταν συγκεντρωμένοι στη μεγάλη αίθουσα. «Τους βλέπεις; Απ'τον πρώτο ώς τον τελευταίο είναι *δικοί μου* άνθρωποι. Πού είναι οι πολεμιστές σου που θα τους αποτρέψουν απ'το να κρατήσουν ετούτο το φρούριο, Βάλγκερελ;»

«Θα με φυλακίσεις τώρα, λοιπόν;» φώναξε ο Βάλγκερελ. «Δεν είσαι καλύτερος από τη Γαλανή Δράκαινα, Ραλνίβη!» Έδειξε τον Ηγεμόνα με το δεξί του χέρι, ενώ οργή παραμόρφωνε τα χαρακτηριστικά του γερασμένου προσώπου του. «Είσαι… είσαι ένας *ληστής!*»

«Σκοπός μου είναι να *προστατέψω* τη γέφυρα από τους ληστές!» αντιγύρισε ο Ηγεμόνας. «Και, όχι, δεν πρόκειται να σε φυλακίσω. Θα συνεχίσεις να είσαι ο Άρχοντας του Οχυρού της Ψηλής Γέφυρας.»

«Χωρίς δικούς μου πολεμιστές, όμως!»

«Μα *δεν έχεις* δικούς σου πολεμιστές, ξάδελφε!»

«Μου ζητάς να δεχτώ να είμαι υποτελής σου!»

«Σύμμαχοι θα είμαστε, όπως πάντα. Σε βοηθάω σε μια στιγμή ανάγκης,» δήλωσε ο Ηγεμόνας σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του.

«Η βοήθειά σου είναι… αμφίβολη, Ραλνίβη.»

Ο Ηγεμόνας ύψωσε ένα φρύδι. «Σοβαρά; Υπό ποια έννοια;»

«Ποιος θα παίρνει τα κέρδη από τη γέφυρα;»

«Είναι, λοιπόν, τα θηρεύσιμα που σε απασχολούν, ξάδελφε;»

«Μην παριστάνεις τον ανόητο σ'εμένα, Ραλνίβη!» φώναξε ο Βάλγκερελ. «Κι εσένα τα θηρεύσιμα σ'απασχολούν!»

«Θα δίνω τόσα λεφτά για να προστατεύω τη γέφυρα· να μην κερδίζω και κάτι; Έτσι όπως, τελευταία, είναι η οικονομική κατάσταση, θα χρεοκοπήσω!»

«Με ληστεύεις! Απροκάλυπτα! Δεν παίρνεις μόνο το οχυρό μου αλλά και–»

«Στάσου, ξάδελφε! Στάσου! Δεν σου παίρνω τίποτα. Θα μοιραζόμαστε, φυσικά, τα κέρδη από τη γέφυρα.»

«Η οικογένειά μου ποτέ δεν *μοιραζόταν* τα κέρδη από τη γέφυρα!»

«Τα πράγματα, όπως είπαμε, άλλαξαν.»

Για μερικές στιγμές σιγή απλώθηκε μέσα στην αίθουσα, ενώ οι δυο τους αλληλοκοιτάζονταν με βλέμματα που ήταν οριακά εχθρικά. Και λιγάκι δολοφονικά, ίσως. Τελικά, ο Βάλγκερελ ρώτησε: «Τι έχεις να προτείνεις;»

«Οκτώ στα δέκα εγώ, δύο εσύ.»

«Ληστεία!»

«Μια γενναιόδωρη πρόταση, θες να πεις! Τι έχεις να προσφέρεις εδώ εκτός από το όνομά σου, ξάδελφε; Εγώ θα πληρώνω για τα πάντα. Χωρίς τους μισθοφόρους μου, η Ψηλή Γέφυρα θα πέσει πάλι στα χέρια ληστών. Χωρίς την παρουσία σου... τίποτα το πολύ τραγικό για ετούτες τις περιοχές δεν θα συμβεί.»

Η Έρικα σκέφτηκε ότι αρκετοί κατακτητές θα είχαν να μάθουν πολλά από τις τακτικές του Ηγεμόνα Ραλνίβη της Νασόλκαθ. *Αναρωτιέμαι πότε θα μας μαχαιρώσει κι εμάς πισώπλατα όπως τον ξάδελφό του. Καλύτερα να μη μείνουμε για πάντα στη Νασόλκαθ. Καλύτερα να φύγουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα από εδώ.* Εξάλλου, αυτό ήταν μέσα στα άμεσα σχέδια της Έρικας: να επεκτείνει το δίκτυό της όσο πιο πολύ μπορούσε, και να βοηθήσει τους Ζωντανούς-Νεκρούς να επεκταθούν εξίσου, να γίνουν μια ολοένα και ισχυρότερη μισθοφορική συντροφιά – μια μισθοφορική συντροφιά που θα την εξυπηρετούσε όποτε η Έρικα το χρειαζόταν.

Έριξε μια ματιά στον Ζαώρδιλ, που στεκόταν μερικά βήματα παραδίπλα, και τον είδε να κοιτάζει συνοφρυωμένος τον Ηγεμόνα, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. Οι δυο τους έμοιαζαν λιγάκι, σ'αυτή τη στάση, παρατήρησε η Έρικα· και το βρήκε τρομαχτικό.

Όταν νύχτωσε, ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ ήταν ακόμα στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, θέλοντας προφανώς να βεβαιωθεί ότι όλα ήταν εντάξει εδώ προτού επιστρέψει στην πόλη του. Με την Έρικα αντάλλαξε μερικές κουβέντες αλλά δεν της ζήτησε να κάνει τίποτε άλλο γι'αυτόν. Την πλήρωσε μόνο που είχε βρει τους Γαιοδίφες και τους είχε κρατήσει ζωντανούς: της έδωσε ένα χοντρό ρολό θηρεύσιμα σε χαρτονομίσματα. Η Έρικα, ευχαριστημένη, τα έκρυψε στα ρούχα της και πήγε να συναντήσει τον Ζαώρδιλ.

Ο Σκοτωμένος βρισκόταν στο δωμάτιο που του είχε παραχωρηθεί μέσα στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας και έκανε μπάνιο στο λουτρό. Δεν είδε την Έρικα να μπαίνει αλλά άκουσε τα βήματά της. Και ήξερε ότι ήταν δικά της· τα είχε μάθει πλέον. Δεν βιάστηκε να τελειώσει το μπάνιο του: η Έρικα δεν πρόκειται να έφευγε, και αποκλείεται να είχε έρθει εδώ για να κλέψει ή να ψαχουλέψει. Αν ήθελε να το κάνει αυτό, ο Ζαώρδιλ ήταν βέβαιος πως *δεν* θα άκουγε τα βήματά της.

Βγαίνοντας απ'το λουτρό την είδε να κάθεται στο περβάζι του ανοιχτού παραθύρου, με το ένα της πόδι επάνω. Οι μπότες της ήταν ριγμένες παραδίπλα. Απόψε έκανε ζέστη παρότι αυτές ήταν μονάχα οι αρχές της άνοιξης. Η σημερινή νύχτα ήταν σχεδόν καλοκαιρινή. Ο Ζαώρδιλ πλησίασε την Έρικα με μια πετσέτα μονάχα τυλιγμένη γύρω απ'τα λαγόνια του. Η Έρικα τον κοίταξε από πάνω ώς κάτω, παρατήρησε τις ουλές που διακοσμούσαν σαν παλιά γκράφιτι το πορφυρόδερμο, μυώδες σώμα του που γυάλιζε από το νερό του μπάνιου. Και ήθελε να τον ξαπλώσει *τώρα*. Αλλά, αντ'αυτού, αναστέναξε. Χαμογελώντας λιγάκι λοξά.

«Μου χρειάζεται κι εμένα ένα μπάνιο,» είπε.

«Το νερό είναι ακόμα ζεστό,» αποκρίθηκε ο Ζαώρδιλ, στεκόμενος μπροστά της.

Η Έρικα ακράγγιξε, με το δάχτυλό της, μια ουλή που ξεκινούσε από το στήθος του και κατέληγε στην κοιλιά του. «Το βλέπω.»

«Μου κάνεις την έξυπνη;»

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι στραβά. «Νομίζεις ότι δεν *είμαι* έξυπνη;»

«Σε πρόσβαλα δηλαδή;»

«Έχω έναν θησαυρό στην κοιλάδα ανάμεσα στα βουνά,» του είπε η Έρικα αλλάζοντας θέμα.

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε.

«Δες τι είναι,» τον προέτρεψε εκείνη.

Ο Ζαώρδιλ έβαλε δυο δάχτυλά του μέσα στο άνοιγμα του σκούρου πράσινου πουκαμίσου της και τράβηξε από τον στηθόδεσμό της ένα ρολό χαρτονομίσματα. Την κοίταξε ερωτηματικά.

«Τα βρήκες, τα κρατάς,» του είπε η Έρικα.

Ο Ζαώρδιλ τα κοίταξε. Κάμποσα θηρεύσιμα. «Εσύ πού τα βρήκες;»

«Τι σημασία έχει;»

«Πού;» επέμεινε ο Ζαώρδιλ.

«Ο Ηγεμόνας μού τα έδωσε.»

«Επειδή του έσωσες τους Γαιοδίφες;»

Η Έρικα κατένευσε.

«Τότε είναι δικά σου.» Ο Ζαώρδιλ τής επέστρεψε το ρολό. «Γιατί τα δίνεις σ'εμένα;»

Η Έρικα δεν άγγιξε τα χρήματα. «Τα χρειάζεσαι πιο πολύ από εμένα, με τόσους ανθρώπους που έχεις να συντηρείς.»

«Ανοησίες. Ο Ηγεμόνας με πλήρωσε – και ο Βάλγκερελ, ευτυχώς, με είχε ήδη πληρώσει προτού έρθει εδώ ο Ηγεμόνας, αλλιώς είμαι βέβαιος πως δεν θα έπαιρνα τίποτα απ'αυτόν.»

«Τέλος πάντων· κρατά τα.»

Ο Ζαώρδιλ τα έβαλε πάλι μέσα στον στηθόδεσμό της. «Όχι.»

«Είναι ανάγκη να είσαι τόσο ακατάδεκτος;»

«Τα λεφτά είναι δικά σου. Και είμαι σίγουρος πως δεν θα πάνε χαμένα. Επιπλέον, μου φαίνεται ύποπτο που μου τα δίνεις…»

«Τι ύποπτο; Ήταν μια κίνηση καλής θέλησης απλώς!» Το σχόλιό του την είχε πειράξει γιατί, εν μέρει, είχε και κάτι ακόμα στο νου της. Ήθελε να τον καλοπιάσει για να συζητήσουν πού θα πήγαιναν μετά.

«Κίνηση καλής θέλησης; Μεταξύ μας;»

«Κανένας δεν μ'εμπιστεύεται! Τι να κάνω;» είπε η Έρικα, θεατρικά.

«Θες τσιγάρο;» ρώτησε ο Ζαώρδιλ, σοβαρά.

«Ναι.»

Ο Ζαώρδιλ απομακρύνθηκε απ'το παράθυρο για να στρίψει δύο τσιγάρα. Και καθώς τα έστριβε, η Έρικα σηκώθηκε και τον πλησίασε. Ο Ζαώρδιλ τής έδωσε το ένα και της το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Ο ίδιος άναψε το άλλο και κάθισε στο κρεβάτι.

Η Έρικα έμεινε όρθια μπροστά του. «Τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα;»

«Τι τώρα;»

«Από δω και πέρα.»

«Δεν έχω αποφασίσει. Εσύ;»

«Θα συνεχίσεις να δουλεύεις για τον Ραλνίβη;» τον ρώτησε, χωρίς να του απαντήσει.

«Αν πληρώνει καλά.»

«Εγώ λέω να φύγω.»

Ο Ζαώρδιλ συνοφρυώθηκε, ξαφνιασμένος. «Θα πάρεις τους ανθρώπους σου από τη Νασόλκαθ;»

«Φυσικά και όχι. Αλλά εγώ, προσωπικά, θ'ασχοληθώ με άλλες πόλεις περισσότερο. Προς τα ανατολικά.» Ακούμπησε το πόδι της στην άκρη του κρεβατιού, ανάμεσα στα γόνατα του Ζαώρδιλ, κι έβαλε τα χέρια της επάνω στο γόνατό της, με το τσιγάρο ακόμα αναμμένο. Τεντώθηκε προς τον Σκοτωμένο, φέρνοντας το πρόσωπό της κοντά στο δικό του, και του είπε με χαμηλωμένη φωνή: «Δεν εμπιστεύομαι τον Ηγεμόνα, Ζαώρδιλ,» σαν να φοβόταν ότι μπορεί να τους παρακολουθούσαν – κάποιος να κρυφάκουγε από τη δερματόπορτα ή να υπήρχε κανένας κοριός φυτεμένος στο δωμάτιο.

«Γιατί;»

«Δεν είδες τι έκανε με τον Άρχοντα Βάλγκερελ; Πόσος καιρός νομίζεις ότι θα περάσει μέχρι να μας μαχαιρώσει κι εμάς πισώπλατα;»

Ο Ζαώρδιλ πήρε μια τζούρα από το τσιγάρο του. *Δεν έχει άδικο,* συλλογίστηκε. *Ο Ηγεμόνας είναι αρπακτικό.* Φύσηξε καπνό προς τα δίπλα. «Τι έχει να κερδίσει πουλώντας μας, Έρικα;»

«Ποιος ξέρει; Οτιδήποτε. Πολλά μπορούν να προκύψουν.»

«Μου πρότεινες, λοιπόν, να πάψω να κάνω δουλειές γι'αυτόν;»

«Ναι. Έλα μαζί μου – προς τ'ανατολικά.» Η Έρικα απομάκρυνε το πρόσωπό της από το δικό του και πήρε το πόδι της από το κρεβάτι.

«Κι αν θέλει τώρα ανθρώπους για να πολεμήσει τη Γαλανή;»

«Νομίζω ότι, ούτως ή άλλως, θα έχει αρκετούς. *Παραπάνω* από αρκετούς.»

«Κι αν μας πληρώνει καλά;»

«Η Αρχόντισσα Αρκάμι μού είπε πως κι εκείνη θα σε πληρώσει καλά για να ξεπαστρέψεις τους ληστές στις περιοχές της.»

«Εμπιστεύεσαι την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ περισσότερο από τον Ηγεμόνα;»

Η Έρικα έβαλε πάλι το πόδι της στο κρεβάτι και έσκυψε κοντά του. «Δεκάδες φορές περισσότερο.»

«Η Αρκάμι, όμως, έχει συμμαχήσει με τον Ηγεμόνα· κι εκείνη θα πολεμήσει τη Γαλανή, έτσι δεν είναι;»

Η Έρικα ανασήκωσε τον έναν ώμο, μορφάζοντας. «Πολέμησε, λοιπόν, τη Γαλανή δουλεύοντας για την Αρκάμι. Έχεις πρόβλημα μ'αυτό; Τα άλλα μένουν ίδια, αλλά ο εργοδότης θα είναι πιο αξιόπιστος.»

«Χμμ.» Ο Ζαώρδιλ κάπνιζε συλλογισμένα.

Η Έρικα τίναξε στάχτη παραδίπλα. Πήρε μια τζούρα από το τσιγάρο της, περιμένοντας την απάντησή του.

«Πάμε στη Μάλκαριλ,» είπε τελικά ο Ζαώρδιλ, που ούτε εκείνου του άρεσε γενικά ο Ηγεμόνας και, άλλωστε, δεν σκόπευε να μείνει για πάντα στις υπηρεσίες του.

Η Έρικα χαμογέλασε λιγάκι λοξά και κάθισε στα γόνατά του. «Στη Μάλκαριλ.» Τον φίλησε, ηχηρά. «Και μετά, σ'όλη τη Φενάρκια. Και μετά, σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν.»

«Σ'αρέσει, όμως, να τα παραλές, ε;»

Το χαμόγελό της βάθυνε, έγινε ακόμα πιο στραβό.

Ο Ζαώρδιλ την παρέσυρε στο κρεβάτι, τυλίγοντας το ένα χέρι γύρω από τους ώμους της και το άλλο χέρι γύρω από τη μέση της.

Τα αναμμένα τσιγάρα τρύπησαν τα σεντόνια και καψάλισαν τη μάλλινη κουβέρτα, προτού σβήνουν, τσακισμένα κάτω από ένα πορφυρόδερμο κι ένα λευκόδερμο σώμα.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Τέταρτο
Ο Πόλεμος του Ηγεμόνα· τα Ενδύματα της Μαγείας

Το σχέδιο του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ λειτούργησε καλύτερα, τώρα που η Γαλανή Δράκαινα είχε χάσει το Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας. Δεν ήταν, φυσικά, το μοναδικό φρούριο που είχε υπό την κυριαρχία της, αλλά ήταν, αναμφίβολα, το ισχυρότερο. Τα υπόλοιπα, που βρίσκονταν στις περιοχές ανάμεσα στη Νασόλκαθ και στη Χόλκεραλ, ήταν δεύτερης κατηγορίας. Παλιά Παντοκρατορικά οχυρά, σε θέσεις που τότε, όταν η Συμπαντική Παντοκρατορία ακόμα ζούσε, θεωρούνταν «κλειδιά»· καθώς και κάστρα τοπικών αρχόντων, κοντά σε πόλεις. Όλα τους μικρά, όλα τους με περιορισμένες δυνατότητες να αντέξουν πολιορκία. Ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ έστειλε τον μισθοφορικό του στρατό από τα βόρεια για να αφανίσει το ληστρικό φουσάτο της Σαρντίκα-Νοθ, και η Τριανδρία της Χόλκεραλ έστειλε, συγχρόνως, το δικό της μισθοφορικό στράτευμα από τα νότια. Η Γαλανή Δράκαινα είχε κλειστεί ανάμεσα στα σιδερένια δόντια μιας θανατηφόρας μέγγενης. Προς τα δυτικά δεν μπορούσε να πάει, καθώς από εκεί μονάχα βουνά υπήρχαν, και από τα ανατολικά οι πόλεις είχαν επίσης συμμαχήσει εναντίον της. Η Μάλκαριλ τη χτυπούσε – και η Σαρντίκα-Νοθ έμαθε ότι ανάμεσα στους μισθοφόρους της ήταν και οι Ζωντανοί-Νεκροί, του Ζαώρδιλ του Σκοτωμένου – η Βολδέριλ τη χτυπούσε, η Σελκόρβιλ τη χτυπούσε· και η Ζέρνιελ έστελνε στους εχθρούς της Γαλανής Δράκαινας ό,τι βοήθεια μπορούσε: εξοπλισμούς, προμήθειες, μαχητές, μάγους, ψάρια της λίμνης Μελθάρβεθ. Η Σαρντίκα-Νοθ ήταν πολιορκημένη από παντού, αποκλεισμένη στις περιοχές ανάμεσα στη Χόλκεραλ και στη Νασόλκαθ, που ολοένα και λιγότερες μπορούσαν να θεωρηθούν δικές της. Οι μαχητές του Ηγεμόνα και της Τριανδρίας την ανάγκαζαν να περιορίζεται και να περιορίζεται και να περιορίζεται. Και οι πολεμιστές της δεν ήταν αξιόπιστοι, εκτός από ελάχιστους.

Ήταν ληστές, άλλωστε, όχι τακτικός στρατός. Για τη λεία υπηρετούσαν τη Σαρντίκα-Νοθ, και για τη λεία μόνο. Πολλοί από αυτούς, τώρα, λιποτακτούσαν· ζητούσαν έλεος από την Τριανδρία ή από τον Ηγεμόνα και τους πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους, ή εξαφανίζονταν μέσα στα βουνά, προς τα ανατολικά ή προς τα δυτικά, ελπίζοντας να πάνε κάπου μακριά όπου κανείς δεν ήξερε τα πρόσωπά τους.

Ο Άσλατμιρ σκεφτόταν πως ίσως, τελικά, αυτή να ήταν η πιο συνετή κίνηση που μπορούσε κανείς να κάνει, δεδομένης της άθλιας κατάσταση που επικρατούσε. *Ήταν λάθος μου που πήγα με τη Σαρντίκα-Νοθ. Δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια λήσταρχος. Ήταν αναπόφευκτο ότι, στο τέλος, θα την αφάνιζαν.*

Αυτός ο τρισκατάρατος ο Ραλνίβης! Αυτός ο τρισκατάρατος ο Ραλνίβης! Ο Άσλατμιρ δεν μπορούσε τώρα ούτε να πάρει εκδίκηση ούτε να επιστρέψει στην πατρίδα του. *Κι αν με πιάσει στα χέρια του, αυτή τη φορά θα με σκοτώσει.* Ο Ραλνίβης είχε, σίγουρα, σώσει τους Γαιοδίφες όταν εισέβαλε στο Οχυρό της Ψηλής Γέφυρας, και από εκείνους θα είχε μάθει ότι ο Άσλατμιρ είχε συμμαχήσει με τη Γαλανή Δράκαινα. *Καλύτερα κι εγώ να φύγω, σαν αυτούς που είναι, όπως φαίνεται, πιο έξυπνοι από εμένα.*

Προτού όμως βρει την ευκαιρία να κάνει τις σκέψεις του πράξη, ο Άρδαλον'λι τού είπε: «Δε νομίζω ότι η Σαρντίκα-Νοθ θα επιβιώσει, Άρχοντα Άσλατμιρ...»

Βρίσκονταν σ'ένα εγκαταλειμμένο χωριό. Το μεγαλύτερο μέρος του φουσάτου της Γαλανής Δράκαινας ήταν κατασκηνωμένο γύρω του, ενώ αρκετοί από τους ληστές ήταν και μέσα στα μικρά οικήματά του. (Δυστυχώς, από λεία, ελάχιστα πράγματα γι'αυτούς: μονάχα κάτι δέρματα, σιτηρά, και ρούχα – όχι κι άσχημα, βέβαια, για την κατάσταση στην οποία επί του παρόντος βρίσκονταν.) Ο Άρδαλον'λι είχε πιάσει ένα από τα μεγαλύτερα σπίτια, και τώρα, καθώς μιλούσε στον Άσλατμιρ, κοίταζε έξω από ένα παράθυρο, την ανοιξιάτικη, γλυκιά νύχτα. Το δωμάτιο όπου οι δυο τους βρίσκονταν θύμιζε γραφείο μόνο επειδή ο μάγος είχε φέρει κι αποθέσει μερικά από τα πράγματά του εδώ – τα πράγματα που, συνεχώς, ήταν αναγκασμένος να μεταφέρει από το ένα μέρος στο άλλο, με τον άγριο πόλεμο που είχαν αρχινίσει εναντίον τους ο Ηγεμόνας και η Τριανδρία.

Ο Άσλατμιρ έμεινε σιωπηλός. Ήπιε μια γουλιά από το πήλινο ποτήρι του, το οποίο περιείχε πολύ περισσότερο νερό απ'ό,τι κρασί. Ήταν καθισμένος σε μια παλιά καρέκλα, στο μοναδικό τραπέζι του δωματίου. Ένας πεινασμένος σκύλος του εγκαταλειμμένου χωριού (τον οποίο είχε περιμαζέψει ο μάγος) κοιμόταν κουλουριασμένος πλάι στα μποτοφορεμένα πόδια του.

Ο Άρδαλον'λι στράφηκε να κοιτάξει τον Άσλατμιρ. «Δε συμφωνείς;»

«Τίποτα δεν φαίνεται να πηγαίνει καλά,» αποκρίθηκε εκείνος, ξερά.

Ο μάγος γέλασε. «Τα... παραλές, Άρχοντα Άσλατμιρ. 'Σύντομα θα είμαστε όλοι νεκροί,' θα έπρεπε να είχες αποκριθεί, ίσως.»

Ο Άσλατμιρ έμεινε πάλι σιωπηλός, παρατηρώντας τον.

«Εγώ, όμως, δεν σκοπεύω να πεθάνω μαζί με τους υπόλοιπους,» δήλωσε ο Άρδαλον'λι. «Ήμουν με τη Σαρντίκα-Νοθ γιατί νόμιζα πως είχα κάτι να κερδίσω–»

«Είχες πολύ καλή άποψη γι'αυτήν, παλιότερα,» παρατήρησε ο Άσλατμιρ. «Μου μιλούσες για τη σφυρηλάτηση εθνών και βασιλείων...»

«Ναι. Αλλά, καθώς αποδείχτηκε, έκανα λάθος. Και, όπως σου είπα, δεν σκοπεύω να πεθάνω μαζί μ'αυτούς τους ληστές. Ούτε κι εσύ, υποθέτω, Άρχοντα Άσλατμιρ. Ή λαθεύω ξανά;»

Ο Άσλατμιρ ήπιε μια γουλιά από το νερουλό ποτό του. «Όχι αν μπορώ να το αποφύγω.»

Ο Άρδαλον'λι ένευσε· μια κίνηση που έμοιαζε να λέει *Αυτή την απάντηση ακριβώς περίμενα*. «Γιατί, τότε, να καθυστερούμε; Ετούτη η νύχτα μού φαίνεται το ίδιο καλή με πολλές άλλες· και καλύτερη από ορισμένες.»

Ο Άσλατμιρ συνοφρυώθηκε. «Προτείνεις να φύγουμε; Τώρα;»

«Εκτός αν έχεις καμια καλύτερη στιγμή υπόψη.»

«Και να πάμε πού;»

«Ανατολικά.»

«Νόμιζα ότι έφυγες από τ'ανατολικά – από τις Ενδότερες Πολιτείες – επειδή σε κυνηγούσαν...»

«Υπάρχουν και μέρη ακόμα πιο ανατολικά, Άρχοντα Άσλατμιρ.»

«Α...» έκανε ο Άσλατμιρ, λιγάκι μουδιασμένα, «μιλάμε για *τόσο* ανατολικά.»

«Σ'ανησυχεί; Εκεί κανένας δεν θα σε ξέρει.»

«Κι εσένα;»

«Εμένα με ξέρουν διάφοροι σ’όλη τη Φενηνάρκια. Απλώς προσπαθώ να αποφεύγω τις καταφανείς παγίδες,» εξήγησε ο Άρδαλον’λι, κι άρχισε να μαζεύει τα πράγματά του. «Θα έρθεις, λοιπόν;»

«Δε νομίζεις ότι θα προσπαθήσουν να μας σταματήσουν;»

«Ποιοι; Οι ληστές της Σαρντίκα-Νοθ;»

Ο Άσλατμιρ ένευσε.

«Δε θα πούμε σε κανέναν ότι φεύγουμε. Αν κάποιος επιχειρήσει να μας εμποδίσει να βγούμε απ’τον καταυλισμό θα του εξηγήσω ότι έχουμε κάποια δουλειά. Λες να μου φέρει αντίρρηση;»

Ο Άσλατμιρ ήξερε πως η απάντηση ήταν *όχι*. Όλοι φοβόνταν τον Άρδαλον’λι.

«Αν έχεις πράγματα να πάρεις, πήγαινε και πάρ’ τα,» του είπε ο μάγος.

Ο Άσλατμιρ σηκώθηκε από την καρέκλα αφήνοντας το πήλινο ποτήρι του πάνω στο τραπέζι. «Πηγαίνω.»

«Αν αργήσεις δεν θα σε περιμένω,» τον προειδοποίησε ο Άρδαλον’λι.

«Δεν πρόκειται ν’αργήσω.»

Ο Άσλατμιρ έφυγε από το σπίτι του μάγου και πήγε προς το δικό του – ένα μικρότερο καλύβι το οποίο βρισκόταν παραδίπλα. Είχε τοίχους από ακατέργαστες πέτρες και οροφή από άχυρα. Ήταν όμως ζεστό, τουλάχιστον αυτή την εποχή του χρόνου· τον χειμώνα ο Άσλατμιρ δεν ήξερε τι θα γινόταν. Αλλά δεν σκόπευε να διαχειμάσει εδώ.

Παραμέρισε τη βαριά κουρτίνα της εισόδου – το σπίτι δεν είχε ούτε καν δερματόπορτα – και μπήκε. Το τζάκι ήταν αναμμένο μέσα στον στενό χώρο, και η Σέρυ κοιμόταν πλάι του, ντυμένη ελαφριά, θυμίζοντας απλωμένη γάτα. Το πορτοκαλί φως έκανε το λευκό δέρμα της και τα ξανθά μαλλιά της να κοκκινίζουν. Ο Άσλατμιρ δεν ήξερε ότι θα την έβρισκε εδώ· αλλά, φυσικά, εκείνη ποτέ δεν τον ρωτούσε για να τον επισκεφτεί. Απλώς ερχόταν. Και τώρα, προφανώς, είχε έρθει, δεν τον είχε βρει στο σπίτι, και την είχε πάρει ο ύπνος περιμένοντας.

Να την ξυπνούσε, για να τη χαιρετήσει; Να την ξυπνούσε, για να κάνουν μια τελευταία φορά, γρήγορα, έρωτα προτού φύγει και δεν την ξαναδεί ποτέ; Καλύτερα όχι, αποφάσισε ο Άσλατμιρ, γιατί το

θεωρούσε πολύ πιθανό η Σέρυ να προσπαθούσε να τον σταματήσει. Ή, ακόμα χειρότερα, μπορεί να ειδοποιούσε τους υπόλοιπους ληστές και τη Σαρντίκα-Νοθ. Και σε μια τέτοια περίπτωση ο Άσλατμιρ πιθανώς να έχανε τη ζωή του από αυτούς αντί από τον Ραλνίβη ή από τους συμμάχους που μάχονταν εναντίον της Γαλανής Δράκαινας. *Τον Άρδαλον'λι θα τον αφήσουν να ζήσει – τον χρειάζονται – εμένα όχι.*

Ο Άσλατμιρ άρχισε να μαζεύει, γρήγορα αλλά προσεχτικά, τα πράγματά του, χωρίς φασαρία. Όταν τα είχε βάλει στον σάκο του, έριξε μια τελευταία ματιά στη Σέρυ–

Τα γκρίζα μάτια της ήταν ανοιχτά. Τον κοίταζαν.

«Πού πηγαίνεις;» τον ρώτησε.

Ο Άσλατμιρ κόμπιασε για λίγο· τελικά είπε: «Στον μάγο. Με χρειάζεται.»

«Μ'όλα σου τα πράγματα μαζί;»

«Ναι· είναι για μια δουλειά. Ούτε εμένα δε μου εξήγησε ακριβώς.» Το χέρι του πήγε, κρυφά, προς το πιστόλι κάτω από την κάπα του.

«Φεύγεις,» είπε η Σέρυ. «Φεύγεις!» Και το δικό της χέρι πήγε προς το πιστόλι στη ζώνη της καθώς σηκωνόταν όρθια.

Ο Άσλατμιρ τράβηξε το πιστόλι του πρώτος, σημαδεύοντάς την. «Ησυχία,» είπε. «Δε θέλω να σε πυροβολήσω.»

Τα μάτια της μαρτυρούσαν ανάμικτα συναισθήματα οργής και απογοήτευσης. Το χέρι της έμεινε κοντά στο όπλο της, αλλά δεν το τράβηξε. «Γιατί φεύγεις;» τον ρώτησε.

«Ρωτάς *γιατί;*» απόρησε ο Άσλατμιρ. «Δε βλέπεις τι γίνεται; Θα σκοτωθούν όλοι! Νομίζεις ότι η Γαλανή Δράκαινα θα νικήσει σ'αυτό τον πόλεμο; Είναι καλή στρατιωτικός, σίγουρα, αλλά δεν έχει καλό στρατό – μόνο λαφυραγωγούς και άρπαγες.» Βάδισε προσεχτικά προς την έξοδο της καλύβας.

«Μη φύγεις,» είπε η Σέρυ – κάτι ανάμεσα σε προσταγή και παράκληση.

Ο Άσλατμιρ δεν κατέβασε το πιστόλι του. Και σκέφτηκε: *Τι κάνουμε τώρα;* Αν έβγαινε από το σπίτι αφήνοντας τη Σέρυ έτσι, ελεύθερη, μπορεί εκείνη να πήγαινε αμέσως και να ειδοποιούσε τη Σαρντίκα-Νοθ – και τότε ο Άσλατμιρ κι ο Άρδαλον'λι θα έβρισκαν ολόκληρο φουσάτο στο κατόπι τους. Αν σκότωνε τη Σέρυ, αν την πυροβολούσε, θα έκανε φασαρία – δεν τον συνέφερε. Αν προσπαθούσε να τη δέσει ενώ την απειλούσε με το πιστόλι... Αλλά

φοβόταν να την πλησιάσει· ήταν καλή στην τέχνη του πολέμου: μπορεί να τον αφόπλιζε κάπως, ή να του έφερνε αντίσταση που θα προκαλούσε θόρυβο, κι ένα σωρό ληστές θα συγκεντρώνονταν αμέσως εδώ.

Ο Άσλατμιρ, επομένως, μονάχα ένα κόλπο μπορούσε να δοκιμάσει. Και ήλπιζε να έπιανε. Είχε κάποιες ενδείξεις ότι ίσως να έπιανε. Διότι είχε παρατηρήσει, στα μάτια της και στον τρόπο της, πως τον συμπαθούσε. Ήταν, πιθανώς, λιγάκι ερωτευμένη μαζί του· τον θεωρούσε κάτι περισσότερο από λάφυρό της.

«Έλα μαζί μου,» της είπε.

Είδε τα μάτια της να γυαλίζουν και ν'απαντούν προς στιγμή, χωρίς επιφύλαξη, *Ναι!* Αλλά τα χείλη της είπαν, στραβώνοντας από θυμό: «Ανόητε! Θα σε πιάσουν! Νομίζεις ότι θα σ'αφήσουν να φύγεις;»

«Θάναι κι ο μάγος μαζί μου. Φεύγει κι αυτός. Γρήγορα, αποφάσισε, γιατί πρέπει να πηγαίνω.» *Έλα μαζί μου, αλλιώς... τι θα γίνει αλλιώς;* Θα την πυροβολούσε και μετά θα τον σκότωναν;

«Ο... ο μάγος;» έκανε η Σέρυ. «Φεύγει ο Άρδαλον'λι;»

«Ναι. Έλα,» της είπε, κατεβάζοντας το πιστόλι του, γνωρίζοντας ότι ρίσκαρε, γιατί μπορούσε τώρα εκείνη να τραβήξει άνετα το δικό της όπλο και να τον σημαδέψει.

Η Σέρυ όμως δεν τράβηξε το πιστόλι της. Έσκυψε, πήρε την κάπα της από κάτω, και την έριξε στους ώμους της. «Έρχομαι.»

Ο Άσλατμιρ αισθάνθηκε σαν να είχε μόλις αποφύγει την άκρη ενός επικίνδυνου κρημνού. «Δεν έχουμε όμως χρόνο να πάρεις πράγματα μαζί σου,» της είπε.

«Μερικά μόνο. Έχω τόσα πολύτιμα–!»

«Δεν υπάρχει χρόνος,» τόνισε πάλι ο Άσλατμιρ καθώς εκείνη τον πλησίαζε για να σταθεί εμπρός του. «Έρχεσαι ή όχι; Ο μάγος περιμένει – και δεν θα περιμένει για πολύ.» Την άφησε η ίδια να συμπεράνει τι μπορεί να σήμαινε αυτό. Τον φοβόταν τον Άρδαλον'λι, και ο Άσλατμιρ το ήξερε.

Η Σέρυ, για μια στιγμή, δίστασε. Μετά ένευσε. «Εντάξει. Αλλά πού θα πάμε;»

Ο Άσλατμιρ, τραβώντας την κοντά του, τη φίλησε δυνατά, πιέζοντάς την επάνω του, νιώθοντας τα στήθη της να συνθλίβονται πάνω στο στέρνο του. «Μακριά από δω. Στ'ανατολικά, εκεί που δε θα μας κυνηγάνε οι πάντες για να μας σκοτώσουν.» Και, κρατώντας την από το χέρι, βγήκε απ'την καλύβα. Η Σέρυ τον ακολούθησε.

Ο Άρδαλον'λι στεκόταν έξω απ'το σπίτι του, φορώντας κάπα και κουκούλα, έχοντας έναν σάκο στον ώμο κι ένα μακρύ ραβδί στο χέρι. «Τι θέλει αυτή εδώ, Άρχοντα Άσλατμιρ;»

«Θα έρθει μαζί μας,» είπε ο Άσλατμιρ, ελπίζοντας ο μάγος να μην του έφερνε αντίρρηση.

Η όψη του Άρδαλον'λι δεν φαινόταν μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας του· κούνησε, όμως, το κεφάλι του καταφατικά. «Πάμε να πάρουμε ένα όχημα,» είπε ξεκινώντας να βαδίζει.

«Όχημα;» έκανε ο Άσλατμιρ καθώς τον ακολουθούσε μαζί με τη Σέρυ.

«Προτιμάς να ταξιδέψουμε βαδίζοντας;»

Ένας από τους χώρους στάθμευσης δεν ήταν μακριά. Πλησίασαν, και ο ένας από τους τρεις φρουρούς στάθηκε αμέσως στο διάβα τους. «Τι θέλετε;»

Ο Άρδαλον'λι κατέβασε την κουκούλα του, για να δείξει ποιος ήταν. «Θα πάρω ένα όχημα. Για μια σύντομη δουλειά που έχω.»

«Ασφαλώς, μάγε,» αποκρίθηκε ο φρουρός, παραμερίζοντας γρήγορα από μπροστά του και κάνοντας νόημα και στους άλλους δύο πως όλα ήταν εντάξει.

Ο Άρδαλον'λι, ο Άσλατμιρ, και η Σέρυ μπήκαν στον χώρο στάθμευσης. Ανέβηκαν σ'ένα τετράκυκλο όχημα με δερμάτινη πτυσσόμενη οροφή, που τώρα ήταν κλειστή, και ο Άσλατμιρ ενεργοποιώντας το κοίταξε στην κονσόλα την ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ. Ήταν στο 47%. «Χρειαζόμαστε φιάλες,» είπε. Ατένισε τη Σέρυ πάνω απ'τον ώμο του. «Πήγαινε να πάρεις.»

Εκείνη κατένευσε χωρίς να φέρει αντίρρηση. Ο Άσλατμιρ ποτέ ξανά δεν την είχε δει έτσι, τόσο υπάκουη. Έμοιαζε φοβισμένη, όπως ένα παιδί που ξέρει ότι κάνει μια πολύ σοβαρή, και ίσως επικίνδυνη, κατεργαριά. Βγήκε απ'το τετράκυκλο κι έτρεξε προς τα εκεί όπου φυλούσαν τις ενεργειακές φιάλες. Πήρε τρεις – μία σε κάθε χέρι και μία κάτω απ'τη δεξιά μασκάλη – κι επέστρεψε στο όχημα. Τις φόρτωσε στην πίσω μεριά του, κι ανέβηκε κι εκείνη.

Ο Άσλατμιρ πάτησε το πετάλι και οδήγησε το όχημα έξω από τον χώρο στάθμευσης, έξω από το χωριό, και πέρα από τον καταυλισμό της Σαρντίκα-Νοθ: στις ερημιές: προς τα ανατολικά.

Προς τα ανατολικά.

Ταξίδεψαν χωρίς να κοιτάξουν ούτε στιγμή πίσω τους.

Το πρωί, η Σαρντίκα-Νοθ μαθαίνοντας για τη φυγή του Άρδαλον'λι, καθώς και για την εξαφάνιση της Σέρυ και του Άσλατμιρ, εξοργίστηκε· γιατί καταλάβαινε ότι ο μάγος δεν είχε καμια δουλειά που του επέβαλλε να βγει από τον καταυλισμό της μέσα στη νύχτα. Είχε αποφασίσει να την εγκαταλείψει. Και η Σέρυ κι ο Άσλατμιρ το ίδιο. Προδότες όλοι τους! Έπρεπε να το είχε προβλέψει αυτό και να τους είχε προ πολλού εκτελέσει!

Τώρα, όμως, δεν μπορούσε να σπαταλήσει τις δυνάμεις της κυνηγώντας τους. Έπρεπε να νικήσει τον πόλεμο που ο Ηγεμόνας της Νασόλκαθ και η Τριανδρία της Χόλκεραλ είχαν εξαπολύσει εναντίον της σαν σμήνος δαιμόνων.

Κι αυτό βάλθηκε να κάνει.

Αλλά, καθώς τα δεκαήμερα περνούσαν το ένα μετά το άλλο, παρά τις καλύτερες προσπάθειές της, η Γαλανή Δράκαινα έχανε έδαφος. Και πολεμιστές, επίσης. Άλλοι σκοτώνονταν, άλλοι λιποτακτούσαν. Το τεράστιο ληστρικό φουσάτο της, που ήταν ο φόβος κι ο τρόμος σ'ετούτες τις περιοχές, είχε καταντήσει να μην είναι τίποτα περισσότερο από μια καταπονημένη, κυνηγημένη συμμορία κλεφτών καθώς η άνοιξη έφτανε στο τέλος της. Οι σύμμαχοι του Ηγεμόνα τούς καταδίωκαν, κι έπρεπε διαρκώς να μετακινούνται, ν'αλλάζουν θέσεις. Το μόνο που κατόρθωνε η Σαρντίκα-Νοθ με τις πολύ καλές στρατηγικές της ικανότητες ήταν να επιβιώνει – αλλά αυτό το έκανε άψογα. Είχε χάσει τη δύναμή της μα δεν μπορούσαν ούτε να την αιχμαλωτίσουν ούτε να τη σκοτώσουν. Παρότι η Γαλανή Δράκαινα είχε σπάσει τα δόντια της εξακολουθούσε να αποτελεί απειλή.

Έτσι, η Τριανδρία της Πόλης του Χρυσού έβγαλε μια ανακοίνωση ότι πρόσφερε γενναιόδωρη αμοιβή σ'όποιον σκότωνε τη Σαρντίκα-Νοθ και τους έφερνε το κεφάλι της. 5.000 θηρεύσιμα. Η Τριανδρία φρόντισε να το μάθουν οι πάντες, να διαδοθεί όσο το δυνατόν περισσότερο· γιατί εκείνο που ήθελαν ήταν, ουσιαστικά, να το ακούσουν οι ληστές της Γαλανής Δράκαινας, ώστε να την προδώσουν. Ήταν οι μόνοι που είχαν καλές πιθανότητες να συλλέξουν τούτη την αμοιβή.

Και το προσπάθησαν. Προσπάθησαν να πάρουν τα 5.000 θηρεύσιμα. Ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος. Η Σαρντίκα-Νοθ βρήκε, σύντομα, εχθρούς μέσα στον ίδιο της τον καταυλισμό. Της επιτέθηκαν την αυγή ενώ έβγαινε απ'τη σκηνή της. Μια σφαίρα

σκότωσε τον έναν φρουρό της, κι άλλη μια σφαίρα τον άλλο· και η Γαλανή Δράκαινα ίσα που πρόλαβε να γονατίσει απότομα για ν'αποφύγει τις δύο σφαίρες που έρχονταν για το κεφάλι και το στήθος της. Τράβηξε το πιστόλι της και πυροβόλησε τους προδότες που ξεπρόβαλαν ανάμεσα από τις σκηνές του καταυλισμού, ενώ συγχρόνως πεταγόταν μέσα στη δική της σκηνή για κάλυψη. Κι εκεί, όμως, ήρθαν να τη βρουν σκίζοντας τον καμβά με σπαθιά. Η Σαρντίκα-Νοθ σκότωσε όσους μπορούσε και, μετά, ο Ερδάλος κι ο Ραμάνδης – οι δύο εναπομείναντες από τους Πέντε Δράκους της – παρουσιάστηκαν για να τη βοηθήσουν: ο πρώτος πυροβολώντας με ακρίβεια και εμπειρία με το πιστόλι του, κι ο δεύτερος σπαθίζοντας σαν δαίμονας του πολέμου, με τη μακριά λεπίδα του ξίφους του να κινείται πιο γρήγορα απ'ό,τι μπορούσε να την πιάσει το μάτι, ενώ τα χέρια και τα πόδια του τσάκιζαν κόκαλα και ζωτικά όργανα. Μια σφαίρα τον πέτυχε στο αριστερό μπράτσο, αλλά αυτό δεν φάνηκε να τον παρακωλύει.

Ο Ερδάλος εξαφανίστηκε προς στιγμή μαζί με τέσσερις άλλους πιστούς μαχητές της Γαλανής Δράκαινας, και η Σαρντίκα-Νοθ φοβήθηκε πως κι αυτός είχε, τελικά, αποφασίσει να την εγκαταλείψει αν όχι να στραφεί εναντίον της. Όμως δεν ήταν έτσι. Ο Ερδάλος επέστρεψε, μόνος τώρα, αλλά επάνω σ'ένα τετράκυκλο όχημα με μεγάλους τροχούς, φωνάζοντας στη Σαρντίκα και τον Ραμάνδη ν'ανεβούν. Εκείνοι δεν καθυστέρησαν. Εξάλλου, οι γεμιστήρες των όπλων της Σαρντίκα είχαν πια αρχίσει να τελειώνουν, και ακόμα κι ο Ραμάνδης δεν θα μπορούσε να μάχεται για πάντα – οι προδότες έμοιαζαν να μην έχουν τελειωμό. *Βρομόσκυλα!* σκέφτηκε η Σαρντίκα εξοργισμένη. Είχαν συμπεράνει πως τα 5.000 θηρεύσιμα που πρόσφερε η Τριανδρία ήταν πολύ περισσότερα απ'ό,τι θα μπορούσε εκείνη ποτέ να τους δώσει, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, οπότε είχαν αποφασίσει να την πουλήσουν.

Ο Ερδάλος οδήγησε το όχημα καταπάνω στους προδότες, τσακίζοντας έναν κάτω απ'τους μεγάλους τροχούς του, ενώ η Σαρντίκα, καθισμένη πλάι του, πυροβολούσε έναν άλλο με το πιστόλι της, και ο Ραμάνδης, καθισμένος πίσω, έριχνε μ'ένα τουφέκι, συνεχόμενα. Ο γεμιστήρας του δεν άργησε ν'αδειάσει.

Αναπάντεχα, καθώς έβγαιναν από τον καταυλισμό, μια χειροβομβίδα εξερράγη κοντά στο όχημα κάνοντάς το να τρανταχτεί

ολάκερο και να σηκωθεί στις δύο πλαϊνές ρόδες. Παραλίγο να ανατραπεί, μα δεν ανατράπηκε. Ούτε έχασε κανέναν τροχό. Μονάχα τα μέταλλά του είχαν μαυρίσει και τσακιστεί λιγάκι, από τη μια μεριά, και πολλά τζάμια του είχαν σπάσει. Ο Ερδάλος το έβαλε πάλι σε σωστή πορεία, και έτρεξαν ενώ κάποιοι τούς καταδίωκαν επάνω σε άλλα οχήματα, άλογα, λυκόχοιρους, και τριχόσαυρες. Ο Ερδάλος πυροβολούσε ενώ οδηγούσε, όπως και η Σαρντίκα-Νοθ και ο Ραμάνδης.

Σε κάποια στιγμή, όμως, καθώς είχαν αφήσει πίσω τους τους καβαλάρηδες των ζώων και μονάχα τα οχήματα πλέον τους ακολουθούσαν, ο Ερδάλος παρατήρησε ότι η Γαλανή Δράκαινα δεν κουνιόταν. Μια σφαίρα την είχε χτυπήσει. Είδε αίμα επάνω της.

«Ραμάνδη!» είπε. «Τραυματίστηκε! Ή... ή...» Δε μπορούσε να αρθρώσει ότι ίσως νάχε σκοτωθεί.

«Πάρε μας από δω, Ερδάλε, και βλέπουμε μετά για τη Σαρντίκα,» αποκρίθηκε ο κατάλευκος Αρβήντλιος, βάζοντας τον τελευταίο γεμιστήρα στο τουφέκι του και πυροβολώντας με προσοχή ένα από τα δίκυκλα που τους καταδίωκαν. Πέτυχε τον τροχό, και το όχημα πήδησε στον αέρα κι έπεσε, σκοτώνοντας κατά πάσα πιθανότητα τον αναβάτη του.

Ημερολόγιο Φαίδρας'λι Κασλίμω

ο Σκοτωμένος μάς πήρε από την υπηρεσία του Ηγεμόνα της Νασόλκαθ, πράγμα που παραξένεψε πολλούς από εμάς. τον ρωτήσαμε γιατί, & αποκρίθηκε επειδή δεν εμπιστευόταν τον Ηγεμόνα & τόσο. θα πηγαίναμε, είπε, να δουλέψουμε για την Αρχόντισσα της Μάλκαριλ τώρα· θα ήταν καλύτερα μ'αυτήν. υποπτεύομαι πως η Έρικα επηρέασε την απόφαση του αρχηγού μας, & άλλοι το υποπτεύονται επίσης. η Νιρκέκα είναι η πρώτη που το λέει – ποτέ δε συμπαθούσε την Έρικα, από την αρχή. αλλά & ο Νικηφόρος ο Κολπατζής το νομίζει, & ο Φέκταρελ.

είμαστε στη Μάλκαριλ τώρα λοιπόν & βρισκόμαστε στις υπηρεσίες της Αρχόντισσας Αρκάμι (την οποία, δεν μπορώ να πω, & εγώ συμπαθώ καλύτερα από τον Ηγεμόνα της Νασόλκαθ). δουλειά μας είναι να ξεπαστρέψουμε τους ληστές από τις περιοχές της, & δεν είναι & καμια φοβερά δύσκολη δουλειά. μπροστά στη Σαρντίκα-Νοθ αυτοί οι ληστές δεν είναι τίποτα που να σε τρομάζει. αλλά σύντομα βέβαια καταλήγουμε να πολεμάμε τη Γαλανή Δράκαινα ξανά. όχι για πολύ, όμως. απλά μερικές φορές χτυπάμε κάποιους καταυλισμούς των ληστών της, στα δυτικά, πέρα από το Πέρασμα του Τρίτου Φεγγαριού, γιατί ο Ηγεμόνας έχει ξεκινήσει ολόκληρο πόλεμο εναντίον της, & η Μάλκαριλ είναι, φυσικά, με τον Ηγεμόνα, όπως & η Χόλκεραλ & η Βολδέριλ, η Σελκόρβιλ & η Ζέρνιελ. έχουν συμμαχήσει για να ξεπαστρέψουν τη Σαρντίκα-Νοθ. η Έρικα, βασικά, τα κανόνισε όλα ενόσω ταξιδεύαμε από τη Νασόλκαθ προς τη Χόλκεραλ, συνοδεύοντας τους εμπόρους. δε νομίζω ότι η Γαλανή Δράκαινα θα τη γλιτώσει αυτή τη φορά· οι δυνάμεις που έχουν συνασπιστεί εναντίον της είναι ΠΟΛΛΕΣ τώρα!

η Ανταρλίδα'μορ είναι μαζί μας. αποφάσισε να μπει στους Ζωντανούς-Νεκρούς, δεν έφυγε αναζητώντας τους Ξένους, την παλιά μισθοφορική της ομάδα που δρα κυρίως στα ανατολικά από εδώ. μάλλον προτιμά εμάς, ή ίσως να μη θέλει να κάνει ταξίδι. μπορεί καμια φορά να τη ρωτήσω – είναι συζητήσιμη & έχουμε αρχίσει να τα λέμε κάπου-κάπου οι δυο μας. δεν είναι Φενάρκια (όπως & οι περισσότεροι Ξένοι, είναι εξωδιαστασιακή), κατάγεται

από τη Σεργήλη· αλλά ούτε εγώ είμαι Φεηνάρκια, έτσι η Ανταρλίδα αισθάνεται βολικά μαζί μου. όχι πως & με τους Φεηνάρκιους έχει, δηλαδή, κανένα πρόβλημα. έχει περάσει κάμποσα χρόνια εδώ, απ'ό,τι καταλαβαίνω, αν & όχι τόσα όσα εγώ.

η Ανρίθα-Νοθ είναι επίσης στη Μάλκαριλ· η Έρικα την έχει φέρει από τη Νασόλκαθ γιατί θεωρεί την πόλη καλύτερη για την Ανρίθα για κάποιο λόγο· έτσι οι τρεις μας – η Ανρίθα, η Ανταρλίδα, εγώ – κουβεντιάζουμε συχνά. η Ανρίθα συνεχώς παραπονιέται ότι η Έρικα ακόμα να την επιστρέψει στη Ρελκάμνια όπως της έχει υποσχεθεί. ~~την αγνοεί τελείως~~ αλλά η Ανρίθα δεν μπορεί να πει & τίποτα γιατί η Έρικα ήταν που την πήρε από τα χέρια του Άρχοντα Άσλατμιρ στη Νασόλκαθ. αν δεν ήταν η Έρικα, η Ανρίθα θα ήταν ακόμα δούλα του Οίκου των Λιθόαιμων.

τέλος πάντων. η Έρικα τώρα έχει όντως δουλειές, ή έτσι δείχνει. ούτε εγώ δεν τη βλέπω συχνά, ούτε κανένας άλλος. ούτε ακόμα & ο Σκοτωμένος νομίζω (& όλοι πια ξέρουν ότι οι δυο τους είναι εραστές, φυσικά). η Έρικα όλο ταξιδεύει από τη μια πόλη στην άλλη· δεν ξέρω τι κάνει, δεν ασχολούμαι με τις δουλειές της Έρικας, αλλά απ'ό,τι λένε οι περισσότεροι εδραιώνει το δίκτυό της. η Νιρκέκα εννοείται πως υποπτεύεται τις κινήσεις της – «δε μ'αρέσουν καθόλου οι δουλειές της» λέει «την φοβάμαι για νάμαι ειλικρινής. μπορεί νάναι & επικίνδυνη & να χρησιμοποιεί τον Σκοτωμένο που δε βλέπει μπροστά του για να τη διακρίνει για τι πραγματικά είναι!» η Νιρκέκα τα παραλέει πολλές φορές, ειδικά σχετικά με την Έρικα. δεν έχω καταλάβει γιατί την αντιπαθεί τόσο πολύ. νόμιζα ότι πια την είχε συνηθίσει. η Έρικα είναι λίγο περίεργη, σίγουρα, μα δεν είναι εχθρός μας· δε νομίζω ότι θα έκανε κάτι εναντίον μας. μάλλον έχουμε να κερδίσουμε από αυτήν παρά να χάσουμε.

μίλησα με τον Ναλτάφιρ'χοκ αμέσως όταν φτάσαμε στη Μάλκαριλ, φυσικά. ήθελα να μάθω τι γινόταν με την έρευνά μας για τα ρούχα που θα μεταφέρουν μηνύματα, & εκείνος μού είπε ότι έχει βρει μια Βιοσκόπο που ίσως να μπορεί να συνεργαστεί μαζί μας. είναι μια

μάγισσα που δουλεύει για το νοσοκομείο της πόλης αλλά & για τη φρουρά. δεν είναι ντόπια, αλλά ούτε & εξωδιαστασιακή. είναι από τις σπάνιες μάγισσες της Φεηνάρκια που, αντί να επιλέξουν το μονοπάτι των Δεσμοφυλάκων, επιλέγουν το μονοπάτι των Βιοσκόπων. ο Ναλτάφιρ'χοκ μού λέει πως δεν της έχει πει λεπτομέρειες ακόμα, μονάχα ότι τη χρειάζεται για να προσφέρει βοήθεια σε μια ευρεσιτεχνία, & εκείνη έχει πει ότι ίσως να την ενδιαφέρει. ο Ναλτάφιρ με πηγαίνει & τη γνωρίζω. τη λένε Φιστάμα'νιρ, & είναι μεγάλης ηλικίας. μεγαλύτερη από εμένα, τουλάχιστον. γύρω στα 55 την υπολογίζω. πρασινόδερμη με ασημόχρωμα μαλλιά – μαύρα που έχουν αρχίσει να χάνουν το μαύρο χρώμα τους. συμπαθητική, γενικά. αλλά με κοιτάζει περίεργα, ειδικά όταν ο Ναλτάφιρ τής λέει πως εγώ είμαι που έχω σκεφτεί την ευρεσιτεχνία – οι Δεσμοφύλακες δεν φημίζονται για τέτοια· μάλλον η Φιστάμα'νιρ περίμενε κανέναν επιστήμονα ή τεχνουργό, όχι μάγο· ή μάγο Τεχνομαθή, ή Ερευνητή τουλάχιστον. τέλος πάντων, εξακολουθώ να τη θεωρώ συμπαθητική. εμένα, έτσι & αλλιώς, πολλοί με κοιτάζουν περίεργα.

–κανένα άλλο μάγο δεν έχεις βρει; ρωτάω τον Ναλτάφιρ'χοκ όταν είμαστε μόνοι.

–πραγματικά, Φαίδρα, δεν έχω προλάβει ακόμα. έχουμε πολλή δουλειά με την εγκαθίδρυση του δικτύου μας σε τούτα τα μέρη· αλλά το προσπαθώ. η βασική δυσκολία είναι να εντοπίσω Ερευνητή· είναι σα νάχουν εξαφανιστεί!

–νομίζω πως έχω μια Τεχνομαθή που θα μπορούσε να βοηθήσει, αν τη χρειαστούμε, του λέω, & του εξηγώ για την Ανταρλίδα'μορ.

–της έχεις μιλήσει; με ρωτά.

–θα της μιλήσω.

δεν της μιλάω όμως & πολύ σύντομα γιατί & εμείς, οι Ζωντανοί-Νεκροί, έχουμε δουλειές· δεν ασχολούμαι όλη μέρα με την κατασκευή των ρούχων που θα μεταδίδουν μηνύματα, δυστυχώς. επιπλέον, θέλω να τη γνωρίσω καλύτερα. & αυτό δεν αργεί να

συμβεί· η Ανταρλίδα είναι ομιλητική μαζί μου, καθώς & με την Ανρίθα-Νοθ. νομίζω πως έχουμε γίνει φίλες οι τρεις μας. η Ανρίθα-Νοθ μού λέει ακόμα & για προσωπικά της θέματα μερικές φορές.

–έρχεται & παρουσιάζεται μπροστά μου, μου λέει για τον Σιωπηλό Σάλαθρελ, –τώρα που είμαι ξανά στη Μάλκαριλ. τον χαιρέτησα φυσικά, αλλά δε νομίζω ότι είναι μόνο αυτό που θέλει, Φαίδρα. δε λέει πολλά, βέβαια· τον βλέπεις πώς είναι. αλλά το ξέρω πως θέλει πάλι να κοιμόμαστε μαζί, όπως τότε που ταξιδεύαμε νότια, προς τη Χόλκεραλ.

–εσύ δεν τον θέλεις πια; τη ρωτάω.

–δεν ξέρω, Φαίδρα· τα πράγματα έχουν αλλάξει.

& ήταν & ο Βαλέριος – ένας κατάσκοπος της Έρικας, πρώην Παντοκρατορικός στρατιώτης. η Ανρίθα κοιμόταν μαζί με αυτόν τώρα· τους είχα δει. όχι πως η Ανρίθα το έκρυβε από εμένα. αλλά δεν νομίζω πως ούτε τον Βαλέριο τον αγαπά. νομίζω πως όταν βαρεθεί μαζί του θα λέει τα ίδια που μου λέει τώρα για τον Σιωπηλό Σάλαθρελ. δεν ξέρω αν ο Σάλαθρελ πραγματικά την θέλει κοντά του – δεν έχει πει ούτε έχει κάνει τίποτα που να το δω εγώ – αλλά από την άλλη πού να ξέρεις μ'αυτόν; εδώ ήταν αδελφός της Αρχόντισσας Αρκάμι & δεν μας έλεγε τίποτα, τότε που πρωτοείχαμε έρθει στη Μάλκαριλ! ο άνθρωπος έχει κάνει το αντίστροφο της πολυλογίας τέχνη!

σημειώνω ακόμα κάποια «γράμματα» της γλώσσας του αντίστροφου κόσμου στο σημειωματάριό μου, καθώς παρατηρώ σχηματισμούς όσο είμαστε στη Μάλκαριλ & στις περιοχές της πολεμώντας τους ληστές του Βασράιλ του Λυκόφρονα, αλλά δεν κάνω & καμια τρομερή ανακάλυψη. όμως πιστεύω πως έχω ακόμα πολλά να μάθω! ο Φέκταρελ, όταν του το λέω, μου λέει να σταματήσω να ασχολούμαι τόσο πολύ γιατί ίσως νάναι επικίνδυνο. μπορεί να έχει δίκιο, αλλά δεν σκοπεύω να σταματήσω. ξέρω πώς να προσέχω.

η Αρχόντισσα Αρκάμι & εγώ συναντιόμαστε μερικές φορές. είναι φιλική γυναίκα, & ειδικά μαζί μου από τότε που πολεμήσαμε τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων. της λέω για τη σκέψη μου να φτιάξω ρούχα που μεταδίδουν μηνύματα & τη ρωτάω αν θα μπορούσε, ίσως, να βοηθήσει, επειδή ξέρω πως είναι καλή στον αργαλειό. η Αρκάμι αποκρίνεται πως της μοιάζει ενδιαφέρον & θα ήθελε να βοηθήσει, αν & δεν ξέρει τι ακριβώς θα έπρεπε να κάνει.

–πρώτη φορά ακούω ότι είναι δυνατόν οι σχηματισμοί επάνω στα ρούχα να αλλάζουν κατά βούληση, μου λέει.

της εξηγώ ότι δεν έχει ξαναγίνει, φυσικά· γι'αυτό κιόλας χρειαζόμαστε τη βοήθεια κάποιου μάγου του τάγματος των Ερευνητών.

–θα το έχω υπόψη μου, μου λέει η Αρκάμι. –αν έρθω σε επαφή με κάποιον, θα τον στείλω σ'εσένα, Φαίδρα.

την ευχαριστώ, & της λέω πως τα ρούχα που σχεδιάζουμε θα είναι κάτι σαν το ευαίσθητο χαρτί. –το ξέρεις το ευαίσθητο χαρτί;

–το ξέρω. σπάνιο υλικό, όμως. μόνο για ειδικές δουλειές.

σε μια άλλη μας συνάντηση, τη ρωτάω για τον θεό της, τον Ψυχοφύλακα της Δασοσκέπαστης Γης. πώς είναι; πώς συμπεριφέρεται; είναι επικίνδυνος; θα μπορούσα εγώ να πάω να τον βρω;

η Αρκάμι μού απαντά πως κανένας δεν ξέρει πώς ακριβώς είναι – εκείνη, όμως, τον έχει δει σαν έναν γέρο του δάσους, λέει. όσο για τη συμπεριφορά του είναι «περίεργη» – μόνο έτσι μπορεί να τη χαρακτηρίσει η Αρχόντισσα της Μάλκαριλ – αλλά & «δίκαιη» επίσης· «είναι, σε τελική ανάλυση» μου λέει «ό,τι κουβαλάς μαζί σου, Φαίδρα». & σχετικά με το αν θα μπορούσα να πάω να τον συναντήσω: «ο καθένας μπορεί να πάει» μου λέει η Αρκάμι «αλλά μπορεί νάναι επικίνδυνο. καλύτερα να μιλούσες με τους ιερείς μας

γι’αυτό το θέμα. πολλοί ισχυρίζονται ότι οι άρχοντες της Μάλκαριλ έχουν περισσότερη επαφή με τον Θεό από τους ιερείς, αλλά οι ιερείς ξέρουν πράγματα που οι άρχοντες δεν τα ξέρουν· είναι, άλλωστε, αφιερωμένοι στον Ψυχοφύλακα, Φαίδρα»

–γιατί όμως θέλεις να συναντήσεις τον Θεό μας; με ρωτά η Αρκάμι.

–κυρίως επειδή είμαι περίεργη & επειδή… (διστάζω λιγάκι αλλά τελικά σκέφτομαι ότι καλύτερα να της μιλήσω ευθέως) …θέλω να δω τι θα μπορέσω να «διαβάσω» όταν τον δω.

η Αρκάμι με κοιτάζει περίεργα. –τι να διαβάσεις;

–θέλω να δω τι θα διακρίνω στον αντίστροφο κόσμο, της εξηγώ, & η Αρκάμι φαίνεται τώρα να καταλαβαίνει, αλλά με προειδοποιεί να μην κάνω τίποτα που θα εξοργίσει τον Ψυχοφύλακα γιατί είναι πανίσχυρος & τρομερός όταν οργίζεται.

πηγαίνω έτσι ένα απόγευμα να μιλήσω στους ιερείς της Μάλκαριλ, στον ναό τους μέσα στην πόλη. τους λέω ποια είμαι – «η μάγισσα των Ζωντανών-Νεκρών που βοήθησα την Αρχόντισσά σας να πολεμήσει τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων» – & εκείνοι μού δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όμως μοιάζουν καχύποπτοι όταν τους λέω πως θέλω τη συμβουλή τους σχετικά με μια επίσκεψη που σκέφτομαι να κάνω στη Δασοσκέπαστη Γη. ρωτάνε γιατί θέλω να πάω εκεί, μου έχει μήπως μιλήσει ο Ψυχοφύλακας μέσα από κάποιο όραμα ή σημάδι; τους λέω πως δεν είναι αυτό, απλώς θα ήθελα να έρθω σε επαφή με τον θεό τους, & τους τονίζω πως δεν χρειάζεται να ανησυχούν που είμαι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, δεν σκοπεύω να παγιδέψω τον θεό τους. αυτό πρέπει να το θεωρούν αστείο γιατί γελάνε. (αν ήμουν άλλη, θα είχα προσβληθεί· ήταν σαν να με κοροϊδεύουν.) μπορώ να πάω να συναντήσω τον Ψυχοφύλακα χωρίς καμία προετοιμασία, μου αποκρίνονται τελικά, αλλά δεν είναι βέβαιο ότι εκείνος θα παρουσιαστεί μπροστά μου· μπορεί & να με αγνοήσει. αν ήθελα μπορούσα να καθίσω να με «εξαγνίσουν» στον ναό τους, βέβαια, & αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα να έχω περισσότερες πιθανότητες να

μου μιλήσει ο Θεός του Δάσους. συμφωνώ, & αφού ειδοποιώ τον Φέκταρελ & τον Σκοτωμένο κάθομαι στον ναό τους μία ημέρα.

–μην κάνεις καμια ανοησία, μάγισσα! με προειδοποιεί ο αρχηγός μας. –άμα σκοτωθείς, δεν έχω άλλη σαν εσένα! (πάντα γλυκομίλητος, φυσικά)

–να προσέχεις, μου λέει ο Φέκταρελ. –γιατί ποτέ δεν προσέχεις, Φαίδρα;

–σου είπα: θα προσέχω.

–ήταν απαραίτητο να πας να συναντήσεις τον θεό τους; απολύτως απαραίτητο;

–φυσικά. αλλιώς θα τον συναντούσα; του λέω.

ο «εξαγνισμός» των ιερέων περιλαμβάνει τροφές ποτισμένες με αίμα ζώων της Δασοσκέπαστης Γης καθώς & ένα λουτρό μέσα σε νερό με φύλλα από δέντρα της Δασοσκέπαστης Γης, λάδια, & πάλι αίμα ζώων. καθώς βρίσκομαι στον ναό γνωρίζω & μια καινούργια ιέρεια που είναι εκεί & η οποία έρχεται η ίδια να μου μιλήσει ρωτώντας με για τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων. η συμπεριφορά της αρχικά με παραξενεύει αλλά σύντομα μαθαίνω ότι αυτή ήταν κάποτε η Ιέρεια του Θεού της Βιλγκέροβ η οποία μετά έγινε Ιέρεια του Οργισμένου Τιμωρού! «& τώρα είμαι ξανά ιέρεια του θεού που σκότωσε τον θεό μου» μου λέει μ’έναν τρόπο που μοιάζει να υποδηλώνει πως πιστεύει ότι αυτό είναι το πεπρωμένο της. είναι σοβαρή γυναίκα, δεν κάνει αστεία, αλλά τη βρίσκω συμπαθητική. θέλει να εξιλεωθεί, μου λέει, για το κακό που έκανε υπηρετώντας τον Οργισμένο Τιμωρό. να μην ανησυχεί, της λέω, εκείνη δεν έκανε κανένα κακό· τι άλλο μπορούσε να κάνει απ’το να τον υπηρετήσει;

πηγαίνω, τελικά, στη Δασοσκέπαστη Γη όταν νυχτώνει, ντυμένη ελαφριά (οι νύχτες & οι μέρες είναι τώρα πιο ζεστές, αλλά τέτοιες ώρες κάνει ψύχρα, ειδικά μες στα δάση) & ξυπόλυτη, για να έχω καλύτερη επαφή με το περιβάλλον που ανήκει στον Ψυχοφύλακα. το

δάσος γίνεται ολοένα & πιο εφιαλτικό γύρω μου, πράγμα που περίμενα, & η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων είναι αναστατωμένη μέσα στο βραχιόλι μου. δεν ξέρω αν φοβάται ή αν θέλει να πολεμήσει την παρουσία που διαισθάνεται ολόγυρα· μάλλον, λίγο & από τα δύο. συμπεριφέρεται όπως ένα παγιδευμένο, επικίνδυνο – ΠΟΛΥ επικίνδυνο – θηρίο. την κρατάω κλεισμένη στη φυλακή της & την προστάζω να ησυχάσει προτού θυμώσω – δεν ήρθαμε εδώ για να πολεμήσουμε, & ούτε υπάρχει τίποτα που στην πραγματικότητα να μας απειλεί! (μακάρι & να το πίστευα αυτό· το δάσος μού φαίνεται αρκετά ~~επικίνδ~~ απειλητικό.)

από ένα σημείο & μετά αρχίζω να παρατηρώ τελείως παράξενα πράγματα, σαν παραισθήσεις. & ίσως νάναι παραισθήσεις. ο Ψυχοφύλακας είναι πολύ ισχυρός θεός· της ίδιας κλίμακας με την Κυρά του Αντίστροφου Κόσμου νομίζω. όπως & τότε, έτσι & τώρα έχω την αίσθηση ότι έχω βυθιστεί σ’έναν κόσμο, ένα περιβάλλον, που βρίσκεται στη σκέψη μιας άλλης, ανώτερης νοημοσύνης. τα οράματα (;) που βλέπω μπορεί να είχαν κάνει κάποιον άλλο να λιποθυμήσει, αλλά δεν λιποθυμώ, τα παρατηρώ, & τα «διαβάζω».

διαβάζω: καλησπέρα μάγισσα – πολεμιστές/χρήματα – φύση/θηρία – δοκιμασία – ευγνωμοσύνη/γυναίκα με δύναμη – ευγνωμοσύνη/πόλεμος εναντίον εχθρού

& μετά τρεις μεγάλοι λύκοι με κυνηγάνε για βραδινό. τρέχω & ξαμολάω την Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων πίσω μου. οι λύκοι τρέπονται σε φυγή, γίνονται ομίχλη & νύχτα. τραβάω ξανά την Πολεμική Καρδιά μέσα στο βραχιόλι μου, & εκείνη με προτρέπει να φύγουμε από δω! «ησύχασε» της λέω «δεν είναι εχθρός μας»

διαβάζω: έλλειψη φόβου – χαιρετίζω μάγισσα

παράξενα νυχτοπούλια πετάνε από πάνω μου, στην πυκνή βλάστηση. το ένα από τα φεγγάρια, ξεχωρίζοντας ανάμεσα από τα κλαδιά, γίνεται πρόσωπο & με κοιτάζει: το πρόσωπο ενός γέροντα – & μετά είναι ξανά μονάχα το ένα από τα τρία φεγγάρια της Φεηνάρκια.

διαβάζω: παρακολούθηση/κρυμμένος/περιβάλλον

στρέφω το βλέμμα μου. κάτι δεν είναι εκεί, πίσω από τις φυλλωσιές; ναι! μου γρυλίζει η Καρδιά της Συναγωγής. κάτι ισχυρό είναι εκεί! & τότε ο Αθέατος βασιλίσκος ξεπροβάλει, με μυριάδες χρωματισμούς & σχηματισμούς επάνω στο δέρμα του – ένας ολόκληρος κόσμος. νομίζω ότι μου χαμογελά. ξέρω πως είναι ο Ψυχοφύλακας.

–τι θέλεις από εμένα, μάγισσα; με ρωτά.

–ήμουν απλά περίεργη, κομπιάζω.

–αλλά άφοβη.

–έχω συνηθίσει…

ο Αθέατος γελά (όπως ποτέ δεν γελάνε οι βασιλίσκοι, φυσικά). –ο Μέγας Ιχθύς, ο Θεός της Ζέρνιελ, σε πήρε στην πλάτη του. ήρθε τώρα η δική μου σειρά. έλα!

–γνωρίζεις τον Μέγα Ιχθύ; γνωρίζεις τι έγινε;

–μου το είπαν κάτι πετούμενα, αποκρίνεται ο Ψυχοφύλακας της Μάλκαριλ καθώς κάτι νυχτοπούλια πετάνε από πάνω μας περνώντας γρήγορα & τσυρίζοντας σαν κατεχόμενα από δαιμονικούς θεούς. –έλα, μάγισσα! ή μήπως θες ν’αρνηθείς την πρόσκλησή μου; (υπήρχε κάτι το απειλητικό σ’αυτή την ερώτηση ή είναι η ιδέα μου;)

φυσικά & δεν αρνούμαι. ο βασιλίσκος φαντάζει τώρα μεγαλύτερος, ψηλότερος, σχεδόν σαν άλογο ή λυκόχοιρος· τον καβαλώ & με ταξιδεύει μέσα στο δάσος. & το πρόβλημα εδώ είναι ότι δεν θυμάμαι πού ακριβώς πήγαμε ούτε τι ακριβώς κάναμε ούτε τι ακριβώς είπαμε (αν είπαμε τίποτα). θυμάμαι μόνο ατελείωτα δάση, & νύχτα, & διάφορα θηρία, παράξενα οράματα· & μετά είναι αυγή & είμαι έξω από τη Δασοσκέπαστη Γη, όχι μακριά από την Πύλη του Δάσους της Μάλκαριλ, & κοιτάζοντας προς τη βλάστηση βλέπω έναν βασιλίσκο,

αλλά μετά δεν είναι βασιλίσκος, είναι φυλλωσιές & κλαδιά. συνειδητοποιώ ότι η Πολεμική Καρδιά της Συναγωγής των Θηρίων έχει αποκοιμηθεί μέσα στον κατοπτρόλιθο του βραχιολιού μου. τι παράξενο!

επιστρέφω στη Μάλκαριλ, κουρασμένη – αλλά ευχάριστα κουρασμένη.

η Αρκάμι βρίσκει την επίσκεψή μου στη Δασοσκέπαστη Γη πολύ ενδιαφέρουσα, την άλλη φορά που ξανασυναντιόμαστε & το συζητάμε.

–θα μπορούσες να γίνεις Αρχόντισσα της Μάλκαριλ τώρα, Φαίδρα! μου λέει γελώντας.

–ακόμα & αν δεν μου έκανες πλάκα, θα έπρεπε να αρνηθώ, της απαντώ. –όχι πως δεν μ'αρέσει η Μάλκαριλ, αλλά δεν γεννήθηκα για πολιτικά αξιώματα, το ξέρω, είμαι σίγουρη.

ο Φέκταρελ μού λέει να μην ξανακάνω τέτοιες μαλακίες άλλη φορά γιατί θα με δείρει. (δεν ξέρω αν αστειεύεται τελείως.)

ο Σκοτωμένος δεν σχολιάζει τίποτα.

μιλάω στην Ανταρλίδα'μορ για τα ρούχα που θα μεταφέρουν μηνύματα, & εκείνη μού λέει ότι, ναι, ίσως να είναι εφικτό αλλά πραγματικά χρειάζεστε έναν Ερευνητή, Φαίδρα. η Ανταρλίδα λέει πως θα μπορούσε να φτιάξει ένα μηχάνημα για την παραγωγή αυτών των ενδυμάτων αλλά μόνο αν είχε κάποιες παραμέτρους που θα έδινε ένας Ερευνητής, & ένας Βιοσκόπος βέβαια, & ένας Διαλογιστής. & καλύτερα να έχουμε περισσότερους από έναν, πρόσθεσε. αφού το κάνουμε για πρώτη φορά, καλύτερα να πάρουμε πολλές απόψεις, να διασταυρώσουμε τα συμπεράσματά μας.

–δεν είναι να τα κάνεις τυχαία κάτι τέτοια, Φαίδρα, μου λέει η Ανταρλίδα. –μπορεί να γίνει κανένα ατύχημα. μπορεί ο άλλος να φορέσει αυτό το ένδυμα & να τρελαθεί, ή να μολυνθεί κάπως, ή να πεθάνει από κάποια μυστηριώδη αιτία.

–εννοείται πως θα το προσέξουμε, ~~της λέω~~ τη διαβεβαιώνω. –είσαι λοιπόν πρόθυμη να βοηθήσεις;

–ναι, αποκρίνεται η Ανταρλίδα. –μου φαίνεται ενδιαφέρον.

το λέω στον Ναλτάφιρ'χοκ στην επόμενή μας συνάντηση, αλλά εκείνος δεν ενθουσιάζεται & τόσο. –εντάξει, λέει, –Τεχνομαθή θα βρίσκαμε, δεν το αμφέβαλλα. όμως η Ανταρλίδα έχει δίκιο: καλό θα ήταν να διασταυρώσουμε διάφορες απόψεις.

του λέω πως & η Αρχόντισσα Αρκάμι είναι πρόθυμη να βοηθήσει με τον αργαλειό της.

–ένας συνηθισμένος αργαλειός δεν θα είναι αρκετός, αποκρίνεται ο Ναλτάφιρ'χοκ, –οσοδήποτε καλός κι αν είναι. η Ανταρλίδα θα πρέπει να της φτιάξει έναν ειδικό αργαλειό, δίχως αμφιβολία, αν τελικά το κάνουμε έτσι.

–Ερευνητή βρήκες;

–όχι ακόμα.

αλλά δεν άργησε να βρει ύστερα από εκείνη μας τη συζήτηση. ενώ πλησιάζαμε να αφανίσουμε όλους τους ληστές από τις περιοχές γύρω από τη Μάλκαριλ & σχεδόν ώς τη Βολδέριλ, ο Ναλτάφιρ'χοκ είπε πως είχε έρθει σε επαφή μ'έναν μάγο του τάγματος των Ερευνητών ο οποίος είχε πρόσφατα επισκεφτεί την πόλη ερχόμενος από τα ανατολικά. ήταν έμπορος, & εμπορευόταν πράγματα που είχαν σχέση με τη μαγεία. ονομαζόταν Γορδάλης'σαρ & ήταν εξωδιαστασιακός αλλά ζούσε τη Φεηνάρκια, στ'ανατολικά. φαινόταν να ξέρει πολλά, οπότε ο Ναλτάφιρ'χοκ, μαθαίνοντας για την παρουσία του μέσω του δικτύου της Έρικας, τον πλησίασε & του μίλησε. ο Γορδάλης'σαρ ενδιαφερόταν για τα ενδύματα που είχαμε

στο μυαλό μας. είπε όμως πως δεν ασχολιόταν ποτέ με πράγματα από τα οποία δεν είχε να κερδίσει απολύτως τίποτα, οπότε έπρεπε να του κάνουμε κάποια εξίσου ενδιαφέρουσα προσφορά αν θέλαμε τις υπηρεσίες του. ο Ναλτάφιρ’χοκ τον είχε ρωτήσει: δεν είναι αρκετό το γεγονός ότι θα ασχοληθείς με κάτι το καινούργιο & συναρπαστικό; (ήξερε πώς σκέφτονται οι Ερευνητές) αλλά ο Γορδάλης’σαρ ήταν & έμπορος, όχι μόνο Ερευνητής, έτσι είπε στον Ναλτάφιρ πως όχι, αυτό δεν ήταν αρκετό από μόνο του. εν ολίγοις, ή έπρεπε να τον πληρώσουμε ή να του επιτρέψουμε να μπορεί να χρησιμοποιήσει (& να εκμεταλλευτεί πιθανώς) τα ενδύματα.

μιλήσαμε με την Έρικα, η οποία πρότεινε να τον πληρώσουμε, & τα χρήματα που ζήτησε ο Γορδάλης’σαρ δεν ήταν λίγα. –θα πρέπει να μείνω εδώ, μαζί σας, κάμποσο καιρό, είπε, –& μην ξεχνάτε ότι είμαι έμπορος εκτός από μάγος· ο χρόνος είναι χρήμα για εμένα.

ωστόσο το φορτηγό του το έστειλε να φύγει από τη Μάλκαριλ όταν οι εμπορικές του δουλειές εδώ τελείωσαν· έμεινε μόνο αυτός, μαζί με δύο σωματοφύλακες. & η συνεργασία μας ξεκίνησε: εγώ, ο Ναλτάφιρ’χοκ, η Φιστάμα’νιρ, & ο Γορδάλης’σαρ αρχίσαμε να συζητάμε & να σχεδιάζουμε πώς θα μπορούσαν να φτιαχτούν τα ρούχα που μετέδιδαν μηνύματα σε όσους ήξεραν πώς να τα διαβάσουν & που τα μηνύματα θα άλλαζαν ανάλογα με τις σκέψεις εκείνου που φορούσε το ένδυμα. η Ανταρλίδα’μορ παρακολουθούσε κυρίως, παρατηρώντας τα όσα λέγαμε ώστε να μπορέσει στο τέλος να κατασκευάσει τη μηχανή που θα χρειαζόμασταν.

ο Ναλτάφιρ έφτιαξε τους κώδικες επικοινωνίας σύμφωνα με τα σύμβολα που είχα καταγράψει· ο Γορδάλης έγραψε μια ολόκληρη μελέτη σχετικά με το ποιες δυνάμεις θα έπρεπε να μπουν σε χρήση & πώς, καθώς & ποιες παρενέργειες πιθανώς να παρουσιάζονταν· η Φιστάμα εξέφρασε τη γνώμη της για τον καλύτερο τρόπο με τον οποίο θα μπορούσαν τα ρούχα να έρχονται σε επαφή με το ανθρώπινο σώμα, ακόμα & αν φορούσες άλλα ρούχα από μέσα (να μην είναι χοντρά όμως, τόνισε η Φιστάμα: ένα εσώρουχο & ένα ελαφρύ πουκάμισο ίσως· γιατί αλλιώς το ένδυμα πιθανώς να μην ερχόταν σε σωστή επαφή με το σώμα &, ως αποτέλεσμα, με το μυαλό εκείνου που το φορούσε).

τον τελευταίο μήνα της άνοιξης είχαν έτοιμο ένα σχέδιο για το πώς θα μπορούσε να φτιαχτεί ένα δοκιμαστικό ρούχο, & έδωσαν οδηγίες στην Ανταρλίδα'μορ για να κατασκευάσει το μηχάνημά της: έναν αργαλειό, όπως είχαν συμφωνήσει, τον οποίο η Αρκάμι είχε συμφωνήσει να χειριστεί, & μας έδωσε άδεια να χρησιμοποιήσουμε τα εργαστήρια της Μάλκαριλ για να τον φτιάξουμε.

(την ίδια περίοδο εκλογές γίνονταν στην πόλη για τον καινούργιο άρχοντα & υπήρχε μια σχετική αναστάτωση. ρώτησα την Αρκάμι αν μπορούσα & εγώ να ψηφίσω – θα την ψήφιζα! της είπα. εκείνη γέλασε – το ξέρω ότι θα με ψήφιζες, Φαίδρα, μου είπε – αλλά στη Μάλκαριλ, όπως έμαθα, ψηφίζουν μόνο οι αγρότες & οι φύλακες της πόλης. παράξενα πράγματα! τελικά, όμως, η Αρκάμι βγήκε & πάλι, οπότε εντάξει. φαίνεται πως την αγαπάνε, & η αγάπη τους έχει μεγαλώσει από τότε που η Αρκάμι πολέμησε & νίκησε τον Οργισμένο Τιμωρό των Κατακρεουργημένων Τόπων.)

η Ανταρλίδα έφτιαξε τον αργαλειό της, & η Αρκάμι ήρθε στην έδρα της Έρικας μέσα στη Μάλκαριλ & τον δούλεψε. υφάναμε το πρώτο φόρεμα που θα μετέφερε μυστικά μηνύματα! ήταν πρασινογάλαζο & γεμάτο νερά, τα οποία, αν όλα είχαν πάει καλά, θα άλλαζαν σχήματα. εγώ ήδη μπορούσα να «διαβάσω» κάποια πράγματα επάνω του.

–ποια θα το φορέσει πρώτη; ρώτησε η Αρκάμι, κρατώντας το μπροστά της για να μας το δείξει, καθώς ήμασταν συγκεντρωμένοι στο καθιστικό της έδρας της Έρικας, εγώ, η Έρικα, ο Ναλτάφιρ'χοκ, ο Γορδάλης'σαρ (που δεν ήξερε ότι αυτή ήταν η έδρα της Έρικας, αλλά νόμιζε ότι ήταν απλά ένα σπίτι που είχαμε νοικιάσει για να κάνουμε τη δουλειά μας), η Φιστάμα'νιρ (που ούτε εκείνη ήξερε ότι αυτή ήταν η έδρα της Έρικας), η Ανταρλίδα'μορ, ο Σκοτωμένος, ο Σιωπηλός Σάλαθρελ, & ο Φέκταρελ.

καμια μας δεν προθυμοποιήθηκε να φορέσει πρώτη το φόρεμα. ακόμα & εγώ δίσταζα γιατί θυμόμουν τι είχε πει η Ανταρλίδα. τελικά, η Έρικα σηκώθηκε απ'την καρέκλα της & είπε: εγώ θα το δοκιμάσω. πήρε το φόρεμα από την Αρκάμι & έφυγε από το καθιστικό. όταν

επέστρεψε ήταν ντυμένη με το φόρεμα, & τα νερά επάνω του «έλεγαν» ακριβώς τα ίδια πράγματα με πριν.

–τι κάνω τώρα; ρώτησε η Έρικα. –δε βλέπω τίποτα κακό να μου έχει συμβεί.

–αισθάνεσαι καλά απ'όλες τις απόψεις; τη ρώτησε η Φιστάμα'νιρ. –ούτε ζαλίζεσαι, ούτε νιώθεις κνησμό, ούτε τσιμπήματα, ούτε να ανακατεύεται η κοιλιά σου, ούτε τίποτα;

–τίποτα, είπε η Έρικα. –αλλά δεν καταλαβαίνω πώς λειτουργεί.

ο Ναλτάφιρ'χοκ τής είπε να φέρει στο μυαλό της μια θάλασσα & μετά να σκεφτεί ότι γράμματα σχηματίζονταν επάνω στα κύματά της έτσι ώστε να μεταδίδουν το μήνυμα που ήθελε.

–τι μήνυμα; ρώτησε η Έρικα.

–θεωρητικά μπορεί νάναι οτιδήποτε, αλλά δεν το έχουμε τελειοποιήσει ακόμα. ας πούμε ότι θέλεις να μεταδώσεις το μήνυμα «εδώ υπάρχει κίνδυνος, φύγετε».

–εντάξει, είπε η Έρικα, & έκλεισε τα βλέφαρά της.

μπροστά στα μάτια μας είδαμε τα νερά του φορέματος να αλλάζουν με ανεπαίσθητο τρόπο. διάβασα τα «γράμματα» & ναι! είχε δουλέψει σωστά! έγραφε: κίνδυνος, απομακρύνσου.

–δουλεύει! είπε ο Γορδάλης'σαρ, μη μπορώντας να κρύψει τον ενθουσιασμό του. (κλασικός Ερευνητής τελικά, παρότι το παίζει έμπορος!) –δουλεύει, Ναλτάφιρ!

–έτσι φαίνεται, είπε σκεπτικά ο Ναλτάφιρ'χοκ. (κλασικός Διαλογιστής & αυτός)

–αισθάνεσαι καλά, Έρικα; ρώτησε η Φιστάμα'νιρ. (& τι να πεις για τους Βιοσκόπους;)

η Έρικα άνοιξε τα μάτια της. –ναι. έγινε κάτι που δεν κατάλαβα; κοίταξε τον εαυτό της, το φόρεμα, απορημένα. –άλλαξε κάτι;

–τα νερά, της είπε ο Ναλτάφιρ. –μεταδίδεις το ~~μήνυμα που πρέπει~~ σωστό μήνυμα τώρα.

–θα πρέπει κάποιος να μου μάθει αυτό τον κώδικα…

–μην ανησυχείς γι'αυτό· δεν είναι δύσκολο.

–& πιστεύετε ότι αυτό το πράγμα μπορεί νάχει πρακτική αξία; ρώτησε ο Σκοτωμένος.

–φυσικά & μπορεί να έχει πρακτική αξία! του είπε η Έρικα. –απλά πρέπει να το συνηθίσουμε.

–καλά, να δούμε… (πάντοτε καχύποπτος με τα καινούργια πράγματα ο αρχηγός)

ο Ναλτάφιρ ζήτησε από την Έρικα να μεταδώσει & άλλα μηνύματα, με τον ίδιο τρόπο. όλες τις φορές το ένδυμα λειτούργησε σωστά· μετά από λίγο, όμως, η Έρικα είπε ότι ζαλιζόταν χωρίς να ξέρει γιατί.

–από την επαφή του ενδύματος με το μυαλό σου μάλλον, της είπε η Φιστάμα'νιρ. & προς τους μάγους: αυτή είναι μια παρενέργεια που θα πρέπει να προσέξουμε.

–ναι, συμφώνησε ο Ναλτάφιρ'χοκ, –αναμφίβολα.

είχαμε, όμως, κάνει την αρχή! & αυτό ήταν ΠΟΛΥ σημαντικό! ήμουν πολύ ευχαριστημένη που η σκέψη μου είχε γίνει πραγματικότητα, παρότι εγώ η ίδια είχα κάνει ελάχιστα, από πρακτικής άποψης, για να την υλοποιήσω. θα δουλεύαμε – ή μάλλον οι άλλοι θα δούλευαν – λίγο ακόμα &, σύντομα, τα ενδύματα θα ήταν τέλεια!

–να κάνω μια ερώτηση; είπα & στράφηκαν να με κοιτάξουν. –πώς θα ονομάσουμε αυτά τα ενδύματα;

κανένας δεν μίλησε για λίγο. μετά ο Ναλτάφιρ’χοκ είπε: δική σου ήταν η ιδέα, Φαίδρα· εσύ αποφάσισε.

τα πιο δύσκολα σ’εμένα τα βάζουν!